COLLEGIUM

Politici publice şi integrare europeană

Seria *Collegium. Politici publice şi integrare europeană* este coordonată de Adrian Miroiu şi Iordan Gheorghe Bărbulescu.

Iordan Gheorghe Bărbulescu (n. 1952) este conferenţiar universitar, doctor în Ştiinţe Politice şi Sociologie, decan al Departamentului de Relaţii Internaţionale şi Integrare Europeană din cadrul Şcolii Naţionale de Studii Politice şi Administrative. Se numără printre puţinii care au avut şansa de a lucra, în ultimii 18 ani, exclusiv în domeniul Afacerilor Europene, atât la nivelul administraţiei centrale româneşti (diplomat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe), cât şi în spaţiul academic. A urmat cursuri de perfecţionare profesională în Belgia, Danemarca, Grecia, Luxembourg, Franţa, Spania, este expert în relaţii internaţionale şi studii europene şi coordonator al modulului „Jean Monnet" al Comisiei Europene „Change and continuity in the European Governance" (C06/0034). A susţinut numeroase conferinţe şi cursuri în ţară şi în străinătate (Spania, Franţa, Grecia etc.), fiind şi autorul mai multor lucrări referitoare la Uniunea Europeană, dintre care amintim: *Uniunea Europeană. Aprofundare şi extindere* (Editura Trei, Bucureşti, 2001), *Uniunea Europeană. De la economic la politic* (Editura Tritonic, Bucureşti, 2005), *Uniunea Europeană. De la naţional la federal* (Editura Tritonic, Bucureşti, 2005), *Uniunea Europeană. Politicile extinderii* (Editura Tritonic, Bucureşti, 2006), *Uniunea Europeană. Sistemul instituţional* (Editura Tritonic, Bucureşti, 2007), *Procesul decizional în Uniunea Europeană* (Editura Polirom, Iaşi, 2008). A fost decorat, în 2002, cu Ordinul Naţional „Serviciul Credincios" în grad de Cavaler pentru contribuţia adusă la promovarea politicii externe a României, iar în 2007 i s-a decernat premiul „Personalitatea Anului pentru o Românie Europeană".

Daniela Răpan (n. 1982) este absolventă a Facultăţii de Limbi şi Literaturi Străine, specializarea traducători, interpreţi, terminologi (engleză, franceză), Universitatea Bucureşti; masterat în traduceri specializate şi terminologie (engleză, franceză), masterat în relaţii internaţionale şi integrare europeană la Şcoala de Studii Politice şi Administrative (SNSPA), Bucureşti. Este traducător autorizat în limbile engleză şi franceză. A lucrat ca traducător/revizor lingvist în cadrul Institutului European din România (2005-2007), iar în prezent lucrează în domeniul relaţiilor internaţionale la Universitatea Naţională de Apărare „Carol I".

© 2009 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

BĂRBULESCU, IORDAN GHEORGHE

Dicţionar explicativ trilingv al Uniunii Europene / Trilingual Dictionary of the European Union / Dictionnaire explicatif trilingue de l'Union européenne / Iordan Gheorghe Bărbulescu, Daniela Răpan. – Iaşi : Polirom, 2009

Bibliogr.
Index

ISBN 978-973-46-0845-4

I. Răpan, Daniela

81'374.8:341.217(4)=135.1=111=133.1

Printed in ROMANIA

Iordan Gheorghe Bărbulescu
Daniela Răpan

DICȚIONAR EXPLICATIV TRILINGV AL UNIUNII EUROPENE

Trilingual Dictionary of the European Union

Dictionnaire explicatif trilingue de l'Union européenne

Listă de termeni

abţinere constructivă (abţinere pozitivă) / constructive abstention (positive abstention) / abstention constructive (abstention positive)
achiziţie publică / public procurement / marchés publics
acord / agreement / accord
acord-cadru / framework agreement / accord-cadre
acord-cadru economic / economic framework agreement / accord-cadre économique
acord comercial (bilateral, multilateral, regional) / trade agreement (bilateral, multilateral, regional) / accord commercial (bilatéral, multilatéral, régional)
acord comercial, de dezvoltare şi cooperare / Trade, Development and Co-operation Agreement (TDCA) / accord sur le commerce, le développement et la coopération (ACDC)
acord comercial şi de cooperare / trade and co-operation agreement (TCA) / accord de commerce et de coopération (ACC)
acord de aderare / accession agreement / accord d'adhésion
acord de asociere / association agreement / accord d'association
acord de cooperare / co-operation agreement / accord de coopération
acord de cooperare economică şi comercială / economic and trade co-operation agreement / accord de coopération économique et commerciale
acord de parteneriat şi cooperare / Partnership and Co-operation Agreement (PCA) / accord de partenariat et de coopération (APC)
acord de stabilizare şi asociere (ASA) / Stabilization and Association Agreement (SAA) / accord de stabilisation et d'association (ASA)
acord european (AE) / Europe agreement (EA) / accord européen (AE)
acord interimar / interim agreement / accord intérimaire (accord provisoire)
acord interinstituţional (AII) / interinstitutional agreement (IIA) / accord interinstitutionnel
acord internaţional / international agreement / accord international
acord Schengen / Schengen agreement / accord Schengen
Acordul de Liber-Schimb Nord-American (NAFTA) / North American Free Trade Agreement (NAFTA) / Accord de libre-échange nord-américain (ALENA)
Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT) / General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) / Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)
acorduri „Berlin plus" / „Berlin-Plus" arrangements / arrangements dits de „Berlin plus"
ACP / ACP / ACP
acquis comunitar / Community acquis (acquis communautaire) / acquis communautaire
Actul Unic European (AUE) / Single European Act (SEA) / Acte unique européen (AUE)
acţiune comună (JAI) / common action (JHA) / action commune (JAI)
acţiune comună (PESC) / joint action (CFSP) / action commune (PESC)
Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad
aderare / accession / adhésion
Adunarea Parlamentară / Parliamentary Assembly / Assemblée parlementaire
Agenda 2000 / Agenda 2000 / Agenda 2000
Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA ; ACCP) / Community Fisheries Control Agency (CFCA) / Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA ; ACCP)
Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA) / European Medicines Agency (EMEA) / Agence européenne des médicaments (EMEA)
Agenţia Europeană de Apărare (EDA ; AEA) / European Defence Agency (EDA) / Agence européenne de défense (EDA)

Agenţia Europeană de Mediu (EEA ; AEM) / European Environment Agency (EEA) / Agence européenne pour l'environnement (EEA ; AEE)
Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA) / European Fundamental Rights Agency (FRA) / Agence européenne des droits fondamentaux (FRA)
Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europene) (FRONTEX) / European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX) / Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX)
Agenţia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA ; AEPC) / European Chemicals Agency (ECHA ; ECA) / Agence européenne des produits chimiques (ECHA ; AEPC)
Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie (EAR ; AER) / European Agency for Reconstruction (EAR) / Agence européenne pour la reconstruction (EAR)
Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA) / European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA) / Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA)
Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei (ENISA) / European Network and Information Security Agency (ENISA) / Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA)
Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei (EASA ; AESA) / European Aviation Safety Agency (EASA) / Agence européenne de la sécurité aérienne (AESA ; EASA)
Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă (EMSA ; AESM) / European Maritime Safety Agency (EMSA) / Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA ; AESM)
Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC) / European Research Council Executive Agency (ERC) / Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER)
Agenţia Executivă pentru Cercetare (AEC) / Research Executive Agency (REA) / Agence exécutive pour la recherche (REA)
Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI) / Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI) / Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI)
Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură (EACEA) / Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA) / Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA)
Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA) / Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-TEA) / Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TEA)
Agenţia Executivă pentru Sănătate şi Consumatori / Executive Agency for Health and Consumers / Agence exécutive pour la santé publique et les consommateurs
Agenţia Feroviară Europeană (ERA ; AFE) / European Railway Agency (ERA) / Agence ferroviaire européenne (ERA)
Agenţia Internaţională a Energiei (AIE) / International Energy Agency (IEA) / Agence internationale de l'énergie (AIE)
Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (IAEA ; AIEA) / International Atomic Energy Agency (IAEA) / Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA)
Agenţia Spaţială Europeană (ESA ; ASE) / European Space Agency (ESA) / Agence spatiale européenne (ASE)
agenţie a Uniunii Europene / European Union agency / agence de l'Union européenne
agenţie de implementare (AI) / Implementing Agency (IA) / agence d'exécution ; organisme de mise en œuvre
agenţie de plată / paying agency / organisme payeur
agenţie pentru dezvoltare regională (ADR) / Regional Development Agency (RDA) / agence pour le développement régional (ADR)
agenţii comunitare / Community agencies / agences communautaires
agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI) / Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies) / Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)
agenţii executive / executive agencies / agences exécutives
agenţii JAI / JHA agencies / agences JAI
agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC) / Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies) / Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)
agenţii PESC / CFSP agencies / agences PESC
AGIS / AGIS / AGIS
ajutor de stat / state aid / aides d'État

aliniere legislativă / legislative alignment / alignement de la législation
apărare colectivă / collective defence / défense collective
aprofundare / deepening / approfondissement
apropiere legislativă / legislative approximation / rapprochement législatif
ARGO / ARGO / ARGO
arhitectură europeană / architecture of Europe / architecture européenne
armonizare fiscală / tax harmonization / harmonisation fiscale
armonizare legislativă / legislative harmonization / harmonisation législative
asistenţă de preaderare / pre-accession assistance / aide de préadhésion
Asociaţia Europeană a Liberului Schimb (AELS; EFTA) / European Free Trade Association (EFTA) / Association européenne de libre-échange (AELE)
autoreglementare / self-regulation / autorégulation
Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS / European GNSS Supervisory Authority (GSA) / Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA)
Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor (AEPD) / European Data Protection Supervisor (EDPS) / Contrôleur européen de la protection des données (CEPD)
Autoritatea Europeană pentru Siguranţa Alimentară (EFSA) / European Food Safety Authority (EFSA) / Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA)
aviz / opinion / avis
avocat general / Advocate-General / avocat général
azil / asylum / asile

Banca Centrală Europeană (BCE) / European Central Bank (ECB) / Banque centrale européenne (BCE)
Banca Europeană de Investiţii (BEI) / European Investment Bank (EIB) / Banque européenne d'investissement (BEI)
Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD) / European Bank for Reconstruction and Development (EBRD) / Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD)
Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) / International Bank for Reconstruction and Development (IBRD) / Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD)
Banca Mondială (BM) / World Bank (WB) / Banque mondiale (BM)
Bretton Woods / Bretton Woods / Bretton Woods
Bruxelles / Brussels / Bruxelles
bugetul Uniunii Europene / European Union budget / budget de l'Union européenne
bunăstarea animalelor / animal welfare / bien-être des animaux

cadru de negocieri / negotiating framework / cadre des négociations
cadru instituţional unic / single institutional framework / cadre institutionnel unique
capacitate de absorbţie / absorption capacity / capacité d'absorption
capitală culturală europeană / European cultural capital / capitale culturelle européenne
capitolele acquis-ului comunitar / chapters of the Community acquis / chapitres de l'acquis communautaire
Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene / Charter of Fundamental Rights / Charte des droits fondamentaux
Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor / Charter of the Fundamental Social Rights of Workers / Charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs
Carta serviciilor publice / Public service charter / Charte des services publics
Carta socială europeană / European social charter / Charte sociale européenne
carte albă / White Paper / livre blanc
carte verde / Green Paper / livre vert
CCVista / CCVista / CCVista
CELEX / CELEX / CELEX
Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT) / Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT) / Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT)
Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei (EUMC) / European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC) / Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC)
Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP) / European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP) / Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP)
Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC) / European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) / Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC)

Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene (EUSC) / European Union Satellite Centre (EUSC ; EU SATCEN) / Centre satellitaire de l'Union européenne (CSUE)
cercuri concentrice / concentric circles / cercles concentriques
cetăţenia Uniunii Europene / citizenship of the European Union / citoyenneté de l'Union européenne
cetăţenie europeană / European citizenship / citoyenneté européenne
clauză de exceptare / opting out / opting out
clauză de flexibilitate / flexibility clause / clause de flexibilité
clauză de rendez-vous / rendez-vous clause / clause de rendez-vous
clauză de salvgardare / safeguard clause / clause de sauvegarde
clauză de suspendare / suspension clause / clause de suspension
codecizie / co-decision / codécision
codificare legislativă / consolidation of legislation / codification des textes législatifs
coeziune economică, socială şi teritorială / economic, social and territorial cohesion / cohésion économique, sociale et territoriale
Colegiul European de Poliţie (CEPOL) / European Police College (CEPOL) / Collège européen de police (CEPOL)
comisar european / European commissioner / commissaire européen
Comisia Europeană / European Commission / Commission européenne
comisii parlamentare / parliamentary committees / commissions parlementaires
comitet consultativ / advisory committee / comité consultatif
comitet de conciliere / Conciliation Committee / comité de conciliation
comitete şi grupuri de lucru / committees and working parties / comités et groupes de travail
Comitetul Economic şi Social European (CESE) / European Economic and Social Committee (EESC) / Comité économique et social européen (CESE)
Comitetul European de Standardizare (CEN) / European Committee for Standardization (CEN) / Comité européen de normalisation (CEN)
Comitetul Politic şi de Securitate (COPS) / Political and Security Committee (PSC) / Comité politique et de sécurité (COPS)
Comitetul Regiunilor (CR) / Committee of the Regions (CoR) / Comité des Régions (CdR)
Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER) / Permanent Representatives Committee (COREPER) / Comité des représentants permanents (COREPER)
comitologie / comitology / comitologie
competenţe comunitare / Community powers / compétences communautaires
competenţe externe ale Comunităţii Europene / external responsibilities of the European Community / compétences externes de la Communauté européenne
competenţe subsidiare / subsidiary powers / compétences subsidiaires
competitivitate / competitiveness / compétitivité
compromisul de la Ioannina / Ioannina compromise / compromis de Ioannina
compromisul de la Luxembourg / Luxembourg compromise / compromis de Luxembourg
comunitarizare / communitisation / communautarisation
Comunitatea Economică Europeană (CEE) / European Economic Community (EEC) / Communauté économique européenne (CEE)
Comunitatea Europeană (CE) / European Community (EC) / Communauté européenne (CE)
Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) / European Coal and Steel Community (ECSC) / Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)
Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM ; CEEA) / European Atomic Energy Community (EAEC ; EURATOM) / Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM)
Comunităţile Europene (CE) / European Communities (EC) / Communautés européennes (CE)
conciliere / conciliation / conciliation
conclav / conclave / conclave
concurenţă / competition / concurrence
confederaţie / confederation / confédération
Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC) / Conference of European Community Affairs Committees (COSAC) / Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC)
Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE) / Conference on Security and Co-operation in Europe (CSCE) / Conférence pour la sécurité et coopération en Europe (CSCE)
conferinţă europeană / European conference / conférence européenne
conferinţă interguvernamentală (CIG) / intergovernmental conference (IGC) / conférence intergouvernementale (CIG)

consens / consensus / consensus
Consiliul / Council / Conseil
Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN) / Economic and Financial Affairs Council (ECOFIN) / Conseil Affaires économiques et financières (ECOFIN)
Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE) / General Affairs and External Relations Council (GAERC) / Conseil Affaires générales et relations extérieures (CAGRE)
Consiliul Agricultură şi Pescuit / Agriculture and Fisheries Council / Conseil Agriculture et pêche (AGRIPECHE)
Consiliul Competitivitate / Competitiveness Council / Conseil Compétitivité
Consiliul de Miniştri / Council of Ministers / Conseil des Ministres
Consiliul Educaţie, Tineret şi Cultură / Education, Youth and Culture (EYC) Council / Conseil Éducation, jeunesse et culture (EJC)
Consiliul European / European Council / Conseil européen
Consiliul Europei / Council of Europe / Conseil de l'Europe
Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Justice and Home Affairs (JHA) Council / Conseil Justice et affaires intérieures (JAI)
Consiliul Mediu / Environment Council / Conseil Environnement
Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului (EPSCO) / Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs Council (EPSCO) / Conseil Emploi, politique sociale, santé et consommateurs (EPSCO)
Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE) / Transport, Telecommunications and Energy Council (TTE) / Conseil Transports, telecommunications et énergie (TTE)
Consiliul Uniunii Europene / Council of the European Union / Conseil de l'Union européenne
consociaţionalism / consociationalism / consociationalisme
consolidare declarativă a legislaţiei / declaratory consolidation of legislation / consolidation déclarative des textes législatifs
consolidare informală (declarativă) a legislaţiei / informal (declaratory) consolidation of legislation / consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs
constituţionalizare / constitutionalization / constitutionnalisation
constructivism (social) / (social) constructivism / constructivisme (social)
consultare / consultation / consultation (avis simple)
Convenţia de la Geneva / Geneva Convention / Convention de Genève
Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / European Convention on Human Rights (ECHR) / Convention européenne des Droits de l'Homme (CEDO)
Convenţia privind viitorul Europei / Convention on the future of Europe / Convention sur l'avenir de l'Europe
convenţie / convention / convention
convergenţă nominală / nominal convergence / convergence nominale
convergenţă reală / real convergence / convergence réelle
cooperare / co-operation / coopération
cooperare consolidată / enhanced co-operation (closer co-operation) / coopération renforcée
cooperare pentru dezvoltare / co-operation for development / coopération pour le développement
cooperare politică europeană (CPE) / European political co-operation (EPC) / coopération politique européenne (CPE)
cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală / police and judicial co-operation in criminal matters / coopération policière et judiciaire en matière pénale
coreglementare / co-regulation / corégulation
COREU (CORespondenţă EUropeană) / COREU (CORrespondance EUropéenne) / COREU (CORrespondance EUropéenne)
COSAC / COSAC / COSAC
cosmopolitanism / cosmopolitanism / cosmopolitanisme
criterii de aderare la Uniunea Europeană / accession criteria / critères d'adhésion
criterii de convergenţă / convergence criteria / critères de convergence
criteriile de la Copenhaga / Copenhagen criteria / critères de Copenhague
Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE ; CEJ) / Court of Justice of the European Communities (CJEC) / Cour de justice des Communautés européennes (CJCE)
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / European Court of Human Rights (ECHR) / Cour européenne des droits de l'homme (CEDH)
Curtea Europeană de Conturi / European Court of Auditors / Cour des Comptes européenne

decizie / decision / décision
decizie-cadru (Titlul VI TUE) / framework decision (Title VI of the EU Treaty) / décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE)
declaraţie PESC / declaration CFSP / déclaration PESC
deficit bugetar / budget deficit / déficit budgétaire
deficit democratic / democratic deficit / déficit démocratique
delegare de competenţe / delegation of powers / délégation de compétences
delegaţii parlamentare ale Uniunii Europene / European Union parliamentary delegations / délégations parlementaires de l'Union européenne
delimitare a competenţelor / delimitation of competences / délimitation des compétences
depozitar (al unui tratat) / depositary (of a treaty) / dépositaire (d'un traité)
derogare / derogation / dérogation
deviza Uniunii Europene / European Union motto / devise de l'Union européenne
dezvoltare durabilă / sustainable development / développement durable
dezvoltare rurală / rural development / développement rural
dialog intercultural / intercultural dialogue / dialogue interculturel
dialog social / social dialogue / dialogue social
directivă / directive / directive
Directorat General (DG) / Directorate-General (DG) / directions générales (DG)
dirijism / dirigism / dirigisme
discriminare / discrimination / discrimination
distribuire a competenţelor / distribution of competencess / répartition des compétences
domnul PESC / Mr CFSP / M. PESC
drept comunitar / Community law / droit communautaire
drept de iniţiativă / right of initiative / droit d'initiative
drept de petiţie / right of petition / droit de pétition
drept primar / primary law / droit primaire
drept secundar / secondary law / droit secondaire
drepturile omului / human rights / droits de l'homme
dublă majoritate / double majority / double majorité

echilibru instituţional / institutional balance / équilibre institutionnel
ECU / ECU / UME
e-Europa / eEurope / eEurope
egalitate de şanse / equal opportunities / égalité des chances
egalitate de tratament între femei şi bărbaţi / equal treatment for men and women / égalité de traitement entre les femmes et les hommes
Equal / Equal / Equal
Erasmus / Erasmus / Erasmus
EURATOM / EURATOM / EURATOM
Eurlex / Eurlex / Eurlex
euro (EUR) / euro (EUR) / euro (EUR)
Eurobarometru / Eurobarometer / eurobaromètre
eurocec / eurocheque / eurochèque
eurocent / eurocent / eurocent
Eurocorps / Eurocorps / Eurocorps
eurocrat / eurocrat / eurocrate
EUROFOR / EUROFOR / EUROFOR
eurojargon / eurojargon / eurojargon
Eurojust / Eurojust / Eurojust
Euroland / Euroland / Euroland
EUROMARFOR / EUROMARFOR / EUROMARFOR
euromit / Euromyth / euromythe
eurooptimist / eurooptimist / eurooptimiste
Europa / Europa / Europa
Europa „cu geometrie variabilă" / „Variable-geometry" Europe / Europe „à géométrie variable"
Europa „cu mai multe viteze" / „Multi-speed" Europe / Europe „à plusieurs vitesses"
europarlamentar / europarlamentarian / europarlementaire

europenizare / europeanisation / européanisation
Europol / Europol / Europol
eurosceptic / eurosceptic / eurosceptique
eurosclerozã / eurosclerosis / eurosclérose
Eurosistem / Eurosystem / Eurosystème
Eurostat / Eurostat / Eurostat
examinare analiticã / analytical examination / examen analytique
extindere / enlargement / élargissement

federalism / federalism / fédéralisme
Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) / European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD) / Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR)
Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) / European Regional Development Fund (ERDF) / Fonds européen de développement régional (FEDR)
Fondul European de Investiţii (FEI) / European Investment Fund (EIF) / Fonds européen d'investissement (FEI)
Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA) / European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF) / Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA)
Fondul European pentru Pescuit (FEP) / European Fisheries Fund (EFF) / Fonds européen pour la pêche (FEP)
Fondul Monetar Internaţional (FMI) / International Monetary Fund (IMF) / Fond monétaire international (FMI)
Fondul Social European (FSE) / European Social Fund (ESF) / Fonds social européen (FSE)
fonduri de preaderare / pre-accession funds / fonds de préadhésion
fonduri structurale şi de coeziune / Structural and Cohesion Funds / Fonds structurels et de cohésion
Forţa Europeană de Reacţie Rapidă / European Rapid Reaction Force (ERRF) / Force européenne de réaction rapide
funcţie publică comunitară / Community public function / fonction publique communautaire
funcţionalism / functionalism / fonctionnalisme
funcţionar al Comunităţii Europene / official of the Communities / fonctionnaire des Communautés
Fundaţia Europeană pentru Formare (ETF) / European Training Foundation (ETF) / Fondation européenne pour la formation (ETF)
Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND) / European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND) / Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND)

Galileo / Galileo / Galileo
GATT / GATT / GATT
Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de
globalizare / globalization / mondialisation
Grupul ACP / ACP Group / Groupe ACP
Grupul celor opt (G8) / Group of Eight (G8) / Groupe des huit (G8)
Grupul TREVI / TREVI Group / Groupe TREVI
grupuri de lucru / working groups (WG) / groupes de travail
grupuri politice în Parlamentul European / political groups within the European Parliament / groupes politiques au Parlement européen
guvernanţă europeană / European governance / gouvernance européenne

hotărâre (a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene) / judgment (of the ECJ) / arrêt (de la CJCE)

IATE / IATE / IATE
ierarhia actelor normative comunitare / hierarchy of Community acts / hiérarchie des actes communautaires
ierarhie normativă / normative hierarchy / hiérarchie normative
imnul european / European Anthem / hymne européen
impozitare / taxation / fiscalité
Institutul European din România (IER) / European Institute of Romania (EIR) / Institut Européen de Roumanie (IER)
Institutul European pentru Egalitate de Gen / European Institute for Gender Equality / Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes
Institutul Monetar European (IME) / European Monetary Institute (EMI) / Institut monétaire européen (IME)

Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS) / European Union Institute for Security Studies (EUISS) / Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS)
instituţii europene / European institutions / institutions européennes
instituţionalism / institutionalism / institutionnalisme
instrumente financiare ale Uniunii Europene / European Union financial instruments / instruments financiers de l'Union européenne
instrumente juridice comunitare / Community legal instruments / instruments juridiques communautaires
Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP) / European Neighbourhood and Partnership Instrument (ENPI) / instrument européen de voisinage et de partenariat (IEVP)
Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului (IFOP) / Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG) / Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP)
integrare europeană / European integration / intégration européenne
integrare pozitivă/negativă / positive/negative integration / intégration positive/négative
integrare sectorială / sectoral integration / intégration sectorielle
interguvernamentalism / intergovernmentalism / intergouvernementalisme
interguvernamentalism liberal / liberal intergovernmentalism / intergouvernementalisme libéral
INTERREG / INTERREG / INTERREG
intervenţionism (dirijism) / interventionism (dirigisme) / interventionnisme (dirigisme)
intrare în vigoare / entry into force / entrée en vigueur
investitura Comisiei Europene / confirmation of the European Commission / investiture de la Commission européenne
ISPA / ISPA / ISPA

Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate / High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy / haut représentant de l'Union pour les affaires étrangères et la politique de sécurité
Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC) / High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP) / Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC)
Întreprinderea comună europeană privind ITER şi dezvoltarea energiei prin fuziune / European Joint Undertaking for ITER and the Development of Fusion Energy (Fusion for Energy) / Entreprise commune européenne pour ITER et le développement de l'énergie de fusion (Fusion for Energy)
învăţare continuă / lifelong learning / apprentissage tout au long de la vie

jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene / European Court of Justice case law / jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes
Jurnalul Oficial (JO) / Official Journal (OJ) / Journal Officiel (JO)
Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Justice and Home Affairs (JHA) / Justice et affaires intérieures (JAI)

Leader / Leader / Leader
lectură (prima, a doua, a treia) / reading (first, second, third) / lecture (première, deuxième, troisième)
legislaţie comunitară / Community law / droit communautaire
legislaţie primară / primary legislation / droit primaire
legislaţie secundară / secondary legislation / droit dérivé
legitimitate / legitimacy / légitimité
Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci
libera circulaţie a bunurilor / free movement of goods / libre circulation des marchandises
libera circulaţie a capitalurilor / free movement of capital / libre circulation des capitaux
libera circulaţie a persoanelor / free movement of persons / libre circulation des personnes
libera circulaţie a serviciilor / free movement of services / libre circulation des services
liberalism / liberalism / libéralisme
liberalizare / liberalisation / libéralisation
limbi oficiale ale Uniunii Europene / official languages of the European Union / langues officielles de l'Uunion européenne
Lingua / Lingua / Lingua
lucrător (comunitar) / (Community) worker / travailleur (de la Communauté)
Luxembourg / Luxembourg / Luxembourg

majoritate calificată / qualified majority (QM) / majorité qualifiée (MQ)
mandat european de arestare / European arrest warrant / mandat d'arrêt européen

marxism / marxism / marxisme
mecanismul ratelor de schimb / Exchange Rate Mechanism / mécanisme de taux de change
metoda comunitară / Community method / méthode communautaire
metoda deschisă de coordonare / open method of co-ordination (OMC) / méthode ouverte de coordination (MOC)
metoda interguvernamentală / intergovernmental method / méthode intergouvernementale
Misiuni Petersberg / Petersberg tasks / missions de Petersberg
Mişcarea Europeană / European Movement / Mouvement Européen
Mişcarea Paneuropeană / Paneuropean Movement / Mouvement Paneuropéen
moneda unică / single currency / monnaie unique
monitorizarea aplicării dreptului comunitar / monitoring the application of Community law / contrôle de l'application du droit communautaire
Monnet, Jean / Monnet, Jean / Monnet, Jean
multilingvism / multilingualism / multilinguisme

NATO / NATO / OTAN
negocieri de aderare / accession negotiations / négociations d'adhésion
neofuncţionalism / neofunctionalism / néofonctionnalisme
neoinstituţionalism / neo-institutionalism / néo-institutionnalisme
neoliberalism / neoliberalism / néolibéralisme
neorealism / neorealism / néoréalisme
nucleu dur / hard core / noyau dur
număr CELEX / CELEX code / numéro CELEX

observator (observator activ) / observer (active observer) / observateur (observateur actif)
observator activ / active observer / observateur actif
Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA ; OEDT) / European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA) / Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA ; OEDT)
Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP) / Community Plant Variety Office (CPVO) / Office communautaire des variétés végétales (CPVO ; OCVV)
Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii (TAIEX) / Technical Assistance Information Exchange Office (TAIEX) / Bureau d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)
Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) / European Anti-Fraud Office (OLAF) / Office européen de lutte antifraude (OLAF)
Oficiul European de Poliţie (Europol) / European Police Office (Europol) / Office européen de police (EUROPOL)
Oficiul European pentru Selecţia Personalului (EPSO) / European Personnel Selection Office (EPSO) / Office européen de sélection du personnel (EPSO)
Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI ; OAPI) / Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM) / Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM ; OHMI)
Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE) / Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE) / Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE)
Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat) / Statistical Office of the European Communities (SOEC ; Eurostat) / Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat)
Ombudsman / Ombudsman / médiateur européen
OPOCE / OPOCE / OPOCE
ordine de zi / agenda / agenda (ordre du jour)
ordonanţă CJCE / CJEC order / ordonnance CJCE
organisme modificate genetic (OMG) / genetically modified organisms (GMO) / organismes génétiquement modifiés (OGM)
organizarea comună a pieţelor agricole (OCP) / common organization of agricultural markets (COM) / organisations communes des marchés agricoles (OCM)
Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică (OECE) / Organization for European Economic Co-operation (OEEC) / Organisation Européenne de Coopération Économique (OECE)
Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL) / European organization for the safety of air navigation (EUROCONTROL) / Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne (EUROCONTROL)

Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC) / World Trade Organization (WTO) / Organisation mondiale du commerce (OMC)
Organizaţia Naţiunilor Unite (ONU) / United Nations Organization (UNO) / Organisation des Nations unies (ONU)
Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) / Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) / Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE)
Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE) / Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE) / Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE)
Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) / North Atlantic Treaty Organization (NATO) / Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN)
organizaţie nonguvernamentală (ONG) / non-governmental organization (NGO) / organisation non-gouvernementale (ONG)

Pachetul Delors / Delors package / paquet Delors
Pactul de stabilitate şi creştere / Stability and Growth Pact / Pacte de stabilité et de croissance
(a) parafa / (to) initial / parapher
parlamente naţionale / national parliaments / parlements nationaux
Parlamentul European (PE) / European Parliament / Parlement européen
parte (la un tratat) / party (to a treaty) / partie (à un traité)
parteneri sociali / social partners / partenaires sociaux
parteneriat pentru aderare / accession partnership / partenariat pour l'adhésion
partide politice europene / European political parties / partis politiques européens
pasarelă comunitară / community bridge / passerelle communautaire
părinţii fondatori ai Uniunii Europene / founding fathers of the European Union / pères fondateurs de l'Union européenne
PECOs / PECOs / PECOs
personalitatea juridică a Comunităţilor Europene / legal personality of the European Communities / personnalité juridique des Communautés européennes
perspective financiare / financial perspectives / perspectives financières
PHARE / PHARE / PHARE
phasing in / phasing in / phasing in
phasing out / phasing out / phasing out
Piaţa comună / Common market / marché commun
Piaţa internă / Internal market / marché intérieur
piaţa locală / local market / marché local
Piaţa unică / Single market / marché unique
pilonii Uniunii Europene / pillars of the European Union / piliers de l'Union européenne
Planul Fouchet / Fouchet Plan / Plan Fouchet
Planul Gasperi / Gasperi Plan / Plan Gasperi
Planul Mansholt / Mansholt Plan / Plan Mansholt
Planul Marshall / Marshall Plan / Plan Marshall
Planul Pleven / Pleven Plan / Plan Pleven
Planul Schuman / Schuman Plan / Plan Schuman
politica agricolă comună (PAC) / common agricultural policy (CAP) / politique agricole commune (PAC)
politica antreprenorială / enterprise policy / politique d'entreprise
politica bugetară / budget policy / politique budgétaire
politica comercială comună (PCC) / common commercial policy (CCP) / politique commerciale commune (PCC)
politica comună de imigraţie / common immigration policy / politique commune d'immigration
politica comună în domeniul concurenţei / common competition policy / politique commune de concurrence
politica comună în domeniul pescuitului / common fisheries policy / politique commune de la pêche
politica comună în domeniul transporturilor (PCT) / common transport policy / politique commune des transports
politica de dezvoltare / development policy / politique de développement
politica de protecţie a consumatorului / consumer protection policy / politique de protection du consommateur
politica de protecţie a mediului / environment policy / politique environnementale
politica de sănătate / health policy / politique de (la) santé
politica de vize / visa policy / politique des visas

politica economică / economic policy / politique économique
politica educaţională / education policy / politique de l'éducation
politica energetică / energy policy / politique de l'énergie
politica europeană de securitate şi apărare (PESA) / European security and defence policy (ESDP) / politique européenne de sécurité et de défense (PESD)
politica europeană de vecinătate (PEV; ENP) / European neighbourhood policy (ENP) / politique européenne de voisinage (PEV)
politica externă şi de securitate comună (PESC) / common foreign and security policy (CFSP) / politique étrangère et de sécurité commune (PESC)
politica fiscală / tax policy / politique fiscale
politica industrială / industrial policy / politique industrielle
politica în domeniul audiovizualului / audiovisual policy / politique audiovisuelle
politica în domeniul cercetării şi dezvoltării / research and development policy / politique de recherche et développement
politica în domeniul culturii / cultural policy / politique de la culture
politica monetară / monetary policy / politique monétaire
politica regională / regional policy / politique régionale
politica „scaunului gol" / „empty chair" policy / politique de la „chaise vide"
politica socială / social policy / politique sociale
politica socială şi de ocupare a forţei de muncă / employment and social policy / emploi et politique sociale
politica vamală / customs policy / politique douanière
politici comune / common policies / politiques communes
politici comunitare / Community policies / politiques communautaires
politici publice europene / European public policies / politiques publiques européennes
ponderea voturilor în Consiliu / weighting of votes in the Council / pondération des voix au Conseil
poziţie comună (PESC) / common position (CFSP) / position commune (PESC)
poziţie comună (Titlul VI al Tratatului UE) / joint position (Title VI of the EU Treaty) / position commune (titre VI du Traité UE)
preaderare / pre-accession / préadhésion
preşedintele Comisiei Europene / president of the European Commission / président de la Commission européenne
preşedinţia Consiliului European / presidency of the European Council / présidence du Conseil européen
preşedinţia Consiliului Uniunii Europene / presidency of the Council of the European Union / présidence du Conseil de l'Union européenne
principiul adiţionalităţii / additionality principle / principe d'additionnalité
principiul autonomiei instituţiilor / principle of institutional autonomy / principe d'autonomie institutionnelle
principiul colaborării loiale între instituţii / principle of loyal co-operation among institutions / principe de collaboration loyale entre institutions
principiul echilibrului instituţional / principle of institutional balance / principe d'équilibre institutionnel
principiul nediscriminării / non-discrimination principle / principe de la non-discrimination
principiul priorităţii normei comunitare / precedence of Community law / primauté du droit communautaire
principiul proporţionalităţii / proportionality principle / principe de proportionnalité
principiul repartizării competenţelor / principle of distribution of competences / principe de répartition des compétences
principiul reprezentării intereselor / principle of representation of interests / principe de représentation des intérêts
principiul subsidiarităţii / subsidiarity principle / principe de subsidiarité
privilegii şi imunităţi ale Comunităţii Europene / privileges and immunities of the European Community / privilèges et immunités de la Communauté européenne
procedura de aviz conform / assent procedure / procédure de l'avis conforme
procedura de codecizie / co-decision procedure / procédure de codécision
procedura de consultare / consultation procedure / procédure de l'avis simple (procédure de consultation)
procedura de cooperare / co-operation procedure / procédure de coopération
procedura electorală uniformă pentru Parlamentul European / uniform electoral procedure for the European Parliament / procédure électorale uniforme au Parlement européen
proceduri ale CJUE / EUCJ procedures / procédures CJUE
proces de aderare / accession process / processus d'adhésion
Procesul Barcelona / Barcelona Process / Processus de Barcelone

Procesul Bologna / Bologna Process / Processus de Bologne
procesul de stabilizare şi asociere / Stabilization and Association Process / processus de stabilisation et d'association
procesul decizional / decision-making process / processus décisionnel
programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS) / framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS) / programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS)
programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO) / Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO) / Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO)
programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS) / technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS) / programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS)
programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX) / Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX) / programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)
proprietate intelectuală / intellectual property / propriété intellectuelle
protecţia consumatorului / consumer protection / protection des consommateurs
protecţionism / protectionism / protectionnisme
protocol / protocol / protocole
protocol social / social protocol / protocole social
Protocolul de la Kyōto / Kyōto Protocol / Protocole de Kyōto

raport de monitorizare / monitoring report / rapport de suivi
raport de ţară / country report / rapport par pays
Raportul Davignon / Davignon Report / Rapport Davignon
Raportul Delors / Delors Report / Rapport Delors
ratificare / ratification / ratification
realism / realism / réalisme
recomandare / recommendation / recommandation
reformare a legislaţiei / recasting of legislation / refonte des textes législatifs
regim / regime / régime
regiuni ultraperiferice / outermost regions / régions ultrapériphériques
reglementare / regulation / réglementation
regulament / regulation / règlement
Reprezentanţa Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană / Permanent Representation of Romania to the European Union / Représentation Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne
resurse proprii / own resources / ressources propres
reţele transeuropene (RTE) / Trans-European Networks (TEN) / réseaux transeuropéens (RTE)
revizuirea tratatelor / revision of the Treaties / révision des traités
rezoluţie / resolution / résolution

SAPARD / SAPARD / SAPARD
Schengen / Schengen / Schengen
Schuman, Robert / Schuman, Robert / Schuman, Robert
screening (examinare analitică) / screening (analytical examination) / screening (examen analytique)
securitate energetică / energy security / sécurité énergétique
simbolurile Uniunii Europene / symbols of the European Union / symboles de l'Union européenne
simplificare legislativă / simplification of legislation / simplification législative
Sistemul de informaţii Schengen (SIS) / Schengen information system (SIS) / système d'information Schengen (SIS)
Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem) / European System of Central Banks (ESCB ; Eurosystem) / Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème)
Sistemul monetar european (SME) / European Monetary System (EMS) / Système monétaire européen (SME)
Sistemul monetar internaţional (SMI) / International Monetary System (IMS) / Système monétaire international (SMI)
Socrates / Socrates / Socrates

spaţiu de libertate, securitate şi justiţie / area of freedom, security and justice / espace de liberté, de sécurité et de justice
Spaţiul Economic European (SEE) / European Economic Area (EEA) / Espace économique européen (EEE)
Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero
spill-over / spill-over / spill-over
stat asociat / associated state / État associé
stat candidat / candidate state / État candidat (à l'adhésion)
stat membru / Member State / État membre
stat solicitant / applicant state / État ayant présenté une demande d'adhésion
stat terţ / third country / pays tiers
steagul european / European flag / drapeau européen
Strasbourg / Strasbourg / Strasbourg
Strategia de la Lisabona / Lisbon strategy / Stratégie de Lisbonne
Strategia europeană de ocupare a forţei de muncă / European Employment Strategy (EES) / Stratégie européenne pour l'emploi (SEE)
strategie comună (PESC) / common strategy (CFSP) / stratégie commune (PESC)
strategie de preaderare / pre-accession strategy / stratégie de préadhésion
subsidiaritate / subsidiarity / subsidiarité
summit / summit / sommet
supranaţional / supranational / supranational
suveranitate / sovereignty / souveraineté

Şcoala europeană de administraţie (EAS) / European Administrative School (EAS) / École européenne d'administration (EAS)

TACIS / TACIS / TACIS
TAIEX / TAIEX / TAIEX
taxă vamală / custom duties / taxe douanière
telecomunicaţii / telecommunications / télécommunications
televiziune fără frontiere / television without frontiers / télévision sans frontières
teoriile integrării europene / theories of European integration / théories de l'intégration européenne
teoriile interdependenţei / interdependence theories / théories de l'interdépendance
tineret / youth / jeunesse
transnaţional / transnational / transnational
transparenţă / transparency / transparence
tranzacţionalism / transactionalism / transactionnalisme
tratat / treaty / traité
tratat de aderare / treaty of accession / traité d'adhésion
tratatele constitutive / founding treaties / traités constitutifs
Tratatul Comunităţii Europene / European Community Treaty / Traité de la Communauté européenne
Tratatul de fuziune / Merger Treaty / Traité de fusion
Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma) / Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome) / Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome)
Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO ; Tratatul de la Paris) / Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty ; Treaty of Paris) / Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris)
Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA ; Tratatul EURATOM) / Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty) / Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM)
Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa / Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE) / Traité établissant une Constitution pour l'Europe
Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune) / Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty) / Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion)
Tratatul de la Amsterdam / Treaty of Amsterdam / Traité d'Amsterdam
Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe / Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European

Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts / Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes

Tratatul de la Lisabona / Treaty of Lisbon / Traité de Lisbonne

Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene / Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community / Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne

Tratatul de la Maastricht / Maastricht Treaty / Traité de Maastricht

Tratatul de la Nisa / Treaty of Nice / Traité de Nice

Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe / Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts / Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes

Tratatul de la Paris / Treaty of Paris / Traité de Paris

Tratatul de la Roma / Treaty of Rome / Traité de Rome

Tratatul de la Westphalia / Treaty of Westphalia / Traité de Westphalie

Tratatul de Reformă / Reform Treaty / Traité modificatif

Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene / Treaty on the Functioning of the European Union / Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne

Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE ; Tratatul de la Maastricht) / Treaty on European Union (TEU ; Maastricht Treaty) / Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht)

Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI) / Court of First Instance of the European Communities (CFI) / Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE)

troika comunitară / Community troika / troïka communautaire

twinning / twinning / jumelage

ţări şi teritorii de peste mări (TTPM) / overseas countries and territories (OCT) / pays et territoires d'outre-mer (PTOM)

unanimitate / unanimity / unanimité

Unitatea de planificare şi de alertă rapidă / Policy planning and early warning unit / Unité de planification et d'alerte rapide

Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST) / European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST) / Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST)

Unitatea Monetară Europeană (ECU) / European Currency Unit (ECU) / Unité Monétaire Européenne (UME)

Uniunea Economică şi Monetară (UEM) / Economic and Monetary Union (EMU) / Union économique et monétaire (UEM)

Uniunea Europeană (UE) / European Union (EU) / Union européenne (UE)

Uniunea Europei Occidentale (UEO) / Western European Union (WEU) / Union de l'Europe occidentale (UEO)

Uniunea vamală / Customs Union / Union douanière

URBAN / URBAN / URBAN

vot prin majoritate calificată / Qualified Majority Voting (QMV) / vote à la majorité qualifiée

Ziua Europei / Europe Day / Jour de l'Europe

Zona euro / Euro-zone / zone euro

zonă de liber schimb / Free Trade Area / zone de libre-échange

List of terms

absorption capacity / capacitate de absorbţie / capacité d'absorption
accession / aderare / adhésion
accession agreement / acord de aderare / accord d'adhésion
accession criteria / criterii de aderare la Uniunea Europeană / critères d'adhésion
accession negotiations / negocieri de aderare / négociations d'adhésion
accession partnership / parteneriat pentru aderare / partenariat pour l'adhésion
accession process / proces de aderare / processus d'adhésion
ACP / ACP / ACP
ACP Group / Grupul ACP / Groupe ACP
Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO) / programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO) / Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO)
active observer / observator activ / observateur actif
additionality principle / principiul adiţionalităţii / principe d'additionnalité
Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad
advisory committee / comitet consultativ / comité consultatif
Advocate-General / avocat general / avocat général
agenda / ordine de zi / agenda (ordre du jour)
Agenda 2000 / Agenda 2000 / Agenda 2000
AGIS / AGIS / AGIS
agreement / acord / accord
Agriculture and Fisheries Council / Consiliul Agricultură şi Pescuit / Conseil Agriculture et pêche (AGRIPECHE)
analytical examination / examinare analitică / examen analytique
animal welfare / bunăstarea animalelor / bien-être des animaux
applicant state / stat solicitant / État ayant présenté une demande d'adhésion
architecture of Europe / arhitectură europeană / architecture européenne
area of freedom, security and justice / spaţiu de libertate, securitate şi justiţie / espace de liberté, de sécurité et de justice
ARGO / ARGO / ARGO
assent procedure / procedura de aviz conform / procédure de l'avis conforme
associated state / stat asociat / État associé
association agreement / acord de asociere / accord d'association
asylum / azil / asile
audiovisual policy / politica în domeniul audiovizualului / politique audiovisuelle

Barcelona Process / Procesul Barcelona / Processus de Barcelone
„Berlin-Plus" arrangements / acorduri „Berlin plus" / arrangements dits de „Berlin plus"
Bologna Process / Procesul Bologna / Processus de Bologne
Bretton Woods / Bretton Woods / Bretton Woods
Brussels / Bruxelles / Bruxelles
budget deficit / deficit bugetar / déficit budgétaire
budget policy / politica bugetară / politique budgétaire

candidate state / stat candidat / État candidat (à l'adhésion)
CCVista / CCVista / CCVista

CELEX / CELEX / CELEX
CELEX code / număr CELEX / numéro CELEX
CFSP agencies / agenţii PESC / agences PESC
chapters of the Community acquis / capitolele acquis-ului comunitar / chapitres de l'acquis communautaire
Charter of Fundamental Rights / Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene / Charte des droits fondamentaux
Charter of the Fundamental Social Rights of Workers / Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor / Charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs
citizenship of the European Union / cetăţenia Uniunii Europene / citoyenneté de l'Union européenne
CJEC order / ordonanţă CJCE / ordonnance CJCE
co-decision / codecizie / codécision
co-decision procedure / procedura de codecizie / procédure de codécision
collective defence / apărare colectivă / défense collective
comitology / comitologie / comitologie
Committee of the Regions (CoR) / Comitetul Regiunilor (CR) / Comité des Régions (CdR)
committees and working parties / comitete şi grupuri de lucru / comités et groupes de travail
common action (JHA) / acţiune comună (JAI) / action commune (JAI)
common agricultural policy (CAP) / politica agricolă comună (PAC) / politique agricole commune (PAC)
common commercial policy (CCP) / politica comercială comună (PCC) / politique commerciale commune (PCC)
common competition policy / politica comună în domeniul concurenţei / politique commune de concurrence
common fisheries policy / politica comună în domeniul pescuitului / politique commune de la pêche
common foreign and security policy (CFSP) / politica externă şi de securitate comună (PESC) / politique étrangère et de sécurité commune (PESC)
Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies) / agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC) / Agences de politique étrangere et de sécurité commune (agences PESC)
common immigration policy / politica comună de imigraţie / politique commune d'immigration
Common market / Piaţa comună / marché commun
common organization of agricultural markets (COM) / organizarea comună a pieţelor agricole (OCP) / organisations communes des marchés agricoles (OCM)
common policies / politici comune / politiques communes
common position (CFSP) / poziţie comună (PESC) / position commune (PESC)
common strategy (CFSP) / strategie comună (PESC) / stratégie commune (PESC)
common transport policy / politica comună în domeniul transporturilor (PCT) / politique commune des transports
communitisation / comunitarizare / communautarisation
Community acquis (acquis communautaire) / acquis comunitar / acquis communautaire
Community agencies / agenţii comunitare / agences communautaires
community bridge / pasarelă comunitară / passerelle communautaire
Community Fisheries Control Agency (CFCA) / Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA ; ACCP) / Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA ; ACCP)
Community law / drept comunitar / droit communautaire
Community law / legislaţie comunitară / droit communautaire
Community legal instruments / instrumente juridice comunitare / instruments juridiques communautaires
Community method / metoda comunitară / méthode communautaire
Community Plant Variety Office (CPVO) / Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP) / Office communautaire des variétés végétales (CPVO ; OCVV)
Community policies / politici comunitare / politiques communautaires
Community powers / competenţe comunitare / compétences communautaires
Community public function / funcţie publică comunitară / fonction publique communautaire
Community troika / troika comunitară / troïka communautaire
(Community) worker / lucrător (comunitar) / travailleur (de la Communauté)
competition / concurenţă / concurrence
competitiveness / competitivitate / compétitivité
Competitiveness Council / Consiliul Competitivitate / Conseil Compétitivité
concentric circles / cercuri concentrice / cercles concentriques
conciliation / conciliere / conciliation

Conciliation Committee / comitet de conciliere / comité de conciliation
conclave / conclav / conclave
confederation / confederaţie / confédération
Conference of European Community Affairs Committees (COSAC) / Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC) / Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC)
Conference on Security and Co-operation in Europe (CSCE) / Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE) / Conférence pour la sécurité et coopération en Europe (CSCE)
confirmation of the European Commission / investitura Comisiei Europene / investiture de la Commission européenne
consensus / consens / consensus
consociationalism / consociaţionalism / consociationalisme
consolidation of legislation / codificare legislativă / codification des textes législatifs
constitutionalization / constituţionalizare / constitutionnalisation
constructive abstention (positive abstention) / abţinere constructivă (abţinere pozitivă) / abstention constructive (abstention positive)
consultation / consultare / consultation (avis simple)
consultation procedure / procedura de consultare / procédure de l'avis simple (procédure de consultation)
consumer protection / protecţia consumatorului / protection des consommateurs
consumer protection policy / politica de protecţie a consumatorului / politique de protection du consommateur
convention / convenţie / convention
Convention on the future of Europe / Convenţia privind viitorul Europei / Convention sur l'avenir de l'Europe
convergence criteria / criterii de convergenţă / critères de convergence
co-operation / cooperare / coopération
co-operation agreement / acord de cooperare / accord de coopération
co-operation for development / cooperare pentru dezvoltare / coopération pour le développement
co-operation procedure / procedura de cooperare / procédure de coopération
Copenhagen criteria / criteriile de la Copenhaga / critères de Copenhague
co-regulation / coreglementare / corégulation
COREU (CORrespondance EUropéenne) / COREU (CORespondenţă EUropeană) / COREU (CORrespondance EUropéenne)
COSAC / COSAC / COSAC
cosmopolitanism / cosmopolitanism / cosmopolitanisme
Council / Consiliul / Conseil
Council of Europe / Consiliul Europei / Conseil de l'Europe
Council of Ministers / Consiliul de Miniştri / Conseil des Ministres
Council of the European Union / Consiliul Uniunii Europene / Conseil de l'Union européenne
country report / raport de ţară / rapport par pays
Court of First Instance of the European Communities (CFI) / Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI) / Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE)
Court of Justice of the European Communities (CJEC) / Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE ; CEJ) / Cour de justice des Communautés européennes (CJCE)
cultural policy / politica în domeniul culturii / politique de la culture
custom duties / taxă vamală / taxe douaniere
customs policy / politica vamală / politique douanière
Customs Union / Uniunea vamală / Union douanière

Davignon Report / Raportul Davignon / Rapport Davignon
decision / decizie / décision
decision-making process / procesul decizional / processus décisionnel
declaration CFSP / declaraţie PESC / déclaration PESC
declaratory consolidation of legislation / consolidare declarativă a legislaţiei / consolidation déclarative des textes législatifs
deepening / aprofundare / approfondissement
delegation of powers / delegare de competenţe / délégation de compétences
delimitation of competences / delimitare a competenţelor / délimitation des compétences
Delors package / Pachetul Delors / paquet Delors
Delors Report / Raportul Delors / Rapport Delors
democratic deficit / deficit democratic / déficit démocratique

depositary (of a treaty) / depozitar (al unui tratat) / dépositaire (d'un traité)
derogation / derogare / dérogation
development policy / politica de dezvoltare / politique de développement
directive / directivă / directive
Directorate-General (DG) / Directorat General (DG) / directions générales (DG)
dirigism / dirijism / dirigisme
discrimination / discriminare / discrimination
distribution of competencess / distribuire a competenţelor / répartition des compétences
double majority / dublă majoritate / double majorité

Economic and Financial Affairs Council (ECOFIN) / Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN) / Conseil Affaires économiques et financières (ECOFIN)
Economic and Monetary Union (EMU) / Uniunea Economică şi Monetară (UEM) / Union économique et monétaire (UEM)
economic and trade co-operation agreement / acord de cooperare economică şi comercială / accord de coopération économique et commerciale
economic framework agreement / acord-cadru economic / accord-cadre économique
economic policy / politica economică / politique économique
economic, social and territorial cohesion / coeziune economică, socială şi teritorială / cohésion économique, sociale et territoriale
ECU / ECU / UME
Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA) / Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură (EACEA) / Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA)
education policy / politica educaţională / politique de l'éducation
Education, Youth and Culture (EYC) Council / Consiliul Educaţie, Tineret şi Cultură / Conseil Éducation, jeunesse et culture (EJC)
eEurope / e-Europa / eEurope
employment and social policy / politica socială şi de ocupare a forţei de muncă / emploi et politique sociale
Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs Council (EPSCO) / Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului (EPSCO) / Conseil Emploi, politique sociale, santé et consommateurs (EPSCO)
„empty chair" policy / politica „scaunului gol" / politique de la „chaise vide"
energy policy / politica energetică / politique de l'énergie
energy security / securitate energetică / sécurité énergétique
enhanced co-operation (closer co-operation) / cooperare consolidată / coopération renforcée
enlargement / extindere / élargissement
enterprise policy / politica antreprenorială / politique d'entreprise
entry into force / intrare în vigoare / entrée en vigueur
Environment Council / Consiliul Mediu / Conseil Environnement
environment policy / politica de protecţie a mediului / politique environnementale
Equal / Equal / Equal
equal opportunities / egalitate de şanse / égalité des chances
equal treatment for men and women / egalitate de tratament între femei şi bărbaţi / égalité de traitement entre les femmes et les hommes
Erasmus / Erasmus / Erasmus
EUCJ procedures / proceduri ale CJUE / procédures CJUE
EURATOM / EURATOM / EURATOM
Eurlex / Eurlex / Eurlex
euro (EUR) / euro (EUR) / euro (EUR)
Eurobarometer / Eurobarometru / eurobaromètre
eurocent / eurocent / eurocent
eurocheque / eurocec / eurochèque
Eurocorps / Eurocorps / Eurocorps
eurocrat / eurocrat / eurocrate
EUROFOR / EUROFOR / EUROFOR
eurojargon / eurojargon / eurojargon
Eurojust / Eurojust / Eurojust
Euroland / Euroland / Euroland

EUROMARFOR / EUROMARFOR / EUROMARFOR
Euromyth / euromit / euromythe
eurooptimist / eurooptimist / eurooptimiste
Europa / Europa / Europa
europarlamentarian / europarlamentar / europarlementaire
Europe agreement (EA) / acord european (AE) / accord européen (AE)
Europe Day / Ziua Europei / Jour de l'Europe
European Administrative School (EAS) / Şcoala europeană de administraţie (EAS) / École européenne d'administration (EAS)
European Agency for Reconstruction (EAR) / Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie (EAR ; AER) / Agence européenne pour la reconstruction (EAR)
European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA) / Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA) / Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA)
European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX) / Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europene) (FRONTEX) / Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX)
European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD) / Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) / Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR)
European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF) / Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA) / Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA)
European Anthem / imnul european / hymne européen
European Anti-Fraud Office (OLAF) / Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) / Office européen de lutte antifraude (OLAF)
European arrest warrant / mandat european de arestare / mandat d'arrêt européen
European Atomic Energy Community (EAEC ; EURATOM) / Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM ; CEEA) / Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM)
European Aviation Safety Agency (EASA) / Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei (EASA ; AESA) / Agence européenne de la sécurité aérienne (AESA ; EASA)
European Bank for Reconstruction and Development (EBRD) / Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD) / Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD)
European Central Bank (ECB) / Banca Centrală Europeană (BCE) / Banque centrale européenne (BCE)
European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) / Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC) / Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC)
European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP) / Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP) / Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP)
European Chemicals Agency (ECHA ; ECA) / Agenţia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA ; AEPC) / Agence européenne des produits chimiques (ECHA ; AEPC)
European citizenship / cetăţenie europeană / citoyenneté européenne
European Coal and Steel Community (ECSC) / Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) / Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)
European Commission / Comisia Europeană / Commission européenne
European commissioner / comisar european / commissaire européen
European Committee for Standardization (CEN) / Comitetul European de Standardizare (CEN) / Comité européen de normalisation (CEN)
European Communities (EC) / Comunităţile Europene (CE) / Communautés européennes (CE)
European Community (EC) / Comunitatea Europeană (CE) / Communauté européenne (CE)
European Community Treaty / Tratatul Comunităţii Europene / Traité de la Communauté européenne
European conference / conferinţă europeană / conférence européenne
European Convention on Human Rights (ECHR) / Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / Convention européenne des Droits de l'Homme (CEDO)
European Council / Consiliul European / Conseil européen
European Court of Auditors / Curtea Europeană de Conturi / Cour des Comptes européenne
European Court of Human Rights (ECHR) / Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / Cour européenne des droits de l'homme (CEDH)

European Court of Justice case law / jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene / jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes
European cultural capital / capitală culturală europeană / capitale culturelle européenne
European Currency Unit (ECU) / Unitatea Monetară Europeană (ECU) / Unité Monétaire Européenne (UME)
European Data Protection Supervisor (EDPS) / Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor (AEPD) / Contrôleur européen de la protection des données (CEPD)
European Defence Agency (EDA) / Agenţia Europeană de Apărare (EDA ; AEA) / Agence européenne de défense (EDA)
European Economic and Social Committee (EESC) / Comitetul Economic şi Social European (CESE) / Comité économique et social européen (CESE)
European Economic Area (EEA) / Spaţiul Economic European (SEE) / Espace économique européen (EEE)
European Economic Community (EEC) / Comunitatea Economică Europeană (CEE) / Communauté économique européenne (CEE)
European Employment Strategy (EES) / Strategia europeană de ocupare a forţei de muncă / Stratégie européenne pour l'emploi (SEE)
European Environment Agency (EEA) / Agenţia Europeană de Mediu (EEA ; AEM) / Agence européenne pour l'environnement (EEA ; AEE)
European Fisheries Fund (EFF) / Fondul European pentru Pescuit (FEP) / Fonds européen pour la pêche (FEP)
European flag / steagul european / drapeau européen
European Food Safety Authority (EFSA) / Autoritatea Europeană pentru Siguranţa Alimentară (EFSA) / Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA)
European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND) / Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND) / Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND)
European Free Trade Association (EFTA) / Asociaţia Europeană a Liberului Schimb (AELS ; EFTA) / Association européenne de libre-échange (AELE)
European Fundamental Rights Agency (FRA) / Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA) / Agence européenne des droits fondamentaux (FRA)
European GNSS Supervisory Authority (GSA) / Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS / Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA)
European governance / guvernanţă europeană / gouvernance européenne
European Institute for Gender Equality / Institutul European pentru Egalitate de Gen / Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes
European Institute of Romania (EIR) / Institutul European din România (IER) / Institut Européen de Roumanie (IER)
European institutions / instituţii europene / institutions européennes
European integration / integrare europeană / intégration européenne
European Investment Bank (EIB) / Banca Europeană de Investiţii (BEI) / Banque européenne d'investissement (BEI)
European Investment Fund (EIF) / Fondul European de Investiţii (FEI) / Fonds européen d'investissement (FEI)
European Joint Undertaking for ITER and the Development of Fusion Energy (Fusion for Energy) / Întreprinderea comună europeană privind ITER şi dezvoltarea energiei prin fuziune / Entreprise commune européenne pour ITER et le développement de l'énergie de fusion (Fusion for Energy)
European Maritime Safety Agency (EMSA) / Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă (EMSA ; AESM) / Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA ; AESM)
European Medicines Agency (EMEA) / Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA) / Agence européenne des médicaments (EMEA)
European Monetary Institute (EMI) / Institutul Monetar European (IME) / Institut monétaire européen (IME)
European Monetary System (EMS) / Sistemul monetar european (SME) / Système monétaire européen (SME)
European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA) / Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA ; OEDT) / Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA ; OEDT)
European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC) / Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei (EUMC) / Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC)
European Movement / Mişcarea Europeană / Mouvement Européen
European Neighbourhood and Partnership Instrument (ENPI) / Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP) / instrument européen de voisinage et de partenariat (IEVP)

European neighbourhood policy (ENP) / politica europeană de vecinătate (PEV ; ENP) / politique européenne de voisinage (PEV)
European Network and Information Security Agency (ENISA) / Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei (ENISA) / Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA)
European organization for the safety of air navigation (EUROCONTROL) / Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL) / Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne (EUROCONTROL)
European Parliament / Parlamentul European (PE) / Parlement européen
European Personnel Selection Office (EPSO) / Oficiul European pentru Selecţia Personalului (EPSO) / Office européen de sélection du personnel (EPSO)
European Police College (CEPOL) / Colegiul European de Poliţie (CEPOL) / Collège européen de police (CEPOL)
European Police Office (Europol) / Oficiul European de Poliţie (Europol) / Office européen de police (EUROPOL)
European political co-operation (EPC) / cooperare politică europeană (CPE) / coopération politique européenne (CPE)
European political parties / partide politice europene / partis politiques européens
European public policies / politici publice europene / politiques publiques européennes
European Railway Agency (ERA) / Agenţia Feroviară Europeană (ERA ; AFE) / Agence ferroviaire européenne (ERA)
European Rapid Reaction Force (ERRF) / Forţa Europeană de Reacţie Rapidă / Force européenne de réaction rapide
European Regional Development Fund (ERDF) / Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) / Fonds européen de développement régional (FEDR)
European Research Council Executive Agency (ERC) / Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC) / Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER)
European security and defence policy (ESDP) / politica europeană de securitate şi apărare (PESA) / politique européenne de sécurité et de défense (PESD)
European social charter / Carta socială europeană / Charte sociale européenne
European Social Fund (ESF) / Fondul Social European (FSE) / Fonds social européen (FSE)
European Space Agency (ESA) / Agenţia Spaţială Europeană (ESA ; ASE) / Agence spatiale européenne (ASE)
European System of Central Banks (ESCB ; Eurosystem) / Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem) / Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème)
European Training Foundation (ETF) / Fundaţia Europeană pentru Formare (ETF) / Fondation européenne pour la formation (ETF)
European Union (EU) / Uniunea Europeană (UE) / Union européenne (UE)
European Union agency / agenţie a Uniunii Europene / agence de l'Union européenne
European Union budget / bugetul Uniunii Europene / budget de l'Union européenne
European Union financial instruments / instrumente financiare ale Uniunii Europene / instruments financiers de l'Union européenne
European Union Institute for Security Studies (EUISS) / Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS) / Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS)
European Union motto / deviza Uniunii Europene / devise de l'Union européenne
European Union parliamentary delegations / delegaţii parlamentare ale Uniunii Europene / délégations parlementaires de l'Union européenne
European Union Satellite Centre (EUSC ; EU SATCEN) / Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene (EUSC) / Centre satellitaire de l'Union européenne (CSUE)
European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST) / Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST) / Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST)
europeanisation / europenizare / européanisation
Europol / Europol / Europol
eurosceptic / eurosceptic / eurosceptique
eurosclerosis / euroscleroză / eurosclérose
Eurostat / Eurostat / Eurostat
Eurosystem / Eurosistem / Eurosystème
Euro-zone / Zona euro / zone euro
Exchange Rate Mechanism / mecanismul ratelor de schimb / mécanisme de taux de change

executive agencies / agenţii executive / agences exécutives
Executive Agency for Health and Consumers / Agenţia Executivă pentru Sănătate şi Consumatori / Agence exécutive pour la santé publique et les consommateurs
Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI) / Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI) / Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI)
external responsibilities of the European Community / competenţe externe ale Comunităţii Europene / compétences externes de la Communauté européenne

federalism / federalism / fédéralisme
Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG) / Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului (IFOP) / Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP)
financial perspectives / perspective financiare / perspectives financieres
flexibility clause / clauză de flexibilitate / clause de flexibilité
Fouchet Plan / Planul Fouchet / Plan Fouchet
founding fathers of the European Union / părinţii fondatori ai Uniunii Europene / pères fondateurs de l'Union européenne
founding treaties / tratatele constitutive / traités constitutifs
framework agreement / acord-cadru / accord-cadre
framework decision (Title VI of the EU Treaty) / decizie-cadru (Titlul VI TUE) / décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE)
framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS) / programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS) / programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS)
free movement of capital / libera circulaţie a capitalurilor / libre circulation des capitaux
free movement of goods / libera circulaţie a bunurilor / libre circulation des marchandises
free movement of persons / libera circulaţie a persoanelor / libre circulation des personnes
free movement of services / libera circulaţie a serviciilor / libre circulation des services
Free Trade Area / zonă de liber schimb / zone de libre-échange
functionalism / funcţionalism / fonctionnalisme

Galileo / Galileo / Galileo
Gasperi Plan / Planul Gasperi / Plan Gasperi
GATT / GATT / GATT
Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de
General Affairs and External Relations Council (GAERC) / Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE) / Conseil Affaires générales et relations extérieures (CAGRE)
General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) / Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT) / Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)
genetically modified organisms (GMO) / organisme modificate genetic (OMG) / organismes génétiquement modifiés (OGM)
Geneva Convention / Convenţia de la Geneva / Convention de Genève
globalization / globalizare / mondialisation
Green Paper / carte verde / livre vert
Group of Eight (G8) / Grupul celor opt (G8) / Groupe des huit (G8)

hard core / nucleu dur / noyau dur
health policy / politica de sănătate / politique de (la) santé
hierarchy of Community acts / ierarhia actelor normative comunitare / hiérarchie des actes communautaires
High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP) / Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC) / Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC)
High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy / Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate / haut représentant de l'Union pour les affaires étrangeres et la politique de sécurité
human rights / drepturile omului / droits de l'homme

IATE / IATE / IATE
Implementing Agency (IA) / agenţie de implementare (AI) / agence d'exécution ; organisme de mise en œuvre
industrial policy / politica industrială / politique industrielle

informal (declaratory) consolidation of legislation / consolidare informală (declarativă) a legislaţiei / consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs
(to) initial / (a) parafa / parapher
institutional balance / echilibru instituţional / équilibre institutionnel
institutionalism / instituţionalism / institutionnalisme
intégration positive / negative integration / négative
intellectual property / proprietate intelectuală / propriété intellectuelle
intercultural dialogue / dialog intercultural / dialogue interculturel
interdependence theories / teoriile interdependenţei / théories de l'interdépendance
intergovernmental conference (IGC) / conferinţă interguvernamentală (CIG) / conférence intergouvernementale (CIG)
intergovernmental method / metoda interguvernamentală / méthode intergouvernementale
intergovernmentalism / interguvernamentalism / intergouvernementalisme
interim agreement / acord interimar / accord intérimaire (accord provisoire)
interinstitutional agreement (IIA) / acord interinstituţional (AII) / accord interinstitutionnel
Internal market / Piaţa internă / marché intérieur
international agreement / acord internaţional / accord international
International Atomic Energy Agency (IAEA) / Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (IAEA ; AIEA) / Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA)
International Bank for Reconstruction and Development (IBRD) / Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) / Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD)
International Energy Agency (IEA) / Agenţia Internaţională a Energiei (AIE) / Agence internationale de l'énergie (AIE)
International Monetary Fund (IMF) / Fondul Monetar Internaţional (FMI) / Fond monétaire international (FMI)
International Monetary System (IMS) / Sistemul monetar internaţional (SMI) / Système monétaire international (SMI)
INTERREG / INTERREG / INTERREG
interventionism (dirigisme) / intervenţionism (dirijism) / interventionnisme (dirigisme)
Ioannina compromise / compromisul de la Ioannina / compromis de Ioannina
ISPA / ISPA / ISPA

JHA agencies / agenţii JAI / agences JAI
joint action (CFSP) / acţiune comună (PESC) / action commune (PESC)
joint position (Title VI of the EU Treaty) / poziţie comună (Titlul VI al Tratatului UE) / position commune (titre VI du Traité UE)
judgment (of the ECJ) / hotărâre (a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene) / arrêt (de la CJCE)
Justice and Home Affairs (JHA) / Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Justice et affaires intérieures (JAI)
Justice and Home Affairs (JHA) Council / Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Conseil Justice et affaires intérieures (JAI)

Kyōto Protocol / Protocolul de la Kyōto / Protocole de Kyōto

Leader / Leader / Leader
legal personality of the European Communities / personalitatea juridică a Comunităţilor Europene / personnalité juridique des Communautés européennes
legislative alignment / aliniere legislativă / alignement de la législation
legislative approximation / apropiere legislativă / rapprochement législatif
legislative harmonization / armonizare legislativă / harmonisation législative
legitimacy / legitimitate / légitimité
Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci
liberal intergovernmentalism / interguvernamentalism liberal / intergouvernementalisme libéral
liberalisation / liberalizare / libéralisation
liberalism / liberalism / libéralisme
lifelong learning / învăţare continuă / apprentissage tout au long de la vie
Lingua / Lingua / Lingua
Lisbon strategy / Strategia de la Lisabona / Stratégie de Lisbonne
local market / piaţa locală / marché local

Luxembourg / Luxembourg / Luxembourg
Luxembourg compromise / compromisul de la Luxembourg / compromis de Luxembourg
Maastricht Treaty / Tratatul de la Maastricht / Traité de Maastricht
Mansholt Plan / Planul Mansholt / Plan Mansholt
Marshall Plan / Planul Marshall / Plan Marshall
marxism / marxism / marxisme
Member State / stat membru / État membre
Merger Treaty / Tratatul de fuziune / Traité de fusion
monetary policy / politica monetară / politique monétaire
monitoring report / raport de monitorizare / rapport de suivi
monitoring the application of Community law / monitorizarea aplicării dreptului comunitar / contrôle de l'application du droit communautaire
Monnet, Jean / Monnet, Jean / Monnet, Jean
Mr CFSP / domnul PESC / M. PESC
multilingualism / multilingvism / multilinguisme
„Multi-speed" Europe / Europa „cu mai multe viteze" / Europe „à plusieurs vitesses"

national parliaments / parlamente naţionale / parlements nationaux
NATO / NATO / OTAN
negotiating framework / cadru de negocieri / cadre des négociations
neofunctionalism / neofuncţionalism / néofonctionnalisme
neo-institutionalism / neoinstituţionalism / néo-institutionnalisme
neoliberalism / neoliberalism / néolibéralisme
neorealism / neorealism / néoréalisme
nominal convergence / convergenţă nominală / convergence nominale
non-discrimination principle / principiul nediscriminării / principe de la non-discrimination
non-governmental organization (NGO) / organizaţie nonguvernamentală (ONG) / organisation non-gouvernementale (ONG)
normative hierarchy / ierarhie normativă / hiérarchie normative
North American Free Trade Agreement (NAFTA) / Acordul de Liber-Schimb Nord-American (NAFTA) / Accord de libre-échange nord-américain (ALENA)
North Atlantic Treaty Organization (NATO) / Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) / Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN)

observer (active observer) / observator (observator activ) / observateur (observateur actif)
Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM) / Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI; OAPI) / Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM; OHMI)
Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE) / Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE) / Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE)
Official Journal (OJ) / Jurnalul Oficial (JO) / Journal Officiel (JO)
official languages of the European Union / limbi oficiale ale Uniunii Europene / langues officielles de l'Uunion européenne
official of the Communities / funcţionar al Comunităţii Europene / fonctionnaire des Communautés
Ombudsman / Ombudsman / médiateur européen
open method of co-ordination (OMC) / metoda deschisă de coordonare / méthode ouverte de coordination (MOC)
opinion / aviz / avis
OPOCE / OPOCE / OPOCE
opting out / clauză de exceptare / opting out
Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) / Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) / Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE)
Organization for European Economic Co-operation (OEEC) / Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică (OECE) / Organisation Européenne de Coopération Économique (OECE)
Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE) / Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE) / Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE)
outermost regions / regiuni ultraperiferice / régions ultrapériphériques
overseas countries and territories (OCT) / ţări şi teritorii de peste mări (TTPM) / pays et territoires d'outre-mer (PTOM)

own resources / resurse proprii / ressources propres
Paneuropean Movement / Mişcarea Paneuropeană / Mouvement Paneuropéen
Parliamentary Assembly / Adunarea Parlamentară / Assemblée parlementaire
parliamentary committees / comisii parlamentare / commissions parlementaires
Partnership and Co-operation Agreement (PCA) / acord de parteneriat şi cooperare / accord de partenariat et de coopération (APC)
party (to a treaty) / parte (la un tratat) / partie (à un traité)
paying agency / agenţie de plată / organisme payeur
PECOs / PECOs / PECOs
Permanent Representation of Romania to the European Union / Reprezentanţa Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană / Représentation Permanente de la Roumanie aupres de l'Union européenne
Permanent Representatives Committee (COREPER) / Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER) / Comité des représentants permanents (COREPER)
Petersberg tasks / Misiuni Petersberg / missions de Petersberg
PHARE / PHARE / PHARE
phasing in / phasing in / phasing in
phasing out / phasing out / phasing out
pillars of the European Union / pilonii Uniunii Europene / piliers de l'Union européenne
Pleven Plan / Planul Pleven / Plan Pleven
police and judicial co-operation in criminal matters / cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală / coopération policière et judiciaire en matière pénale
Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies) / agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI) / Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)
Policy planning and early warning unit / Unitatea de planificare şi de alertă rapidă / Unité de planification et d'alerte rapide
Political and Security Committee (PSC) / Comitetul Politic şi de Securitate (COPS) / Comité politique et de sécurité (COPS)
political groups within the European Parliament / grupuri politice în Parlamentul European / groupes politiques au Parlement européen
positive/negative integration / integrare pozitivă/negativă / intégration positive/negative
pre-accession / preaderare / préadhésion
pre-accession assistance / asistenţă de preaderare / aide de préadhésion
pre-accession funds / fonduri de preaderare / fonds de préadhésion
pre-accession strategy / strategie de preaderare / stratégie de préadhésion
precedence of Community law / principiul priorităţii normei comunitare / primauté du droit communautaire
presidency of the Council of the European Union / preşedinţia Consiliului Uniunii Europene / présidence du Conseil de l'Union européenne
presidency of the European Council / preşedinţia Consiliului European / présidence du Conseil européen
president of the European Commission / preşedintele Comisiei Europene / président de la Commission européenne
primary law / drept primar / droit primaire
primary legislation / legislaţie primară / droit primaire
principle of distribution of competences / principiul repartizării competenţelor / principe de répartition des compétences
principle of institutional autonomy / principiul autonomiei instituţiilor / principe d'autonomie institutionnelle
principle of institutional balance / principiul echilibrului instituţional / principe d'équilibre institutionnel
principle of loyal co-operation among institutions / principiul colaborării loiale între instituţii / principe de collaboration loyale entre institutions
principle of representation of interests / principiul reprezentării intereselor / principe de représentation des intérêts
privilèges and immunities of the European Community / privilegii şi imunităţi ale Comunităţii Europene / privilèges et immunités de la Communauté européenne
proportionality principle / principiul proporţionalităţii / principe de proportionnalité
protectionism / protecţionism / protectionnisme
protocol / protocol / protocole
public procurement / achiziţie publică / marchés publics
Public service charter / Carta serviciilor publice / Charte des services publics

qualified majority (QM) / majoritate calificată / majorité qualifiée (MQ)
Qualified Majority Voting (QMV) / vot prin majoritate calificată / vote à la majorité qualifiée

ratification / ratificare / ratification
reading (first, second, third) / lectură (prima, a doua, a treia) / lecture (première, deuxième, troisième)
real convergence / convergenţă reală / convergence réelle
realism / realism / réalisme
recasting of legislation / reformare a legislaţiei / refonte des textes législatifs
recommendation / recomandare / recommandation
Reform Treaty / Tratatul de Reformă / Traité modificatif
regime / regim / régime
Regional Development Agency (RDA) / agenţie pentru dezvoltare regională (ADR) / agence pour le développement régional (ADR)
regional policy / politica regională / politique régionale
regulation / reglementare / réglementation
regulation / regulament / règlement
rendez-vous clause / clauză de rendez-vous / clause de rendez-vous
research and development policy / politica în domeniul cercetării şi dezvoltării / politique de recherche et développement
Research Executive Agency (REA) / Agenţia Executivă pentru Cercetare (AEC) / Agence exécutive pour la recherche (REA)
resolution / rezoluţie / résolution
revision of the Treaties / revizuirea tratatelor / révision des traités
right of initiative / drept de iniţiativă / droit d'initiative
right of petition / drept de petiţie / droit de pétition
rural development / dezvoltare rurală / développement rural

safeguard clause / clauză de salvgardare / clause de sauvegarde
SAPARD / SAPARD / SAPARD
Schengen / Schengen / Schengen
Schengen agreement / acord Schengen / accord Schengen
Schengen information system (SIS) / Sistemul de informaţii Schengen (SIS) / système d'information Schengen (SIS)
Schuman, Robert / Schuman, Robert / Schuman, Robert
Schuman Plan / Planul Schuman / Plan Schuman
screening (analytical examination) / screening (examinare analitică) / screening (examen analytique)
secondary law / drept secundar / droit secondaire
secondary legislation / legislaţie secundară / droit dérivé
sectoral integration / integrare sectorială / intégration sectorielle
self-regulation / autoreglementare / autorégulation
simplification of legislation / simplificare legislativă / simplification législative
single currency / moneda unică / monnaie unique
Single European Act (SEA) / Actul Unic European (AUE) / Acte unique européen (AUE)
single institutional framework / cadru instituţional unic / cadre institutionnel unique
Single market / Piaţa unică / marché unique
(social) constructivism / constructivism (social) / constructivisme (social)
social dialogue / dialog social / dialogue social
social partners / parteneri sociali / partenaires sociaux
social policy / politica socială / politique sociale
social protocol / protocol social / protocole social
Socrates / Socrates / Socrates
sovereignty / suveranitate / souveraineté
spill-over / spill-over / spill-over
Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero
Stability and Growth Pact / Pactul de stabilitate şi creştere / Pacte de stabilité et de croissance
Stabilization and Association Agreement (SAA) / acord de stabilizare şi asociere (ASA) / accord de stabilisation et d'association (ASA)
Stabilization and Association Process / procesul de stabilizare şi asociere / processus de stabilisation et d'association
state aid / ajutor de stat / aides d'État

Statistical Office of the European Communities (SOEC ; Eurostat) / Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat) / Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat)
Strasbourg / Strasbourg / Strasbourg
Structural and Cohesion Funds / fonduri structurale şi de coeziune / Fonds structurels et de cohésion
subsidiarity / subsidiaritate / subsidiarité
subsidiarity principle / principiul subsidiarităţii / principe de subsidiarité
subsidiary powers / competenţe subsidiare / compétences subsidiaires
summit / summit / sommet
supranational / supranaţional / supranational
suspension clause / clauză de suspendare / clause de suspension
sustainable development / dezvoltare durabilă / développement durable
symbols of the European Union / simbolurile Uniunii Europene / symboles de l'Union européenne

TACIS / TACIS / TACIS
TAIEX / TAIEX / TAIEX
tax harmonization / armonizare fiscală / harmonisation fiscale
tax policy / politica fiscală / politique fiscale
taxation / impozitare / fiscalité
Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX) / programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX) / programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)
Technical Assistance Information Exchange Office (TAIEX) / Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii (TAIEX) / Bureau d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)
technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS) / programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS) / programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS)
telecommunications / telecomunicaţii / télécommunications
television without frontiers / televiziune fără frontiere / télévision sans frontières
theories of European integration / teoriile integrării europene / théories de l'intégration européenne
third country / stat terţ / pays tiers
trade agreement (bilateral, multilateral, regional) / acord comercial (bilateral, multilateral, regional) / accord commercial (bilatéral, multilatéral, régional)
trade and co-operation agreement (TCA) / acord comercial şi de cooperare / accord de commerce et de coopération (ACC)
Trade, Development and Co-operation Agreement (TDCA) / acord comercial, de dezvoltare şi cooperare / accord sur le commerce, le développement et la coopération (ACDC)
transactionalism / tranzacţionalism / transactionnalisme
Trans-European Networks (TEN) / reţele transeuropene (RTE) / réseaux transeuropéens (RTE)
Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-TEA) / Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA) / Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TEA)
Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT) / Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT) / Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT)
transnational / transnaţional / transnational
transparency / transparenţă / transparence
Transport, Telecommunications and Energy Council (TTE) / Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE) / Conseil Transports, telecommunications et énergie (TTE)
treaty / tratat / traité
Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE) / Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa / Traité établissant une Constitution pour l'Europe
Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty) / Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune) / Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion)
Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty) / Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA ; Tratatul EURATOM) / Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM)
Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty ; Treaty of Paris) / Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO ; Tratatul de la Paris) / Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris)

Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome) / Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma) / Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome)
treaty of accession / tratat de aderare / traité d'adhésion
Treaty of Amsterdam / Tratatul de la Amsterdam / Traité d'Amsterdam
Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts / Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe / Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes
Treaty of Lisbon / Tratatul de la Lisabona / Traité de Lisbonne
Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community / Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene / Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne
Treaty of Nice / Tratatul de la Nisa / Traité de Nice
Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts / Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe / Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes
Treaty of Paris / Tratatul de la Paris / Traité de Paris
Treaty of Rome / Tratatul de la Roma / Traité de Rome
Treaty of Westphalia / Tratatul de la Westphalia / Traité de Westphalie
Treaty on European Union (TEU ; Maastricht Treaty) / Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE ; Tratatul de la Maastricht) / Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht)
Treaty on the Functioning of the European Union / Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene / Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne
TREVI Group / Grupul TREVI / Groupe TREVI
twinning / twinning / jumelage

unanimity / unanimitate / unanimité
uniform electoral procedure for the European Parliament / procedura electorală uniformă pentru Parlamentul European / procédure électorale uniforme au Parlement européen
United Nations Organization (UNO) / Organizaţia Naţiunilor Unite (ONU) / Organisation des Nations unies (ONU)
URBAN / URBAN / URBAN

„Variable-geometry" Europe / Europa „cu geometrie variabilă" / Europe „à géométrie variable"
visa policy / politica de vize / politique des visas

weighting of votes in the Council / ponderea voturilor în Consiliu / pondération des voix au Conseil
Western European Union (WEU) / Uniunea Europei Occidentale (UEO) / Union de l'Europe occidentale (UEO)
White Paper / carte albă / livre blanc
working groups (WG) / grupuri de lucru / groupes de travail
World Bank (WB) / Banca Mondială (BM) / Banque mondiale (BM)
World Trade Organization (WTO) / Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC) / Organisation mondiale du commerce (OMC)

youth / tineret / jeunesse

Liste de termes

abstention constructive (abstention positive) / abţinere constructivă (abţinere pozitivă) / constructive abstention (positive abstention)
accord / acord / agreement
accord commercial (bilatéral, multilatéral, régional) / acord comercial (bilateral, multilateral, regional) / trade agreement (bilateral, multilateral, regional)
accord d'adhésion / acord de aderare / accession agreement
accord d'association / acord de asociere / association agreement
accord de commerce et de coopération (ACC) / acord comercial şi de cooperare / trade and co-operation agreement (TCA)
accord de coopération / acord de cooperare / co-operation agreement
accord de coopération économique et commerciale / acord de cooperare economică şi comercială / economic and trade co-operation agreement
Accord de libre-échange nord-américain (ALENA) / Acordul de Liber-Schimb Nord-American (NAFTA) / North American Free Trade Agreement (NAFTA)
accord de partenariat et de coopération (APC) / acord de parteneriat şi cooperare / Partnership and Co-operation Agreement (PCA)
accord de stabilisation et d'association (ASA) / acord de stabilizare şi asociere (ASA) / Stabilization and Association Agreement (SAA)
accord européen (AE) / acord european (AE) / Europe agreement (EA)
Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT) / Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT) / General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)
accord intérimaire (accord provisoire) / acord interimar / interim agreement
accord interinstitutionnel / acord interinstituţional (AII) / interinstitutional agreement (IIA)
accord international / acord internaţional / international agreement
accord Schengen / acord Schengen / Schengen agreement
accord sur le commerce, le développement et la coopération (ACDC) / acord comercial, de dezvoltare şi cooperare / Trade, Development and Co-operation Agreement (TDCA)
accord-cadre / acord-cadru / framework agreement
accord-cadre économique / acord-cadru economic / economic framework agreement
ACP / ACP / ACP
acquis communautaire / acquis comunitar / Community acquis (acquis communautaire)
Acte unique européen (AUE) / Actul Unic European (AUE) / Single European Act (SEA)
action commune (JAI) / acţiune comună (JAI) / common action (JHA)
action commune (PESC) / acţiune comună (PESC) / joint action (CFSP)
Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad / Adenauer, Konrad
adhésion / aderare / accession
Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA ; ACCP) / Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA ; ACCP) / Community Fisheries Control Agency (CFCA)
agence d'exécution ; organisme de mise en œuvre / agenţie de implementare (AI) / Implementing Agency (IA)
agence de l'Union européenne / agenţie a Uniunii Europene / European Union agency
Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA) / Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei (ENISA) / European Network and Information Security Agency (ENISA)
Agence européenne de défense (EDA) / Agenţia Europeană de Apărare (EDA ; AEA) / European Defence Agency (EDA)

Agence européenne de la sécurité aérienne (AESA ; EASA) / Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei (EASA ; AESA) / European Aviation Safety Agency (EASA)
Agence européenne des droits fondamentaux (FRA) / Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA) / European Fundamental Rights Agency (FRA)
Agence européenne des médicaments (EMEA) / Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA) / European Medicines Agency (EMEA)
Agence européenne des produits chimiques (ECHA ; AEPC) / Agenţia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA ; AEPC) / European Chemicals Agency (ECHA ; ECA)
Agence européenne pour l'environnement (EEA ; AEE) / Agenţia Europeană de Mediu (EEA ; AEM) / European Environment Agency (EEA)
Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX) / Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europene) (FRONTEX) / European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX)
Agence européenne pour la reconstruction (EAR) / Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie (EAR ; AER) / European Agency for Reconstruction (EAR)
Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA) / Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA) / European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA)
Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA ; AESM) / Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă (EMSA ; AESM) / European Maritime Safety Agency (EMSA)
Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER) / Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC) / European Research Council Executive Agency (ERC)
Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TEA) / Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA) / Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN--TEA)
Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA) / Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură (EACEA) / Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA)
Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI) / Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI) / Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI)
Agence exécutive pour la recherche (REA) / Agenţia Executivă pentru Cercetare (AEC) / Research Executive Agency (REA)
Agence exécutive pour la santé et les consommateurs / Agenţia Executivă pentru Sănătate şi Consumatori / Executive Agency for Health and Consumers
Agence ferroviaire européenne (ERA) / Agenţia Feroviară Europeană (ERA ; AFE) / European Railway Agency (ERA)
Agence internationale de l'énergie (AIE) / Agenţia Internaţională a Energiei (AIE) / International Energy Agency (IEA)
Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA) / Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (IAEA ; AIEA) / International Atomic Energy Agency (IAEA)
agence pour le développement régional (ADR) / agenţie pentru dezvoltare regională (ADR) / Regional Development Agency (RDA)
Agence spatiale européenne (ASE) / Agenţia Spaţială Europeană (ESA ; ASE) / European Space Agency (ESA)
agences communautaires / agenţii comunitare / Community agencies
Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI) / agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI) / Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)
Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC) / agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC) / Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)
agences exécutives / agenţii executive / executive agencies
agences JAI / agenţii JAI / JHA agencies
agences PESC / agenţii PESC / CFSP agencies
agenda (ordre du jour) / ordine de zi / agenda
Agenda 2000 / Agenda 2000 / Agenda 2000
AGIS / AGIS / AGIS
aide de préadhésion / asistenţă de preaderare / pre-accession assistance
aides d'État / ajutor de stat / state aid

alignement de la législation / aliniere legislativă / legislative alignment
apprentissage tout au long de la vie / învăţare continuă / lifelong learning
approfondissement / aprofundare / deepening
architecture européenne / arhitectură europeană / architecture of Europe
ARGO / ARGO / ARGO
arrangements dits de „Berlin plus" / acorduri „Berlin plus" / „Berlin-Plus" arrangements
arrêt (de la CJCE) / hotărâre (a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene) / judgment (of the ECJ)
asile / azil / asylum
Assemblée parlementaire / Adunarea Parlamentară / Parliamentary Assembly
Association européenne de libre-échange (AELE) / Asociaţia Europeană a Liberului Schimb (AELS ; EFTA) / European Free Trade Association (EFTA)
autorégulation / autoreglementare / self-regulation
Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA) / Autoritatea Europeană pentru Siguranţa Alimentară (EFSA) / European Food Safety Authority (EFSA)
Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA) / Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS / European GNSS Supervisory Authority (GSA)
avis / aviz / opinion
avocat général / avocat general / Advocate-General

Banque centrale européenne (BCE) / Banca Centrală Europeană (BCE) / European Central Bank (ECB)
Banque européenne d'investissement (BEI) / Banca Europeană de Investiţii (BEI) / European Investment Bank (EIB)
Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD) / Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD) / European Bank for Reconstruction and Development (EBRD)
Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD) / Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) / International Bank for Reconstruction and Development (IBRD)
Banque mondiale (BM) / Banca Mondială (BM) / World Bank (WB)
bien-être des animaux / bunăstarea animalelor / animal welfare
Bretton Woods / Bretton Woods / Bretton Woods
Bruxelles / Bruxelles / Brussels
budget de l'Union européenne / bugetul Uniunii Europene / European Union budget
Bureau d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX) / Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii (TAIEX) / Technical Assistance Information Exchange Office (TAIEX)

cadre des négociations / cadru de negocieri / negotiating framework
cadre institutionnel unique / cadru instituţional unic / single institutional framework
capacité d'absorption / capacitate de absorbţie / absorption capacity
capitale culturelle européenne / capitală culturală europeană / European cultural capital
CCVista / CCVista / CCVista
CELEX / CELEX / CELEX
Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT) / Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT) / Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT)
Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC) / Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC) / European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC)
Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP) / Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP) / European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP)
Centre satellitaire de l'Union européenne (CSUE) / Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene (EUSC) / European Union Satellite Centre (EUSC ; EU SATCEN)
cercles concentriques / cercuri concentrice / concentric circles
chapitres de l'acquis communautaire / capitolele acquis-ului comunitar / chapters of the Community acquis
Charte des droits fondamentaux / Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene / Charter of Fundamental Rights
Charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs / Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor / Charter of the Fundamental Social Rights of Workers
Charte des services publics / Carta serviciilor publice / Public service charter
Charte sociale européenne / Carta socială europeană / European social charter
citoyenneté de l'Union européenne / cetăţenia Uniunii Europene / citizenship of the European Union

citoyenneté européenne / cetăţenie europeană / European citizenship
clause de flexibilité / clauză de flexibilitate / flexibility clause
clause de rendez-vous / clauză de rendez-vous / rendez-vous clause
clause de sauvegarde / clauză de salvgardare / safeguard clause
clause de suspension / clauză de suspendare / suspension clause
codécision / codecizie / co-decision
codification des textes législatifs / codificare legislativă / consolidation of legislation
cohésion économique, sociale et territoriale / coeziune economică, socială şi teritorială / economic, social and territorial cohesion
Collège européen de police (CEPOL) / Colegiul European de Poliţie (CEPOL) / European Police College (CEPOL)
comité consultatif / comitet consultativ / advisory committee
comité de conciliation / comitet de conciliere / Conciliation Committee
Comité des Régions (CdR) / Comitetul Regiunilor (CR) / Committee of the Regions (CoR)
Comité des représentants permanents (COREPER) / Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER) / Permanent Representatives Committee (COREPER)
Comité économique et social européen (CESE) / Comitetul Economic şi Social European (CESE) / European Economic and Social Committee (EESC)
Comité européen de normalisation (CEN) / Comitetul European de Standardizare (CEN) / European Committee for Standardization (CEN)
Comité politique et de sécurité (COPS) / Comitetul Politic şi de Securitate (COPS) / Political and Security Committee (PSC)
comités et groupes de travail / comitete şi grupuri de lucru / committees and working parties
comitologie / comitologie / comitology
commissaire européen / comisar european / European commissioner
Commission européenne / Comisia Europeană / European Commission
commissions parlementaires / comisii parlamentare / parliamentary committees
communautarisation / comunitarizare / communitisation
Communauté économique européenne (CEE) / Comunitatea Economică Europeană (CEE) / European Economic Community (EEC)
Communauté européenne (CE) / Comunitatea Europeană (CE) / European Community (EC)
Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM) / Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM ; CEEA) / European Atomic Energy Community (EAEC ; EURATOM)
Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) / Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) / European Coal and Steel Community (ECSC)
Communautés européennes (CE) / Comunităţile Europene (CE) / European Communities (EC)
compétences communautaires / competenţe comunitare / Community powers
compétences externes de la Communauté européenne / competenţe externe ale Comunităţii Europene / external responsibilities of the European Community
compétences subsidiaires / competenţe subsidiare / subsidiary powers
compétitivité / competitivitate / competitiveness
compromis de Ioannina / compromisul de la Ioannina / Ioannina compromise
compromis de Luxembourg / compromisul de la Luxembourg / Luxembourg compromise
conciliation / conciliere / conciliation
conclave / conclav / conclave
concurrence / concurenţă / competition
confédération / confederaţie / confederation
Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC) / Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC) / Conference of European Community Affairs Committees (COSAC)
conférence européenne / conferinţă europeană / European conference
conférence intergouvernementale (CIG) / conferinţă interguvernamentală (CIG) / intergovernmental conference (IGC)
Conférence pour la sécurité et coopération en Europe (CSCE) / Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE) / Conference on Security and Co-operation in Europe (CSCE)
Conseil / Consiliul / Council
Conseil Affaires économiques et financières (ECOFIN) / Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN) / Economic and Financial Affairs Council (ECOFIN)

Conseil Affaires générales et relations extérieures (CAGRE) / Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE) / General Affairs and External Relations Council (GAERC)
Conseil Agriculture et pêche (AGRIPECHE) / Consiliul Agricultură şi Pescuit / Agriculture and Fisheries Council
Conseil Compétitivité / Consiliul Competitivitate / Competitiveness Council
Conseil de l'Europe / Consiliul Europei / Council of Europe
Conseil de l'Union européenne / Consiliul Uniunii Europene / Council of the European Union
Conseil des Ministres / Consiliul de Miniştri / Council of Ministers
Conseil Éducation, jeunesse et culture (EJC) / Consiliul Educaţie, Tineret şi Cultură / Education, Youth and Culture (EYC) Council
Conseil Emploi, politique sociale, santé et consommateurs (EPSCO) / Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului (EPSCO) / Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs Council (EPSCO)
Conseil Environnement / Consiliul Mediu / Environment Council
Conseil européen / Consiliul European / European Council
Conseil Justice et affaires intérieures (JAI) / Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Justice and Home Affairs (JHA) Council
Conseil Transports, telecommunications et énergie (TTE) / Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE) / Transport, Telecommunications and Energy Council (TTE)
consensus / consens / consensus
consociationalisme / consociaţionalism / consociationalism
consolidation déclarative des textes législatifs / consolidare declarativă a legislaţiei / declaratory consolidation of legislation
consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs / consolidare informală (declarativă) a legislaţiei / informal (declaratory) consolidation of legislation
constitutionnalisation / constituţionalizare / constitutionalization
constructivisme (social) / constructivism (social) / (social) constructivism
consultation (avis simple) / consultare / consultation
contrôle de l'application du droit communautaire / monitorizarea aplicării dreptului comunitar / monitoring the application of Community law
Contrôleur européen de la protection des données (CEPD) / Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor (AEPD) / European Data Protection Supervisor (EDPS)
convention / convenţie / convention
Convention de Genève / Convenţia de la Geneva / Geneva Convention
Convention européenne des Droits de l'Homme (CEDO) / Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / European Convention on Human Rights (ECHR)
Convention sur l'avenir de l'Europe / Convenţia privind viitorul Europei / Convention on the future of Europe
convergence nominale / convergenţă nominală / nominal convergence
convergence réelle / convergenţă reală / real convergence
coopération / cooperare / co-operation
coopération policière et judiciaire en matière pénale / cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală / police and judicial co-operation in criminal matters
coopération politique européenne (CPE) / cooperare politică europeană (CPE) / European political co-operation (EPC)
coopération pour le développement / cooperare pentru dezvoltare / co-operation for development
coopération renforcée / cooperare consolidată / enhanced co-operation (closer co-operation)
corégulation / coreglementare / co-regulation
COREU (CORrespondance EUropéenne) / COREU (CORespondenţă EUropeană) / COREU (CORrespondance EUropéenne)
COSAC / COSAC / COSAC
cosmopolitanisme / cosmopolitanism / cosmopolitanism
Cour de justice des Communautés européennes (CJCE) / Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE ; CEJ) / Court of Justice of the European Communities (CJEC)
Cour des Comptes européenne / Curtea Europeană de Conturi / European Court of Auditors
Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) / Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) / European Court of Human Rights (ECHR)
critères d'adhésion / criterii de aderare la Uniunea Europeană / accession criteria
critères de convergence / criterii de convergenţă / convergence criteria
critères de Copenhague / criteriile de la Copenhaga / Copenhagen criteria

décision / decizie / decision
décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE) / decizie-cadru (Titlul VI TUE) / framework decision (Title VI of the EU Treaty)
déclaration PESC / declaraţie PESC / declaration CFSP
défense collective / apărare colectivă / collective defence
déficit budgétaire / deficit bugetar / budget deficit
déficit démocratique / deficit democratic / democratic deficit
délégation de compétences / delegare de competenţe / delegation of powers
délégations parlementaires de l'Union européenne / delegaţii parlamentare ale Uniunii Europene / European Union parliamentary delegations
délimitation des compétences / delimitare a competenţelor / delimitation of competences
dépositaire (d'un traité) / depozitar (al unui tratat) / depositary (of a treaty)
dérogation / derogare / derogation
développement durable / dezvoltare durabilă / sustainable development
développement rural / dezvoltare rurală / rural development
devise de l'Union européenne / deviza Uniunii Europene / European Union motto
dialogue interculturel / dialog intercultural / intercultural dialogue
dialogue social / dialog social / social dialogue
directions générales (DG) / Directorat General (DG) / Directorate-General (DG)
directive / directivă / directive
dirigisme / dirijism / dirigism
discrimination / discriminare / discrimination
double majorité / dublă majoritate / double majority
drapeau européen / steagul european / European flag
droit communautaire / drept comunitar / Community law
droit communautaire / legislaţie comunitară / Community law
droit d'initiative / drept de iniţiativă / right of initiative
droit de pétition / drept de petiţie / right of petition
droit dérivé / legislaţie secundară / secondary legislation
droit primaire / drept primar / primary law
droit primaire / legislaţie primară / primary legislation
droit secondaire / drept secundar / secondary law
droits de l'homme / drepturile omului / human rights

École européenne d'administration (EAS) / Şcoala europeană de administraţie (EAS) / European Administrative School (EAS)
eEurope / e-Europa / eEurope
égalité de traitement entre les femmes et les hommes / egalitate de tratament între femei şi bărbaţi / equal treatment for men and women
égalité des chances / egalitate de şanse / equal opportunities
élargissement / extindere / enlargement
emploi et politique sociale / politica socială şi de ocupare a forţei de muncă / employment and social policy
entrée en vigueur / intrare în vigoare / entry into force
Entreprise commune européenne pour ITER et le développement de l'énergie de fusion (Fusion for Energy) / Întreprinderea comună europeană privind ITER şi dezvoltarea energiei prin fuziune / European Joint Undertaking for ITER and the Development of Fusion Energy (Fusion for Energy)
Equal / Equal / Equal
équilibre institutionnel / echilibru instituţional / institutional balance
Erasmus / Erasmus / Erasmus
espace de liberté, de sécurité et de justice / spaţiu de libertate, securitate şi justiţie / area of freedom, security and justice
Espace économique européen (EEE) / Spaţiul Economic European (SEE) / European Economic Area (EEA)
État associé / stat asociat / associated state
État ayant présenté une demande d'adhésion / stat solicitant / applicant state
État candidat (à l'adhésion) / stat candidat / candidate state
État membre / stat membru / Member State
EURATOM / EURATOM / EURATOM
Eurlex / Eurlex / Eurlex

euro (EUR) / euro (EUR) / euro (EUR)
eurobaromètre / Eurobarometru / Eurobarometer
eurocent / eurocent / eurocent
eurochèque / eurocec / eurocheque
Eurocorps / Eurocorps / Eurocorps
eurocrate / eurocrat / eurocrat
EUROFOR / EUROFOR / EUROFOR
eurojargon / eurojargon / eurojargon
Eurojust / Eurojust / Eurojust
Euroland / Euroland / Euroland
EUROMARFOR / EUROMARFOR / EUROMARFOR
euromythe / euromit / Euromyth
eurooptimiste / eurooptimist / eurooptimist
Europa / Europa / Europa
europarlementaire / europarlamentar / europarlamentarian
Europe „à géométrie variable" / Europa „cu geometrie variabilă" / „Variable-geometry" Europe
Europe „à plusieurs vitesses" / Europa „cu mai multe viteze" / „Multi-speed" Europe
européanisation / europenizare / europeanisation
Europol / Europol / Europol
eurosceptique / eurosceptic / eurosceptic
eurosclérose / eurosclerozã / eurosclerosis
Eurostat / Eurostat / Eurostat
Eurosystème / Eurosistem / Eurosystem
examen analytique / examinare analitică / analytical examination

fédéralisme / federalism / federalism
fiscalité / impozitare / taxation
fonction publique communautaire / funcţie publică comunitară / Community public function
fonctionnaire des Communautés / funcţionar al Comunităţii Europene / official of the Communities
fonctionnalisme / funcţionalism / functionalism
Fond monétaire international (FMI) / Fondul Monetar Internaţional (FMI) / International Monetary Fund (IMF)
Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND) / Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND) / European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND)
Fondation européenne pour la formation (ETF) / Fundaţia Europeană pentru Formare (ETF) / European Training Foundation (ETF)
fonds de préadhésion / fonduri de preaderare / pre-accession funds
Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR) / Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) / European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD)
Fonds européen d'investissement (FEI) / Fondul European de Investiţii (FEI) / European Investment Fund (EIF)
Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA) / Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA) / European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF)
Fonds européen de développement régional (FEDR) / Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) / European Regional Development Fund (ERDF)
Fonds européen pour la pêche (FEP) / Fondul European pentru Pescuit (FEP) / European Fisheries Fund (EFF)
Fonds social européen (FSE) / Fondul Social European (FSE) / European Social Fund (ESF)
Fonds structurels et de cohésion / fonduri structurale şi de coeziune / Structural and Cohesion Funds
Force européenne de réaction rapide / Forţa Europeană de Reacţie Rapidă / European Rapid Reaction Force (ERRF)

Galileo / Galileo / Galileo
GATT / GATT / GATT
Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de / Gaulle, Charles de
gouvernance européenne / guvernanţă europeană / European governance
Groupe ACP / Grupul ACP / ACP Group
Groupe des huit (G8) / Grupul celor opt (G8) / Group of Eight (G8)
Groupe TREVI / Grupul TREVI / TREVI Group

groupes de travail / grupuri de lucru / working groups (WG)
groupes politiques au Parlement européen / grupuri politice în Parlamentul European / political groups within the European Parliament

harmonisation fiscale / armonizare fiscală / tax harmonization
harmonisation législative / armonizare legislativă / legislative harmonization
haut représentant de l'Union pour les affaires étrangères et la politique de sécurité / Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate / High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy
Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC) / Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC) / High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP)
hiérarchie des actes communautaires / ierarhia actelor normative comunitare / hierarchy of Community acts
hiérarchie normative / ierarhie normativă / normative hierarchy
hymne européen / imnul european / European Anthem

IATE / IATE / IATE
Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS) / Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS) / European Union Institute for Security Studies (EUISS)
Institut Européen de Roumanie (IER) / Institutul European din România (IER) / European Institute of Romania (EIR)
Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes / Institutul European pentru Egalitate de Gen / European Institute for Gender Equality
Institut monétaire européen (IME) / Institutul Monetar European (IME) / European Monetary Institute (EMI)
institutionnalisme / instituţionalism / institutionalism
institutions européennes / instituţii europene / European institutions
instrument européen de voisinage et de partenariat (IEVP) / Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP) / European Neighbourhood and Partnership Instrument (ENPI)
Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP) / Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului (IFOP) / Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG)
instruments financiers de l'Union européenne / instrumente financiare ale Uniunii Europene / European Union financial instruments
instruments juridiques communautaires / instrumente juridice comunitare / Community legal instruments
intégration européenne / integrare europeană / European integration
intégration positive/negative / integrare pozitivă/negativă / positive/negative integration
intégration sectorielle / integrare sectorială / sectoral integration
intergouvernementalisme / interguvernamentalism / intergovernmentalism
intergouvernementalisme libéral / interguvernamentalism liberal / liberal intergovernmentalism
INTERREG / INTERREG / INTERREG
interventionnisme (dirigisme) / interven̦ionism (dirijism) / interventionism (dirigisme)
investiture de la Commission européenne / investitura Comisiei Europene / confirmation of the European Commission
ISPA / ISPA / ISPA

jeunesse / tineret / youth
Jour de l'Europe / Ziua Europei / Europe Day
Journal Officiel (JO) / Jurnalul Oficial (JO) / Official Journal (OJ)
jumelage / twinning / twinning
jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes / jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene / European Court of Justice case law
Justice et affaires intérieures (JAI) / Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) / Justice and Home Affairs (JHA)

langues officielles de l'Uunion européenne / limbi oficiale ale Uniunii Europene / official languages of the European Union
Leader / Leader / Leader
lecture (première, deuxième, troisième) / lectură (prima, a doua, a treia) / reading (first, second, third)
légitimité / legitimitate / legitimacy
Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci / Leonardo da Vinci
libéralisation / liberalizare / liberalisation

libéralisme / liberalism / liberalism
libre circulation des capitaux / libera circulaţie a capitalurilor / free movement of capital
libre circulation des marchandises / libera circulaţie a bunurilor / free movement of goods
libre circulation des personnes / libera circulaţie a persoanelor / free movement of persons
libre circulation des services / libera circulaţie a serviciilor / free movement of services
Lingua / Lingua / Lingua
livre blanc / carte albă / White Paper
livre vert / carte verde / Green Paper
Luxembourg / Luxembourg / Luxembourg

M. PESC / domnul PESC / Mr CFSP
majorité qualifiée (MQ) / majoritate calificată / qualified majority (QM)
mandat d'arrêt européen / mandat european de arestare / European arrest warrant
marché commun / Piaţa comună / Common market
marché intérieur / Piaţa internă / Internal market
marché local / piaţa locală / local market
marché unique / Piaţa unică / Single market
marchés publics / achiziţie publică / public procurement
marxisme / marxism / marxism
mécanisme de taux de change / mecanismul ratelor de schimb / Exchange Rate Mechanism
médiateur européen / Ombudsman / Ombudsman
méthode communautaire / metoda comunitară / Community method
méthode intergouvernementale / metoda interguvernamentală / intergovernmental method
méthode ouverte de coordination (MOC) / metoda deschisă de coordonare / open method of co-ordination (OMC)
missions de Petersberg / Misiuni Petersberg / Petersberg tasks
mondialisation / globalizare / globalization
monnaie unique / moneda unică / single currency
Monnet, Jean / Monnet, Jean / Monnet, Jean
Mouvement Européen / Mişcarea Europeană / European Movement
Mouvement Paneuropéen / Mişcarea Paneuropeană / Paneuropean Movement
multilinguisme / multilingvism / multilingualism

négociations d'adhésion / negocieri de aderare / accession negotiations
néofonctionnalisme / neofuncţionalism / neofunctionalism
néo-institutionnalisme / neoinstituţionalism / neo-institutionalism
néolibéralisme / neoliberalism / neoliberalism
néoréalisme / neorealism / neorealism
noyau dur / nucleu dur / hard core
numéro CELEX / număr CELEX / CELEX code

observateur (observateur actif) / observator (observator activ) / observer (active observer)
observateur actif / observator activ / active observer
Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA ; OEDT) / Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA ; OEDT) / European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA)
Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC) / Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei (EUMC) / European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC)
Office communautaire des variétés végétales (CPVO ; OCVV) / Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP) / Community Plant Variety Office (CPVO)
Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM ; OHMI) / Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI ; OAPI) / Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM)
Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE) / Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE) / Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE)
Office européen de lutte antifraude (OLAF) / Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) / European Anti-Fraud Office (OLAF)

Office européen de police (EUROPOL) / Oficiul European de Poliţie (Europol) / European Police Office (Europol)
Office européen de sélection du personnel (EPSO) / Oficiul European pentru Selecţia Personalului (EPSO) / European Personnel Selection Office (EPSO)
Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat) / Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat) / Statistical Office of the European Communities (SOEC ; Eurostat)
OPOCE / OPOCE / OPOCE
opting out / clauză de exceptare / opting out
ordonnance CJCE / ordonanţă CJCE / CJEC order
Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE) / Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) / Organization for Economic Co-operation and Development (OECD)
Organisation des Nations unies (ONU) / Organizaţia Naţiunilor Unite (ONU) / United Nations Organization (UNO)
Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN) / Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) / North Atlantic Treaty Organization (NATO)
Organisation Européenne de Coopération Économique (OECE) / Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică (OECE) / Organization for European Economic Co-operation (OEEC)
Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne (EUROCONTROL) / Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL) / European organization for the safety of air navigation (EUROCONTROL)
Organisation mondiale du commerce (OMC) / Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC) / World Trade Organization (WTO)
organisation non-gouvernementale (ONG) / organizaţie nonguvernamentală (ONG) / non-governmental organization (NGO)
Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE) / Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE) / Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)
organisations communes des marchés agricoles (OCM) / organizarea comună a pieţelor agricole (OCP) / common organization of agricultural markets (COM)
organisme payeur / agenţie de plată / paying agency
organismes génétiquement modifiés (OGM) / organisme modificate genetic (OMG) / genetically modified organisms (GMO)
OTAN / NATO / NATO

Pacte de stabilité et de croissance / Pactul de stabilitate şi creştere / Stability and Growth Pact
paquet Delors / Pachetul Delors / Delors package
parapher / (a) parafa / (to) initial
Parlement européen / Parlamentul European (PE) / European Parliament
parlements nationaux / parlamente naţionale / national parliaments
partenaires sociaux / parteneri sociali / social partners
partenariat pour l'adhésion / parteneriat pentru aderare / accession partnership
partie (à un traité) / parte (la un tratat) / party (to a treaty)
partis politiques européens / partide politice europene / European political parties
passerelle communautaire / pasarelă comunitară / community bridge
pays et territoires d'outre-mer (PTOM) / ţări şi teritorii de peste mări (TTPM) / overseas countries and territories (OCT)
pays tiers / stat terţ / third country
PECOs / PECOs / PECOs
pères fondateurs de l'Union européenne / părinţii fondatori ai Uniunii Europene / founding fathers of the European Union
personnalité juridique des Communautés européennes / personalitatea juridică a Comunităţilor Europene / legal personality of the European Communities
perspectives financieres / perspective financiare / financial perspectives
PHARE / PHARE / PHARE
phasing in / phasing in / phasing in
phasing out / phasing out / phasing out
piliers de l'Union européenne / pilonii Uniunii Europene / pillars of the European Union
Plan Fouchet / Planul Fouchet / Fouchet Plan
Plan Gasperi / Planul Gasperi / Gasperi Plan

Plan Mansholt / Planul Mansholt / Mansholt Plan
Plan Marshall / Planul Marshall / Marshall Plan
Plan Pleven / Planul Pleven / Pleven Plan
Plan Schuman / Planul Schuman / Schuman Plan
politique agricole commune (PAC) / politica agricolă comună (PAC) / common agricultural policy (CAP)
politique audiovisuelle / politica în domeniul audiovizualului / audiovisual policy
politique budgétaire / politica bugetară / budget policy
politique commerciale commune (PCC) / politica comercială comună (PCC) / common commercial policy (CCP)
politique commune d'immigration / politica comună de imigraţie / common immigration policy
politique commune de concurrence / politica comună în domeniul concurenţei / common competition policy
politique commune de la pêche / politica comună în domeniul pescuitului / common fisheries policy
politique commune des transports / politica comună în domeniul transporturilor (PCT) / common transport policy
politique d'entreprise / politica antreprenorială / enterprise policy
politique de développement / politica de dezvoltare / development policy
politique de l'éducation / politica educaţională / education policy
politique de l'énergie / politica energetică / energy policy
politique de la „chaise vide" / politica „scaunului gol" / „empty chair" policy
politique de la culture / politica în domeniul culturii / cultural policy
politique de (la) santé / politica de sănătate / health policy
politique de protection du consommateur / politica de protecţie a consumatorului / consumer protection policy
politique de recherche et développement / politica în domeniul cercetării şi dezvoltării / research and development policy
politique des visas / politica de vize / visa policy
politique douanière / politica vamală / customs policy
politique économique / politica economică / economic policy
politique environnementale / politica de protecţie a mediului / environment policy
politique étrangere et de sécurité commune (PESC) / politica externă şi de securitate comună (PESC) / common foreign and security policy (CFSP)
politique européenne de sécurité et de défense (PESD) / politica europeană de securitate şi apărare (PESA) / European security and defence policy (ESDP)
politique européenne de voisinage (PEV) / politica europeană de vecinătate (PEV; ENP) / European neighbourhood policy (ENP)
politique fiscale / politica fiscală / tax policy
politique industrielle / politica industrială / industrial policy
politique monétaire / politica monetară / monetary policy
politique régionale / politica regională / regional policy
politique sociale / politica socială / social policy
politiques communautaires / politici comunitare / Community policies
politiques communes / politici comune / common policies
politiques publiques européennes / politici publice europene / European public policies
pondération des voix au Conseil / ponderea voturilor în Consiliu / weighting of votes in the Council
position commune (PESC) / poziţie comună (PESC) / common position (CFSP)
position commune (titre VI du Traité UE) / poziţie comună (Titlul VI al Tratatului UE) / joint position (Title VI of the EU Treaty)
préadhésion / preaderare / pre-accession
présidence du Conseil de l'Union européenne / preşedinţia Consiliului Uniunii Europene / presidency of the Council of the European Union
présidence du Conseil européen / preşedinţia Consiliului European / presidency of the European Council
président de la Commission européenne / preşedintele Comisiei Europene / president of the European Commission
primauté du droit communautaire / principiul priorităţii normei comunitare / precedence of Community law
principe d'additionnalité / principiul adiţionalităţii / additionality principle
principe d'autonomie institutionnelle / principiul autonomiei instituţiilor / principle of institutional autonomy
principe d'équilibre institutionnel / principiul echilibrului instituţional / principle of institutional balance
principe de collaboration loyale entre institutions / principiul colaborării loiale între instituţii / principle of loyal co-operation among institutions
principe de la non-discrimination / principiul nediscriminării / non-discrimination principle

principe de proportionnalité / principiul proporţionalităţii / proportionality principle
principe de répartition des compétences / principiul repartizării competenţelor / principle of distribution of competences
principe de représentation des intérêts / principiul reprezentării intereselor / principle of representation of interests
principe de subsidiarité / principiul subsidiarităţii / subsidiarity principle
privilèges et immunités de la Communauté européenne / privilegii şi imunităţi ale Comunităţii Europene / privileges and immunities of the European Community
procédure de codécision / procedura de codecizie / co-decision procedure
procédure de coopération / procedura de cooperare / co-operation procedure
procédure de l'avis conforme / procedura de aviz conform / assent procedure
procédure de l'avis simple (procédure de consultation) / procedura de consultare / consultation procedure
procédure électorale uniforme au Parlement européen / procedura electorală uniformă pentru Parlamentul European / uniform electoral procedure for the European Parliament
procédures CJUE / proceduri ale CJUE / EUCJ procedures
processus d'adhésion / proces de aderare / accession process
Processus de Barcelone / Procesul Barcelona / Barcelona Process
Processus de Bologne / Procesul Bologna / Bologna Process
processus de stabilisation et d'association / procesul de stabilizare şi asociere / Stabilization and Association Process
processus décisionnel / procesul decizional / decision-making process
Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO) / programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO) / Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO)
programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS) / programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS) / technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS)
programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX) / programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX) / Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)
programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS) / programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS) / framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS)
propriété intellectuelle / proprietate intelectuală / intellectual property
protection des consommateurs / protecţia consumatorului / consumer protection
protectionnisme / protecţionism / protectionism
protocole / protocol / protocol
Protocole de Kyōto / Protocolul de la Kyōto / Kyōto Protocol
protocole social / protocol social / social protocol

Rapport Davignon / Raportul Davignon / Davignon Report
rapport de suivi / raport de monitorizare / monitoring report
Rapport Delors / Raportul Delors / Delors Report
rapport par pays / raport de ţară / country report
rapprochement législatif / apropiere legislativă / legislative approximation
ratification / ratificare / ratification
réalisme / realism / realism
recommandation / recomandare / recommendation
refonte des textes législatifs / reformare a legislaţiei / recasting of legislation
régime / regim / regime
régions ultrapériphériques / regiuni ultraperiferice / outermost regions
règlement / regulament / regulation
réglementation / reglementare / regulation
répartition des compétences / distribuire a competenţelor / distribution of competencess
Représentation Permanente de la Roumanie aupres de l'Union européenne / Reprezentanţa Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană / Permanent Representation of Romania to the European Union
réseaux transeuropéens (RTE) / reţele transeuropene (RTE) / Trans-European Networks (TEN)
résolution / rezoluţie / resolution

ressources propres / resurse proprii / own resources
révision des traités / revizuirea tratatelor / revision of the Treaties

SAPARD / SAPARD / SAPARD
Schengen / Schengen / Schengen
Schuman, Robert / Schuman, Robert / Schuman, Robert
screening (examen analytique) / screening (examinare analitică) / screening (analytical examination)
sécurité énergétique / securitate energetică / energy security
simplification législative / simplificare legislativă / simplification of legislation
Socrates / Socrates / Socrates
sommet / summit / summit
souveraineté / suveranitate / sovereignty
spill-over / spill-over / spill-over
Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero / Spinelli, Altiero
Strasbourg / Strasbourg / Strasbourg
stratégie commune (PESC) / strategie comună (PESC) / common strategy (CFSP)
Stratégie de Lisbonne / Strategia de la Lisabona / Lisbon strategy
stratégie de préadhésion / strategie de preaderare / pre-accession strategy
Stratégie européenne pour l'emploi (SEE) / Strategia europeană de ocupare a forţei de muncă / European Employment Strategy (EES)
subsidiarité / subsidiaritate / subsidiarity
supranational / supranaţional / supranational
symboles de l'Union européenne / simbolurile Uniunii Europene / symbols of the European Union
système d'information Schengen (SIS) / Sistemul de informaţii Schengen (SIS) / Schengen information system (SIS)
Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème) / Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem) / European System of Central Banks (ESCB ; Eurosystem)
Système monétaire européen (SME) / Sistemul monetar european (SME) / European Monetary System (EMS)
Système monétaire international (SMI) / Sistemul monetar internaţional (SMI) / International Monetary System (IMS)

TACIS / TACIS / TACIS
TAIEX / TAIEX / TAIEX
taxe douanière / taxă vamală / custom duties
télécommunications / telecomunicaţii / telecommunications
télévision sans frontières / televiziune fără frontiere / television without frontiers
théories de l'intégration européenne / teoriile integrării europene / theories of European integration
théories de l'interdépendance / teoriile interdependenţei / interdependence theories
traité / tratat / treaty
traité d'adhésion / tratat de aderare / treaty of accession
Traité d'Amsterdam / Tratatul de la Amsterdam / Treaty of Amsterdam
Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes / Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe / Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts
Traité de fusion / Tratatul de fuziune / Merger Treaty
Traité de la Communauté européenne / Tratatul Comunităţii Europene / European Community Treaty
Traité de Lisbonne / Tratatul de la Lisabona / Treaty of Lisbon
Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne / Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene / Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community
Traité de Maastricht / Tratatul de la Maastricht / Maastricht Treaty
Traité de Nice / Tratatul de la Nisa / Treaty of Nice
Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes / Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a

Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe / Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts
Traité de Paris / Tratatul de la Paris / Treaty of Paris
Traité de Rome / Tratatul de la Roma / Treaty of Rome
Traité de Westphalie / Tratatul de la Westphalia / Treaty of Westphalia
Traité établissant une Constitution pour l'Europe / Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa / Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE)
Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome) / Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma) / Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome)
Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM) / Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA ; Tratatul EURATOM) / Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty)
Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris) / Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO ; Tratatul de la Paris) / Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty ; Treaty of Paris)
Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion) / Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune) / Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty)
Traité modificatif / Tratatul de Reformă / Reform Treaty
Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht) / Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE ; Tratatul de la Maastricht) / Treaty on European Union (TEU ; Maastricht Treaty)
Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne / Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene / Treaty on the Functioning of the European Union
traités constitutifs / tratatele constitutive / founding treaties
transactionnalisme / tranzacţionalism / transactionalism
transnational / transnaţional / transnational
transparence / transparenţă / transparency
travailleur (de la Communauté) / lucrător (comunitar) / (Community) worker
Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE) / Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI) / Court of First Instance of the European Communities (CFI)
troïka communautaire / troika comunitară / Community troika

UME / ECU / ECU
unanimité / unanimitate / unanimity
Union de l'Europe occidentale (UEO) / Uniunea Europei Occidentale (UEO) / Western European Union (WEU)
Union douanière / Uniunea vamală / Customs Union
Union économique et monétaire (UEM) / Uniunea Economică şi Monetară (UEM) / Economic and Monetary Union (EMU)
Union européenne (UE) / Uniunea Europeană (UE) / European Union (EU)
Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST) / Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST) / European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST)
Unité de planification et d'alerte rapide / Unitatea de planificare şi de alertă rapidă / Policy planning and early warning unit
Unité Monétaire Européenne (UME) / Unitatea Monetară Europeană (ECU) / European Currency Unit (ECU)
URBAN / URBAN / URBAN

vote è la majorité qualifiée / vot prin majoritate calificată / Qualified Majority Voting (QMV)

zone de libre-échange / zonă de liber schimb / Free Trade Area
zone euro / Zona euro / Euro-zone

Cuvânt înainte

Dicţionarul explicativ trilingv al Uniunii Europene a fost gândit spre a fi un instrument util pentru înţelegerea mecanismelor Uniunii Europene şi descifrarea eurojargonului. Originalitatea lucrării constă în faptul că îndeplineşte un dublu rol: este un dicţionar trilingv român-englez-francez, dar în acelaşi timp şi un dicţionar explicativ, critic, definind termenii în fiecare dintre aceste trei limbi.

Cei circa 600 de termeni din prezenta lucrare au fost selectaţi pe două criterii: pe de o parte, frecvenţa utilizării, iar pe de alta, importanţa lor pentru România. Ca nou stat membru al Uniunii Europene, ţara noastră se află într-o altă fază a integrării decât vechii membri, deci şi atenţia acordată în România diferitelor aspecte ale integrării este alta. Este cazul unor termeni, precum *preaderare*, care, în cazul dicţionarelor apărute în alte state membre, este posibil să nu apară sau să fie prezentaţi fugitiv. O asemenea atenţie acordată terminologiei din perspectiva unui nou stat membru, coroborată cu trilingvismul lucrării, poate recomanda dicţionarul în oricare dintre statele membre, în special în cele mai noi – deoarece, cu diferite intensităţi şi accente, problematica este aceeaşi –, dar mai ales în statele asociate aflate în negocieri de aderare sau în cele aflate în diferite stadii de asociere cu UE.

Cititorul va întâlni numeroşi termeni generali, dar şi termeni specializaţi, care fac parte din aşa-numitul jargon comunitar, precum şi termeni familiari din mass-media.

În lucrare sunt prezentate structura şi modul de organizare ale Uniunii Europene, în speţă instituţiile, agenţiile, politicile comunitare, tratatele, etapele procesului decizional, precum şi elemente-cheie din istoria UE. Sunt abordate, de asemenea, principalele tipuri de documente elaborate de instituţiile comunitare, inclusiv tipurile de acorduri încheiate de Uniunea Europeană cu diferite state. Dicţionarul prezintă şi tipuri de programe comunitare, personalităţi marcante ce au contribuit la evoluţia Uniunii, precum şi proiecte ale acestora cu mare influenţă asupra destinului comunitar; lucrarea cuprinde inclusiv noţiuni specifice de drept comunitar.

Dicţionarul nu se limitează însă doar la sfera comunitară, abordând şi subiecte precum marile curente ce domină sistemul internaţional de gândire (realismul, liberalismul) şi derivatele contemporane ale acestor megatendinţe, în primul rând neorealismul şi neoliberalismul, fără neglijarea altor curente de gândire, cum sunt constructivismul, postmodernismul, funcţionalismul. Motivaţia este că s-a dorit explicarea fundamentării teoretice a construcţiei comunitare. În aceeaşi ordine de idei, trebuie menţionat că se fac referiri şi la termeni ce definesc organizaţii, instituţii etc. ce nu ţin de UE, dar fără de care aceasta nu poate să existe şi nici să funcţioneze. De asemenea, în lucrare se regăsesc şi unii termeni din dreptul internaţional, obligatorii pentru înţelegerea fenomenului construcţiei şi funcţionării Uniunii Europene – o organizaţie internaţională regională unică.

Lucrarea urmăreşte să clarifice şi să ofere detalii despre noţiuni devenite deja uzuale în limbajul academic, al birocraţiei naţionale în domeniu, dar şi în media; să explice termeni

mai puţin transparenţi, să definească noţiuni, astfel încât să înlăture confuzii sau exprimări eronate, întâlnite încă, din păcate.

În ceea ce priveşte maniera definirii termenilor, majoritatea definiţiilor în limba română îi aparţin profesorului Iordan Gheorghe Bărbulescu, putând fi regăsite în lucrările sale publicate până acum ; alte definiţii sunt noi redactări ale celor doi autori ai dicţionarului, iar unele sunt compilaţii din mai multe surse. Atunci când este vorba despre termeni ce au definiţii consacrate, acestea au fost preluate din surse oficiale şi prelucrate, reactualizate. În alte cazuri, atunci când s-a găsit o definiţie consacrată în una dintre cele trei limbi, s-a decis utilizarea acesteia prin traducere în celelalte două limbi. Păstrarea în unele situaţii a unor definiţii diferite în cele trei limbi se explică prin dorinţa autorilor de a arăta diferenţele de abordare dintre şcolile de gândire (vezi, de exemplu, *Consiliul European*). Chiar şi în cazul definiţiilor consacrate, autorii au adăugat reflecţii proprii. În toate situaţiile menţionate, la sfârşitul definiţiei sunt prezentate sursele.

Pentru facilitarea căutării unor termeni cunoscuţi sub mai multe denumiri, acestea apar menţionate, făcându-se trimitere la intrarea unde se găseşte definiţia. O asemenea abordare oferă mai multe şanse de căutare, mai ales acelora care nu cunosc în detaliu domeniul şi nu ştiu decât una dintre denumiri (de exemplu, este definită sintagma generală *instrumente de preaderare*, însă cititorul va găsi şi separat fiecare dintre aceste instrumente).

Publicul-ţintă al dicţionarului îl reprezintă instituţiile centrale, organizaţiile, ambasadele, specialiştii, dar şi cei ce aprofundează domeniul (studenţi, masteranzi, doctoranzi), însă lucrarea se adresează şi publicului larg. Acest dicţionar îi poate interesa, în egală măsură, pe toţi cei care lucrează în domenii legate de Uniunea Europeană pe teritoriul României (de pildă, agenţiile de consultanţă) deoarece pot găsi explicaţia corespondentelor din limba română ale termenilor pe care îi cunosc deja în engleză şi/sau franceză. Acest dicţionar poate fi utilizat şi de cunoscătorii de engleză şi/sau franceză din ţara noastră, însă aria sa de utilitate depăşeşte graniţele României. În acest scop, a fost întocmit un index în fiecare dintre cele trei limbi – română, engleză şi franceză –, care se găseşte la sfârşitul cărţii.

Autorii aduc mulţumiri tuturor celor care au contribuit la acest proiect. Ne gândim cu recunoştinţă în special la doamnele Oana Andreea Ion, Irina Papuc, Raluca Brad şi Rodica Pană.

Nu în ultimul rând, mulţumim familiilor noastre pentru sprijinul pe care îl simţim ori de câte ori le abandonăm pentru a crea ceva – sperăm – util.

Autorii

* * *

Ideea acestui dicţionar datează din anul 2004, când, pe parcursul activităţii mele didactice şi publicistice, am constatat necesitatea existenţei unui instrument care să uşureze înţelegerea mecanismelor Uniunii Europene din perspectivă lingvistică. Ca orice început, acest demers a fost dificil, deoarece am fost obligat să regândesc în repetate rânduri munca anevoioasă de documentare şi elaborare a proiectului. Întâmplarea a făcut ca în anul 2006 să o cunosc pe dna Daniela (Lică) Răpan, în calitate de masterandă la unul dintre cursurile pe care le predau, Domnia Sa realizând sub coordonarea mea o disertaţie ce mi-a dovedit priceperea şi talentul lingvistic adaptat problematicii europene.

I-am propus colaborarea, a acceptat-o cu entuziasm, văzând în acest proiect o oportunitate profesională, iar rezultatul îl reprezintă acest dicţionar. Alăturarea sa a fost de bun augur datorită dinamismului şi motivării cu care a lucrat. După cum se ştie, o asemenea lucrare presupune o muncă de documentare, traducere şi revizie greu de cuantificat, iar dna Răpan a dat dovadă de profesionalism în parcurgerea acestor etape. Pentru toate acestea, ţin să-i mulţumesc.

Ţin să le mulţumesc încă o dată doamnelor Oana Andreea Ion şi Irina Papuc pentru profesionalismul şi promptitudinea colaborării, atunci când timpul ne presa, prin aceasta neînţelegând că celelalte colaborări au fost mai puţin importante.

Iordan Gheorghe Bărbulescu

Foreword

The Trilingual Dictionary of the European Union is intended to be a useful instrument for understanding the European Union mechanisms and the eurojargon. The book's originality is due to its dual function: on the one hand, it is a Romanian-English-French dictionary; on the other hand, it is an explanatory dictionary, providing definitions in each of the three languages.

The about 600 terms in the dictionary were chosen on the basis of two criteria: on the one hand, the frequency of use and on the other hand, their relevance for Romania. As a new Member State of the EU, Romania is in a different stage of integration as compared to the old Members; thus, the level of attention given in Romania to various aspects of accession is different. This is the case of some terms such as *pre-accession*, which may not appear, or may be narrowly defined in dictionaries published in other Member States. Both the attention given to terminology from the perspective of a new Member State and the trilingualism recommend this dictionary in any of the Member States, but particularly in newer ones because, with different intensities and accents, the problems are the same, and especially in the Associated States which are in negotiations for accession or in those which are in different stages of association with the EU.

The reader will come across numerous general terms but also specialized terms, which are part of the Community jargon, as well as familiar terms from the media.

The dictionary presents the European Union structure and organization, namely its institutions, agencies, Community policies, treaties, stages of the decisional process as well as key elements of the EU history.

The book also includes terms referring to the main types of documents drafted by the Community institutions, including types of agreements concluded by the European Union with different states.

The dictionary also describes types of Community programs, important personalities who contributed to the evolution of the Union, as well as their projects with an important influence on the evolution of Community law; the book also comprises specific notions of Community law.

Nevertheless, the work is not limited to the Community sphere; it also approaches topics such as the main currents that dominate the international thinking system (realism, liberalism) and the contemporary derivates of these mega-tendencies like neorealism and neoliberalism, without leaving out other schools of thought such as constructivism, postmodernism, functionalism. The reason for including these terms was the intention to explain the theoretical foundation on which the Community construction stands. The dictionary also refers to terms defining organizations, institutions etc. that are not part of the EU, but without which it cannot exist or function. The dictionary also includes terms relating to international law,

which are mandatory in understanding the structure and functioning of the EU – a unique international regional organization.

The dictionary aims to clarify and give details about notions that have already become usual in the academic language, in the jargon of national bureaucracy in the field and in the media; the book also aims to explain less transparent terms, to define notions in order to eliminate confusions or the use of inappropriate terms that unfortunately still occur.

Regarding the manner of terms definition, most of the Romanian definitions belong to professor Iordan Gheorghe Bărbulescu, and they can be found in his previous books; other definitions were drafted by the two authors of this work especially for this dictionary, while some of them are compilations from several sources. If a term has widely accepted definitions, these were taken from the official sources, adapted and brought up-to-date. In other cases, when a widely accepted definition was found in one of the three working languages, it was decided to translate it in the other two languages. Keeping in some cases different definitions in the three languages illustrates the authors' wish to show the different approaches among the schools of thought (see, for instance, *European Council*). But even in the case of widely accepted definitions, the authors added their own ideas. In all the situations mentioned above, the sources are mentioned at the end of each definition.

In order to make it easier for the reader to search some items known under several names, these are mentioned and a reference is made to the entry where the definition can be found. This approach offers several searching possibilities especially to those who do not know the domain in detail and know only one of the denominations of the term (for instance, the general term *pre-accession instruments* is defined, but the readers will also find each of these instruments separately).

This dictionary is intended to be a useful tool for central institutions, organizations, embassies, specialists, but also people who are studying the domain (students, MA and PhD candidates) as well as the general public. This dictionary can be of interest for anyone who is working in fields connected to the EU on Romanian territory (for instance consulting agencies) as they can find the definitions of the Romanian correspondents of the terms they already know in English and/or in French. This dictionary can also be used by English or/and French speakers in Romania, but its scope goes beyond its borders. In this respect, the index was drafted in each of the three working languages – Romanian, English and French; it can be found at the end of the dictionary.

The authors wish to express their gratitude to all those who contributed this project, especially Oana Andreea Ion, Irina Papuc, Raluca Brad and Rodica Pană.

Last but not least, we thank our families for their support during the periods when we abandoned them in order to create something – we hope – useful.

The authors

* * *

The idea of elaborating this dictionary goes back to 2004 as, due to my didactic and editorial career, I observed the necessity of an instrument to help understand the European Union mechanisms from a linguistic perspective. Like all beginnings, this undergoing was difficult and I had to rethink several times the difficult documentation and drafting endeavour. In 2006 I met Mrs. Daniela (Lică) Răpan as an MA student attending one of my lectures; under my coordination, she wrote an MA thesis which proved her skills and linguistic talent adapted to the European problematic.

I suggested her to cooperate with me on this project, she accepted with enthusiasm, seeing in it a professional opportunity and the result is this dictionary. Her participation was of good omen due to the dynamism and motivation with which she worked; Mrs. Răpan proved her professionalism in the work of documentation, translation and revision. For all these, I wish to thank her.

I also want to thank once again Mrs. Oana Andreea Ion and Mrs. Irina Papuc for their professional and prompt collaboration when time was pressing; still, this doesn't mean that the other contributions were less important.

Iordan Gheorghe Bărbulescu

Avant-propos

Le Dictionnaire explicatif trilingue de l'Union européenne est un instrument utile pour comprendre les mécanismes de l'Union et pour déchiffrer l'eurojargon. L'originalité de cette œuvre réside dans le fait qu'il a un double rôle : c'est un dictionnaire trilingue roumain--anglais-français, mais à la fois un dictionnaire explicatif, car il offre des définitions en chacune de ces langues.

Les quelque 600 termes ont été sélectionnés selon deux critères : d'une part, la fréquence d'utilisation et d'autre part, leur importance pour la Roumanie. En tant que nouvel État membre de l'UE, notre pays est dans une autre étape d'intégration que les anciens membres et donc la Roumanie prête une attention tout à fait particulière aux différents aspects de l'intégration. C'est le cas des termes comme *préadhésion*, qui peuvent manquer des dictionnaires publiés dans d'autres États membres, ou peuvent être traités d'une manière fugitive. Une telle attention accordée à la terminologie de la perspective d'un nouveau État membre corroborée avec le trilinguisme de l'œuvre peut recommander le dictionnaire dans tous les États membres, mais particulièrement dans les nouveaux États membres, car la problématique est à peu prêt la même, mais principalement dans les États associés qui se trouvent dans des négociations d'adhésion ou dans ces États qui se trouvent dans des différentes étapes d'association avec l'UE.

Le lecteur va rencontrer de nombreux termes généraux, ainsi que des termes spécialisés, qui font partie de ce qu'on appelle le jargon communautaire, mais aussi des termes familiers des médias.

Cet ouvrage présente la structure et l'organisation de l'Union européenne, plus concrètement les institutions, les agences, les politiques communautaires, les traités, les étapes du processus décisionnel, de même que les éléments principaux de l'histoire de l'UE. Le dictionnaire comprend aussi des types de programmes communautaires, des personnalités importantes qui ont contribué à l'évolution de l'Union, ainsi que leurs projets qui ont influencé le destin communautaire ; l'œuvre comprend aussi des notions spécifiques de droit communautaire.

Le dictionnaire ne se limite pas au domaine communautaire ; il inclut aussi des sujets tels que les grands courants qui dominent le système international de pensée (le réalisme, le libéralisme) et les dérivés contemporains de ces mégatendances, en premier lieu le néoréalisme et le néolibéralisme, sans ignorer d'autres écoles de pensée telles que le constructivisme, le postmodernisme, le fonctionnalisme. L'explication este simple, on a voulu montrer le fondement théorique de la construction communautaire. Il faut dire aussi qu'on mentionne des termes qui dénotent des organisations, institutions etc. qui n'appartiennent pas à l'UE, mais en dehors desquelles celle-ci ne peut ni exister ni fonctionner. De la même façon, le dictionnaire comprend des termes de droit international, obligatoires pour comprendre le phénomène de la construction et du fonctionnement de l'UE – une organisation internationale régionale très spéciale.

L'ouvrage a pour but d'éclaircir et d'offrir de détails sur des notions devenues déjà usuelles dans le langage académique, de la bureaucratie nationale du domaine mais aussi des

médias ; l'ouvrage vise aussi expliquer des termes moins transparents, définir des notions afin d'éliminer des confusions ou d'expressions erronées, qui, malheureusement, sont encore rencontrées dans les médias.

En ce qui concerne la manière de définir les notions, on mentionne que la plupart des définitions en roumain appartiennent au professeur Iordan Gheorghe Bărbulescu et se trouvent dans ses œuvres publiés jusqu'à présent ; d'autres définitions ont été rédigées par les auteurs spécialement pour cet ouvrage et d'autres sont des compilations de plusieurs sources. Quand il s'agit des termes qui ont des définitions consacrées, celles-ci ont été prises des sources officielles et puis adaptées et réactualisées. Dans d'autres cas où il y a une définition consacrée dans une des trois langues de travail, elle a été traduite dans les autres deux langues. Dans certains cas, les définitions différentes dans les trois langues traduit l'intention des auteurs de montrer les différences d'approche entre les écoles de pensée (voir, par exemple, *Conseil européen*). Même dans le cas des définitions consacrées, les auteurs ont ajouté leurs réflexions. Dans toutes les situations mentionnées ci-dessus, à la fin des définitions sont présentées les sources.

Pour faciliter la recherche des notions qui sont connus sous plusieurs noms, ils apparaissent mentionnés avec une référence à l'entrée où se trouve la définition. Une telle approche offre plusieurs chances de recherche en premier lieu à ceux qui ne connaissent pas le domaine en profondeur et savent seulement un des noms d'une notion (par exemple le terme général *instruments de préadhésion*, mais le lecteur va trouver aussi séparément chacun de ces instruments).

Le dictionnaire a comme public cible les institutions centrales, les organisations, les ambassades, les spécialistes, mais aussi ceux qui se spécialisent dans le domaine (étudiants, étudiants au master ou doctorants), mais l'œuvre s'adresse aussi au grand public. Ce dictionnaire peut intéresser également tous ceux qui travaillent en Roumanie dans des domaines liés à l'UE (par exemple les agences de consultance) car ils peuvent trouver l'explication du correspondent roumain des termes qu'ils connaissent déjà en anglais et/ou français. Ce dictionnaire peut être utilisé aussi par les connaisseurs d'anglais et/ou de français de notre pays, mais son sphère d'utilisation dépasse les frontières de la Roumanie. Dans ce but, un index a été rédigé en chacune de ces trois langues – roumain, anglais et français ; il se trouve à la fin du dictionnaire.

Les auteurs remercient tous ceux qui ont contribué à ce projet. On pense avec gratitude à Oana Andreea Ion, Irina Papuc, Raluca Brad et Rodica Pană.

Pas dernièrement, on remercie aussi nos familles pour le support qu'elles nous offrent quand on les abandonne pour créer quelque chose – on espère – d'utile.

Les auteurs

* * *

L'idée de faire ce dictionnaire est née au cours de l'année 2004, car au cours de mon activité didactique et éditoriale j'ai considérée nécessaire l'existence d'un instrument qui facilite le processus de comprendre des mécanismes de l'UE d'une perspective linguistique. Comme tout début, cette démarche a été difficile, et j'ai du repenser l'œuvre laborieuse de documentation et élaboration du projet. En 2006, j'ai connu mme. Daniela (Lică) Răpan, comme étudiante au master d'un de mes cours ; elle a rédigé sous ma coordination une dissertation qui témoine son talent linguistique adapté a la problématique européenne.

Je lui ai proposé la collaboration, elle l'a acceptée enthousiaste, car elle a vu dans ce projet une opportunité professionnelle et le résultat est ce dictionnaire. Sa participation a été extrêmement bénéfique grâce à son dynamisme et motivation. Une telle démarche suppose un travail de documentation, traduction et révision difficile à mesurer et mme. Răpan a fait preuve de professionnalisme en parcourant ces étapes. Je veux la remercier de tout cela.

Je veux aussi remercier de nouveau mmes. Oana Andreea Ion et Irina Papuc pour le professionnalisme et la façon prompte dont elles ont fait preuve quand le temps pressait, mais cela ne signifie pas que les autres collaborations ont été moins importantes.

Iordan Gheorghe Bărbulescu

Listă de acronime

ACP	Africa, Caraibe, Pacific (Grupul ACP)
ACCP	Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului
ADR	Agenţia pentru dezvoltare regională
AE	acord european
AEC	Agenţia Executivă pentru Cercetare
AECEC	Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare
AELS (EFTA)	Asociaţia Europeană a Liberului Schimb
AEPD	Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor
AGIS	Programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală
AI	agenţie de implementare
AII	acord interinstituţional
ARGO	Programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei
ASA	Acord de stabilizare şi asociere
AUE	Actul Unic European
BCE	Banca Centrală Europeană
BEI	Banca Europeană de Investiţii
BERD	Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare
BIRD	Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare
BM	Banca Mondială
CAER	Consiliul de Ajutor Economic Reciproc
CAGRE	Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe
CdT	Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene
CE	Comunitatea Europeană/Comunităţile Europene
CECO	Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului
CEDEFOP	Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale
CEDO	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
CEE	Comunitatea Economică Europeană
CEEA (EURATOM)	Comunitatea Europeană a Energiei Atomice
CELEX	Communitatis Europeae Lex
CEN	Comitetul European de Standardizare
CEPOL	Colegiul European de Poliţie
CESE	Comitetul Economic şi Social European
CIG	conferinţă interguvernamentală
CJCE	Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene

COE	Consiliul Europei
COPS	Comitetul Politic şi de Securitate
COREPER	Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi
COREU	CORespondenţă EUropeană
COSAC	Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene
CPE	Cooperare politică europeană
CR	Comitetul Regiunilor
CSCE	Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa
DAE	Departamentul Afacerilor Europene
DG	Directorat General
EACEA	Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură
EACI	Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare
EAR (AER)	Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie
EAS	Şcoala europeană de administraţie
EASA (AESA)	Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei
ECDC	Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor
ECHA (AEPC)	Agenţia Europeană pentru Produse Chimice
ECOFIN	Consiliul Afaceri Economice şi Financiare
ECU	Unitatea Monetară Europeană
EDA (AEA)	Agenţia Europeană de Apărare
ERA (AFE)	Agenţia Feroviară Europeană
EEA (AEM)	Agenţia Europeana a Mediului
EFSA	Autoritatea Europeană pentru Siguranţă Alimentară
EMCDDA (OEDT)	Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie
EMEA	Agenţia Europeană a Medicamentelor
EMSA (AESM)	Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă
ENISA	Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei
EPSCO	Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului
EPSO	Oficiul European pentru Selecţia Personalului
ESA (ASE)	Agenţia Spaţială Europeană
ETF (FEF)	Fundaţia Europeană pentru Formare
EUMC	Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei
EU-OSHA	Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă
EUROCONTROL	Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene
EUROFOUND	Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă
EUROJUST	Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară
Europol	Oficiul European de Poliţie
Eurostat	Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene
EUSC	Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene
FEADR	Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală
FEDR	Fondul European de Dezvoltare Regională
FEI	Fondul European de Investiţii
FEOGA	Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă
FEP	Fondul European pentru Pescuit
FMI	Fondul Monetar Internaţional
FRA	Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale

FRONTEX	Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene
FSE	Fondul Social European
GATT	Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ
IAEA (AIEA)	Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică
IATE	Inter Active Terminology for Europe
IEA (AIE)	Agenţia Internaţională a Energiei
IEEA	Agenţia Executivă pentru Energie Inteligentă
IER	Institutul European din România
IEVP	Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat
IFOP	Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului
IME	Institutul Monetar European
ISPA	Instrumentul structural de preaderare
ISS	Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene
JAI	Justiţie şi Afaceri Interne
JO	Jurnalul Oficial
MAE	Ministerul Afacerilor Externe
MIE	Ministerul Integrării Europene
NAFTA	Acordul de Liber Schimb Nord-American
NATO	Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord
OCDE	Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică
OCP	Organizarea comună a pieţelor agricole
OCSP	Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante
OECE	Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică
OHMI (OAPI)	Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (mărci, desene şi modele industriale)
OLAF	Oficiul European de Luptă Antifraudă
OMC	Organizaţia Mondială a Comerţului
OMG	Organisme modificate genetic
ONG	organizaţie non-guvernamentală
ONU	Organizaţia Naţiunilor Unite
OPOCE	Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene
OSCE	Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa
PAC	Politica agricolă comună
PCC	Politica comercială comună
PCT	Politica comună în domeniul transporturilor
PE	Parlamentul European
PECOS	Statele din Europa Centrală şi de Răsărit
PESA	Politica europeană de securitate şi apărare
PESC	Politica externă şi de securitate comună
PEV (ENP)	Politica europeană de vecinătate
PHARE	Programul de ajutor comunitar pentru ţările din Europa Centrală şi Orientală
PHEA	Agenţia Executivă pentru Programul de Sănătate Publică
RTE	reţele transeuropene
SAPARD	Programul special de preaderare pentru agricultură şi dezvoltare rurală
SEBC (Eurosistem)	Sistemul European al Băncilor Centrale
SEE	Spaţiul Economic European

SIS	Sistemul de informaţii Schengen
SM	stat membru
SME	Sistemul monetar european
SMI	Sistemul monetar internaţional
TACIS	Programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente
TAIEX	Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii ; Programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii
TCE	Tratatul Comunităţii Europene
TCECO (TCECA)	Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului
TCEE	Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene
TCEEA (EURATOM)	Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice
TEN-TEA	Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport
TPI	Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene
TTE	Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie
TTPM	Ţări şi teritorii de peste mări
TUE	Tratatul privind Uniunea Europeană
UE	Uniunea Europeană
UEM	Uniunea Economică şi Monetară
UEO	Uniunea Europei Occidentale

A

abținere constructivă (abținere pozitivă)

Abţinerea constructivă este o procedură din domeniul politicii externe şi de securitate comune (PESC), introdusă prin Tratatul de la Amsterdam, în noul articol 23 al Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). Deciziile referitoare la PESC sunt luate în cadrul Consiliului Uniunii Europene în unanimitate. Prin abţinerea constructivă, un stat membru se poate abţine de la vot fără să blocheze astfel adoptarea deciziei respective. Dacă această abţinere este însoţită de o declaraţie oficială, respectivul stat membru nu este obligat să aplice decizia în cauză, dar trebuie să o accepte ca pe o decizie a Uniunii şi să nu acţioneze împotrivă. Cu toate acestea, dacă voturile cumulate ale statelor care ataşează abţinerii lor o declaraţie oficială reprezintă o treime din totalul ponderii de voturi, decizia respectivă nu poate fi adoptată. Prin acelaşi Tratat, statele membre îşi asumau două principii fundamentale ale PESC : solidaritatea politică şi loialitatea faţă de această politică. Se stabilea, astfel, „cadrul de cooperare sistematică a statelor membre", ce menţinea unanimitatea în cazul deciziilor deosebit de importante sau al celor ce permiteau evocarea suveranităţii naţionale, dar se atenua efectul său prin procedura abţinerii constructive. În acest fel, se excludea, ca o concesie facută statelor, trecerea generalizată a pilierului PESC la cooperarea consolidată pentru acţiunile, poziţiile şi deciziile care se bazau pe o strategie comun asumată, putându-se utiliza, în aceste cazuri, majoritatea calificată, ori de câte ori nu existau state membre ce s-ar fi opus acestei modalităţi de vot. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

constructive abstention (positive abstention)

Constructive abstention is the idea of allowing a Member State to abstain on a vote in Council under the common foreign and security policy (CFSP), without blocking a unanimous decision.

This option was introduced by the Treaty of Amsterdam in the new Article 23 of the Treaty on European Union (EU Treaty). If abstention is accompanied by a formal declaration, the Member State in question is not obliged to apply the decision but must

accept that it commits the Union. The Member State must then refrain from any action that might conflict with Union action based on that decision.

In accordance with Article 23 of the EU Treaty, the decision cannot be adopted if the members of the Council attaching such a declaration to their abstention represent more than one third of the weighted votes. (europa.eu)

abstention constructive (abstention positive)

L'abstention constructive désigne l'idée de prévoir, dans le cadre de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC), qu'une abstention d'un État membre lors du vote au sein du Conseil ne fasse pas obstacle à l'unanimité.

Cette possibilité a été introduite par le Traité d'Amsterdam dans un nouvel article 23 du Traité sur l'Union européenne (TUE) qui prévoit que si l'abstention est accompagnée d'une déclaration formelle, l'État membre en question n'est pas tenu d'appliquer la décision mais doit en revanche accepter que celle-ci engage l'Union. Dès lors, l'État membre doit éviter tout comportement susceptible d'entrer en conflit avec l'action de l'Union se fondant sur cette décision.

Comme le prévoit l'article 23 TUE, la décision ne pourra pas être adoptée si les membres du Conseil qui assortissent leur abstention d'une telle déclaration représentent plus du tiers des voix pondérées. (europa.eu)

achiziție publică

Contractele de achiziţii publice se referă la furnizarea de echipamente, servicii şi lucrări, achiziţionate de către entităţi publice, iar de la o anumită valoare în sus, acestea fac obiectul normelor şi procedurilor comunitare. Legislaţia comunitară în acest domeniu urmăreşte să asigure un tratament corect întreprinderilor şi transparenţă în gestionarea anunţurilor de licitaţii. Dacă se consideră că un anumit contract are incidenţă la nivel naţional, acesta este gestionat la nivel naţional, indiferent de valoare. Acesta este, în special, cazul contractelor de apărare.

În 2004, Consiliul Uniunii Europene şi Parlamentul European au simplificat şi au dezvoltat procedurile de acordare a contractelor din sectorul public. Pachetul legislativ adoptat atunci conţine două directive : prima acoperă contractele de lucrări publice, de achiziţii şi de servicii, iar a doua se referă la sectorul energiei, apei, transporturilor şi la cel poştal.

Conform legislaţiei comunitare, contractele care au valoarea peste un anumit prag trebuie publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Există, de asemenea, un Sistem de informare privind achiziţiile publice (SIMAP) care furnizează informaţii despre oportunităţile de afaceri europene şi internaţionale în sectorul achiziţiilor publice. (infoeuropa.ro)

public procurement

Public procurement contracts cover supplies, services and works purchased by the public sector. Those over a certain value are subject to Community rules and procedures.

This legislation ensures fair treatment for businesses and openness in the handling of invitations to tender. It is to be seen in the context of greater competition and the freedom to provide services within the European common market.

Certain contracts remain a matter purely for the Member States, irrespective of their value, when they affect specific state interests. This particularly applies to defence contracts.

In 2004, the Council and the European Parliament enacted a new package of legislation which simplifies and modernises the procedures for awarding public-sector contracts. This package consists of two directives, one covering public works, supply and services contracts and the other public contracts in the water, energy, transport and postal sectors.

Two more directives govern the appeals procedures concerning the award of public works and supply contracts and the procedures for award of contracts by operators in the water, energy, transport and telecommunications sectors.

The Community legislation requires contracts over certain thresholds to be advertised in the Official Journal. The Public procurement information system (SIMAP) provides the public procurement industry with information on European and international business opportunities. (europa.eu)

marchés publics

Les marchés publics concernent les commandes de fournitures, de services et de travaux par le secteur public.

Les marchés publics qui dépassent un certain seuil sont soumis à des règles et procédures communautaires.

Cette réglementation garantit un traitement équitable des opérateurs économiques et une transparence dans le traitement des appels d'offres. Elle s'inscrit dans le contexte d'une concurrence accrue et du respect de la liberté de prestation dans le marché intérieur européen. Certains marchés publics, indépendamment de leurs montants, demeurent néanmoins du ressort exclusif des États membres lorsqu'ils touchent à leurs intérêts particuliers. C'est le cas notamment des marchés dans le secteur de la défense.

En 2004, le Conseil et le Parlement européen ont adopté un nouveau paquet législatif qui simplifie et modernise les procédures de passage des marchés publics. Ce paquet comprend deux directives. L'une porte sur les marchés publics de travaux, de fournitures et de services, l'autre concerne les marchés publics dans les secteurs de l'eau, de l'énergie, des transports et de services postaux. Deux autres directives régissent également les procédures de recours en matière de passation des marchés publics de fournitures et de travaux, et les procédures de passation des marchés des entités opérant dans les secteurs de l'eau, de l'énergie, des transports et des télécommunications.

La législation communautaire rend obligatoire la publication au Journal officiel des avis de marchés dont la valeur est supérieure à certains seuils. Le Système d'information pour les marchés publics (SIMAP) fournit aux professionnels de la commande publique des informations sur les possibilités de marchés au niveau européen et international. (europa.eu)

acord

Înţelegere între două sau mai multe părţi, menită să soluţioneze o situaţie conflictuală şi să definească modalităţile de colaborare.

Acordul internaţional se referă la orice înţelegere încheiată fie între state, fie între state şi organizaţii internaţionale, dar şi între acestea din urmă, indiferent de denumirea pe care o poartă documentele respective (acorduri, tratate, convenţii etc.).

În ceea ce priveşte acordurile încheiate între Uniunea Europeană şi statele terţe, cele mai cunoscute tipuri sunt : acord comercial tradiţional, acord comercial sectorial multilateral, acord de cooperare, acord de stabilizare şi asociere, acord de asociere (acord european). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi *acord internaţional*

agreement

An understanding or arrangement between two or more parties meant to solve a conflictual situation and to define the means of collaboration.

An international agreement refers to any arrangement among states, between states and international organizations, but also among international organizations, regardless of their name (i.e. treaties, conventions, agreements).

As for the agreements between the EU and third countries, the best known types of agreement are : traditional trade agreements, multilateral sectorial trade agreements, co-operation agreements, stabilization and association agreements, association agreements (European agreements). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *international agreement*

accord

Acte intervenu entre deux ou plusieurs parties par consentement mutuel, destiné à produire des effets de droits quels qu'en soient les parties, l'objet et la forme : convention, arrangement, etc.

En ce qui concerne les accords de l'UE avec les pays tiers, les accords les mieux connus sont : les accords sur le commerce, accord de commerce sectorial multilatéral, accord de coopération, accord de stabilisation et d'association, accord d'association (accord européen). (granddictionnaire.com)

Voir aussi *accord international*

acord-cadru

Un acord-cadru este o înţelegere între părţi, care stabileşte direcţiile generale ale unei cooperări, respectiv ale unei colaborări viitoare. Acordurile-cadru pot fi de mai multe tipuri : economice, politice, culturale etc. şi pot fi sau nu urmate de alte acorduri şi/sau tratate. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

framework agreement

A framework agreement is an agreement between parties, establishing the general directions of co-operation or future collaboration. Framework-agreements may be of several types: economic, political, cultural, etc., and may or may not be followed by other agreements and/or treaties. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

accord-cadre

Un accord-cadre est un accord entre deux ou plusieurs parties, établissant les orientations générales de coopération, ou de collaboration future. Les accords-cadres peuvent être de plusieurs types: économiques, politiques, culturels, etc. et ils peuvent être (ou non) suivis par d'autres accords et/ou traités. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

acord-cadru economic

Un acord-cadru este un acord încheiat între una sau mai multe autorităţi contractante şi unul sau mai mulţi operatori economici, având ca obiect stabilirea condiţiilor pentru contractele care urmează să fie atribuite în decursul unei perioade determinate, în special în ceea ce priveşte preţurile şi, după caz, cantităţile prevăzute. (32004L0018; IATE)

economic framework agreement

Agreement between one or more contracting authorities and one or more economic operators, the purpose of which is to establish the terms governing contracts to be awarded during a given period, in particular with regard to price, and, where appropriate, the quantity envisaged. (32004L0018; IATE)

accord-cadre économique

Accord conclu entre un ou plusieurs pouvoirs adjudicateurs et un ou plusieurs opérateurs économiques ayant pour objet d'établir les termes régissant les marchés à passer au cours d'une période donnée, notamment en ce qui concerne les prix et, le cas échéant, les quantités envisagées. (32004L0018; IATE)

acord comercial (bilateral, multilateral, regional)

Aranjament contractual între state, referitor la relaţiile comerciale dintre ele. Acordurile comerciale pot fi bilaterale sau multilaterale, adică între două sau mai multe state; de asemenea, ele pot fi şi regionale.

Uniunea Europeană a încheiat numeroase acorduri comerciale cu state terţe. Unele acoperă toate aspectele relaţiilor comerciale, altele vizează numai anumite produse sau

grupe de produse. De asemenea, acordurile variază şi în ceea ce priveşte gama de concesiuni acordate. În cadrul Sistemului Generalizat de Preferinţe (SGP), Uniunea Europeană acordă preferinţe comerciale pentru exporturile provenind din ţările în curs de dezvoltare. Acordurile comerciale au constituit legătura pe care CE a stabilit-o cu două state foste comuniste, înainte de 1989, respectiv România şi Iugoslavia. Într-un moment în care NATO nu avea nici o legatură formală cu aceste state, CE a invitat statele comuniste să încheie asemenea acorduri, iar în replică URSS a solicitat ca respectivele acorduri să se încheie între CE şi CAER. CE a refuzat, considerând încheierea unor acorduri comerciale multilaterale între CE şi CAER drept o recunoaştere a CAER, după care a invitat la încheierea unor asemenea acorduri bilaterale cu fiecare stat în parte. La acest nou apel au răspuns invitaţiei doar două state. Aşa se face că România avea asemenea acorduri din anii 80, ceea ce ar fi putut-o avantaja în „startul spre aderare la CE/UE". (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

trade agreement (bilateral, multilateral, regional)

A trade agreement is any contractual arrangement between states concerning their trade relations. Trade agreements may be bilateral or multilateral (i.e. between two states or more than two). Trade agreements aim to reduce barriers (such as tariffs, nontariff barriers, and government prohibitions) and thus provide all parties with the benefits of increased trade. Reciprocity and the most-favoured-nation clause (which provides against the possibility that one of the parties to the current agreement will later offer lower tariffs to another country) are common features of trade agreements. Agreements often include clauses providing for „national treatment of nontariff restrictions", meaning that both states promise not to duplicate the properties of tariffs with nontariff restrictions such as discriminatory regulations, selective excise taxes, quotas, and special licensing requirements.

The European Union has signed numerous trade agreements with non-EU Member States. Some of these agreements cover all aspects of trade relations, while others only certain products or categories of products. In addition, the agreements vary in respect to concessions made. In the Generalized System of Preference (GSP), the European Union offers trade preferences for exports coming from developing countries. (Oana Andreea Ion ; *Britannica Concise Encyclopedia*)

accord commercial (bilatéral, multilatéral, régional)

Accord économique conclu entre deux (bilatéral) ou plusieurs pays (multilatéral), qui fixe les règles qui vont prévaloir dans les échanges commerciaux intervenant entre les pays membres.

L'UE a conclu de nombreux accords commerciaux avec les pays tiers. L'un d'entre eux couvre tous les aspects des relations commerciales, pendant que d'autres visent seulement les concessions accordées. Dans le cadre du Système généralisé de préférences (SGP), l'UE accorde des préférences commerciales pour les exportations provenant des pays en voie de développement. (Daniela Răpan ; granndictionaire.com)

acord comercial, de dezvoltare şi cooperare

Tip de acord de cooperare politică şi economică încheiat între Uniunea Europeană şi Republica Africa de Sud, cu impact în toată regiunea Africii de Sud, datorită existenţei unei zone de tarifare externe comune, din care mai fac parte Botswana, Lesotho, Namibia şi Swaziland. Parţial operaţional din anul 2000, acest tip de acord prevede instituirea unei zone de liber schimb, asistenţă financiară, cooperare în domeniile dezvoltării, social, cultural şi economic, precum şi dialog politic. (*Enciclopedia UE*)

Trade, Development and Co-operation Agreement (TDCA)

The European Union has concluded a long-term bilateral agreement on trade and development aid. The aim of the agreement is to provide an appropriate framework for dialogue between the parties, to support the efforts made by South Africa to strengthen the economic and social foundations of its transition process, to promote regional co-operation and economic integration in southern Africa in order to contribute to its economic and social development, to encourage the development and liberalisation of trade in goods, services and capital between the parties, to encourage the integration of South Africa in the world economy and to promote co-operation between the Community and South Africa. (europa.eu)

accord sur le commerce, le développement et la coopération (ACDC)

L'Union européenne conclut un accord bilatéral à long terme relatif au commerce et à l'aide au développement. Cet accord a pour objectif de fournir un cadre approprié au dialogue entre les parties, de soutenir les efforts menés par l'Afrique du Sud en vue de consolider les bases économiques et sociales de son processus de transition, de promouvoir la coopération régionale et l'intégration économique dans la région de l'Afrique australe afin de contribuer à son développement économique et social, d'encourager l'essor et la libéralisation du commerce des marchandises, des services et des capitaux entre les parties, d'encourager l'intégration de l'Afrique du Sud dans l'économie mondiale et de promouvoir la coopération entre la Communauté et l'Afrique du Sud. (europa.eu)

acord comercial şi de cooperare

Tipul de acord cel mai puţin constrângător încheiat între Comunitatea Europeană şi alte state, cu scopul de a dezvolta promovarea şi diversificarea cooperării economice şi comerciale între semnatari. Majoritatea acestor acorduri, semnate cu fostele state sovietice şi cu cele din Europa Centrală şi de Est, au fost transformate în acorduri de parteneriat şi cooperare şi, ulterior, în acorduri europene. În acest caz, vorbim despre acordurile cu au fost încheiate imediat după căderea Zidului Berlinului şi au fost anterioare celor europene, dacă ne referim la statele din Europa Centrală şi de Est, numite şi PECOs. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; *Enciclopedia UE*)

trade and co-operation agreement (TCA)

This type of agreement aims to improve the trade arrangements between EU and a third country, covering a wide range of issues, including trade in goods, services, measures to encourage investment, customs, intellectual and industrial property rights, and public procurement rules. Co-operation could cover a number of key aspects in the economic area, as well as in the human development and poverty reduction field, environment, culture and education. All agreements with third countries now feature human rights, terrorism and weapons of mass destruction (WMD) as important elements. (europa.eu)

accord de commerce et de coopération (ACC)

Cet accord vise à améliorer le régime des échanges entre l'UE et un État tiers et porte sur des questions très diverses, parmi lesquelles le commerce des produits, les services, les mesures destinées à encourager les investissements, les douanes, les droits de propriété intellectuelle et industrielle et les règles régissant les marchés publics. La coopération pourrait porter sur un certain nombre d'aspects importants dans le domaine économique, ainsi que dans celui du développement humain et de la réduction de la pauvreté, sur l'environnement, la culture et l'éducation. Tous les accords avec des pays tiers incluent désormais les droits de l'homme, le terrorisme et les armes de destruction massive parmi les éléments importants. (europa.eu)

acord de aderare

Vezi tratat de aderare

accession agreement

See *treaty of accession*

accord d'adhésion

Voir *traité d'adhésion*

acord de asociere

Baza juridică a acestui tip de acord o constituie, în principal, articolul 310 TCE (238 CEE), care prevede dreptul Comunităţii Europene de a încheia acorduri cu state terţe, prin care se stabilesc o asociere, acţiuni comune şi proceduri speciale de cooperare.

În practică, majoritatea acordurilor de asociere au şi componente comerciale (cum ar fi reduceri tarifare sau eliminarea restricţiilor cantitative), astfel încât baza lor juridică include şi articolul 133 TCE, iar uneori, şi articolul 308 TCE.

Pot fi distinse două tipuri de acorduri de asociere: asocierea o formă specială de asistenţă pentru dezvoltare, de exemplu acordurile de asociere încheiate de CE cu 79 de ţări din Africa, Pacific şi Caraibe (Grupul ACP) sau cu unele ţări din bazinul Mării Mediterane; asocierea alternativă la statutul de membru al CE sau o etapă preliminară aderării; în acest scop a fost iniţial conceput Spaţiul Economic European între ţările CE şi cele din AELS, la 1 ianuarie 1984, iar câteva din statele AELS au aderat ulterior la UE (Suedia, Finlanda şi Austria). Acordul de asociere poate însemna deci şi o etapă preliminară explicită a aderării atunci când, în preambul, este precizat acest lucru. Este vorba despre acordurile de asociere numite şi acorduri europene încheiate, începând din 1991, cu statele foste comuniste, PECOs. În cazul României, Acordul European de Asociere a fost semnat în 1995 şi ratificat în acelaşi an. În baza lui, statul semnatar devenea candidat la UE, odată ce-şi depunea candidatura oficială.

Acordurile sunt negociate de Comisie, aprobate de Consiliul de Miniştri şi avizate de Parlament. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

association agreement

Association agreements establish special links with non-member countries extending beyond the pure trade aspect to include close economic co-operation and financial assistance. They can be divided into two categories: agreements to maintain the special relationships that exist between some Member States and certain non-member countries (special economic links existed with some overseas countries and territories) and agreements to prepare the way for possible accession. They form a kind of preliminary stage to accession, designed to help a country that has applied for membership to bring its economy into line with the rest of the Community. (ier.ro)

accord d'association

Le fondement juridique de ce type d'accord est constitué, principalement, par l'article 310 TCE (238 CEE), qui prévoit le droit de la Communauté européenne de signer des accords avec des pays tiers pour établir une association, des actions communes et des procédures spéciales de coopération.

En pratique, la plupart des accords d'association ont aussi des composants commerciaux (par exemple, des réductions tarifaires ou l'élimination des restrictions quantitatives), d'une telle manière que leur fondement juridique inclut aussi l'article 133 TCE et, parfois, l'article 308 TCE.

On peut distinguer deux types d'accords d'association: association – une forme spéciale d'assistance pour le développement, comme les accords d'association signés par la CE avec 79 pays d'Afrique, Pacifique et Caraïbes (le Groupe ACP) ou avec certains pays du basin de la Méditerranée; association – alternative au statut de membre de la CE ou étape préliminaire à l'adhésion; c'est dans ce but qu'on a initialement créé l'Espace économique européen entre les pays CE et ceux d'Association européenne de libre-échange (AELE), au 1er janvier 1984, et une partie des États d'AELE ont ensuite adhéré à l'UE (Suède, Finlande et Autriche).

Les accords sont négociés par la Commission, approuvés par le Conseil des Ministres et avisés par le Parlement. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

acord de cooperare

Acordurile de cooperare implică nu doar prevederi comerciale, cum ar fi acordarea reciprocă a clauzei naţiunii celei mai favorizate şi a unor cote sporite la export, ci şi consultarea şi cooperarea în domeniile economic, ştiinţific şi tehnic. Deoarece ele depăşesc limitele pur comerciale, baza juridică a acestor acorduri o constituie deopotrivă articolul 133 TCE (113 CEE) şi 308 TCE (235 CEE), ultimul reglementând posibilitatea extinderii competenţelor comunitare. Astfel de acorduri au fost semnate de UE cu ţările arabe exportatoare de petrol şi cu cele din Pactul Andin (1984), cu China (tot în 1984), cu statele ASEAN (1980) etc. Un model nou de acorduri de cooperare îl constituie cele încheiate în 1997-1998 cu Federaţia Rusă, Ucraina, Republica Moldova şi cu alte state din spaţiul ex-sovietic, care poartă numele acorduri de parteneriat şi cooperare. Fără a exceda cu mult cooperarea clasică, ele conţin elemente de noutate, cum ar fi clauza de democratizare, care se regăseşte şi în acordurile europene încheiate cu ţările din Europa Centrală şi de Est. O formă nouă de acord, semnat cu Macedonia, Albania, Bosnia şi Serbia, este acordul de asociere şi stabilizare, care se situează, din punctul de vedere al conţinutului, undeva între acordul de parteneriat şi cooperare, pe de o parte, şi acordul european, pe de altă parte, fără să stipuleze însă perspectiva aderării la UE. (mie.ro)

co-operation agreement

Co-operation agreements are a type of bilateral relations between the European Union and third countries. They may refer to trade, but also to other aspects such as consultation and co-operation in fields such as economic, scientific and technical. The legal basis for co-operation agreements is Article 133 EEC Treaty (113 EEC) and Article 308 EEC Treaty (235 EEC), the latter regulating the posibility of expanding Community powers. (Adapted translation from Romanian by Daniela Răpan)

accord de coopération

Les accords de coopération constituent une forme de contractualisation des relations bilatérales entre l'Union et certains pays tiers. Ils visent à favoriser la coopérations dans des domaines aussi divers que les relations commerciales, l'industrie, l'assistence technique et/ou financière, l'énergie, la science, la technologie, l'environnement etc. Ils n'ont ni la portée ni l'ambition des accords d'association, mais peuvent comprendre des chapitres relatifs au dialogue politique. (*Dictionnaire de l'UE*)

acord de cooperare economică şi comercială

Vezi *acord de cooperare*

economic and trade co-operation agreement

See *co-operation agreement*

accord de coopération économique et commerciale

Voir *accord de coopération*

acord de parteneriat şi cooperare

Tip de acord încheiat între Uniunea Europeană şi alte state, mai puţin constrângător decât un acord de asociere, dar care impune mai multe obligaţii decât acordul comercial şi de cooperare. Acordul de parteneriat şi cooperare acoperă atât domenii de competenţă comunitară, cât şi naţională. Acest tip de acord introduce, pe lângă clauzele de natură economică, şi o dimensiune socială, prin promovarea dialogului în materie de drepturile omului şi democratizare. Acest tip de acorduri necesită ratificare la nivel naţional şi comunitar, precum şi colaborare la nivel ministerial, parlamentar şi administrativ. Noul model de acorduri de cooperare îl întâlnim la cele încheiate în 1997-1998 cu Federaţia Rusă, Ucraina, Republica Moldova şi cu alte state din spaţiul fost sovietic (Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia, Kazahstan, Kîrghîzstan, Tadjikistan, Turkmenistan, Uzbekistan), care poartă numele acord de parteneriat şi cooperare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; *Enciclopedia UE*)

Partnership and Co-operation Agreement (PCA)

A PCA is a legal framework, based on the respect of democratic principles and human rights, setting out the political, economic and trade relationship between the EU and its partner countries ; each PCA is a ten-year bilateral treaty signed and ratified by the EU and the individual state. The formalisation of bilateral relations between the EU and individual partner countries has been achieved through the negotiation of Partnership and Co-operation Agreements (PCAs), now in force with twelve of the Eastern European and Central Asian countries (Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Kazakhstan, Kyrgyz Republic, Moldova, Russia, Tajikistan, Turkmenistan, Ukraine and Uzbekistan). (europa.eu)

accord de partenariat et de coopération (APC)

À la suite de l'élargissement de l'UE en 2004 et 2007, dans le cadre de la politique européenne de voisinage, l'UE a conclu des accords de partenariat et de coopération, ayant pour but d'encadrer les relations bilatérales avec l'Arménie, la Moldavie, l'Azerbaïdjan, la Russie, la Biélorussie, le Tadjikistan, la Géorgie, le Turkménistan, le Kazakhstan, l'Ukraine, le Kirghizstan et l'Ouzbékistan. Ces accords sont fondés sur le respect des principes démocratiques et les droits de l'homme et visent à formaliser la coopération avec l'Union sur les plans politiques, économiques et commerciaux (via le programme Tacis et l'Instrument européen de voisinage et de partenariat). Ces accords bilatéraux (la majorité ont été conclus en 1999) couvrent une période de dix ans. (*Dictionnaire de l'UE*)

acord de stabilizare şi asociere (ASA)

Acordul de stabilizare şi asociere este un tip de acord iniţiat de Uniunea Europeană în 1999, destinat Albaniei şi statelor din fosta Iugoslavie (cu excepţia Sloveniei), având ca scop asocierea formală a acestor state la UE ; acesta se situează, din punctul de vedere al conţinutului, undeva între acordul de parteneriat şi cooperare, pe de o parte, şi acordul european, pe de altă parte, fără să stipuleze explicit perspectiva aderării la UE. (mie.ro ; *Enciclopedia UE*)

Stabilization and Association Agreement (SAA)

The European Union initiated a stabilization and association process with Bosnia and Herzegovina, Croatia, the Former Yugoslav Republic of Macedonia, Albania and Montenegro and Serbia, including Kosovo (under resolution 1244 of the United Nations Security Council) which constituted the Federal Republic of Yugoslavia in 1999. Accordingly, the European Union developed new contractual relations with these countries : stabilization and association agreements. (europa.eu)

accord de stabilisation et d'association (ASA)

L'Union européenne a lancé un processus de stabilisation et d'association avec la Bosnie-Herzégovine, la Croatie, l'ancienne République yougoslave de Macédoine, l'Albanie ainsi que le Monténégro et la Serbie, y compris le Kosovo (d'après la résolution 1244 du Conseil de sécurité des Nations unies) qui formaient la République fédérale de Yougoslavie en 1999. Dans cette optique, l'Union européenne a développé de nouvelles relations contractuelles avec ces pays : les accords de stabilisation et d'association. (europa.eu)

acord european (AE)

Acest tip de acord este cel mai complex dintre toate actele bilaterale internaţionale încheiate de Comunitatea Europeană cu state terţe. Baza sa juridică o formează simultan articolele 133, 308 şi 310 TCE, acordurile europene fiind de fapt acorduri de asociere de nivel superior, special concepute pentru statele din Europa Centrală şi de Est, având drept obiectiv final aderarea acestora la Uniunea Europeană. Încheiate începând cu anul 1991, acordurile europene urmăresc să permită acestor ţări aflate în tranziţie să participe la procesul de integrare europeană în plan politic, economic şi comercial.

Acordul european are la bază respectarea drepturilor omului, a democraţiei, a statului de drept şi a economiei de piaţă. El este un acord bilateral care stabileşte o relaţie specială între cele două părţi, în special referitor la aderarea la Uniunea Europeană, creând astfel cadrul necesar pentru stabilirea unui dialog politic, derularea unor relaţii comerciale, derularea unei cooperări economice, culturale, sociale şi financiare şi pentru alinierea legislaţiei naţionale la cea comunitară.

Acest tip de acord prevede, între altele, crearea unei zone de liber schimb pentru produsele industriale într-un interval de zece ani şi eliminarea barierelor protecţioniste din calea circulaţiei mărfurilor. Acordul european prevede, de asemenea, crearea unor instituţii necesare punerii sale în practică. Fiind o componentă a strategiei consolidate de preaderare, acordul şi instituţiile pe care le prevede contribuie la procesul de preaderare, în special prin monitorizarea obiectivelor şi a priorităţilor identificate în parteneriatul pentru aderare. Au fost încheiate asemenea acorduri europene cu opt state ce au aderat în 2004 la Uniunea Europeană (Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia şi Ungaria), la care se adaugă cele două state ce au aderat în 2007 (Bulgaria şi România).

Spre deosebire de aceste state, Turcia a încheiat un acord de asociere, bazat pe relaţii comerciale şi de cooperare, în vederea creării unei uniuni vamale. Cipru şi Malta au avut, de asemenea, astfel de acorduri de asociere, înainte de aderare. Relaţiile bilaterale dintre UE şi Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, respectiv Croaţia au la bază acorduri de stabilitate şi asociere, în concordanţă cu politica Uniunii Europene privind statele din Balcanii de Vest. Aceste acorduri sunt adaptate condiţiilor specifice din regiune şi ţărilor din Balcanii de Vest şi au la bază un model similar acordurilor europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Vezi şi *strategia de preaderare*

Europe agreement (EA)

The Europe agreements constituted the legal framework of relations between the European Union and the Central and Eastern European countries. These agreements were adapted to the specific situation of each partner state while setting common political, economic and commercial objectives. In the context of accession to the European Union, they formed the framework for implementation of the accession process.

Cyprus, the Czech Republic, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, Slovakia, Slovenia, Bulgaria and Romania signed this kind of agreement with the EU. (Adapted translation from Romanian by Daniela Răpan)

See also *pre-accession strategy*

accord européen (AE)

Les accords européens constituaient le cadre légal des relations entre l'Union européenne et les pays d'Europe centrale et orientale. Ces accords étaient adaptés à la spécificité de chaque pays partenaire tout en suivant des objectifs politiques, économiques et commerciaux communs. Dans le contexte de l'adhésion à l'Union européenne, ils formaient le cadre de mise en œuvre du processus.

Ce type d'accords a été signés avec les 12 pays d'Europe centrale et orientale avant leur adhésion a l'UE : Bulgarie, Chypre, Estonie, Hongrie, Lettonie, Lituanie, Malte, Pologne, Roumanie, Slovaquie, Slovénie et République tchèque. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *stratégie de préadhésion*

acord interimar

Acordul interimar este un acord provizoriu care pune în aplicare înţelegerile convenite între părţi încă din momentul semnării sale, fără a se mai aştepta ratificarea sa. De regulă, acordul interimar nu pune în aplicare totalitatea articolelor, ci doar părţile care au un caracter de urgenţă şi/sau nu au nevoie expresă de ratificare. Acest tip de acord a fost deosebit de important pentru statele foste comuniste în drumul lor spre aderarea la UE, deoarece a permis aplicarea secţiunii economico-financiare a acordului european încă de la data semnării. România a fost prima ţară din Europa Centrală şi de Est care a avut relaţii oficiale cu Comunitatea Europeană. În ianuarie 1974, o înţelegere a inclus România în Sistemul Generalizat de Preferinţe al Comunităţii, după care s-a semnat o serie de acorduri cu CEE pentru facilitarea schimburilor comerciale. În 1980, România a procedat la recunoaşterea *de facto* a Comunităţii Economice Europene, prin semnarea Acordului privind crearea Comisiei mixte România-CEE, concomitent fiind semnat şi Acordul privind produsele industriale.

Relaţiile diplomatice ale României cu Uniunea Europeană datează din 1990, iar în 1991 s-a semnat un Acord de comerţ şi cooperare. Acordul european de asociere s-a semnat în 1993 şi a intrat deplin în vigoare în februarie 1995, după ratificarea sa de către statele membre de la acea vreme. Prevederile comerciale ale acestuia au fost însă puse în aplicare încă din 1993 printr-un acord interimar, care nu conţinea aranjamentele politice ale acordului de asociere, ci doar pe cele comerciale. Acesta este şi motivul pentru care acordul interimar nu a necesitat ratificarea statelor membre, politica comercială fiind de competenţa Uniunii Europene şi deci nefiind nevoie, pentru intrarea sa în vigoare, decât de acordul statului semnatar şi de cel al Comisiei Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

interim agreement

The interim agreement is a provisional agreement which enforces the dispositions agreed upon by its parties starting from the moment it is signed, without waiting for its ratification. Usually, the interim agreement does not put into force all the dispositions, but only those parts that are urgent and/or do not need an explicit ratification. This type of agreement was particularly important for the former communist states wanting to join the European Union, as the economic-financial section of the European Agreement could be applied immediately after it was signed. As for Romania, it was the first Central and Eastern Europe state to have official relations with the European Community. In January 1974, an agreement included Romania in the Generalized System of Preference (GSP) of the EC, after which a series of agreements were signed with EEC to facilitate trade exchange. In 1980 Romania has formally acknowledged the EEC by signing the Agreement Establishing a Romania-EEC Mixed Commission, as well as the Agreement on Industrial Products.

The diplomatic relations between Romania and the EU have started in 1990, and in 1991 a Trade and Co-operation Agreement was signed. The European Association Agreement was signed in 1993 and entered into force in February 1995, after being ratified by the Member States. However, its trade provisions were applied since 1993 by an „interim agreement" which included only the trade arrangements, not the political

ones. Thus, the interim agreement did not need to be ratified by the Member States as trade policy is a EU competence, and the agreement was agreed upon by the signatory state and the European Commission. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

accord intérimaire (accord provisoire)

L'accord intérimaire est un accord provisoire qui met en œuvre les accords convenus entre les parties depuis la date de sa signature, sans attendre la ratification. En général, l'accord intérimaire ne met pas en œuvre l'ensemble des articles, mais seulement les parties qui ont un caractère d'urgence et/ou qui ne nécessitent pas la ratification. Ce type d'accord a été particulièrement important pour les anciennes États communistes dans leur chemin vers l'adhésion à l'UE, car il permet l'application du volet économique et financier de l'accord européen depuis la date de la signature. La Roumanie fut le premier pays en Europe centrale et de l'Est qui a eu des relations officielles avec la Communauté européenne. En janvier 1974, un accord a inclus la Roumanie dans le Système Généralisé de préférences de la Communauté, qui a été signé après une série d'accords avec la CEE pour faciliter le commerce. En 1980, la Roumanie a pris des mesures pour la reconnaissance de facto de la Communauté économique européenne, en signant l'accord sur la création de la Commission mixte Roumanie-CEE, parallèlement étant signé l'accord sur les produits industriels. La Roumanie a des relations diplomatiques avec l'Union européenne depuis 1990 et en 1991 elle a signé un accord sur le commerce et la coopération. L'accord européen d'association a été signé en 1993 et il a été applicable en février 1995, après sa ratification par les États membres à ce moment-là. Les caractéristiques commerciales ont été mises en œuvre depuis 1993 par un accord intérimaire qui ne contenait pas les arrangements politiques de l'accord d'association, mais seulement celles en ce qui concerne le commerce. Cela est aussi la raison pour laquelle l'accord intérimaire n'a pas exigé la ratification des États membres, la politique commerciale étant une compétence de l'UE et donc pour sa mise en œuvre il est nécessaire seulement l'accord de l'État signataire et celui de la Commission européenne. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

acord interinstituțional (AII)

În sens generic, un acord interinstituţional este un acord încheiat între două sau mai multe instituţii. În sfera comunitară, acordul interinstituţional se încheie între Consiliul UE, Parlamentul European şi Comisie şi se constituie într-un instrument de coordonare şi organizare a relaţiilor dintre instituţiile menţionate. Aceste acorduri se pot încheia în diferite domenii, cele mai cunsocute fiind cele bugetare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

interinstitutional agreement (IIA)

In a broad sense, an international agreement is an agreement between two (or more) institutions. Within the EU, it refers to an agreement between the Council, the European Parliament and the Commission and its purpose to co-ordinate and organize the relation

between the above mentioned institutions. These agreements can be concluded in various domains, the most well known agreements of the sort being the financial agreements. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

accord interinstitutionnel

Dans le sens général, un accord interinstitutionnel est un accord conclu entre plusieurs institutions. Au sein de l'UE, l'accord interinstitutionnel est conclu entre le Conseil de l'UE, le Parlement Européen et la Commission de l'UE et il constitue un instrument de coordination et organisation des relations entre les institutions mentionnées. Ces accords peuvent être conclus dans des domaines differents, les accords les mieux connus étant ceux du domaine budgetaire. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

acord internațional

În sens formal, acordul internaţional este un act reglementat de dreptul internaţional şi care presupune un acord de voinţă între două sau mai multe părţi, subiecte de drept internaţional.

În sens material, acordul internaţional este definit drept un angajament luat de către subiecţi de drept internaţional, care are forţă obligatorie oricare ar fi calificarea sa formală. (mie.ro)

international agreement

Instrument by which nation-states and international organizations regulate matters of concern. They are governed by international law, and their purposes include the development and codification of international law, the creation of international bodies, and the resolution of actual and potential international conflict. The most comprehensive agreement is a treaty ; others, including conventions (e.g., the Geneva Conventions), charters (e.g., the UN charter), and pacts (e.g., the Kellogg-Briand Pact), are less formal and rely primarily on goodwill. Agreements may be negotiated between states, between an organization and a state, between organizations, or between any of those and a nongovernmental organization. (*Britannica Concise Encyclopedia*)

accord international

Dans le sens formel, l'accord international est un acte réglementé par le droit international, qui suppose un accord de volonté entre deux ou plusieurs parties, sujets de droit international.

Dans le sens matériel, l'accord international est un engagement pris par les sujets de droit international, à caractère obligatoire quelque soit sa qualification formelle. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

acord Schengen

Vezi *Schengen*

Schengen agreement

See *Schengen*

accord Schengen

Voir *Schengen*

Acordul de Liber Schimb Nord-American (NAFTA)

Acord trilateral de liber schimb SUA-Canada-Mexic, prin care s-au urmărit regionalizarea liberului schimb în emisfera nordică a continentului american şi contrabalansarea forţelor de acţiune ale pieţei europene, pe de o parte, şi a pieţei Japoniei şi ţărilor din bazinul Pacificului, pe de altă parte. (traderom.ro)

Variante (rar): *Acordul Nord-American de Comerţ Liber*, *Acordul Nord-American de Liber-Schimb*, *Acordul comercial de liber schimb în America de Nord*, *Acordul de liber schimb din America de Nord*.

North American Free Trade Agreement (NAFTA)

A 1994 agreement reached by the United States, Canada, and Mexico that instituted a schedule for the phasing out of tariffs and eliminated a variety of fees and other hindrances to encourage free trade between the three North American countries. (investorwords.com)

Accord de libre-échange nord-américain (ALENA)

En janvier 1994, le Canada, les États-Unis et le Mexique ont lancé l'Accord de libre-échange nord-américain (ALENA) et formé ainsi la plus vaste zone de libre-échange du monde. L'Accord a suscité la croissance économique et permis de hausser le niveau de vie de la population des trois pays. En outre, l'ALENA a jeté de solides bases pour la croissance et donné un bel exemple des avantages de la libéralisation des échanges. (dfait-maeci.gc.ca)

Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT)

Acord la care sunt parte în prezent 152 de state însumând peste 90% din comerţul mondial. Obiectivul său îl constituie eliminarea barierelor din calea schimburilor economice dintre statele membre. El urmărea stabilirea graduală, în cadrul unei perioade de tranziţie

care s-a încheiat la 1 ianuarie 2007, a unei zone de comerţ liber, în conformitate cu prevederile acordului şi cu cele ale GATT 1994, îndeosebi articolul XXIV, precum şi ale Acordului privind constituirea OMC, îndeosebi Memorandumul de acord privind interpretarea articolului XXIV al GATT 1994. (mie.ro)

Vezi şi *Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC)*

General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)

The General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) was the outcome of the failure of negotiating governments to create the International Trade Organization (ITO). The Bretton Woods Conference had introduced the idea for an organization to regulate trade as part of a larger plan for economic recovery after World War II. As governments negotiated the ITO, 15 negotiating states began parallel negotiations for the GATT as a way to attain early tariff reductions. Once the ITO failed in 1950, only the GATT agreement was left. The GATT's main objective was the reduction of barriers to international trade. This was achieved through the reduction of tariff barriers, quantitative restrictions and subsidies on trade through a series of agreements. The GATT was a treaty, not an organization. The functions of the GATT were taken over by the World Trade Organization (WTO) which was established during the final round of negotiations in early 1990s.

The history of the GATT can be divided into three phases : the first, from 1947 until the Torquay Round, largely concerned which commodities would be covered by the agreement and freezing existing tariff levels. A second phase, encompassing three rounds, from 1959 to 1979, focused on reducing tariffs. The third phase, consisting only of the Uruguay Round from 1986 to 1994, extended the agreement fully to new areas such as intellectual property, services, capital, and agriculture. Out of this round the WTO was born. (en.wikipedia.org)

See also *World Trade Organization (WTO)*

Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)

L'accord général pose un certain nombre de principes essentiels issus du GATT 1947 et l'on retrouve dans la plupart des autres accords de Marrakech, à savoir le traitement de la nation la plus favorisée, le traitement national, l'abaissement et la consolidation des droits de douane, l'interdiction des restrictions quantitatives à l'importation et à l'exportation, l'obligation de notification des entreprises commerciales d'État. L'accord établit un certain nombre de critères relatifs aux zones de libre-échange et aux unions douanières ainsi que des obligations incombant aux membres de ces zones et unions. Est ainsi créé un statut des intégrations régionales économiques. (etudes.ccip.fr)

Voir aussi *Organisation mondiale du commerce (OMC)*

acorduri „Berlin plus"

Pachet de documente negociat de NATO şi de UE, care are ca scop evitarea duplicării resurselor şi care cuprinde patru elemente: asigurarea accesului UE la planificarea operaţională a NATO; prezumţia disponibilităţii capacităţilor şi bunurilor comune ale NATO pentru acţiunile UE; opţiuni de comandă europeană pentru operaţiunile conduse de UE, inclusiv dezvoltarea rolului pilonului european şi adaptarea sistemului de planificare a apărării NATO pentru a încorpora forţele disponibile pentru operaţiunile UE la nivel strategic într-o celulă UE la SHAPE în Mons (Belgia) şi la nivel regional la AFSOUTH în Napoli (Italia). (IATE)

„Berlin-Plus" arrangements

The so-called „Berlin-Plus" agreements, which provided ready EU access to NATO collective capabilities and assets for EU-led operations, were finalized on 17 March 2003, through an exchange of letters between the NATO Secretary General and EU Secretary General/High Representative Javier Solana, also referred to as the „Framework Agreement". Berlin-Plus included the NATO-EU Agreement on the Security of Information, signed 14 March, along with agreements on assured access to NATO planning capabilities and assets for an EU-led crisis management operation, procedures for release, monitoring, return and recall of NATO assets, terms of reference for command, consultation arrangements, and arrangements for mutually reinforcing capability requirements. (NATO; IATE)

arrangements dits de „Berlin plus"

Les arrangements dits de „Berlin plus" sont des dispositions associant l'OTAN et l'UE et portant sur les points suivants : un accès assuré de l'UE à des capacités de planification de l'OTAN pouvant contribuer à la planification militaire d'opérations dirigées par l'UE ; la présomption de disponibilité au profit de l'UE de capacités et de moyens communs de l'OTAN préidentifiés en vue de leur utilisation dans des opérations dirigées par l'UE ; l'identification d'une série d'options de commandement européen pour des opérations dirigées par l'UE et la poursuite du renforcement du rôle de l'adjoint au commandant suprême des forces alliées en Europe, afin de lui permettre d'assumer pleinement et de manière effective ses responsabilités européennes ; la poursuite de l'adaptation du système de planification de la défense de l'OTAN, d'une manière qui intègre plus complètement la disponibilité de forces pour des opérations dirigées par l'UE. (NATO ; IATE)

ACP

Vezi *Grupul ACP*

ACP

See *ACP Group*

ACP

Voir *Groupe ACP*

acquis comunitar

Acquis-ul comunitar reprezintă totalitatea normelor juridice ce reglementează activitatea instituţiilor UE, acţiunile şi politicile comunitare. Acestea constau în: conţinutul, principiile şi obiectivele politice cuprinse în tratatele originare ale Comunităţilor Europene (CECO, CEE, CEEA) şi în cele ulterioare (Actul Unic European, Tratatele de la Maastricht, Amsterdam şi Nisa); legislaţia adoptată de către instituţiile UE pentru punerea în practică a prevederilor tratatelor (regulamente, directive, decizii, opinii şi recomandări); jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţii Europene; declaraţiile şi rezoluţiile adoptate în cadrul Uniunii Europene; acţiuni comune, poziţii comune, convenţii semnate, rezoluţii, declaraţii şi alte acte adoptate în cadrul politicii externe şi de securitate comune (PESC) şi al cooperării din domeniul justiţiei şi afacerilor interne (JAI); acordurile internaţionale la care CE este parte (nu UE, deoarece aceasta nu are încă personalitate juridică), precum şi cele încheiate între statele membre ale UE cu referire la activitatea acesteia. Incluzând, pe lângă tratate, şi actele adoptate de instituţiile Uniunii Europene, acquis-ul comunitar este în continuă evoluţie. Pentru a putea deveni membre ale Uniunii, statele candidate trebuie să transpună acquis-ul în legislaţia naţională, urmând să îl aplice începând din momentul aderării. În anumite situaţii, se acordă, în urma negocierilor de aderare, derogări de la această regulă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

Vezi şi *capitolele acquis-ului comunitar*; *drept comunitar*

Community acquis (acquis communautaire)

Acquis communautaire is a French term meaning, essentially, „the EU as it is" – in other words, the rights and obligations that EU countries share. The „acquis" includes all the EU's treaties and laws, declarations and resolutions, international agreements on EU affairs and the judgments given by the Court of Justice. It also includes action that EU governments take together in the area of „justice and home affairs" and on the Common Foreign and Security Policy. „Accepting the acquis" therefore means taking the EU as you find it. Candidate countries have to accept the „acquis" before they can join the EU, and make EU law part of their own national legislation. The Community acquis is the body of common rights and obligations which bind all the Member States together within the EU. It is constantly evolving and comprises: the content, principles and political objectives of the Treaties; the legislation adopted in application of the treaties and the case law of the Court of Justice; the declarations and resolutions adopted by the Union; measures relating to the common foreign and security policy; measures relating to justice and home affairs and international agreements concluded by the Community and those concluded by the Member States between themselves in the field of the Union's activities.

Thus the Community acquis comprises not only Community law in the strict sense, but also all acts adopted under the second and third pillars of the European Union and the common objectives laid down in the Treaties. The Union has committed itself to maintaining the Community acquis in its entirety and developing it further. Applicant countries have to accept the Community acquis before they can join the Union. Derogations from the acquis are granted only in exceptional circumstances and are limited in scope. To integrate into the European Union, applicant countries will have to

transpose the acquis into their national legislation and implement it from the moment of their accession. (europa.eu)

See also *chapters of the Community acquis* ; *Community law*

acquis communautaire

L'acquis communautaire correspond au socle commun de droits et d'obligations qui lie l'ensemble des États membres au titre de l'Union européenne. Il est en évolution constante et comprend : la teneur, les principes et les objectifs politiques des traités ; la législation adoptée en application des traités et la jurisprudence de la Cour de justice ; les déclarations et les résolutions adoptées dans le cadre de l'Union ; les actes relevant de la politique étrangère et de sécurité commune ; les actes convenus dans le cadre de la justice et des affaires intérieures et les accords internationaux conclus par la Communauté et ceux conclus par les États membres entre eux dans le domaine des activités de l'Union.

Outre le droit communautaire proprement dit, l'acquis communautaire est donc constitué de tous les actes adoptés au sein des deuxième et troisième piliers de l'Union, ainsi que des objectifs communs fixés par les traités. L'Union s'est donnée pour objectif de maintenir intégralement l'acquis communautaire et de le développer. Les pays candidats doivent accepter cet acquis communautaire avant d'adhérer à l'Union. Les dérogations à l'acquis sont exceptionnelles et de portée limitée. Pour intégrer l'Union, les pays candidats se trouvent dans l'obligation de transposer l'acquis dans leurs législations nationales et de l'appliquer dès leur adhésion effective. (europa.eu)

Voir aussi *chapitres de l'acquis communautaire* ; *droit communautaire*

Actul Unic European (AUE)

Intrat în vigoare în anul 1987, el completează şi modifică Tratatele de la Roma, fiind deci un Tratat al CE. AUE a extins competenţele Comunităţii privind mai multe domenii (cercetare şi tehnologie, mediu) şi a şlefuit procedurile decizionale, conferind Parlamentului European mai multă putere (drept de aviz conform în privinţa acordurilor de asociere şi a aderărilor, a procedurilor de cooperare). Introducerea modului de luare a deciziilor prin majoritate calificată în cadrul procedurii de cooperare a reprezentat, de exemplu, o premisă fundamentală pentru desăvârşirea pieţei interne. AUE, în al cărui centru s-a aflat programul pentru o piaţă internă, a fost prima mare reformă adusă tratatelor de instituire. Se poate afirma că Actul Unic European relansează construcţia europeană atât din punct de vedere economic (desăvârşirea pieţei interne, punerea în practică a unei politici de cercetare şi tehnologizare, întărirea Sistemului Monetar European), cât şi instituţional (extinderea votului majorităţii calificate, lărgirea rolului Parlamentului European, dezvoltarea unui spaţiu social). Reformele introduse prin AUE au privit, cu precădere, instituţiile comunitare, după cum urmează : s-a formalizat Consiliul European, care făcea acum parte din structura Tratatelor constitutive fără a avea însă statut de instituţie propriu-zisă ; Consiliul European se consolida, astfel, ca o „categorie de drept internaţional", fiind simultan „reuniune a şefilor de stat şi de guvern" şi „Conferinţă

Interguvernamentală" ; s-au realizat noi transferuri de competenţe, de la state către Comunităţi. Reforma sistemului instituţional a avut ca obiectiv la fel ca anterioarele reforme dotarea procesului de decizie cu o mai mare eficacitate şi democratizarea sa fără modificarea echilibrului instituţional global. Pentru a realiza o şi mai mare democratizare a procesului legislativ, AUE a mărit capacitatea de influenţă a Parlamentului European asupra Consiliului, prin introducerea sistemului de cooperare. Este vorba despre ceea ce vom numi mai departe „mecanismul celei de-a doua lecturi" de către PE şi Consiliu. Aspectul cel mai important, vorbind despre democratizarea procesului legislativ, îl reprezintă posibilitatea respingerii, prin majoritate absolută, de către PE a unei decizii a Consiliului obligându-l, astfel, pe acesta să voteze, apelând la procedura unanimităţii. AUE atribuia Parlamentului European dreptul de a autoriza încheierea („Aviz Favorabil") Acordurilor de Asociere şi a Tratatelor de Aderare. Reformele au afectat şi Curtea de Justiţie. Astfel, se introduceau posibilitatea flexibilizării statutului său, dar şi noua instituţie a „Curţii de Primă Instanţă", complementară Curţii de Justiţie, ale cărei competenţe se refereau atât la persoane juridice, cât şi fizice. AUE a întărit unele politici comunitare şi a atribuit noi competenţe Comunităţilor, în scopul îndeplinirii obiectivelor fundamentale ale procesului integrator precum : formarea unei adevărate Pieţe interne şi unice plecând de la constatarea că nu era suficientă eliminarea obstacolelor vamale, fiind necesară şi eliminarea tuturor piedicilor fizice, tehnice sau fiscale (aşa-zisele bariere nevamale). Piaţa internă şi unică se redefinea, astfel, prin articolul 8A al CEE, drept un spaţiu fără frontiere interne în care era garantată libera circulaţie a bunurilor, persoanelor, serviciilor şi capitalurilor. A fost fixată şi o dată, 31 decembrie 1992, pentru ca această Piaţă internă şi unică să devină realitate ; erau prevăzute, de asemenea, cooperarea statelor membre în scopul realizării unei Uniuni Economice şi Monetare, întărirea competenţelor comunitare în materie de politică socială, coordonarea Fondurilor Structurale cu Banca Europeană de Investiţii (BEI) şi alte instrumente financiare ; AUE a introdus, drept competenţe comunitare, noi obiective şi politici care, până atunci, nu aveau o bază juridică precisă în Tratatele constitutive ; AUE a inclus, pentru prima dată într-un Tratat, regularizarea „Cooperării Politice Europene" (CPE) în materie de politică externă printr-un „regim extraordinar de drept internaţional" (articolul 30 AUE). Era recunoscută, astfel, obligativitatea cooperării în formularea şi aplicarea unei singure politici externe în sectoare de interes comun. Angajamentul politic se dilua însă în practică din cauza obligativităţii unanimităţii în situaţiile de concertare, de convergenţă a deciziilor sau de realizare a acordurilor comune. Comisia era asociată activităţilor CPE şi se decideau obligativitatea informării regulate a Parlamentului European asupra CPE şi necesitatea unei cooperări mai strânse în materie de securitate europeană. Putem afirma că acest articol 30 al AUE a pus bazele viitoarei „Politici Externe şi de Securitate Comune" (PESC), pe care o va codifica Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Single European Act (SEA)

A 1987 amendment to the founding treaties dealing primarily with the internal market, European Political Co-operation (EPC), and institutional reform of the EC. The measures covered by the legislation include : the elimination of frontiers controls, the acceptance throughout the market of professional qualification, the acceptance of natural standards

for product harmonization, open tendering for public supply contracts, the free movement of capital between states, etc. The Single European Act was signed at Luxembourg on 17 February 1986, and at the Hague on 28 February 1986. It went into effect on 1 July 1987, under the Delors Commission. (IATE ; europa.eu)

Acte unique européen (AUE)

L'Acte unique européen (1986) introduit l'objectif du marché intérieur à l'horizon de 1992 et met en place la première grande réforme institutionnelle des traités en permettant l'extension des cas de vote à la majorité qualifiée au Conseil, l'accroissement du rôle du Parlement Européen (procédure de coopération) et l'élargissement des compétences communautaires. (epp-ed.eu)

acțiune comună (JAI)

Acţiunea comună reprezintă un instrument legislativ folosit în domeniul justiţiei şi afacerilor interne în perioada 1993-1999. Printr-un astfel de instrument era decisă o acţiune coordonată a statelor membre, în numele sau în cadrul Uniunii Europene, atunci când, datorită amplorii efectelor unei acţiuni planificate, obiectivele Uniunii ar fi putut fi atinse mai eficient prin acţiunea comună decât prin acţiuni întreprinse separat de către statele membre. Prin Tratatul de la Amsterdam, acţiunea comună a fost înlocuită de decizie şi decizie-cadru. (infoeuropa.ro)

Vezi şi *decizie* ; *decizie-cadru* (Titlu VI TUE)

common action (JHA)

Common action was a legal instrument under former Title VI of the EU Treaty that was used between 1993 and 1999. It meant co-ordinated action by the Member States on behalf of the Union or within the EU framework in cases where, owing to the scale or effects of the envisaged action, the Union's objectives could be attained more effectively by common action than by the Member States acting individually. It has been abolished by the Treaty of Amsterdam and replaced by decisions and framework decisions. (europa.eu)

See also *decision* ; *framework decision* (Title VI of the Eu Trety)

action commune (JAI)

Instrument juridique de l'ancien titre VI du Traité sur l'Union européenne, l'action commune a été utilisée de 1993 à 1999. Ce terme désignait une action coordonnée des États membres, menée au nom ou dans le cadre de l'Union, lorsque les objectifs de l'Union pouvaient être mieux servis par une action commune que par les États membres agissant isolément, en raison des dimensions ou des effets de l'action envisagée. Elle a été supprimée par le Traité d'Amsterdam et remplacée par des décisions et décisions-cadres. (europa.eu)

Voir aussi *décision* ; *décisions-cadre* (Titre VI du Traité sur l'UE)

acțiune comună (PESC)

Dreptul derivat există numai pentru CEE, CECO/CECA şi CEEA. Când este vorba despre un obiectiv al Tratatului Uniunii Europene aflat în afara zonei de influenţă a CEE, CECO/CECA sau CEEA acesta nu poate fi realizat prin adoptarea unor regulamente, directive sau a altor acte tipice dreptului derivat. Având în vedere că UE (în afara CEE-CECO/CEEA-CECA) este mai degrabă o organizaţie internaţională clasică (acţionând mai mult pe baza cooperării decât a integrării), nu trebuie să ne mire că, pentru a atinge obiective ale Uniunii Europene care nu sunt şi ale CEE-CECO/CECA-CEEA (PESC, de exemplu), nu s-a prevăzut ca UE să adopte acte comunitare de tipul celor menţionate anterior.

De aceea, în acest caz (PESC sau JAI), Consiliul poate adopta Poziţii sau Acţiuni Comune, conform articolelor J.2. şi J.3. pentru PESC şi K.3 pentru JAI.

„Poziţiile Comune" reprezintă acorduri ale Consiliului Uniunii, ele determinând, apoi, comportamentul statelor membre. Conform articolului J.2., „statele membre vor veghea pentru ca politica lor naţională să fie conformă cu Poziţiile Comune".

Poziţiile Comune urmăresc garantarea atingerii unui obiectiv comun prin coordonarea politicilor naţionale ale statelor membre.

„Acţiunile Comune" sunt acorduri ale Consiliului Uniunii (adoptate în conformitate cu orientările Consiliului European), având ca scop identificarea şi adoptarea măsurilor concrete necesare atingerii unui obiectiv. În acordul prin care Consiliul adoptă o acţiune comună, se stabileşte şi forma (majoritate simplă, calificată sau unanimitate) în care Consiliul va adopta deciziile de executare a acesteia.

Acţiunile Comune, ca şi Pozitiile Comune, sunt deci instrumente în cadrul politicii externe şi de securitate comune, instituit prin Tratatul privind Uniunea Europeană. Statele membre ale UE recurg la acţiuni comune pentru a-şi proteja interesele. Acţiunile comune angajează statele membre în adoptarea unei conduite coerente în acţiunile lor de politică externă comună. Obiectivele şi amploarea acţiunilor comune, procedurile şi condiţiile aplicabile sunt stabilite de către Consiliul UE cu unanimitate de voturi. Folosită în domeniul politicii externe şi de securitate comune (PESC), acţiunea comună este de fapt un instrument legislativ ce stabileşte o acţiune coordonată a statelor membre, prin care se mobilizează resurse (umane, financiare, know-how, echipamente etc.) pentru a atinge anumite obiective stabilite de Consiliul UE, în baza orientărilor generale date de Consiliul European.

Pentru a simplifica procesul legislativ, Constituţia Europeană prevedea numai două instrumente în domeniul PESC : decizii europene şi acorduri internaţionale. Prin Tratatul de la Lisabona, acţiunea comună şi aplicarea sa vor avea la bază decizii europene (instrumente nelegislative), adoptate de Consiliul UE. (Iordan Bărbulescu ; mie.ro)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

joint action (CFSP)

Joint action, which is a legal instrument under Title V of the Treaty on European Union (CFSP), means co-ordinated action by the Member States whereby all kinds of resources (human resources, know-how, financing, equipment, etc.) are mobilised in order to attain specific objectives set by the Council, on the basis of general guidelines from the European Council.

For reasons of simplification, the Treaty of Lisbon restricted CFSP instruments to European decisions and international agreements. Once the Treaty of Lisbon enters into force, joint action and the implementation of such action will therefore be based on European decisions (non-legislative instruments) adopted by the Council of Ministers. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Community legal instruments*

action commune (PESC)

Instrument juridique du titre V du Traité sur l'Union européenne (Politique étrangère et de sécurité commune, PESC), l'action commune désigne une action coordonnée des États membres par laquelle des ressources de toute nature (ressources humaines, savoir--faire, financement, matériel, etc.) sont mises en œuvre pour atteindre les objectifs retenus par le Conseil, sur la base des orientations générales du Conseil européen.

Dans un souci de simplification, le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de limiter les instruments de la PESC aux décisions européennes et aux accords internationaux. Une fois le Traité de Lisbonne entré en vigueur, les actions communes et leur mise en œuvre seront donc basées sur des décisions européennes (actes non-législatifs) adoptées par le Conseil des Ministres. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

Adenauer, Konrad

Konrad Adenauer (1876-1967) a fost un important om politic german, primul Cancelar al Republicii Federale Germane postbelice (1949-1963). În ceea ce priveşte Uniunea Europeană, a fost un important susţinător al primelor demersuri de integrare sectorială concretizate în apariţia celor trei Comunităţi Europene ale anilor 50, considerându-le o cale sigură atât pentru evitarea unor confruntări sângeroase pe teritoriul european, cât şi pentru reacceptarea Germaniei învinse la masa marilor decidenţi europeni. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Adenauer, Konrad

Konrad Adenauer (1876-1967) was an important German politician, the first Chancellor of the post-war Federal Republic of Germany (1949-1963). Regarding the European Union, he was an important supporter of the first sectorial integration initiatives embodied in the emergence of the three European Communities in the 1950s. He used to consider these Communities the safest way to avoid bloody confrontations on the European territory, as well as for re-accepting defeated Germany amidst major European decision makers. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Adenauer, Konrad

Konrad Adenauer (1876-1967) était un important homme politique allemand, le premier chancelier de la République fédérale d'Allemagne d'après-guerre (1949-1963). En ce

qui concerne l'Union européenne, il a été un important partisan de la première des initiatives d'intégration sectorielle concrétisée dans l'émergence des trois Communautés européennes dans les années '50. Les Communautés étaient considérées comme le moyen le plus sûr pour éviter les affrontements sanglants sur le territoire européen, ainsi que pour réaccepter l'Allemagne vaincue au milieu de grands décideurs européens. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

aderare

Aşa cum este prevăzut în articolul 49 al Tratatului privind Uniunea Europeană (TUE), pentru a putea deveni membru al Uniunii, un stat trebuie să îndeplinească două condiţii să fie stat european şi să respecte o serie de principii: al libertăţii, democraţiei, respectului drepturilor omului şi al libertăţilor fundamentale şi statului de drept (principii menţionate în articolul 6 alineatul 1, al TUE). Statul respectiv trebuie să depună o cerere de aderare la Consiliul UE. Comisia Europeană publică apoi o opinie referitor la aceasta, iar Parlamentul European trebuie să dea avizul conform. Dacă opinia Comisiei este pozitivă, Consiliul decide prin vot în unanimitate dacă i se acordă ţării respective statutul de ţară candidată şi deschiderea negocierilor de aderare.

Într-o primă etapă a negocierilor, se face o analiză detaliată a compatibilităţii legislaţiei respectivului stat candidat cu acquis-ul comunitar, denumită „screening"; procesul de negociere este practic început prin publicarea raportului de screening.

Apoi se derulează negocierile de aderare, pe capitole, fiecare capitol fiind deschis spre negociere în momentul în care UE consideră că respectiva ţară candidată a ajuns la un nivel minim de adoptare a legislaţiei europene din domeniu. Procesul de negociere se referă la adoptarea de către statul candidat a unor reglementări similare celor europene şi prezentarea unui program detaliat al adoptării întregului acquis din domeniu.

Pentru fiecare capitol, statul candidat depune un document de poziţie. Consiliul adoptă apoi, în baza propunerii Comisiei, o poziţie comună care permite deschiderea capitolului respectiv.

După ce se ajunge la o poziţie comună, a Uniunii Europene şi a statului candidat, capitolul este considerat a fi închis provizoriu. Pentru oricare dintre capitole se pot stabili, de comun acord, o serie de aranjamente de tranziţie, prin care se acordă statului respectiv o anumită perioadă de graţie, referitoare la aplicarea unor reguli comune. Nici un capitol de negociere nu este considerat a fi definitiv închis până în momentul în care toate capitolele sunt finalizate.

Rezultatele negocierilor pentru toate capitolele sunt incluse, după încheierea acestora, într-un proiect de tratat de aderare, convenit între Consiliu şi statul în curs de aderare.

După consultarea Comisiei şi după primirea avizului conform al Parlamentului European, tratatul este semnat de către statele membre şi statul în curs de aderare. Pentru ca aderarea să aibă loc la data menţionată în tratat (data la care acesta intră în vigoare), tratatul trebuie ratificat de către toate statele semnatare. În unele state, ratificarea se face prin vot în parlamentul naţional, pe când în altele se organizează referendum. Negocierile şi, de altfel, întreaga perioadă de preaderare au o durată diferită de la un stat candidat la altul, în funcţie de gradul de pregătire a statului respectiv şi de ritmul

în care se desfăşoară procesul de adaptare a instituţiilor, standardelor şi a infrastructurii lui, pentru a putea face faţă obligaţiilor care decurg din statutul de stat membru. În perioada de preaderare, Comisia Europeană publică anual un raport de ţară care prezintă stadiul relaţiilor dintre respectiva ţară candidată şi Uniune şi face o evaluare a realizărilor din anul precedent. În final, raportul prezintă principalele măsuri pe care ţara respectivă mai trebuie să le adopte în vederea aderării. După încheierea negocierilor, rapoartele de ţară sunt înlocuite cu rapoarte de monitorizare. În perioada de preaderare, Uniunea Europeană acordă asistenţă statelor candidate. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *cadru de negocieri*

accession

Accession of new Member States to the European Union is governed by Article 49 of the EU Treaty. A state that wishes to become a member of the Union must satisfy two conditions : it must be a European state ; it must respect the principles of liberty, democracy, respect for human rights and fundamental freedoms and the rule of law (Article 6.1 of the EU Treaty).

The Council must agree unanimously on accession, after consulting the Commission and receiving the assent of the European Parliament.

The conditions and date of accession, any transition periods required and the adjustments to the Treaties on which the Union is founded must be agreed in the form of an accession treaty between the candidate country and the Member States.

To give due form to the accession, this treaty is ratified by all the Member States and the candidate country in accordance with their own constitutional rules. In practice, accession is not automatic, since it depends on the situation of the candidate country concerned. There is thus a pre-accession period of varying length, during which the candidate countries adapt their institutions, standards and infrastructure to enable them to meet their obligations as Member States at the time of accession. (europa.eu)

See also *negotiating framework*

adhésion

L'adhésion d'un nouvel État à l'Union européenne est organisée par l'article 49 du Traité sur l'Union européenne. Un État souhaitant devenir membre de l'Union doit satisfaire à deux conditions : être un État européen ; respecter les principes de liberté, de démocratie, de respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et de l'État de droit (article 6.1 du Traité sur l'Union européenne).

L'adhésion est décidée par le Conseil qui se prononce à l'unanimité après consultation de la Commission et avis conforme du Parlement européen.

Les conditions et la date d'adhésion, les éventuelles périodes transitoires nécessaires et les adaptations des traités sur lesquels est fondée l'Union font l'objet d'un accord, sous la forme d'un traité, entre le pays candidat et les États membres.

Pour formaliser l'adhésion, ce traité d'adhésion est ratifié par tous les États membres et par le pays candidats concerné selon leurs règles constitutionnelles respectives.

En pratique, l'adhésion n'est pas automatique puisqu'elle dépend de la situation propre à chaque pays candidat. Une phase de préadhésion plus ou moins longue est ainsi

engagée pendant laquelle les pays candidats adaptent leurs institutions, leurs normes et leurs infrastructures pour être en mesure de pouvoir faire face à leurs obligations d'État membre au moment de l'adhésion. (europa.eu)

Voir aussi *cadre des négociations*

Adunarea Parlamentară

Vezi *Parlamentul European*

Parliamentary Assembly

See *European Parliament*

Assemblée parlementaire

Voir *Parlement européen*

Agenda 2000

Agenda 2000 este un document strategic adoptat de către Comisia Europeană pe 15 iulie 1997 asupra căruia şefii de stat sau de guvern din Uniunea Europeană au ajuns la un acord în Consiliul European de la Berlin, din 24-25 martie 1999. Agenda 2000 anunţa o reformă a politicilor comunitare, în special în contextul extinderii către Europa Centrală şi de Est, precum şi cadrul financiar pentru perioada 2000-2006. Au fost abordate toate aspectele politice, economice şi sociale cu care se confruntă UE la începutul secolului XXI.

Agenda 2000 are trei părţi.

Prima parte abordează problema funcţionării interne a Uniunii Europene, în special reforma politicii agricole comune şi a politicii de coeziune economică şi socială, provocările extinderii, precum şi cadrul financiar pentru perioada 2000-2006.

Partea a doua prezintă strategia de preaderare, care încorporează două elemente noi : parteneriatul pentru aderare şi extinderea participării statelor candidate la programele comunitare şi la mecanismele de aplicare a acquis-ului comunitar.

Partea a treia constă într-un studiu de impact al extinderii asupra politicilor Uniunii Europene.

Aceste priorităţi au fost incluse în aproximativ 20 de propuneri legislative înaintate de către Comisia Europeană în 1998 şi aplicate începând cu 1999. Pachetul acoperea patru domenii : reforma politicii agricole comune, reforma politicii structurale, instrumentele de preaderare şi cadrul financiar 2000-2006.

Referitor la extindere, Agenda 2000 recomanda începerea negocierilor de aderare cu Ciprul, Estonia, Polonia, Republica Cehă, Slovenia şi Ungaria. Documentul avea ataşate opiniile Comisiei referitoare la cererile de aderare depuse de statele din Europa Centrală şi de Est până la acea dată.

Unele dintre obiectivele Agendei 2000 (de exemplu extinderea, reforma PAC) sunt încă în curs de rezolvare, fiind document astfel acest unul dintre cele mai vizionare din istoria CE/UE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Agenda 2000

Agenda 2000 is a strategy paper adopted by the European Commission on 15 July 1997, setting out a project for Europe for the years 2000. It announces a reform of Community policies, particularly in the light of the enlargement towards Central and Eastern Europe, and the financial framework for the period 2000-2006. Agenda 2000 tackles all the political, economic and social issues facing the Union at the beginning of the twenty first century. Attached to it are the Commission's opinions on the countries that have applied for Union membership. Some objectives of the paper are still on the way of being accomplished (e.g. the CAP reform), the document being one of the most visionary in the EU history. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Agenda 2000

Stratégie détaillée (1300 pages) de la Commission européenne, présentée au Parlement européen le 16 juillet 1997, et destinée à renforcer et à élargir l'Union au tout début du 21ème siècle.

Elle comporte trois grandes parties : le renforcement et la réforme des politiques de l'Union en vue de faire face à l'élargissement tout en assurant une croissance durable, des emplois plus nombreux et de meilleures conditions de vie pour les citoyens ; le défi de l'élargissement et la préparation des pays candidats à leur adhésion et le financement de l'élargissement, des préparatifs et du développement des politiques internes de l'Union.

Quelques objectifs de l'Agenda 2000 sont encore en voie d'être résolus (par exemple, la réforme PAC), ce qui fait de ce document un des plus visionnaires de l'UE. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Agenția Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA; ACCP)

Vezi *agenții comunitare*

Community Fisheries Control Agency (CFCA)

See *Community agencies*

Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA; ACCP)

Voir *agences communautaires*

Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Medicines Agency (EMEA)

See *Community agencies*

Agence européenne des médicaments (EMEA)

Voir *agences communautaires*

Agenţia Europeană de Apărare (EDA; AEA)

Vezi *agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)*

European Defence Agency (EDA)

See *Common and Foreign Security Policy agencies (CFSP agencies)*

Agence européenne de défense (EDA)

Voir *Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)*

Agenţia Europeană de Mediu (EEA; AEM)

Vezi *agenţii comunitare*

European Environment Agency (EEA)

See *Community agencies*

Agence européenne pour l'environnement (EEA; AEE)

Voir *agences communautaires*

Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Fundamental Rights Agency (FRA)

See *Community agencies*

Agence européenne des droits fondamentaux (FRA)

Voir *agences communautaires*

Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europene) (FRONTEX)

Vezi *agenții comunitare*

European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX)

See *Community agencies*

Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX)

Voir *agences communautaires*

Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA; AEPC)

Vezi *agenții comunitare*

European Chemicals Agency (ECHA, ECA)

See *Community agencies*

Agence européenne des produits chimiques (ECHA; AEPC)

Voir *agences communautaires*

Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie (EAR; AER)

Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie a fost o agenţie comunitară creată în 2000 şi funcţională până în decembrie 2008 ; agenţia, cu sediul la Salonic, s-a ocupat de reconstrucţia fostei Iugoslavii (mai puţin Slovenia, membră a Uniunii Europene). (Daniela Răpan)

European Agency for Reconstruction (EAR)

The European Agency for Reconstruction (EAR) was a Community agency located in Thessaloniki (Greece), which was set up in 2000 and ended its activity in December 2008 ; it had the following objectives : to support good governance, institution building and the rule of law ; to continue supporting the development of a market economy and to invest further in critical physical infrastructure and environmental actions, and to support social development and the strengthening of civil society.

Note : one should avoid the name European Reconstruction Agency (ERA) in order not to mistake it for the acronym of European Railway Agency (ERA). (ear.europa.eu ; Daniela Răpan)

Agence européenne pour la reconstruction (EAR)

L'Agence européenne pour la reconstruction (EAR) a été une agence communautaire créée en février 2000, qui a fonctionné jusqu'à décembre 2008. Les objectifs des nouveaux programmes financés par l'UE et gérés par l'agence étaient les suivants : promouvoir la bonne administration, le renforcement des institutions et l'État de droit ; continuer à assurer le soutien du développement d'une économie de marché et poursuivre les investissements dans les infrastructures physiques vitales ainsi que les actions pour l'environnement et soutenir le développement social et renforcer la société civile ; son siège était à Thessalonique (Grèce). (europa.eu ; Daniela Răpan)

Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA)

See *Community agencies*

Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA)

Voir *agences communautaires*

Agenția Europeană pentru Securitatea Rețelelor şi a Informației (ENISA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Network and Information Security Agency (ENISA)

See *Community agencies*

Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA)

Voir *agences communautaires*

Agenția Europeană pentru Siguranța Aviației (EASA; AESA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Aviation Safety Agency (EASA)

See *Community agencies*

Agence européenne de la sécurité aérienne (AESA; EASA)

Voir *agences communautaires*

Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă (EMSA; AESM)

Vezi *agenţii comunitare*

European Maritime Safety Agency (EMSA)

See *Community agencies*

Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA; AESM)

Voir *agences communautaires*

Agenția Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC)

Vezi *agenţii executive*

European Research Council Executive Agency (ERC)

See *executive agencies*

Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER)

Voir *agences exécutives*

Agenția Executivă pentru Cercetare (AEC)

Vezi *agenţii executive*

Research Executive Agency (REA)

See *executive agencies*

Agence exécutive pour la recherche (REA)

Voir *agences exécutives*

Agenția Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI)

Vezi *agenţii executive*

Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI)

See *executive agencies*

Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI)

Voir *agences exécutives*

Agenția Executivă pentru Educație, Audiovizual şi Cultură (EACEA)

Vezi *agenţii executive*

Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA)

See *executive agencies*

Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA)

Voir *agences exécutives*

Agenția Executivă pentru Rețeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA)

Vezi *agenţii executive*

Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-TEA)

See *executive agencies*

Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TEA)

Voir *agences exécutives*

Agenția Executivă pentru Sănătate şi Consumatori

Vezi *agenţii executive*

Executive Agency for Health and Consumers

See *executive agencies*

Agence exécutive pour la santé et les consommateurs

Voir *agences exécutives*

Agenția Feroviară Europeană (ERA; AFE)

Vezi *agenţii comunitare*

European Railway Agency (ERA)

See *Community agencies*

Agence ferroviaire européenne (ERA)

Voir *agences communautaires*

Agenţia Internaţională a Energiei (IEA; AIE)

Agenţie autonomă a Organizaţiei pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) cu sediul la Paris, creată în 1974 cu scopul de a facilita coordonarea politicilor energetice ale statelor membre ale acesteia. Rolul său este de a asigura aprovizionarea cu energie (în principal de origine petrolieră) pentru a sprijini creşterea economică şi a contribui totodată la protecţia mediului. Numărul statelor membre ale Agenţiei Internaţionale a Energiei (IEA/AIE) este de 27. (Traducere din franceză de Daniela Răpan)

International Energy Agency (IEA)

IEA, based in Paris, was set up by the Organization for Economic Co-operation and Development in 1974 and includes the leading 27 Western oil-consuming nations. It was meant to prevent another oil crisis by monitoring supply and demand and supervising consumer levels of oil stocks. (*Reuters Glossary of International, Financial and Economic Terms*)

Agence internationale de l'énergie (AIE)

L'Agence internationale de l'énergie est une agence autonome de l'Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE) ; elle a son siège à Paris et compte 27 pays membres. Elle a été fondée en 1974 suite au premier choc pétrolier, destinée à faciliter la coordination des politiques énergétiques des pays membres. L'AIE s'est tout d'abord donné pour but d'assurer la sécurité des approvisionnements énergétiques (pétrole principalement) afin de soutenir la croissance économique. Elle entend accomplir aujourd'hui cet objectif, tout en contribuant à la protection de l'environnement, à la réflexion sur les changements climatiques et sur les réformes des marchés. (fr.wikipedia.org)

Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (IAEA; AIEA)

Agenţie cu sediul la Viena, creată sub egida Consiliului de Securitate al Organizaţiilor Naţiunilor Unite, cu rolul de a promova utilizarea în scopuri paşnice a energiei nucleare şi totodată de a limita folosirea sa în scopuri militare. (Traducere adaptată din franceză de Daniela Răpan)

International Atomic Energy Agency (IAEA)

Established 29 July 1957, in Vienna, IAEA aims to accelerate and enlarge the contribution of atomic energy to peace, health and prosperity throughout the world ; to ensure, so far as it is able, that assistance provided by it, or at its request, or under its supervision or control, is not used in such a way as to further any military purpose. (*Yearbook of International Organizations*)

Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA)

L'AIEA est une organisation qui dépend directement du Conseil de sécurité des Nations unies. Basée à Vienne, en Autriche, elle cherche à promouvoir les usages pacifiques de l'énergie nucléaire et à limiter le développement de ses applications militaires. L'AIEA a obtenu le Prix Nobel de la paix en 2005. (fr.wikipedia.org)

Agenția Spațială Europeană (ESA; ASE)

ASE a fost fondată în 1975, în vederea coordonării eforturilor statelor europene în domeniile cercetării şi tehnologiei spaţiale, ca şi pentru cooperarea cu NASA (National Aeronautics and Space Administration SUA). ASE a dezvoltat cu succes propria tehnologie în materie de sateliţi, racheta europeană *Ariane* şi laboratorul spaţial *Spacelab*. ASE are în prezent 16 membri, majoritatea ţări ale UE (Austria, Belgia, Canada, Danemarca, Elveţia, Franţa, Germania, Grecia, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, Portugalia, Spania şi Suedia). Sediul său este la Paris (Franţa). (mie.ro)

Variantă : *Agenţia Europeană Spaţială*

European Space Agency (ESA)

The European Space Agency (ESA) is Europe's gateway to space. Its mission is to shape the development of Europe's space capability and ensure that investment in space continues to deliver benefits to the citizens of Europe and the world.

ESA's purpose shall be to provide for, and to promote, for exclusively peaceful purposes, co-operation among European States in space research and technology and their space applications, with a view to their being used for scientific purposes and for operational space applications systems : by elaborating and implementing a long-term European space policy, by recommending space objectives to the Member States, and by concerting the policies of the Member States with respect to other national and international organizations and institutions ; by elaborating and implementing activities and programmes in the space field ; by co-ordinating the European space programme and national programmes, and by integrating the latter progressively and as completely as possible into the European space programme, in particular as regards the development of applications satellites and by elaborating and implementing the industrial policy appropriate to its programme and by recommending a coherent industrial policy to the Member States. (esa.int)

Agence spatiale européenne (ASE)

Agence créée en 1975 et chargée d'assurer et de développer, à des fins exclusivement pacifiques, la coopération entre États européens dans les domaines de la recherche et de la technologie spatiales et de leurs applications spatiales, en vue de leur utilisation à des fins scientifiques et pour des systèmes spatiaux opérationnels d'applications. (ASE)

agenţie a Uniunii Europene

Agenţiile Uniunii Europene sunt organisme înfiinţate de ea, cu personalitate juridică, îndeplinind funcţii extrem de diversificate : furnizori de servicii, institute de cercetare şi dezvoltare a strategiilor şi politicilor publice, coordonatori tehnici ai unor programe derulate de UE. Majoritatea acestor instituţii sunt coordonate sau răspund în faţa Comisiei Europene, dar au statut autonom şi pot permite asocierea unor state din afara Uniunii. Primele agenţii au fost create în anii '70, dar au devenit operaţionale în 1994-1995, după Consiliul European de la Bruxelles din 1993, care a decis sediile primelor şapte dintre ele. Agenţiile se numesc şi centre, fundaţii, oficii sau observatoare.

Există următoarele tipuri de agenţii : agenţii comunitare ; agenţii de cooperare în materie de politică externă şi securitate comună (PESC) ; agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (JAI) ; agenţii executive. (europa.eu)

European Union agency

The agencies of the European Union are bodies established under European public law and enjoying legal personality, which have been set up by an instrument of Community secondary legislation to carry out a specific technical, scientific or administrative task.

The first agencies were set up in the 1970s but most of them started work in 1994 or 1995, following the decision of the Brussels European Council (October 1993) on the siting of the headquarters of seven of them. The most recent are the executive agencies that have been created to manage one or more European programmes. These have been established for a fixed period of time and are located in Brussels or Luxembourg.

Community agencies may also be referred to by various names : centre, foundation, office, monitoring centre, etc.

As autonomous organizations, the agencies are a heterogeneous group, with a common organizational model. They can be divided into three sub-groups according to their areas of activity (pillars of the European Union), to which the executive agencies have recently been added. (europa.eu)

agence de l'Union européenne

Les agences de l'Union européenne sont des organismes de droit public européen possédant la personnalité juridique, créés par un acte communautaire de droit dérivé en vue de remplir une fonction de nature technique, scientifique ou de gestion spécifique.

Les premières agences ont été créées dans les années '70, mais la majorité est réellement opérationnelle depuis 1994 ou 1995, après la décision du Conseil européen de Bruxelles d'octobre 1993, qui a fixé les sièges de sept d'entre elles. Les plus récentes sont les agences exécutives créées pour la gestion d'un ou plusieurs programmes communautaires. Ces agences, établies pour une durée déterminée, ont leur siège à Bruxelles ou à Luxembourg.

Les agences communautaires ont parfois un autre dénomination, telle que : centre, fondation, office, observatoire.

Les agences, en tant qu'organismes autonomes, constituent un groupe hétérogène uni par un modèle organisationnel unique. Elles peuvent être regroupées en trois sous-groupes, déterminés par leur domaine d'activités (piliers de l'Union européenne), auxquels se sont ajoutées plus récemment les agences exécutives. (europa.eu)

agenție de implementare (AI)

Organism de punere în aplicare a Sistemului de Implementare Descentralizat (SID), din cadrul administrației naționale, responsabil cu organizarea și desfășurarea licitațiilor și contractărilor și cu efectuarea plăților, precum și cu implementarea tehnică, în cazul proiectelor de sprijinire a investițiilor și dacă se prevede explicit al altor proiecte (Hotărârea nr. 1011 din 9 decembrie 1999 pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Guvernul României și CE privind înființarea Oficiului de Plăți și Contractare PHARE OPCP) Conform Tratatului de aderare și Protocolului privind condițiile și aranjamentele referitoare la admiterea Republicii Bulgaria și a României în UE, JO L 157, licitațiile, derularea contractelor și plățile pentru asistența de preaderare din cadrul programului PHARE, pentru cooperare transfrontalieră și pentru asistență din cadrul Facilității de tranziție prevăzute la articolul 31 erau gestionate, de la data aderării, de agențiile de implementare din Bulgaria și România. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Implementing Agency (IA)

The government agency or local government unit that initiates and handles the project implementation process. Generally, an implementing agency prepares the applications in order to obtain the financing from the European Commission, organizes the entire tendering process, signs the contract (as contracting authority) and ensures the proper implementation of the contract. (Translated from French by Daniela Răpan)

agence d'exécution; organisme de mise en œuvre

Organisme de mise en œuvre de l'administration nationale, chargé du contrôle des demandes, de l'exécution des contrôles sur place, de la délivrance de l'autorisation de commencer les travaux et du suivi de l'avancement des projets. (europa.eu)

agenție de plată

Instituție a unui stat cu rolul de a asigura gestionarea plăților din fondurile europene (fonduri de preaderare sau fonduri structurale, după caz). De pildă, Ministerul Finanțelor este agenție de plăți pentru Fondul European pentru Dezvoltare Regională (FEDR), Fondul Social European (FSE) și Fondul de Coeziune (FC), iar Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale este, prin Agenția de Plăți și Implementare în Agricultură (APIA) și Agenția de Plăți, Dezvoltare Rurală și Pescuit (APDRP), agenție de plăți pentru Fondul European pentru Garantare în Agricultură (FEOGA) și Instrumentul Financiar pentru Orientare Piscicolă (IFOP). Limita numărului de agenții de plată acreditate de fiecare stat membru, conform articolul 4, alineatul 2 din Regulamentul (CEE) nr. 729/70, se stabilește de statul membru după consultarea Comisiei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

paying agency

Paying agencies shall be the departments or bodies of the Member States which, in respect of payments made by them and as regards communicating and keeping information, provide sufficient guarantees that: the eligibility of requests and, in the framework of rural development, the procedure for allocating aid, as well as their compliance with Community rules are checked before payment is authorized; accurate and exhaustive accounts are kept of the payments made; the checks laid down by Community legislation are made; the requisite documents are presented within the timelimits and in the form stipulated by Community rules; the documents are accessible and kept in a manner which ensures their completeness, validity and legibility over time, including with regard to electronic documents within the meaning of Community rules.

With the exception of the payment of Community aid, the execution of these tasks may be delegated. (32005R1290)

organisme payeur

Les organismes payeurs sont les services ou organismes des États membres qui, en ce qui concerne les paiements qu'ils effectuent ainsi que pour la communication et la conservation des informations, offrent suffisamment de garanties pour que: l'éligibilité des demandes et, dans le cadre du développement rural, la procédure d'attribution des aides, ainsi que leur conformité avec les règles communautaires, soient contrôlées avant l'ordonnancement du paiement; les paiements effectués soient comptabilisés de manière exacte et exhaustive; les contrôles prévus par la législation communautaire soient entrepris; les documents requis soient présentés dans les délais et sous la forme prévus par les règles communautaires; les documents soient accessibles et conservés de façon à garantir leur intégrité, leur validité et leur lisibilité dans le temps, y compris pour les documents électroniques au sens des règles communautaires.

À l'exception du paiement des aides communautaires, l'exécution de ces tâches peut être déléguée. (32005R1290)

agenție pentru dezvoltare regională (ADR)

O agenţie pentru dezvoltare regională reprezintă un organism nonguvernamental, nonprofit, de utilitate publică, cu personalitate juridică, ce funcţionează în domeniul dezvoltării regionale în România.

Agenţia pentru dezvoltare regională are următoarele atribuţii principale: elaborează şi propune spre aprobare Consiliului pentru dezvoltare regională strategia de dezvoltare regională, programele de dezvoltare regională şi planurile de gestionare a fondurilor; pune în aplicare programele de dezvoltare regională şi planurile de gestionare a fondurilor, în conformitate cu hotărârile adoptate de Consiliul pentru dezvoltare regională, cu respectarea legislaţiei în vigoare, şi răspunde faţă de el pentru realizarea lor; identifică zonele defavorizate din cadrul regiunii de dezvoltare, împreună cu consiliile locale sau judeţene, după caz, şi înaintează documentaţiile necesare, aprobate, în

prealabil, de Consiliul pentru dezvoltare regională, Agenţiei Naţionale pentru Dezvoltare Regională şi Consiliului Naţional pentru Dezvoltare Regională ; asigură asistenţă tehnică de specialitate, împreună cu consiliile locale sau judeţene, după caz, persoanelor fizice sau juridice, cu capital de stat sau privat, care investesc în zonele defavorizate ; înaintează Agenţiei Naţionale pentru Dezvoltare Regională propuneri de finanţare, din Fondul naţional pentru dezvoltare regională, a proiectelor de dezvoltare aprobate ; acţionează pentru atragerea unor surse financiare la Fondul pentru dezvoltare regională ; gestionează Fondul pentru dezvoltare regională, în scopul realizării obiectivelor prevăzute în programele de dezvoltare regională, şi răspunde în faţa Consiliului pentru dezvoltare regională şi în faţa organelor abilitate prin lege pentru corecta gestionare a fondurilor alocate. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Regional Development Agency (RDA)

Non-governmental, non-profit organization of public interest, with legal personality, acting in the field of regional development in Romania.

The main functions of such a body are to elaborate and to implement the regional development strategy and programs, as well as the fund management plans. The Regional Development Council aproves the strategy and the programmes. Also, RDAs identify the deprived areas within a development region, insures specialized assistance to natural and legal persons investing in deprived areas and act in order to attract funds for the Regional Development Fund, which is managed by RDA. (Adapted translation from Romanian by Daniela Răpan)

agence pour le développement régional (ADR)

Organisme non-gouvernemental, non-profit, d'utilité publique, ayant personnalité juridique et qui fonctionne dans le domaine du développement régional en Roumanie.

Les principales attributions d'une telle agence sont d'élaborer et de mettre en œuvre la stratégie et les programmes de développement régional, aussi comme les plans de gestion des fonds ; le Conseil pour le développement régional approuve la stratégie et les programmes. De même, elle identifie les zones défavorisées dans une région de développement, elle assure assistance spécialisée aux personnes physiques ou morales qui investissent dans les zones défavorisées et cherche à attirer les financements pour le fond de développement régional qu'elle doit aussi gérer. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

agenţii comunitare

Agenţiile comunitare sunt organisme de drept public european, distincte de instituţiile comunitare, cu personalitate juridică proprie. Ele sunt create prin dispoziţii de drept derivat, secundar, şi au drept finalitate realizarea unei activităţi concrete, tehnice sau ştiinţifice, care să sprijine acţiunile primului pilon al Uniunii Europene, cel comunitar. Unele agenţii comunitare poartă altă denumire : centru, fundaţie, oficiu, observator.

În prezent, există 22 de agenţii comunitare :

- Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA ; ACCP), cu sediul la Vigo (Spania), are ca scopuri aplicarea legislaţiei comunitare în materie de pescuit, cooperarea statelor membre şi controlul îndeplinirii acestor obiective ;
- Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA), cu sediul la Londra, are competenţe în evaluarea şi analizarea medicamentelor care se comercializează în UE. Variantă : Agenţia Europeană pentru Evaluarea Medicamentelor ;
- Agenţia Europeană de Mediu (EEA ; AEM), cu sediul la Copenhaga, are competenţe în culegerea datelor necesare elaborării normelor europene specifice ;
- Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA), cu sediul în Viena, are drept obiect de activitate asistarea instituţiilor Uniunii Europene şi a statelor membre în legătură cu drepturile fundamentale şi normativizarea lor la nivelul UE. Variante : Agenţia Europeană a Drepturilor Fundamentale, Agenţia pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene ;
- Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europee) (FRONTEX) ; cu sediul la Varşovia, această agenţie se ocupă, între altele, cu cooperarea în materie de pază a frontierelor externe ale Uniunii Europene şi cu pregătirea poliţiştilor de frontieră. Variantă : Agenţia Europeană pentru Managementul Cooperării Operative la Frontierele Externe ;
- Agenţia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA ; AEPC), cu sediul la Helsinki, asigură coerenţa în utilizarea substanţelor chimice ;
- Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA), cu sediul la Bilbao (Spania), se ocupă de îmbunătăţirea condiţiilor igienico-sanitare la locul de muncă. Variantă : Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate în Muncă ;
- Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei (ENISA), cu sediul în Creta, are drept scop asistarea instituţiilor comune ale UE şi statelor membre în probleme legate de securitatea reţelelor IT şi a informaţiei. Variantă : Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor Informatice şi a Datelor ;
- Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei (EASA ; AESA), cu sediul la Köln, are în vedere reglementarea şi punerea în aplicare a dispoziţiilor legate de transportul aerian în UE. Variantă : Agenţia Europeană pentru Securitate Aeriană ;
- Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă (EMSA ; AESM), cu sediul la Lisabona, are drept scopuri securitatea maritimă şi prevenirea contaminării. Variantă : Agenţia Europeană pentru Securitate Maritimă (EMSA) ;
- Agenţia Feroviară Europeană (ERA ; AFE), cu sediul la Lille şi Valenciennes, are drept scop securitatea şi interoperabilitatea transporturilor feroviare ;
- Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS este în curs de formare. GNSS reprezintă Sistemele de Navigaţie Globală prin Satelit ;
- Autoritatea Europeană pentru Siguranţa Alimentară (EFSA), cu sediul la Parma, veghează asupra securităţii alimentare, inclusiv asupra sănătăţii şi bunăstării animalelor şi a protecţiei fitosanitare ; urmăreşte aplicarea uniformă a normelor fitosanitare şi veterinare comunitare în sectorul alimentar şi agroalimentar. Variante eronate :

Autoritatea Europeană pentru Securitate Alimentară; Agenţia Europeană pentru Securitate Alimentară;

- Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT), cu sediul în Luxembourg, asigură traducerile necesare agenţiilor specializate şi descentralizate ale Uniunii Europene;
- Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP), având sediul la Salonic (din 1995), promovează formarea profesională şi pe cea continuă;
- Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC), cu sediul în Stockholm, are drept scop prevenirea îmbolnăvirilor cu SIDA, SARS, gripă şi alte boli infecţioase;
- Fundaţia Europeană pentru Formare (ETF; FEF), cu sediul la Torino, se ocupa iniţial cu pregătirea specialiştilor în problematica Europei de Est; la ora actuală se ocupă, în plus, cu schimbul reciproc de informaţii în sectorul educaţiei şi al formării profesionale;
- Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND), cu sediul la Dublin, contribuie la îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi de viaţă în UE;
- Institutul European pentru Egalitate de Gen, în curs de formare, urmăreşte să sprijine instituţiile europene şi statele membre în promovarea egalităţii între femei şi bărbaţi şi în combaterea discriminării pe criterii de gen. S-a stabilit ca sediul său să fie la Vilnius, în Lituania. Variantă: Institutul European pentru Egalitate între Sexe;
- Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA; OEDT), cu sediul la Lisabona, reuneşte informaţiile necesare în lupta împotriva drogurilor;
- Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP), cu sediul la Angers (Franţa), are ca obiect de activitate controlul asupra obţinerii unor noi soiuri de plante;
- Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI; OAPI), cu sediul în Alicante (Spania), are drept scop garantarea proprietăţii intelectuale în UE prin înregistrarea mărcilor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; Daniela Răpan)

Community agencies

A Community agency is a body governed by European public law; it is distinct from the Community Institutions (Council, Parliament, Commission, etc.) and has its own legal personality. It is set up by an act of secondary legislation in order to accomplish a very specific technical, scientific or managerial task, in the framework of the EU's „first pillar".

Currently, there are 22 Community agencies:

- Community Fisheries Control Agency (CFCA), established in 2005 to organize operational co-ordination of fisheries control and inspection activities by the Member States and to assist them to co-operate so as to comply with the rules of the Common EU Fisheries Policy in order to ensure its effective and uniform application. CFCA has its official seat in Vigo (Spain);

- European Medicines Agency (EMEA) is a decentralised body of the EU with headquarters in London (United Kingdom). Its main responsibility is the protection and promotion of public and animal health, through the evaluation and supervision of medicines for human and veterinary use. Note : also known as the European Agency for the Evaluation of Medicinal Products ;
- European Environment Agency (EEA), whose aim is to support sustainable development and to help achieve significant and measurable improvement in Europe's environment through the provision of timely, targeted, relevant and reliable information to policy making agents and the public. It has its headquarters in Copenhagen (Denmark) ;
- European Fundamental Rights Agency (FRA) – previously EUMC, with its headquarters in Vienna (Austria), provides relevant institutions and authorities of the Community and its Member States with assistance and expertise on fundamental rights when implementing community law, and supports them in taking measures and formulating appropriate courses of action ;
- European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX), based in Warsaw (Poland), created as a specialized and independent body tasked to co-ordinate the operational co-operation between Member States in the field of border security. The activities of FRONTEX are intelligence driven. FRONTEX complements and provides particular added value to the national border management systems of the Member States ;
- European Chemicals Agency (ECHA), located in Helsinki (Finland), manages the registration, evaluation, authorization and restriction processes for chemical substances to ensure consistency across the EU ;
- European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA), located in Bilbao (Spain) acts as a catalyst for developing, analyzing and disseminating information that improves occupational safety and health in Europe. As well as developing a comprehensive network of safety and health websites, the Agency also runs campaigns and an active publications programme producing everything from specialist information reports to factsheets and covering a wide variety of OSH problems ;
- European Network and Information Security Agency (ENISA), with its headquarters in Heraklion (Greece) assists the Commission, the Member States and, consequently, the business community in meeting the requirements of network and information security, including present and future Community legislation ;
- European Aviation Safety Agency (EASA), based in Cologne (Germany) was set up by the EU in 2003 to promote the highest common standards of safety and environmental protection in civil aviation. The Agency's main tasks include the certification of aircraft and equipment as well as the approval of design, production and maintenance organizations. EASA drafts common rules and procedures in the area of aviation safety and provides technical expertise to the EU and its partners ;

- European Maritime Safety Agency (EMSA), located in Lisbon (Portugal) contributes to the enhancement of the overall maritime safety system in the Community in order to reduce the risk of maritime accidents, marine pollution from ships and the loss of human lives at sea. In general terms, the Agency will provide technical and scientific advice to the Commission in the field of maritime safety and prevention of pollution by ships, thereby supporting the Institution in the continuous process of updating and developing new legislation, monitoring its implementation and evaluating the effectiveness of the measures in place;
- European Railway Agency (ERA), established in 2004, has the mission of reinforcing safety and interoperability of railways throughout Europe. The organization has two sites, both in France, an operational headquarters in Valenciennes and facilities for conveying meetings and conferences in Lille;
- European GNSS Supervisory Authority (GSA), located in Brussels (Belgium) was set up in 2004 in order to ensure that essential public interests are properly defended and represented in connection with EU's satellite navigation programmes (GALILEO and EGNOS). Note: GNSS stands for Global Navigation Satellite System.
- European Food Safety Authority (EFSA), located in Parma (Italy), provides independent scientific advice on all matters with a direct or indirect impact on food safety – including animal health and welfare and plant protection. EFSA is also consulted on nutrition in relation to Community legislation. The Authority communicates to the public in an open and transparent way on all matters within its remit;
- Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT), based in Luxembourg was set up in 1994 to provide the translation services required by the specialized decentralised agencies of the European Union. The Centre's mission has an inter-institutional dimension, being closely involved in the work of the Interinstitutional Committee for Translation and Interpreting;
- European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP), established in 1975, helps promote and develop vocational education and training in the EU. CEDEFOP was one of the first specialized and decentralised agencies set up to provide scientific and technical know-how in specific fields and promote exchanges of ideas between different European partners. Originally based in Berlin, in 1995 CEDEFOP's head office was transferred to Thessaloniki. CEDEFOP has a liaison office in Brussels. Note: „CEDEFOP" is the French acronym of the organization;
- European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) was created to help strengthen Europe's defences against infectious diseases, such as influenza, SARS and HIV/AIDS. The ECDC is located in Stockholm (Sweden);
- European Training Foundation (ETF), located in Turin (Italy), was established to contribute to the development of the education and training systems of the EU partner countries. It became operational in 1994;
- European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND) aims to contribute to the planning and design of better living and working conditions in Europe, to provide information, advice and expertise – on

living and working conditions, industrial relations and managing change in Europe – for key actors in the field of EU social policy on the basis of comparative information, research and analysis. The agency is located in Dublin (Ireland);
- European Institute for Gender Equality (under preparation): its aim is to support the EU institutions and the Member States in promoting equality between women and men and combating sex discrimination. It was decided to locate it in Vilnius (Lithuania);
- European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), was set up in 1993; its role is to gather, analyze and disseminate „objective, reliable and comparable information" on drugs and drug addiction and, in so doing, provide its audiences with a sound and evidence-based picture of the drug phenomenon at European level. Its headquarters are in Lisbon (Portugal);
- Community Plant Variety Office (CPVO) is a self-financing Community body with legal personality which came into being in 1995. Since 1997 the CPVO has been based in Angers (France). The CPVO decides on applications for Community plant variety rights on the basis of a formal examination and a technical examination of the candidate variety. A Community plant variety right is valid for 25 or 30 years, depending on the species. The rights are valid in all 27 Member States of the EU;
- Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM), is the official authority carrying out the procedures for the Community trade marks since 1996 and for the Community registered design from 2003. Trade marks and designs belong to the world of private company law. The OHIM is both an agency of the European Community and an industrial property office with its technical function: the registration of industrial property rights. These intellectual property rights are valid in all EU countries. The agency has its headquarters in Alicante (Spain). (europa.eu)

agences communautaires

Une agence communautaire est un organisme de droit public européen, distinct des institutions communautaires (Conseil, Parlement, Commission, etc.) et possédant une personnalité juridique propre. Elle est créée par un acte communautaire de droit dérivé en vue de remplir une tâche de nature technique, scientifique ou de gestion bien spécifique, dans le cadre du „premier pilier" de l'Union européenne.

À present, il y a 22 agences communautaires:
- Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA; ACCP), dont le siège est à Vigo (Espagne) a pour objectif d'organiser la coopération opérationnelle des activités de contrôle et d'inspection des pêches menées par les États membres et de les aider à coopérer de manière que soient respectées les règles de la politique commune de la pêche, afin de garantir leur application effective et uniforme;
- Agence européenne des médicaments (EMEA), dont le siège est à Londres (Royaume Uni) a comme principale mission la protection et la promotion de la santé publique et animale à travers l'évaluation et la supervision des médicaments à usage humain

et vétérinaire. On peut rencontrer aussi l'appellation Agence européenne pour l'évaluation des médicaments (EMEA) ;

- Agence européenne pour l'environnement (EEA ; AEE), dont le siège est à Copenhague (Danemark) a démarré ses activités dans le courant de l'année 1995 ; sa mission consiste à réunir et à diffuser des informations objectives, fiables et comparables sur l'état de l'environnement au niveau européen. L'AEE compte actuellement 32 pays membres à part entière : les 27 États membres de l'UE ainsi que l'Islande, le Liechtenstein, la Norvège, la Suisse et la Turquie ;
- Agence européenne des droits fondamentaux (FRA), ancien Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes, dont le siège est à Vienne (Autriche), a pour objet de fournir aux institutions et autorités compétentes de l'Union et des États membres une assistance et des compétences en matière de droits fondamentaux lorsqu'ils mettent en œuvre le droit communautaire, ainsi que de les aider à prendre des mesures et à définir des actions appropriées ;
- Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX), parmi d'autres taches, coordonne la coopération opérationnelle entre les États membres en matière de gestion des frontières extérieures, assiste les États membres pour la formation des gardefrontières nationaux et effectue des analyses de risques. On peut rencontrer aussi l'appellation Agence pour la gestion des frontières extérieures ; son siège est à Varsovie (Pologne) ;
- Agence européenne des produits chimiques (ECHA ; AEPC), dont le siège est à Helsinki (Finlande), gère les procédures d'enregistrement, d'évaluation, d'autorisation et de restriction relatives aux substances chimiques, afin d'assurer la cohérence au niveau de l'UE ;
- Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA), dont le siège est à Bilbao (Espagne), joue un rôle de catalyseur en ce qui concerne la production, l'analyse et la diffusion d'informations destinées à améliorer la santé et la sécurité au travail en Europe. En plus de mettre sur pied un réseau complet de sites dédiés à la sécurité et à la santé, l'agence déploie des campagnes et met en œuvre un programme de publications diversifiées, allant des rapports d'information spécialisés aux fiches d'information, et concernant un vaste éventail de problèmes de SST ;
- Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA), dont le siège est à Héraklion (Grèce), renforce la capacité des États membres, des institutions communautaires et des entreprises d'anticiper, d'examiner et de résoudre les problèmes en matière de sécurité des réseaux et de l'information ;
- Agence européenne de la sécurité aérienne (EASA ; AESA), dont le siège est à Cologne (Allemagne), a une double mission : elle fournit une expertise technique à la Commission européenne en contribuant à la rédaction de règles en matière de sécurité aérienne dans divers domaines et en apportant une collaboration technique à la conclusion des accords internationaux y afférents ;
- Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA ; AESM), dont le siège est à Lisbonne (Portugal), assume un rôle consultatif vis-à-vis des États membres ainsi

qu'un rôle supplétif vis-à-vis de la direction générale de l'énergie et des transports (DG Tren). Ses compétences s'étendent aux 27 États membres, de même qu'à la Norvège et à l'Islande. L'agence assure des contrôles en matière de sécurité maritime, des sociétés de classification et des installations de réception portuaires pour les substances dangereuses. L'agence est également chargée de questions très spécialisées telles que l'échange d'informations au sujet des vaisseaux et de leur cargaison ou l'harmonisation des méthodologies des États membres appliquées dans le cadre des enquêtes à la suite des accidents ;

- Agence ferroviaire européenne (ERA), dont le siège est à Valenciennes et à Lille (France) a pour mission de renforcer la sécurité et l'interopérabilité des chemins de fer dans l'ensemble de l'Europe ;
- Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA) est une agence communautaire qui a pour fonction d'assurer la gestion des intérêts publics relatifs aux programmes européens GNSS et d'en être l'autorité de régulation. Le siège de l'agence est à Bruxelles. GNSS représente le système global de navigation par satellite ;
- Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA), dont le siège est à Parme (Italie), fournit des avis scientifiques indépendants sur toutes les questions ayant un impact direct ou indirect sur la sécurité alimentaire – y compris la santé et le bien-être des animaux et la protection des plantes ;
- Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT), dont le siège est à Luxembourg, a été créé en 1994 pour fournir les services de traduction nécessaires au fonctionnement des agences spécialisées et décentralisées de l'UE. La mission du Centre comporte aussi une dimension interinstitutionnelle qui se traduit notamment par une participation étroite aux travaux du Comité interinstitutionnel de la traduction et de l'interprétation ;
- Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP), a été créé en 1975. Il a pour vocation de contribuer à la promotion et au développement de l'enseignement et de la formation professionnels au sein de l'UE. Implanté à Berlin à l'origine, le CEDEFOP a été l'une des premières agences spécialisées et décentralisées. En 1995, le siège de l'agence a été transféré à Thessalonique, mais elle dispose d'un bureau de liaison à Bruxelles ;
- Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC), dont le siège est à Stockholm (Suède), a pour mission de contribuer à renforcer la protection de l'Europe contre les maladies infectieuses telles que la grippe, le SARS et le HIV/AIDS. Le ECDC travaille en association avec les organismes nationaux de protection de la santé afin de mettre en place et de renforcer des systèmes de surveillance sanitaire et d'alerte précoce à l'échelle du continent ;
- Fondation européenne pour la formation (ETF), dont le siège est à Turin (Italie), a pour but de contribuer au développement des systèmes d'éducation et de formation des pays partenaires de l'UE. Elle est opérationnelle depuis 1994 ;
- Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND), dont le siège est à Dublin (Irlande), est un organe européen créé

en 1975 en vue de contribuer à la planification et à la mise en place de meilleures conditions de vie et de travail en Europe. Elle met à la disposition des gouvernements, des employeurs, des organisations syndicales et de la Commission européenne des données et des avis issus de recherches indépendantes et comparatives ;

- Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes (en préparation) aidera les institutions européennes et les États membres à promouvoir l'égalité entre les hommes et les femmes et à lutter contre la discrimination fondée sur le sexe ;
- Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA ; OEDT), dont le siège est à Lisbonne (Portugal) est le centre de référence pour l'information sur les drogues dans l'UE. Il lui appartient de collecter, analyser et diffuser des informations objectives, fiables et comparables sur le phénomène des drogues et des toxicomanies et, ainsi, produire une vue scientifiquement fondée du phénomène des drogues au niveau européen ;
- Office communautaire des variétés végétales (CPVO ; OCVV), dont le siège est à Angers (France) est un organe communautaire fonctionnant sur un mode d'autofinancement et doté d'une personnalité juridique distincte ; il a débuté ses activités en 1995. Sa mission est d'offrir protection communautaire des obtentions végétales en tant que forme unique et exclusive de protection communautaire de la propriété industrielle pour les variétés végétales nouvelles ;
- Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM ; OHMI), dont le siège est à Alicante (Espagne) est l'autorité publique en charge des procédures relatives à l'enregistrement des marques communautaires depuis 1996 et des dessins et modèles communautaires depuis 2003. Ces droits de propriété intellectuelle sont valables dans tous les pays de l'UE. Les marques, dessins et modèles appartiennent au monde du droit privé des sociétés. L'OHMI est à la fois une agence de la Communauté européenne et un office de la propriété industrielle doté d'une fonction technique : l'enregistrement des droits de propriété industrielle. (europa.eu)

agenții de cooperare polițienească şi judiciară în materie penală (agenții JAI)

Agenţiile de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală au apărut din dorinţa statelor membre şi a instituţiilor comune de a spori cooperarea în lupta împotriva crimei organizate. Organizarea lor sprijină al treilea pilon al Uniunii Europene, cooperarea în domeniul JAI.

Aceste agenţii sunt :

- Colegiul European de Poliţie (CEPOL), cu sediul la Hampshire (Marea Britanie), are drept scopuri formarea ofiţerilor superiori de poliţie şi impulsionarea cooperării poliţiilor europene ;

- Oficiul European de Poliţie (EUROPOL), cu sediul la Haga, asigură cooperarea statelor membre în probleme privind traficul de persoane, drogurile, materialele radioactive şi periculoase, maşinile, armele etc. ; EUROPOL deţine o bază de date la nivel european ; se poate întâlni şi varianta Biroul European de Poliţie ; pentru mai multe detalii, vezi EUROPOL ;
- Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST), cu sediul la Haga, are drept obiectiv creşterea eficacităţii luptei împotriva crimei organizate prin cooperarea autorităţilor naţionale în scopul creării unui spaţiu judiciar european comun. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)

Another group of agencies has been set up to help the EU Member States co-operate in the fight against organized international crime. This co-operation in criminal matters is the „third pillar" of the EU.

The agencies in the field of police and judicial co-operation in criminal matters are :

- European Police College (CEPOL), established in 2000, with its headquarters in Bramshill (United Kingdom), aims to help cross-border training of senior police officers by optimising and reinforcing co-operation between relevant national institutes and organizations ;
- European Police Office (EUROPOL) based in the Hague (Netherlands) is responsible for improving co-operation between the Member States' police and customs authorities. Its work consists of facilitating the flow of information between national authorities and providing the latter with crime analyses. EUROPOL participates in joint investigation teams comprising representatives of the various Member State authorities and provides the information they need on the spot ; for more details, see EUROPOL ;
- European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST), based in the Hague (Netherlands) is the body entrusted with reinforcing the fight against serious crime through closer judicial co-operation within the EU. EUROJUST's competence covers investigations and prosecutions in relation to serious crime, particularly organized crime or cross-border crime. Its goals are to promote co-ordination between competent authorities in the Member States but also to facilitate international mutual legal assistance, and carry out extradition requests and European arrest warrants. (europa.eu)

Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)

Un autre groupe d'agences a été créé afin de faciliter la coopération entre les États membres de l'UE dans la lutte contre la criminalité internationale organisée. Cette coopération en matière pénale représente le „troisième pilier" de l'UE.

Les agences dans le domaine de la coopération policière et judiciaire en matière pénale sont :

- Collège européen de police (CEPOL), dont le siège est à Bramshill (Royaume-Uni) a pour vocation de faciliter la formation transfrontalière des hauts fonctionnaires de police en optimisant et en renforçant la coopération entre les instituts et les organismes nationaux compétents ;
- Office européen de police (EUROPOL), dont le siège est à la Haye (Pays-Bas) est un organe de coopération entre les services policiers et douaniers des États membres. L'action d'EUROPOL consiste, d'une part, à faciliter la transmission d'informations entre les services nationaux et, d'autre part, à fournir à ces derniers des analyses criminelles. EUROPOL participe aux équipes communes d'enquête formées par les services des différents États membres en leur fournissant sur place les informations dont ils ont besoin ; pour plusieurs détails, voir *EUROPOL* ;
- Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST), dont le siège est à la Haye (Pays-Bas) est l'organe chargé de renforcer la lutte contre les formes graves de criminalité par le biais d'une coopération judiciaire plus étroite au sein de l'UE. EUROJUST est compétent en ce qui concerne les enquêtes et les poursuites contre la criminalité grave, notamment quand elle est organisée ou transfrontalière. Les objectifs poursuivis sont la promotion de la coordination entre les autorités compétentes des différents États membres, ainsi que le soutien dans la mise en œuvre de l'entraide judiciaire internationale et l'exécution des demandes d'extradition ou du mandat d'arrêt européen. (europa.eu)

agenții executive

Agenţiile executive sunt organisme create în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 58/2003 al Consiliului, pe o perioadă determinată, cu scopul de a îndeplini anumite misiuni privind gestionarea unuia sau a mai multor programe comunitare, cu sediul la Bruxelles sau Luxembourg.

Agenţiile executive ale UE sunt :

- Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC) a fost creată în urma unei decizii din decembrie 2007, în vederea gestionării programului comunitar specific „Idei" în domeniul cercetării de frontieră ;
- Agenţia Executivă pentru Cercetare (AEC) a fost de asemenea creată în urma unei decizii din decembrie 2007, în vederea gestionării anumitor domenii din cadrul programelor comunitare specifice „Oameni", „Capacităţi" şi „Cooperare" în materie de cercetare ;
- Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI) pune în practică Programul-cadru pentru competitivitate şi inovare (PCI) 2007-2013, care cuprinde Programul pentru antreprenoriat şi inovare (PAI), Programul de sprijin pentru politica privind tehnologia informaţiei şi comunicaţiilor (TIC) şi Programul „Energie Inteligentă Europa" (EIE) ;

- Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură (EACEA) sprijină punerea în practică a celor 15 programe din educaţie, cultură, tineret, formare, cetăţenie activă şi audiovizual ale Uniunii Europene ;
- Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA), situată la Bruxelles, gestionează fondurile comunitare consacrate promovării programului reţelei transeuropene de transport (RTE-T) şi proiectele puse în aplicare de acest program. Agenţia a fost creată în 2006 ;
- Agenţia Executivă pentru Sănătate şi Consumatori a luat fiinţă în 2008, preluând sarcinile vechii Agenţii Executive pentru Programul de Sănătate Publică (PHEA), la care s-au adăugat domeniile protecţiei consumatorului şi a siguranţei alimentare, mandatul său fiind extins până în 2015. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

executive agencies

Executive agencies are organizations established in accordance with Council Regulation (EC) No 58/2003 (OJ L 11, 16.1.2003) with a view to being entrusted with certain tasks relating to the management of one or more Community programmes. These agencies are set up for a fixed period. Their location has to be at the seat of the European Commission (Brussels or Luxembourg).

The executive agencies are :

- European Research Council Executive Agency (ERC), located in Brussels (Belgium), aims mainly to stimulate scientific excellence in Europe by supporting and encouraging the very best, truly creative scientists, scholars and engineers, who are invited to submit their individual proposals in any field of research ;
- Research Executive Agency (REA) has been set up in Brussels in order to manage a large part of the Seventh Framework Programme for Research, Technological Development and Demonstration Activities (FP7) ;
- Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI), located in Brussels, manages the projects and events funded under the Intelligent Energy Europe programme and disseminates the resulting know-how and best practices. The EACI also manages the European Commission's Eco-innovation initiative and the Enterprise Europe Network (which form part of the Framework Programme for Competitiveness and Innovation) and the Marco Polo programme ;
- Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA), located in Brussels (Belgium) is responsible for the management of certain parts of the EU's programmes in the fields of education, culture and audiovisual. Fully operational since January 2006, the Executive Agency operates under supervision from its two parent Directorates-General : DG Education and Culture (EAC) and DG Information Society and Media (INFSO) ;
- Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-T EA), located in Brussels, manages the Community funds available for the promotion of the Trans--European Transport Network (TEN-T), by managing projects and events under this programme. It was created in 2006 ;

- Executive Agency for Health and Consumers, created in 2008, is similar to the former Executive Agency for the Public Health Programme (PHEA). The agency was entrusted with new tasks in the field of consumer protection and food safety training, and its mandate was extended until the end of 2015. It is a temporary EU agency, and it reports to the Health and Consumer Protection Directorate General. It is located in Luxembourg. (europa.eu)

agences exécutives

Les agences exécutives sont des organismes institués en application du règlement (CE) n° 58/2003 du Conseil (JO L 11 du 16.1.2003), en vue de certaines tâches relatives à la gestion d'un ou de plusieurs programmes communautaires. Ces agences sont créées pour une durée déterminée. Leur siège doit être établi au siège de la Commission européenne (à Bruxelles ou à Luxembourg).

Les agences exécutives sont :

- Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER), dont le siège est à Bruxelles, vise principalement à stimuler l'excellence scientifique en Europe en soutenant et en encourageant les meilleurs scientifiques, ingénieurs et universitaires réellement créatifs, qui sont invités à soumettre leurs propositions dans tous les domaines de la recherche ;
- Agence exécutive pour la recherche (REA), située à Bruxelles, a été créée en décembre 2007. Elle relève de trois directions générales : recherche et entreprises, société de l'information et médias et énergie et transports. L'agence doit gérer les bourses Marie-Curie, des conventions de subvention au profit de petites et moyennes entreprises et des projets à plusieurs partenaires dans le domaine de la recherche spatiale et en matière de sécurité ;
- Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI) installée à Bruxelles, elle met en œuvre le programme „Énergie intelligente - Europe". L'Agence gère les projets et événements financés au titre de ce programme et diffuse le savoir-faire et les bonnes pratiques acquises dans ce cadre. L'EACI gère également le réseau de soutien aux PME et les initiatives en matière d'éco-innovation de la Commission européenne (qui font partie du nouveau programme-cadre pour la compétitivité et l'innovation 2007-2013), ainsi que le programme Marco Polo. En place depuis 2005, l'Agence devrait officiellement exister jusqu'en 2015 ;
- Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA), aussi Agence exécutive „Education, audiovisuel et culture", dont le siège est Bruxelles. Sa mission est de mettre en œuvre un certain nombre de volets de plus de 15 programmes et actions que la Communauté finance dans les domaines de l'éducation et de la formation, de la citoyenneté active, de la jeunesse, de l'audiovisuel et de la culture ;
- Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TE A), située à Bruxelles, gère les fonds communautaires consacrés à la promotion du programme du réseau transeuropéen de transport (RTE-T), et notamment les projets et les

événements mis en œuvre au titre de ce programme. L'Agence a été créée en 2006 ;
- L'Agence exécutive pour la santé et les consommateurs a été créée en 2008, a la place de l'ancienne Agence exécutive pour le programme de santé publique (PHEA) en prenant ses taches mais elle a aussi reçu de nouveaux tâches en ce qui concerne la protection de consommateurs et la sécurité des aliments ; son mandat finit en 2015.(europa.eu)

agenţii JAI

Vezi *agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI)*

JHA agencies

See *Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)*

agences JAI

Voir *Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)*

agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)

Agenţiile PESC au fost create spre a îndeplini activităţi concrete, cu caracter tehnic, ştiinţific sau de control, pentru activităţile PESC, sprijinind al doilea pilon al UE.

Acestea sunt :
- Agenţia Europeană de Apărare (EDA ; AEA), cu sediul la Bruxelles, are drept scop impulsionarea capacităţii de apărare a Uniunii Europene, în special gestionarea situaţiilor de criză, cooperarea statelor în sectorul armamentului, stimularea cercetării militare ;
- Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene (CSUE), cu sediul la Madrid, are drept scop analizarea imaginilor primite prin sateliţi ;
- Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS), cu sediul la Paris, are drept obiectiv realizarea unei „culturi a securităţii europene", promovând în acest scop studii, dezbateri etc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agency)

Agencies have been set up to carry out very specific technical, scientific and management tasks within the framework of European Union's Common Foreign and Security Policy (CFSP) - the „second pillar" of the EU.

The agencies in the field of the common foreign and security policy are :

- European Defence Agency (EDA), located in Brussels (Belgium) was established in 2004. It aims are : to improve the EU's defence capabilities especially in the field of crisis management ; promote EU armaments co-operation ; strengthen the EU defence industrial and technological base and create a competitive European defence equipment market ; promote research, with a view to strengthening Europe's industrial and technological potential in the defence field ;
- European Union Satellite Centre (EUSC), set up in 2002, is an Agency of the Council of the European Union dedicated to the exploitation and production of information deriving from the analysis of earth observation space imagery. It aims at supporting EU's decision-making in the field of Common Foreign and Security Policy. It is located in Madrid (Spain) ;
- European Union Institute for Security Studies (EUISS ; ISS), located in Paris (France), was created in 2001. Its aim is to help create a common European security culture, to support the strategic debate by providing the best possible interface between European decision-makers and the diverse circles of non-official specialists. The Institute's activities are directed towards data analysis and recommendations necessary for EU policy-making. (europa.eu)

Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)

Ces agences ont été créées en vue de remplir des tâches bien spécifiques de nature technique, scientifique ou de gestion dans le cadre de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) de l'Union européenne, le „deuxième pilier" de l'UE.

Les agences dans le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune sont :

- Agence européenne de défense (EDA), dont le siège est à Bruxelles, a été créée en 2004 afin d'améliorer les capacités de défense de l'UE, notamment dans le domaine de la gestion des crises ; de promouvoir la coopération européenne dans le domaine de l'armement ; de renforcer la base industrielle et technologique de défense de l'UE et de créer un marché européen des équipements de défense qui soit concurrentiel et de favoriser la recherche, en vue de renforcer le potentiel industriel et technologique européen dans le domaine de la défense ;
- Centre satellitaire de l'Union européenne (EUSC ; CSUE) a été créé en 2002. Le Centre est une agence du Conseil de l'UE chargée de l'exploitation et de la production des informations résultant de l'analyse des images satellitaires de la terre. Il vise à soutenir le processus de prise de décision de l'UE dans le cadre de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC). Son siège se trouve dans les environs de Madrid (à Torrejón), en Espagne ;
- Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS), dont le siège est à Paris, a été créé en 2002. Il a pour objectif de contribuer à créer une culture commune de

la sécurité européenne et de favoriser le débat stratégique en offrant un lieu de rencontre optimal aux décideurs européens et à des experts indépendants provenant de différents cercles. Ses activités sont axées sur l'analyse de données, et la formulation de recommandations, nécessaires à l'élaboration des politiques de l'UE. (europa.eu)

agenţii PESC

Vezi *agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)*

CFSP agencies

See *Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)*

agences PESC

Voir *Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)*

AGIS

Vezi *programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS)*

AGIS

See *framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS)*

AGIS

Voir *programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS)*

ajutor de stat

Acest termen se referă la sprijinul acordat, din resurse publice, de către o autoritate publică (de la nivel naţional, regional sau local) unei întreprinderi. Se apreciază că o întreprindere care beneficiază de un sprijin de acest tip capătă, datorită ajutorului respectiv, un avantaj faţă de concurenţii săi. Ca urmare, pentru a păstra o concurenţă liberă şi loială în interiorul Uniunii Europene, ajutoarele de stat trebuie controlate.

Prin Tratatul instituind Comunitatea Europeană, au fost interzise ajutoarele acordate selectiv de către statele membre, pentru că se considera că acestea pot să afecteze schimburile comerciale între statele membre şi să dăuneze concurenţei. Cu toate acestea,

unele ajutoare de stat pot fi autorizate, cu condiţia ca ele să servească interese generale. Sunt astfel permise ajutoare pentru dezvoltarea regiunilor defavorizate, pentru serviciile de interes economic general, pentru promovarea IMM-urilor, pentru cercetare şi dezvoltare, protecţia mediului, formare profesională, ocuparea forţei de muncă şi cultură.

Măsurile de ajutor de stat iniţiate de către statele membre sunt controlate (indiferent dacă ele se aplică deja sau sunt în faza de proiect) de către Comisia Europeană. Comisia stabileşte astfel dacă măsurile respective dăunează concurenţei pe teritoriul Uniunii. În acest sens, Comisia primeşte plângeri de la consumatori şi de la societăţile comerciale legate de posibile încălcări ale legislaţiei comunitare în domeniul ajutorului de stat.

În opinia Comisiei Europene şi a Curţii de Justiţie, termenul *ajutor* are un spectru larg, atât în ceea ce priveşte organismul care îl acordă (stat, colectivitate teritorială, întreprindere publică cu statut privat etc.), cât şi finalitatea sau forma pe care o ia (ajutorul poate fi direct, subvenţii, sau indirect, de exemplu, o măsură prin care o anumită întreprindere este scutită de îndatoririle fiscale).

Trebuie menţionat că măsurile generale nu sunt considerate ajutoare de stat, dat fiind că nu sunt selective şi se aplică tuturor societăţilor comerciale, indiferent de mărimea, locaţia sau sectorul de activitate al acestora.

În 2007, s-a iniţiat o reformă a regulilor şi procedurilor legate de ajutoarele de stat, urmărindu-se ca acestea să se împuţineze, iar ajutorul să fie mai precis orientat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

state aid

State aid means action by a (national, regional or local) public authority, using public resources, to favour certain undertakings or the production of certain goods. A business that benefits from such aid thus enjoys an advantage over its competitors. Control of state aids thus reflects the need to maintain free and fair competition within the EU.

Aid which is granted selectively by Member States or through state resources and which may affect trade between Member States or distort competition is therefore prohibited (Article 87 of the Treaty establishing the European Community). State aid may nonetheless be permitted if justified by objectives of general interest: aid to promote the development of disadvantaged areas or for services of general economic interest, small and medium-sized enterprises, research and development, environmental protection, training, employment and culture.

The European Commission has the task of keeping under review state aid granted by the Member States, whether planned or already operational, in order to ensure that it does not distort competition.

The Commission and the Court of Justice have placed a very broad interpretation on the concept of *aid* as regards the body granting it (the state itself, a regional or local authority, a body over which the state exercises a dominant influence, directly or indirectly, a private company or a publicly owned company operating under private law, etc.), its form (direct or indirect aid, such as relief of a firm's financial burdens) and its purpose.

A reform of the rules and procedures concerning state aid is in progress. It proposes that state aid should be less frequent and better targeted in order to make a greater contribution to raising the competitiveness of European industry and creating lasting jobs. (europa.eu)

aides d'État

Une aide d'État désigne l'intervention d'une autorité publique (au niveau national, régional ou local), par le biais de ressources publiques, pour soutenir certaines entreprises ou productions. Une entreprise qui bénéficie d'une telle aide se trouve ainsi avantagée par rapport à ses concurrents. Le contrôle des aides d'État répond donc à la nécessité de maintenir une concurrence libre et loyale au sein de l'UE.

Les aides accordées de manière sélective par les États membres ou au moyen de ressources d'État et qui sont susceptibles d'affecter les échanges entre États membres et de fausser la concurrence sont interdites (article 87 du Traité instituant la Communauté européenne - TCE). Les aides d'État peuvent néanmoins être autorisées si elles se justifient par des objectifs d'intérêt général : aides destinées au développement des régions défavorisées, aux services d'intérêt économique général, à la promotion des petites et moyennes entreprises, à la recherche et au développement, à la protection de l'environnement, à la formation, à l'emploi et à la culture.

La Commission européenne est chargée de contrôler les mesures d'aides d'État adoptées par les États membres, qu'elles soient à l'état de projet ou déjà en vigueur, afin de garantir qu'elles ne faussent pas la concurrence.

La Commission et la Cour de justice donnent une interprétation large à la notion d'*aide*, tant en ce qui concerne l'organisme duquel elle émane (État, collectivité territoriale, organisme dans lequel l'État exerce directement ou indirectement une influence prépondérante, entreprise privée ou publique sous statut privé, etc.) que leur forme (aides directes ou indirectes, par exemple des mesures soulageant les charges financières d'une entreprise) ou leur finalité.

Une réforme des règles et procédures relatives aux aides d'État est en cours. Elle propose que les aides d'État soient moins nombreuses et mieux ciblées afin de mieux participer à l'amélioration de la compétitivité de l'industrie européenne et la création d'emplois durables. (europa.eu)

aliniere legislativă

Alinierea legislativă este procesul prin care legislaţiile statelor membre şi ale celor ce doresc să adere la UE se aliniază normelor dreptului comunitar. Armonizarea legislativă este necesară pentru buna funcţionare a Pieţei Unice comunitare, a politicilor UE, a economiei statelor membre şi pentru transpunerea în practică a principiilor democraţiei şi statului de drept care stau la baza edificiului comunitar. Într-o primă etapă, când crearea Pieţei Interne (numită şi Piaţa Unică) era în faza de început, armonizarea legislativă s-a făcut prin recunoaşterea mutuală a normelor statelor membre, până în momentul în care au fost adoptate noi norme comune şi obligatorii pentru toate statele membre (norme de drept comunitar). În cazul României, armonizarea legislaţiei naţionale cu normele UE s-a realizat prin preluarea şi transpunerea acquis-ului comunitar. (mie.ro)

legislative alignment

This may mean bringing national laws into line with one another, very often in order to remove national barriers that obstruct the free movement of workers, goods, services and capital. In other words, harmonization means making sure that, on any particular issue for which the EU has responsibility, the rules laid down by the different EU countries impose similar obligations on citizens of all those countries and that they impose certain minimum obligations in each country. Harmonization can also mean co-ordinating national technical rules so that products and services can be traded freely throughout the EU. (europa.eu)

alignement de la législation

Ce terme peut désigner le fait de rapprocher les différentes législations nationales les unes des autres, très souvent dans le but de supprimer les barrières nationales qui entravent la libre circulation des travailleurs, des biens, des services et des capitaux. En d'autres termes, l'harmonisation consiste à veiller à ce que, dans les domaines relevant de la compétence de l'UE, les règles établies par les différents pays de l'Union imposent des obligations similaires aux citoyens de ces pays et des obligations minimales dans chaque pays. Le terme *harmonisation* peut également faire référence à la coordination des normes techniques nationales afin que les échanges de marchandises et de services puissent s'effectuer librement dans l'ensemble de l'UE. (europa.eu)

apărare colectivă

Apărare colectivă este sintagma folosită pentru a descrie participarea la apărarea Europei, potrivit tratatelor de la Bruxelles (articolul V) şi Washington (articolul 5), care stipulează că, în cazul unei agresiuni, statelor semnatare li se cere să acorde asistenţă pentru reinstaurarea securităţii.

Cele două documente de instituire a UEO şi NATO prevăd acest concept.

Primul este Tratatul de la Bruxelles, semnat în 1948 de Franţa, Marea Britanie, Belgia, Olanda şi Luxembourg, instituind Uniunea Occidentală, modificat în 1954 prin Acordul de la Paris, în urma căruia Uniunea Occidentală devine astfel Uniunea Europei Occidentale (UEO). În articolul V al acestui tratat este prevăzut principiul asistenţei reciproce în eventualitatea unui atac armat împotriva oricăruia dintre statele semnatare.

Al doilea document este Tratatul Atlanticului de Nord, semnat în 1949, la Washington, de zece state europene, precum şi de Statele Unite şi Canada, articolul 5 al tratatului făcând referire la solidaritatea între statele membre ale organizaţiei, în eventualitatea unui atac armat. Conform acestui articol, dacă are loc un astfel de atac, toate statele semnatare ale tratatului trebuie să acorde asistenţă statului atacat, exersând dreptul de apărare individuală şi colectivă şi întreprinzând orice acţiune necesară reinstaurării şi menţinerii siguranţei, inclusiv prin folosirea forţelor armate.

Începând cu anul 1949, NATO a fost principalul garant al securităţii în Europa de Vest, în vreme ce Uniunea Europei Occidentale (UEO) a funcţionat fără rezultate

notabile timp de aproape 30 de ani. Trebuie remarcat totuşi că UEO este singura organizaţie exclusiv europeană care a introdus obligaţia automată de apărare colectivă. Dezvoltarea unei identităţi de securitate şi apărare europeană nu afectează sub nici o formă faptul că NATO continuă să fie baza apărării colective a Europei.

La ora actuală, prin Tratatul de la Lisabona se stabileşte crearea unei politici europene de securitate şi apărare care preia UEO. Dar aceasta nu îşi propune să preia responsabilităţile NATO, ci doar să fie complementară NATO. Politica Europeană de Securitate şi Apărare (PESA), parte a Politicii Externe şi de Securitate Comune (PESC), se referă doar la operaţiuni de mică anvergură, de implementare sau restabilire a păcii, ori de intervenţii în caz de calamităţi naturale sau provocate de acţiunea umană. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

collective defence

Collective defence refers to participation in the defence of Europe under the Treaties of Brussels (Article V) and Washington (Article 5), which stipulate that in the event of aggression, the signatory states are required to provide assistance for the restoration of security.

The Treaty of Brussels was signed in 1948 by France, the United Kingdom, Belgium, the Netherlands and Luxembourg, amended in 1954 by the Paris Agreements establishing the Western European Union (WEU). The Article V of this Treaty sets out the principle of mutual assistance in the event of an armed attack against any of the High Contracting Parties, in accordance with Article 51 of the Charter of the United Nations (the right of self-defence).

The North Atlantic Treaty, signed in Washington in 1949 by ten Western European countries and the United States and Canada, in its Article 5, on the solidarity between its members in the event of an armed attack, stipulates that if such an armed attack occurs, each of the parties will assist the party attacked in the exercise of the right of individual or collective self-defence by taking any action deemed necessary to restore and maintain security, including the use of armed force. These measures are terminated once the Security Council has taken the measures necessary to restore and maintain international peace and security.

Since 1949, NATO has been the principal guarantor of security in western Europe, whereas the Western European Union (WEU) has been dormant for nearly 30 years. However, the WEU is the only strictly European organization to have established an automatic collective defence obligation. The development of a European security and defence identity (ESDP) in no way affects the principle that NATO continues to form the basis of Europe's collective defence. (europa.eu)

défense collective

L'idée de défense collective désigne la participation à la défense de l'Europe conformément aux traités de Bruxelles (article V) et de Washington (article 5) qui stipulent que les États signataires ont une obligation d'assistance mutuelle en cas d'agression afin de rétablir la sécurité.

Le Traité de Bruxelles a été signé en 1948 entre la France, le Royaume-Uni, la Belgique, les Pays-Bas et le Luxembourg. Il a été modifié par les accords de Paris de

1954 instituant l'Union de l'Europe occidentale (UEO). Ce Traité prévoit dans son article 5 le principe d'assistance mutuelle en cas d'attaque armée contre l'une des parties contractantes, conformément à l'article 51 de la Charte des Nations unies (droit de défense légitime).

Le Traité de l'Atlantique Nord a été signé en 1949 à Washington par dix pays d'Europe occidentale ainsi que les États-Unis et le Canada. L'article 5 concernant la solidarité entre ses membres en cas d'agression en constitue le point primordial. Si une telle attaque se produit, chacune des parties assiste la partie attaquée selon le droit de légitime défense en prenant les actions nécessaires pour rétablir et assurer la sécurité, y compris l'emploi de la force armée. Ces mesures prennent fin une fois que le Conseil de Sécurité a pris les mesures nécessaires pour rétablir et maintenir la paix et la sécurité.

Depuis 1949, l'OTAN est le principal garant de la sécurité en Europe de l'Ouest alors que l'UEO fonctionne au ralenti depuis presque trente ans. Néanmoins, l'UEO est la seule organisation strictement européenne ayant instauré une obligation de défense collective et automatique. Le développement d'une identité européenne de sécurité et de défense (PESD) n'affecte en rien le principe selon lequel l'OTAN demeure le fondement de la défense collective européenne. (europa.eu)

aprofundare

Termenul *aprofundare* se referă la dinamica integrării şi a fost folosit de la începutul construcţiei europene. Pentru a ajunge la o „uniune din ce în ce mai strânsă" între popoarele Europei (expresie menţionată în articolul 1 al Tratatului privind Uniunea Europeană), Comunităţile Europene au parcurs mai multe etape : Uniune Vamală, Piaţa unică, Zona euro. Aprofundarea este un proces paralel cu extinderea UE şi este adesea considerat o etapă necesară înaintea extinderii. În acest sens, pentru a crea cadrul favorabil integrării noilor state membre, s-a decis reformarea principalelor politici comunitare (politica agricolă comună şi politica structurală) şi a modului de funcţionare a instituţiilor. Se mai spune despre aprofundare că reprezintă dezvoltarea pe verticală a Uniunii Europene în timp ce extinderea este dezvoltarea pe orizontală. Cele două procese sunt complementare, de aceea adesea se spune : nici extindere fără aprofundare, nici aprofundare fără extindere. Extinderea permite Europei să se manifeste cu mai multă forţă în lumea globală, iar aprofundarea consolidează noua Europă extinsă. Când vorbim despre aprofundare, ne gândim la nenumăratele reforme realizate de-a lungul timpului prin AUE sau Tratatele de la Maastricht, Amsterdam, Nisa, Lisabona ; ne gândim la reformele graduale, dar şi la salturi precum UEM, Schengen, PESA, EUROCORPS etc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *integrare europeană*

deepening

Deepening refers to the integration dynamic present from the outset of the European venture. Through the customs union, the internal market, and then the Euro zone, the European Communities have grown into what aspires to be an „ever closer union"

among the peoples of Europe (Article 1 of the EU Treaty). Deepening is a process parallel to, and often viewed as a necessary step prior to, enlargement.

In this spirit it has been decided to reform the main Community policies (common agricultural policy and structural policy) and the workings of the institutions to create a favourable context for new Member States to join the EU. (europa.eu)

See also *European integration*

approfondissement

L'approfondissement désigne une dynamique d'intégration présente depuis le début de la construction européenne. Union douanière, marché commun, euro puiszone, les Communautés européennes se sont transformées en une union entre les peuples de l'Europe qui aspire à être „sans cesse plus étroite" (article 1 du TUE). L'approfondissement est un mouvement parallèle à celui de l'élargissement et a souvent été présenté comme un préalable à celui-ci.

Dans cet esprit, il a été décidé de réformer les principales politiques communautaires (politique agricole commune et politique structurelle) ainsi que le fonctionnement des institutions afin de permettre l'adhésion de nouveaux États membres au sein de l'Union européenne dans un contexte favorable. (europa.eu)

Voir aussi *intégration européenne*

apropiere legislativă

Vezi *aliniere legislativă*

legislative approximation

See *legislative alignment*

rapprochement législatif

Voir *alignement de la législation*

ARGO

Vezi *program de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO)*

ARGO

See *Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO)*

ARGO

Voir *Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO)*

arhitectură europeană

Sintagmă referitoare la ansamblul de organizaţii, instituţii, tratate şi relaţii tradiţionale ce formează spaţiul european în cadrul căruia membrii conlucrează în probleme de interes comun. Actuala arhitectură a fost stabilită prin Tratatul privind Uniunea Europeană, fiind constituită din trei piloni : Comunitatea Europeană (primul), Politica Externă şi de Securitate Comună (al doilea), precum şi colaborarea în domeniile justiţiei şi afacerilor interne (al treilea). Dacă problematica primului pilon este explicit comunitară, cele aferente pilonilor al doilea şi al treilea sunt şi ele într-o oarecare măsură de competenţă comunitară (Consiliul European, Consiliul de Miniştri, Comisia, Parlamentul European etc.), însă cu aplicarea procedurilor interguvernamentale. Altfel spus, dacă în primul caz metoda este cea comunitară, în al doilea e cea a cooperării. În ceea ce priveşte pilonul al treilea, treptat a avut loc comunitarizarea sa, ceea ce nu s-a petrecut şi cu PESC. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

architecture of Europe

It refers to the various organizations, institutions, treaties and traditional relations making up the European area within which members work together on problems of shared interest. An essential part of this architecture was established by the Treaty on European Union, which formed three pillars : the European Community (first pillar), the common foreign and security policy (second pillar) and co-operation in the fields of justice and home affairs (third pillar). The idea of the EU architecture based on three pillars was firstly introduced in the late 1980s as one of several unconventional descriptions of the future European Community. (europa.eu)

architecture européenne

Ce terme désigne l'ensemble des organisations, des institutions, des traités et des relations coutumières autour desquels l'espace européen s'articule en vue de traiter de concert les problèmes d'intérêt commun. Une partie essentielle de cette architecture a été établie par le Traité sur l'Union européenne qui a instauré trois piliers : la Communauté européenne (premier pilier), la politique étrangère et de sécurité commune (deuxième pilier) et la coopération dans les domaines de la justice et des affaires intérieures (troisième pilier). Les deuxième et troisième piliers sont traités par les institutions de la Communauté (Conseil européen, Conseil des Ministres, Commission, Parlement européen) mais selon des procédures de nature intergouvernementale. (europa.eu)

armonizare fiscală

Armonizarea fiscală constă în coordonarea sistemelor de impozitare ale statelor membre, pentru a evita schimbările neuniforme şi concurenţiale din politicile fiscale naţionale, care ar putea dăuna pieţei interne.

Domeniul impozitării a rămas, în mare parte, în sfera de decizie a statelor membre. Există însă un grad minim de armonizare de exemplu, nivelul comun pentru TVA, care impune o valoare minimă a taxei pe valoare adăugată de 15% pentru toate produsele (cu excepţia unor scutiri sau autorizaţii speciale). Adoptarea monedei unice în 15 dintre statele membre face necesară stabilirea unor cote comune pentru TVA şi a unor norme comune pentru impozitarea afacerilor. Statele membre care formează împreună Zona euro sau Euroland sunt: Austria, Belgia, Cipru, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxembourg, Malta, Olanda, Portugalia, Slovenia şi Spania. Dintre ele, Cipru şi Malta au primit acceptul oficial de a adera la Zona euro în iulie 2007 şi au adoptat euro la 1 ianuarie 2008.

În 1997, statele membre au iniţiat o amplă dezbatere referitoare la o posibilă acţiune coordonată pentru a controla efectele negative ale concurenţei fiscale. Au fost abordate, în special, trei domenii: impozitul pentru societăţile comerciale, impozitarea veniturilor din conturile de economii şi impozitarea redevenţelor între societăţile comerciale.

În „pachetul fiscal" pentru combaterea concurenţei fiscale dăunătoare, au fost adoptate: un cod de conduită legat de fiscalitatea întreprinderilor (decembrie 1997); un instrument legislativ pentru reducerea distorsiunilor existente în impozitarea efectivă a veniturilor din conturile de economii (Directiva privind impozitarea conturilor de economii, iunie 2003); un instrument legislativ pentru eliminarea taxelor reţinute la sursă pentru plăţile de dobândă tranfrontaliere şi plăţile pentru licenţe de fabricaţie între societăţi comerciale asociate (Directiva privind plăţile de dobânzi şi de redevenţe, iunie 2003). (europa.eu; infoeuropa.ro)

tax harmonization

Tax harmonization consists in co-ordinating the taxation systems of the European countries to avoid non-concerted and competing changes in national fiscal policies, which could have an adverse effect on the internal market.

Full tax harmonization covering 27 countries is a difficult undertaking, since this area remains largely the prerogative of the Member States. However, a minimum degree of harmonization has been achieved, e.g. with the common bands of value added tax, which require a minimum VAT rate of 15% on all products (apart from exemptions and special authorizations).

The last enlargement greatly increased tax disparities within the Union. At the same time, adoption of the single currency in 15 European countries has made it necessary to establish genuinely common rates of VAT and common rules for business taxation in the Union.

Since 1997, the Member States have been conducting a wide-ranging debate on the scope for co-ordinated action to try to control the negative effects of tax competition. This has centred on three areas: company taxation, taxation of savings income and taxation of royalty payments between companies.

With the „fiscal package" to combat harmful tax competition, the Council adopted : a code of conduct for business taxation (December 1997) ; an instrument to reduce distortions in the effective taxation of savings income in the form of interest payments (Savings Taxation Directive, June 2003) ; an instrument to eliminate withholding taxes on cross-border interest and royalty payments made between associated companies (Interest and Royalty Payments Directive, June 2003). (europa.eu)

harmonisation fiscale

L'harmonisation fiscale consiste à coordonner les régimes fiscaux des pays européens de manière à éviter des modifications non concertées et concurrentielles des politiques fiscales nationales, qui pourraient être dommageables pour le marché intérieur. La réalisation d'une véritable harmonisation fiscale à vingt-cinq pays est un processus difficile, puisque ce sont les États membres qui restent largement compétents dans le domaine. Toutefois, un degré minimal d'harmonisation a été atteint, par exemple avec les fourchettes communes de taux de taxe sur la valeur ajoutée (TVA), qui imposent un taux minimal de TVA de 15% sur tous les produits (sauf exonérations et autorisations spéciales). Le dernier élargissement a augmenté considérablement les écarts fiscaux au sein de l'Union. Parallèlement, l'adoption de la monnaie unique dans 15 pays européens a rendu nécessaire l'établissement de véritables taux communs de TVA et de règles communes pour l'imposition des entreprises dans l'Union européenne. Depuis 1997, les États membres ont inauguré un vaste débat sur les possibilités d'une action coordonnée pour tenter de maîtriser les effets dommageables de la concurrence fiscale. Trois domaines en particulier ont été abordés : l'impôt sur les sociétés, la taxation des revenus de l'épargne et la taxation des redevances entre sociétés.

Dans le cadre du „paquet fiscal" visant à lutter contre la concurrence fiscale dommageable, le Conseil a adopté : un code de conduite sur la fiscalité des entreprises (décembre 1997) ; un instrument normatif pour pallier les distorsions existantes dans l'imposition effective des revenus de l'épargne sous forme de paiement d'intérêts (directive sur la fiscalité de l'épargne transfrontalière - juin 2003) ; une mesure législative pour éliminer les retenues à la source sur les paiements transfrontaliers d'intérêts et de redevances effectués entre sociétés associées (directive sur les paiements d'intérêts et redevances - juin 2003). (europa.eu)

armonizare legislativă

Vezi *aliniere legislativă*

legislative harmonization

See *legislative alignment*

harmonisation législative

Voir *alignement de la législation*

asistență de preaderare

Asistenţa de preaderare are rolul de a ajuta statele candidate în îndeplinirea criteriilor de aderare (criteriile de la Copenhaga) şi este stabilită prin parteneriatele de aderare. Pentru ca statele candidate să poată realiza schimbările necesare la nivel instituţional în vederea alinierii la acquis-ul comunitar şi pentru a putea face faţă obligaţiilor care decurg din statutul de stat membru, sunt necesare investiţii considerabile. Asistenţa de preaderare este parte a Strategiei de preaderare, aprobată la finalul anului 1994, cu ocazia Consiliului European de la Essen, care permitea pregătirea statelor candidate pentru aderarea la UE. Dincolo de alte aspecte, marea deosebire dintre această extindere şi precedentele o constituia elaborarea acestei strategii ce ar fi trebuit să facă din statele candidate „membri de fapt" ai Uniunii Europene încă înainte de a fi „membri de drept" ai Uniunii. În această fază anterioară aderării la UE, relaţiile UE-PECOs se desfăşurau pe trei axe principale : dezvoltarea Acordurilor Europene de Asociere între UE şi fiecare dintre cele zece PECOs ; instituirea unui Dialog Structurat de caracter multilateral cu PECOs ; elaborarea unui ghid de integrare pe Piaţa internă şi generalizarea colaborării financiare prin programul PHARE. Această strategie a fost completată cu ocazia Consiliului European de la Luxembourg din 1997 cu „Parteneriatul pentru Aderare", ce, aşa cum arăta Comisia, constituia axa principală a „noii strategii consolidate de preaderare". Parteneriatul pentru Aderare concentra toate formele de ajutor destinate Europei Centrale şi de Răsărit într-un cadru unic având drept obiectiv adaptarea programelor naţionale de pregătire ale statelor candidate noului rol pe care îl vor îndeplini, cel de membri ai Uniunii Europene. Astfel, Parteneriatul pentru Aderare stabilea : pe de o parte, angajamentul concret al fiecărui stat candidat referitor la democratizare, stabilizare macroeconomică, securitate nucleară şi cel referitor la elaborarea unui „Program Naţional de Încorporare a Aquis-ului Comunitar" (PNAR), în conformitate cu un calendar precis şi centrat pe o listă de priorităţi, diferită de la o ţară la alta, ce urma de asemenea a fi în conformitate cu Avizul Comisiei pentru fiecare ţară ; pe de alta, decizia Uniunii Europene de a mobiliza toate resursele comunitare disponibile în vederea asigurării unei pregătiri cât mai bune a statelor candidate la aderare. Referitor la aceste aspecte, Comisia propunea destinarea unor resurse importante ca „ajutor pentru preaderare" (3,120 miliarde de euro anual, calculate în preţurile din 1999) celor zece PECOs candidate la aderare. În final, aceste resurse au fost aprobate la Consiliul European de la Berlin, în următorul format : 1,560 miliarde de euro anual (10,920 miliarde euro total) pentru finanţare PHARE, din care 30% reprezenta sprijinul comunitar pentru construcţia instituţională şi 70% pentru infrastructură ; 1,040 miliarde de euro anual (7,280 miliarde de euro total) pentru finanţarea acţiunilor structurale, prin intermediul noilor instrumente (ISPA) inspirate după modelul Fondurilor de coeziune, ceea ce permitea investiţii în infrastructură, în special în transporturi şi mediu ; 520 milioane de euro anual (3,640 miliarde de euro total) drept ajutor structural de preaderare (SAPARD) destinat agriculturii şi având ca principală finalitate îmbunătăţirea structurilor de transformare a produselor agricole, a reţelelor de canalizare ale satelor şi a controlului calităţii produselor alimentare. Reamintim că, în toată această perioadă, documentele juridice ce stabileau relaţia UE--state candidate asociate la UE rămâneau Acordurile de Asociere ale fiecăruia încheiate cu CE şi statele sale membre, ce cuprindeau în preambul finalitatea aderării la UE. Astfel, anual se realizau analize complexe ale evoluţiei acordurilor, dar şi a măsurilor

care trebuiau luate pentru aderare. Toate celelalte documente (Strategia de preaderare, strategia consolidată de preaderare, Parteneriatele de aderare etc.) erau, din punct de vedere politic, deosebit de importante, dar juridic Acordurile Europene de Asociere erau singurele care „legau" UE de statele candidate până la aderare. În perioada 2000-2006, asistența de preaderare a constat în trei instrumente financiare : PHARE, program destinat consolidării instituționale, investițiilor în infrastructură și coeziunii economice și sociale ; ISPA, destinat dezvoltării infrastructurii în domeniul mediului și al transporturilor ; SAPARD, pentru agricultură și dezvoltare rurală.

În perioada 2007-2012, va funcționa un singur instrument de preaderare, IPA (Instrument for Pre-accession Assistance Instrument pentru asistență de preaderare), înlocuind toate instrumentele de preaderare anterioare și programul CARDS, derulat în perioada 2000-2006 în țările din Balcanii de vest (Albania, Bosnia și Herțegovina, Croația, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Serbia și Muntenegru). Pe lângă instrumentele financiare menționate, Banca Europeană de Investiții (BEI) și Instituțiile Financiare Internaționale (IFI) acordă cofinanțare statelor candidate.

Odată ce aderă la Uniune, noile state membre, nemaiputând beneficia de asistența de preaderare, primesc pentru o perioadă asistență financiară prin Facilitatea de tranziție, prevăzută prin Tratatul de aderare. În schimb, noile state membre beneficiază de asistență financiară specifică membrilor Uniunii Europene (fonduri structurale, de coeziune etc.). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi și *PHARE* ; *ISPA* ; *SAPARD*

pre-accession assistance

Pre-accession assistance helps the countries that are candidates for membership of the European Union to satisfy the accession conditions (the Copenhagen criteria). Considerable investment is required if the candidate countries are to bring their institutions and standards in line with the Community acquis and to be able to meet their obligations as Member States.

Pre-accession assistance to the candidate countries is a key factor in the Union's pre-accession strategy and is determined by the accession partnerships.

For the period 2007-2013, the Instrument for Pre-accession Assistance (IPA) will be the sole funding vehicle, replacing the pre-accession instruments from the period 2000-2006 (PHARE, SAPARD for structural measures in agriculture, ISPA for infrastructure development in the fields of the environment and transport, the special pre-accession instrument for Turkey), as well as the CARDS programme for the Western Balkan countries.

The IPA is made up of six components : support for transition and institution-building, cross-border co-operation, regional development, human resources development and rural development. The first three components concern the candidate countries and the potential candidate countries. However, the last three components concern the candidate countries only, with the aim of preparing them for adopting and implementing the cohesion policy and managing the Structural Funds.

The European Investment Bank (EIB) and the International Financial Institutions (IFIs) also provide cofunding for the candidate countries.

Once they join the Union, the new Member States, which are no longer entitled to pre-accession assistance, receive temporary financial assistance, the Transitional Facility, provided for by the treaty of accession. (europa.eu)

See also *PHARE* ; *ISPA* ; *SAPARD*

aide de préadhésion

L'aide de préadhésion soutient les pays candidats à l'adhésion à l'Union européenne pour remplir les conditions en vue de l'adhésion (critères de Copenhague). L'adaptation de leurs institutions et de leurs normes pour se conformer à l'acquis et pouvoir faire face à leurs obligations d'État membre requiert d'importants investissements.

Élément clé de la stratégie de préadhésion de l'Union, l'aide de préadhésion en faveur des pays candidats est déterminée par les partenariats d'adhésion.

Pour la période 2007-2013, l'instrument d'aide de préadhésion (IAP) constitue le cadre unique de financement remplaçant les instruments de préadhésion de la période 2000-2006 (PHARE, SAPARD pour les actions structurelles dans le domaine agricole, ISPA concernant les infrastructures dans les domaines de l'environnement et des transports, l'instrument de préadhésion spécifique pour la Turquie), ainsi que le programme CARDS en faveur des pays des Balkans occidentaux.

L'IAP est constitué de six volets : aide à la transition et renforcement des institutions, coopération transfrontalière, développement régional, développement des ressources humaines et développement rural. Les trois premiers volets concernent les pays candidats et les pays candidats potentiels. En revanche, les trois derniers volets concernent exclusivement les pays candidats dans le but de les préparer à adopter et à mettre en œuvre la politique de cohésion et à gérer les fonds structurels.

La Banque européenne d'investissement (BEI) et les institutions financières internationales (IFI) apportent également un cofinancement aux pays candidats.

Suite à leur adhésion, les nouveaux États membres, qui ne peuvent plus prétendre aux aides de préadhésion, bénéficient d'une aide financière temporaire, la Facilité transitoire, prévue par le traité d'adhésion. (europa.eu)

Voir aussi *PHARE* ; *ISPA* ; *SAPARD*

Asociația Europeană a Liberului Schimb (AELS; EFTA)

Organizaţie economică având sediul la Geneva, înfiinţată în 1960 de Austria, Danemarca, Elveţia, Marea Britanie, Norvegia, Portugalia şi Suedia, cu scopul de a liberaliza schimburile comerciale dintre statele partenere, dar şi de a fi o alternativă economică la Comunitatea Economică Europeană. Ulterior au mai aderat Finlanda, Islanda şi Liechtenstein. Odată cu extinderea Comunităţii Europene şi a Uniunii Europene, mai multe ţări au părăsit organizaţia, în prezent membrii săi fiind doar Elveţia, Islanda, Liechtenstein şi Norvegia. Începând din anii '70, AELS a încheiat o serie de acorduri cu Comunitatea Europeană, iar din 1994, împreună cu UE, dar fără Elveţia, formează Spaţiul Economic European. (*Enciclopedia UE*)

European Free Trade Association (EFTA)

An organization founded in 1960 to promote free trade in goods amongst its Member States. There were originally seven EFTA countries: Austria, Denmark, Norway, Portugal, Sweden, Switzerland, and the United Kingdom (UK). Finland joined in 1961, Iceland in 1970, and Liechtenstein in 1991. In 1973, Denmark and the UK left EFTA and joined the EEC. They were followed by Portugal in 1986, and by Austria, Finland and Sweden in 1995. Today the EFTA members are Iceland, Liechtenstein, Norway and Switzerland. (europa.eu)

Association européenne de libre-échange (AELE)

Organisation fondée en 1960 dans le but de promouvoir le libre commerce des biens parmi ses États membres. À l'origine, l'AELE comptait sept membres : l'Autriche, le Danemark, la Norvège, le Portugal, le Royaume-Uni, la Suède et la Suisse. La Finlande les a rejoint en 1961, suivie par l'Islande en 1970 et le Liechtenstein en 1991. En 1973, le Royaume-Uni et le Danemark ont quitté l'AELE pour adhérer à la CEE. Le Portugal a fait de même en 1986, et l'Autriche, la Finlande et la Suède en 1995. Aujourd'hui, les membres de l'AELE sont l'Islande, le Lichtenstein, la Norvège et la Suisse. (europa.eu)

autoreglementare

Prin autoreglementare se înţelege posibilitatea ca operatorii economici, partenerii sociali, organizaţiile nonguvernamentale sau asociaţiile să adopte între ei şi pentru ei înşişi orientări comune la nivel european (în special coduri de conduită sau acorduri sectoriale). Ca regulă generală, aceste iniţiative voluntare nu implică exprimarea unor luări de poziţie din partea instituţiilor, în special atunci când acestea intervin în domenii care nu intră sub incidenţa tratatelor sau în care Uniunea nu a legiferat până în momentul de faţă. În cadrul responsabilităţilor sale, Comisia examinează practicile autoreglementării, cu scopul de a verifica dacă acestea sunt conforme cu dispoziţiile Tratatului CE. (32003Q1231[01])

self-regulation

Self-regulation is defined as the possibility for economic operators, the social partners, non-governmental organizations or associations to adopt amongst themselves and for themselves common guidelines at European level (particularly codes of practice or sectoral agreements).

As a general rule, this type of voluntary initiative does not imply that the Institutions have adopted any particular stance, in particular where such initiatives are undertaken in areas which are not covered by the Treaties or in which the Union has not hitherto legislated. As one of its responsibilities, the Commission will scrutinise self-regulatory practices in order to verify that they comply with the provisions of the EC Treaty. (32003Q1231[01])

autorégulation

La possibilité pour les opérateurs économiques, les partenaires sociaux, les organisations non gouvernementales ou les associations, d'adopter entre eux et pour eux-mêmes des lignes directrices communes au niveau européen (notamment codes de conduite ou accords sectoriels).

En règle générale, ces initiatives volontaires n'impliquent pas de prise de position de la part des institutions, notamment lorsqu'elles interviennent dans des domaines non couverts par les Traités ou dans lesquels l'Union n'a pas encore légiféré. Dans le cadre de ses responsabilités, la Commission examine les pratiques d'autorégulation, afin de vérifier leur conformité avec les dispositions du Traité CE. (32003Q1231[01])

Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS

Vezi *agenţii comunitare*

European GNSS Supervisory Authority (GSA)

See *Community agencies*

Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA)

Voir *agences communautaires*

Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor (AEPD)

A fost instaurată în 2001, pentru a asigura respectarea de către instituţiile şi organismele Uniunii Europene a dreptului persoanelor fizice la viaţă privată în procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal. Aceasta are rolul de a asigura respectarea dreptului la intimitate. În măsura în care au constatat că o instituţie sau un organism UE a atentat la viaţa lor privată, folosind date personale într-un mod abuziv, persoanele fizice pot depune o reclamaţie la Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor, aceasta urmând să îşi exprime poziţia într-un răspuns şi, dacă este cazul, să indice măsurile de luat în vederea remedierii situaţiei respective. Autoritatea poate cere instituţiei sau organismului în cauză corectarea, blocarea, ştergerea sau distrugerea datelor personale despre reclamant care au fost prelucrate necorespunzător.

În cazul în care nu sunt de acord cu decizia Autorităţii, reclamanţii pot face recurs la Curtea de Justiţie.

Coordonatorul şi adjunctul acesteia sunt numiţi de către Parlamentul European şi de către Consiliul UE pe o perioadă de cinci ani, cu posibilitatea de reînnoire a mandatului. Activitatea celor doi este pe deplin independentă şi trebuie să respecte secretul profesional. Sediul Autorităţii Europene pentru Protecţia Datelor este la Bruxelles. (infoeuropa.ro)

European Data Protection Supervisor (EDPS)

The EDPS is an independent supervisory authority responsible for ensuring that the fundamental rights and freedoms of natural persons, and in particular their right to privacy, are respected by the Community institutions and bodies.

It does so by: monitoring the EU administration's processing of personal data; advising on policies and legislation that affect privacy; and co-operating with similar authorities to ensure consistent data protection. (europa.eu)

Contrôleur européen de la protection des données (CEPD)

Le CEPD est une autorité de contrôle indépendante dont l'objectif est de protéger les données à caractère personnel et la vie privée et de promouvoir les bonnes pratiques dans les institutions et organes de l'UE. À cet effet, il remplit les tâches suivantes: contrôler les traitements de données à caractère personnel effectués par l'administration de l'UE; donner des conseils sur les politiques et les textes législatifs qui touchent à la vie privée; et coopérer avec les autorités de même nature afin de garantir une protection des données qui soit cohérente. (europa.eu)

Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (EFSA)

Vezi *agenţii comunitare*

European Food Safety Authority (EFSA)

See *Community agencies*

Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA)

Voir *agences communautaires*

aviz

Procedura prin care o instituţie a Uniunii Europene (de regulă Curtea de Justiţie a Comunităţior Europene CJCE, Comisia Europeană sau Parlamentul European PE) se pronunţă, la cerere sau în baza unei prevederi exprese din tratate, cu privire la o problemă specifică presupunând competenţe comunitare. Avizul nu are forţă de constrângere şi nu este izvor de drept comunitar în adevăratul sens al cuvântului. Este un instrument util de orientare a legislaţiilor, fiind o sursă indirectă de apropiere a legislaţiilor naţionale.

Avem diferite avize ale diverselor instituţii comune ale Uniunii Europene.

În cazul avizului dat de CJCE asupra unui acord, dacă avizul este negativ, actul în cauză nu poate intra în vigoare.

Pentru avizele date de PE, acestea pot fi facultative sau conforme.

Avizul consultativ trebuie cerut obligatoriu, dar instituţia care l-a solicitat nu este obligată să ţină cont de el (de exemplu, avizul pe care PE îl dă pentru proiectul de Regulament ce stabileşte lista ţărilor terţe ai căror cetăţeni au nevoie de vize pentru a intra pe teritoriul Uniunii Europene şi lista statelor ai căror naţionali nu necesită vize).

Avizul conform reprezintă o putere de codecizie acordată Parlamentului European prin Actul Unic European din 1987. Avizul conform obligă însă instituţia care l-a cerut să ţină cont de el (de exemplu, avizul pe care PE îl dă pentru intrarea în vigoare a Acordurilor de asociere sau a celor de primire în UE a unui nou stat membru).

Avizul Comisiei Europene (numit şi *aviz pentru aderare*, *opinie* sau *raport*) este punctul de vedere pe care această instituţie îl exprimă cu privire la cererea de aderare la UE a unui stat terţ (de exemplu, în cazul României, Comisia a prezentat un aviz negativ în iulie 1997 privind începerea negocierilor de aderare şi unul pozitiv în raportul pe care l-a prezentat pe această temă în octombrie 1999). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Variante : *opinie*, *raport*.

Vezi şi *instrumente juridice comunitare* ; *recomandare*

opinion

The procedure by which an EU institution acts upon request or under a special provision of the treaties regarding a specific problem related to Community powers. Opinions are not mandatory and they are not a source of Community law in the true of the word. Opinions are a useful guiding tool, being an indirect source of approximation of national laws. There are several types of opinions depending on the institution. For instance, in the case of the CJEC, if the opinion on an agreement is negative, the act may not come into force.

The opinions of the European Parliament are of two types : *Advisory Opinion* must be requested, but the institution that requested it is not obliged to defer to it (for example, the EP opinion on the draft regulation setting out the list of the third countries whose citizens need visas to enter the EU territory and the list of the States whose nationals do not require visas).

The Assent represents an EP power granted by the Single European Act of 1987. The institution that required the assent has to defer to it (for example, the opinion of the EP on the inuring of the Association Agreements or Agreements receiving a new EU Member State). The European Commission's opinion (also called *accession opinion* or *report*) is the point of view that the Commission expresses regarding the request of a third country for EU accession (for example, in the case of Romania, the Commission presented a negative opinion in July 1997 on the starting of accession negotiations, and a positive opinion in the October 1999 report). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *Community legal instruments*, *recommendation*

avis

Les avis font partie de la typologie des actes communautaires ; tout comme les recommandations, elles ne sont pas obligatoires et n'ont pas d'effet contraignant ; toutefois, elles sont prises en considération dans l'interprétation des règles du droit

national ou du droit communautaire. L'avis est un instrument utile d'orientation des législations, comme source indirecte de rapprochement des législations nationales.

Ils peuvent également exprimer un conseil. Il est délicat de distinguer entre les avis et les recommandations. Toutefois, l'on a pu dire que l'avis et plutôt l'expression d'une opinion sur une question donnée et que la recommandation est un instrument d'action indirect visant au rapprochement des législations et ne différant par la directive que par l'absence de portée obligatoire.

L'avis est la procédure à travers laquelle une institution de l'UE (d'habitude la Cour de Justice des Communautés Européennes - CJCE, la Commission européenne ou le Parlement européen -PE) se prononce, suite à une demande ou conformément à une stipulation expresse du Traité, sur un problème spécifique qui suppose des compétences communautaires.

Il y a différents avis des différentes institutions communes de l'UE.

En ce qui concerne l'avis de la CJCE sur un accord, si l'avis est négatif l'acte respectif ne peut pas entrer en vigueur.

Pour ce qui est des avis du PE, ils peuvent être consultatifs ou conformes.

L'avis consultatif doit être obligatoirement sollicité, mais l'institution qui l'a demandé n'est pas obligée de le prendre en compte (par exemple, l'avis du PE pour le projet de Règlement qui établit la liste des pays tiers les citoyens desquels ont besoin de visas pour entrer sur le territoire de l'UE et la liste des pays qui n'ont pas besoin de visas).

L'avis conforme représente un pouvoir de codécision octroyé au PE par l'Acte Unique Européen de 1987. L'avis conforme oblige l'institution qui l'a demandé de le prendre en compte (par exemple, l'avis du PE pour l'entrée en vigueur des Accords d'association ou pur l'adhésion à l'UE d'un nouvel État membre).

L'Avis de la Commission européenne (aussi connu comme *avis pour adhésion, opinion* ou *rapport*) représente le point de vue de cette institution concernant la demande d'adhésion à l'UE d'un État tiers (par exemple, dans le cas de la Roumanie, la Commission a présenté un avis négatif en juillet 1997 concernant le début des négociations d'adhésion, et un avis positif, dans le rapport présenté en octobre 1999). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires* ; *recommandation*

avocat general

Membru al Curţii de Justiţie a Comunităţii Europene, numită de comun acord de guvernele ţărilor membre ale Uniunii Europene, conform articolului 226 TCE (articolul 167 CEE). Avocatul general asistă Curtea în îndeplinirea misiunii sale, prezentând concluzii motivate asupra cazurilor supuse spre rezolvare. Există opt avocaţi generali, aleşi dintre personalităţi, care oferă garanţii totale de independenţă şi îndeplinesc condiţiile cerute prin exercitarea în ţările din care provin a celor mai înalte responsabilităţi juridice sau care sunt jurisconsulţi ce posedă notorietate din punctul de vedere al competenţei. Tradiţia acestei instituţii prevede că patru dintre avocaţii generali provin din patru ţări mari ale Uniunii Europene: Franţa, Germania, Italia şi Marea Britanie.

Mandatul avocaţilor generali este de şase ani şi poate fi reînnoit, iar la fiecare trei ani are loc o reînnoire parţială a avocaţilor generali (patru dintre ei). Preşedintele se alege prin majoritate absolută, dintre Judecători, mandatul fiind de trei ani. Numărul lor a fost iniţial de doi, crescând pe măsura aderării a noi state. La fel ca în cazul Judecătorilor, Consiliul poate decide, la propunerea Curţii, mărirea numărului avocaţilor generali, prin vot în unanimitate şi cu obligaţia de a se face modificările necesare la articolele 32.3, 167 şi 139 TCECA, TCE şi TCEEA. Funcţia avocatului general nu are corespondent în dreptul naţional, ea apărând din dorinţa de a exista un jurist (nemembru al Curţii şi deci fără drept de vot) care să prezinte „Concluzia independentă asupra respectivei speţe". De semnalat că disciplina Curţii le interzice Judecătorilor ce nu sunt de acord cu sentinţa adoptată să exprime public eventualele discrepanţe faţă de aceasta. Concluziile avocatului general se publică împreună cu sentinţa. Dintre avocaţii generali, în fiecare an se alege unul ca prim avocat general, sarcina lui fiind de a le distribui avocaţilor generali temele asupra cărora se vor pronunţa. Avocaţii generali nu reprezintă state membre, putând avea orice naţionalitate. În practică, posturile se repartizează însă între statele membre. Nu există condiţii speciale pentru a fi Judecător sau Avocat General al Curţii de Justiţie, articolele 32.3, 167 şi 139 TCECA, TCE şi TCEEA stabilind doar criteriile profesionale. În practică, mulţi dintre ei provin din zona politicului, fiind foşti miniştri sau parlamentari. Judecătorii şi avocaţii generali trebuie să fie independenţi faţă de instituţiile comunitare şi statele membre. În plus, atâta vreme cât ocupă aceste funcţii, nu pot să exercite nici o altă funcţie publică ori să desfăşoare activităţi private. În plus, li se asigură inamovibilitate. Pot fi eliberaţi din funcţie de Curte, prin vot în unanimitate. Beneficiază de imunitate pentru deciziile luate în timpul mandatului, ce poate fi retrasă doar prin majoritatea absolută a Curţii. În ceea ce priveşte obligaţiile membrilor Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene, ei trebuie să-şi exercite funcţiile cu conştiinciozitate şi imparţialitate, să păstreze secretul deliberărilor, să fie oneşti şi discreţi în timpul şi după finalizarea mandatului. Membrii Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene nu pot interveni într-o speţă în care s-au pronunţat anterior sau pot să se abţină, în anumite cazuri, dar şi să fie recuzaţi de părţile aflate în litigiu. Putem conchide că Statutul judecătorilor şi avocaţilor generali conţine o serie de drepturi şi obligaţii menite să asigure independenţa şi imparţialitatea. Toate acestea se regăsesc în Protocoalele privind Statutul Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene, anexate la Tratatele constitutive ale Comunităţilor Europene şi în Regulamentele de Procedură ale CJCE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Advocate General

Advocates General are part of the European Court of Justice (ECJ), where there are eight of them. They are full members of the court but they are not judges. They are not prosecutors either, unlike in the modern French legal system. They do not take part in the court's deliberations, yet they assist with each case and deliver their opinions on questions. It is the role of the Advocates General to propose to the Court, in complete independence, a legal solution to the cases for which they are responsible. The Advocate General's opinion, although often in fact followed, is not binding on the Court. (en.wikipedia.org)

avocat général

Partie de la Cour de Justice des Communautés Européennes, nommé de commun accord par les gouvernements des États membres de l'UE, conformément à l'article 226 TCE (article 167 CEE). L'avocat général assiste la Cour pour accomplir sa mission, en présentant des conclusions motivées sur des cas à résoudre. Il y a huit avocats généraux, choisis parmi des personnalités, qui offrent des garanties totales d'indépendance et respectent les conditions demandées dans leur pays d'origine pour exercer les plus hautes responsabilités juridiques, ou qui sont des jurisconsultes qui ont la notoriété du point de vue de la compétence. La tradition de cette institution prévoit que quatre des avocats généraux viennent des quatre grands pays de l'UE : France, Allemagne, Italie et Grande Bretagne. Le mandat des avocats généraux est de six ans, renouvelable, un renouvellement général des avocats généraux étant fait tous les trois ans. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

azil

Noţiunea de *azil* este legată de cea de *persoană refugiată*. Convenţia privind statutul refugiaţilor, adoptată de ONU în anul 1951, completată de Protocolul adiţional din 1967, defineşte noţiunea de *persoană refugiată* astfel „persoana care, în urma unor temeiuri jusitficate de a fi persecutată pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un grup social sau opinie politică, se găseşte în afara ţării sale de origine şi nu poate sau, din cauza acestor temeri, nu doreşte sa revină în acea ţară" (articolul 1). Statutul de refugiat este, astfel, acordat pe bază individuală, şi nu pentru grupuri de persoane. Din textul Convenţiei menţionate se deduce că nu intră în categoria persoanelor refugiate refugiaţii economici şi persoanele care au dobândit statutul de refugiaţi ca efect al unor conflicte armate internaţionale sau interne. În aceste cazuri, soluţia care s-ar impune ar fi ajutorul umanitar internaţional în ţara de origine sau măsuri de dezvoltare economică.

Noţiunea de *azil* mai este legată şi de cea de *persoană strămutată*. Persoanele strămutate au fost deportate pe teritoriul unor state străine (cum a fost cazul persoanelor deportate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial). Preocuparea statelor faţă de aceste persoane s-a materializat în încheierea unor convenţii internaţionale prin care să se asigure repatrierea lor. Statutul juridic al refugiaţilor şi al persoanelor strămutate este similar cu cel al străinilor sau al cetăţenilor statelor, potrivit Convenţiei din 1951. Chiar dacă statelor nu le revine nici o obligaţie de admitere pe o bază permanentă a acestor categorii de persoane pe teritoriul lor, sunt interzise returnarea refugiaţilor şi expulzarea străinilor în state unde riscă să fie încălcate drepturile fundamentale ale omului.

Pentru protejarea intereselor refugiaţilor, în cadrul ONU, s-a înfiinţat, în anul 1950, Înaltul Comisariat pentru Refugiaţi (UNHCR). În România, statutul refugiatilor este asigurat prin Legea nr. 46/1991, prin care statul român a aderat la Convenţia ONU din 1951, completată de Protocoalele adiţionale din 1967, precum şi prin Legea nr. 15/1996. La motivele invocate de Convenţia ONU pentru acordarea statutului de refugiat, legea română adaugă considerentele umanitare şi cazul unor conflicte armate, în limita posibilităţilor şi pe o durată determinată. Procedura de acordare a statutului de refugiat

presupune înaintarea unei cereri motivate, fie unei misiuni diplomatice sau unui oficiu consular român din străinătate, fie Direcţiei Generale de Poliţie sau altor organe locale. Cererea solicitantului poate fi respinsă în cazul comiterii unor fapte împotriva păcii sau umanităţii ori contrare Cartei ONU, al apartenenţei la o organizaţie sau grupare ce reprezintă o ameninţare pentru siguranţa naţională sau ordinea publică, al comiterii unei infracţiuni sancţionate cu mai mult de trei ani închisoare sau în cazul dobândirii statutului de refugiat în altă ţară.

Azilul poate fi teritorial şi diplomatic.

Azilul teritorial se acordă, la cerere, în cazuri de persecuţii politice exercitate asupra unei persoane în propriul stat. Acordarea azilului teritorial reprezintă un drept suveran al statului, însă, odată ce l-a acordat, statul este obligat să asigure o protecţie activă, vizând asimilarea azilantului în societate, precum şi ocrotire din raţiuni umanitare. Dreptul de a solicita azil este considerat un drept fundamental al omului, înscris în Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, adoptată de ONU în 1948.

Azilul diplomatic se referă la primirea şi protecţia acordată în localurile ambasadelor străine a cetăţenilor statului pe lângă care este acreditată misiunea diplomatică urmăriţi de propriile autorităţi ori a căror viaţă este în pericol din cauza unor evenimente interne excepţionale. Acordarea azilului diplomatic poate fi considerată un act de încălcare a suveranităţii statului de reşedinţă. În general, azilul diplomatic se acordă pe baza unor convenţii sau pe bază de reciprocitate.

O altă problemă legată de azil este protecţia diplomatică. Ea reprezintă protecţia pe care un stat o acordă cetăţenilor săi aflaţi în străinătate, cu scopul de a proteja interesele lor în raporturile cu autorităţile locale. Autoritatea statului se exercită asupra propriilor cetăţeni şi în afara teritoriului naţional, pe baza legăturii juridice permanente ce se stabileşte între stat şi resortisanţii săi. Statul poate să le impună anumite obligaţii, decurgând din legislaţia sa naţională, cum ar fi obligaţia cetăţenilor de a presta serviciul militar, şi, totodată, statul are dreptul de a inculpa şi a condamna o persoană chiar în contumacie (în lipsă), însă nu poate efectua acte de urmărire penală şi arestare pe teritoriul altui stat decât dacă între state există un tratat care să permită aceasta. Finalitatea protecţiei diplomatice constă în supravegherea situaţiei cetăţenilor unui stat pentru ca statul străin pe teritoriul căruia se află să le asigure un standard minim în ceea ce priveşte drepturile. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

asylum

In diplomatic terms, permission for temporary or permanent stay on its territory, consented by a State to a person rendered homeless due to a disaster, or to a refugee or persecuted people. (*Multilingual Glossary on Civil Protection*)

asile

Sur le plan diplomatique, autorisation de séjour temporaire ou permanent accordée par un État à une personne devenue apatride à la suite d'une catastrophe, ou à des réfugiés ou des personnes victimes de persécutions. (IATE)

B

Banca Centrală Europeană (BCE)

Banca Centrală Europeană (BCE) a fost înfiinţată în 1998 prin Tratatul privind Uniunea Europeană, luând locul Institutului Monetar European. BCE are o activitate complet independentă şi rolul de a gestiona moneda euro, fiind responsabilă, de asemenea, cu elaborarea şi aplicarea politicii economice şi monetare a Uniunii Europene. O responsabilitate importantă a Băncii Centrale Europene este de a menţine stabilitatea preţurilor din Zona euro şi deci puterea de cumpărare a monedei euro, ceea ce presupune ţinerea inflaţiei sub un control strict : BCE urmăreşte garantarea unei creşteri anuale a preţurilor de consum sub 2%. BCE formează, împreună cu băncile centrale ale celor 27 de state membre, Sistemul European de Bănci Centrale (SEBC). BCE are trei foruri de decizie : Consiliul Executiv, Consiliul Guvernatorilor şi Consiliul General. Sediul Băncii Centrale Europene este la Frankfurt, în Germania. Caracterul „comunitar" al Băncii Centrale Europene se deduce din faptul că ea poate emite acte cu caracter general şi angajant precum Regulamentele. Astfel, articolul 108A TCE, enunţând actele care pot fi emise de BCE, se remarcă prin similitudinea redactării cu articolul 189 TCE, ce vorbeşte despre actele normative care pot fi adoptate de Comunitate spre a-şi atinge obiectivele. Mai mult decât atât, în articolul 190 şi 192 TCE, vorbindu-se despre „motivarea actelor comunitare şi publicarea lor", se enumeră şi actele emise de BCE, între cele care trebuie să răspundă acestor exigenţe. Practic, BCE are atribuţiile unei Bănci Centrale. Se poate afirma că BCE şi SEBC au apărut în scopul punerii în practică a celei de-a treia faze a Uniunii Economice Monetare, adică apariţia monedei euro. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Institutul Monetar European (IME)* ; *Sistemul European al Băncilor* CENTRALE *(SEBC* ; *Eurosistem)*

European Central Bank (ECB)

The European Central Bank (ECB) was set up in 1998, under the Treaty on European Union, and it is based in Frankfurt (Germany). The ECB works in complete independence.

Its job is to manage the euro – the EU's single currency. The ECB is also responsible for framing and implementing the EU's economic and monetary policy. To carry out its role, the ECB works with the European System of Central Banks (ESCB), which covers all 27 EU countries. (europa.eu)

See also *European Monetary Institute (EMI)* ; *European System of Central Banks (ESCB* ; *Eurosystem)*

Banque centrale européenne (BCE)

La Banque centrale européenne (BCE) est l'institution chargée de la conduite de la politique monétaire et de la mise en œuvre d'autres fonctions de banque centrale pour l'euro. Elle accomplit ces missions en collaboration avec les banques centrales nationales de la eurozone.

La BCE est au cœur de l'Eurosystème et du Système européen de banques centrales (SEBC).

Succédant à l'Institut monétaire européen (IME), elle a été instituée en juin 1998. La base juridique du SEBC et de la BCE est définie à l'article 8 du Traité, qui restreint les activités de la BCE à un cadre bien défini : celui des fonctions de banque centrale pour l'euro. Le siège de la BCE se situe à Francfort-sur-le-Main, en Allemagne. (europa.eu)

Voir aussi *Institut monétaire européen (IME)* ; *Système européen des banques centrales (SEBC* ; *Eurosystème)*

Banca Europeană de Investiții (BEI)

Înființată în 1958, în baza Tratatului de la Roma, Banca Europeană de Investiţii (BEI) acordă împrumuturi pentru investiţii productive care contribuie la atingerea obiectivelor prioritare ale UE : dezvoltarea regională, creşterea economică, competitivitatea, ocuparea forţei de muncă, înfiinţarea unor întreprinderi, îmbunătăţirea mijloacelor de comunicare, protecţia mediului înconjurător, precum şi investiţii în afaceri mici.

BEI este o instituţie nonprofit, iar fondurile nu provin din bugetul Uniunii Europene, ci din credite pe pieţele financiare şi de la acţionari, precum şi de la statele membre UE. Contribuţia fiecărui stat membru la capitalul Băncii Europene de Investiţii reflectă ponderea sa economică în UE. Capitalul subscris se ridică la peste 160 de miliarde de euro.

BEI acordă împrumuturi statelor membre, statelor candidate sau în curs de aderare, dar şi celor din Africa, zona Caraibelor şi Pacific, statelor mediteraneene şi pentru proiecte de interes reciproc în colaborare cu statele din America de Sud şi din Asia.

BEI colaborează direct cu iniţiatorii unor proiecte de mare amploare (în valoare de cel puţin 25 de milioane de euro), în timp ce pentru proiecte mai mici (ale IMM-urilor sau ale autorităţilor locale) lucrează cu 180 de bănci şi intermediari, specialişti în domeniul finanţelor.

Nu în ultimul rând, BEI este acţionar majoritar al Fondului European de Investiţii.

Politica generală de credite a Băncii este definită de Consiliul guvernatorilor, format din miniştri (de regulă, ai finanţelor) din toate statele membre. De asemenea, Consiliul guvernatorilor aprobă bilanţul, precum şi raportul anual şi autorizează BEI să finanţeze

proiecte în afara Uniunii Europene. Operaţiunile de credit sunt aprobate de Consiliul de administraţie, prezidat de preşedintele Băncii Europene de Investiţii, ai cărui membri sunt numiţi de comun acord de statele membre şi Comisia Europeană. Organul executiv al Băncii este Comitetul director. Sediul Băncii Europene de Investiţii este la Luxembourg. Înainte de reforma de la Maastricht, BEI apărea în Titlul IV al TCE dedicat Politicii Comunitare ca fiind un instrument al acesteia, la fel ca politica economică, socială etc. Prin TUE, BEI apare în partea a V-a (instituţională), după organele auxiliare, CES şi CR, în acest fel clarificându-se legătura existentă între BEI, pe de o parte, şi, pe de alta, instituţiile şi organele auxiliare ale CE, dar şi între BEI şi obiectivele CE. Altfel spus, BEI trebuie să contribuie la integrarea economiilor statelor membre şi la realizarea coeziunii economico-sociale ; aceste obiective se pot realiza printr-o politică coerentă de stimulare a investiţiilor. Chiar dacă s-a stabilit legătura dintre BEI şi sistemul instituţional al CE, BEI rămâne independentă juridic de CE. Aşadar, CJCE a arătat că BEI are un „caracter comunitar, dar trebuie să acţioneze independent. Ceea ce nu înseamnă nici că autonomia sa o poate rupe de CE şi nici că îi permite să ignore regulile comunitare. BEI este independentă în privinţa gestionării afacerilor sale, dar legată de CE în privinţa obiectivelor". Dată fiind autonomia sa juridică, BEI poate fi catalogată ca instituţie publică internaţională, aflată în serviciul Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

European Investment Bank (EIB)

The European Investment Bank was set up in 1958 under the Treaty of Rome to provide financing for capital investment furthering European Union policy objectives, in particular regional development, Trans-European Networks of transport, telecommunications and energy, research, development and innovation, environmental improvement and protection, health and education. Its task is to contribute to economic, social and territorial cohesion through the balanced development of the EU territory. The EIB's shareholders are the 27 Member States of the EU. The bank is supervised by the Board of Governors, which comprises the 27 Finance Ministers. It has legal personality and is financially independent. It provides long-term financing for practical projects, the economic, technical, environmental and financial viability of which is guaranteed. It grants loans essentially from resources borrowed on capital markets, to which is added shareholders' equity. (europa.eu)

Banque européenne d'investissement (BEI)

La Banque européenne d'investissement (BEI) est l'institution financière de l'Union européenne. Elle a pour principal but d'emprunter sur les marchés financiers pour financer des projets au sein de l'UE. Elle fut créée en 1958, avec le Traité de Rome. Son siège est au Luxembourg.

Son principal rôle est d'emprunter sur les marchés financiers de l'argent pour l'investir dans des projets européens. Les prêts accordés sont donc totalement indépendants de ceux de l'Union européenne. En tant que banque d'investissement, elle ne fait que des prêts et aucun don.

Les projets soutenus doivent contribuer au bon développement économique et social des pays membres de l'UE. Cependant, elle intervient aussi en dehors de l'Union européenne (environ 15%).

La BEI est composée d'une gouvernance et des actionnaires (les 27 pays membres de l'UE). Leur participation au capital de la BEI est fixée en fonction de leur PIB au moment de leur intégration au sein de l'UE. En ce qui concerne la gouvernance de la BEI, elle est composée : d'un Conseil des gouverneurs (représenté par les 27 ministres de l'Économie des États membres de l'UE), qui est chargée de définir la politique de la BEI, d'un Conseil d'administration, qui est chargé d'appliquer la politique de la BEI, d'un Comité de direction, qui assure au jour le jour le bon fonctionnement de la BEI et d'un Comité de vérification, qui est en charge d'auditer la BEI pour s'assurer que son fonctionnement respecte toutes les obligations qu'elle doit remplir. Depuis mars 2000, le Président de la BEI est Philippe Maystadt (Belgique). (fr.wikipedia.org)

Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD)

Înființată în 1991, BERD folosește investițiile pentru a susține dezvoltarea economiei de piață și a democrației în 29 de țări, din Europa Centrală până în Asia Centrală. BERD este deținută de 61 de țări și de două instituții interguvernamentale. Cu toate că acționarii săi aparțin sectorului de stat, BERD investește mai ales în sectorul privat, de regulă împreună cu alți parteneri comerciali.

BERD promovează prin împrumuturile sale reformele structurale și sectoriale, competiția, privatizarea, instituții financiare și sisteme juridice mai puternice, dezvoltarea infrastructurii pentru susținerea sectorului privat și guvernarea corporativă eficientă. BERD promovează cofinanțarea și investițiile străine directe, mobilizează capital intern și oferă asistență tehnică. Sediul său este la Londra. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European Bank for Reconstruction and Development (EBRD)

Established in 1991, the EBRD uses the tools of investment to help build market economies and democracies in 29 countries from central Europe to central Asia. The EBRD is the largest single investor in the region and mobilises significant foreign direct investment beyond its own financing. It is owned by 61 countries and two intergovernmental institutions. But despite its public sector shareholders, it invests mainly in private enterprises, usually together with commercial partners. It provides project financing for banks, industries and businesses, both new ventures and investments in existing companies. It also works with publicly owned companies, to support privatisation, restructuring state-owned firms and improvement of municipal services. The Bank uses its close relationship with governments in the region to promote policies that will bolster the business environment.

The mandate of the EBRD stipulates that it must only work in countries that are committed to democratic principles. Respect for the environment is part of the strong corporate governance attached to all EBRD investments.

Every EBRD investment must help move a country closer to a full market economy. Functioning as a catalyst of change, the EBRD promotes co-financing and foreign direct investment, mobilises domestic capital and provides technical assistance. (EBRD)

Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD)

Créée en 1991, la BERD utilise l'investissement comme outil pour soutenir l'édification de l'économie de marché et de la démocratie dans 29 pays, de l'Europe centrale à l'Asie centrale. La BERD est le principal investisseur dans la région. Elle mobilise, outre ses propres financements, d'importants investissements étrangers directs. Son capital est détenu par soixante pays et par deux organisations intergouvernementales. Bien que son actionnariat soit public, la BERD investit principalement dans des entreprises privées, généralement aux côtés de partenaires commerciaux.

Elle propose des financements de projets à des banques et à des entreprises industrielles et commerciales - nouvelles ou déjà établies. Elle travaille également avec des sociétés du secteur public, soutenant ainsi la privatisation, la restructuration des entreprises d'État et l'amélioration des services publics municipaux. La Banque utilise aussi ses liens étroits avec les gouvernements de la région pour promouvoir des mesures favorables au climat des affaires.

Le mandat de la BERD précise qu'elle ne peut intervenir que dans les pays qui s'engagent à respecter les principes démocratiques. Le respect de l'environnement est un autre critère essentiel pour tous les investissements de la BERD.

Chaque investissement de la BERD doit avoir un impact positif sur la transition, c'est-à-dire contribuer à promouvoir l'économie de marché dans le pays en question.

Dans son rôle de catalyseur des réformes, la BERD encourage le cofinancement et les investissements étrangers directs, mobilise les capitaux intérieurs et fournit une aide technique. (EBRD)

Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD)

BIRD, înființată în 1945, cu 184 membri, are ca obiectiv reducerea sărăciei în țările în curs de dezvoltare, solvabile și cu venituri medii, promovând dezvoltarea durabilă, prin împrumuturi, garanții și servicii nelegate de împrumuturi inclusiv servicii de analiză și consultanță. Tipurile de programe susținute de BIRD se împart în două categorii: programe pentru proiecte de infrastructură economică și socială și programe de ajustare sectorială, ca element de susținere a reformei economice, promovate prin programele de macrostabilizare ale Fondului Monetar Internațional (ajustare programatică structurală PAL și ajustarea sectorului privat PSAL). (mae.ro)

International Bank for Reconstruction and Development (IBRD)

IBRD is the international banking institution affiliated with the UN. It operates primarily by making loans, when private capital is not available on reasonable terms, to finance productive investments in member countries. (IATE)

Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD)

BIRD est une institution financière internationale qui agit à moyen et long terme pour aider à la reconstruction des pays membres et à leur développement économique. Le capital de la banque est souscrit par les États membres, au prorata de leur importance économique. La banque accorde des prêts aux États membres (gouvernements, entreprises privées, mais avec garantie de leur gouvernement). (IATE)

Banca Mondială (BM)

Sintagma generică *Banca Mondială* se referă în principal la Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) şi Asociaţia Internaţională de Dezvoltare (IDA). Grupul Băncii Mondiale cuprinde cinci agenţii cu funcţii distincte pentru îndeplinirea misiunii Grupului : BIRD, IDA, Corporaţia Financiară Internaţională (IFC), Agenţia de Garantare Multilaterală a Investiţiilor (MIGA) şi Centrul Internaţional de Reglementare a Diferendelor din Domeniul Investiţiilor (ICSID). Fiecare instituţie are un rol distinct în lupta împotriva sărăciei şi îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă pentru populaţia din statele în curs de dezvoltare. Banca Mondială are în componenţă 184 de state membre. (mae.ro)

Vezi şi *Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD)*

World Bank (WB)

Specialized agency of the United Nations system, established at the Bretton Woods Conference for postwar reconstruction. It is the principal international development institution. Its five divisions are the International Bank for Reconstruction and Development (IBRD ; its main component), the International Development Association (IDA), the International Finance Corporation (IFC), the Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA), and the International Center for Settlement of Investment Disputes (ICSID). The IDA (founded 1960) makes interest-free loans to the bank's poorest member countries. The IFC (founded 1956) lends to private businesses in developing countries. The MIGA (founded 1985) supports national and private agencies that encourage foreign direct investment by offering insurance against noncommercial risks. The ICSID (founded 1966) was developed to relieve the IBRD of the burden of settling investment disputes. (*Britannica Concise Encyclopedia*)

See also see *International Bank for Reconstruction and Development (IBRD)*

Banque mondiale (BM)

La Banque mondiale est une source essentielle d'appui financier et technique pour l'ensemble des pays en développement. Ce n'est pas une banque au sens ordinaire du terme. Elle se compose de deux organismes de développement distincts, la Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD) et l'Association

internationale de développement (IDA), et est sous le contrôle de ses 184 pays membres. La BIRD et l'IDA contribuent chacune d'une manière différente mais complémentaire à sa mission, qui est de réduire la pauvreté et d'améliorer le niveau de vie des populations à travers le monde. La BIRD s'occupe des pays à revenu intermédiaire et des pays pauvres solvables, alors que l'IDA se consacre aux pays les plus pauvres de la planète. Par leur intermédiaire, elle accorde aux pays en développement des prêts à faible intérêt, des crédits ne portant pas intérêt et des dons dans des domaines très divers – éducation, santé, infrastructure, communications et autres. (banquemondiale.org)

Voir aussi *Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD)*

Bretton Woods

Conferinţă care a avut loc în anul 1944 şi care a reprezentat un pas hotărâtor pentru formarea şi funcţionarea Sistemului Monetar Internaţional. Prin Acordul de la Bretton Woods au fost organizate instituţii internaţionale cu atribuţii financiar-monetare : Fondul Monetar Internaţional, Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Bretton Woods

Resort in New Hampshire where, in 1944, a meeting was held to make financial arrangements for the postwar era. Representatives of 44 countries, including the Soviet Union, agreed to create the International Bank for Reconstruction and Development (World Bank) and the International Monetary Fund. (*Britannica Concise Encyclopedia*)

Bretton Woods

Nom donné à la conférence monétaire et financière des Nations unies qui se tient du 1er au 22 juillet 1944 à Bretton Woods (États-Unis). La conférence, qui réunit 44 nations, a pour objet de poser les bases d'un nouveau système monétaire international plus stable. Afin de veiller à son bon fonctionnement, deux organismes sont créés : le Fonds monétaire international et la Banque internationale pour la reconstruction et le développement (la Banque mondiale), organismes chargés respectivement d'accorder des crédits à court et à long termes pour financer la reconstruction des économies ruinées par le second conflit mondial. (fr.encarta.msn.com)

Bruxelles

Bruxelles este în acelaşi timp capitala Belgiei, una din cele trei capitale ale Uniunii Europene (împreună cu Luxembourg şi Strasbourg), capitala Regiunii autonome Bruxelles şi sediul Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord (NATO). Originea numelui nu este clară. Unii, pentru a justifica ortografia francofonă creată artificial în 1830, susţin că ar

fi *broekzeil* (stofă de pantaloni). Alţii, ţinând cont de pronunţare şi îndeosebi de ortografia clasică, susţin că ar fi *bruidscel* (cămara miresei). O altă ipoteză vorbeşte despre o formă romanică neautentificată, ce ar însemna „casa mlaştinii". (infoeuropa.ro)

Brussels

Capital of Belgium ; it lies on the Senne River, a tributary of the Schelde. The village began on an island in the Senne and ultimately became a holding of the dukes of Brabant. In 1530 it became the capital of the Netherlands, which was then under Habsburg control. Part of the Kingdom of the Netherlands from 1815, it became a centre of Belgian rebellion in 1830 and then the capital of Belgium. An important industrial and commercial city, it is the headquarters of the European Union and NATO. (*Britannica Concise Encyclopedia*)

Bruxelles

Capitale et principale ville de la Belgique, située dans le centre du pays, sur la Senne. Bruxelles est également le chef-lieu de la Région et de l'arrondissement de Bruxelles--Capitale (19 communes). Bruxelles doit à sa position géographique centrale en Europe de l'Ouest d'être un nœud de communications : carrefour ferroviaire et autoroutier, mais aussi port fluvial, relié à la mer par le canal de Bruxelles au Rupel, un affluent de l'Escaut. Elle est le siège de la résidence royale, du Gouvernement et du Parlement. Bruxelles s'affirme également comme capitale européenne, où siègent le Conseil des Ministres et la Commission de l'Union européenne, et comme métropole internationale, siège du Conseil de l'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord. (fr.encarta.msn.com)

bugetul Uniunii Europene

Bugetul UE reprezintă ansamblul resurselor financiare de care aceasta dispune anual pentru îndeplinirea de către instituţiile comunitare a obiectivelor stabilite în prezent prin Tratatul de la Amsterdam (TUE + TCE). Bugetul comunitar este limitat în valoare absolută, el reprezentând astăzi 1,27% din produsul naţional brut (PNB) total al celor 27 de state membre. La nivelul anului 1999, bugetul Uniunii Europene se ridica la aproape 90 de miliarde euro, iar cifra nu a crescut semnificativ, deşi numărul statelor membre a ajuns la 27. La nivelul anului 2008, bugetul este de 120,3 miliarde de euro, cu numai 5,7% mai mare decât în anul 2007, şi reprezintă 0,96% din produsul intern brut statelor Uniunii Europene, în scădere cu 0,03% faţă de cel al anului anterior. Sistemul de finanţare a bugetului Comunităţilor Europene, bazat iniţial pe contribuţii naţionale, a fost înlocuit progresiv printr-un sistem de resurse proprii format din : prelevări agricole (sume obţinute din schimburile agricole cu terţe ţări) ; taxe vamale prelevate în cadrul schimburilor cu state din exteriorul CE, pe baza tarifului vamal comun ; reţete provenind din taxa pe valoarea adăugată (TVA) percepută în statele membre (fiecare stat membru contribuie cu 1,4% din TVA) ; o contribuţie din produsul naţional brut al fiecărui stat membru.

Bugetul comunitar include toate veniturile şi cheltuielile Uniunii Europene şi este adoptat anual. Printre principiile care guvernează bugetul se află: unitatea (toate veniturile şi cheltuielile sunt incluse într-un singur document); anualitatea (operaţiunile bugetare sunt prevăzute pentru un an bugetar); echilibrul (cheltuielile nu trebuie să depăşească veniturile).

În fiecare an, Comisia Europeană redactează un proiect de buget anual, care este supus aprobării Consiliului Uniunii Europene şi Parlamentului European (PE). Aceste două instituţii deţin, împreună, autoritatea bugetară în cadrul Uniunii Europene. Atribuţiile lor sunt împărţite după tipul cheltuielilor. Astfel, în timp ce Consiliul Uniunii Europene ia deciziile finale referitoare la cheltuielile obligatorii, PE are ultimul cuvânt în ceea ce priveşte cheltuielile neobligatorii. În final, întreg bugetul este aprobat sau respins de PE şi intră în vigoare după ce este semnat de preşedintele acestuia.

Pentru a oferi o continuitate bugetelor anuale, începând din 1988, au fost încheiate o serie de acorduri interinstituţionale multianuale privind bugetul între Parlament, Consiliu şi Comisie. Aceste acorduri sunt denumite şi perspective financiare multianuale. Cel mai recent acord interinstituţional de acest tip a fost cel semnat de cele trei instituţii pe 17 mai 2006, prin care s-a adoptat cadrul financiar 2007-2013.

Tratatatul de la Lisabona prevede instituţionalizarea perspectivelor financiare sub numele cadru financiar multianual, pentru a putea controla evoluţia cheltuielilor, în limitele resurselor proprii ale Uniunii Europene. De asemenea, se doreşte eliminarea distincţiei între cheltuielile obligatorii şi cele neobligatorii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

Vezi şi *perspective financiare*

European Union budget

All the Union's revenue and expenditure is entered in the Community budget on the basis of annual forecasts. The budget is governed by several principles, including: unity (all the revenue and expenditure is brought together in a single document); annuality (budget operations relate to a given budget year); equilibrium (expenditure must not exceed revenue).

The Commission is responsible for submitting a preliminary draft budget to the Council, which shares budgetary authority with the European Parliament. The nature of the expenditure determines which of the two institutions has the final say, depending on whether the expenditure is compulsory (the Council decides) or not (the Parliament decides). (europa.eu)

See also *financial perspectives*

budget de l'Union européenne

Le Parlement européen arrête le budget annuel de l'Union européenne. C'est seulement après la signature du budget par le Président du Parlement européen, généralement en décembre de chaque année, que l'Union est dotée de ressources financières pour l'année suivante.

Le Parlement européen peut rejeter (comme il l'a déjà fait exceptionnellement) le projet de budget s'il considère que ses souhaits n'ont pas été suffisamment pris en compte.

Le Parlement européen contrôle également le bon usage du budget à travers sa commission du contrôle budgétaire. (europa.eu)

Voir aussi *perspectives financières*

bunăstarea animalelor

Legislaţia europeană în domeniul protecţiei animalelor urmăreşte să scutească animalele de orice fel de suferinţă care poate fi evitată şi se referă la trei mari domenii : creşterea, transportul şi sacrificarea animalelor. Este foarte important să se ia măsuri în aceste domenii, nu doar din motive etice şi morale, ci şi pentru sănătatea animalelor şi pentru calitatea alimentelor de origine animală. Fiind parte a unei strategii globale privind siguranţa alimentelor, această cerinţă trebuie luată în calcul şi în cadrul altor politici comunitare (agricultură, transporturi, piaţă internă şi cercetare).

Bunăstarea animalelor a fost abordată pentru prima dată la nivel legislativ în 1974. Mai târziu, a fost anexat la Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997, un Protocol privind protecţia şi bunăstarea animalelor, care menţionează cerinţele în acest domeniu. Era astfel recunoscut faptul că animalele sunt fiinţe simţitoare, iar instituţiile Uniunii Europene sunt obligate să acorde atenţie cerinţelor de bunăstare a animalelor în formularea politicilor comune. Îndeplinirea cerinţelor din legislaţia comunitară este verificată la faţa locului de Oficiul Alimentar şi Veterinar, în colaborare cu autorităţile competente ale statelor membre. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

animal welfare

The question of animal welfare was first addressed in legislation in 1974. The requirements in this area were acknowledged specifically in an additional protocol attached to the Treaty of Amsterdam (1997). This „Protocol on protection and welfare of animals" lays down new rules for EU action in this area. It officially recognizes that animals are sentient beings and obliges the European institutions to pay full regard to the welfare requirements of animals when formulating and implementing common policies.

European legislation in the field of animal welfare aims to save animals from any unnecessary suffering in three main areas : farming, transport and slaughter. It is essential to take measures in these areas not only for ethical and moral reasons, but also for health of the animals and the quality of foodstuffs. As part of a comprehensive strategy on food safety, other Community policies (agriculture, transport, internal market and research) are also required to take account of this necessity.

At the start of 2006, the Commission adopted a five-year action plan to reinforce existing standards, extend research, put in place evaluation and participation measures and promote animal welfare at international level.

In co-operation with the competent authorities of the Member States, the Food and Veterinary Office (FVO) carries out on-the-spot checks to ensure compliance with Community legislation. Its role has grown since the enlargement of the EU to 27 Member States. (europa.eu)

bien-être des animaux

Le bien-être des animaux a été pour la première fois pris en compte dans une législation de 1974.

Les exigences en la matière ont été confirmées notamment dans un protocole additionnel joint au Traité d'Amsterdam (1997). Ce „protocole sur la protection et le bien-être des animaux" établit de nouvelles règles concernant l'action de l'UE dans ce domaine. Il reconnaît officiellement que les animaux sont des êtres sensibles et impose aux institutions européennes de tenir compte des exigences du bien-être animal dans la formulation et la mise en œuvre des politiques communes.

La législation européenne en matière de protection animale vise à épargner aux animaux toute souffrance inutile dans trois domaines principaux : l'élevage, le transport et l'abattage. Des mesures dans ces domaines sont essentielles pour des raisons éthiques et morales, mais aussi pour la santé des animaux et la qualité des aliments. Dans le cadre d'une stratégie globale sur la sécurité alimentaire, d'autres politiques communautaires (la politique agricole, les transports, le marché intérieur et la recherche) sont également tenues de prendre en compte cette nécessité.

Au début de l'année 2006, la Commission a adopté un plan d'action de cinq ans afin de renforcer les normes existantes, développer la recherche, mettre en place des mesures d'évaluation et de participation ainsi que promouvoir le bien-être animal sur le plan international.

En collaboration avec les autorités compétentes des États membres, l'Office alimentaire et vétérinaire (OAV) effectue des contrôles sur le terrain afin de veiller au respect de la législation communautaire. Avec l'élargissement à 27 États membres, son rôle s'est renforcé. (europa.eu)

C

cadru de negocieri

Cadrul de negociere stabileşte orientările generale ale negocierilor de aderare pentru fiecare stat candidat. Acest cadru de negociere detemină în special reformele şi adaptările pe care respectivul stat candidat trebuie să le întreprindă pentru a adera la UE. Cadrul de negociere este elaborat de Comisia Europeană şi prezentat la deschiderea negocierilor de aderare. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Vezi şi *aderare*

negotiating framework

The negotiating framework establishes the general guidelines for the accession negotiations for each candidate country. This framework determines more specifically the reforms and adaptations that each candidate country must undertake in order to join the EU. The European Commission draws up the negotiating framework and presents it at the start of the accession negotiations. (europa.eu)

See also *accession*

cadre des négociations

Le cadre des négociations établit de manière générale les lignes directrices des négociations d'adhésion pour chaque pays candidat. Ce cadre des négociations détermine plus particulièrement les réformes et adaptations que chaque pays candidat doit entreprendre pour adhérer à l'Union européenne. Le cadre des négociations est élaboré par la Commission européenne et présenté à l'ouverture des négociations d'adhésion. (europa.eu)

Voir aussi *adhésion*

cadru instituțional unic

În conformitate cu articolul 3 al Tratatului privind Uniunea Europeană, cadrul instituţional unic este o transpunere în practică a principiului conform căruia există un singur set de instituţii europene pentru toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene (cei trei piloni, respectiv: pilonul I - Comunităţile Europene; pilonul II - Politica externă şi de securitate comună; pilonul III - Cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală). Până în 1967, când Tratatul de fuziune a intrat în vigoare, Comunităţile Europene aveau o curte de justiţie comună şi un parlament comun. Fiecare dintre cele trei comunităţi avea însă o comisie proprie şi un consiliu propriu. După adoptarea Tratatului UE din 1992 prin trecerea Curţii de Conturi la rangul de instituţie (de la cel de organism auxiliar), sistemul instituţional avea cinci instituţii: PE, Consiliul, Comisia, Curtea de Justiţie, Curtea de Conturi, iar începând cu 2002, prin apariţia Băncii Centrale Europene, se trece la un sistem de şase. Ca organisme auxiliare importante, existau Comitetul Economic şi Social al CE şi CEEA, dar şi Comitetul Consultativ al CECO/CECA, Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER), Comitetul Regiunilor (CR), Tribunalul de Primă Instanţă (care nu este chiar un organism auxiliar, dar nici o instituţie de sine stătătoare). La vremea aceea, Banca Centrala Europeană nu exista încă, iar Banca Europeană de Investiţii nu putea fi nici ea considerată o instituţie 100% comunitară, deşi funcţionarii săi sunt ai Comunităţilor Europene, iar ţelurile ei au legătură cu obiectivele comunitare. Chiar şi aşa, este mai bine definită prin sintagma *entitate publică financiară internaţională*. Dacă vorbim despre Uniunea Economică şi Monetară, atunci, alături de BCE, trebuie menţionate Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC) şi Institutul Monetar European (IME), care a existat până în anul 2002, când, odată cu trecerea la faza a treia a Uniunii Economice şi Monetare - moneda euro, a dispărut, făcând loc Băncii Centrale Europene. Fiecare instituţie şi chiar Comitetele auxiliare au creat în jurul lor o „constelaţie" de Comitete şi Grupuri de lucru ad-hoc sau permanente. Ceea ce trebuie remarcat este că în articolul C al TUE se afirmă: „Uniunea dispune de un cadru instituţional unic ce garantează coerenţa şi continuitatea acţiunilor întreprinse în vederea atingerii obiectivelor sale". Cu toate că se vorbeşte despre caracterul unic, trebuie făcute câteva precizări: deşi, prin Tratatul UE, Curtea de Conturi devine instituţie, articolul E al TUE nu o include între instituţiile Uniunii Europene (apar doar PE, Consiliul, Comisia şi Curtea de Justiţie); chiar dacă există Comitetul Economic şi Social, se menţine pentru CECO/CECA şi Comitetul de Coordonare, ce reprezintă interesele socioeconomice din sectorul cărbunelui şi al oţelului; Comitetul Regiunilor a fost stabilit doar pentru sectoarele acoperite de CEE; competenţele instituţiilor şi ale organismelor auxiliare variază de la o Comunitate la alta; TUE a ratat şansa de a completa unificarea structurală instituţională din 1957 (un PE, o Curte de Justiţie şi un CES comune pentru CEE şi CEEA) şi continuată în 1965 (un Consiliu şi o Comisie comune) deoarece nu a realizat unificarea competenţelor instituţiilor, ceea ce ar fi dus inclusiv la simplificarea funcţionării Uniunii Europene şi la o mai bună înţelegere a responsabilităţilor fiecărei instituţii de către cetăţenii Uniunii. Altfel spus, cadrul instituţional unic nu este „chiar unic", deşi formula utilizată are sens. Astfel, se poate vorbi despre un cadru instituţional unic având în vedere că inclusiv cei doi piloni interguvernemantali, PESC (articolul J al TUE) şi JAI (articolul K al TUE), sunt organizaţi şi gestionaţi de instituţiile comunitare, la fel ca şi pilonul comunitar

propriu-zis, CEE. Se mai poate spune şi că aceşti trei pilieri constituie un tot, Uniunea Europeană având un sistem instituţional unic ce deserveşte atât pilonul comunitar, cât şi pe cei doi interguvernamentali. Totuşi, când este vorba despre cei doi piloni interguvernamentali, instituţiile comunitare au atribuţii diferite faţă de cazul când este vorba despre cel comunitar. Astfel: Comisia are doar drept limitat de iniţiativă, aceasta revenind, în principal, statelor membre; Consiliul are putere de decizie (adoptă Poziţii şi Acţiuni comune), aplicându-se rar regula ponderării stabilite de Tratate; PE are şi el un rol de control scăzut, singura obligaţie fiind de a fi informat cu regularitate, iar singura sa atribuţie de a emite recomandări şi interpelări; Curtea de Justiţie este exclusă din judecarea acestor doi piloni. Iată de ce sistemul unic nu este chiar unic, fiind mai degrabă un sistem instituţional de „geometrie variabilă". Un argument în plus în acest sens îl aduce articolul J8 al TUE, care prevede crearea unui Comitet Politic având atribuţii în pregătirea reuniunilor Consiliului PESC deşi exista deja COREPER, gândit în general pentru reuniunile Consiliului. Mai mult decât atât, pentru pilonul JAI apare, în articolul K4, un Comitet de Coordonare al Înalţilor Funcţionari care pregătea, şi el, reuniunile Consilului JAI ce aveau drept obiect cooperarea poliţienească şi judiciară, domeniu interguvernamental, dar şi pe cea prevăzută la articolul 100C al TCE (vize pentru terţi), domeniu comunitar. Este adevărat că, referitor la Comitetul Politic şi K4, se afirmă în Tratat că ele desfăşoară o activitate pregătitoare şi că ea nu poate afecta cele prevăzute în articolul 151 al TCE cu privire la activitatea de pregătire şi coordonare generală a muncii Consiliilor de către COREPER. Chiar cu această prevedere, din perspectiva coerenţei, cadrul instituţional nu se dovedea a fi mereu unic. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Uniunea Europeană*

single institutional framework

The single institutional framework (Article 3 of the Treaty on European Union) is the practical expression of the principle that there is only one set of institutions. This implies that the institutions serving the Union and the Community are the same. These institutions thus play a part in the decision-making process for the various pillars.

The existence of a single set of institutions is one of the means used by the authors of the Treaties to ensure coherence between the action of the Union and that of the Community. (europa.eu)

See also *European Union*

cadre institutionnel unique

Le cadre institutionnel unique (article 3 du Traité sur l'Union européenne) est l'expression concrète du principe de l'unicité institutionnelle. Ce concept implique que les institutions de l'Union et celles des Communautés sont les mêmes.

Ces institutions participent donc au processus décisionnel des différents piliers de l'Union européenne. L'unicité du cadre institutionnel est l'un des moyens utilisés par les auteurs des traités pour préserver la cohérence entre l'action de l'Union et celle des Communautés. (europa.eu)

Voir aussi *Union européenne*

capacitate de absorbţie

Capacitatea unei ţări sau organizaţii de a folosi eficient asistenţa financiară primită de la Uniunea Europeană. Gradul de absorbţie a fondurilor disponibile prin Programul Operaţional Regional, de exemplu, este dat de capacitatea organizaţiilor eligibile (care pot solicita finanţare) de a elabora şi a pune în aplicare proiecte viabile, de bună calitate. Cu alte cuvinte, deşi nevoile unei ţări sau organizaţii sunt mari, capacitatea sa de a utiliza eficient asistenţa financiară poate fi limitată, din diferite motive (cum ar fi lipsa personalului instruit, capacitatea administrativă limitată, lipsa cofinanţării, a planificării etc.). O capacitate de absorbţie limitată duce la neutilizarea fondurilor disponibile. Capacitatea de absorbţie poate fi mărită sau diminuată în funcţie de nivelul reformei administraţiei centrale şi locale, dar şi de asigurarea resurselor proprii absolut necesare cofinanţării proiectelor. Există state cu o capacitate impresionantă de absorbţie, precum Spania, care a reuşit să atragă de la UE peste 200 de miliarde de euro în 20 de ani, dar şi altele, de exemplu, România, ce nu au absorbit în primul an de la aderare decât aproximativ 400 de milioane de euro dintr-un total de peste 33 de miliarde, stabiliţi pentru perioada 2007-2013. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Inforegio.ro)

absorption capacity

The absorption capacity is the ability that a country or an organization has in order to use the financial assistance from the EU in an effective manner. The degree of absorption of funds depends of the capacity of the eligible organizations to elaborate and to implement valid projects. In other words, despite the needs of a country or of an organization, the capacity to effectively use funds may be limited, and this may lead to neutralization of the funds. (Adapted translated from Romanian by Daniela Răpan)

capacité d'absorption

La capacité d'une pays ou d'une organisation d'utiliser efficacement l'assistance financière reçue de l'UE. Le degré d'absorption des fonds dépend de la capacité des organismes éligibles d'élaborer et de mettre en œuvre des projets viables, de bonne qualité. En d'autres mots, bien qu'un pays ait grand besoin des fonds, sa capacité de les utiliser efficacement peut être limitée, ce qui peut amener à la neutralisation des fonds. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

capitală culturală europeană

Denumire dată în fiecare an unui oraş (sau mai multora) din Europa, în scopul de a face mai vizibile realizările culturale şi punctele de atracţie din oraşul respectiv, astfel încît cetăţenii europeni să îşi cunoască mai bine patrimoniul cultural comun. Iniţiativa de a desemna în fiecare an „capitale culturale europene" datează din 1985, iar începând din 2005 alegerea lor se face de către Consiliul Uniunii Europene, în baza unei recomandări a Comisiei, în a cărei formulare se ţine seama de părerea unui juriu specializat.

Pentru perioada 2006-2010 au fost desemnate capitale culturale europene următoarele oraşe: 2006, Patras (Grecia); 2007, Luxembourg (Luxembourg), Sibiu (România); 2008, Liverpool (Marea Britanie), Stavanger (Norvegia); 2009, Linz (Austria), Vilnius (Lituania); 2010, Essen (Germania), Istanbul (Turcia), Pecs (Ungaria).

Ocazia oferită în 2007 Sibiului de a deveni Capitală Culturală Europeană s-a transformat într-o şansă pentru acest oraş şi România deopotrivă de a prezenta, încă din primul an al aderării la UE, modul nostru de viaţă, tradiţiile, patrimoniul cultural etc., prin intermediul unui program complex şi atractiv. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

European cultural capital

Designed to „contribute to bringing the peoples of Europe together", the European City of Culture project was launched in 1985. The European Cities of Culture have been chosen until 2004, on an intergovernmental basis; the Member States unanimously selected cities worthy of hosting the event, and the European Commission awarded a grant each year to the city selected. For the time being, the European Capitals of Culture are designated each year by the Council of Ministers of the EU, on the basis of the view of a selection panel comprising seven prominent independent members, each of them experts in the culture sector. The selection procedure is laid down in Decision 1419/1999/CE amended by Decision 649/2005/CE. A new designation procedure will apply for the 2013 title onwards, as a new Decision has been adopted by the European Parliament and the Council (1622/2006/CE). Its fosters national competition within the Member States, sets up a monitoring phase after the designation and strengthens the European dimension of the event. The chronology of host countries is the following: 2006 - Greece (Patras), 2007 - Luxembourg and Romania (Sibiu), 2008 - United Kingdom, 2009 - Austria and Lithuania, 2010 - Germany and Hungary. (europa.eu)

capitale culturelle européenne

Conçue pour „contribuer au rapprochement des peuples européens", la Ville européenne de la Culture a été lancée en 1985. Les Villes européennes de la Culture ont été choisies jusqu'en 2004 sur une base intergouvernementale; les États membres sélectionnaient, à l'unanimité, les villes susceptibles d'accueillir la manifestation et la Commission européenne accordait chaque année une subvention à la Ville sélectionnée. La Capitale européenne de la culture est actuellement désignée chaque année par le Conseil des Ministres de l'Union, sur la base de l'avis d'un jury composé de sept hautes personnalités indépendantes, toutes expertes du secteur culturel. La procédure de sélection est définie dans la décision 1419/1999/CE modifiée par la décision 649/2005/CE.

Une nouvelle procédure de sélection sera mise en place à partir du titre 2013. En effet, une nouvelle décision (1622/2006/CE) vient d'être adoptée par le Parlement Européen et le Conseil. Elle encourage les États membres à organiser une compétition entre les villes intéressées par le titre, introduit une phase de suivi post désignation, et renforce la dimension européenne de la manifestation. La chronologie des pays d'accueil est: 2006 - Grèce (Patras), 2007 - Luxembourg, Roumanie (Sibiu), 2008 - Royaume-Uni, 2009 - Autriche et Lituanie, 2010 - Allemagne et Hongrie. (europa.eu)

capitolele acquis-ului comunitar

Capitolele (sectoarele) acquis-ului comunitar 20 la număr, în conformitate cu Repertoarul legislaţiei comunitare în vigoare şi baza de date Celex sunt: 1. dispoziţii generale, financiare şi instituţionale; 2. uniunea vamală şi libera circulaţie a mărfurilor; 3. agricultură; 4. pescuit; 5. libera circulaţie a lucrătorilor şi politica socială; 6. dreptul de stabilire şi libera circulaţie a serviciilor; 7. politica în domeniul transporturilor; 8. politica în domeniul concurenţei; 9. impozitare; 10. politica economică şi monetară şi libera circulaţie a capitalurilor; 11. relaţii externe; 12. energie; 13. politica industrială şi piaţa internă; 14. politica regională şi coordonarea instrumentelor structurale; 15. mediu, consumatori şi protecţia sănătăţii; 16. ştiinţă, informare, educaţie şi cultură; 17. dreptul întreprinderilor; 18. politica externă şi de securitate comună; 19. spaţiul de libertate, securitate şi justiţie; 20. Europa oamenilor.

În cazul negocierilor de aderare la UE se foloseşte o împărţire diferită a acquis-ului comunitar, cele 20 de capitole devenind, după caz, 31 – situaţia statelor din Europa Centrală şi de Răsărit (PECOs) – sau mai multe. Este de fapt vorba despre o reîmpărţire a unora dintre cele 20 de capitole, această operaţiune având drept scop eficientizarea negocierilor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; ier.ro)

Vezi şi *acquis comunitar*

chapters of the Community acquis

The chapters of the *acquis* form the basis of the accession negotiations for each candidate country. They correspond to the different areas of the acquis for which reforms are needed in order to meet the accession conditions. The candidate countries are required to adapt their administrative and institutional infrastructures and to bring their national legislation into line with Community legislation in these areas. The different chapters are reviewed during the screening of the acquis and are evaluated regularly up until the time each chapter is closed. (europa.eu)

See also *Community acquis*; *acquis communautaire*

chapitres de l'acquis communautaire

Les chapitres constituent la base des négociations d'adhésion de chaque pays candidat. Ils correspondent aux différents domaines de l'acquis pour lesquels des réformes sont nécessaires pour satisfaire les conditions d'adhésion. Les pays candidats sont tenus d'adapter leurs infrastructures administratives et institutionnelles et d'aligner leur législation nationale sur la législation communautaire dans ces domaines. Les différents chapitres sont étudiés lors de l'examen analytique de l'acquis (screening) et font l'objet des évaluations régulières jusqu'au moment de leur clôture. (europa.eu)

Voir aussi *acquis communautaire*

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Decizia de a elabora o Cartă a Drepturilor Fundamentale a Uniunii a fost adoptată la Consiliul European de la Köln din 3-4 iunie 1999. Se urmărea concentrarea drepturilor fundamentale aplicabile la nivelul Uniunii Europene într-un singur document, pentru a spori gradul de conştientizare referitor la ele.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene a fost proclamată în mod solemn de Consiliul European de la Nisa din 7 decembrie 2000 şi are la bază Tratatele fondatoare, convenţii internaţionale (cum ar fi Convenţia europeană a drepturilor omului, adoptată în 1950, şi Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor, adoptată în 1989), tradiţii constituţionale comune ale statelor membre şi diverse declaraţii ale Parlamentului European. În cele 54 de articole, Carta defineşte drepturile fundamentale legate de demnitate, libertate, egalitate, solidaritate, cetăţenie şi justiţie. În timp ce prin CEDO (Convenţia europeană a drepturilor omului) sunt protejate numai drepturile civile şi politice, Carta include şi alte drepturi, precum drepturile sociale ale lucrătorilor, protecţia datelor etc.

Prevederile Cartei Drepturilor Fundamentale au fost recent încorporate în textul Tratatului de la Lisabona. Introducerea Cartei ca parte a dreptului primar al Uniunii Europene este acompaniată de posibilitatea ca UE să devină, dacă aceasta va fi voinţa statelor membre, parte a Consiliului Europei şi a CEDO. Până la acest moment se considera nenecesară aderarea Comunităţilor Europene la Consiliul Europei deoarece, se spunea, fiecare stat este membru al Consiliului Europei şi a aderat la CEDO. Prin Tratatul de la Lisabona se lasă deschisă posibilitatea ca UE să se supună nu doar la nivelul statelor membre, ci şi la nivel comunitar jurisdicţiei CEDO. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *drepturile omului*

Charter of Fundamental Rights

Following the 50th anniversary of the Universal Declaration of Human Rights in December 1998, the Cologne European Council (3 and 4 June 1999) decided to begin work on drafting a Charter of Fundamental Rights. The aim was that the fundamental rights applicable at Union level should be consolidated in a single document to raise awareness of them.

The EU's Charter of Fundamental Rights was solemnly proclaimed by the Nice European Council on 7 December 2000. It is based on the Community Treaties, international conventions such as the 1950 European Convention on Human Rights and the 1989 European Social Charter, constitutional traditions common to the Member States and various European Parliament declarations.

The work of drawing up the draft Charter was entrusted to a special body – a Convention – made up of sixty-two members including representatives of the European institutions and the governments of the Member States. In its seven chapters divided into 54 articles, the Charter defines fundamental rights relating to dignity, liberty, equality, solidarity, citizenship and justice.

The Lisbon Treaty that is currently in the process of ratification marks an important step forward for the protection of fundamental rights in the Union. It integrates the

Charter of Fundamental Rights and gives the Union the right to accede to the European Convention on Human Rights (ECHR). The Charter, which until now has been a solemn Declaration by the institutions, is incorporated into the Constitution and provides the Union and the Member States with a list of fundamental rights which will be legally binding on its signatories. The Charter will also become more visible to all Europeans and make them better informed of their rights. While the ECHR is limited to protecting civil and political rights, the Charter goes further to cover workers' social rights, data protection, bioethics and the right to good administration. The Lisbon Treaty includes the provisions of the Charter. (europa.eu)

See also *human rights*

Charte des droits fondamentaux

Suite au 50ème anniversaire de la déclaration universelle des droits de l'homme en décembre 1998, le Conseil européen de Cologne (3-4 juin 1999) a décidé d'entamer des travaux afin de rédiger une charte des droits fondamentaux. L'objectif était de réunir les droits fondamentaux en vigueur au niveau de l'Union dans un seul texte pour leur donner une plus grande visibilité.

La charte des droits fondamentaux de l'UE a été proclamée solennellement au Conseil européen de Nice le 7 décembre 2000. Elle se base sur les Traités communautaires, les conventions internationales dont la convention européenne des droits de l'homme de 1950 et la Charte sociale européenne de 1989, les traditions constitutionnelles communes des États membres ainsi que les différentes déclarations du Parlement européen.

La rédaction du projet de charte a été confiée à une enceinte spéciale – une Convention – composée de 62 membres comprenant notamment des représentants des institutions européennes et des gouvernements des États membres. La charte définit, à travers ses 54 articles rassemblés en sept chapitres, les droits fondamentaux en matière de dignité, liberté, égalité, solidarité, citoyenneté et de justice.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, marque une avancée importante en ce qui concerne la protection des droits fondamentaux dans l'Union. Elle intègre la charte des droits fondamentaux et confère à l'Union un titre de compétence pour adhérer à la convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Jusqu'à présent Déclaration solennelle des institutions, la Charte, qui est incorporée dans la Constitution, permet de doter l'Union et ses États membres d'un catalogue de droits fondamentaux qui sera juridiquement contraignant pour ses signataires. La charte devient aussi plus visible pour l'ensemble des citoyens qui seront mieux informés de leurs droits. De plus, elle comporte des droits qui ne sont pas protégés dans le cadre de la CEDH qui est limitée à la protection des droits civils et politiques. Il s'agit notamment des droits sociaux des travailleurs, la protection des données, la bioéthique ou le droit à une bonne administration. Le Traité de Lisbonne inclut les dispositions de la Charte. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *droits de l'homme*

Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor

Cunoscută şi sub denumirea Carta socială, Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor a fost adoptată în 1989 sub forma unei declaraţii semnate de toate statele membre ale Uniunii Europene de la vremea respectivă, cu excepţia Marii Britanii, care a semnat-o în 1998. Este considerată un instrument politic, care include „obligaţii morale" şi care urmăreşte să garanteze respectarea unor drepturi sociale referitoare la piaţa muncii, formarea profesională, protecţia socială, egalitatea de şanse, sănătatea şi siguranţa la locul de muncă.

Documentul acoperă inclusiv problema includerii prevederilor sale în legislaţia specifică.

Drepturile prevăzute de Carta socială au fost incluse în Carta drepturilor fundamentale, proclamată pe 7 decembrie 2000 la Nisa. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Charter of the Fundamental Social Rights of Workers

The Charter of the Fundamental Social Rights of Workers, known as the Social Charter, was adopted in 1989, in the form of a declaration by all Member States except the United Kingdom, which did not sign it until 1998. It is seen as a political instrument containing „moral obligations" whose object is to guarantee that certain social rights are respected in the countries concerned. These relate primarily to the labour market, vocational training, social protection, equal opportunities and health and safety at work. It also contains an explicit request to the Commission to put forward proposals for translating the content of the Social Charter into legislation. The Social Charter has been followed up by action programmes and specific legislative proposals. The Charter of Fundamental Rights was proclaimed in Nice on 7 December 2000. (europa.eu)

Charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs

La charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs, dite charte sociale, a été adoptée en 1989, sous forme d'une déclaration par tous les États membres à l'exception du Royaume-Uni qui ne l'a signée qu'en 1998. Elle est considérée comme un instrument politique contenant des „obligations morales" visant à garantir le respect de certains droits sociaux dans les États. Ces droits concernent surtout le marché du travail, la formation professionnelle, la protection sociale, l'égalité des chances, la santé et la sécurité au travail. Elle contient aussi une demande expresse à la Commission pour que celle-ci présente des initiatives visant à traduire le contenu de la Charte sociale dans des actes législatifs. La Charte sociale a été suivie de programmes d'action et de propositions législatives concrètes.

La charte des droits fondamentaux a été proclamée à Nice le 7 décembre 2000. (europa.eu)

Carta serviciilor publice

Ideea elaborării unei carte a serviciilor publice este argumentată prin necesitatea unui instrument care să prevadă drepturile fundamentale şi principiile ce guvernează prestarea serviciilor către consumatori, între acestea aflându-se : continuitatea serviciilor, calitatea, accesul egal, preţurile accesibile etc. Rolul serviciilor publice în Uniunea Europeană este confirmat prin articolul 16 al Tratatului CE, introdus prin Tratatul de la Amsterdam. Politica Uniunii Europene privind operatorii de servicii publice urmăreşte liberalizarea serviciilor publice de reţea şi extinderea concurenţei pe pieţele naţionale, indiferent dacă e vorba despre transporturi feroviare, servicii poştale, energie sau telecomunicaţii. (infoeuropa.ro)

Public service charter

The idea behind a public service charter is that there should be an instrument setting out the basic rights and principles governing the provision of services to users. Such principles would include: continuity of service, quality, security of supply, equal access, affordable prices, social, cultural and environmental acceptability. Article 16 of the EC Treaty, introduced by the Treaty of Amsterdam, confirms the role of public services in the EU. The EU policy on operators of public services is still shaped by the desire to liberalise network public services and to widen the scope of competition on national markets, be this in the areas of rail transport, postal services, energy or telecommunications. (europa.eu)

Charte des services publics

L'idée de charte des services publics correspond au projet d'un texte qui exposerait les droits fondamentaux et les principes gouvernant la prestation des services aux usagers. Parmi ces principes figureraient : la continuité du service, la qualité, la sécurité d'approvisionnement, l'égalité d'accès, un prix abordable, l'acceptabilité sociale, culturelle et environnementale. L'article 16 du Traité CE, introduit par le Traité d'Amsterdam, consacre le rôle des services publics dans l'Union européenne. La politique de l'Union des opérateurs de services publics reste marquée par la volonté de libéraliser les services publics en réseau et d'étendre le champ de la concurrence sur les marchés nationaux, qu'il s'agisse des transports ferroviaires, des services postaux, de l'énergie ou des télécommunications. (europa.eu)

Carta socială europeană

Document elaborat de Consiliul Europei, la Torino, la 18 octombrie 1961 şi intrat în vigoare la 26 februarie 1965. Până la adoptarea Cartei sociale europene (revizuită), la Strasbourg, la 3 martie 1996, Carta din 1961 a fost modificată şi completată succesiv în 1988, 1991 şi 1995.

Carta socială europeană nu este numai o declaraţie solemnă, abstractă, cu o vocaţie pragmatică, ci reprezintă un ansamblu de drepturi fundamentale în domeniile muncii,

angajării, relaţiilor sociale şi securităţii sociale. Efortul redactorilor ei a fost de a identifica, pentru fiecare dintre drepturile recunoscute, un ansamblu de obligaţii mai mult sau mai puţin precise ce vor reveni statului care ratifică acest instrument.

Carta revizuită face parte din documentele importante ale Consiliului Europei în domeniul drepturilor omului şi constituie instrumentul european de referinţă în materie de coeziune socială. Nu întâmplător Carta revizuită a fost denumită Carta socială a secolului XXI. (mie.ro)

European social charter

The European Social Charter guarantees social and economic human rights. It was adopted in 1961 and revised in 1996. The European Committee of Social Rights (ECSR) is the body responsible for monitoring compliance in the states party to the Charter. The European Social Charter sets out rights and freedoms and establishes a supervisory mechanism guaranteeing their respect by the States Parties. Following its revision, the 1996 revised European Social Charter, which came into force in 1999, is gradually replacing the initial 1961 treaty. (coe.int)

Charte sociale européenne

La Charte sociale européenne garantit les droits sociaux et économiques de l'homme. Adoptée en 1961, elle a été révisée en 1996. Le respect des engagements énoncés dans la charte est soumis au contrôle du Comité européen des Droits sociaux. La Charte sociale européenne énonce des droits et libertés et établit un système de contrôle qui garantit leur respect par les États parties.

Elle a fait l'objet d'une révision récente et la Charte sociale européenne révisée de 1996, entrée en vigueur en 1999, remplace progressivement le Traité initial de 1961. (coe.int)

carte albă

Document elaborat de o instituţie comunitară prin care se trasează liniile directoare într-un anumit domeniu de activitate, se stabilesc măsurile şi acţiunile ce trebuie întreprinse pentru atingerea unui obiectiv important al Uniunii Europene. După aprobarea sa de către Consiliul European, cartea albă are caracter obligatoriu pentru cei cărora li se adresează.

Cărţile albe sunt documente elaborate de obicei de Comisia Europeană şi conţin propuneri de acţiuni comunitare într-un anumit domeniu. În anumite cazuri, ele sunt precedate de o carte verde prin care se lansează un proces de consultare la nivel european. Dacă este aprobată de Consiliu, o carte albă poate conduce la un program de acţiune în domeniul respectiv. Cu titlu de exemplu, în 1985 a fost adoptată Cartea albă privind realizarea completă a Pieţei Interne, ce conţinea măsuri a căror finalitate o constituia eliminarea, până la 31 decembrie 1992, a tuturor barierelor comerciale interne pe teritoriul Uniunii Europene, iar în 1995 Cartea albă de pregătire a ţărilor asociate în

vederea integrării lor pe Piaţa Internă a Uniunii Europene. Alte documentele importante de acest tip adoptate de Comisia Europeană sunt : Cartea albă privind creşterea economică, competitivitatea şi ocuparea forţei de muncă (1993), cea privind guvernanţa europeană (2001) sau cea privind serviciile de interes general (2004), dar şi Cartea albă privind politica serviciilor financiare (2005) sau cea privind politica de comunicare europeană. (Iordan Bărbulescu ; mie.ro)

White Paper

Commission White Papers are documents containing proposals for Community action in a specific area. In some cases they follow a Green Paper published to launch a consultation process at European level. When a White Paper is favourably received by the Council, it can lead to an action programme for the Union in the area concerned. When a White Paper has been favourably received by the Council, it can become the action programme for the Union in the area concerned.

Examples are the White Papers on Completion of the Internal Market (1985), on Growth, Competitiveness, Employment (1993) and on European Governance (2001). More recently, the White Paper on Services of General Interest (2004) and that on a European Communication Policy (2006) have also moulded the development of Community policies. (europa.eu)

livre blanc

Les livres blancs publiés par la Commission sont des documents contenant des propositions d'action communautaire dans un domaine spécifique. Ils s'inscrivent parfois dans le prolongement de livres verts dont le but est de lancer un processus de consultation au niveau européen. Lorsqu'un livre blanc est accueilli favorablement par le Conseil, il peut alors mener à un programme d'action de l'Union dans le domaine concerné.

A titre d'exemples, on peut citer les livres blancs sur l'achèvement du marché intérieur (1985), sur „la croissance, la compétitivité et l'emploi" (1993), ou encore sur la gouvernance européenne (2001). Plus récemment, le livre blanc sur les services d'intérêt général (2004) et celui sur une politique de communication européenne (2006) ont également marqué l'évolution des politiques communautaires. (europa.eu)

carte verde

Documentele Comisiei denumite cărţi verzi sunt menite să stimuleze dezbaterea şi să lanseze un proces de consultare la nivel european asupra unui subiect anume (cum ar fi politica socială, moneda unică, telecomunicaţiile). Aceste consultări ar putea conduce la publicarea unei cărţi albe care să transpună concluziile dezbaterii în propuneri practice pentru acţiunile comunitare. Pe site-ul Vocea ta în Europa (*Your voice in Europe* http : // ec.europa.eu/yourvoice/consultations/index_en.htm) pot fi accesate atât consultările deschise în momentul vizitării site-ului, cât şi rezultatele consultărilor anteriorare. Aceste dezbateri pot fi urmate de elaborarea unei cărţi albe. Iată câteva exemple de cărţi

verzi : Cartea verde privind modalităţile de trecere la moneda unică (1995), Cartea verde privind viitorul politicii comune în domeniul pescuitului (2001), Cartea verde privind spiritul antreprenorial (2003), cea despre schimbările demografice şi noua solidaritate între generaţii sau cea privind prezumţia de nevinovăţie (2006) şi, în fine, Cartea verde privind strategia europeană pentru o energie sigură, competitivă şi durabilă (2007). (Iordan Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Green Paper

Green Papers are documents published by the European Commission to stimulate discussion on given topics at European level. They invite the relevant parties (bodies or individuals) to participate in a consultation process and debate on the basis of the proposals they put forward. Green Papers may give rise to legislative developments that are then outlined in White Papers.

Green Papers on entrepreneurship in Europe (2003), on demographic change and a new solidarity between the generations (2005) or, more recently on a European strategy for sustainable, competitive and secure energy (2006) are examples of topics discussed. (europa.eu)

livre vert

Les livres verts sont des documents publiés par la Commission européenne dont le but est de stimuler une réflexion au niveau européen sur un sujet particulier. Ils invitent ainsi les parties concernées (organismes et individus) à participer à un processus de consultation et de débat sur la base des propositions qu'ils émettent. Les livres verts sont parfois à l'origine de développements législatifs qui sont alors exposés dans les livres blancs.

Les livres verts sur l'esprit d'entreprise en Europe (2003), sur les changements démographiques et une nouvelle solidarité entre générations (2005) ou plus récemment sur une stratégie européenne pour une énergie sûre, compétitive et durable (2006) offrent des exemples des thématiques discutées. (europa.eu)

CCVista

Bază de date on-line care conţine traduceri ale actelor juridice ale Uniunii Europene şi care poate fi accesată gratuit de cei interesaţi la http : //ccvista.taiex.be. (ccvista.taiex.be)

CCVista

Site containing translations of legal acts of the EU ; however only EU legislation as printed in the Official Journal of the European Union (OJEU) is deemed to be authentic. The *OJEU* is published in the official languages of the European Community by the Office for Official Publications of the EU. The texts and information contained on this site are available free of charge for the purposes of public information. (ccvista.taiex.be)

CCVista

La base CCVista est utilisée comme référentiel pour toutes les traductions de la législation communautaire générées par les unités de coordination de la traduction des pays bénéficiaires de TAIEX. Cette base représente une source vitale d'informations pour tous les internautes désireux de consulter les traductions d'une législation dans différentes langues des pays bénéficiaires. La base de données CCVista a joué un rôle essentiel dans la vague d'élargissement de 2004 et a été à la fois l'interface fondamentale pour la validation définitive des traductions bulgare et roumaine de l'acquis (législation secondaire). Son site est http : //ccvista.taiex.be. (ccvista.taiex.be)

CELEX

Bază de date multilingvă, disponibilă on-line, care conţinea toate textele de reglementare adoptate în cadrul Uniunii Europene, precum şi alte documente, cum ar fi propunerile Comisiei Europene, interpelările adresate Comisiei şi Consiliului de Parlamentul European sau rapoartele Curţii de Conturi a CE. CELEX dispunea în total de aproximativ 60 000 de pagini de informaţii în limbile oficiale ale Uniunii Europene. Site-ul a fost desfiinţat în cursul anului 2007, legislaţia europeană fiind în prezent disponibilă pe site-ul http : // eur-lex.europa.eu. (Daniela Răpan)

Vezi şi *număr CELEX*

CELEX

Multilingual on-line database containing all regulations adopted within the European Union, as well as other documents, such as the Commission's proposals and reports of the European Court of Auditors. The site contained almost 60,000 pages of information in the oficial languages of the EU and it officialy closed down in 2007. At present, the EU legislation is available on-line at http : //eur-lex.europa.eu. (Adapted translation from Romanian by Daniela Răpan)

See also *CELEX code*

CELEX

Base de données multilingue en ligne qui contenait toute la réglementation adoptée par l'Union européenne, aussi que d'autres documents comme les propositions de la Commission et rapports de la Cour des Comptes européenne. Le site avait environ 60.000 pages d'informations dans les langues officielles de l'UE. Le site a été officiellement fermé en 2007, la législation européenne étant disponible sur le site http : //eur-lex.europa.eu. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *numéro CELEX*

Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT)

Vezi *agenţii comunitare*

Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT)

See *Community agencies*

Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT)

Voir *agences communautaires*

Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei (EUMC)

Instituţie descentralizată a Uniunii Europene, cu sediul la Viena, care furniza informaţii despre actele şi manifestările de rasism şi xenofobie de pe teritoriul Uniunii Europene. A fost înlocuită cu Agenţia europeană a drepturilor fundamentale. (Daniela Răpan).

European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC)

EUMC used to be an independent body (agency) of the European Union based in Vienna, whose goal was to provide the Community and its Member States „with objective, reliable and comparable data at European level on the phenomena of racism and xenophobia in order to help them take measures or formulate courses of action within their respective spheres of competence". The European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC) became the EU Agency for Fundamental Rights on 1 March 2007. (Daniela Răpan)

Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC)

L'Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC), entré en vigueur en 1997, a été remplacé en 2007 par l'Agence des droits fondamentaux de l'Union européenne. La mission de l'EUMC était de fournir à la Communauté et à ses États membres des données objectives, fiables et comparables sur les phénomènes du racisme, de la xénophobie et de l'antisémitisme au niveau européen, susceptibles de les aider lorsque, dans les domaines de leurs compétences respectives, ils prenaient ou définissaient des actions. (europa.eu)

Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP)

Vezi *agenţii comunitare*

European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP)

See *Community agencies*

Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP)

Voir *agences communautaires*

Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC)

Vezi *agenţii comunitare*

European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC)

See *Community agencies*

Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC)

Voir *agences communautaires*

Centrul pentru Sateliți al Uniunii Europene (EUSC)

Vezi *agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (PESC)*

European Union Satellite Centre (EUSC; EU SATCEN)

See *Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)*

Centre satellitaire de l'Union européenne (CSUE)

Voir *Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)*

cercuri concentrice

Conform acestui concept, statele europene ar putea fi grupate în mai multe cercuri, în funcţie de nivelul de integrare, însă ideea a fost extinsă dincolo de structura integrativă.

În primul cerc, „de drept comun", ar fi cele 27 de state membre, în al doilea Elveţia, Norvegia şi Islanda, state care nu sunt membre ale Uniunii Europene, dar au acorduri speciale cu aceasta, în al treilea cerc, cel „adiacent", ar fi statele asociate candidate la UE, aflate sau nu în negocieri de aderare (Croaţia, Turcia, Macedonia), următorul cerc ar fi ocupat de statele ce au acorduri de stabilitate şi asociere (Albania, Bosnia-Herţegovina), apoi statele aflate în diferite alte grade de asociere (Serbia, Muntenegru, Republica Moldova, Federaţia Rusă, Ucraina etc.). Ar mai fi cercul statelor aflate în relaţie de cooperare, precum cele aparţinând Procesului Barcelona, statele din America Latină etc. În sfîrşit, cercurile „mai strânse", de cooperare aprofundată (cercul monedei, cercul apărării etc.). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

concentric circles

This concept involves a Europe made up of subsets of states which have achieved different levels of integration. However, it is not confined just to the integration structure of the European Union, and the idea has been expanded upon by a number of prominent figures.

In the first – the circle of shared law – there are the 27 Member States, in the second – Switzerland, Norway, Island – countries which although they are non-EU members they have special agreements with it, in the third – adjacent circle – there are the associated candidate states with which the EU is (or is not) conducting negotiations for accession (Croatia, Turkey, Macedonia), in the next circle there are the states which have Association and Stability Agreements (Albania, Bosnia şi Herţegovina), and then there are the countries that find themselves in various degrees of association with the EU (Serbia, Montenegro, the Republic of Moldova, Russia, Ukraine, etc.). Further on, there are those states which find themselves in a co-operation relation with the EU, like the ones belonging to the Barcelona Process, the states from South and Central America, etc. Also there are „more select circles" for the purpose of greater co-operation (the currency circle, the defence circle and so on). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

cercles concentriques

Le concept de *cercles concentriques* désigne une architecture de l'Europe constituée de sous-ensembles d'États ayant atteint différents niveaux d'intégration. Cependant, il ne se limite pas à la structure intégrative de l'UE et a été développé par plusieurs personnalités.

Dans le premier cercle – de droit commun – il y a les 27 États membres, dans le deuxième il y a la Suisse, la Norvège et l'Islande qui, même si ne sont pas membres de l'UE, ont des accords spéciaux avec elle, dans le troisième – le cercle des proches – il y a les États associés candidats à l'UE, engagés ou non dans des négociations d'adhésion (la Croatie, la Turquie, la Macédoine), dans le cercle suivant il y a les États qui ont des accords de stabilisation et d'association (Albanie, Bosnie-Herzégovine), puis il y a ceux dans les différents degrés d'association (la Serbie, le Monténégro, la Moldavie, la Russie, l'Ukraine, etc.). Enfin, dans le cercle le plus lointain il y a les États qui ont des relations

de coopération, tels que les membres du Processus de Barcelone, les États d'Amérique latine, etc. Il y a aussi des „cercles plus restreints" prévoyant des coopérations renforcées (cercle monétaire, cercle de défense, etc). (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

cetățenia Uniunii Europene

Cetăţenia Uniunii Europene a fost creată prin Tratatul semnat la Maastricht în 1992. Toţi cetăţenii statelor membre sunt şi cetăţeni ai Uniunii. Ei beneficiază de dreptul de a circula liber şi de a se stabili oriunde doresc pe teritoriul Uniunii, de a vota şi de a candida la alegerile locale şi la cele pentru Parlamentul European, în statul în care locuiesc. În cazul în care se află pe teritoriul unui terţ stat (care nu este membru al Uniunii Europene), iar statul din care provin nu are reprezentanţă diplomatică sau consulară în statul terţ respectiv, cetăţenii Uniunii beneficiază de protecţie consulară din partea autorităţilor diplomatice ale oricărui alt stat membru. În plus, cetăţenii europeni pot să depună o petiţie la Ombudsmanul European şi să se adreseze instituţiilor europene în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii, urmând să primească un răspuns redactat în aceeaşi limbă. Au acces, în anumite condiţii, la documentele Parlamentului European, ale Consiliului UE şi ale Comisiei şi este interzisă discriminarea lor pe bază de naţionalitate, gen, rasă, religie, dizabilităţi, vârstă sau orientare sexuală. Incluzând drepturi, obligaţii şi participarea la viaţa politică, cetăţenia europeană vizează consolidarea imaginii şi a identităţii Uniunii Europene, precum şi implicarea mai profundă a cetăţeanului în procesul de integrare europeană.

Cetăţenia Uniunii Europene nu substituie cetăţenia statelor, ci doar o completează cu drepturile prezentate mai sus. Cetăţenia Uniunii Europene nu exonerează cetăţenii de obligaţiile cetăţeneşti pe care le au faţă de statele lor de origine. După ratificarea Tratatului de la Lisabona, prin care UE devine subiect de drept internaţional, căpătând personalitate juridică, pe de o parte, iar Carta depturilor fundamentale a UE fiind încorporată în dreptul primar, pe de altă parte, cetăţenia Uniunii Europene va avea o valoare şi mai mare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

citizenship of the European Union

European citizenship was established by the Treaty on European Union (EU Treaty), signed in Maastricht in 1992.

Citizenship of the Union is dependent on holding the nationality of one of the Member States. In other words, anyone who is a national of a Member State is considered to be a citizen of the Union. In addition to the rights and duties laid down in the Treaty establishing the European Community (EC Treaty), Union citizenship confers four special rights : the freedom to move and take up residence anywhere in the Union ; the right to vote and stand in local government and European Parliament elections in the country of residence ; diplomatic and consular protection from the authorities of any Member State where the country of which a person is a national is not represented in a non-Union country (Article 20 of the EC Treaty) ; the right of petition and appeal to the European Ombudsman.

Following the entry into force of the Treaty of Amsterdam (1999), the status of „European citizen" also confers the following rights : the right to address the European institutions in any one of the official languages and to receive a reply written in the same language ; the right to access the documents of the European Parliament, the Council and the Commission, subject to certain conditions (Article 255 of the EC Treaty) ; the right to non-discrimination between EU citizens on the basis of nationality (Article 12 of the EC Treaty) and to non-discrimination on the basis of gender, race, religion, handicap, age or sexual orientation ; equal access to the Community's civil service.

The introduction of the notion of *Union citizenship* does not replace national citizenship : it is an addition to it. This gives citizens a deeper and more tangible sense of belonging to the Union. (europa.eu)

citoyenneté de l'Union européenne

La citoyenneté européenne a été instituée par le Traité sur l'Union européenne (TUE) signé à Maastricht en 1992.

La citoyenneté de l'Union est subordonnée à la nationalité d'un des États membres. Ainsi, tout individu ayant la nationalité d'un État membre est considéré comme citoyen de l'Union. En plus des droits et des devoirs prévus par le Traité instituant la Communauté européenne (TCE), la citoyenneté de l'Union reconnaît quatre droits spécifiques : la liberté de circulation et de séjour sur tout le territoire de l'Union ; le droit de vote et d'éligibilité aux élections municipales et du Parlement européen dans l'État de résidence ; la protection diplomatique et consulaire des autorités de tout État membre lorsque l'État dont l'individu est ressortissant n'est pas représenté dans un État tiers (article 20 TCE) et le droit de pétition et de recours au médiateur européen.

Suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (1999), le statut de „citoyen européen" confère également les droits suivants : le droit de s'adresser aux institutions européennes dans l'une des langues officielles et de recevoir une réponse rédigée dans la même langue ; le droit d'accès aux documents du Parlement européen, du Conseil et de la Commission, sous réserve de la fixation de certaines conditions (article 255 TCE) ; le droit à la non-discrimination entre citoyens de l'Union fondée sur la nationalité (article 12 TCE) et celui de la non-discrimination du fait du sexe, de la race, de la religion, d'un handicap, de l'âge ou de l'orientation sexuelle et l'égal accès à la fonction publique communautaire.

L'instauration du concept de *citoyenneté de l'Union* ne remplace pas mais s'ajoute aux citoyennetés nationales. Cette complémentarité rend plus tangible le sentiment d'appartenance du citoyen à l'Union. (europa.eu)

cetățenie europeană

Vezi *cetățenia Uniunii Europene*

European citizenship

See *citizenship of the European Union*

citoyenneté européenne

Voir *citoyenneté de l'Union européenne*

clauză de exceptare

Pentru a se evita blocajul general într-un anumit domeniu al cooperării comunitare, în cazul în care un stat membru al Uniunii Europene nu doreşte să se alăture, i se poate acorda o derogare, denumită clauză de exceptare sau *opting out*. Astfel, Marea Britanie, de exemplu, a putut opta să nu participe la stadiul al treilea al Uniunii Economice şi Monetare (UEM). Există clauze similare referitoare la UEM, la apărare şi la cetăţenia europeană. În mod similar, acquis-ul Schengen a fost adoptat doar parţial, Irlanda, Marea Britanie şi Danemarca putând decide de la caz la caz dacă vor participa complet sau parţial la măsurile planificate. Se deosebeşte de cooperarea consolidată, ce are în vedere participarea treptată a tuturor statelor membre la o politică anume, clauza de exceptare nefiind o amânare a participarii, ci o exceptare de la participare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Variante : *opting-out* ; *cooperare* à la carte.

opting out

Opting out is an exemption granted to a country that does not wish to join the other Member States in a particular area of Community co-operation as a way of avoiding a general stalemate. The United Kingdom, for instance, did not wish to take part in the third stage of Economic and Monetary Union (EMU) and similar clauses were agreed with Denmark as regards EMU, defence and European citizenship. The Schengen acquis has similarly been adopted only partially, as Ireland, the United Kingdom and Denmark can decide on a case-by-case basis whether or not to participate fully or only partially in the planned measures. (europa.eu)

opting out

Le concept d'*opting-out* correspond à une dérogation, accordée à un pays ne souhaitant pas se rallier aux autres États membres dans un domaine particulier de la coopération communautaire, afin d'empêcher un blocage général. C'est ainsi que le Royaume-Uni n'a pas souhaité participer à la troisième phase de l'Union économique et monétaire (UEM) et que des clauses similaires ont été octroyées au Danemark en ce qui concerne l'UEM, la défense et la citoyenneté européenne. De même, l'acquis de Schengen a fait l'objet d'une adoption partielle puisque l'Irlande, le Royaume-Uni et la Danemark peuvent décider au cas par cas de participer à tout ou partie des mesures envisagées. (europa.eu)

Il y a aussi le terme *clause d'exemption*.

clauză de flexibilitate

Vezi *competenţe subsidiare*

flexibility clause

See *subsidiary powers*

clause de flexibilité

Voir *compétences subsidiaires*

clauză de rendez-vous

Uneori, când se discută documente de importanţă majoră, liderii Uniunii Europene nu se pun de acord în privinţa unuia sau a mai multor puncte. Într-o asemenea situaţie, ei pot decide să revină la o dată ulterioară asupra acelui punct. Decizia lor este oficializată în scris şi inclusă sub formă de clauză în documentul oficial aflat în discuţie. (Traducere din franceză de Daniela Răpan)

rendez-vous clause

Sometimes, when EU leaders are discussing an important legal document, they cannot reach agreement on a particular issue. So they may decide to come back to this subject at a later date. Their decision is made official by putting it in writing and including it as a clause in the legal text they are discussing. (europa.eu)

clause de rendez-vous

Il arrive que, au cours de discussions sur un document juridique important, les dirigeants européens ne parviennent pas à un accord sur un point particulier. Ils peuvent alors décider de revenir sur ce point à une date ultérieure. Ils rendent cette décision officielle en la mettant par écrit et en l'intégrant sous forme de clause dans le texte juridique qu'ils négocient. (europa.eu)

clauză de salvgardare

Instrument prin care se permite unui stat membru al Uniunii Europene să deroge temporar de la normele dreptului comunitar atunci când astfel îşi protejează interese importante şi legitime. Pentru ca o măsură de salvgardare să poată fi adoptată în mod legal este nevoie de satisfacerea concomitentă a două condiţii : pe de o parte, statul respectiv să fi solicitat în prealabil şi să fi primit autorizaţia comunitară de a aplica o

măsură derogatorie, iar pe de altă parte, UE să aibă competenţa de a aproba o astfel de măsură în domeniul respectiv.

Tratatul CE conţine două categorii de clauze de salvgardare. Prima este destinată sprijinirii unui stat membru pentru ca el să se conformeze fără prea mari dificultăţi cerinţelor Pieţei Unice şi să îşi adapteze astfel progresiv economia la exigenţele comunitare. Cealaltă are un caracter oarecum permanent, putând fi solicitată, în condiţiile menţionate, ori de câte ori o reglementare comunitară riscă să perturbe grav un sector economic din ţara respectivă.

Clauza de salvgardare poate deveni însă şi o măsură punitivă împotriva unui stat atunci când este posibil ca el, prin acţiunile sale, să perturbe buna funcţionare a Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

safeguard clause

Clause which authorizes a EU Member State to ignore certain provisions of the aquis if there is a threat to its essential and legitimate interests, if two conditions are met : the Member State has to formally request such a clause and to receive the Community authorization and on the other hand, the EU must have the power to aprove such a measure in the respective domain.

The EC Treaty contains two types of safeguard clauses. The first is intended to support a Member State in order to pass without excessive difficulty to the requirements of the Single Market and to adjust its economy progressively to these requirements. The other has a rather permanent character, and it may be required, under the conditions mentioned above, whenever a Community regulation is likely to seriously disrupt an economic sector in that country.

The safeguard clauses can also be a punitive measure and they are enabled by the European Commission in cases of serious shortcomings or delays in the fulfilment of commitments as Member State before or after the accession. The general safeguard clauses are applicable to every new Member State. The internal market and the JHA safeguard clause may be applied only vis-à-vis new Member States. Safeguard measures may be taken until the end of a period of three years after accession, but may remain in force beyond this period. However, any safeguard measure shall be maintained no longer than is strictly necessary and must be proportional in scope and duration. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

clause de sauvegarde

Instrument par lequel un État membre de l'UE est permis de déroger temporairement des réglementations du droit communautaire, si de cette manière il protège ses intérêts importants et légitimes. Pour qu'une mesure de sauvegarde puisse être adoptée de façon légale, il faut que deux conditions soit accomplies simultanément : d'une part, l'État respectif doit avoir sollicité et reçu en préalable l'autorisation de la part de la communauté pour mettre en œuvre une mesure dérogatoire, et d'une autre part, il faut que l'UE soit capable d'approuver une telle mesure dans le domaine sollicité.

Le Traité CE fait référence à deux catégories de clauses de sauvegarde. La première catégorie est destinée à aider un État membre pour qu'il passé sans trop de difficulté aux

demandes du Marché Unique, et pour qu'il adapte progressivement son économie aux exigences communautaires. La deuxième catégorie a un caractère quasi-permanent, pouvant être sollicitée, dans les condition mentionnées, chaque fois qu'une réglementation communautaire risque à perturber de manière grave un secteur économique d'un pays. La clause de sauvegarde peut quand même devenir une mesure punitive auprès d'un pays, quand par ces actions, il perturbe le bon fonctionnement de l'Union. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

clauză de suspendare

Prin această clauză, în cazul în care un stat membru încalcă frecvent principiile ce stau la baza Uniunii (libertate, democraţie, respectarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, precum şi statul de drept), pot fi suspendate unele dintre drepturile sale (cum ar fi dreptul de vot în Consiliul de Miniştri). Obligaţiile rămân însă aceleaşi. Clauza de suspendare a fost introdusă prin Tratatul de la Amsterdam, iar Tratatul de la Nisa a adăugat acestei proceduri un mecanism de prevenire. Astfel, Consiliul poate să decidă, prin vot majoritar de 4/5 şi având avizul conform al Parlamentului European, că există un risc evident de încălcare gravă a principiilor fundamentale ale Uniunii Europene de către un stat membru şi să îi adreseze o serie de recomandări în acest sens. Această decizie poate fi luată în urma propunerii înaintate fie de o treime din numărul total al statelor membre, fie de Comisia Europeană sau de Parlamentul European. O asemenea situaţie s-a creat atunci când la conducerea guvernului austriac a ajuns Heider, liderul unui partid de extremă dreaptă. Statele membre ale Uniunii Europene, instituţiile europene, opinia publică europeană au considerat intolerabil faptul de a „sta la aceeaşi masă" cu un lider care propovăduia explicit, la peste 50 de ani de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, rasismul, xenofobia, intoleranţa şi au decis excluderea temporară a Austriei de la întâlnirile organizate la nivelul UE. Odată cu demisia lui Heider, care a survenit câteva luni mai târziu, Austria şi-a reluat locul ce i se cuvenea. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

suspension clause

The suspension clause was written into the EU Treaty (Article 7) by the Treaty of Amsterdam. Under this clause, some of a Member State's rights (e.g. its voting rights in the Council) may be suspended if it seriously and persistently breaches the principles on which the Union is founded (liberty, democracy, respect for human rights and fundamental freedoms, and the rule of law). But its obligations would still be binding.

The Treaty of Nice added a preventive mechanism to this procedure. On a proposal by one third of the Member States, by the Commission or by the European Parliament, the Council, acting by a majority of four fifths of its members after obtaining the assent of the European Parliament, may determine that there is a clear risk of a serious breach of these fundamental principles by a Member State, and address appropriate recommendations to it. (europa.eu)

clause de suspension

La clause de suspension a été introduite dans le Traité sur l'Union européenne (article 7) par le Traité d'Amsterdam.

Elle prévoit qu'en cas de violation grave et persistante par un État membre des principes sur lesquels est fondée l'Union (liberté, démocratie, respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales, ainsi que l'État de droit), celui-ci pourra voir certains de ses droits suspendus (par exemple son droit de vote au Conseil). En revanche, les obligations incombant à cet État demeureront contraignantes.

Le Traité de Nice a complété cette procédure par un dispositif préventif. Sur proposition d'un tiers des États membres, de la Commission ou du Parlement, le Conseil statuant à la majorité des quatre cinquièmes de ses membres et après avis conforme du Parlement, peut constater qu'il existe un risque clair de violation grave des droits fondamentaux par un État membre et lui adresser des recommandations appropriées. (europa.eu)

codecizie

Vezi *procedura de codecizie*

co-decision

See *co-decision procedure*

codécision

Voir *procédure de codécision*

codificare legislativă

Codificarea legislaţiei implică adoptarea unui nou act legislativ, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (seria L), act care include sau abrogă documentele consolidate (actul de bază plus instrumentele de amendare) fără să le modifice în esenţă.

Codificarea poate fi de două tipuri: *verticală*, în cazul în care noul act înglobează într-un singur document atât actul de bază, cât şi instrumentele de amendare, sau *orizontală*, când noul act înglobează într-un singur document mai multe acte de bază paralele, referitoare la o anumită problemă, şi amendamentele la acestea. (infoeuropa.ro)

Variantă: *consolidare legislativă*.

consolidation of legislation

Formal or official consolidation of legislation involves adopting a new legal instrument, published in the Official Journal (L series), which incorporates and repeals the instruments

being consolidated – basic instrument plus amending instrument(s) – without altering their substance. It can be *vertical*, when the new instrument incorporates the basic instrument and instruments amending it into a single instrument or *horizontal*, when the new instrument incorporates several parallel basic instruments – and amendments thereto – relating to the same matter into a single instrument. (europa.eu)

codification des textes législatifs

La codification constitutive ou officielle correspond à l'adoption d'un acte juridique nouveau, publié au Journal Officiel (série L), qui intègre et abroge les actes faisant l'objet de la codification – acte(s) de base + actes modificateurs – sans en changer la substance. Elle peut être *verticale*, quand le nouvel acte juridique intègre en un seul l'acte de base et ses actes modificateurs ou *horizontale*, quand le nouvel acte juridique intègre en un seul plusieurs actes de bases parallèles – et leurs modifications – mais concernant une même matière. (europa.eu)

coeziune economică, socială şi teritorială

Coeziunea economică şi socială favorizează dezvoltarea echilibrată a întregului teritoriu comunitar, reducerea diferenţelor structurale dintre regiunile Uniunii, precum şi promovarea şanselor egale. Ea se concretizează în diverse intervenţii financiare, în special prin Fondurile structurale şi Fondul de coeziune. Coeziunea economică şi socială îşi are originile în Tratatul de la Roma (1957), în al cărui preambul se face referire la reducerea disparităţilor regionale. În anii '70, acţiunea comunitară a avut rolul de a coordona şi a suplimenta instrumentele financiare naţionale. Aceste măsuri s-au dovedit ulterior insuficiente, dat fiind faptul că realizarea pieţei unice nu a condus la eliminarea diferenţelor dintre regiuni, aşa cum fusese prevăzut. Actul Unic European (1986) a inclus, pe lângă crearea pieţei unice, obiectivul de coeziune economică şi socială, iar prin Tratatul de la Maastricht, această politică a fost inclusă în prevederile Tratatului CE (articolele 158-162). Coeziunea economică şi socială este aplicată, în principal, prin politica regională a Uniunii Europene. La fiecare trei ani, Comisia Europeană publică un raport privind progresele înregistrate în realizarea coeziunii economice şi sociale, precum şi contribuţia adusă de politicile comunitare. Politica de coeziune va ocupa a doua poziţie în bugetul Uniunii Europene 2007-2013, fiind prevăzute 348 de miliarde de euro (la preţuri 2006). Extinderea Uniunii Europene spre est a dus la un numar de 27 de state, suprafaţa Uniunii a crescut cu 25%, populaţia cu 20%, dar îmbogăţirea sa doar cu 5%. Produsul intern brut mediu pe cap de locuitor a scăzut cu 10%, disparităţile regionale s-au accentuat. 60% dintre regiunile rămase în urmă se regăsesc în cele 12 state noi membre ale Uniunii Europene – cu alte cuvinte, centrul de greutate al politicii de coeziune s-a deplasat spre est. Pentru Perspectivele Financiare 2007-2013, coeziunea economico-socială se va axa pe creşterea economică şi crearea unor noi locuri de muncă, fără a uita regiunile din vechile state membre afectate de ceea ce cunoaştem ca fiind convergenţa reală. Intervenţiile structurale vor avea loc, de asemenea, pentru zonele geografice care trebuie să facă faţă unor dificultăţi structurale specifice (industriale în reconversie, urbane, rurale, dependente de pescuit, cu probleme demografice sau de altă natură etc.). În fine, simplificarea şi descentralizarea gestiunii instrumentelor financiare ale politicii de coeziune constituie elemente ale perioadei 2007-2013.

Tratatul de la Lisabona prevede adăugarea obiectivului de coeziune teritorială conceptului de coeziune economică şi socială. Este consacrată astfel dimensiunea teritorială a politicii regionale, iar rolul autorităţilor teritoriale este consolidat. De asemenea, Tratatul prevede o implicare crescută a Comitetului Regiunilor în controlul respectării principiului subsidiarităţii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *politica regională*

economic, social and territorial cohesion

Economic and social cohesion is an expression of solidarity between the Member States and regions of the EU. The aim is a balanced development throughout the EU, reducing structural disparities between regions and promoting equal opportunities for all. In practical terms, this is achieved by means of a variety of financing operations, principally through the Structural Funds and the Cohesion Fund. Every three years the European Commission presents a report on the progress made in achieving economic and social cohesion and on how Community policies have contributed to it.

At European level, the origins of economic and social cohesion go back to the Treaty of Rome (1957) where a reference is made in the preamble to reducing regional disparities. In the 1970s, Community action was taken to co-ordinate the national instruments and provide additional financial resources. Subsequently these measures proved inadequate given the situation in the Community, where the establishment of the internal market, contrary to forecasts, had failed to even out the differences between regions. With the adoption of the Single European Act in 1986, economic and social cohesion proper was made an objective alongside completing the single market. The Maastricht Treaty (1992), finally, incorporated the policy into the EC Treaty itself (Articles 158 to 162).

Economic and social cohesion is essentially implemented through the regional policy of the European Union. Besides the reform of the common agricultural policy and enlargement to the Central and East European countries in 2004, regional policy was one of the major issues discussed in Agenda 2000, which covers the period 2000-2006, largely because of the financial implications.

Regional policy is the European Union's second largest budget item, with an allocation of 348 billion euros (2006 prices) for the period 2007-2013. Enlargement to 27 Member States in January 2007 has meant an entirely new order. The surface area of the European Union has increased by over 25%, its population by over 20%, and its wealth by only 5% approximately. Average GDP per capita in the European Union has fallen by more than 10% and regional disparities have doubled. Since 60% of the regions whose development is lagging behind are in the 12 Member States which joined the EU in 2004, the centre of gravity of regional policy is shifting eastwards.

For the period 2007-2013, economic and social cohesion will have to concentrate more on crucial development concerns in the field of economic growth and employment while continuing to support regions which have not completed the process of convergence in real terms. Structural assistance also remains necessary in geographical areas facing specific structural problems (areas undergoing industrial restructuring, urban areas, rural areas, areas dependent on fishing, and areas suffering from natural or demographic handicaps). Finally, simplification and decentralisation of the management of regional policy financial instruments (Structural Funds and Cohesion Fund) will be the watchwords of the regional policy reform for the period 2007-2013.

The Treaty of Lisbon, which is in the process of being ratified, provides for the objective of territorial cohesion to be added to the concept of *economic and social cohesion*. If ratified, it will definitively sanction the territorial dimension of regional policy and also reinforce the role of the local authorities. Furthermore, the Committee of the Regions will be more involved in monitoring compliance with the principle of subsidiarity. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Also see *regional policy*

cohésion économique, sociale et territoriale

La cohésion économique et sociale exprime la solidarité entre les États membres et les régions de l'Union européenne. Elle favorise le développement équilibré du territoire communautaire, la réduction des écarts structurels entre les régions de l'Union ainsi que la promotion d'une égalité des chances effective entre les personnes. Elle se concrétise à travers de diverses interventions financières, notamment celles des Fonds structurels et du Fonds de cohésion. Tous les trois ans, la Commission européenne présente un rapport sur les progrès accomplis dans la réalisation de la cohésion économique et sociale et sur la façon dont les politiques communautaires y ont contribué.

Au niveau européen, la cohésion économique et sociale tire ses origines du Traité de Rome (1957) dont le préambule faisait référence à la réduction des écarts de développement entre les régions. Dans les années 1970, des actions communautaires ont été entreprises afin de coordonner et de compléter financièrement les instruments nationaux. Ces mesures se révélèrent ultérieurement insuffisantes dans un contexte communautaire où la création du marché intérieur n'avait pas fait disparaître, contrairement aux prévisions, les différences entre les régions. En 1986, l'Acte unique européen a introduit, en plus de la réalisation du marché unique, l'objectif de cohésion économique et sociale proprement dit. Le Traité de Maastricht (1992) a finalement institutionnalisé cette politique dans le Traité CE (articles 158 à 162).

La cohésion économique et sociale est essentiellement mise en œuvre à travers la politique régionale de l'Union européenne. Outre la réforme de la politique agricole commune et l'élargissement aux pays d'Europe centrale et orientale en 2004, la politique régionale a constitué l'un des grands enjeux discutés dans l'Agenda 2000, qui couvre la période 2000-2006, notamment en raison de ses implications financières.

La politique régionale de l'Union européenne occupe le deuxième poste budgétaire de l'Union européenne avec une allocation de 348 milliards d'euros (prix 2006) pour la période 2007-2013. L'élargissement à 27 États membres en janvier 2007 bouleverse la donne. La superficie de l'Union augmente de plus de 25%, sa population de plus de 20%, sa richesse d'environ 5% seulement. Le PIB moyen par habitant de l'Union européenne diminue de plus de 10%, les disparités régionales sont multipliées par deux. Étant donné qu'environ 60% des régions en retard de développement se situent désormais dans les 12 États membres ayant adhérés depuis 2004, le centre de gravité de la politique régionale se déplace vers l'Est.

Pour la période 2007-2013, la cohésion économique et sociale se concentrera davantage sur les problèmes cruciaux de développement en matière de croissance économique et d'emploi tout en continuant également à soutenir les régions qui n'auront pas achevé leur processus de convergence réelle. Des interventions structurelles demeurent

également nécessaires dans les zones géographiques faisant face à des difficultés structurelles spécifiques (zones industrielles en reconversion, zones urbaines, rurales ou dépendantes de la pêche, zones à forts handicaps naturels ou démographiques). Enfin, la simplification et la décentralisation de la gestion des instruments financiers de la politique régionale (les Fonds structurels et le Fonds de cohésion) seront les maîtres mots de la réforme de la politique régionale pour la période 2007-2013.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit d'ajouter l'objectif de cohésion territoriale au concept de *cohésion économique et sociale*. S'il est ratifié, il consacrera définitivement la dimension territoriale de la politique régionale et renforcera également le rôle des autorités territoriales. Le Comité des régions sera, en outre, davantage impliqué dans le contrôle du respect du principe de subsidiarité. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *politique régionale*

Colegiul European de Poliție (CEPOL)

Vezi *agenții de cooperare polițienească și judiciară în materie penală (agenții JAI)*

European Police College (CEPOL)

See *Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)*

Collège européen de police (CEPOL)

Voir *Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)*

comisar european

Fiecare dintre reprezentanții oficiali ai Comisiei Europene, ce se ocupă de un domeniu pentru care a fost desemnat. Munca comisarilor europeni este coordonată de un președinte. Deși în prezent există 27 de comisari, câte unul din fiecare stat membru, ei nu reprezintă statul de origine, fiind obligați la imparțialitate.

În ceea ce privește numărul comisarilor, la Tratatul de la Nisa a fost anexat un protocol conform căruia prima Comisie formată după data aderării celui de-al 27-lea stat la Uniunea Europeană (ar fi cazul Comisiei care își începe mandatul în 2009) va avea un număr de membri mai mic decât numărul statelor membre. Conform aceluiași protocol, numărul comisarilor va fi stabilit de Consiliu, prin vot în unanimitate. Tratatul de la Lisabona prevede de asemenea reducerea numărului membrilor Comisiei Europene la două treimi din numărul statelor membre, însă începând din 2014. Comisarii vor fi aleși în baza unui sistem de rotație echitabil. Comisarii europeni exercită o funcție executivă, asemănătoare celei de la nivelul guvernelor naționale, ceea ce nu înseamnă că Comisia este un guvern european în adevăratul sens al cuvântului. Comisia este, mai degrabă, un

„guvern tehnic", iar Comisarii europeni nişte „miniştri tehnici". Fiecare Comisar conduce un sector de activitate (economie şi finanţe, cooperare pentru dezvoltare, agricultură, pescuit, etc), asemănător unui minister dintr-un stat membru şi cooperează strâns cu celelalte instituţii ale UE, dar şi cu statele membre. (Bărbulescu, Iordan; infoeuropa.ro)

European commissioner

Each of the members of the European commission – 27 at present; a commissioner has the power and responsibility to administer laws or rules that relate to a specific subject matter over which he or she has authority. Each Commissioner is assigned a portfolio, but they take most important decisions collegially, often subject to approval by the European Parliament and/or the Council of the European Union. The Commissioners are appointed by the Member States together with the President, who decides upon their portfolio. The Commission in its entirety then seeks the approval of the Parliament and the Council of Ministers (by qualified majority). It should be noted however that although Commissioners are allocated between Member States they do not represent their states; instead they are to act in European interests.

The Nice Treaty provides that when the EU reaches 27 members, the number of Commissioners will be less than the number of Member States. Therefore, the Commissioners will be appointed on a rotational basis equal for all countries, whose terms will be defined. This rotation should be applicable from 2009, i.e. at the inauguration of the first Commission following the accession of Bulgaria and Romania.

The Lisbon Treaty, in course of ratification proposes that the number of Commissioners should be reduced; from 2014 only two out of three Member States would have the right to representation. The representation would be rotated equally between all states and no state would have more than one simultaneously in the Commission. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

commissaire européen

Chaque membre de la Commission européenne ; il y a 27 actuellement, un commissaire par État membre, mais „offrant toute garantie d'indépendance" (article 213-1 TCE). Les Commissaires sont nommés pour 5 ans renouvelables et choisis en raison de leurs compétences générales ; chaque Commissaire est attribué un portefeuille spécifique. Le Président et les autres membres de la Commission sont soumis en tant que collège, à un vote d'approbation par le Parlement européen, qui préalablement auditionne chaque candidat.

Le Traité de Nice prévoit par ailleurs que lorsque l'Union européenne atteind 27 membres, le nombre de Commissaires sera inférieur au nombre d'États membres. Dès lors, les Commissaires seront nommés selon un système de rotation égalitaire pour tous les pays, dont les modalités devront être définies. Cette rotation devrait être applicable dès 2009, c'est-à-dire à l'entrée en fonction de la première Commission suivant l'adhésion de la Bulgarie et de la Roumanie. Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, propose que le nombre de commissaires soit réduit à partir de 2014, seulement deux des trois États membres ayant le droit de représentation. La

représentation serait une rotation égale entre tous les États et aucun État n'aurait plus d'un membre simultanément dans la Commission. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Comisia Europeană

Comisia Europeană este o instituţie independentă de guvernele naţionale, reprezentând şi apărând interesele Uniunii Europene.

Comisia a fost înfiinţată prin tratatele fondatoare, în anii '50. Instituţia corespunzătoare a CECO se numea Înalta Autoritate. Ca şi în cazul Consiliului, a existat câte o Comisie pentru fiecare comunitate, până la intrarea în vigoare a Tratatului de fuziune, în 1967.

Comisia Europeană are patru funcţii principale:

1. *dreptul de iniţiativă*: Comisia deţine dreptul de iniţiativă în elaborarea actelor comunitare. În elaborarea propunerilor legislative, Comisia colaborează cu grupuri de interese, cu organismele consultative (Comitetul Economic şi Social şi Comitetul Regiunilor) şi solicită opinia guvernelor şi parlamentelor naţionale, precum şi a unor comitete şi grupuri de experţi. De asemenea, trebuie aplicat principiul subsidiarităţii, conform căruia trebuie propusă o acţiune la nivelul Uniunii Europene numai dacă se consideră că problema respectivă nu poate fi rezolvată eficient prin acţiuni întreprinse la nivel local, regional sau naţional. În cadrul pilonilor al doilea (PESC) şi al treilea (cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală), dreptul de iniţiativă nu aparţine exclusiv Comisiei, aşa cum se întâmplă în primul pilon (Comunităţile Europene);
2. *gestionarea şi implementarea politicilor, programelor şi bugetului Uniunii Europene*: Comisia Europeană supraveghează cheltuielile efectuate din bugetul Uniunii Europene de autorităţile naţionale şi locale, fiind la rândul ei supravegheată de Curtea de Conturi Europeană. Comisia gestionează şi politicile Uniunii Europene. De exemplu, în cadrul politicii în domeniul concurenţei, Comisia autorizează sau interzice concentrările economice. De asemenea, Comisia gestionează o serie de programe comunitare în domenii variate – de exemplu, Erasmus, în domeniul educaţiei, Programul Cadru pentru cercetare etc.;
3. *„gardianul" tratatelor*: Comisia veghează la aplicarea dispoziţiilor Tratatelor şi a deciziilor luate în cadrul lor. În cazul în care Comisia estimează că un stat membru nu şi-a îndeplinit vreuna dintre obligaţiile ce îi revin, în conformitate cu tratatele, Comisia poate emite un aviz motivat, adresând o scrisoare oficială guvernului respectiv, iar în cazul în care statul respectiv nu ia măsuri de îndreptare a situaţiei, Comisia poate sesiza Curtea de Justiţie;
4. *reprezentare la nivel internaţional*: Comisia reprezintă UE în forumuri internaţionale, precum Organizaţia Mondială a Comerţului. De asemenea, în responsabilitatea Comisiei intră negocierea acordurilor internaţionale, în numele Uniunii Europene. Comisia este autorizată să deschidă şi să conducă, în numele Uniunii, negocieri cu terţe state sau cu organizaţii internaţionale. În ceea ce priveşte acordurile încheiate cu statele candidate, rolul de negociator revine, în practică, Comisiei Europene.

Comisia este responsabilă din punct de vedere politic în faţa Parlamentului European, trebuind să participe la toate sesiunile sale şi să răspundă, în scris sau oral, la întrebările

lui. PE poate adopta, cu o majoritate de 2/3, o moţiune de cenzură, caz în care întreaga Comisie este obligată să demisioneze. Preşedintele Comisiei Europene îi poate cere unui comisar să demisioneze, iar el trebuie să se conformeze în cazul în care ceilalţi comisari aprobă decizia.

Membrii Comisiei Europene, denumiţi neoficial comisari europeni, sunt numiţi pe o perioadă de cinci ani. Comisarii îşi exercită funcţia independent, în interesul general al Uniunii. O nouă Comisie este numită, în termen de şase luni de la data alegerilor pentru PE, printr-o procedură conform căreia mai întâi guvernele statelor membre desemnează, de comun acord, preşedintele Comisiei, ce, după ce i se aprobă numirea de către PE, alege, la rândul său, împreună cu statele membre, ceilalţi membri ai Comisiei. Noua Comisie este supusă aprobării, în ansamblu, de către PE, iar numirea oficială este făcută de Consiliu, prin vot în majoritate calificată. Comisarii sunt aleşi dintre personalităţile politice ale statelor membre. Unii dintre ei au fost miniştri în statul de origine. Odată aleşi, ei nu mai reprezintă interesele naţionale, ci pe cele ale Uniunii Europene.

Încă de la înfiinţare, Comisia a fost întotdeauna formată din câte doi cetăţeni ai statelor membre cu populaţie mare şi câte unul din celelalte state membre.

Tratatul de la Nisa a rezolvat provizoriu această problemă, prevăzând limitarea la un comisar pentru fiecare stat membru începând cu Comisia 2004-2009. În prezent, Comisia Europeană este compusă din 27 de comisari, fiind condusă de fostul prim-ministru portughez, José Manuel Durrão Barroso. În plus, Protocolul privind extinderea, anexat Tratatului de la Nisa, prevede că, începând cu data intrării în funcţie a primei Comisii în urma aderării celui de-al douăzeci şi şaptelea stat membru, numărul de comisari va fi mai mic decât numărul de state membre. Numărul exact va fi determinat de Consiliu în unanimitate. Tratatul de la Lisabona, în curs de ratificare, prevede o Comisie redusă la două treimi din numărul statelor membre începând cu 2014. Comisarii vor fi aleşi printr-un sistem de rotaţie echitabil.

Referitor la organizarea Comisiei, ea se reuneşte o dată pe săptămână, de obicei miercurea, la Bruxelles. De asemenea, comisarii participă la reuniunile Parlamentului European. Comisia este cea mai mare instituţie a Uniunii Europene din punctul de vedere al efectivului său de angajaţi (aproximativ 25 000), dintre care aproape un sfert lucrează în domeniul traducerii şi interpretării. Personalul Comisiei este organizat în direcţii generale (DG) şi servicii. Fiecare direcţie generală are în responsabilitatea sa un anumit domeniu şi este condusă de un director general, responsabil în faţa unuia dintre comisari. Propunerile legislative sunt elaborate în cadrul acestor direcţii generale, dar devin oficiale numai când sunt adoptate, prin vot majoritar, în reuniunile săptămânale ale Comisiei.

Conform Tratatului de la Lisabona, vicepreşedintele Comisiei va fi şi secretarul general al Consiliului.

Sediul Comisiei Europene este la Bruxelles (clădirea Berlaymont), în Belgia, dar are birouri şi la Luxembourg. În plus, Comisia are reprezentanţe în statele membre, precum şi delegaţii în statele candidate şi în state terţe. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

European Commission

The European Commission is a politically independent collegial institution which embodies and defends the general interests of the European Union. Its virtually exclusive

right of initiative in the field of legislation makes it the driving force of European integration. It prepares and then implements the legislative instruments adopted by the Council and the European Parliament in connection with Community policies.

The Commission also has powers of implementation, management and control. It is responsible for planning and implementing common policies, executing the budget and managing Community programmes. As „guardian of the Treaties", it also ensures that European law is applied.

The Commission is appointed for a five-year term by the Council acting by qualified majority in agreement with the Member States. It is subject to a vote of appointment by the European Parliament, to which it is answerable. The Commissioners are assisted by an administration made up of Directorates-General and specialized departments whose staff are divided mainly between Brussels and Luxembourg.

Since its foundation the Commission has always been made up of two nationals from each of the Member States with larger populations and one national from each of the others. However, the Treaty of Nice limited the number of Members of the Commission to one per Member State. In addition, the protocol on the expansion attached to the Nice Treaty provides that following the accession of the twenty-seventh Member State, depending on when the first Commission starts (normally from November 2009), the number of Commissioners will be lower than the number of States. The exact number will be determined by the Council unanimously. The Treaty of Lisbon, which is in the process of ratification, provides for a Commission in which only two thirds of the Member States would be represented after 2014. The Members will then be selected in accordance with a rotation system based on the principle of equality. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Commission européenne

Institution collégiale politiquement indépendante, la Commission européenne incarne et défend l'intérêt général de l'Union européenne. En vertu de son droit d'initiative quasi exclusif en ce qui concerne les actes législatifs, la Commission est considérée comme le moteur de l'intégration européenne. Dans le cadre des politiques de la Communauté, elle prépare mais aussi met en œuvre les actes législatifs adoptés par le Conseil et le Parlement européen.

La Commission a par ailleurs des pouvoirs d'exécution, de gestion et de contrôle. Elle assure en effet la programmation et la mise en œuvre des politiques communes, elle exécute le budget et gère les programmes communautaires. En tant que „gardienne des Traités", elle veille également à ce que la législation européenne soit appliquée.

La Commission est nommée à la majorité qualifiée pour 5 ans par le Conseil en accord avec les États membres. Elle est soumise à un vote d'investiture du Parlement européen devant lequel elle est responsable. Le collège des commissaires est assisté par une administration composée de directions générales et de services spécialisés dont le personnel est réparti principalement entre Bruxelles et Luxembourg.

Depuis l'origine, la Commission a toujours été composée de deux ressortissants des États membres les plus peuplés et d'un ressortissant de chacun des autres États membres.

Le Traité de Nice a réglé de façon provisoire la question en prévoyant une limitation de la composition de la Commission à un commissaire par État membre à partir de

l'entrée en fonction de la Commission de 2004-2009. Actuellement, l'exécutif européen, présidé par l'ancien Premier ministre portugais José Manuel Barroso, est donc composé de 27 commissaires. De plus, le protocole sur l'élargissement annexé au Traité de Nice prévoit qu'à partir de la date d'entrée en fonction de la première Commission suivant l'adhésion du vingt-septième État membre (donc normalement à partir de novembre 2009), le nombre de commissaires sera inférieur à celui du nombre d'États. Le nombre exact sera alors fixé par le Conseil statuant à l'unanimité. Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit une Commission réduite aux deux tiers du nombre des États membres à partir de 2014. Les commissaires seront alors choisis selon un système de rotation égalitaire. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

comisii parlamentare

Ca şi în cazul parlamentelor naţionale, şedinţele în plen ale Parlamentului European (PE) sunt pregătite de o serie de comisii. Membrii acestor comisii sunt aleşi dintre membrii Parlamentului European, la începutul şi la jumătatea mandatului, în funcţie de afilierea politică şi de experienţa lor.

Conform Regulamentului Parlamentului European, numărul comisiilor şi responsabilităţile lor sunt decise de membrii PE, în baza unor propuneri a Conferinţei preşedinţilor. Pentru mandatul 2004-2009, s-a decis creşterea numărului de comisii permanente specializate de la 17, câte au fost în mandatul trecut, la 20. O comisie este alcătuită din 28-86 de deputaţi şi are un preşedinte, un birou şi un secretariat. Principalele funcţii ale unei comisii permanente sunt dezbaterea propunerilor legislative înaintate de Comisia Europeană şi elaborarea unor rapoarte, din proprie iniţiativă. Astfel, pentru fiecare propunere legislativă sau alt gen de iniţiativă, este numit, de comun acord între grupurile politice, un raportor. Raportul elaborat de el este dezbătut, modificat, dacă se consideră necesar, votat în cadrul comisiei respective şi apoi înaintat plenului Parlamentului European, pentru a servi drept bază dezbaterilor şi votului în acest cadru. În plus, la numirea unei noi Comisii Europene, comisiile parlamentare audiază comisarii desemnaţi, aceasta fiind o etapă de pregătire a aprobării Comisiei Europene de către PE. Dacă se consideră necesar, Parlamentul poate decide crearea unor subcomisii, a unor comisii temporare sau a unor comisii de anchetă.

Comisiile temporare sunt instituite pentru o perioadă de 12 luni, care poate fi apoi prelungită.

Comisiile de anchetă studiază posibile încălcări ale dreptului comunitar sau cazuri de aplicare necorespunzătoare a acestuia. De exemplu, în 1997, a fost instituită o comisie de anchetă cu rolul de a investiga întârzierea reacţiei europene la criza „vacii nebune" (epidemia de encefalopatie bovină spongiformă). (europa.eu ; infoeuropa.ro)

parliamentary committees

As in the national Parliaments, various committees have been set up within the European Parliament to prepare the proceedings of the full House. The core legislative work of Parliament is done in these committees. The members of each committee are elected

from among the Members of Parliament at the beginning of and half-way through each parliamentary term, according to their political affiliation and their expertise.

The European Parliament's Rules of Procedure specify that the Members of Parliament set the number of committees and determine their powers. For the sixth parliamentary term (2004-2009), it was decided to increase the number of specialized standing committees from 17 to 20, dealing with different areas of activity (internal market, agriculture, employment, industry, culture, constitutional and legal affairs etc.).

Parliament can also set up sub-committees, temporary committees and committees of inquiry if it considers it necessary. Committees of inquiry look into possible infringements of Community law or cases of maladministration in its implementation. For example, a committee of inquiry was set up in 1997 to investigate the delay in the European response to the „mad cow" crisis. Temporary committees are set up for a period of 12 months, but can be renewed indefinitely. Their remit need not be restricted to the implementation of Community law.

The main function of the standing committees is to debate proposals for new legislation put forward by the European Commission and to draw up own-initiative reports. For any proposal for legislation or other initiative, a rapporteur is nominated by agreement between the political groups that make up Parliament. His or her report is discussed, amended and voted on within the parliamentary committee and then placed before the plenary assembly, which meets once a month in Strasbourg, and which debates and votes on the basis of this report.

As preparation for Parliament's vote of approval of the European Commission, the parliamentary committees also conduct hearings of the Commissioners-designate in their specialized areas. (europa.eu)

commissions parlementaires

De la même manière que pour les parlements nationaux, différentes commissions ont été mises en place au sein du Parlement européen afin de préparer le travail en séance plénière. C'est au sein de ces commissions parlementaires que s'effectue le cœur du travail législatif du Parlement. En début, puis en milieu de législature, les députés européens sont élus membres de chaque commission en fonction de leur appartenance politique et de leur expertise.

Le règlement intérieur du PE stipule que les parlementaires fixent le nombre et les attributions des commissions parlementaires. En ce qui concerne la sixième législature (2004-2009), il a été décidé de porter à 20 le nombre de commissions permanentes spécialisées – contre 17 auparavant. Celles-ci sont réparties par secteur (marché intérieur, agriculture, emploi, industrie, culture, affaires constitutionnelles et juridiques, etc.).

S'il l'estime nécessaire, le Parlement peut également créer des sous-commissions, des commissions temporaires ainsi que des commissions d'enquête. Les commissions d'enquête sont chargées d'examiner les éventuelles infractions ou cas de mauvaise administration dans l'application du droit communautaire. Une commission d'enquête a par exemple été mise sur pied en 1997 pour investiguer sur les retards de l'intervention européenne dans la crise de la „vache folle". Les commissions temporaires quant à elles sont mises en place pour une période de 12 mois, mais peuvent être prolongées sans limite. L'objet de leurs investigations peut déborder du cadre strict de l'application du droit communautaire.

Le rôle principal des commissions permanentes est de débattre des propositions de nouvelle législation transmises par la Commission européenne et d'établir des rapports d'initiative. Pour toute proposition de législation ou initiative, un rapporteur est désigné selon un accord entre les groupes politiques qui composent le Parlement. Son rapport est discuté, amendé et voté au sein de la commission parlementaire, puis transmis à l'assemblée plénière, réunie une fois par mois à Strasbourg, qui débat et vote sur la base de ce rapport.

En vue du vote d'investiture de la Commission européenne par le Parlement, les commissions parlementaires assurent également l'audition des Commissaires désignés sur leur domaine de compétence. (europa.eu)

comitet consultativ

Comitet compus din reprezentanţii statelor membre, care este consultat de Comisie în cazurile de antitrust şi de fuziuni şi/sau concentrări de capital, atunci când astfel de consultări sunt prevăzute. Comisia prezintă comitetului proiectul unei decizii referitoare la chestiunea în discuţie, pe care-l examinează împreună. Comitetul consultativ emite un punct de vedere care trebuie să fie luat în considerare în decizia finală a Comisiei. (IATE)

advisory committee

Committee composed of representatives of the Member States which is consulted by the Commission in antitrust and merger cases where such a consultation is foreseen. A preliminary draft decision by the Commission is submitted to and discussed with the Advisory Committee in question. The Advisory Committee issues an opinion which shall be taken into account in the final Commission decision. (IATE)

comité consultatif

Comité composé de représentants des États membres, qui est consulté par la Commission dans des cas d'antitrust et de fusion, quand une telle consultation est prévue. Un projet de décision par la Commission est présenté et discuté avec le Comité consultatif en question. Le Comité consultatif émet un avis qui doit être pris en compte dans la décision finale de la Commission. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

comitet de conciliere

Un comitet de conciliere poate fi format, în conformitate cu articolul 251 (4) al Tratatului instituind Comunitatea Europeană, în cadrul procedurii de codecizie, dacă după a doua lectură a propunerii legislative în cadrul Consiliului Uniunii Europene şi al Parlamentului European, nu s-a ajuns la un acord. Comitetul include un număr egal de reprezentanţi ai Consiliului şi ai Parlamentului şi este coprezidat de Preşedintele Parlamentului European şi Preşedintele Consiliului. Comisia Europeană participă la lucrările comitetului de

conciliere. Reuniunea comitetului de conciliere trebuie să aibă loc, în principiu, într-un interval de şase săptămâni de la a doua lectură a Consiliului. Comitetul are la dispoziţie şase (sau opt) săptămâni de la data primei reuniuni pentru redactarea unui text comun.

Proiectul oricărui text comun trebuie să fie ulterior adoptat, în termen de şase sau opt săptămâni, prin majoritate calificată în Consiliul de Miniştri şi în majoritate absolută a membrilor Parlamentului. În situaţia în care una din cele două instituţii respinge propunerea, se consideră că ea nu a fost adoptată. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *procedura de codecizie*

Conciliation Committee

Under the co-decision procedure between Council and Parliament, a Conciliation Committee may be set up as provided for in Article 251 (4) of the Treaty establishing the European Community. It comprises members of the Council or their representatives and an equal number of representatives of Parliament and is co-chaired by the President of the Parliament and the President of the Council.

Any disagreement between the two institutions following the second reading of a proposal is referred to the Committee. The aim is to reach agreement on a text acceptable to both parties. The Commission also plays a part in the Conciliation Committee to help the European Parliament and the Council to resolve their differences.

The draft of any joint text must then be adopted within six weeks (extendable by two weeks) by an absolute majority of the votes cast in Parliament and by a qualified majority in the Council. Should one of the two institutions reject the proposal, it is deemed not to have been adopted. (europa.eu)

See also *co-decision procedure*

comité de conciliation

Dans le cadre d'une procédure de codécision entre le Conseil de l'Union européenne et le Parlement européen, un comité de conciliation prévu par l'article 251 (paragraphe 4) du Traité instituant la Communauté européenne, peut être créé. Composé de membres du Conseil ou de leurs représentants et du même nombre de représentants du Parlement, il est coprésidé par le Président du Parlement et le Président du Conseil.

Ce comité intervient en cas de désaccord entre les deux institutions à l'issue de la deuxième lecture de telle ou telle proposition. L'objectif est d'aboutir à un texte acceptable pour les deux parties. La Commission participe également aux travaux du comité de conciliation afin de promouvoir un rapprochement des positions entre le Parlement et le Conseil.

Le projet commun doit ensuite être arrêté dans les six semaines (délai prorogeable deux semaines) par le Conseil et le Parlement. Il est adopté à la majorité absolue des suffrages exprimés pour le Parlement et à la majorité qualifiée pour le Conseil. La proposition est réputée non adoptée en cas de rejet par l'une des deux institutions. (europa.eu)

Voir aussi *procédure de codécision*

comitete şi grupuri de lucru

Instituţiile comunitare sunt asistate, la toate nivelurile procesului legislativ, de mai multe tipuri de comitete. Astfel, înainte de a elabora o nouă propunere legislativă, Comisia Europeană consultă, cu regularitate, comitete de experţi. Aceste comitete sunt compuse din reprezentanţi ai mediilor afectate de respectivul document (de exemplu, sectorul privat, experţi guvernamentali naţionali). În total, există circa 60 de astfel de comitete, pentru toate sectoarele, dintre care aproximativ jumătate pentru diferite aspecte legate de agricultură. La rândul său, Consiliul Uniunii Europene este asistat de o serie de comitete şi grupuri de lucru, care pregătesc deciziile acestei instituţii. Unele dintre aceste comitete au fost înfiinţate prin prevederi ale tratatelor (de exemplu, Comitetul Articolul 36 pentru justiţie şi afaceri interne), în timp ce altele sunt comitete de tip ad-hoc, precum Comitetul pentru probleme de cultură, care examinează propunerile legislative privind cooperarea în domeniul culturii, pregăteşte lucrările Consiliului pe această temă şi urmăreşte acţiunile ce trebuie întreprinse. Comitetele de acest tip sunt compuse din reprezentanţi ai statelor membre şi un reprezentant al Comisiei. În paralel, o serie de grupuri de lucru pregătesc lucrările COREPER. Unele dintre aceste grupuri sunt constituite pentru o anumită perioadă şi pentru anumite problematici. Pentru fiecare sector există aproximativ 100 de grupuri de lucru care se reunesc periodic. Calendarul reuniunilor şi subiectele de pe ordinea de zi se găsesc pe site-ul Consiliului Uniunii Europene.

Pe lângă acestea, există şi comitete formate pe baza unor texte legislative, având scopul de a stabili detaliile legate de măsurile necesare pentru punerea în aplicare a acestor documente, care includ principii generale ce trebuie respectate. Aceste comitete sunt formate din experţi numiţi de statele membre şi prezidate de Comisie. Ele funcţionează conform deciziei adoptate de Consiliul Uniunii Europene în 1999, intitulată „Decizia privind Comitologia". Există aproximativ 300 astfel de comitete, în domeniul industriei, al afacerilor sociale, al agriculturii etc. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

committees and working parties

The committees, whose task it is to assist the Community institutions, are involved at all stages of the legislative process. The Commission regularly consults committees of experts before drawing up a new proposal for legislation. These committees, which are made up of representatives of the milieux involved, private sector or national government experts, ensure that the Commission remains open to the concerns of those who will be affected by the legislation. There are about 60 advisory committees covering all sectors, though about half of them deal with agricultural issues.

In the European Parliament, various permanent committees organize the work of the MEPs.

The Council is also assisted by committees and working parties which prepare its decisions. The existence of certain committees is provided for in the treaties (Article 36 Committee for justice and home affairs, for example), and others are ad hoc committees such as the Cultural Affairs Committee, which evaluates proposals on cultural co-operation, prepares the Council discussions and follows up action taken. These committees are made up of representatives of the Member States plus one member of the Commission.

In parallel, various working parties do the preparatory work for COREPER. While some of them are set up on a temporary basis to deal with a particular dossier, about a hundred groups cover a given sector and meet regularly.

When a legislative text has been adopted, it lays down the general principles to be respected. More precise implementing measures may be necessary to apply these principles. In this case, the text provides that a committee is to be set up within the Commission in order to take the appropriate decisions. These committees are made up of experts nominated by the Member States and chaired by the Commission, and are generally governed by rules established by the 28 June 1999 Council decision known as the „Comitology Decision". There are about 300 of them, in the fields of industry, social affairs, agriculture, the environment, the internal market, research and development, consumer protection and food safety. (europa.eu)

Comités et groupes de travail

À tous les stades du processus législatif interviennent des comités chargés d'assister les institutions communautaires. Ainsi, la Commission consulte régulièrement des comités d'experts avant d'élaborer une nouvelle proposition législative. Composés de représentants des milieux intéressés, d'experts privés ou provenant des administrations nationales, ces comités permettent à la Commission de rester ouverte sur les préoccupations des destinataires d'une éventuelle réglementation. Tous secteurs confondus, il existe environ 60 comités consultatifs dont la moitié relève des questions agricoles.

Le Conseil est également assisté de comités et de groupes de travail qui préparent ses décisions. L'existence de certains comités est prévue par les Traités (comité de l'article 36 pour la justice et les affaires intérieures par exemple), d'autres sont des comités „ad-hoc" tel le comité des affaires culturelles qui évalue les propositions en matière de coopération culturelle, prépare les travaux du Conseil et assure le suivi des actions menées. Ces comités sont formés de représentants des administrations des États membres ainsi que d'un membre de la Commission. Parallèlement, différents groupes de travail effectuent des travaux préparatoires pour le COREPER. Si certains sont créés temporairement pour traitér un dossier particulier, environ une centaine de groupes relève d'un secteur donné et se réunit régulièrement.

Lorsqu'un texte législatif a été adopté, il pose des principes généraux à respecter. Des mesures d'exécution plus précises peuvent être nécessaires afin d'appliquer ces principes. Dans ce cas, le texte prévoit qu'un comité sera mis sur pied au sein de la Commission afin de prendre les décisions appropriées. Composés d'experts désignés par les États membres et présidés par la Commission, ces comités sont gérés pour la plupart par les règles établies par la décision du Conseil, du 28 juin 1999, dite „Décision Comitologie". Ces comités sont au nombre de 300 environ et existent notamment dans les domaines de l'industrie, des affaires sociales, de l'agriculture, de l'environnement, du marché intérieur, de la recherche et du développement, de la protection des consommateurs et de la sécurité alimentaire. (europa.eu)

Comitetul Economic şi Social European (CESE)

Înfiinţat prin Tratatul de la Roma, semnat în 1957, CESE este organismul consultativ european în cadrul căruia sunt reprezentate diverse categorii de activităţi economice şi sociale. CESE este astfel o punte între Uniune şi cetăţenii săi, promovând o societate participativă, incluzivă şi mai democratică.

CESE este consultat obligatoriu de Comisia Europeană, de Consiliul Uniunii Europene şi de Parlamentul European, în domenii de interes direct pentru cetăţeni: agricultură, libera circulaţie a lucrătorilor, transporturi, educaţie, formare profesională, sănătate publică, politică socială etc. El trebuie consultat de Comisie şi Consiliu în toate cazurile prevăzute în TCE şi TCEEA şi atunci avizul său devine obligatoriu, precum cele descrise la articolele 43, 79, 100 TCE sau 9, 31, 40 TCEEA. Avizul CES nu este însă angajant, ci consultativ, concluziile sale putând fi ignorate de Consiliu sau Comisie, neputându-se însă ignora obligativitatea acestora de a-l solicita.

Din 1974, CESE emite rapoarte şi avize şi din proprie iniţiativă, în legătură cu probleme socioeconomice la care se referă Tratatele Constitutive (articolul 20.4 din Regulamentul Interior). Sesiunile plenare ale Comitetului Economic şi Social European, în care se aprobă asemenea rapoarte sau avize, sunt convocate de preşedintele CESE din proprie iniţiativă, şi nu la cererea Comisiei sau a Consiliului, aşa cum se întâmplă pentru aprobarea unor acte solicitate de ele.

CESE trebuie să prezinte actele solicitate de Consiliu sau Comisie în termen de zece zile. Dacă nu au fost prezentate în termenul prevăzut, Consiliul sau Comisia pot adopta respectivul act fără avizul Comitetului Economic şi Social European. TUE a modificat acest termen de la zece la 45 de zile, prin noua redactare a articolelor 198 şi 170 TCE şi TCEEA.

Competenţele sale au evoluat permanent, CESE devenind relativ autonom faţă de instituţiile pe care le asista. Astfel, din 1974, prin reforma Regulamentului său intern, se recunoaşte dreptul Comitetului Economic şi Social European de a emite avize asupra tuturor aspectelor vieţii comunitare şi, mai ales, să o facă ori de câte ori consideră a fi necesar, fără a mai aştepta să fie consultat de Comisie sau Consiliu. Există şi o limită, deoarece aceste drepturi suplimentare nu înseamnă şi dreptul de iniţiativă legislativă al Comitetului Economic şi Social European, care rămâne, în principal, al Comisiei. Tot prin aceeaşi modificare, CESE a obţinut dreptul de a-şi face cunoscute avizele prin publicarea lor în JOCE fără a mai fi necesară aprobarea Preşedintelui Comisiei şi a Consiliului. Acest drept a fost reconfirmat prin TUE, ocazie cu care a fost recunoscut şi dreptul Comitetului Economic şi Social European de a-şi aproba singur Regulamentul intern.

De asemenea, CESE poate să se autosesize şi să emită opinii pe teme considerate de interes.

Încurajează o mai largă implicare a societăţii civile în procesul de elaborare a politicilor. CESE organizează numeroase colocvii, rapoarte, audieri etc., în scopul de a ameliora raporturile dintre cetăţeni şi instituţiile Uniunii Europene. CESE are şi rolul de a identifica lacunele şi obstacolele din funcţionarea pieţei interne, precum şi de a propune soluţii.

De asemenea, CESE stimulează rolul societăţii civile în ţări nemembre ale Uniunii Europene şi sprijină înfiinţarea unor structuri consultative. Este o punte de legătură către

Consiliile Economice şi Sociale ale statelor membre, candidate sau terţe. Pe plan internaţional, Comitetul Economic şi Social are legături cu Asociaţia Internaţională a Consiliilor Economice şi Sociale şi participă la reuniuni cu reprezentanţi ai mediilor economice şi sociale din toate zonele lumii.

Fiind un organism independent şi consultativ al Uniunii Europene, înseamnă că instituţiile comunitare au obligaţia de a-l consulta, fără a fi însă obligate să respecte sugestiile sale. O decizie a Uniunii Europene poate fi considerată nulă dacă CESE nu a fost consultat (la fel ca şi în cazul Comitetului Regiunilor).

Membrii Comitetului Economic şi Social European sunt numiţi oficial de Consiliul Uniunii Europene, fiind desemnaţi de guvernele statelor membre, pe o perioadă de patru ani, cu posibilitatea de reînnoire a mandatului. Ei sunt reprezentanţi ai societăţii civile (patronate, sindicate) şi ai altor tipuri de grupuri de interes. CESE are 344 de membri (fiecare stat are un anumit număr de membri, în funcţie de populaţia sa). Preşedintele este ales de membrii Comitetului Economic şi Social European pe o perioadă de doi ani şi are rolul de a asigura bunul mers al lucrărilor CESE.

Membrii Comitetului Economic şi Social European formează trei grupuri:

1. grupul I – angajatorii, incluzând membri ai sectoarelor public şi privat din industrie, IMM, camere de comerţ, comerţ angro şi cu amănuntul, bănci, asigurări, transport şi agricultură;
2. grupul II – format din membri ai organizaţiilor naţionale sindicale, reprezentând toate categoriile de salariaţi;
3. grupul III – activităţi diverse, reprezentând o gamă largă de interese: ONG-uri, organizaţii ale producătorilor agricoli, asociaţii cooperative şi nonprofit, comunităţi ştiinţifice şi academice, asociaţii ce reprezintă femeile, persoanele cu dizabilităţi etc.

Discuţiile pentru reuniunile plenare ale Comitetului Economic şi Social European, care au loc, de regulă, de zece ori pe an, sunt pregătite de subcomitete, denumite secţiuni: ECO – politica economică şi monetară, orientări generale de politică economică, pactul de stabilitate şi creştere, extinderea Zonei euro şi alte aspecte economice; INT – piaţa unică, producţie şi consum; TEN – transport, energie, infrastructură şi societate informaţională; SOC – ocuparea forţei de muncă, condiţii de muncă, protecţie socială, incluziune socială, egalitate de gen, combaterea discriminării, imigraţie, azil, educaţie, formare profesională, drepturile cetăţeneşti etc.; NAT – agricultură şi protecţia mediului; REX – relaţii externe.

Ca urmare a expirării Tratatului CECO, în iulie 2002, a fost încorporată în structura Comitetului Economic şi Social European Comisia Consultativă pentru Transformări Industriale.

Avizele sunt adoptate în şedinţele plenare şi publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

CESE are sediul la Bruxelles, în Belgia. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

European Economic and Social Committee (EESC)

EESC was set up, as an advisory body, by the Treaty establishing the European Economic Community in 1957 to represent the interests of the various economic and social groups. It consists of 317 members falling into three categories: employers, workers and representatives of particular types of activity (such as farmers, craftsmen, small businesses and industry,

the professions, consumer representatives, scientists and teachers, co-operatives, families, environmental movements). Members are appointed by unanimous Council decision for four years and this term may be renewed.

The EESC is consulted before a great many instruments concerning the internal market, education, consumer protection, environment, regional development and social affairs are adopted. It may also issue opinions on its own initiative. Since the entry into force of the Treaty of Amsterdam (May 1999), the EESC has to be consulted on an even wider range of issues (the new employment policy, the new social affairs legislation, public health and equal opportunities) and it may also be consulted by the European Parliament.

The Treaty of Nice, which entered into force in 2003, did not change the number and distribution by Member State of seats on the Committee. However, eligibility for membership was clarified: the EESC is to consist of „representatives of the various economic and social components of organized civil society". (europa.eu)

Comité économique et social européen (CESE)

Le Comité économique et social européen (CESE) a été créé, en tant qu'organe consultatif, par le Traité instituant la Communauté économique européenne en 1957 afin de représenter les intérêts des différentes catégories économiques et sociales. Il comprend 344 membres répartis en trois groupes : les employeurs, les travailleurs et les représentants d'activités spécifiques (agriculteurs, artisans, PME et industries, professions libérales, représentants des consommateurs, de la communauté scientifique et pédagogique, de l'économie sociale, des familles, des mouvements écologiques). Les membres sont nommés, par le Conseil statuant à l'unanimité la majorité qualifié pour quatre ans renouvelables.

Le CESE est consulté avant l'adoption d'un grand nombre d'actes relatifs au marché intérieur, à l'éducation, à la protection des consommateurs, à l'environnement, au développement régional et au domaine social. Il peut également émettre des avis de sa propre initiative. Depuis l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (mai 1999), le CESE doit être consulté de manière obligatoire sur un plus grand nombre de sujets (la nouvelle politique de l'emploi, les nouvelles dispositions en matière sociale, la santé publique et l'égalité des chances) et peut être consulté par le PE.

Le Traité de Nice, entré en vigueur en 2003, n'a pas modifié le nombre et la répartition par État membre des sièges du Comité. La qualification de ses membres a cependant été précisée : le CESE est constitué de „représentants des différentes composantes à caractère économique et social de la société civile organisée". (europa.eu)

Comitetul European de Standardizare (CEN)

Împreună cu CENELEC (Comitetul European de Standardizare Electrotehnică), CEN constituie autoritatea europeană în materie de standardizare pentru statele membre UE şi AELS. În cadrul Uniunii Europene, Comisia Europeană şi Consiliul UE sunt instituţiile ce definesc exigenţele esenţiale la care trebuie să răspundă produsele pe piaţa comunitară (de exemplu, în materie de sănătate şi protecţie a consumatorului), pe când CEN şi CENELEC stabilesc normele ce răspund acestor exigenţe. Înlocuirea normelor naţionale

cu norme europene constituie un pas suplimentar spre armonizarea totală a dispoziţiilor în materie de produse pe piaţa internă a Uniunii Europene. (mie.ro)

Notă: Se poate întâlni sintagma eronată *Comitetul European de Normalizare.*

European Committee for Standardization (CEN)

European Committee for Standardization was founded in 1961 by the national standards bodies in the European Economic Community and EFTA countries. Now CEN is contributing to the objectives of the EU and European Economic Area with voluntary technical standards which promote free trade, the safety of workers and consumers, interoperability of networks, environmental protection, exploitation of research and development programmes, and public procurement. (cen.eu)

Note: French acronym used universally: CEN (Comité européen de normalisation).

Comité européen de normalisation (CEN)

Comité européen de normalisation a été créé en 1961, afin d'harmoniser les normes européennes. Tous ses membres sont également membres de l'ISO et son siège est à Bruxelles. Il a été fondé par les instituts de normalisations des pays membres de l'UE et par les pays membres de l'Association européenne de libre-échange/European Free Trade Association (AELE/AFTE). Il doit promouvoir les normes techniques, le libre commerce (concurrence), la sécurité des travailleurs et des consommateurs, l'interopérabilité des réseaux (poste, chemin de fer, réseau routier, etc.), la protection de l'environnement. Il est complété dans son action par le Comité européen de normalisation en électronique et en électrotechnique (CENELEC). (fr.wikipedia.org)

Comitetul Politic şi de Securitate (COPS)

Comitetul Politic şi de Securitate (COPS) este organul permanent în domeniul politicii externe şi de securitate comună, format din funcţionari de rang înalt din statele membre şi câte un reprezentant al Comisiei Europene şi al Secretarului General al Consiliului Uniunii Europene. Înfiinţarea Comitetului Politic şi de Securitate a fost hotărâtă la Consiliul European de la Helsinki, din decembrie 1999. COPS a devenit organ permanent după Consiliul European de la Nisa, din decembrie 2000.

Responsabilităţile Consiliului Politic şi de Securitate sunt următoarele: să monitorizeze situaţia internaţională în domeniile acoperite de PESC, să contribuie la elaborarea politicilor specifice şi să monitorizeze aplicarea deciziilor Consiliului în domeniul PESC.

COPS exercită controlul politic şi orientarea strategică a operaţiunilor de gestionare a crizelor, fiind autorizat de Consiliul Uniunii Europene să ia decizii în soluţionarea practică a crizelor, în cadrul PESA. COPS este asistat de un grup de lucru politico-militar, de un comitet pentru aspecte civile ale gestionării crizelor, de un comitet militar şi de statul-major militar. Conform Tratatului de la Lisabona, COPS este parte a PESA. (europa.eu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *politica externă şi de securitate comună (PESC)*; *politica europeană de securitate şi apărare (PESA)*

Political and Security Committee (PSC)

The Political and Security Committee (PSC, or COPS, as it is also known by its French acronym) is the permanent body in the field of common foreign and security policy mentioned in Article 25 of the Treaty on European Union.

It is made up of the political directors of the Member States' Foreign Ministries. Its remit is to monitor the international situation in the areas covered by the common foreign and security policy (CFSP), to contribute to the definition of policies and to monitor the implementation of the Council's decisions.

Under the responsibility of the Council, the Committee exercises political control and strategic direction of crisis management operations. It may thus be authorized by the Council to take decisions on the practical management of a crisis. It is assisted by a Politico-Military Group, a Committee for Civilian Aspects of Crisis Management, and the Military Committee (MC) and Military Staff (MS).

Following the entry into force of the Treaty of Amsterdam, establishment of the Committee was agreed in principle at the Helsinki European Council in December 1999. The Committee was originally temporary but became a standing body after the Nice European Council in December 2000. (europa.eu)

See also *Common foreign and security policy (CFSP) ; European security and defence policy (ESDP)*

Comité politique et de sécurité (COPS)

Connu sous l'abréviation française COPS, le Comité politique et de sécurité est la structure permanente en matière de politique étrangère et de sécurité commune visée à l'article 25 du Traité sur l'Union européenne.

Composé des directeurs politiques des ministères des Affaires Étrangères des États membres, il a pour mission de suivre l'évolution de la situation internationale dans le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC), de contribuer à la définition des politiques et de surveiller la mise en œuvre des décisions du Conseil.

Le COPS exerce, sous l'autorité du Conseil, le contrôle politique et la direction stratégique des opérations de gestion des crises. Ainsi, il peut être autorisé, par le Conseil, à prendre des décisions dans la gestion concrète d'une crise. Il est, en outre, assisté d'un groupe de travail politico-militaire, d'un comité des aspects civils de gestion des crises, ainsi que du Comité militaire (CM) et de l'État-major (ÉM).

Suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam, la mise en place du COPS a été acceptée sur le principe lors du Conseil européen d'Helsinki en décembre 1999. De nature temporaire à l'origine, le Comité politique et de sécurité a acquis une forme permanente après le Conseil européen réuni à Nice en décembre 2000. (europa.eu)

Voir aussi *politique étrangère et de sécurité commune (PESC) ; politique européenne de sécurité et de défence (PESD)*

Comitetul Regiunilor (CR)

Comitetul Regiunilor este o instituţie a Uniunii Europene, creată prin Tratatul de la Maastricht şi funcţională din 1994, ce are rolul de a sprijini procesul decizional din cadrul Uniunii prin opinii cu privire la problemele ce pot afecta cetăţenii Europei la nivel local sau regional. Unul dintre principalele sale obiective îl reprezintă consolidarea coeziunii economice şi sociale a statelor membre. CR este un organism independent şi consultativ al Uniunii Europene. Instituţiile Uniunii Europene au obligaţia să îl consulte, dar nu sunt obligate să respecte sugestiile sale. O decizie a Uniunii Europene poate fi considerată nulă dacă CR nu a fost consultat (la fel ca şi în cazul Comitetului Economic şi Social European). Astfel, Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene şi PE au obligaţia de a consulta CR în domenii de competenţa colectivităţilor locale şi regionale : educaţie şi tineret, cultură, sănătate publică, transporturi, telecomunicaţii şi energie, politică regională (fondurile structurale), cooperare transfrontalieră, mediu înconjurător etc.

Comitetul are rolul de a veghea la aplicarea principiului de subsidiaritate, conform căruia deciziile trebuie luate la nivelul autorităţilor publice cel mai aproape de cetăţeni, motiv pentru care este cunoscut şi sub numele „comitetul subsidiarităţii".

Comitetul Regiunilor este compus din reprezentanţi ai regiunilor şi ai altor entităţi locale. Aşa cum spunea Vlad Constantinesco, CR reprezintă dimensiunea instituţională a subsidiarităţii. Trebuie menţionat că unele regiuni - cele având largi competenţe legislative, precum landul german, de exemplu - nu doreau să împartă reprezentarea nivelului infrastatal cu municipiile sau regiunile care aveau alt nivel de competenţă - precum cele franceze, de pildă -, dar UE a dorit să poată fi „auzită vocea tuturor unităţilor teritoriale infrastatale" şi, în plus, să nu acorde o putere excesivă primelor. Argumentul principal l-a constituit proximitatea administraţiei locale, înţelegând aici oraşele, acestea fiind mai „aproape" de nevoile cetăţenilor, şi doar apoi nivelul intermediar, regional. Doar în acest fel, s-a argumentat, verigile lanţului care legau cetăţenii de UE era închis : oraş, regiune, stat, UE. Fiecare, desigur, într-o proporţie exactă şi fără a lipsi nici unul, ceea ce ar putea afecta pacea şi bunăstarea tuturor.

În plus, statele membre aveau diferite organizări politico-administrative, unele nefiind propriu-zis împărţite pe regiuni sau, dacă o asemenea situaţie exista, era dificil să fie comparată cu cea din statele federale sau semifederale, precum Germania, Belgia, Spania, Italia.

Din aceste motive se vorbeşte de eterogenitatea Comitetului Regiunilor : pe de o parte, regiuni şi municipii, pe de alta, regiuni având diferite niveluri de competenţe ; şi, în fine, regiuni mari şi mici, bogate şi sărace, din nord şi sud etc.

Existenţa Comitetului Regiunilor nu afectează dreptul statelor de a se organiza politic şi administrativ aşa cum cred de cuviinţă, conform principiului respectării de către UE a identităţii naţionale a fiecărui stat membru. În cazul în care un stat membru nu este organizat pe regiuni sau nu are un nivel similar acestora, nu este obligat să propună reprezentanţi regionali în CR, ci doar de la nivelul municipiilor. Statele membre, conform principiului autonomiei instituţionale şi în strânsă legătură cu cel al respectării identităţii naţionale, au doar obligaţia să adopte, conform ordinii juridice naţionale, toate măsurile necesare garantării aplicării dreptului comunitar în această materie.

Dată fiind natura politico-teritorială a Comitetului Regiunilor, pare logic să existe în CR reprezentanţi ai tuturor regiunilor, dar statele membre sunt suverane în adoptarea unor soluţii naţionale care să fie în acord cu propria organizare administrativă.

CR are o reprezentativitate politică directă, asistând Comisia şi Consiliul în îndeplinirea funcţiilor Uniunii Europene. Principiile democraţiei şi subsidiarităţii sunt cele ce au inspirat infiinţarea Comitetului Regiunilor şi cele pe care acest organism auxiliar le întrupează cel mai bine la nivelul Uniunii Europene. În legătură cu legitimitatea membrilor Comitetului Regiunilor, PE şi-a exprimat teama că ei ar putea fi desemnaţi din rândul funcţionarilor de la nivel regional şi local, recomandând să fie numiţi doar dintre cei aleşi la nivel de regiuni şi municipii.

Comitetul Regiunilor are 344 de membri. Fiecare stat are un anumit număr de membri, în funcţie de populaţia sa. Împărţirea numărului de reprezentanţi pe state este aceeaşi ca şi la CESE. Membrii Comitetului Regiunilor nu reprezintă comunitatea statelor din care provin, ci ideea generală de „comunităţi ale Uniunii Europene". Ei sunt numiţi pentru o perioadă de patru ani, cu posibilitatea de reînnoire a mandatului, de Consiliul Uniunii Europene, în exclusivitate pe baza propunerilor venite din partea statelor membre. Membrii Comitetului Regiunilor trebuie să deţină un mandat în autorităţile pe care le reprezintă sau să fie răspunzători politic faţă de ele. Astfel, membrii Comitetului Regiunilor sunt preşedinţi ai regiunilor, parlamentari, consilieri locali, primari ai marilor oraşe etc. Preşedintele este ales pentru doi ani de membrii Comitetului Regiunilor, reuniţi în plen.

CR se reuneşte în plen de cinci ori pe an, cadru în care adoptă avizele adresate instituţiilor Uniunii Europene. Aceste avize sunt publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene. În afara sesiunilor plenare, activitatea Comitetului Regiunilor se desfăşoară în şase comisii permanente : Comisia pentru Politica de Coeziune Teritorială (COTER) ; Comisia pentru Politica Economică şi Socială (ECOS) ; Comisia pentru Dezvoltare Durabilă (DEVE) ; Comisia pentru Cultură şi Educaţie (EDUC) ; Comisia pentru Afaceri Constituţionale şi Guvernare Europeană (CONST) ; Comisia pentru Relaţii Externe (RELEX). Sediul Comitetului Regiunilor este la Bruxelles. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Committee of the Regions (CoR)

Created in 1992 by the Treaty of Maastricht and established in 1994, the Committee of the Regions (CoR) is an advisory body that allows local and regional authorities to make their voices heard in the decision-making process of the EU. It is composed of 344 representatives from local and regional authorities, appointed by the Council for four years.

The CoR is consulted by the Council, the Parliament and the Commission in areas that affect local or regional interests. Since the entry into force of the Treaty of Amsterdam in May 1999, the Committee of the Regions must be consulted in a large number of areas : economic and social cohesion, employment, social policy, trans-European transport networks, energy and telecommunications, education and youth, vocational training, culture, the environment, public health and transport.

The CoR may also draw up opinions on its own initiative.

The Treaty of Nice, adopted in December 2000, did not modify the number or distribution of seats by Member States within the CoR. It nonetheless stipulated that the number of its members could not exceed 350. These members should either hold a regional or local authority electoral mandate or be politically accountable to an elected assembly. (europa.eu)

Comité des Régions (CdR)

Instauré en 1992 par le Traité de Maastricht et mis en place en 1994, le Comité des régions (CdR) est un organe consultatif qui permet aux collectivités territoriales de faire entendre leur voix dans le processus de prise de décision de l'Union européenne. Il est composé de 344 représentants des collectivités locales et régionales, nommés pour quatre ans par le Conseil.

Le CdR est consulté par le Conseil, le Parlement et la Commission dans des domaines touchant aux intérêts régionaux et locaux. Depuis l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam en mai 1999, le Comité des régions doit être consulté dans un nombre important de domaines : la cohésion économique et sociale, l'emploi, la politique sociale, les réseaux transeuropéens de transport, l'énergie et les télécommunications, l'éducation et la jeunesse, la formation professionnelle, la culture, l'environnement, la santé publique et les transports.

Le CdR peut également émettre des avis de sa propre initiative.

Le Traité de Nice adopté en décembre 2000 n'a modifié ni le nombre ni la répartition des sièges par État membre au sein du CdR. Il stipule néanmoins que le nombre de ses membres ne peut dépasser 350. Ces derniers doivent être titulaires d'un mandat électoral régional ou local ou être politiquement responsables devant une assemblée élue. (europa.eu)

Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER)

Organ auxiliar permanent al Uniunii Europene, însărcinat cu : pregătirea sesiunilor Consiliului ; asigurarea activităţii sale între sesiuni ; asigurarea permanenţei *de facto* a acestei instituţii, care, altfel, s-ar fi redus la întâlniri periodice interguvernamentale. COREPER este comun celor trei Comunităţi Europene.

Articolele 30, 151 şi 121 TCECO, TCEE şi TCEEA prevăd : „un comitet compus din reprezentanţii permanenţi ai statelor membre va avea responsabilitatea pregătirii sesiunilor Consiliului şi a urmăririi îndeplinirii acordurilor sale".

COREPER este format din funcţionari sau tehnicieni ai statelor membre, în fruntea cărora se găseşte Reprezentantul Permanent al acestora în faţa Comunităţilor Europene, adică şeful misiunii de pe lângă Comunităţile Europene altfel spus, ambasadorul ţării respective în faţa Comunităţilor Europene. Adjunctul său va participa la COREPER II şi trebuie să aibă tot grad diplomatic de ambasador.

La fel ca şi în cazul Consiliului, membrii Comitetului Reprezentanţilor Permanenţi au o dublă alteritate : pe de o parte, sunt numiţi şi plătiţi de statele membre ; pe de alta, fac parte dintr-un organ comunitar auxiliar având funcţii proprii reglementate prin dreptul comunitar.

Numărul membrilor Comitetului Reprezentanţilor Permanenţi diferă de la un stat la altul, singurele constante reprezentând, din partea fiecărui stat, un Reprezentant Permanent şi un Reprezentant Permanent Adjunct.

În practică, de la începutul anilor '70, s-au creat comitete şi grupuri de lucru specifice pentru diferitele sectoare abordate, conduse de Reprezentanţii Permanenţi Adjuncţi

(COREPER I) sau Reprezentanţii Permanenţi (COREPER II). Între aceste două subcomitete nu s-a stabilit o relaţie de ierarhie, ci de competenţe. Această „diviziune a muncii" şi „coborârea spre bază" au ca obiectiv o cât mai bună pregătire a Consiliilor şi o bună cooperare a acestora cu Comisia, participantă activă la COREPER I şi II. Cooperarea Consiliu-Comisie în COREPER este reglementată prin articolul 15 al Tratatului de Fuziune: „cele două, Consiliul şi Comisia, se vor consulta reciproc şi-şi vor determina, prin acord, modalităţile de colaborare". Articolele 162 şi 131 ale TCE şi TCEEA, aşa cum apar ele redactate în TUE, reiterează ideea acestei cooperări în aceiaşi termeni.

Având în vedere că, în general, Consiliul se pronunţă asupra propunerilor Comisiei indiferent dacă este vorba despre propuneri de regulamente sau directive , implicarea ei în activitatea Comitetului Reprezentanţilor Permanenţi devine, astfel, „primul nivel de contact" al Comisiei cu statele membre, momentul în care cele două părţi îşi dau seama dacă o propunere sau alta ar putea (sau nu) să fie aprobată în Consiliu.

Preşedintele COREPER este Reprezentantul Permanent al statului care exercită Preşedinţia Consiliului în faţa Comunităţilor Europene. El elaborează ordinea de zi a sesiunilor Consiliului în funcţie de rezultatul activităţii Comitetului Reprezentanţilor Permanenţi. Astfel, subiectele asupra cărora există un acord în COREPER devin punctele „A" din ordinea de zi, nemaifiind dezbătute, ci doar votate. Cele asupra cărora nu s-a ajuns la acorduri prealabile în COREPER se dezbat şi votează în Consiliu ca puncte „B" pe ordinea de zi.

COREPER are aşadar un rol important atât în privinţa comunicării, cât şi a colaborării dintre Consiliu şi Comisie, dar şi în eficientizarea activităţii Consiliului.

Dacă o propunere discutată în COREPER nu ajunge să fie votată în Consiliu - sau este votată, dar respinsă -, respectiva chestiune se reîntoarce în COREPER, urmând a fi retrimisă Consiliului după ce a fost din nou studiată şi analizată conform indicaţiilor sale. În concluzie, COREPER apare drept garantul continuităţii şi permanenţei Consiliului.

În responsabilitatea Consiliului Reprezentanţilor Permanenţi intră toate domeniile de activitate ale Uniunii, în afară de agricultură, lucrările Consiliului pentru Agricultură fiind pregătite de Comitetul Special pentru Agricultură. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Permanent Representatives Committee (COREPER)

The Permanent Representatives Committee or „COREPER" (Article 207 of the Treaty establishing the European Community) is responsible for preparing the work of the Council of the European Union. It consists of the Member States' ambassadors to the European Union („Permanent Representatives") and is chaired by the Member State which holds the Council Presidency.

COREPER occupies a pivotal position in the Community decision-making system, in which it is both a forum for dialogue (among the Permanent Representatives and between them and their respective national capitals) and a means of political control (guidance and supervision of the work of the expert groups).

It thus carries out preliminary scrutiny of the dossiers on the Council agenda (proposals and drafts for acts tabled by the Commission). It seeks to reach agreement at its own level on each dossier, failing which it may suggest guidelines, options or suggested solutions to the Council.

The agendas for Council meetings reflect the progress made in COREPER. They consist of A items, to be approved without discussion following agreement within COREPER, and B items, for discussion.

COREPER works in two configurations: COREPER I, consisting of the deputy permanent representatives, deals with technical matters and COREPER II, consisting of the ambassadors, deals with political, commercial, economic or institutional matters.

COREPER deals with all areas of the Council's work apart from agricultural issues, for which Agriculture Council dossiers are prepared by the Special Committee on Agriculture (SCA). When the Council sets up a special committee, such as the Political and Security Committee (PSC) for the CFSP or the Employment Committee for the field of employment, these operate with due regard for COREPER's prerogatives. (europa.eu)

Comité des représentants permanents (COREPER)

Le Comité des représentants permanents ou COREPER (article 207 du Traité instituant la Communauté européenne) est chargé de préparer les travaux du Conseil de l'Union européenne. Il est composé des ambassadeurs des États membres auprès de l'Union européenne („Représentants permanents") et est présidé par l'État membre qui assure la Présidence du Conseil.

Le COREPER occupe une place centrale dans le système de prise de décision communautaire où il est à la fois une instance de dialogue (dialogue entre les représentants permanents et de chacun d'entre eux avec sa capitale) et de contrôle politique (orientation et supervision des travaux des groupes d'experts).

Il est ainsi chargé de l'examen préalable des dossiers qui figurent à l'ordre du jour du Conseil (propositions et projets d'actes soumis par la Commission). À son niveau, il s'efforce de trouver un accord sur chaque dossier, à défaut il peut présenter des orientations au Conseil.

De plus, l'ordre du jour des réunions du Conseil est élaboré en fonction de l'avancement des travaux du COREPER. Il est réparti en points A qui sont destinés à être approuvés sans débat suite à un accord trouvé au sein du COREPER et en points B soumis à débat.

Le COREPER agit au moyen de deux formations: le COREPER I, composé des représentants permanents adjoints, couvre les dossiers à caractère technique et le COREPER II, composé des ambassadeurs traite des sujets à caractère politique, commercial, économique ou institutionnel.

Les compétences du COREPER s'appliquent à tous les domaines d'activité du Conseil sauf pour les questions agricoles pour lesquelles le Comité spécial agricole (CSA) prépare les dossiers du Conseil agriculture. Lorsque le Conseil prévoit l'existence d'un comité particulier comme dans le cas de la PESC avec le Comité politique et de sécurité (COPS) ou de l'emploi avec le comité de l'emploi, ces comités fonctionnent dans le respect des prérogatives du COREPER. (europa.eu)

comitologie

Una dintre problemele ce trebuie studiate atunci când este vorba despre delegarea de către Consiliu a unor competenţe către Comisia Europeană o reprezintă modalităţile în care se realizează. Consiliul are obligaţia juridică de a atribui Comisiei competenţe executive. Poate condiţiona însă atribuirea prin stabilirea modalităţilor în care să se realizeze supravegherea sau urmărirea aplicării lor. Aceste modalităţi trebuie să corespundă unor norme şi principii aprobate prin vot în unanimitate, să fi fost propuse de Comisie şi să obţină aviz de la PE. Respectivele modalităţi au fost aprobate prin Directiva cunoscută sub numele „Comitologia" din 13 iulie 1987. Practic, supravegherea se realizează prin intermediul unor comitete interguvernamentale (de avizare, gestiune, reglementare sau salvgardare) cărora le este, într-un fel, subordonată chiar exercitarea competenţei atribuite. În practică, ori de câte ori Consiliul atribuie Comisiei competenţe, trebuie să aleagă procedura de monitorizare sau tipul de Comitet potrivit respectivei competenţe şi conform Directivei Comitologia. Consiliul poate deci doar să aleagă dintre aceste proceduri, nu să inventeze altele. Componenţa acestor Comitete este mereu aceeaşi, adică reprezentanţi ai statelor membre. În privinţa deciziei, funcţionează ponderarea de voturi conform regulilor generale ale Consiliului, iar Preşedinţia este asigurată de un funcţionar al Comisiei. Există patru tipuri de proceduri, adică patru Comitete : consultativ ; de gestiune ; de reglementare ; de salvgardare. *Comitetul consultativ* sau Procedura I reprezintă o procedură mai simplă ce respectă puterile atribuite Comisiei, iar conform AUE, trebuie utilizată în mod preponderent. Comisia supune propunerea sa avizului Comitetului şi trebuie să ţină cont, în cea mai mare măsură posibilă, de acesta. *Comitetul de gestiune* sau Procedura II reprezintă o procedură asemănătoare, dar avizul Comitetului trebuie obţinut prin majoritate calificată. Dacă avizul nu este favorabil, există două variante : Comisia îl poate pune în vigoare, dar Consiliul îi poate revoca punerea în vigoare, în termen de o lună ; Comisia amână intrarea în vigoare până când Consiliul, în termen de trei luni, decide. Dacă expiră termenul de trei luni şi Consiliul nu decide, Comisia poate adopta măsura. *Comitetul de reglementare* sau Procedura III poate adopta un act atunci când are avizul favorabil al Comitetului. Aceste trei tipuri de Comitete existau în practică încă înainte de 1987, dar intră în acţiune cu o forţă sporită după 1987. Cum se poate abserva, Consiliul îşi rezervă ultimul cuvânt în procedurile II şi III dar mai ales III, caz în care, dacă Consiliul nu se pune de acord asupra unei alternative care să-i permită recuperarea competenţelor, poate să blocheze competenţa atribuită Comisiei ori să împiedice măsurile de aplicare propuse de Comisie. Altfel spus, nici nu decide, dar nici nu permite altuia - Comisiei - să decidă. *Comitetul de salvgardare* sau Procedura IV reprezintă a patra procedură, ce stabileşte că, în cazul în care Consiliul decide să atribuie asemenea competenţe Comisiei, ea le poate pune în aplicare, fiind obligată să le comunice şi statelor membre. Consiliul, la rândul său, poate lua altă decizie, dar trebuie să o facă într-un termen determinat. Mai există şi situaţia în care Consiliul nu ia o decizie, dar, dat fiind faptul că nu o confirmă nici pe cea a Comisiei, aceasta nu se poate aplica. Se petrece acelaşi lucru semnalat anterior, când nici Consiliul nu ia o decizie, dar nici nu permite altcuiva să o facă.

Decizia Consiliului Uniunii Europene din 28 iunie 1999 a înlocuit-o pe cea din 13 iulie 1987, simplificând sistemul şi având în vedere introducerea procedurii de codecizie. A fost mărit gradul de transparenţă a sistemului de comitete, în beneficiul Parlamentului

şi al publicului larg, documentele emise putând fi mai uşor de citit şi mai accesibile cetăţeanului. De asemenea, odată cu informatizarea procedurilor de decizie, se urmăreşte publicarea integrală pe internet a documentelor neconfidenţiale transmise Parlamentului.

Decizia din 1999 a fost apoi înlocuită de o nouă decizie, adoptată în iulie 2006, prin care a fost introdusă altă procedură de exercitare a puterilor de implementare : procedura de reglementare cu drept de control, prin care se urmăreşte plasarea celor două instituţii legislative la acelaşi nivel, cel puţin în domeniile unde se aplică procedura de codecizie, în ceea ce priveşte monitorizarea exercitării puterilor de implementare de Comisie. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

comitology

In accordance with Article 202 of the Treaty establishing the European Community (ECT), it is for the Commission to implement legislation at Community level. In practice, each legislative instrument specifies the scope of the implementing powers conferred on the Commission by the Council of the European Union. In this context, the Treaty provides for the Commission to be assisted by a committee, in line with a procedure known as „comitology".

The committees are forums for discussion, they consist of representatives from Member States and are chaired by the Commission. They enable the Commission to establish a dialogue with national administrations before adopting implementing measures. The Commission ensures that measures reflect as far as possible the situation in each of the countries concerned.

Relations between the Commission and the committees are based on models set out in a Council Decision (the „Comitology Decision"), which gives the Parliament the right to monitor the implementation of legislative instruments adopted under the co-decision procedure. The Parliament can object to measures proposed by the Commission or, as the case may be, the Council if it considers them to be *ultra vires*.

The following categories of committee can be distinguished, according to how they operate :

- *advisory committees* : these give their opinions to the Commission, which must try to take account of them ;
- *management committees* : if the measures adopted by the Commission are not in accordance with the committee's opinion, the Commission must refer them to the Council, which, within a period laid down by the basic act, may adopt a different decision by a qualified majority ;
- *regulatory committees* : if the measures envisaged by the Commission are not in accordance with the committee's opinion, the Commission must refer them to the Council and, for information, to the European Parliament. The Council may give its agreement by a qualified majority or introduce an amendment by unanimity, within a period laid down by the basic act, which may not exceed three months. If the Council does not take a decision, the Commission draws up implementing measures, unless the Council opposes this by a qualified majority. In the latter case the Commission may submit an amended proposal or a new proposal or may resubmit the same proposal ;
- *regulatory committees with scrutiny* : these must allow the Council and the European Parliament to carry out a check prior to the adoption of measures of general scope

designed to amend non-essential elements of an act adopted by co-decision. In the event of clear opposition on the part of one of these institutions (absolute majority of MEPs or qualified majority at the Council), the Commission must either adopt the proposed measure, including any amendments to take account of the comments made, or present a legislative proposal to be submitted for the co-decision procedure.

The Council Decision of 28 June 1999 replaced that of 13 July 1987, simplifying the system and taking account of the new co-decision procedure (which gives the Parliament the right to intervene). It also made the committee system more transparent to the Parliament and the general public. Committee documents are more easily accessible to citizens and are recorded in a public register. The Parliament is also generally informed about the work of the committees.

The 1999 Decision was replaced by a new decision adopted in July 2006 which introduced a new procedure for exercising implementation powers : the regulatory procedure with scrutiny.

The idea of this new procedure is to place the two branches of the legislative power on an equal footing, at least in matters subject to co-decision, as regards monitoring how the Commission exercises the implementation powers conferred on it. (europa.eu)

comitologie

D'après le Traité instituant la Communauté européenne (TCE), la Commission européenne exécute la législation au niveau communautaire (article 202 TCE). Concrètement, chaque acte législatif précise l'étendue des compétences d'exécution attribuées à la Commission par le Conseil de l'Union européenne. Dans ce contexte, le Traité prévoit que la Commission est assistée d'un comité, selon une procédure dite de „comitologie".

Forums de discussion, les comités sont composés de représentants des États membres et présidés par la Commission. Ils permettent à la Commission d'instaurer un dialogue avec les administrations nationales avant d'adopter des mesures d'exécution. La Commission s'assure ainsi qu'elles correspondent au mieux à la réalité de chaque pays concerné.

Les relations entre la Commission et ces comités sont régies selon des modèles préalablement établis par une décision du Conseil, la décision „comitologie". Cette décision garantit au Parlement européen un „droit de regard" sur la mise en œuvre des actes législatifs adoptés en codécision. Le Parlement peut manifester son désaccord à l'égard de projets de la Commission ou, le cas échéant, du Conseil, qui excéderaient selon lui les compétences d'exécution prévues dans cette législation.

Les comités peuvent être regroupés selon une typologie établie à partir de critères déterminant leurs modes de fonctionnement, à savoir :

- *les comités consultatifs* adressent leur avis à la Commission, qui doit essayer d'en tenir compte ;
- *les comités de gestion* – lorsque les mesures arrêtées par la Commission ne sont pas conformes à l'avis préalable du comité, la Commission doit les communiquer au Conseil qui peut prendre, pendant un délai défini par l'acte de base, une décision différente à la majorité qualifiée ;
- *les comités de réglementation* – lorsque les mesures envisagées par la Commission ne sont pas conformes à l'avis préalable du comité, la Commission doit les communiquer au Conseil et, pour information, au Parlement européen. Le Conseil peut donner son

accord à la majorité qualifiée ou apporter une modification à l'unanimité, dans un délai fixé par l'acte de base qui ne peut excéder trois mois. À défaut d'une décision du Conseil, la Commission arrête les mesures d'application, sauf si le Conseil s'y oppose à la majorité qualifiée. Dans ce dernier cas, la Commission peut soumettre une proposition révisée, une nouvelle proposition ou soumettre à nouveau la même proposition ;

- *les comités de réglementation avec contrôle* doivent permettre au Conseil et au Parlement d'effectuer un contrôle préalable à l'adoption de mesures de portée générale ayant pour objet de modifier des éléments non essentiels d'un acte adopté en codécision. En cas d'opposition manifestée par une des deux institutions, la Commission ne peut arrêter la mesure proposée. Elle peut en revanche soumettre une proposition modifiée ou une nouvelle proposition.

La décision du Conseil du 28 juin 1999 a remplacé la décision du 13 juillet 1987 en simplifiant le régime et en prenant en considération l'introduction de la procédure de codécision (reconnaissance au Parlement d'un droit d'intervention). Elle améliore également la transparence du système des comités au bénéfice du Parlement et du public. Les documents des comités sont plus facilement accessibles aux citoyens et sont également enregistrés dans un registre public. Le parlement de son côté est largement informé des travaux des comités.

La décision du Conseil du 28 juin 1999 a remplacé la décision du 13 juillet 1987 en simplifiant le régime et en prenant en considération l'introduction de la procédure de codécision (reconnaissance au Parlement d'un droit d'intervention). Elle améliore également la transparence du système des comités au bénéfice du Parlement et du public. Les documents des comités sont plus facilement accessibles aux citoyens et sont également enregistrés dans un registre public. Le parlement de son côté est largement informé des travaux des comités.

La décision de 1999 a été remplacée par une nouvelle décision adoptée en juillet 2006 qui introduit un nouveau type de modalité d'exercice des compétences d'exécution, la procédure de réglementation avec contrôle. Cette nouvelle procédure vise à placer les deux branches du pouvoir législatif sur un pied d'égalité, au moins dans les matières soumises à codécision, dans le contrôle de l'exercice par la Commission des compétences d'exécution qui lui sont conférées. (europa.eu)

competențe comunitare

Deşi Comunităţile Europene au o sumedenie de obiective importante, nu au competenţe generale din cauza statutului lor de organizaţii internaţionale. Cum bine ştim, competenţele organizaţiilor internaţionale sunt limitate chiar dacă obiectivele, mijloacele, instrumentele pe care le au la dispoziţie sunt importante. Comunităţile Europene nu dispun deci de toate competenţele, ci doar de cele pe care li le atribuie statele membre. Tratatele constitutive operează o distribuţie a competenţelor: încep cu cele exclusiv statale, pe care statele şi le rezervă considerând că au legătură cu suveranitatea ; continuă prin atribuirea altor competenţe instituţiilor comunitare, punctual fiecărei instituţii în

parte. Această împărţire poate duce la următoarele situaţii : în unele cazuri, este vorba despre competenţe interne ale statelor, atribuite instituţiilor ; în altele este vorba despre competenţe nou-create care sunt atribuite instituţiilor (armonizare legislativă, de exemplu). Există şi situaţia „pierderii" de către state a competenţelor suverane (interzicerea taxelor vamale între state, de exemplu) ; în acest caz, ceea ce se transferă instituţiilor este controlul aplicării respectivelor politici ; statele pot atribui, prin tratate, drepturi cetăţenilor Uniunii Europene, drepturi care nu există în ordinea juridică naţională şi a căror aplicare trebuie supravegheată atât de judecătorii naţionali, cât şi de CJCE (libera circulaţie a persoanelor, dreptul la rezidenţă, dreptul la sufragiu activ şi pasiv în alegerile locale şi pentru PE etc.). Originea competenţelor comunitare se află, pe de o parte, în procesul de limitare a competenţelor naţionale şi, pe de alta, în cel de transfer al atribuţiilor statelor către Comunitate. La aceasta se referă, în fond, Hotărârea Curţii de Justiţie a Comunităţii Europene (CJCE) „Costa *vs* ENEL" din 1964, care decreta : „Statele membre au limitat, în anumite domenii, drepturile lor suverane şi au creat un corp de drept aplicabil naţiunilor şi lor însele". Competenţele „atribuite" instituţiilor Uniunii Europene au câteva caracteristici importante : trebuie exercitate în limitele, condiţiile şi cadrul stabilite prin Tratate ; nu pot „invada" competenţele statelor ce nu au fost încă atribuite CE. Acest ultim principiu este mai general, în relaţiile interinstituţionale şi în conformitate cu principiul echilibrului instituţional, nici o instituţie neputând să întreprindă acţiuni ori să utilizeze puteri pe care statele membre le atribuie altor instituţii. În concluzie, instituţiile pot exercita doar competenţele care le-au fost atribuite prin Tratate, neputând să emită actele normative sau deciziile pe care le consideră oportune sau necesare – din punct de vedere politic sau tehnic –, ci doar decizii şi acte normative referitoare la competenţe ce le-au fost atribuite. Putem spune chiar că Tratatele CE/UE sunt rezervate atunci când este vorba despre atribuirea unor competenţe sau funcţii generale, spre deosebire de Constituţiile naţionale, care atribuie puteri generale guvernelor şi parlamentelor.

Având în vedere toate acestea, înţelegem că, atunci când vorbim despre instituţiile comunitare ca „executive" sau „legislative", „având putere de iniţiativă", respectiv de „decizie", toate aceste afirmaţii trebuie nuanţate conform paradigmei în care lucrăm şi potrivit căreia Tratatele acordă fiecărei instituţii competenţe concrete, sectoare concrete şi pe teme concrete.

Competenţele comunitare sunt atribuite Uniunii de către statele membre, pentru anumite domenii.

În funcţie de modul în care sunt acordate, există trei tipuri de competenţe : *competenţe explicite* – definite clar prin prevederi ale tratatelor ; *competenţe implicite* – conform teoriei competenţelor implicite, competenţa internă într-un anumit domeniu implică şi competenţa externă în domeniul respectiv (de exemplu, Comunitatea are competenţe explicite în domeniul transporturilor, ceea ce înseamnă că va avea competenţe similare în încheierea unor acorduri cu statele nemembre în acest domeniu) ; *competenţele subsidiare* prevăd că, în cazul în care Comunitatea nu are competenţe explicite sau implicite pentru a atinge un obiectiv referitor la piaţa comună, stabilit prin Tratat, Consiliul Uniunii Europene poate adopta, conform articolului 308 al Tratatului, măsurile necesare în acest sens, prin vot în unanimitate.

Totuşi, există şi competenţe exclusive, partajate şi de coordonare, definite şi în Tratatul de la Lisabona. *Competenţele exclusive* prevăd că Uniunea acţionează în numele statelor sale membre. În această categorie intră, de exemplu, stabilirea regulilor de

concurenţă necesare funcţionării pieţei interne. *Competenţele partajate* merg pe ideea că acţiunea Uniunii Europene se justifică prin faptul că aduce un beneficiu substanţial mai mare decât cel pe care l-ar aduce acţiunile separate ale statelor membre. Printre domeniile în care se aplică această regulă se numără : Piaţa internă, coeziunea economică, socială şi teritorială, agricultura, pescuitul, protecţia mediului, protecţia consumatorilor, transporturile, energia şi spaţiul libertăţii, securităţii şi justiţiei. *Competenţa de a derula acţiuni de sprijin, de coordonare sau acţiuni complementare* prevede că activităţile Uniunii au doar rolul de a coordona şi a completa acţiunile derulate de statele membre. Acest lucru este valabil pentru domenii precum sănătatea, industria, cultura, turismul, educaţia, tineretul, sportul şi pregătirea profesională. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Community powers

Community powers are those that are conferred on the EU in specific areas by the Member States.

There are three types of powers, which depend on how they are conferred : *explicit powers* – clearly defined in the relevant articles of the Treaties ; *implicit powers* – according to the implicit powers theory, competence in external matters derives from explicit internal competence ; where the Treaties assign explicit powers to the Community in a particular area (e.g. transport), it must also have similar powers to conclude agreements with non-Community countries in the same field (the principle of parallelism between internal and external powers) ; *subsidiary powers* imply that where the Community has no explicit or implicit powers to achieve a Treaty objective concerning the common market, Article 308 of the Treaty establishing the European Community allows the Council, acting unanimously, to take the measures it considers necessary.

One of the main innovations in the Lisbon Treaty now being ratified is that it clarifies the powers of the Union. It clearly specifies the areas in which the Member States have transferred their powers of action to the Union.

It also distinguishes the following categories of Union powers, or „competences". The *exclusive competence* refers to the fact that the Union acts alone on behalf of all its Member States. This category covers establishment of the competition rules necessary for the functioning of the internal market, monetary policy, the common commercial policy and the conservation of fishery resources. According to the *shared competence*, the Union acts because its action confers a substantial benefit additional to that resulting from action by the Member States. Among the areas concerned are : the internal market, economic, social and territorial cohesion, agriculture, fisheries, the environment, consumer protection, transport, energy and the area of freedom, security and justice. The *competence to take supporting, co-ordinating or complementary action* states that the Union acts only to co-ordinate or complement the action undertaken by the Member States. This covers matters such as the protection and improvement of health, industry, culture, tourism, education, youth, sport and vocational training. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

compétences communautaires

Les compétences communautaires sont les compétences attribuées par les États membres à l'UE dans des domaines déterminés.

Selon le système d'attribution, il existe trois types de compétences : *les compétences explicites* – elles sont indiquées clairement dans les articles spécifiques des Traités ; *les compétences implicites* – selon la théorie des compétences implicites, la compétence externe découle de l'existence d'une compétence explicite sur le plan interne ; ainsi, dés lors que les Traités reconnaissent à la Communauté des compétences explicites dans un domaine particulier (par exemple, transport), cette dernière doit disposer des compétences analogues pour conclure dans ce même domaine des accords avec des pays tiers (principe du parralélisme entre les compétences internes et externes) ; *les compétences subsidiaires* stipulent que lorsqu'il n'y a pas de compétence explicite ou implicite pour atteindre l'un des objectifs du Traité liés au marché unique, l'article 308 du Traité instituant la Communauté européenne donne au Conseil la possibilité d'adopter à l'unanimité les mesures qu'il estime utiles.

L'un des principaux apports du Traité de Lisbonne – en voie de ratification – est de clarifier les compétences de l'Union. Elle indique en effet clairement les domaines pour lesquels les États membres ont transféré des pouvoirs d'action à l'Union.

Le texte introduit également une classification des compétences de l'Union réparties selon les catégories suivantes. *Les compétences exclusives* – l'Union agit seule au nom de l'ensemble des États membres. Cette catégorie concerne l'établissement de règles de concurrence nécessaires au fonctionnement du marché intérieur, la politique monétaire, la politique commerciale commune et la conservation des ressources de la pêche. *Les compétences partagées* – l'Union intervient parce que son action apporte une valeur ajoutée importante à celle des États membres. Il s'agit notamment des domaines suivants : marché intérieur, cohésion économique, sociale et territoriale, agriculture, pêche, environnement, protection des consommateurs, transports, énergie, et espace de liberté, de sécurité et de justice. *Les compétences d'appui, de coordination ou de complément* – l'Union n'intervient ici que pour coordonner ou compléter l'action des États membres. Ceci concerne notamment la protection et l'amélioration de la santé humaine, l'industrie, la culture, le tourisme, l'éducation, la jeunesse, le sport et la formation professionnelle. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

competențe externe ale Comunității Europene

În legătură cu competenţele externe ale Uniunii Europene, jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene a stabilit că, pe baza principiului competenţelor implicite, competenţa internă explicită într-un anumit domeniu implică şi competenţa externă în domeniul respectiv. Conform Tratatului CE, Comunitatea Europeană are competenţe externe explicite numai în două domenii : politica comercială (conform articolului 133) şi acordurile de asociere (articolul 310).

Competenţele externe ale Comunităţii Europene nu sunt exercitate în domeniul PESC, întrucât ea aparţine pilonului al doilea al Uniunii Europene, în care se aplică metoda interguvernamentală. Articolul 133 a fost modificat, prin Tratatul de la Amsterdam, pentru a permite Comunităţii să se adapteze la schimbările structurale din economia mondială şi să reflecte responsabilităţile sporite acordate Organizaţiei Mondiale a

Comerţului. Conform noului articol 133, Consiliul poate extinde, prin vot în unanimitate, domeniul politicii comerciale comune, pentru a include negocierile internaţionale şi acordurile privind serviciile şi proprietatea intelectuală.

Prin Tratatul de la Nisa, aceste domenii au fost adăugate celor în care deciziile sunt adoptate prin vot în majoritate calificată. Competenţa privind acordurile din domeniile armonizării serviciilor culturale, audiovizualului, serviciilor de educaţie, sociale şi medicale este, în continuare, partajată cu statele membre. Aceste acorduri sunt votate în unanimitate. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

external responsibilities of the European Community

The European Community's external responsibilities are defined in accordance with whether they are conferred on the Community or on the Member States. Competence is described as „exclusive" where exercised entirely by the Community (e.g. the common agricultural policy) and „mixed" where shared with the Member States (e.g. the transport policy).

The distinction has been defined in Court of Justice case law and is based on the principle of implicit powers, whereby external competence derives from the existence of explicit internal competence. The EC Treaty confers explicit powers in only two cases : commercial policy (Article 133) and association agreements (Article 310).

The common foreign and security policy comes under the heading of the EU's external relations, which are governed by intergovernmental procedures (second pillar), rather than under the external responsibilities of the European Community. To enable the Community to adapt to structural change in the world economy and reflect the wide responsibilities given to the World Trade Organization, the Treaty of Amsterdam has amended Article 133 of the EC Treaty to allow the Council, acting unanimously, to broaden the scope of the common commercial policy to cover international negotiations and agreements on services and intellectual property.

The Treaty of Nice has enabled decision-making through qualified majority to be introduced into these areas. Competence for agreements on the harmonization of cultural, audiovisual, educational, social and health services will continue to be shared with the Member States. The agreements are therefore subject to unanimity. (europa.eu)

compétences externes de la Communauté européenne

Les compétences externes de la Communauté européenne se définissent selon leur répartition entre la Communauté et les États membres. Elles sont dites „exclusives" lorsqu'elles sont intégralement exercées par la Communauté (par exemple la politique agricole commune) et „mixtes" lorsqu'elles sont partagées avec les États membres (par exemple la politique des transports).

Cette typologie a été définie par la jurisprudence de la Cour de justice et se base sur la théorie des compétences implicites selon laquelle la compétence externe découle de l'existence d'une compétence explicite sur le plan interne. En effet, le Traité instituant la Communauté européenne n'a explicitement attribué de compétence externe que dans deux cas : la politique commerciale (article 133) et les accords d'association (article 310).

Soulignons que la politique étrangère et de sécurité commune relève des relations extérieures de l'Union européenne, régies par la méthode intergouvernementale (deuxième pilier), et non des compétences externes de la Communauté européenne.

Afin de permettre à la Communauté de s'adapter à l'évolution des structures de l'économie mondiale et de refléter les responsabilités accrues accordées à l'Organisation mondiale du commerce, le Traité d'Amsterdam a modifié l'article 133 du Traité pour permettre au Conseil, statuant à l'unanimité, d'étendre l'application de la politique commerciale commune aux négociations et accords internationaux concernant les services et les droits de propriété intellectuelle.

Le Traité de Nice a permis de faire passer ces domaines dans le champ de la prise de décision à la majorité qualifiée. Les accords relatifs à l'harmonisation des services culturels et audiovisuels, services d'éducation, services sociaux et de santé humaine continuent néanmoins à relever de la compétence partagée avec les États membres, et sont donc soumis à l'unanimité. (europa.eu)

competențe subsidiare

În ceea ce priveşte domeniile de competenţă ale Comunităţii Europene, există o clauză de flexibilitate, inclusă în articolul 308 al Tratatului CE. Prin aceasta, în cazul în care în Tratatul CE nu sunt prevăzute competenţele necesare pentru a atinge un anumit obiectiv al acestuia, competenţele Comunităţii Europene pot fi ajustate. Altfel spus, ele pot fi modificate (extinse). Se poate apela la articolul 308 numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii : acţiunea respectivă să fie necesară pentru a atinge un obiectiv al Comunităţii, în funcţionarea pieţei unice, iar Tratatul nu prevede nici o acţiune pentru atingerea obiectivului respectiv.

În plus, recurgerea la acest articol este hotărâtă de Consiliul Uniunii Europene, prin vot în unanimitate, în baza propunerii Comisiei şi după consultarea Parlamentului European.

Prevederile articolului 308 reflectă astfel concepţia conform căreia competenţele specifice atribuite (competenţă funcţională) s-ar putea dovedi la un moment dat al evoluţiei Uniunii Europene insuficiente pentru atingerea obiectivelor Tratatelor (competenţă *ratione materiae*).

Nu se poate recurge însă la acest articol pentru a extinde domeniile de competenţă ale Comunităţii în ansamblul său.

Tratatul de la Lisabona menţine clauza de flexibilitate, stabilind că acela care poate autoriza Comisia să acţioneze dincolo de competenţele sale propriu-zise, dacă acest lucru se dovedeşte necesar, este Consiliul. Se stabileşte, în acelaşi timp, întărirea controlului respectării delimitării competenţelor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

subsidiary powers

Article 308 of the Treaty establishing the European Community (EC Treaty) provides a measure of flexibility with regard to the Community's areas of competence. It thus allows the Community's powers to be adjusted to the objectives laid down by the Treaty when the latter has not provided the powers of action necessary to attain them.

Article 308 of the EC Treaty thus cannot be used as a legal basis unless the following conditions are met: the action envisaged is „necessary to attain, in the operation of the common market, one of the objectives of the Community" and no provision in the Treaty provides for action to attain the objective.

Moreover, it is for the Council of the European Union, acting unanimously on a proposal from the Commission and after consulting the European Parliament, to decide whether this Article should be used.

Article 308 thus reflects awareness on the part of those who drafted the Treaty of Rome that the powers specifically conferred (functional competence) might not be adequate for the purpose of attaining the objectives expressly set by the Treaties themselves (competence *ratione materiae*). It cannot in any circumstances be used as a basis for extending the areas of competence of the Community. (europa.eu)

compétences subsidiaires

L'article 308 du Traité instituant la Communauté européenne (TCE) introduit une clause de flexibilité relative aux domaines de compétence de la Communauté européenne. Elle permet ainsi d'ajuster les compétences de la Communauté aux objectifs assignés par le TCE lorsque celui-ci n'a pas prévu les pouvoirs d'action nécessaires pour atteindre ces objectifs.

L'article 308 TCE ne peut servir de base juridique que si les conditions suivantes sont remplies: l'action envisagée est „nécessaire pour réaliser, dans le fonctionnement du marché commun, l'un des objets de la Communauté" et aucune disposition du Traité ne prévoit d'action pour la réalisation de cet „objet".

De plus, l'opportunité du recours à cet article appartient au Conseil de l'Union européenne qui statue à l'unanimité sur proposition de la Commission européenne et après avoir consulté le Parlement européen.

L'article 308 TCE reflète ainsi l'idée des rédacteurs de Rome selon laquelle les pouvoirs conférés sous forme d'attributions spécifiques (compétence fonctionnelle) pourraient ne pas être suffisants pour atteindre des objectifs expressément assignés par les Traités eux-mêmes (compétence matérielle). En aucun cas, il ne peut servir de fondement pour élargir les domaines de compétence de la Communauté. (europa.eu)

competitivitate

O economie este considerată competitivă dacă înregistrează o rată ridicată şi susţinută de creştere a productivităţii.

Prin Strategia Lisabona, al cărei obiectiv este să facă din economia europeană cea mai competitivă şi mai dinamică economie din lume, competitivitatea a devenit o prioritate politică a Uniunii. Este, de altfel, necesară o economie competitivă pentru a permite Comunităţii să îşi atingă obiectivele economice, sociale şi pe cele referitoare la mediu, precum şi să îmbunătăţească, astfel, calitatea vieţii cetăţenilor europeni. În eforturile sale în această direcţie, Uniunea are în vedere şi adaptarea economiei europene la schimbările structurale, delocalizarea activităţilor industriale către statele în curs de

dezvoltare, realocarea locurilor de muncă şi a resurselor către noi sectoare industriale şi riscul procesului de dezindustrializare.

Competitivitatea Uniunii Europene este determinată de creşterea productivităţii, ea depinzând astfel de performanţa şi de viitorul industriei europene, în special de capacitatea sa de a se adapta la schimbările structurale.

De asemenea, pentru a fi competitivă, UE trebuie să fie performantă în domeniile cercetării şi inovaţiei, tehnologiei informaţiei şi comunicaţiilor, antreprenoriatului, concurenţei, educaţiei şi formării profesionale. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

competitiveness

A competitive economy is an economy with a sustained high rate of productivity growth.

Since the Lisbon Strategy set out to make Europe the most competitive and dynamic economy in the world, competitiveness has become one of the political priorities of the Union. European industry needs to be competitive if the Community is to achieve its economic, social and environmental goals and thus ensure an improving quality of life for Europe's citizens. In its efforts to promote competitiveness, the Union also seeks to adapt the European economy to structural change, relocation of industrial activity to emerging economies, redeployment of jobs and resources to new industrial sectors and the risk of a process of deindustrialization.

The Union's competitiveness is determined by productivity growth and thus depends on the performance and the future of European industry, and especially on its capacity for structural adjustment. To be competitive, the Union must outperform in terms of research and innovation, information and communication technologies, entrepreneurship, competition, education and training.

Across-the-board economic analysis and detailed analysis of the different sectors are needed to support the Union's action to boost competitiveness. (europa.eu)

compétitivité

Une économie compétitive est une économie qui présente une croissance élevée et soutenue de la productivité.

La stratégie de Lisbonne ayant fixé l'objectif de faire de l'Europe l'économie de la connaissance la plus compétitive et la plus dynamique au monde, la compétitivité est devenue l'une des priorités politiques de l'UE. Une industrie européenne compétitive est en effet indispensable pour atteindre les objectifs communautaires économiques, sociaux et environnementaux, et garantir ainsi une amélioration de la qualité de vie des citoyens européens. Les efforts de compétitivité de l'Union visent également à adapter l'économie européenne aux mutations structurelles, à la délocalisation d'activités industrielles vers des pays émergents, à la ré-allocation des emplois et ressources vers de nouveaux secteurs industriels et au risque d'un processus de désindustrialisation.

La compétitivité de l'Union est déterminée par la croissance de la productivité et dépend ainsi des performances et de l'avenir de l'industrie européenne, en particulier de sa capacité à procéder à des ajustements structurels. Pour être compétitive, l'Union doit impérativement être plus performante en termes de recherche et d'innovation, de technologies de l'information et de la communication, d'entrepreneuriat, de concurrence, d'éducation et de formation.

Une analyse économique horizontale combinée à une analyse approfondie des différents secteurs est indispensable pour appuyer l'action de l'Union en matière de compétitivité. (europa.eu)

compromisul de la Ioannina

În martie 1994, a avut loc la Ioannina, în Grecia, o reuniune informală a miniştrilor de Externe ai statelor membre. Uniunea Europeană avea, la vremea respectivă, 12 state membre şi se pregătea să primească, pe 1 ianuarie 1995, alte patru state (Austria, Finlanda, Norvegia şi Suedia). Pe ordinea de zi s-a aflat şi problema majorităţii calificate într-o Comunitate cu 16 state membre. Cetăţenii Norvegiei au respins apoi aderarea, printr-un referendum naţional. Ca urmare, decizia adoptată în reuniunea de la Ioannina a trebuit să fie modificată, pentru a corespunde funcţionării Uniunii Europene cu 15 state membre. Compromisul la care s-a ajuns stabilea că, în cazul când o parte dintre membrii Consiliului de Miniştri, ale căror voturi cumulate totalizau între 23 (vechiul prag al minorităţii de blocaj) şi 26 de voturi (noul prag), îşi exprima intenţia de a se opune adoptării unei decizii de către Consiliu, prin vot în majoritate calificată, Consiliul va trebui să facă tot ce îi stă în puteri pentru a ajunge, într-un interval rezonabil, la o soluţie satisfăcătoare, care să fie apoi adoptată cu cel puţin 68 de voturi din totalul de 87. Prin Tratatul de la Nisa, voturile au fost reponderate, iar Tratatul de la Lisabona reconfirma compromisul de la Ioannina. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Ioannina compromise

The Ioannina compromise takes its name from an informal meeting of Foreign Ministers in the Greek city of Ioannina on 29 March 1994. Among the decisions taken at the meeting was a Council decision concerning the specific question of qualified majority voting in an enlarged 16-member Community. The decision was later adjusted in the light of Norway's decision not to join. The resulting compromise lays down that if members of the Council representing between 23 votes (the old blocking minority threshold) and 26 votes (the new threshold) express their intention of opposing the taking of a decision by the Council by qualified majority, the Council will do all within its power, within a reasonable space of time, to reach a satisfactory solution that can be adopted by at least 68 votes out of 87.

Following the re-weighting of votes in the Council of Ministers, the Treaty of Nice put an end to the Ioannina compromise, but it reappeared in the Treaty of Lisbon. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

compromis de Ioannina

Le compromis de Ioannina tire son nom d'une réunion informelle des ministres des Affaires étrangères à Ioannina, en Grèce, le 29 mars 1994. Cette réunion a résulté, entre autres, en une décision du Conseil concernant la question spécifique du vote à la majorité qualifiée dans une Union élargie à seize membres. Par la suite, cette décision

a été adaptée pour tenir compte du refus de l'adhésion de la Norvège. Le compromis atteint prévoit que si des membres du Conseil représentant entre 23 (ancien seuil de la minorité de blocage) et 26 voix (nouveau seuil de la minorité de blocage) indiquent leur intention de s'opposer à la prise d'une décision par le Conseil à la majorité qualifiée, le Conseil fera tout ce qui est en son pouvoir pour aboutir, dans un délai raisonnable, à une solution satisfaisante qui puisse être adoptée par 68 voix sur 87 au moins. Suite à la nouvelle pondération des voix au sein du Conseil des Ministres, le Traité de Nice met fin aux dispositions du Compromis de Ioannina, mais il est repris avec le Traité de Lisbonne. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

compromisul de la Luxembourg

Compromisul de la Luxembourg a fost semnat pe 30 ianuarie 1966. Acesta prevede : „În cazul în care o decizie ce este, de regulă, adoptată prin vot majoritar, în baza propunerii Comisiei, afectează interese foarte importante ale unuia sau ale mai multor parteneri, membrii Consiliului se vor strădui ca, într-un interval rezonabil, să ajungă la o soluţie care să poată fi adoptată de toţi membrii Consiliului, respectându-se interesele lor reciproce, precum şi pe cele ale Comunităţii".

Prin compromisul de la Luxembourg s-a încheiat criza din cadrul Comunităţii Economice Europene cauzată de trecerea treptată de la votul în unanimitate la cel în majoritate calificată, aşa cum fusese prevăzut prin Tratatul de la Roma, începând din 1966. Guvernul Franţei, adept al metodei interguvernamentale, îşi exprimase dezacordul prin politica „scaunului gol" (sau criza scaunul gol), adică neparticiparea la lucrările Consiliului timp de şapte luni, începând de la sfârşitul lunii iunie 1965.

Compromisul de la Luxembourg este o declaraţie politică a miniştrilor de Externe ai statelor membre de la vremea respectivă, şi nu un amendament la Tratat. Votul prin majoritate calificată a fost aplicat în domeniile stabilite prin Tratatul instituind Comunitatea Europeană şi apoi extins treptat la alte domenii, devenind în prezent cea mai frecventă metodă de adoptare a deciziilor comunitare. Compromisul de la Luxembourg rămâne în vigoare, însă, în practică, un stat poate doar să-l evoce, fără a bloca procesul de adoptare a deciziilor. În 1974 se recunoştea că invocarea „intereselor deosebit de importante" se poate face abuziv şi blochează procesul decizional şi se propunea renunţarea la utilizarea sa. Din păcate, această renunţare nu a fost aşa uşoară precum părea, dovadă că se poate face şi astăzi apel la „teme sensibile". „Începutul sfârşitului" Acordurilor de la Luxembourg l-a constituit „Declaraţia solemnă asupra Uniunii Europene" de la Stuttgart, adoptată pe 19 iunie 1993. Consiliul European declara, cu această ocazie, că este necesară aplicarea Tratatelor în vederea îmbunătăţirii capacităţii de decizie a CE. În declaraţiile anexate, apăreau însă divergenţe între state : pe de o parte, Germania, Italia şi Benelux, care susţineau că Tratatele trebuie aplicate, pur şi simplu ; pe de alta, Franţa şi Irlanda, care solicitau recurgerea la vot, dar acceptau amânarea sa dacă un stat membru invoca în scris existenţa unui interes naţional esenţial legat de respectiva temă ; în fine, Marea Britanie, Danemarca şi Grecia, care susţineau vechea poziţie franceză din 1966, adică dreptul oricărui stat de a bloca *sine die* decizia în chestiune.

Adevărul este că, în general, invocarea de către statele membre a interesului „deosebit de important" nu a fost abuzivă şi tendinţa a fost descrescătoare, fără a dispărea din practica Consiliului. În 1986, prin aderarea Spaniei şi Portugaliei, se trecea la o nouă fază şi se decidea exercitarea votului ori de câte ori există „o majoritate suficientă". AUE consacra, astfel, procedura de vot în dauna invocării interesului naţional care bloca votul, constatându-se că, crescând numărul statelor la 12, de la şase, câte fuseseră iniţial, nu mai era vorba despre o CE la fel de omogenă şi că era deci firesc să existe tot mai multe divergenţe, dar că ele nu trebuiau să împiedice CE să avanseze în realizarea obiectivelor comune. *Căutarea consensului* devenea sintagma-cheie, iar sistemul recurgerii la blocaj trebuia restrâns. Odată cu intrarea în vigoare a AUE din 1987, practica votului prin majoritate calificată a devenit, astfel, obişnuită, iar invocarea acordurilor de la Luxembourg a devenit o raritate. La această stare de lucruri a contribuit, între altele, reforma Regulamentului intern al Consiliului din 1987, care atribuia Preşedinţiei Consiliului puterea de a supune votului orice propunere. În plus, procedura adoptării normelor europene prin Cooperarea Consiliu-PE, introdusă prin AUE, făcea aproape imposibilă recurgerea la acordurile Luxembourg, deoarece Poziţia comună stabilită la prima lectură a Consiliului urma să constituie obiect de dezbatere la a doua lectură în PE. AUE nu anula acordurile de la Luxembourg, ci doar codifica acordul politic al statelor membre privind limitarea lor. Ceea ce s-a întâmplat după 1986 a confirmat că, deşi, din punct de vedere juridic, metoda consensului a rămas valabilă, în realitate s-a uzat de ea cu multă prudenţă, redactarea articolului 189 C fiind gândită pentru a limita şi, chiar, a pune capăt respectivelor acorduri. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Luxembourg compromise

The Luxembourg compromise, signed on 30 January 1966, provides that: „Where, in the case of decisions which may be taken by majority vote on a proposal of the Commission, very important interests of one or more partners are at stake, the Members of the Council will endeavour, within a reasonable time, to reach solutions which can be adopted by all the Members of the Council while respecting their mutual interests and those of the Community".

It ended the crisis between France and its five Community partners and the European Commission, caused by the gradual transition from unanimous voting to qualified--majority voting as provided for in the Treaty of Rome with effect from 1966. The French Government, which gave precedence to the intergovernmental approach, expressed its disapproval by applying the „empty chair" policy, i.e. abstaining from Council proceedings for seven months from 30 June 1965 onwards.

However, the compromise, which is only a political declaration by Foreign Ministers and cannot amend the Treaty, did not prevent the Council from taking decisions in accordance with the Treaty establishing the European Community, which provided for a series of situations in which qualified-majority voting applied. Moreover, qualified--majority voting has been gradually extended to many areas and has now become normal procedure, unanimity being the exception. The Luxembourg compromise remains in force even though, in practice, it may simply be evoked without actually having the power to block the decision-making process. (europa.eu)

compromis de Luxembourg

Le compromis de Luxembourg, signé le 30 janvier 1966, prévoit que : „Lorsque, dans les cas de décisions susceptibles d'être prises à la majorité sur proposition de la Commission, des intérêts très importants d'un ou plusieurs partenaires sont en jeu, les membres du Conseil s'efforceront, dans un délai raisonnable, d'arriver à des solutions qui pourront être adoptées par tous les membres du Conseil, dans le respect de leurs intérêts mutuels et de ceux de la Communauté".

Il mit fin à la crise qui opposait la France à ses cinq partenaires et à la Commission européenne en raison du passage progressif du vote à l'unanimité au vote à la majorité qualifiée prévue par le Traité de Rome à partir de 1966. Pour marquer son opposition, le gouvernement français qui privilégiait l'approche intergouvernementale pratiqua la politique de „la chaise vide". En d'autres termes, elle ne siégea pas au Conseil des Ministres à partir du 30 juin 1965 durant sept mois.

Toutefois, le compromis, qui n'est qu'une déclaration politique des ministres des Affaires Étrangères ne pouvant modifier le Traité n'a pas empêché le Conseil de prendre ses décisions conformément au Traité instituant la Communauté européenne qui prévoit, dans de nombreux cas, la majorité qualifiée. De plus, le vote à la majorité qualifiée a progressivement été étendu à de nombreux domaines, de sorte que la majorité qualifiée est désormais devenue la règle et l'unanimité l'exception. Le compromis de Luxembourg subsiste même si, dans la pratique, il peut être simplement évoqué sans pour autant pouvoir bloquer le processus décisionnel. (europa.eu)

comunitarizare

Comunitarizarea presupune transferarea unui sector sau domeniu de activitate al Uniunii care este tratat, în cadrul ei instituţional, prin metoda interguvernamentală (este cazul domeniilor care aparţin pilonului al doilea, PESC, şi pilonului al treilea, JAI) în primul pilon (Comunităţile Europene), urmând să fie tratat prin metoda comunitară. Aceasta are la bază ideea că interesul general al cetăţenilor Uniunii este apărat cel mai bine când instituţiile comunitare îşi joacă pe deplin rolul în procesul decizional, respectând principiul subsidiarităţii. Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (mai 1999), au fost comunitarizate aspectele legate de libera circulaţie a persoanelor (precum azilul sau imigraţia), care fuseseră acoperite, conform Tratatului de la Maastricht, de cooperarea în domeniul justiţiei şi afacerilor interne (pilonul al treilea). Era prevăzută o perioadă de tranziţie de cinci ani, urmând apoi să fie tratate prin metoda comunitară.

Pentru aplicarea metodei comunitare sau de integrare, sunt necesare două etape : propunerea Comisiei şi adoptarea ei prin codecizie Parlament-Consiliu.

Tratatul de la Lisabona prevede fuziunea celor trei piloni, menţinând însă o serie de proceduri specifice politicii externe şi de securitate comună, inclusiv politica de apărare. Prin aceasta, vor putea fi comunitarizate majoritatea aspectelor care sunt în prezent tratate prin metoda interguvernamentală. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

communitisation

Communitisation means transferring a matter which, in the institutional framework of the Union, is dealt with using the intergovernmental method (second and third pillars) to the Community method (first pillar).

The Community method is based on the idea that the general interest of Union citizens is best defended when the Community institutions play their full role in the decision-making process, with due regard for the subsidiarity principle.

The „Community method" or „integration method" requires a proposal from the Commission and its adoption by the Parliament and the Council through the co-decision procedure. If these two stages are not followed, the Community method is not accomplished.

Following the entry into force of the Treaty of Amsterdam (May 1999), questions relating to the free movement of persons, which used to come under co-operation on justice and home affairs (third pillar), have been „communitised". After a five-year transitional phase, therefore, they will be dealt with under the Community method.

The Lisbon Treaty, currently being ratified, provides for the merger of the three existing pillars but retains certain specific procedures for the common foreign and security policy, including the defence policy. This will make it possible to communitise most of the matters currently handled by the intergovernmental method. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

communautarisation

La communautarisation correspond au transfert d'un domaine relevant, dans le cadre institutionnel de l'Union, de la méthode intergouvernementale (deuxième et troisième piliers) à la méthode communautaire (premier pilier).

La méthode communautaire est basée sur l'idée que la défense de l'intérêt général des citoyens de l'Union est mieux assurée lorsque les institutions communautaires jouent pleinement leur rôle dans le processus de décision, en respectant le principe de subsidiarité.

La méthode communautaire ou d'intégration exige la proposition de la Commission et son adoption par codécision Parlement-Conseil. Si ces deux mesures ne sont pas respectées, la méthode communautaire n'est pas remplie.

Suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (mai 1999), les aspects concernant la libre circulation des personnes et qui relevaient auparavant de la justice et des affaires intérieures (troisième pilier) ont été „communautarisés". Après une phase transitoire de cinq ans, ils sont donc désormais régis par la méthode communautaire.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de fusionner les trois piliers existants, tout en conservant cependant des procédures particulières dans le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC), y compris la politique de défense. Ceci permettra de communautariser la majeure partie des domaines qui, pour l'heure, relèvent de la méthode intergouvernementale. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Comunitatea Economică Europeană (CEE)

Organizaţie internaţională regională înfiinţată în 1957, prin Tratatul de la Roma, pentru o perioadă nedeterminată, această entitate are drept obiective principale crearea unei pieţe comune şi armonizarea progresivă a politicilor economice ale statelor membre (pe atunci, Germania, Franţa, Italia, Belgia, Olanda, Luxembourg), care să ducă la dezvoltarea economică a ansamblului Comunităţii.

Piaţa Comună are câteva caracteristici definitorii: o uniune vamală între ţările membre, introducerea celor patru libertăţi pe întregul teritoriu comunitar şi crearea mai multor politici comune.

În 1991, prin Tratatul de la Maastricht, Comunităţii Economice Europeane (CEE), Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) şi Comunităţii Europene a Energiei Atomice (CEEA) li se adaugă o dimensiune de politică internă - cooperarea în materie de justiţie şi afaceri interne (JAI) - şi alta de politică externă - cooperarea în domeniul PESC -, formând împreună Uniunea Europeană. În 1993, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht, Comunitatea Economică Europeană (CEE) îşi schimbă numele în Comunitatea Europeană (CE). Cunoscută şi sub denumirea „Piaţa Comună", ea se transformă în „Piaţa Internă" sau „Piaţa Unică", proces deschis de Actul Unic European. Toate statele care aderă la UE aderă simultan la CEE şi CEEA. Odată cu ratificarea Tratatului de la Lisabona, CEEA şi CE dispar, deci şi Tratatele CE şi CEEA dispar ca documente de drept primar comunitar, prevederile lor, consolidate, regăsindu-se în Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; Daniela Răpan)

Vezi şi *Comunitatea Europeană*

European Economic Community (EEC)

One of the three European Communities set up in 1957 to bring about economic integration in Europe. There were originally six member countries: Belgium, France, Germany, Italy, Luxembourg and the Netherlands. In 1993, when the Treaty of Maastricht came into force, the EEC was re-named the European Community (EC) and it forms the basis of today's European Union. (europa.eu)

See also *European Community*

Communauté économique européenne (CEE)

L'une des trois Communautés européennes créées en 1957 dans le but de favoriser l'intégration économique en Europe. À l'origine, elle comptait six États membres: l'Allemagne, la Belgique, la France, l'Italie, le Luxembourg et les Pays-Bas. En 1993, lors de l'entrée en vigueur du Traité de Maastricht, la CEE a été rebaptisée „Communauté européenne" (CE); elle est le fondement de l'Union européenne actuelle. (europa.eu)

Voir aussi *Communauté européenne*

Comunitatea Europeană (CE)

Comunitatea Europeană este denumirea dată, prin Tratatul de la Maastricht, semnat în 1992 şi intrat în vigoare în 1993, Comunităţii Economice Europene, aceasta devenind parte a Uniunii Europene. Misiunea Comunităţii Europene, conform articolului 2 al Tratatului CE, este să promoveze pe întregul teritoriu al Comunităţii: dezvoltarea armonioasă, echilibrată şi durabilă a activităţilor economice; un nivel ridicat al ocupării forţei de muncă şi al protecţiei sociale, precum şi egalitatea între femei şi bărbaţi; o creştere economică durabilă, neinflaţionistă; un grad înalt de competitivitate şi convergenţă a performanţelor economice; un nivel înalt de protecţie şi îmbunătăţire a calităţii mediului, creşterea standardului de viaţă şi a calităţii vieţii, coeziunea economică şi socială, precum şi solidaritatea între statele membre.

Pentru a atinge aceste obiective, în cadrul Comunităţii Europene au fost elaborate o serie de politici sectoriale, printre care cele privitoare la: transporturi, concurenţă, pescuit şi agricultură, azil şi imigraţie, energie şi mediu.

Aceste politici sunt aplicate printr-un mecanism de decizie specific: metoda comunitară. Schimbarea denumirii Comunităţii Economice Europene în Comunitatea Europeană nu a fost doar semantică, ci a dorit să marcheze completarea dimensiunii economice, specifice CEE, cu una politică, specifică CE. Noua Comunitate este politică şi economică, deopotrivă, şi de aceea nu se mai numeşte explicit „Economică". (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Comunitatea Economică Europeană (CEE)*

European Community (EC)

It is a founding element of the European integration process.

It was established (as the European Economic Community) by the Treaty of Rome in 1957, with the principal objective of creating a common market without internal borders.

The establishment of the European Union (EU) in 1992 did not cause the European Economic Community to disappear. It remains part of the EU under the designation „European Community".

Article 2 of the Treaty establishing the EC defines its task as promoting throughout the Community: a harmonious, balanced and sustainable development of economic activities; a high level of employment and of social protection, and equality between men and women; a sustainable, non-inflationary growth; a high degree of competitiveness and convergence of economic performance; a high level of protection and improvement of the quality of the environment, the raising of the standard of living and quality of life, economic and social cohesion, and solidarity among the Member States.

To achieve these goals, the EC has devised a set of sectoral policies, focusing on the fields of transport, competition, fisheries and agriculture, asylum and immigration, energy and the environment.

These policies are implemented under the decision-making procedure laid down by the Treaty establishing the EC, with particular emphasis on co-decision. The decision-making mechanism governing these policies is based on a specific model known as the „Community method". (europa.eu)

See also *European Economic Community (EEC)*

Communauté européenne (CE)

Ce sigle désigne la Communauté européenne appelée autrefois Communauté économique européenne.

La Communauté européenne (CE) est l'un des projets fondateurs de la construction européenne.

Elle a été instaurée par le Traité de Rome en 1957 ayant pour principal objectif la réalisation d'un grand marché commun sans frontières intérieures.

L'avènement de l'Union européenne (UE) en 1992 n'a pas fait disparaître la Communauté économique européenne. Celle-ci demeure en tant que composante de l'UE mais sous l'appellation de „Communauté européenne".

L'article 2 du Traité instituant la CE énonce que celle-ci a pour mission de promouvoir dans l'ensemble de la Communauté : un développement harmonieux, équilibré et durable des activités économiques ; un niveau élevé d'emploi et de protection sociale, l'égalité entre les hommes et les femmes ; une croissance durable et non inflationniste ; un haut degré de compétitivité et de convergence des performances économiques ; un niveau élevé de protection et d'amélioration de la qualité de l'environnement, le relèvement du niveau et de la qualité de vie, la cohésion économique et sociale et la solidarité entre les États membres.

Pour y parvenir, la CE a élaboré un ensemble de politiques sectorielles, notamment dans le domaine des transports, de la concurrence, de la pêche et de l'agriculture, de l'asile et de l'immigration, de l'énergie et de l'environnement.

Ces politiques sont mises en place selon le processus décisionnel prévu par le Traité instituant la CE, en particulier la procédure de codécision. Le mécanisme décisionnel régissant ces politiques est fondé sur un modèle spécifique, celui de la „méthode communautaire". (europa.eu)

Voir *Communauté économique européenne (CEE)*

Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO)

CECO este prima dintre cele trei Comunităţi Europene care au stat la baza edificiului comunitar cunoscut astăzi sub numele Uniunea Europeană. Actul său de naştere l-a constituit semnarea la Paris, la 18 aprilie 1951, a Tratatului Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului, intrat în vigoare la 25 iulie 1952. Ţările fondatoare ale Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului sunt: Franţa, Germania, Italia, Belgia, Olanda şi Luxembourg. CECO a fost concepută ca un model experimental, iar Tratatul a fost semnat pentru o durată limitată (50 de ani), astfel încât a expirat în 2002, când obiectivele sale au fost integrate în CE. Obiectivul său era crearea unor pieţe comune în două sectoare esenţiale la acea vreme pentru dezvoltarea economică – industriile siderurgică şi carboniferă – care să integreze astfel Germania în Europa după al Doilea Război Mondial. Ceea ce se cunoaşte mai puţin este că obiectivele principale erau politice: trecerea industriei de război a Germaniei sub control european şi înlăturarea, astfel, a pericolului reînarmării ei. La originea acestui proiect a stat un plan elaborat de Jean Monnet, pe atunci comisar francez al Planului de modernizare a acestei ţări, la solicitarea ministrului de Externe al Franţei, Robert Schuman. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

European Coal and Steel Community (ECSC)

It was founded in 1951 (Treaty of Paris), by France, West Germany, Italy, Belgium, Luxembourg and the Netherlands to pool the steel and coal resources of its member--states, thus preventing another European war. The headquarters of the ECSC was, beginning in 1952, in the capital city of Luxembourg. It was the fulfillment of a plan developed by a French economist Jean Monnet, publicized by the French Foreign Minister Robert Schuman. It was also heavily promoted, by the United States. The ECSC served as the foundation for the later development of the European Economic Community (later renamed the European Community by the Maastricht Treaty), and then the European Union. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)

Institution européenne créée par le Traité de Paris du 16 avril 1951 par la France, l'Allemagne de l'Ouest, l'Italie, la Belgique, le Luxembourg et les Pays-Bas en vue de l'institution et du fonctionnement d'un marché commun du charbon et de l'acier à l'intérieur duquel ces produits circulent librement, pour empêcher une autre guerre européenne.

Le siège de la CECA, à partir de 1952, est dans la capitale du Luxembourg.

La CECA a été l'accomplissement d'un plan élaboré par l'économiste français Jean Monnet, diffusé par la ministre des Affaires Étrangères français, Robert Schuman. La CECA a servi de base pour le développement de la Communauté économique européenne (plus tard rebaptisé la Communauté européenne par le Traité de Maastricht), puis l'Union européenne. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM; CEEA)

Una din cele trei Comunităţi Europene, care serveşte la controlarea şi coordonarea activităţii nucleare civile. CEEA a fost înfiinţată odată cu CEE, în anul 1957 (Tratatele de la Roma), şi are drept obiective dezvoltarea şi cercetarea ştiinţifică în domeniul energiei nucleare, crearea unei pieţe comune a combustibililor nucleari, precum şi controlul industriei nucleare, pentru a împiedica orice utilizare ilegală a materiilor de profil şi a proteja sănătatea populaţiei. Tratatul CEEA a fost încheiat pentru o durată nedeterminată. Din 1967, cele trei Comunităţi Europene au instituţii comune. Statele ce au semnat iniţial Tratatul CEEA au fost aceleaşi care semnaseră TCECO şi TCEE. Toate statele care aderă la UE aderă simultan la CEE şi CEEA. Odată cu ratificarea Tratatului de la Lisabona, CEEA şi CEE dispar, deci şi Tratatele CEE şi CEEA dispar ca documente de drept primar comunitar, prevederile lor, consolidate, regăsindu-se în Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

European Atomic Energy Community (EAEC; EURATOM)

EURATOM is an international organization composed of the members of the European Union. It was established on March 25, 1957, by a second treaty of Rome, signed the

same day as the more famous Treaty of Rome, instituting the European Economic Community (EEC). The EAEC is a separate entity, but membership and organization is fully integrated with the EU. The organizational structures of Euratom and EEC (together with the now defunct European Coal and Steel Community), have merged in 1967, by virtue of the Merger Treaty (signed in 1965). (en.wikipedia.org)

Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA; EURATOM)

Elle a été institué par le Traité de Rome en 1957 pour une durée „illimitée". Dans l'esprit de ses membres fondateurs (les membres de la CECA et de la CEE), l'EURATOM était chargé de coordonner les programmes de recherche sur l'énergie nucléaire. Il visait notamment la „formation et la croissance rapide des industries nucléaires" au sein des pays membres. En raison du caractère sensible du secteur, il a dû limiter ses ambitions. (fr.wikipedia.org)

Comunitățile Europene (CE)

Prin sintagma *Comunităţi Europene* se înţelege ansamblul celor trei Comunităţi Economice Europene (CEE, CEEA, CECO) care împreună formează pilonul economic (sau primul pilon) al Uniunii Europene. Sintagma mai desemnează dimensiunea economică a Uniunii Europene în raportul său cu cea politică (pilonii al doilea şi al treilea). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Comunitatea Economică Europeană (CEE)* ; *Comunitatea Europeană (CE)* ; *Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO)* ; *Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM* ; *CEEA)* ; *Uniunea Europeană (UE)*

European Communities (EC)

The term *European Communities* refers to the three European Economic Communities (EEC, ECSC, EAEC) as a whole, which form together the economic pillar (the first pillar) of the European Union. The term *European Communities* also points out the economic dimension of the European Union in relation to the political dimension (second and third pillars). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *European Community (EC)* ; *European Economic Community (EEC)* ; *European Coal and Steel Community (ECSC)* ; *European Atomic Energy Community (EAEC* ; *EURATOM)* ; *European Union (EU)*

Communautés européennes (CE)

Le terme *Communautés européennes* désigne la totalité des trois Communauté économiques européennes (CEE, CEEA, CECA), qui, ensemble, constituent le pilier économique (ou le premier pilier) de l'UE. Le terme désigne encore la dimension économique de l'UE en rapport avec la dimension politique (les piliers II et III). (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *Communauté européenne (CE)* ; *Communauté economique européenne (CEE)* ; *Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)* ; *Communauté européenne de l'énergie atomique (EURATOM* ; *CEEA)* ; *Union européenne (UE)*

conciliere

Vezi *Comitet de conciliere*

conciliation

See *Conciliation Committee*

conciliation

Voir *comité de conciliation*

conclav

Prin extrapolare de la sensul inițial al termenului (sfatul cardinalilor adunați pentru alegerea unui nou papă), în eurojargon, *conclav* desemnează o adunare informală, cu caracter secret, a reprezentanților cu rang înalt ai Uniunii Europene, cu scopul de a încerca soluționarea unor aspecte problematice. (Daniela Răpan)

Notă: plural – *conclave/conclavuri*; din lat. *conclave* – „cameră închisă cu cheia".

conclave

The word is used with reference to the Roman Catholic church to designate the assembly of cardinals gathered to elect a new pope and the system of strict seclusion to which they submit, where the vote is secret.

In the EU sphere, the term is used to refer to a secret or confidential meeting of high representatives, aimed at resolving sensible matters. (Daniela Răpan)

conclave

À l'origine le mot signifie, dans l'Église catholique romaine, la réunion des cardinaux assemblés pour élire le pape.

Au sein de l'UE, le terme signifie réunion informelle, à caractère secret, des hauts représentants de l'UE, visant à résoudre des problèmes sensibles (étimologie : latin *cum*, „avec" et *clavis*, „clef"). (Daniela Răpan)

concurență

În general, se consideră că pe o piață există liberă concurență dacă există întreprinderi independente unele față de celelalte, care derulează același tip de activități și rivalizează pentru a atrage consumatori. Cu alte cuvinte, pe o astfel de piață, fiecare întreprindere este supusă presiunii concurențiale din partea altora. Concurența reală creează un mediu competitiv pentru întreprinderi, dar, în același timp, le aduce beneficii consumatorilor (prețuri scăzute, calitate mai bună, o gamă mai largă de produse și servicii etc.).

Politica europeană în domeniul concurenţei urmăreşte garantarea existenţei unei concurenţe libere şi loiale în UE. Normele privind concurenţa sunt aplicate de Comisia Europeană şi autorităţile naţionale competente. Cooperarea între aceste instituţii se desfăşoară în cadrul Reţelei Europene în domeniul Concurenţei (ECN). (Traducere adaptată din engleză de Daniela Răpan)

Vezi şi *politica comună în domeniul concurenţei*

competition

A market where there is free competition is a market on which mutually independent businesses engage in the same activity and contend to attract consumers. In other words, each business is subject to competitive pressure from the others. Effective competition thus gives businesses a level playing field but also confers many benefits on consumers (lower prices, better quality, wider choice, etc.).

European competition policy is intended to ensure free and fair competition in the European Union.

The European Commission and the national competition authorities enforce the Community competition rules. Co-operation between them, within the European Competition Network (ECN), ensures effective and consistent application of the rules. (europa.eu)

See also *common competition policy*

concurrence

Un marché où le jeu de la concurrence est libre est un marché où les entreprises, indépendantes les unes des autres, exercent la même activité et rivalisent pour attirer les consommateurs. Autrement dit, c'est un marché où chaque entreprise est soumise à la pression concurrentielle des autres. Une concurrence effective offre ainsi un environnement compétitif aux entreprises mais aussi de nombreux avantages aux consommateurs (prix réduits, meilleure qualité, plus grand choix, etc.).

La politique européenne de concurrence vise à garantir l'existence d'une concurrence libre et loyale dans l'Union européenne. La Commission européenne et les autorités nationales de concurrence veillent au respect des règles communautaires de concurrence. Leur coopération, par l'intermédiaire du Réseau européen de la concurrence (REC), assure l'application effective et cohérente de ces règles. (europa.eu)

Voir aussi *politique commune de concurrence*

confederație

Confederaţia se referă la un model politic de organizare interguvernamentală în care centrul este mai slab decât unităţile constituente, având de obicei competenţe restrânse şi bine delimitate. Exemplele istorice de organizare confederală au variat extrem de mult, în funcţie de atribuţiile acordate guvernului central, acoperind astfel o zonă extrem de vastă care s-ar putea apropia, la un capăt, de organizaţiile internaţionale, iar la celălalt capăt, de sistemele federale.

În cazul Uniunii Europene, există o serie de cercetători care afirmă despre arhitectura ei instituţională fie că este un exemplu clar de model confederativ (accent pe caracterul voluntar al deciziei unor state de a coopera într-un cadru organizat în vederea atingerii unor interese politice sau economice comune, subliniere a modului de luare a deciziei etc.), fie că ar trebui ca idealul confederativ să fie considerat principala soluţie pentru prezervarea sistemului său instituţional inedit (altfel spus, există demersuri privind asumarea acestui model organizaţional drept scop politic al Uniunii Europene). Cu toate acestea, confederalismul – ca teorie sau practică – nu reprezintă o teză larg răspândită în spaţiul european contemporan, pentru analiza Uniunii Europene fiind mai degrabă interesante perspectivele adiacente acestei orientări, federalismul sau interguvernamentalismul. (Iordan Bărbulescu ; Oana Bosoi Ion)

confederation

Confederation refers to an intergovernmental political model of organization where the center is weaker than its constituent units, usually having limited and well established competences. Historical examples of confederative organization varied a lot in terms of the functions attributed to the central government, covering an extremely vast area which, from one side, is near to international organizations, and, from the other side, comes near to federal systems.

In the case of the EU, there are some scholars who claim that its institutional architecture is either a clear example of confederative model (emphasizing the voluntary nature of some states' decision to co-operate within an organized framework in order to accomplish several political or economic common interests ; underlining the decision--making process etc.), or that the confederative ideal should be regarded as the main solution for preserving the genuine institutional system of the Union (in other words, there are approaches seeking to assume this organizational model as the EU's political goal). Nevertheless, confederalism – as theory or practice – doesn't represent a wide disseminated thesis within the contemporary European space, as for the EU analyses more interesting are some perspectives adjoining this orientation, federalism or intergovernmentalism. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

confédération

Une confédération est une association d'États indépendants qui ont délégué l'exercice de certaines compétences à des organes communs destinés à coordonner leur politique dans un certain nombre de domaines, sans constituer cependant un nouvel État superposé aux États membres. Elle s'oppose ainsi à une fédération. La confédération respecte en principe la souveraineté internationale de ses membres, au regard du droit international. Son statut résulte d'un Traité qui ne peut être modifié que par l'accord unanime de tous ses signataires.

La nature des relations entre les membres d'une confédération varie considérablement. De même, les relations entre les États membres et les institutions communes et la distribution des pouvoirs entre eux sont hautement variables. Quelques vagues confédérations ressemblent à des organisations internationales, alors que d'autres plus étroitement intégrées peuvent ressembler à des fédérations.

Les termes *confédération* et *fédération* ne sont pas interchangeables. Dans une confédération, la souveraineté appartient exclusivement (ou principalement) aux entités qui composent l'ensemble. Dans une fédération, la souveraineté est partagée entre l'État fédéral et les États fédérés ; le pouvoir est alors principalement détenu par le gouvernement fédéral.

L'Union européenne est une organisation internationale hybride : le premier pilier suit une logique fédérale tandis que le deuxième et le troisième suivent une logique confédérale. L'UE est une organisation politique dont les États demeurent souverains bien qu'il y ait une préséance du droit communautaire sur les droits nationaux. (fr.wikipedia.org)

Conferința comisiilor pentru afaceri europene (COSAC)

O dată la şase luni, începând din 1989, au loc reuniuni ale Conferinţei comisiilor pentru afaceri europene (COSAC), formată din reprezentanţi ai comisiilor corespunzătoare acestui domeniu din parlamentele naţionale şi membri ai Parlamentului European. Reuniunile au loc, de obicei, în capitala ţării care deţine preşedinţia Uniunii Europene.

După ce Tratatul de la Maastricht a intrat în vigoare (1993), competenţele Uniunii au fost extinse, incluzând domenii care intrau în apanajul autorităţilor naţionale, precum justiţia şi afacerile interne. Din acest motiv, a fost subliniată importanţa schimburilor de informaţii între parlamentele naţionale şi PE, printr-o declaraţie privind rolul parlamentelor naţionale în UE, ataşată Tratatului de la Maastricht. Prin această declaraţie, guvernele naţionale erau invitate să trimită, în timp util, parlamentelor naţionale propunerile Comisiei, pentru informare şi o eventuală examinare. Se recomanda, de asemenea, intensificarea schimburilor de informaţii între PE şi parlamentele naţionale, pentru a facilita implicarea lor în procesul comunitar şi a le permite să exercite un control democratic mai eficient.

Mai târziu, un protocol referitor la rolul parlamentelor naţionale a fost anexat la Tratatul UE prin Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999. Protocolul respectiv prevede că documentele consultative ale Comisiei (cărţi albe, cărţi verzi, comunicări) trebuie trimise parlamentelor naţionale. Ele au la dispoziţie şase săptămâni pentru a discuta propunerile legislative ale Comisiei de la data la care propunerea este înaintată Parlamentului European şi Consiliului Uniunii Europene şi până la data la care este inclusă pe ordinea de zi a Consiliului.

De altfel, COSAC poate să trimită instituţiilor Uniunii Europene orice contribuţie şi să examineze orice propunere de text legislativ referitoare la crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie care ar avea o legătură directă cu drepturile şi libertăţile persoanelor fizice.

Tratatul de la Lisabona prevede accentuarea rolului parlamentelor naţionale în modul de funcţionare a Uniunii Europene. Datorită transparenţei lucrărilor Consiliului, parlamentele naţionale vor putea monitoriza poziţiile adoptate de guvernele lor referitoare la diferite puncte de pe ordinea de zi. În plus, va fi creat un mecanism de alertă preventivă referitor la respectarea principiului subsidiarităţii, putând influenţa astfel procesul legislativ.

Prin acest mecanism, parlamentele naţionale vor putea fi informate cu privire la orice nouă iniţiativă a Comisiei.

Dacă o treime dintre parlamentele naţionale consideră că propunerea Comisiei contravine principiului subsidiarităţii, Comisia va trebui să reexamineze propunerea respectivă. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Conference of European Community Affairs Committees (COSAC)

The Conference of European Community Affairs Committees (COSAC), consisting of representatives from relevant committees of the national parliaments and Members of the European Parliament, has met every six months since 1989.

With the entry into force of the Maastricht Treaty in 1993, the EU acquired competence in areas which had traditionally been a national preserve, such as justice and home affairs. For this reason, the importance of exchanges between national parliaments and the European Parliament was underlined in a declaration on the role of national parliaments in the EU.

In this declaration appended to the Maastricht Treaty, the national governments were asked to ensure that their parliaments received Commission proposals in due time for information or possible examination. The declaration also recommended that contacts between the European Parliament and the national parliaments should be stepped up in order to make it easier for the national parliaments to be involved in the Community process and to exercise better democratic control.

Under the Treaty of Amsterdam, a Protocol on the role of national parliaments was annexed to the Treaty on European Union. It stipulates that all Commission consultation documents (green and white papers and communications) must be promptly forwarded to the national parliaments.

The national parliaments have a period of six weeks to discuss a legislative proposal, from the date when the Commission makes it available to the European Parliament and the Council up to the date when it is placed on the Council's agenda.

COSAC now also has the right to submit to the Union institutions any contributions which it deems appropriate and to examine any proposal for a legislative instrument relating to the establishment of the area of freedom, security and justice which might have a direct bearing on the rights and freedoms of individuals.

The Lisbon Treaty, in process of being ratified, envisages a greater role for national parliaments in the working of the European Union. The transparency of Council proceedings will in particular make it easier for national parliaments to monitor their government's position on the topics on the agenda. Furthermore, the introduction of an early-warning system for compliance with the subsidiarity principle will give national parliaments a direct means of influencing the legislative process. The system will ensure that they are informed about every new Commission initiative. If a third of the national parliaments believe that a proposal infringes the subsidiarity principle, the Commission will have to reconsider it. (europa.eu)

Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC)

Depuis 1989, des députés des commissions compétentes des Parlements nationaux ainsi que du Parlement européen se réunissent semestriellement au sein de la Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC).

À la suite de l'entrée en vigueur du Traité de Maastricht (1993), les compétences de l'Union européenne ont été étendues à des domaines traditionnellement du ressort national, tels que la justice et les affaires intérieures. Pour cette raison, l'importance des échanges entre les parlements nationaux et le Parlement européen a été soulignée dans une déclaration relative au rôle des parlements nationaux dans l'Union européenne. Au titre de cette déclaration annexée au Traité de Maastricht, les gouvernements nationaux sont invités à fournir à leur parlement les propositions législatives de la Commission en temps utile pour leur information ou pour un éventuel examen. Cette déclaration recommande également d'intensifier les échanges d'information entre le Parlement européen et les parlements nationaux, afin de faciliter l'implication de ces derniers dans le processus communautaire et de leur permettre d'effectuer un meilleur contrôle démocratique.

Un protocole sur le rôle des parlements nationaux a été annexé au Traité sur l'Union européenne par le Traité d'Amsterdam. Il précise que tous les documents de consultation de la Commission (livres blancs, livres verts et communications) doivent impérativement être transmis aux parlementaires nationaux.

Un délai de six semaines doit être respecté entre le moment où une proposition législative est mise à la disposition du Parlement européen et du Conseil par la Commission et la date à laquelle elle est inscrite à l'ordre du jour du Conseil afin que les parlements nationaux puissent éventuellement en discuter.

Par ailleurs, la COSAC peut désormais soumettre toute contribution qu'elle juge appropriée aux institutions de l'Union et examiner toute proposition d'acte législatif en relation avec la mise en place d'un espace de liberté, de sécurité et de justice qui pourrait avoir une incidence directe sur les droits et les libertés des individus.

Le Traité de Lisbonne, en cours de ratification, prévoit un plus grand rôle pour les parlements nationaux dans le fonctionnement de l'Union européenne. En raison de la transparence des travaux du Conseil, les parlements nationaux seront en mesure de suivre les positions adoptées par leurs gouvernements sur les différents points inscrits à l'ordre du jour. En outre, l'introduction d'un système d'alerte rapide pour le respect du principe de subsidiarité va donner aux parlements nationaux un moyen direct d'influer sur le processus législatif. Grâce à ce mécanisme, les parlements nationaux seront informés de toute nouvelle initiative de la Commission. Si un tiers des parlements nationaux croit qu'une proposition enfreint le principe de subsidiarité, la Commission devra la réexaminer. (europa.eu)

Conferința pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE)

Vezi *Organizația pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE)*

Conference on Security and Co-operation in Europe (CSCE)

See *Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)*

Conférence pour la sécurité et coopération en Europe (CSCE)

Voir *Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE)*

conferință europeană

Consiliul European de la Luxembourg, din decembrie 1997, a decis să organizeze, în marja Consiliilor Europene, conferinţe europene care să reunească cele (pe atunci) 15 state membre ale UE şi cele 13 care solicitaseră să adere la Uniunea Europeană (zece din Europa Centrală şi de Est, Cipru, Malta şi Turcia). Prima reuniune a conferinţei europene a avut loc la Londra (Marea Britanie), pe 12 martie 1998, la ea participând şefii de stat sau de guverne din 27 de ţări (Turcia a refuzat invitaţia), asistaţi de miniştrii lor de Externe, plus preşedinţii Comisiei Europene şi Parlamentului European. Preşedinţia conferinţei europene era asigurată de statul membru al Uniunii Europene care deţinea în acel moment preşedinţia Consiliului UE. Conferinţa europeană a fost concepută ca un forum multilateral de consultare politică cu vocaţia de a aborda chestiuni de interes general, de a dezvolta cooperarea între participanţi în domeniile politicii externe şi de securitate, justiţiei şi afacerilor interne, ca şi în probleme economice şi de cooperare regională.

Treptat, instituţia Conferinţei Europene şi-a pierdut din importanţă, la ora actuală rămânând doar un instrument potenţial de lucru între statele membre şi cele candidate la UE. Existenţa acordurilor europene de asociere, la care se adaugă parteneriatele de aderare şi parteneriatele consolidate de aderare, a diminuat rolul conferinţelor europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

European conference

Launched by the Luxembourg European Council in 1997, the conference was set up to provide a framework for the enlargement process over the next few years, bringing together the Member States of the EU with the European countries that are hoping to join. (europa.eu)

conférence européenne

Lancée par le Conseil européen de Luxembourg de 1997, la conférence européenne est destinée à accompagner le processus d'élargissement pendant les années à venir, en réunissant les États membres de l'UE ainsi que les États européens désireux de rejoindre l'Union. (europa.eu)

conferinţă interguvernamentală (CIG)

Această sintagmă desemnează cadrul negocierilor care au loc între guvernele statelor membre în procesul de modificare a tratatelor. Aceste conferinţe sunt programate de Consiliul de Miniştri, la iniţiativa unui stat membru sau a Comisiei, prin vot în majoritate simplă (după consultarea Parlamentului European şi, dacă este cazul, a Comisiei). Lucrările sunt pregătite de un grup format din reprezentanţi ai guvernului fiecărui stat membru. În practică, participă şi un reprezentant al Comisiei. Acest grup trimite, periodic, rapoarte Consiliului Afacerilor Generale.

Deciziile finale sunt luate de şefii de stat sau de guvern în Consiliul European.

Cele mai importante conferinţe interguvernamentale au avut ca rezultat elaborarea următoarelor tratate:

- Actul Unic European (1986) - a inclus modificări necesare creării Pieţei unice pe 1 ianuarie 1993;
- Tratatul de la Maastricht (1992) - Tratatul privind Uniunea Europeană a fost negociat în două conferinţe interguvernamentale separate: una privind uniunea economică şi monetară (UEM) şi o a doua privind uniunea politică, instituirea PESC şi a cooperării în domeniul JAI;
- Tratatul de la Amsterdam (1997) - conferinţa interguvernamentală a fost lansată la Consiliul European de la Torino din martie 1996, pentru a revizui prevederile Tratatului de la Maastricht a căror aplicare pusese unele probleme şi pentru a pregăti viitoarea extindere;
- Tratatul de la Nisa (2001) - conferinţa interguvernamentală care a precedat semnarea tratatului a fost lansată în februarie 2000 şi avea ca scop soluţionarea aspectelor nerezolvate prin Tratatul de la Amsterdam, şi anume: componenţa Comisiei Europene, ponderea voturilor în Consiliul de Miniştri, posibila extindere a votului în majoritate calificată la alte domenii şi cooperarea consolidată - aspecte incluse pe ordinea de zi a Consiliului European de la Santa Maria de Feira din iunie 2000;
- Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa (2004) - spre deosebire de conferinţele interguvernamentale anterioare, lucrările celei din 2004, premergătoare semnării Tratatului de instituire a unei Constituţii pentru Europa, au fost pregătite de o Convenţie. În plus, au fost însoţite şi de o dezbatere publică la scară largă;
- Tratatul de la Lisabona, a cărui conferinţă interguvernamentală a fost convocată în vara anului 2007 - lucrările sale au fost încheiate în iarna aceluiaşi an, ceea ce a făcut posibilă semnarea Tratatului de la Lisabona în decembrie 2007. Explicaţia duratei de numai câteva luni a conferinţei internaţionale trebuie căutată, pe de o parte, în decizia statelor membre de a „salva" cea mai mare parte a Tratatului Constituţional şi, pe de alta, în decizia lor de a da conferinţei un mandat deosebit de precis referitor la codificarea legislativă doar hotărârilor politice pe care deja le luaseră în vara anului 2007. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

intergovernmental conference (IGC)

This term is used to describe negotiations between the Member States' governments with a view to amending the Treaties. Intergovernmental conferences play a major part in European integration, since institutional changes must always be the outcome of such negotiations.

These conferences are convened, at the initiative of a Member State or the Commission, by the Council of Ministers acting by a simple majority (after consulting the European Parliament and, if appropriate, the Commission).

The preparatory work is entrusted to a group consisting of a representative of each of the Member States' governments and, as a matter of custom, a representative of the Commission. The European Parliament is closely involved throughout by means of observers and discussions with the President of the Parliament. This group regularly reports to the General Affairs Council. The final decisions are taken by the heads of state and government at a European Council. It should be noted that the preparatory work for the 2004 IGC took a more unusual course, as it was entrusted to a Convention and accompanied by a wide-ranging public debate.

The most important IGCs in recent years have resulted in the following treaties:

- The Single European Act (1986): it introduced the changes needed to complete the internal market on the 1st of January 1993;
- The Treaty of Maastricht (1992): the Treaty on the European Union was negotiated at two separate IGCs, one on Economic and Monetary Union (EMU) and the other on political union, instituting the common foreign and security policy (CFSP) and co-operation on justice and home affairs (JHA);
- The Treaty of Amsterdam (1997): it is the result of the IGC launched at the Turin European Council in March 1996. The task of the Conference was to revise those provisions of the Maastricht Treaty which gave rise to problems of implementation and to prepare for future enlargement;
- The Treaty of Nice (2001): the IGC preceding it was launched in February 2000 to address the issues not resolved by the Treaty of Amsterdam, namely the size and composition of the European Commission, the weighting of votes in the Council of Ministers, the possible extension of qualified majority voting in the Council and closer co-operation – included during the Santa Maria de Feira European Council of June 2000;
- The Treaty establishing a Constitution for Europe (2004): unlike the previous intergovernmental conferences, the works of the 2004 IGC preceding the signing of the Treaty establishing a Constitution for Europe have been prepared by a Convention. In addition, they have been accompanied by a public debate carried out on a large scale;
- The Treaty of Lisbon: its IGC was called in the summer of 2007 and it finished its works in winter, which made possible the signing of the Treaty of Lisbon in December 2007. The explanation for its quite short duration has to be looked for, on the one hand, in the Member States's decision to „save" the larger part of the Constitutional Treaty and, on the other hand, in their determination to give the IGC a very precise mandate regarding the legislative codification of the political decisions already made in the summer of 2007. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

conférence intergouvernementale (CIG)

Le terme *conférence intergouvernementale* (CIG) désigne une négociation entre les gouvernements des États membres dont l'objectif est d'apporter des modifications aux Traités. Ces conférences jouent un rôle majeur dans l'effort d'intégration européenne

dans la mesure où tout changement institutionnel doit être le fruit des négociations auxquelles elles donnent lieu.

Ces conférences sont ouvertes, à l'initiative d'un État membre ou de la Commission, par le Conseil des Ministres, statuant à la majorité simple (après consultation du Parlement européen et, le cas échéant, de la Commission).

Les travaux préparatoires sont confiés à un groupe composé d'un représentant pour chacun des gouvernements des États membres, auquel s'adjoint traditionnellement un représentant de la Commission. Le Parlement européen est étroitement associé à tous les travaux grâce à la présence d'observateurs et à des échanges de vues avec le président du Parlement. Ce groupe fait régulièrement rapport au Conseil Affaires générales. Les décisions finales sont prises lors d'un Conseil européen par les chefs d'État et de gouvernement. Il convient toutefois de souligner que, en ce qui concerne la CIG 2004, les travaux préparatoires ont suivi une voie inédite puisqu'ils ont été confiés à une Convention et accompagnés d'un large débat public.

Les CIG les plus importantes de ces dernières années ont abouti à la conclusion des traités suivants :

- L'Acte unique européen (1986) : introduction des changements nécessaires pour achever la réalisation du marché intérieur au 1er janvier 1993 ;
- Le Traité de Maastricht (1992) : le Traité sur l'Union européenne a été négocié dans deux CIG distinctes, l'une sur l'union économique et monétaire (UEM) et l'autre sur l'union politique qui instaurait la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et la coopération dans le domaine de la justice et des affaires intérieures (JAI) ;
- Le Traité d'Amsterdam (1997) : il est le résultat de la CIG lancée en mars 1996 lors du Conseil européen de Turin. Cette CIG avait pour tâche de réviser les dispositions du Traité de Maastricht dont la mise en œuvre posait problème et de préparer le futur élargissement ;
- Le Traité de Nice (2001) : la CIG qui l'a précédé a été lancée en février 2000 pour traiter des questions connues sous l'expression „reliquats d'Amsterdam", à savoir : la taille et la composition de la Commission européenne, la pondération des voix au Conseil des Ministres, l'extension éventuelle du vote à la majorité qualifiée au Conseil, ainsi que les coopérations renforcées - incluses durant le Conseil européen de Santa Maria de Feira en juin 2000 ;
- Le Traité établissant une Constitution pour l'Europe (2004) : les travaux de la Conférence intergouvernementale de 2004, qui annonçait la signature du Traité établissant une Constitution pour l'Europe, ont été préparés par une convention. De plus, ils ont été accompagnés par un large débat public ;
- Le Traité de Lisbonne (décembre 2007) : la CIG du Traité de Lisbonne a été convoquée pendant l'été 2007, et ses travaux ont été finis jusqu'à l'hiver, ce qui a rendu possible la signature du Traité de Lisbonne en décembre 2007. La durée courte de la CIG réside dans la décision des États membres de „sauver" la plus grande partie du Traité constitutionnel et, d'autre part, dans la décision des États membres de donner la CIG un mandat très précis, c'est-à-dire la codification législative des décisions politiques qui ont déjà été prises pendant l'été de 2007. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

consens

Consensul reprezintă un acord între părţi, caracterizat prin absenţa opoziţiei. Este utilizat în organizaţiile internaţionale, dar şi la conferinţe şi consfătuiri internaţionale. Consensul nu se realizează prin votul participanţilor, ci prin punerea lor de acord asupra uneia sau a mai multor chestiuni aflate pe ordinea de zi. În UE, procedura decizională de bază este majoritatea calificată, şi nu consensul. (Beniuc, Rusnac, 1998 ; Iordan Gheorghe Bărbulescu)

consensus

Consensus decision-making is a general agreement, characterized by the absence of sustained opposition to substantial issues by any important part of the concerned interests and by a process that involves seeking to take into account the views of all parties concerned and to reconcile any conflicting arguments. (IATE)

consensus

Le consensus est un accord général caractérisé par l'absence d'opposition ferme à l'encontre de l'essentiel du sujet émanant d'une partie importante des intérêts en jeu et par un processus de recherche de prise en considération des vues de toutes les parties concernées et de rapprochement des positions divergentes éventuelles. (IATE)

Consiliul

Denumit şi Consiliul de Miniştri, Consiliul Uniunii Europene este principalul organism decizional al UE pentru procesul legislativ şi politic obişnuit al organizaţiei. Consiliul reprezintă statele membre, la reuniunile sale participând miniştri ai acestora. A fost înfiinţat prin tratatele fondatoare ; spre deosebire de PE, care a fost, încă din 1958, o instituţie comună pentru toate cele trei Comunităţi Europene, a existat câte un Consiliu pentru fiecare comunitate, până la intrarea în vigoare a Tratatului de fuziune, în 1967.

Consiliul are şase funcţii principale :

1. *funcţia legislativă* : cea mai mare parte a legislaţiei Uniunii Europene este adoptată de Consiliu, împreună cu PE ; actele adoptate de Consiliu pot lua forma regulamentelor, deciziilor, acţiunilor comune sau poziţiilor comune, recomandărilor sau avizelor ; de asemenea, Consiliul poate adopta concluzii, declaraţii sau rezoluţii ;
2. *coordonarea politicilor statelor membre* : Consiliul Uniunii Europene coordonează politicile economice ale statelor membre, în baza unor orientări generale în acest domeniu. De asemenea, Consiliul este responsabil cu metoda deschisă de coordonare, aplicată în domenii precum educaţia, ocuparea forţei de muncă sau sănătatea publică ;
3. *încheierea acordurilor internaţionale între UE şi alte state sau organizaţii internaţionale* : Consiliul semnează acorduri între UE şi state nemembre sau între UE şi diferite organizaţii internaţionale. În interiorul Uniunii Europene, Consiliul poate încheia acorduri între statele membre în domenii cum ar fi impozitarea, dreptul societăţilor comerciale, protecţia consulară, precum şi în cadrul pilonului al treilea (JAI) ;

4. *funcţia bugetară*: bugetul Uniunii Europene este decis anual de Consiliul UE, împreună cu PE, Consiliul luând deciziile finale cu privire la cheltuielile obligatorii;
5. *elaborarea PESC*: politica externă, securitatea şi apărarea sunt domenii în care fiecare stat membru poate acţiona – din punct de vedere strict juridic – independent. Cu toate acestea, acţiunea comună se dovedeşte, de multe ori, mai eficientă. Statele membre ale Uniunii Europene iau decizii comune în acest domeniu, în cadrul Consiliului UE, principalul for de desfăşurare a cooperării interguvernamentale în acest domeniu. Secretarul general al Consiliului Uniunii Europene deţine şi funcţia de Înalt Reprezentant pentru PESC, asistând Consiliul în elaborarea şi aplicarea deciziilor politice. De asemenea, poate derula, în numele Consiliului, dialogul politic cu statele terţe. Pentru a putea răspunde mai eficient la crizele internaţionale, a fost creată o Forţă de reacţie rapidă, care poate îndeplini numai misiuni umanitare, de salvare, de menţinere a păcii şi alte misiuni de gestionare a crizelor. În astfel de operaţiuni, Consiliul este asistat de Comitetul Politic şi de Securitate, Comitetul Militar al Uniunii Europene şi Statul-Major Militar al Uniunii Europene;
6. *coordonarea JAI*: pentru a combate infracţiunile transfrontaliere, este necesară o cooperare între tribunalele, forţele de poliţie, serviciile vamale şi cele de imigraţie din toate statele membre.

Consiliul Uniunii Europene este compus din miniştri ai statelor membre, abilitaţi să angajeze prin voturile lor guvernele pe care le reprezintă. Membrii Consiliului sunt deci responsabili din punct de vedere politic în faţa parlamentului statului din care vin şi în faţa opiniei publice.

Componenţa Consiliului Uniunii variază în funcţie de subiectele abordate. Chiar dacă funcţionează pe formaţiuni, în funcţie de tema discutată, Consiliul are un caracter unic – altfel spus, nu există nouă Consilii, ci un unic Consiliu ce-şi desfăşoară lucrările în nouă formaţiuni. Acestea sunt: Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN); Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE); Consiliul Agricultură şi Pescuit; Consiliul Competitivitate; Consiliul Educaţie, Tineret şi Cultură; Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI); Consiliul Mediu; Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului (EPSCO); Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE).

Fiecare dintre ele reuneşte miniştrii de resort ai statelor membre.

Există consilii formale şi informale, dar şi consilii generale (CAGRE) şi sectoriale (celelalte). CAGRE are responsabilităţi largi de politică generală, astfel încât la reuniune poate participa orice ministru sau secretar de stat a cărui participare este necesară. În plus, CAGRE coordonează toate celelalte opt formaţiuni ale Consiliului.

Să nu uităm, de asemenea, că mai există o formaţiune a Consiliului la care participă şefii de stat şi de guvern, cunoscută sub numele Consiliul European.

Fiecare stat membru are la Bruxelles o misiune permanentă (reprezentanţă), condusă de un ambasador. Ambasadorii, denumiţi reprezentanţi permanenţi, se reunesc săptămânal în Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER), pentru a pregăti lucrările Consiliului, pe baza rapoartelor grupurilor de lucru specializate, formate din experţi din fiecare stat membru.

În funcţie de domeniu, deciziile în Consiliul Uniunii Europene sunt adoptate prin vot în unanimitate, în majoritate simplă sau, cel mai adesea, prin vot în majoritate calificată.

În sistemul votului în majoritate calificată, fiecare stat membru deţine un anumit număr de voturi, ponderea fiind diferită : Germania, Franţa, Italia, Marea Britanie - 29 ; Spania, Polonia - 27 ; România - 14 ; Olanda - 13 ; Belgia, Grecia, Portugalia, Republica Cehă, Ungaria - 12 ; Austria, Bulgaria, Suedia - 10 ; Danemarca, Irlanda, Lituania, Slovacia, Finlanda - 7 ; Estonia, Cipru, Letonia, Luxembourg, Slovenia - 4 ; Malta - 3 ; total 345 de voturi.

În momentul de faţă, pentru ca o decizie să fie adoptată prin votul în majoritate calificată, sunt necesare 255 de voturi favorabile (73,9%), din totalul de 345. Pe lângă numărul minim de voturi, pentru ca o decizie să fie adoptată, este necesar şi ca majoritatea statelor membre (uneori 2/3) să fi votat favorabil. În plus, orice stat membru poate cere să se verifice dacă totalul voturilor favorabile reprezintă cel puţin 62% din totalul populaţiei Uniunii Europene.

Preşedinţia Consiliului este deţinută de fiecare stat membru timp de şase luni, prin rotaţie, şi are rolul de a organiza şi a prezida reuniunile, precum şi de a veghea la coerenţa şi la continuitatea procesului de decizie. Conform deciziei din 1 ianuarie 2007, programarea preşedinţiei Consiliului pe ţări este : Slovenia - semestrul I 2008 ; Franţa - semestrul al II-lea 2008 ; R. Cehă - semestrul I 2009 ; Suedia - semestrul al II-lea 2009 ; România este programată pentru semestrul al II-lea 2019.

Sediul Consiliului Uniunii Europene este la Bruxelles, în Belgia (clădirea Justus Lipsius). O serie de reuniuni au însă loc şi la Luxembourg. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Council

The Council (Council of the European Union) is the main decision-making body of the EU, within which the ministers of the Member States meet. Depending on the issue on the agenda, each country will be represented by the minister responsible for that subject (foreign affairs, finance, social affairs, transport, agriculture, etc.). The presidency of the Council is held for six months by each Member State on a rotational basis.

The Council is responsible for decision-making and co-ordination : it passes laws, usually legislating jointly with the European Parliament ; it co-ordinates the broad economic policies of the Member States ; it defines and implements the EU's common foreign and security policy, based on guidelines set by the European Council ; it concludes, on behalf of the Community and the Union, international agreements between the EU and one or more states or international organizations ; it co-ordinates the actions of Member States and adopts measures in the area of police and judicial co-operation in criminal matters ; the Council and the European Parliament constitute the budgetary authority that adopts the Community's budget.

The acts of the Council can take the form of regulations, directives, decisions, common actions or common positions, recommendations or opinions.

The Council can also adopt conclusions, declarations or resolutions.

When the Council acts as a legislator, in principle it is the European Commission that makes proposals. These are examined within the Council, which can make modifications before adopting them.

The European Parliament is an active participant in this legislative process. On a broad range of issues, Community legislation is adopted jointly by the Parliament and the Council using a procedure known as „co-decision".

The number of votes each Member State can cast is set by the Treaties. The Treaties also define cases in which a simple majority, qualified majority or unanimity are required.

A qualified majority will be reached if the following two conditions are met: if a majority of Member States approve (in some cases a two-thirds majority) and if a minimum of 255 votes is cast in favour of the proposal, out of a total of 345 votes.

In addition, a Member State may ask for confirmation that the votes in favour represent at least 62% of the total population of the Union. If this is found not to be the case, the decision will not be adopted.

Distribution of votes for each Member State: Germany, France, Italy, United Kingdom - 29; Spain, Poland - 27; Romania - 14; Netherlands - 13; Belgium, Czech Republic, Greece, Hungary, Portugal - 12; Austria, Bulgaria, Sweden - 10; Denmark, Ireland, Lithuania, Slovakia, Finland - 7; Cyprus, Estonia, Latvia, Luxembourg, Slovenia - 4; Malta - 3; total - 345.

The Presidency of the Council plays an essential role in organizing the work of the institution, particularly in promoting legislative and political decisions. It is responsible for organizing and chairing all meetings, including the many working groups, and for brokering compromises.

The Council is presided for a period of six months (from January to June, and from July to December) by each Member State in turn, in accordance with a pre-established rota.

The Council Decision of 1 January 2007 determining the order in which the office of President of the Council shall be held stipulates: Slovenia - January-June 2008; France - July-December 2008; The Czech Republic - January-June 2009; Sweden - July-December 2009; while Romania is due for July-December 2019.

The headquarters of the EU Council is in Brussels (Justus Lipsius building), however some of the meetings take place in Luxembourg. (Daniela Răpan; europa.eu)

Conseil

Le Conseil (Conseil de l'Union européenne, Conseil des Ministres) est le principal centre de décision politique de l'UE. C'est au sein du Conseil que se réunissent les ministres des États membres. Selon les domaines qui sont à l'ordre du jour, chaque pays peut y être représenté par le ministre responsable du domaine en question (affaires étrangères, finances, affaires sociales, transports, agriculture, etc.).

La présidence du Conseil est exercée pendant six mois par chaque État membre, par rotation.

Le Conseil a un rôle de décision et de coordination: il exerce un pouvoir législatif, généralement en codécision avec le Parlement européen; il assure la coordination des politiques économiques générales des États membres; il définit et met en œuvre la politique étrangère et de sécurité commune, sur la base des orientations générales définies par le Conseil européen; il conclut, au nom de la Communauté et de l'Union, les accords internationaux entre celle-ci et un ou plusieurs États ou organisations internationales; il assure la coordination de l'action des États membres et adopte les mesures dans le domaine de la coopération policière et judiciaire en matière pénale; le Conseil et le Parlement européen constituent l'autorité budgétaire qui arrête le budget de la Communauté.

Les actes du Conseil peuvent prendre la forme de règlements, de directives, de décisions, d'actions ou positions communes, de recommandations ou d'avis. Le Conseil peut aussi adopter des conclusions, déclarations ou résolutions.

Lorsque le Conseil agit en tant que législateur, c'est en principe la Commission européenne qui formule les propositions. Celles-ci sont examinées au sein du Conseil, qui peut les modifier avant de les adopter.

Le Parlement européen participe activement à ce processus législatif. Pour un large éventail de questions, les actes législatifs communautaires sont adoptés conjointement par le Parlement et le Conseil selon une procédure de codécision.

Le nombre de voix de chaque État membre est fixé par les Traités. Les Traités définissent aussi les cas où la majorité simple, la majorité qualifiée ou l'unanimité sont requises.

Une majorité qualifiée est atteinte lorsque ces deux conditions sont remplies : une majorité d'États membres donne son approbation (dans certains cas une majorité des deux tiers) et un minimum de 255 voix est exprimé en faveur de la proposition, sur un total de 345 voix.

Chaque État membre peut en outre demander la confirmation que les voix favorables représentent au moins 62% de la population totale de l'Union. Si ce critère n'est pas respecté, la décision n'est pas adoptée.

Répartition des voix par État : Allemagne, France, Italie, Royaume-Uni - 29 ; Espagne, Pologne - 27 ; Roumanie - 14 ; Pays-Bas - 13 ; Belgique, République Tchèque, Grèce, Hongrie, Portugal - 12 ; Autriche, Bulgarie, Suède - 10 ; Danemark, Irlande, Lituanie, Slovaquie, Finlande - 7 ; Chypre, Estonie, Lettonie, Luxembourg, Slovénie - 4 ; Malte - 3 ; total - 345.

La Présidence du Conseil joue un rôle primordial dans l'organisation des travaux de l'institution, notamment dans l'impulsion du processus de décision législatif et politique. Elle est chargée d'organiser et de présider l'ensemble des réunions, y compris les nombreux groupes de travail ainsi que d'élaborer des compromis.

Le Conseil est présidé à tour de rôle par chaque État membre pour une période de six mois (de janvier à juin, et de juillet à décembre), selon un ordre préétabli.

La Décision du Conseil du 1er janvier 2007 portant fixation de l'ordre d'exercice de la présidence du Conseil stipule : Slovénie - janvier-juin 2008 ; France - juillet--décembre 2008 ; Republique Tchèque - janvier-juin 2009 ; Suède - juillet-décembre 2009 ; tandis que la Roumanie est programmée pour juillet-décembre 2019.

Le siège du Conseil est en Brussels (dans le bâtiment Justus Lipsius), cependant il y a des séances qui se tiennent à Luxembourg. (europa.eu)

Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN)

Consiliul Afaceri Economice şi Financiare este una dintre cele mai vechi formaţiuni/ configuraţii ale Consiliului. ECOFIN este compus din miniştrii de Finanţe şi ai Economiei, la şedinţele consacrate problemelor bugetare participând şi miniştrii Bugetului (când este cazul) din statele membre ale Uniunii Europene. ECOFIN se ocupă cu o gamă extinsă de aspecte, printre care : coordonarea politicii economice, supravegherea economiei,

monitorizarea politicilor bugetare ale statelor membre ale Uniunii Europene şi a finanţărilor publice, moneda unică europeană (euro), pieţele financiare şi mişcările de capital, relaţiile economice cu ţările terţe.

ECOFIN se întruneşte o dată pe lună. Deciziile se iau de obicei cu majoritate calificată, în consultaţie sau codecizie cu PE. Unanimitatea este cerută în problemele fiscale, Marea Britanie fiind una dintre cele mai mari susţinătoare ale acestei uzanţe. ECOFIN, împreună cu PE, pregăteşte şi adoptă în fiecare an bugetul Uniunii Europene. Cu o zi înainte de întrunirea ECOFIN, miniştrii din ţările Zonei euro se întâlnesc pentru a dezbate şi a lua decizii în problemele legate de Uniunea Economică şi Monetară. Reprezentanţii statelor care nu au adoptat moneda euro nu au drept de vot în cadrul ECOFIN în ceea ce priveşte problematica legată de euro sau UEM. ECOFIN stabileşte acordurile în domeniul cursului de schimb cu alte ţări care nu fac parte din UE. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Economic and Financial Affairs Council (ECOFIN)

The Economic and Financial Affairs Council is, together with the Agriculture Council and the General Affairs Council, one of the oldest configurations of the Council. It is commonly known as the ECOFIN Council, or simply „ECOFIN" and is composed of the Economics and Finance Ministers of the Member States, as well as Budget Ministers when budgetary issues are discussed. It meets once a month.

The ECOFIN Council covers EU policy in a number of areas including: economic policy co-ordination, economic surveillance, monitoring of Member States' budgetary policy and public finances, the euro (legal, practical and international aspects), financial markets and capital movements and economic relations with third countries. It decides mainly by qualified majority, in consultation or co-decision with the European Parliament, with the exception of fiscal matters which are decided by unanimity.

The ECOFIN Council also prepares and adopts every year, together with the European Parliament, the budget of the European Union which is about 100 billion euros.

The Eurogroup, composed of the Member States whose currency is the euro, meets normally the day before the ECOFIN meeting and deals with issues relating to the Economic and Monetary Union (EMU). It is an informal body which is not a configuration of the Council.

When the ECOFIN Council examines dossiers related to the euro and EMU, the representatives of the Member States whose currency is not the euro do not take part in the vote of the Council. (europa.eu)

Conseil Affaires économiques et financières (ECOFIN)

Le Conseil „Affaires économiques et financières", tout comme le Conseil „Agriculture" et le Conseil „Affaires générales", est l'une des plus anciennes formations du Conseil. Il est communément appelé Conseil „ECOFIN" ou simplement „ECOFIN" et est composé des ministres de l'Économie et des Finances des États membres, ainsi que des ministres compétents en matière de budget lorsque des questions budgétaires sont à l'ordre du jour. Ce Conseil se réunit une fois par mois.

Le Conseil „ECOFIN" couvre de nombreux aspects de la politique de l'Union européenne, tels que la coordination de la politique économique, la surveillance économique, le contrôle de la politique budgétaire et des finances publiques des États membres, l'euro (questions juridiques, pratiques et internationales), les marchés financiers ainsi que les mouvements de capitaux et les relations économiques avec les pays tiers. Il statue principalement à la majorité qualifiée, dans le cadre de la procédure de consultation ou de codécision avec le Parlement européen, sauf pour ce qui est des questions fiscales, qui requièrent l'unanimité.

Chaque année, le Conseil „ECOFIN" prépare et arrête, conjointement avec le Parlement européen, le budget de l'Union européenne, qui avoisine les 100 milliards d'euros.

L'Eurogroupe, composé des États membres dont l'unité monétaire est l'euro, se réunit généralement la veille des sessions du Conseil „ECOFIN" et traite des questions liées à l'Union économique et monétaire (UEM). Il s'agit d'un organe informel, qui n'est pas une formation du Conseil.

Lorsque le Conseil „ECOFIN" examine des dossiers relatifs à l'euro et à l'UEM, les représentants des États membres qui ne font pas partie de la euro zone ne participent pas au vote au sein du Conseil. (europa.eu)

Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE)

Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe este, alături de ECOFIN, una dintre cele mai vechi formaţiuni/configuraţii ale Consiliului. Începând cu iunie 2002, în cadrul acestui Consiliu au loc întâlniri separate pe două domenii: afaceri generale şi relaţii externe. Consiliul se întâlneşte o dată pe lună. În cadrul acestor întâlniri sunt prezenţi miniştrii de Externe ai statelor membre ale Uniunii Europene. În funcţie de problemele înscrise pe ordinea de zi, sunt prezenţi în cadrul întâlnirilor şi miniştrii Afacerilor Europene, Apărării, Dezvoltării sau Comerţului.

În cadrul sesiunii Afaceri Generale, Consiliul lucrează pe dosare care afectează mai multe politici ale Uniunii - cum ar fi extinderea sau bugetul multianual al Uniunii Europene. Se pregătesc şi şedinţele Consiliului European sau se dezbat cele convenite la summiturile Uniunii Europene. În cadrul configuraţiei Afaceri Generale se exercită şi o activitate de coordonare a diferitelor politici care fac subiectul celorlalte configuraţii ale Consiliului. Afacerile generale trebuie să includă şi orice problemă trimisă spre rezolvare aici de către Consiliul European.

În sesiunile de Relaţii Externe, Consiliul se ocupă de întreaga problematică a acţiunii externe a Uniunii, inclusiv politica externă şi de securitate comună, politica europeană de securitate şi apărare, comerţul exterior sau dezvoltarea cooperării. Una dintre priorităţile ultimilor ani a fost ca, împreună cu Comisia Europeană, această configuraţie a Consiliului să asigure o coerenţă în acţiunea externă a Uniunii Europene.

În cadrul PESC, Consiliul adoptă acţiuni comune şi poziţii comune. Pentru luarea deciziilor, votul cerut este cel unanim. Consiliul adoptă la sfârşitul şedinţelor concluzii despre ceea ce s-a discutat. Miniştrii Apărării participă la această configuraţie a Consiliului de regulă de două ori pe an, în plus faţă de cele două întâlniri anuale consacrate discuţiilor informale. În cadrul şedinţelor consacrate PESC participă şi Înaltul Reprezentant

pentru PESC, el jucând un rol-cheie în formularea, prepararea şi implementarea PESC. În pregătirea şedinţelor consacrate PESC un rol major este rezervat Comitetului Politic şi de Securitate. El defineşte politicile prin schiţarea scenariilor care vor fi dezbătute în cadrul şedinţelor. Totuşi, trebuie subliniat că aceasta nu înseamnă că este redus rolul COREPER în pregătirea şedinţelor. Comitetul Politic şi de Securitate are un rol important şi în luarea deciziilor şi creionarea direcţiilor strategice în cazul managementului operaţiilor de criză.

În ceea ce priveşte comerţul exterior, decizia se ia în cadrul Consiliului cu majoritate calificată. Responsabilitatea pentru negocierea şi managementul acordurilor de comerţ ce implică amendamente tarifare, vama sau măsuri de protecţie revine Comisiei Europene, care trebuie însă să se consulte cu un comitet al Consiliului numit „Comitetul articolului 133".

În ceea ce priveşte cooperarea pentru dezvoltare, Consiliul ia decizii cu privire la legislaţia relativă la aceasta prin majoritate calificată şi în cadrul procesului de codecizie cu Parlamentul European. Acest domeniu e deosebit de important deoarece trebuie să se ţină seama de faptul că UE este cel mai mare furnizor mondial de ajutor pentru dezvoltare. (Traducere adaptată din engleză de Daniela Răpan)

General Affairs and External Relations Council (GAERC)

The General Affairs Council is, together with the ECOFIN Council, one of the oldest configurations of the Council. Since June 2002, as the General Affairs and External Relations Council, it holds separate meetings on General Affairs and on External Relations respectively. It meets once a month.

Meetings bring together the Foreign Ministers of Member States. Ministers responsible for European Affairs, Defence, Development or Trade also participate depending on the items on the agenda.

At its sessions on General Affairs, the Council deals with dossiers that affect more than one of the Union's policies, such as negotiations on EU enlargement, the preparation of the Union's multiannual budgetary perspective or institutional and administrative issues. It co-ordinates preparation for and follow-up to meetings of the European Council. It also exercises a role in co-ordinating work on different policy areas carried out by the Council's other configurations, and handles any dossier entrusted to it by the European Council.

At its sessions on External Relations, the Council deals with the whole of the Union's external action, including common foreign and security policy, European security and defence policy, foreign trade and development co-operation. A priority in recent years for the Council, in co-operation with the Commission, has been to ensure coherence in the EU's external action across the range of instruments at the Union's disposal.

Under the CFSP, the Council adopts Joint Actions and Common Positions. It normally takes decisions by unanimity. The Council also adopts conclusions on the main issues in discussion. The Council is also responsible for the European Security and Defence Policy (ESDP). Defence Ministers traditionally participate in GAERC meetings twice a year, in addition to their informal meetings (also twice a year). The Secretary-General of the Council/High Representative for the CFSP participates in GAERC meetings and plays a key role in the formulation, preparation and implementation of the CFSP. In the field of CFSP, the Political and Security Committee (PSC) helps define policies

by drawing up opinions for the Council, without prejudice to the role of the Permanent Representatives Committee (Coreper) in preparing Council sessions. The PSC also exercises, under the responsibility of the Council, political control and strategic direction of crisis management operations.

In trade policy, the Commission, mandated by the Council and in consultation with a Council committee of high-level trade officials called the „Article 133 Committee", has responsibility for negotiating and managing trade agreements involving tariff amendments, customs and trade provisions and protective measures. In this field, the Council decides by qualified majority. In other areas, such as investments, intellectual property and the provision of services, or where non-trade matters are also involved, competence is shared, and both the Community and the Member States have responsibility for concluding agreements.

Community policy on development co-operation is aimed at complementing the development policies pursued by the Member States. Its main objectives are the sustainable economic and social development of developing countries, in particular that of the most disadvantaged amongst them. The Council enacts legislation in this field by qualified majority and in co-decision with the European Parliament. The EU is the world's largest provider of development aid. Community aid is administered by the Commission, and is funded either through the Community budget or through the European Development Fund, a special fund dedicated to development in the ACP States. (europa.eu)

Conseil Affaires générales et relations extérieures (CAGRE)

Le Conseil „Affaires générales" est, avec le Conseil „ECOFIN", l'une des plus anciennes formations du Conseil. Depuis juin 2002, rebaptisé Conseil „Affaires générales et relations extérieures", il consacre des réunions distinctes aux affaires générales et aux relations extérieures. Il se réunit une fois par mois.

Ces réunions mettent en présence les ministres des Affaires Étrangères des États membres. Les ministres des Affaires Européennes, de la défense, du développement ou du commerce y participent également en fonction de l'ordre du jour.

Lors de ses sessions consacrées aux affaires générales, le Conseil examine des dossiers qui affectent plus d'une politique de l'Union, comme les négociations en vue de l'élargissement de l'UE, la préparation des perspectives budgétaires pluriannuelles ou des questions institutionnelles ou administratives. Il coordonne la préparation et le suivi des réunions du Conseil européen. Il remplit également une fonction de coordination du travail exécuté par les autres formations du Conseil dans les différents domaines politiques et traite tous les dossiers que lui confie le Conseil européen.

Lors de ses sessions consacrées aux relations extérieures, le Conseil traite de l'ensemble de l'action extérieure de l'Union, y compris la politique étrangère et de sécurité commune, la politique européenne de sécurité et de défense, le commerce extérieur et la coopération au développement. Ces dernières années, une priorité du Conseil a été de veiller, en coopération avec la Commission, à la cohérence de l'action extérieure de l'UE dans tous les instruments dont dispose l'Union.

Au titre la PESC, le Conseil adopte des actions et des positions communes. Il prend normalement ses décisions à l'unanimité. Le Conseil adopte également des conclusions sur les principales questions abordées. Le Conseil est par ailleurs responsable de la

politique européenne de sécurité et de défense. Les ministres de la Défense participent habituellement deux fois par an aux sessions du CAGRE et se réunissent en outre de manière informelle (deux fois par an également). Le Secrétaire général/Haut représentant pour la PESC participe aux sessions du Conseil „Affaires générales et relations extérieures" et joue un rôle majeur dans la formulation, l'élaboration et la mise en œuvre de la PESC. En matière de PESC, le Comité politique et de sécurité (COPS), sans préjudice de la tâche de préparation des travaux du Conseil qui relève du Comité des représentants permanents (COREPER), contribue à la définition des politiques en émettant des avis à l'intention du Conseil. Le COPS exerce également, sous l'autorité du Conseil, le contrôle politique et la direction stratégique des opérations de gestion des crises.

Pour ce qui est de la politique commerciale, c'est la Commission, mandatée par le Conseil et en consultation avec un comité du Conseil composé de fonctionnaires de haut niveau, spécialistes des questions commerciales, appelé „Comité de l'article 133", qui est responsable de la négociation et de la gestion des accords commerciaux, qui entraînent des modifications tarifaires, ainsi que l'adoption de dispositions douanières et commerciales et de mesures de protection. Dans ce domaine, le Conseil statue à la majorité qualifiée. Dans d'autres, comme les investissements, les questions relatives à la propriété intellectuelle ou à la fourniture de services ou lorsque des questions non-commerciales sont également en jeu, les compétences sont partagées et la conclusion des accords relève à la fois de la Communauté et des États membres.

La politique communautaire de coopération au développement vise à compléter les politiques de développement des États membres. Ses objectifs principaux sont le développement économique et social durable des pays en développement, et en particulier des plus défavorisés d'entre eux. Le Conseil adopte la législation pertinente à la majorité qualifiée et en codécision avec le Parlement européen. L'Union européenne (Communauté et États membres) est le principal contributeur mondial en termes d'aide au développement. L'aide de la Communauté est gérée par la Commission et est financée soit au titre du budget de la Communauté, soit via le Fonds européen de développement, fonds spécial consacré au développement des pays ACP. (europa.eu)

Consiliul Agricultură şi Pescuit

Una dintre cele mai vechi formaţiuni/configuraţii aduce împreună, o dată pe lună, miniştrii Agriculturii şi Pescuitului, precum şi comisarii europeni din domeniile agriculturii, pescuitului, siguranţei alimentare, problemelor veterinare şi sănătăţii publice.

Procedurile din Consiliul Agricultură şi Pescuit sunt pregătite de 12 formaţiuni de lucru care se împart în 45 de subdiviziuni în funcţie de produse (de exemplu, grâu, orez etc.) sau domenii (de exemplu, chestiuni agromonetare etc.). Înainte de a fi trimise spre Consiliu, dosarele sunt studiate de COREPER sau de Comitetul Special pentru Agricultură. COREPER se ocupă de obicei cu problemele legate de pescuit, siguranţa alimentară şi bugetul agriculturii. Consiliul decide în acest domeniu prin majoritate calificată sau în consultare cu Parlamentul European, în cazul agriculturii şi pescuitului, şi prin codecizie, în cazul siguranţei alimentare. (europeana.ro)

Agriculture and Fisheries Council

One of the Council's oldest configurations, the Agriculture and Fisheries Council brings together once a month the Agriculture and Fisheries Ministers and the European Commissioners responsible for agriculture and rural development, fisheries and maritime affairs, as well as consumer health and protection.

While agriculture has largely been covered by the Common Agricultural Policy (CAP) since 1960, with fisheries incorporated in the Common Fisheries Policy (CFP) since 1983, the first joint measures in this sector date from 1970. Management of the CAP and its budget are divided into two : firstly, the agricultural markets (first pillar) bringing together all the Common Market Organizations (CMOs), and secondly, rural development (second pillar).

Under the heading „agriculture and fisheries", the Agriculture and Fisheries Ministers, assisted generally by the relevant Commissioners, meet on average once a month each year in Brussels – and in Luxembourg during the April, June and October sessions – to discuss and adopt legislative acts concerning those sectors.

The content of the agricultural and fisheries policies essentially involves regulation of the markets, organizing production and establishing the resources available, improving horizontal agricultural structures and rural development. The CAP underwent a thorough reform in June 2003. In the future, the most commonly used budgetary instrument should be the single farm payment based on reference periods, which is decoupled from production in the case of livestock farming, arable crops and milk, and is conditional upon meeting criteria such as respect for the environment and animal welfare. CFP legislation was also revised in December 2002. The principal changes brought about by this reform are the abolition of public aid for fleet renewal after 31 December 2004, the introduction of recovery plans for stocks below safe biological limits and management plans for stocks within safe biological limits, and the increase in premiums for the scrapping of vessels to achieve further reductions in fishing effort as a result of the recovery plans adopted for the period from 2003 to 2006.

Agriculture and fisheries are two of the European Union's integrated Community policies, with decisions taken at European level by the Council and a „communitarised" budget for each policy, i.e. decisions on the financing of measures are taken in the Council on the basis of a European budget (about EUR 45 billion) that is separate from the national budgets.

The proceedings of the Agriculture and Fisheries Council are prepared by 12 working parties spanning 45 subdivisions according to products (e.g. Working Party on Arable Crops – Rice) or areas (e.g. Working Party on Horizontal Agricultural Questions, Agrimonetary Questions). The dossiers are then studied either by COREPER or by the Special Committee on Agriculture (SCA) before being forwarded to the Council. COREPER usually deals with fisheries and food safety issues and agri-budgetary questions. As for the acts concerning agricultural markets and rural development, a special structure, the SCA, was established at the beginning of the 1960s to take account of the highly technical nature of these dossiers.

The agricultural and fisheries policies are governed by Title II (Agriculture) of the Treaty establishing the European Community (TEC). This Title sets outs the objectives of the CAP in Article 33, describes the Common Market Organizations (CMOs) in

agriculture in Article 34 and lays down the voting procedures in Article 37. Acts concerning food safety are governed by Titles XIII and XIV (Public health and consumer protection) of the Treaty. In this area the Council decides by qualified majority, either in consultation with the European Parliament (agriculture and fisheries) or by co-decision (food safety). (europa.eu)

Conseil Agriculture et pêche (AGRIPECHE)

L'une des plus anciennes formations du Conseil, le Conseil Agriculture et pêche réunit une fois par mois les ministres de l'Agriculture et de la Pêche, ainsi que les Commissaires européens responsables de l'agriculture et du développement rural, de la pêche et des affaires maritimes ainsi que de la santé et de la protection des consommateurs.

L'agriculture est principalement couverte par la Politique Agricole Commune (PAC) depuis 1960, la pêche étant englobée dans la Politique Commune de la Pêche (PCP) depuis 1983, bien que les premières mesures communes dans ce secteur datent de 1970. La gestion de la PAC et son budget sont divisés en deux : d'une part les Marchés agricoles (1er pilier) regroupant l'ensemble des Organisations Communes de Marchés (OCM), d'autre part le Développement rural (2ème pilier).

Sous l'intitulé „agriculture et pêche", les ministres de l'Agriculture et de la Pêche, assistés des Commissaires compétents - Madame Fischer Boel, Monsieur Borg et Monsieur Kyprianou de manière générale -, se réunissent en moyenne une fois par mois chaque année à Bruxelles - et à Luxembourg lors des sessions d'avril, juin et octobre - pour débattre et adopter des actes législatifs portant sur ces secteurs.

Le contenu des politiques agricoles et de la pêche porte essentiellement sur la régulation des marchés, l'organisation de la production et la fixation des ressources disponibles, l'amélioration des structures horizontales agricoles et le développement rural. La PAC a été profondément réformée en juin 2003. L'instrument budgétaire le plus utilisé dans le futur devrait être le Paiement Unique à l'exploitation basé sur des périodes de référence, découplé de la production dans les cas de l'élevage animal, des cultures arables et du lait, et qui est conditionné au respect de critères tels que le respect de l'environnement, le bien-être animal.

La législation de la PCP a également été revue en décembre 2002. Les principaux changements introduits par cette réforme sont la suppression des aides publiques au renouvellement de la flotte après le 31 décembre 2004 ; l'introduction de plans de reconstitution pour les stocks en deçà des limites biologiques raisonnables et de plans de gestion pour les stocks qui se situe dans des limites biologiques raisonnables, l'augmentation des primes à la démolition de navires afin d'atteindre de nouvelles réductions de l'effort de pêche résultant des plans de reconstitution adoptés pour la période allant de 2003 à 2006.

L'agriculture et la pêche sont deux politiques communautaires intégrées de l'Union européenne, où les décisions sont prises au niveau européen par le Conseil et où le budget de chaque politique est „communautarisé" c'est-à-dire que le financement des mesures se décide aussi au Conseil sur base d'un budget européen distinct des budgets nationaux (environ 45 milliards d'euros).

Les travaux du Conseil „Agriculture et pêche" sont préparés par 12 groupes de travail regroupant 45 subdivisions par produits (par exemple, Groupe de travail sur les cultures arables „riz") ou domaine (par exemple, Groupe de travail sur les questions

horizontales agricoles, „Questions agri-monétaire"). Les dossiers sont ensuite examinés soit par le COREPER, soit par le Comité spécial de l'Agriculture (CSA) avant d'être transmis au Conseil. Le COREPER traite habituellement des dossiers „pêche", „sécurité alimentaire" et des questions agri budgétaires. S'agissant des actes relatifs aux marchés agricoles et au développement rural, compte tenu du caractère très technique des dossiers traités, une structure particulière, le CSA, a été mise en place au début des années '60.

Les politiques agricoles et de la pêche sont régies par le titre II (Agriculture) du Traité instituant la Communauté Européenne (TCE). Ce titre inclut les objectifs de la PAC à l'article 33, la description des Organisations Communes de Marchés (OCM) dans l'agriculture à l'article 34, et les procédures de vote à l'article 37. Les actes relatifs à la sécurité alimentaire sont régis par les titres XIII et XIV (Santé publique et protection du consommateur) du Traité. Dans ce secteur, le Conseil décide à la majorité qualifiée, soit en consultation avec le Parlement européen (agriculture et pêche), soit en codécision (sécurité alimentaire). (europa.eu)

Consiliul Competitivitate

Consiliul Competitivitate a fost creat în iunie 2002 prin comasarea a trei formaţiuni existente la acel moment : Piaţa internă, Industrie şi Cercetare. Această mişcare instituţională a venit ca răspuns la realităţile contemporane care cer o coordonare mai coerentă şi mai bună a problematicilor legate de concurenţă în UE.

În funcţie de punctele aflate pe agenda de discuţii, Consiliul Competitivitate este format din miniştrii Afacerilor Europene, Industriei, Cercetării etc. El se întruneşte de cinci-şase ori pe an. Consiliul Competitivitate şi-a asumat, de la formarea lui, în 2002, şi până acum, un rol orizontal în asigurarea şi apropierea integrată faţă de competitivitatea şi creşterea economică europeană. În acest spirit, el analizează atât pe plan orizontal, cât şi sectorial problemele legate de competiţie, având un sprijin puternic în acest sens în analizele primite de la Comisia Europeană. Consiliul îşi exprimă opiniile cu privire la cele legate de concurenţă şi impactul său asupra mediului antreprenorial european.

Această configuraţie a Consiliului poate da naştere unor propuneri legislative, în diferitele sale arii de activitate, prin majoritate calificată, ele implicând de obicei procedura codeciziei cu Parlamentul European.

Cele trei domenii principale de interes ale Consiliului Competitivitate sunt : piaţa internă, industria şi cercetarea.

În privinţa pieţei interne, Consiliul se ocupă de problemele legate de achiziţiile publice, libera circulaţie a bunurilor, drepturile de proprietate intelectuală şi industrială, legislaţia concurenţei şi companiilor.

Sectorul industriei este de fapt centrul activităţii Consiliului Competitivitate. Conform prevederilor tratatelor, acţiunea comunitară în domeniul industriei trebuie îndreptată către ajustările industriale şi schimbările structurale care sunt de natură a încuraja creşterea economică şi o protecţie mai bună a mediului în cadrul Uniunii Europene. Un alt punct de interes este sprijinirea activităţii IMM-urilor, precum şi a politicilor de inovare, cercetare şi dezvoltare tehnologică. Consiliul ţine cont de toate acestea în cadrul activităţii sale.

Pentru a face faţă concurenţei pe plan mondial în domeniul economic, UE şi-a fixat drept obiectiv major încurajarea cercetării. (europeana.ro)

Competitiveness Council

The creation of the Competitiveness Council in June 2002, through the merging of three previous configurations (Internal Market, Industry and Research) was a response to the perceived need for a more coherent and better co-ordinated handling of these matters related to the EU's competitiveness. Depending on the items on the agenda, this Council is composed of European Affairs Ministers, Industry Ministers, Research Ministers, etc. It meets about five or six times a year.

Since then, this Council assumes a horizontal role in ensuring an integrated approach to the enhancement of competitiveness and growth in Europe. In that spirit, it reviews on a regular basis both horizontal and sectoral competitiveness issues on the basis of analyses provided by the Commission and gives its views on how competitiveness issues can be properly taken into account in all policy initiatives which have an impact on enterprises. It also deals with legislative proposals in its different fields of activity, where it decides by qualified majority, mostly in co-decision with the European Parliament.

The three strands of activity of the Competitiveness Council are the following: Internal Market, industry and research.

The Internal Market is one of the European Union's most important and continuing priorities as it aims to create an area where persons and goods can move freely. To this end, the Competitiveness Council covers a large number of matters : public procurement, free provision of services and establishment, free movement of goods, intellectual and industrial property rights, competition and company law.

Issues related to industrial policy are still mainly the competence of the Member States. Actions undertaken under the EC Treaty must be guided by the necessity of ensuring the necessary conditions for the competitiveness of the Community's industry, through close co-operation between the Community and its Member States.

The Treaty specifies that in accordance with the principle of a system of open and competitive markets, the Community's action shall be aimed at speeding up the adjustment of industry to structural changes, encouraging an environment favourable to initiative and to the development of enterprises throughout the Community, particularly SMEs, encouraging an environment favourable to co-operation between enterprises and fostering better exploitation of the industrial potential of the policies of innovation, research and technological development.

Scientific Research and Technological Development (RTD) is playing an ever larger role in the process of economic development.

The European Community Treaty sets out the objectives, rules and procedures for the implementation of RTD activities. The main aim of the Community activities is strengthening of the scientific and technological bases of European industry and of its international competitiveness, by combining research resources in certain key areas and priority technologies. (europa.eu)

Conseil Compétitivité

Le Conseil „Compétitivité", instauré en juin 2002, résulte de la fusion de trois formations qui existaient précédemment, à savoir les Conseils „Marché intérieur", „Industrie" et „Recherche". Sa création répondait au besoin qui s'était fait sentir, de traiter de manière plus cohérente et mieux coordonnée les questions liées à la compétitivité de l'Union européenne. En fonction des points inscrits à l'ordre du jour, le Conseil est composé de ministres chargés des affaires européennes, de l'industrie, de la recherche, etc. Cette formation du Conseil se réunit cinq ou six fois par an.

Depuis sa création, ce Conseil joue un rôle horizontal et veille à ce qu'une approche intégrée soit mise en œuvre pour renforcer la compétitivité et la croissance en Europe. Dans cet esprit, il procède à un examen régulier des questions tant horizontales que sectorielles liées à la compétitivité, en se fondant sur les analyses fournies par la Commission et donne son avis sur la manière de prendre dûment en compte les questions ayant trait à la compétitivité dans toutes les initiatives politiques qui ont une incidence sur les entreprises. Il examine également les propositions législatives qui relèvent de ses différents domaines d'activité, sur lesquelles il statue à la majorité qualifiée, en général dans le cadre de la procédure de codécision avec le Parlement européen.

Les trois volets d'activité du Conseil „Compétitivité" sont les suivants : marché intérieur, industrie et recherche.

Le marché intérieur est une priorité majeure et permanente de l'Union européenne puisque sa mise en place a pour but de créer un espace de libre circulation des personnes et des marchandises. À cette fin, le Conseil „Compétitivité" traite un grand nombre de questions telles que les marchés publics, la libre prestation de services et la liberté d'établissement, la libre circulation des marchandises, les droits de propriété intellectuelle et industrielle, le droit de la concurrence et le droit des sociétés.

Les questions qui ont trait à la politique industrielle continuent de relever essentiellement de la compétence des États membres. Les actions entreprises en vertu du Traité instituant la Communauté européenne doivent viser à assurer les conditions nécessaires à la compétitivité de l'industrie de la Communauté, grâce à une étroite coopération entre la Communauté et ses États membres.

Le Traité prévoit que, conformément au principe d'un système de marchés ouverts et concurrentiels, l'action de la Communauté vise à accélérer l'adaptation de l'industrie aux changements structurels, à encourager un environnement favorable à l'initiative et au développement des entreprises de l'ensemble de la Communauté, et notamment des PME, à encourager un environnement favorable à la coopération entre entreprises et à favoriser une meilleure exploitation du potentiel industriel des politiques d'innovation, de recherche et de développement technologique.

La recherche scientifique et le développement technologique (RDT) jouent un rôle de plus en plus important dans le processus de développement économique.

Le Traité instituant la Communauté européenne définit les objectifs, les règles et les procédures pour la mise en œuvre des actions de RDT. L'objectif principal de l'action de la Communauté est de renforcer les bases scientifiques et technologiques de l'industrie européenne et sa compétitivité internationale en concentrant les ressources affectées à la recherche sur certains domaines clés et sur des technologies prioritaires. (europa.eu)

Consiliul de Miniştri

Vezi *Consiliul*

Council of Ministers

See *Council*

Conseil des Ministres

Voir *Conseil*

Consiliul Educație, Tineret şi Cultură

Această configuraţie a Consiliului îi aduce împreună de trei-patru ori pe an miniştrii din ţările membre ale Uniunii Europene responsabili cu educaţia, cultura, tineretul şi comunicarea. Deciziile sunt luate de obicei prin majoritate calificată şi în codecizie cu Parlamentul European. O excepţie o reprezintă afacerile culturale, unde este necesar un vot unanim. Principalul rol al Uniunii în acest domeniu este oferirea unui cadru de cooperare între statele membre prin schimburi de informaţii şi experienţă în probleme de interes comun.

Misiunea Comunităţii Europene este de a contribui la dezvoltarea unei educaţii de calitate, la punerea în aplicare a unei politici de formare profesională şi la dezvoltarea culturii statelor membre. Un rol important îl au salvarea patrimoniului cultural şi respectarea responsabilităţii statelor membre în definirea conţinutului învăţământului şi a formării profesionale, prin organizarea la nivel naţional a sistemelor educaţionale şi de formare. Nu în ultimul rând, se respectă cu stricteţe diversitatea culturală în dimensiunile naţionale şi regionale. Pentru a îndeplini această misiune, Comunitatea are în primul rând rolul de a supraveghea cooperarea între statele membre, care se realizează în special prin schimburi de informaţii şi de experienţă pe teme de interes comun. De asemenea, Comunitatea poate acţiona pe cale legislativă în cazul în care Tratatul de instituire a Comunităţii Europene autorizează acest lucru (de exemplu, în domeniul audiovizualului şi al recunoaşterii reciproce a diplomelor).

Comunitatea completează acţiunea statelor membre, în special prin programe de sprijin, care urmăresc : sprijinirea învăţării şi a difuzării limbilor vorbite în UE, pentru a dezvolta o dimensiune europeană în educaţie şi formare ; îmbunătăţirea cunoaşterii şi difuzării culturii şi istoriei popoarelor europene, precum şi protejarea patrimoniul cultural de importanţă europeană ; încurajarea mobilităţii studenţilor şi profesorilor, promovând recunoaşterea reciprocă a diplomelor şi a perioadelor de studii ; stimularea cooperării între instituţiile de învăţământ, în special în domeniul formării profesionale ; îmbunătăţirea formării profesionale iniţiale şi continue în vederea facilitării integrării cetăţenilor pe piaţa forţei de muncă, a adaptării lor la schimbările industriale, posibila lor recalificare şi stimularea creării unor opere literare şi artistice, inclusiv în sectorul audiovizualului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; europeana.ro)

Education, Youth and Culture (EYC) Council

The Education, Youth and Culture (EYC) Council brings together Education, Culture, Youth and Communication Ministers around three or four times a year. It usually adopts its decisions by a qualified majority (except for cultural affairs, where it acts unanimously) and in co-decision with the European Parliament.

The European Community's aim is to contribute to the development of quality education, the implementation of a vocational training policy and the flowering of the Member States' cultures, bringing the common cultural heritage to the fore, while fully respecting the responsibility of the Member States for defining the content of teaching and vocational training and organizing education and vocational training systems, as well as their national and regional cultural diversity.

In order to achieve those objectives, the Community's primary role is to provide a framework for co-operation between the Member States, which works by exchanges of information and experience on matters of shared interest. The Community can also use legislative channels where permitted by the Treaty establishing the European Community (for instance, on audiovisual matters and the mutual recognition of diplomas).

The Community complements the Member States' action, especially by means of support programmes, with a view to : contributing to the development of the teaching and dissemination of languages in order to develop the European dimension in education and training ; improving the knowledge and dissemination of the culture and history of the European peoples and safeguarding cultural heritage of European significance ; encouraging mobility of students and teachers by encouraging the mutual recognition of diplomas and periods of study ; promoting co-operation between educational and training establishments and, in particular with regard to training, with business ; improving initial and continuing vocational training with a view to facilitating the integration of citizens into the labour market, their adaptation to industrial change and their possible vocational retraining and stimulating artistic and literary creation, including in the audiovisual sector. (europa.eu)

Conseil Éducation, jeunesse et culture (EJC)

Le Conseil Éducation, jeunesse et culture réunit les ministres de l'Éducation, de la Culture, de la Jeunesse et de la communication. Il se réunit environ trois ou quatre fois par an. Il agit principalement à la majorité qualifiée (sauf dans le domaine de la culture, à l'unanimité) et en codécision avec la Parlement européen.

La Communauté européenne a pour mission de contribuer au développement d'une éducation de qualité, à la mise en œuvre d'une politique de formation professionnelle et à l'épanouissement des cultures des États membres, avec une mise en évidence de l'héritage culturel commun, tout en respectant pleinement la responsabilité des États membres pour la définition du contenu de l'enseignement et de la formation professionnelle, pour l'organisation des systèmes éducatif et de formation, ainsi que leur diversité culturelle dans ses dimensions nationales et régionales.

Pour remplir cette mission la Communauté a, en premier lieu, pour rôle d'encadrer la coopération entre les États membres, qui s'opère notamment par le biais d'échanges d'informations et d'expériences sur les questions d'intérêt commun. Elle peut également

agir par voie législative lorsque le Traité instituant la Communauté européenne l'y autorise (par exemple dans les domaines de l'audiovisuel et de la reconnaissance mutuelle des diplômes).

La Communauté complète l'action des États membres, notamment par le biais de programmes de soutien, en vue de : contribuer au développement de l'apprentissage et de la diffusion des langues, pour développer la dimension européenne dans l'éducation et la formation ; améliorer la connaissance et la diffusion de la culture et de l'histoire des peuples européens et sauvegarder le patrimoine culturel d'importance européenne ; favoriser la mobilité des étudiants et des enseignants, en promouvant la reconnaissance mutuelle des diplômes et périodes d'études ; stimuler la coopération entre les établissements d'enseignement et de formation entre eux et, en particulier en matière de formation, avec les entreprises ; améliorer la formation professionnelle initiale et continue, en vue de faciliter l'insertion des citoyens sur le marché du travail, leur adaptation aux mutations industrielles et leur éventuelle reconversion professionnelle et stimuler la création artistique et littéraire, y compris dans le secteur de l'audiovisuel. (europa.eu)

Consiliul European

Consiliul European este o formaţiune specială a Consiliului, la care participă şefii de guvern, cărora li se pot adăuga şefii de stat în cazul când, datorită constituţiilor, au şi atribuţii executive. Există şi altă interpretare a Consiliului European, care nu ar fi o instituţie sau o formaţiune a Consiliului, ci un summit periodic al şefilor de stat sau de guvern din ţările membre ale Uniunii Europene. Indiferent de accepţiune, la Consiliul European participă, pe lângă şefii de stat sau de guvern ai ţărilor membre, preşedintele Comisiei ; toţi aceştia sunt asistaţi de miniştrii de Externe ai statelor membre şi de un membru al Comisiei.

Consiliul European are rolul de a da Uniunii Europene impulsul necesar dezvoltării şi de a defini orientările politice generale (conform articolului 4 al Tratatului privind Uniunea Europeană). Nu adoptă însă acte legislative.

Consiliul European se reuneşte formal de două ori pe an, în lunile iunie şi decembrie, iar informal de alte două ori, în martie şi octombrie (practic, se reuneşte de două ori pe semestru), iar reuniuni extraordinare pot avea loc ori de câte ori este necesar. Consiliul este prezidat de statul membru care deţine preşedinţia Uniunii la momentul respectiv. Deciziile sunt adoptate prin consens, în urma discuţiilor purtate de statele membre, care încep înaintea reuniunii la vârf. Rezultatul deliberărilor Consiliului European este inclus în concluziile publicate la sfârşitul reuniunii.

Consiliul European a fost creat formal printr-un comunicat publicat la încheierea reuniunii la vârf de la Paris, din decembrie 1974, şi s-a reunit pentru prima oară în 1975. Baza sa legală a fost asigurată prin Actul Unic European, iar funcţiile i-au fost precizate prin Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Maastricht).

Iniţial reuniunile aveau loc în ţara care deţinea în momentul respectiv preşedinţia Consiliului Uniunii Europene. Conform unei declaraţii anexate Actului Final al Conferinţei Interguvernamentale pentru pregătirea Tratatului de la Nisa, din momentul în care UE atingea un număr de 18 state membre (1 mai 2004), toate reuniunile trebuiau, să se

desfăşoare la Bruxelles (din motive de economie), dar cel puţin deocamdată ne aflăm într-o fază intermediară în care 50% din reuniuni se ţin tot în statul ce deţine preşedinţia Consiliului (din motive de vizibilitate politică internă şi internaţională, pe care o asemenea reuniune o oferă respectivelor state).

Tratatul de la Lisabona prevede acordarea statutului de instituţie europeană Consiliului European şi modificarea sistemului preşedinţiei, prin înfiinţarea unui post de preşedinte permanent al Consiliului European, ales de acesta pentru un mandat de doi ani şi jumătate, cu drept de a-i fi prelungit încă un mandat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

European Council

European Council is the term used to describe the regular meetings of the Heads of State or Government of the EU Member States. Its role is to provide the EU with the necessary impetus for its development and to define the general political guidelines (Article 4 of the Treaty on European Union). It does not enact legislation and is not an institution.

It meets at least twice per year (in practice, twice per presidency) and the President of the European Commission attends as a full member. An extraordinary meeting can be held whenever necessary. It is chaired by the Member State holding the six-month presidency of the Union. Decisions are taken by consensus following negotiation between the Member States, which begins before the summit. The outcome of the European Council deliberations is recorded in the conclusions published at the end of the meeting.

The European Council was set up by the communiqué issued at the close of the December 1974 Paris Summit and first met in 1975. Before that time, from 1961 to 1974, the practice had been to hold European summit conferences. The Single European Act (1986) gave a legal basis to its existence and the Treaty on European Union (Treaty of Maastricht, 1992) specified its functions.

Under the terms of a declaration attached to the Final Act of the Intergovernmental Conference preparatory to the Treaty of Nice, all meetings of the European Council have been held in Brussels since the Union attained a membership of 18 (May 2004).

Lisbon Treaty currently being ratified gives the European Council the status of a European institution. It also provides for changes to the presidency system by establishing the permanent function of President of the European Council, elected by that body for a term of two and a half years. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Conseil européen

Le Conseil européen désigne les réunions régulières des chefs d'État ou de gouvernement des États membres de l'Union européenne. Son rôle est de donner à l'Union européenne les impulsions nécessaires à son développement et de définir les orientations politiques générales (article 4 du Traité sur l'Union européenne). Il ne légifère pas et n'est pas une institution. Les conclusions agréées aux réunions du Conseil européen jouent un rôle moteur en définissant les orientations politiques générales de l'Union européenne.

Il se réunit au moins deux fois par an (dans la pratique, deux fois par Présidence) et compte, comme membre de droit, le président de la Commission européenne. Un Conseil extraordinaire peut être organisé chaque fois que cela est nécessaire. Il est présidé par l'État membre qui exerce pendant six mois la présidence de l'Union. Les

décisions sont prises par consensus à l'issue de négociations entre États membres commencées avant le sommet. Le résultat des travaux du Conseil européen est consigné dans des conclusions publiées à l'issue de la réunion.

Institué par le communiqué final du sommet de Paris de décembre 1974, il s'est réuni pour la première fois en 1975. Il a succédé à la pratique des conférences européennes au sommet qui caractérisait la période de 1961 à 1974. L'Acte unique européen (1986) consacre juridiquement son existence et le Traité sur l'Union européenne (Traité de Maastricht, 1992) précise ses fonctions.

Conformément à une déclaration annexée à l'acte final de la Conférence intergouvernementale qui a préparé le Traité de Nice, toutes les réunions du Conseil européen se tiennent à Bruxelles depuis que l'Union compte 18 membres (mai 2004).

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, confère au Conseil européen le statut d'institution européenne. Elle prévoit également de modifier le système de la présidence du Conseil européen, en créant la fonction permanente de président du Conseil européen élu, par cette même instance, pour une durée de deux ans et demi. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Consiliul Europei

Organizaţie politică regională înfiinţată în 1949, cu sediul la Strasbourg, ce are drept scop realizarea unei unităţi mai strânse între statele europene pentru protejarea libertăţii individuale, politice şi a statului de drept. Consiliul numără 47 de state membre. Este o organizaţie diferită de UE, dar până în prezent nici o ţară nu a devenit membră a Uniunii Europene fără a deveni mai întâi membră a Consiliului. Consiliul Europei are două dimensiuni: una federalistă, reprezentată de Adunarea Parlamentară, alcătuită din parlamentari proveniţi din parlamentele naţionale, şi cealaltă, interguvernamentală, întruchipată de Comitetul Miniştrilor, alcătuit din miniştrii de Externe ai statelor membre.

Obiectivul principal al Consiliului Europei este realizarea unei unităţi mai strânse între cele 47 de state membre pentru protejarea libertăţii individuale şi politice, precum şi a supremaţiei dreptului, principii care constituie fundamentul tuturor democraţiilor autentice şi care influenţează viaţa tuturor europenilor în nenumărate feluri. Astăzi, Consiliul Europei reprezintă angajamentul comun al celor 800 de milioane de europeni în favoarea drepturilor omului, a democraţiei şi a statului de drept. (coe.ro)

Vezi şi *Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)*

Council of Europe

Founded in 1949, the Council of Europe seeks to develop throughout Europe common and democratic principles based on the European Convention on Human Rights and other reference texts on the protection of individuals. The Council of Europe has a genuine pan-European dimension, with 47 member countries. The main component parts of the Council of Europe are: the Committee of Ministers, the Organization's decision-making body, composed of the 47 Foreign Ministers or their Strasbourg-based

deputies (ambassadors/permanent representatives); the Parliamentary Assembly, driving force for European co-operation, grouping 636 members (318 representatives and 318 substitutes) from the 47 national parliaments; the Congress of Local and Regional Authorities, the voice of Europe's regions and municipalities, composed of a Chamber of Local Authorities and a Chamber of Regions; the 1800-strong secretariat recruited from Member States, headed by a Secretary General, elected by the Parliamentary Assembly. (coe.int)

See also *European Court of Human Rights (ECHR)*

Conseil de l'Europe

Organisation de coopération européenne qui réunit 47 États. Elle a pour but la coopération de ces États dans les domaines économique, culturel, social, scientifique, juridique et administratif, et son action s'exerce également en matière de sauvegarde de l'environnement. Elle comprend un comité des ministres, qui statue, à l'unanimité, une Assemblée consultative, dont les membres sont issus des parlements nationaux, un secrétariat et la Cour européenne des droits de l'homme. (IATE)

Voir aussi *Cour européenne des droits de l'homme (CEDH)*

Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI)

Această formaţiune/configuraţie a Consiliului reuneşte miniştrii Justiţiei şi Internelor din ţările membre ale Uniunii Europene o dată la două luni pentru a discuta pe marginea dezvoltării şi implementării cooperării şi politicilor comune în acest sector.

Cooperarea în domeniul Justiţiei şi Afacerilor Interne reprezintă unul dintre cei trei piloni ai Uniunii Europene, aşa cum au fost ei instituiţi prin Tratatul de la Maastricht. Majoritatea problemelor discutate în această configuraţie a Consiliului necesită pentru adoptare votul unanim, apoi procedura de consultare cu Parlamentul European. Totuşi, unele domenii, precum politica vizelor sau cooperarea judiciară în domeniul civil, sunt decise prin majoritate calificată, în consultare sau în codecizie cu PE. Deşi pilonii Uniunii Europene au apărut în anii '90, statele membre au început să coopereze în domeniul JAI încă de la mijlocul anilor '70, pe o bază interguvernamentală informală. Trebuie notat că Danemarca, Marea Britanie şi Irlanda nu iau parte pe deplin la discutarea unor probleme în această configurare a Consiliului. În principal, Marea Britanie şi Irlanda nu iau parte la deciziile legate de libertatea de mişcare a persoanelor, controlul graniţelor externe şi politica vizelor. (europeana.ro)

Justice and Home Affairs (JHA) Council

The JHA Council brings together Justice Ministers and Interior Ministers about once every two months to discuss the development and implementation of co-operation and common policies in this sector. The creation of an Area of Freedom, Security and Justice, is a key aim of the EU Treaty. Most of the matters in this field are decided by unanimity with a consultation of the European Parliament. Some matters however (visas

issues and judicial co-operation in civil matters) are decided by qualified majority, in consultation or in co-decision with the European Parliament, depending on the matter.

Member States began to co-operate in the area of Justice and Home Affairs in the mid-1970s on an informal, intergovernmental basis outside the Community framework. In 1990, Germany, France and the Benelux countries signed the Schengen Agreement, which was an important step toward co-operation among the Member States in this area. In the following years, several Member States acceded to the Schengen Agreement. The aim of the agreement was to introduce genuine freedom of movement of persons without being controlled at internal borders, while providing for flanking measures in the fields of external border controls, visa policy, police co-operation and judicial co-operation in criminal matters.

The Treaty on European Union, which entered into force in November 1993, took a further step by incorporating Justice and Home Affairs in its institutional framework, thereby adding a further dimension to the construction of Europe.

The entry into force of the Amsterdam Treaty in May 1999 incorporated the Schengen rules into the institutional framework of the European Union. One of the main objectives of the Treaty is to maintain and develop the Union as an area of freedom, security and justice, in which there would be free movement for persons combined with suitable measures pertaining to the control of external borders, asylum, immigration, as well as the prevention and combating of crime.

It should be noted that Denmark, the United Kingdom and Ireland do not participate fully in a number of JHA matters or participate under certain conditions. In particular, the United Kingdom and Ireland do not take part in the Schengen rules on free movement of persons, external border controls and visa policy. The representatives of these States therefore do not vote on these matters in the Council. (europa.eu)

Conseil Justice et affaires intérieures (JAI)

Le Conseil „Justice et affaires intérieures" (JAI) réunit environ tous les deux mois les ministres de la Justice et les ministres de l'Intérieur en vue de discuter du développement et de la mise en œuvre des actions de coopération et des politiques communes dans ce domaine. La création d'un espace de liberté, de sécurité et de justice est un objectif clé du Traité sur l'Union européenne. Le Conseil statue à l'unanimité sur la plupart des questions relevant de ce domaine, après consultation du Parlement européen. Toutefois, certains actes portant sur des questions relatives aux visas et sur la coopération judiciaire en matière civile sont adoptés à la majorité qualifiée, dans le cadre de la procédure de consultation ou de codécision avec le Parlement européen, en fonction de la matière traitée.

Les États membres ont commencé à coopérer dans le domaine de la justice et des affaires intérieures vers le milieu des années soixante-dix, sur une base informelle, intergouvernementale, en dehors du cadre de la Communauté européenne. En 1990, l'Allemagne, la France et les pays du Benelux ont conclu l'accord de Schengen, qui a constitué un pas important sur la voie de la coopération entre les États membres dans ce domaine. Durant les années qui ont suivi, plusieurs États membres ont adhéré à l'accord de Schengen. L'objectif de ce dernier était de mettre en place une véritable liberté de circulation des personnes en supprimant les contrôles aux frontières intérieures, tout en

prévoyant des mesures d'accompagnement en ce qui concerne les contrôles des frontières extérieures, la politique dans le domaine des visas et la coopération policière et judiciaire en matière pénale.

Une nouvelle étape a été franchie avec le Traité sur l'Union européenne, entré en vigueur en novembre 1993, qui a intégré les domaines de la justice et des affaires intérieures dans son cadre institutionnel, conférant ainsi une nouvelle dimension à la construction européenne.

Avec l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam en mai 1999, les dispositions de l'accord de Schengen ont été intégrées dans le cadre institutionnel de l'Union européenne. L'un des principaux objectifs du traité est de maintenir et de développer l'Union en tant qu'espace de liberté, de sécurité et de justice, au sein duquel est assurée la libre circulation des personnes, en liaison avec des mesures appropriées en matière de contrôle des frontières extérieures, d'asile, d'immigration, ainsi que de prévention de la criminalité et de lutte contre ce phénomène.

Il convient de noter que le Danemark, le Royaume-Uni et l'Irlande ne participent pas pleinement à la mise en œuvre de certaines mesures relevant du domaine de la justice et des affaires étrangères, ou que leur participation est soumise à certaines conditions. En particulier, le Royaume-Uni et l'Irlande ne participent pas à la mise en œuvre des dispositions de l'accord de Schengen qui concernent la libre circulation des personnes, les contrôles aux frontières extérieures et la politique en matière de visas. Par conséquent, les représentants de ces États ne votent pas sur ces questions au sein du Conseil. (europa.eu)

Consiliul Mediu

Consiliul Mediu este compus din miniştrii Mediului din statele membre ale Uniunii Europene şi se reuneşte de patru ori pe an. El ia deciziile prin majoritate calificată în codecizie cu Parlamentul European. Mai ales în ultimii ani, mediul a devenit o problemă de prim-plan atât în cadrul internaţional, cât şi cel comunitar.

Misiunea Comunităţii Europene este de a stimula dezvoltarea armonioasă, echilibrată şi sustenabilă a activităţilor economice în acord cu menţinerea unei calităţi ridicate a mediului. În acest sens, Comunitatea şi în speţă Consiliul vor veghea pentru calitatea mediului, sănătatea cetăţenilor europeni, utilizarea prudentă şi raţională a resurselor naturale, mai ales a celor neregenerabile, contribuind, în acelaşi timp, la stimularea adoptării la nivel internaţional a unor măsuri care să ducă la rezolvarea progresivă a problemelor de mediu la nivel mondial.

Deşi are în vedere diversitatea situaţiilor existente în diferite regiuni ale Uniunii Europene, politica de mediu se bazează pe principiile grijii şi acţiunii preventive, pe corectarea agresiunilor la adresa mediului, în principal la sursă, dar şi pe cel potrivit căruia „poluatorul plăteşte". Este o politică relativ nouă, iar Tratatul de la Lisabona introduce explicit şi aspectul încălzirii globale, UE luându-şi deja angajamentul de a reduce cu 20% până în anul 2020 emisia de gaze cu efect de seră. În prezent se discută posibilitatea reducerii emisiei de gaze cu efect de seră chiar cu 30%, fără a fi afectat ritmul dezvoltării economice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Environment Council

The Environment Council is composed of Environment Ministers who meet about four times a year. It decides by qualified majority in co-decision with the European Parliament.

In this sector, the European Community has the task of fostering the harmonious, balanced and sustainable development of economic activities which respects the need, in particular, to ensure a high level of environmental quality.

To achieve this, it aims to preserve the quality of the environment, human health, the prudent and rational utilisation of natural resources and to promote measures at international level to deal with regional or worldwide environmental problems.

While taking into account the diversity of situations in the various regions of the Community, Community policy on the environment is based on the precautionary principle and on the principles that preventive action should be taken, that environmental damage should as a priority be rectified at source and that the polluter should pay. (europa.eu)

Conseil Environnement

Le Conseil Environnement réunit les ministres de l'Environnement environ quatre fois par an. Il décide à la majorité qualifiée en codécision avec le Parlement européen.

Dans ce secteur, la Communauté européenne a pour mission de promouvoir un développement harmonieux, équilibré et durable des activités économiques qui respecte notamment l'assurance d'un niveau élevé de qualité de l'environnement.

À ces fins, elle vise à assurer la qualité de l'environnement, la santé des personnes et l'utilisation prudente et rationnelle des ressources naturelles et à promouvoir, sur le plan international, les mesures destinées à faire face aux problèmes environnementaux qui se présentent à une échelle régionale ou même planétaire.

Tout en tenant compte de la diversité des situations dans les différentes régions de la Communauté, la politique communautaire de l'environnement se fonde sur des principes de précaution et d'action préventive, de correction des atteintes à l'environnement par priorité à la source et sur le principe du pollueur-payeur. (europa.eu)

Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecția Consumatorului (EPSCO)

Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului are în componenţa sa miniştrii statelor membre ale Uniunii Europene din domeniile protecţiei sociale şi muncii, protecţiei consumatorilor, sănătăţii şi oportunităţilor egale. El se întâlneşte de patru ori pe an. În domeniile menţionate mai sus, Consiliul ia în special decizii cu majoritate calificată, acţionând împreună cu Parlamentul European în cadrul procedurii de codecizie. O excepţie este securitatea socială, unde se cere unanimitatea pentru luarea unei decizii. Această configuraţie a Consiliului adoptă regulile europene pentru armonizarea şi coordonarea legilor naţionale cu privire la condiţiile de

muncă, întărirea politicilor naţionale pentru prevenirea îmbolnăvirilor şi protecţia consumatorilor. Cum protecţia socială şi problemele legate de angajare sunt în responsabilitatea statelor membre ale Uniunii Europene, contribuţia comunitară este redusă doar la stabilirea unor obiective comune pentru toate statele membre, analizarea măsurilor luate la nivel naţional şi adoptarea unor recomandări către ţările UE. Deşi această configuraţie a Consiliului are numeroase limite, unul dintre principalele avantaje ale existenţei ei este legat de posibilitatea acordată participanţilor de a face schimb de idei şi informaţii şi de a-şi compara propriile rezultate şi experienţe. (europeana.ro)

Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs Council (EPSCO)

EPSCO is composed of Employment, Social Protection, Consumer Protection, Health and Equal Opportunities Ministers, who meet around four times a year.

It is the task of the European Community to raise the standard of living and the quality of life of its citizens, notably through high-quality jobs and high levels of social protection, health protection and protection of consumers' interests, while at the same time guaranteeing equal opportunities for all its citizens.

In these fields, the Council usually decides by qualified majority, acting together with the European Parliament under the co-decision procedure (social security is an exception : here the Council acts unanimously). It adopts European rules to harmonize or co-ordinate national laws, in particular on working conditions (workers' health and safety, social security, employee participation in the running of companies), strengthening of national policies to prevent illness and combat the major health scourges and protection of consumers' rights.

Since employment and social protection policies remain the responsibility of the Member States, the Community's contribution is confined to setting common objectives for all the Member States, analyzing measures taken at national level and adopting recommendations to the Member States.

Within the Council, and in particular in the framework of the Employment Committee and the Social Protection Committee, Member States can exchange ideas and information or share the results of their own experiences. (europa.eu)

Conseil Emploi, politique sociale, santé et Consommateurs (EPSCO)

Le Conseil Emploi, politique sociale, santé et consommateurs réunit environ quatre fois par an les ministres de l'Emploi, de la Protection Sociale, de la Protection des Consommateurs, de la Santé et de l'Égalité des Chances.

La Communauté européenne a pour mission de relever le niveau et la qualité de vie des citoyens, grâce, notamment, à des emplois de qualité élevée, ainsi qu'à un haut niveau de protection sociale et de protection de la santé et des intérêts des consommateurs, tout en garantissant l'égalité des chances pour tous les citoyens.

Dans ce domaines, le Conseil décide le plus souvent à la majorité qualifiée et en codécision avec le Parlement européen (sauf dans le domaine de la sécurité sociale où le Conseil décide à l'unanimité). Il adopte des règles européennes pour harmoniser ou coordonner les législations nationales, concernant notamment les conditions de travail

(santé et sécurité des travailleurs, sécurité sociale, participation des travailleurs à la vie de l'entreprise), le renforcement des politiques nationales de prévention des maladies et de lutte contre des grands fléaux dans le domaine de la santé et la protection des droits des consommateurs.

Etant donné que les politiques de l'emploi et de la protection sociale restent de la responsabilité des États membres, la contribution de la Communauté se limite à l'établissement d'objectifs communs à tous les États membres, à l'analyse des mesures prises au niveau national et à l'adoption de recommandations adressées aux États membres.

Au sein du Conseil, les États membres peuvent dialoguer entre eux, notamment dans le cadre des Comités de l'emploi et de la protection sociale, en échangeant des informations ou en partageant les résultats de leurs expériences nationales. (europa.eu)

Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE)

Această formaţiune/configuraţie a Consiliului a fost, de asemenea, modificată în iunie 2002. Compoziţia ei variază în funcţie de problemele discutate, fiind chemaţi la şedinţe miniştrii Transporturilor, Telecomunicaţiilor sau Energiei. Acest Consiliu se întâlneşte la fiecare două luni. Obiectivul Uniunii Europene în domeniul transporturilor, telecomunicaţiilor şi energiei este crearea unui sistem modern şi eficient viabil în termeni economici, sociali şi de mediu. Pentru a atinge acest obiectiv, Consiliul, încă din deceniul trecut, a contribuit la introducerea reţelelor de energie, telecomunicaţii şi transport transeuropene. Nu trebuie uitată în acest domeniu adoptarea de către Consiliu a deciziilor cu privire la crearea unui sistem european de navigaţie prin satelit, cunoscut sub denumirea GALILEO. El se doreşte a fi deschis utilizării civile, precum şi cooperării internaţionale şi exploatării comerciale.

În ceea ce priveşte transportul, Consiliul ia decizii cu majoritate calificată, în cadrul procedurii codeciziei cu Parlamentul European. Dacă sunt discutate probleme care pot afecta în mod serios standardul de viaţă şi nivelul de ocupare a forţei de muncă în unele zone ale Uniunii, Consiliul trebuie să ia deciziile în mod unanim, cu consultarea Parlamentului European. Până acum, Consiliul a fost foarte activ în rezolvarea problemelor care au apărut ca urmare a deschiderii graniţelor, extinderii şi diferitelor mijloace de transport.

Politica în domeniul energiei intră în domeniul de competenţă a statelor membre ale Uniunii Europene. Totuşi, politica în domeniul energiei a fost inclusă printre obiectivele Comunităţii şi este menţionată în secţiunile Tratatului care se referă la mediu şi reţelele transeuropene. Principalele ţinte în domeniu sunt garantarea accesului la energie pentru toţi consumatorii europeni şi crearea unui cadru în domeniu cât mai prietenos pentru mediu. Consiliul examinează măsurile necesare pentru asigurarea unui nivel adecvat de rezerve de gaze, petrol sau energie electrică. În prezent, Consiliul lucrează la crearea unui cadru comunitar pentru introducerea unei pieţe competiţionale a energiei la nivelul Uniunii. Trebuie menţionat aici şi domeniul energiei atomice, arie de responsabilitate a EURATOM.

În domeniul telecomunicaţiilor, Consiliul vizează patru obiective considerate a fi prioritare pentru nivelul european: stabilirea unei reţele integrate la nivel european; introducerea societăţii informaţionale; deschiderea pieţelor naţionale; eliminarea diferenţelor de reglementare din legislaţiile ţărilor membre. (europeana.ro)

Transport, Telecommunications and Energy Council (TTE)

Since June 2002 these three policies have been placed under the sole responsibility of a single Council configuration which meets approximately every two months. The composition of the Council varies according to the items on the agenda (Ministers of Transport, Telecommunications or Energy).

The EU's objective in the field of transport, telecommunications and energy is to establish modern and efficient systems that are viable in economic, social and environmental terms. The harmonious and sustainable development of infrastructures is crucial to the smooth functioning of the internal market and to the Union's economic and social cohesion.

To achieve this, the Council has, since the nineties, contributed to the introduction of trans-European transport, energy and telecommunications networks. These networks respond to the overall objective of economic and social cohesion, which is of particular importance for the coming years in view of enlargement and the need to connect the large trans-European networks to the projects under way in the new countries of the Union.

The Council has also adopted the European GPS known as GALILEO, the European satellite navigation system which is designed for civilian purposes, is open to international co-operation and will be exploited commercially.

The TTE Council's three areas of activity are: transport, energy and telecommunications.

Transport is one of the foremost common Community policies by virtue of its contribution to the free movement of persons and goods. In this area, the Council acts by a qualified majority, in co-decision with the European Parliament. In respect of provisions which might seriously affect the standard of living and level of employment in certain regions and the operation of transport facilities, the Council acts unanimously in consultation with the EP. The Council has been very actively addressing the many questions raised as a result of the opening of borders and the different modes of transport concerned. Today, the main challenge is to establish a „sustainable mobility" system, in other words a system of transport which optimises energy consumption as well as transport time, routes and conditions.

Energy policy is essentially the remit of the Member States. The Treaty contains no specific chapter on energy. However, energy policy is included among the Community's objectives and is mentioned in the Treaty titles on environment and trans-European networks (which cover, *inter alia*, energy infrastructures). The objectives pursued in this area have mainly consisted in guaranteeing an affordable energy supply for all consumers, with due regard for environmental protection and the promotion of healthy competition on the European energy market. In the context of the Kyōto Protocol, now more than ever the improvement of energy efficiency has become an important element of Community strategy. Furthermore, the Council is working towards the establishment of a legislative framework for ensuring the smooth functioning of a competitive internal market in electricity while preserving the security of supply in electricity and ensuring

a sufficient interconnection between Member States via general, transparent and non--discriminatory policies. With enlargement, the Council is considering new proposals on the trans-European energy network in the electricity and gas sectors in order to make it more efficient. Another aspect of the EU's energy policy concerns nuclear energy. This area is a responsibility of the EURATOM.

As for telecommunications, the Council is working on the four objectives considered to be a priority in this area at EU level : the establishment of a Europe-wide integrated network ; the introduction of the information society ; the opening up of national markets ; the elimination of the regulatory disparities between Member States with regard to prices, standards, market-access conditions, public procurement, etc. The Union has launched several measures to open up its markets more widely to competition, particularly in certain key sectors, and to promote investment in research. The eEurope initiative is designed to provide everyone in the EU with easy access to the Internet as rapidly as possible. (europa.eu)

Conseil Transports, télécommunications et énergie (TTE)

Depuis juin 2002, ces trois politiques ont étés placées sous la responsabilité d'une seule et unique formation du Conseil qui se réunit environ tous les deux mois. La composition de ce Conseil varie en fonction des sujets inscrits à l'ordre du jour (ministres des Transports, des Télécomunications ou de l'Énergie).

Les objectifs de l'UE dans le domaine des transports, des télécommunications et de l'énergie consistent à créer des systèmes modernes et efficaces qui soient viables au niveau économique, social et environnemental. Le développement harmonieux et durable des infrastructures constitue un élément essentiel du bon fonctionnement du marché intérieur et de la cohésion économique et sociale de l'Union.

Pour ce faire, le Conseil a contribué, depuis les années '90, à la mise en place des réseaux trans-européens de transport, d'énergie et de télécommunications. Ces réseaux répondent à l'objectif général de cohésion économique et sociale, qui revêt une importance particulière pour les années à venir compte tenu de l'élargissement et de la nécessité de connecter les grands réseaux trans-européens aux réalisations en cours dans les nouveaux pays de l'Union.

Le Conseil a également adopté le „GPS" européen connu sous le nom de GALILEO, qui est un système européen de navigation par satellite, conçu pour des besoins civils, ouvert à la coopération internationale et qui sera exploité de manière commerciale.

Les trois volets d'activité du Conseil TTE sont les transports, l'énergie et les télécommunications.

Les transports sont l'une des premières politiques communes de la Communauté en raison de leur contribution à la libre circulation des personnes et des biens. Dans ce domaine, le Conseil décide à la majorité qualifiée, en codécision avec le Parlement européen. Dans les cas où il s'agit de dispositions susceptibles d'affecter gravement le niveau de vie et l'emploi dans certaines régions ainsi que l'exploitation des équipements, le Conseil décide à l'unanimité, en consultation avec la Parlement européen. Le Conseil a déployé une activité très importante pour traiter des multiples questions soulevées du fait de l'ouverture des frontières et des différents modes de transport concernés. Aujourd'hui, le grand défi à relever, après que l'objectif du marché intérieur des

transports a été largement atteint, consiste à mettre en place un système de „mobilité durable", c'est-à-dire une organisation des transports qui optimise la consommation d'énergie, ainsi que les temps, les parcours et les conditions de transport.

La politique énergétique relève essentiellement de la compétence des États membres. Le Traité ne comporte pas de chapitre spécifique relatif à l'énergie. Cependant, la politique énergétique fait partie des objectifs de la Communauté et est mentionnée dans les titres du Traité consacrés à l'environnement et aux réseaux transeuropéens (qui couvrent entre autres les infrastructures énergétiques). Les objectifs poursuivis dans ce domaine ont consisté principalement à garantir l'approvisionnement en énergie à un prix abordable pour tous les consommateurs dans le respect de la protection de l'environnement et de la promotion d'une concurrence saine sur le marché européen de l'énergie. Dans le contexte du protocole de Kyōto, l'amélioration de l'efficacité énergétique est devenue plus que jamais un élément important de la stratégie communautaire. Par ailleurs, le Conseil travaille à la mise en place d'un cadre législatif pour assurer le bon fonctionnement d'un marché intérieur de l'électricité concurrentiel en préservant la sécurité de l'approvisionnement en électricité et en assurant une interconnexion suffisante entre les États membres par des politiques générales, transparentes et non discriminatoires. Avec l'élargissement, le Conseil se penche sur de nouvelles propositions concernant le réseau trans-européen de l'énergie dans les secteurs de l'électricité et du gaz, de manière à le rendre plus performant. Un autre aspect de la politique énergétique de l'UE concerne l'énergie nucléaire. Dans ce domaine, la responsabilité appartient à l'Euratom.

En ce qui concerne les télécommunications, le Conseil travaille sur les quatre objectifs considérés comme prioritaires dans ce domaine au niveau de l'UE : l'établissement d'un réseau intégré à l'échelle européenne ; la mise en place de la société de l'information ; le décloisonnement des marchés nationaux ; la suppression des disparités réglementaires existant entre les États membres en ce qui concerne les tarifs, les normes, les conditions d'accès au marché, les marchés publics, etc. Ainsi, plusieurs actions au niveau de l'Union ont été lancées afin d'ouvrir plus largement ses marchés à la concurrence, surtout dans certains secteurs clés ou pour promouvoir l'investissement dans la recherche. L'initiative „eEurope" vise à donner le plus vite possible à tous dans l'Union européenne un accès facile à l'internet. (europa.eu)

Consiliul Uniunii Europene

Vezi *Consiliul*

Council of the European Union

See *Council*

Conseil de l'Union européenne

Voir *Conseil*

consociaționalism

Influenţată de ideile lui Arend Lijphart şi încercările sale de a identifica mijloace prin care societăţi afectate de diferite clivaje pot ajunge la stabilitate guvernamentală, teza consociaţionistă a fost aplicată de unii cercetători şi la modelul politic al Uniunii Europene. Astfel, a fost vehiculată opinia conform căreia formarea instituţiilor (de exemplu, modalităţile specifice de luare a deciziei, atenţia acordată punctelor de vedere emise de minorităţi, dreptul de veto acordat în chestiunile importante tuturor unităţilor membre ş.a.) şi dezvoltarea unui cadru deliberativ între elitele diferitelor comunităţi ar fi argumente suficiente pentru a susţine prezenţa unui caracter consociaţionist în cadrul Uniunii Europene (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

consociationalism

Influenced by Arend Lijphart's ideas and efforts to identify means by which societies affected by different cleavages can reach governmental stability, the consociationalist thesis has been applied by some researchers to the EU's political model as well. Thus, there emerged the opinion according to which the configuration of institutions (for example, the specific decision-making methods, the attention paid to the minorities' points of view, the veto right on important issues assigned to all member units etc.) or the development of a deliberative frame for the elites of different communities, can be seen as appropriate arguments to admit the presence of a consociationalist character within the EU. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

consociationalisme

Aussi appelé consociativisme, le consociationalisme est la forme que prennent les systèmes politiques démocratiques dans les sociétés profondément divisées lorsqu'un partage du pouvoir parvient à s'opérer entre leurs élites hors de toute logique majoritaire et en dépit des clivages religieux, linguistiques ou ethniques qui peuvent exister par ailleurs entre les groupes socioculturels dont ces élites assurent la représentation au gouvernement.

Rendue possible par des tractations de haut niveau visant une forme de consensus, l'existence de mécanismes consociationnels n'est envisagée par la science politique que dans une dizaine de pays du monde tous situés en Europe de l'Ouest et en Afrique subsaharienne, à l'exception du Liban, de la Guyana ou de la Malaisie. S'agissant de ceux à partir desquels le politologue Arend Lijphart a développé le concept dans les années 1960, la Belgique, les Pays-Bas et la Suisse sont particulièrement considérés. (fr.wikipedia.org)

consolidare declarativă a legislației

Vezi *consolidare informală (declarativă) a legislaţiei*

declaratory consolidation of legislation

See *informal (declaratory) consolidation of legislation*

consolidation déclarative des textes législatifs

Voir *consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs*

consolidare informală (declarativă) a legislației

Consolidarea informală este o procedură specială pentru consolidarea neoficială, pur declarativă a legislaţiei şi simplificarea instrumentelor juridice. Includerea amendamentelor ulterioare în textul actului de bază nu necesită adoptarea unui nou instrument. Este vorba despre un simplu exerciţiu de clarificare făcut de Comisie. Textul rezultat nu produce efecte juridice, dar poate fi publicat, dacă se consideră necesar, în Jurnalul Oficial (Seria C) fără preambuluri sau expuneri de motive. (europa.eu)

informal (declaratory) consolidation of legislation

There is a special procedure for unofficial, purely declaratory consolidation of legislation and simplification of legal instruments. The incorporation of subsequent amendments into the body of a basic act does not entail the adoption of a new instrument. It is simply a clarification exercise conducted by the Commission. The resulting text, which has no formal legal effect, can, where appropriate, be published in the Official Journal (C Series) without citations or recitals. (europa.eu)

consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs

La consolidation des textes législatifs correspond à une simplification purement déclaratoire et officieuse d'actes juridiques. L'intégration des diverses modifications dans l'acte de base n'implique pas l'adoption d'un acte nouveau. Il s'agit simplement d'une opération de clarification menée par la Commission. Le texte qui en résulte ne produit pas d'effets juridiques mais peut, le cas échéant, être publié au Journal Officiel (série C), sans visas ni considérants. (europa.eu)

constituționalizare

Constituţionalizarea reprezintă un proces consacrat juridic sau recunoscut prin practică, prin care o categorie de norme existente devine constituţie sau este percepută drept constituţie. La nivelul Uniunii Europene, dezbaterea care a însoţit ratificarea – eşuată – a Tratatului Constituţional poate fi percepută ca un exemplu pentru dorinţa şi implicaţiile constituţionalizării normelor comunitare, rezistenţa la acest proces fiind de fapt o dovadă a posibilei sale influenţe, mai ales la nivel simbolic. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

constitutionalization

Constitutionalization represents a legally recognized or practice accepted process by which a category of existing norms turns to constitution or is perceived as such. At the European Union level, the debate that accompanied the – failed – ratification of the Constitutional Treaty can be regarded as an example of the implications of the constitutionalization of communitarian norms, the resistance to this process being a proof of its possible influence, especially at the symbolic level. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

constitutionnalisation

La constitutionnalisation représente un processus consacré juridiquement ou reconnu par la pratique, par laquelle une catégorie de règles existantes devient constitution ou est perçue comme telle. Au niveau de l'UE, le débat qui a accompagné la ratification – échouée – du Traité constitutionnel peut être considéré comme un exemple pour le désir et les implications de la constitutionnalisation des règles communautaires, la résistance à ce processus étant en fait une preuve de son influence possible, particulièrement au niveau symbolique. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

constructivism (social)

Provenit din domeniul relaţiilor internaţionale, unde s-a consacrat drept o veritabilă a treia cale în disputa clasică dintre realism şi liberalism, constructivismul a început prin a le contesta pe amândouă, în principal din cauza caracterului lor raţionalist, atât ca prezumţii, cât şi ca metodologie, punctând caracterul social al sistemului internaţional: „Constructivismul statuează că sistemul internaţional, ca parte a realităţii sociale, «construieşte» actorii, contribuie la constituirea lor şi la modul în care se autodefinesc." (Toderean, 2006, p. 159)

Pentru constructivişti, „identităţile şi interesele se formează pe baza unor înţelesuri colective aflate într-un proces continuu" (Wendt, 1992, p. 407). Altfel spus, atât identităţile, cât şi preferinţele sau interesele actorilor rezultate din ele sunt într-o strânsă legătură cu mediul social (endogene), care nu este doar influenţat de ele, ci le influenţează la rândul său.

Deşi a fost consacrat de principalul său reprezentant, Alexander Wendt, ca „teorie socială a politicii internaţionale", constructivismul aplicat studiilor europene nu este privit ca o teorie în sine, fiind considerat mai degrabă un demers teoretic caracterizat de o mare diversitate internă (de exemplu, studii axate pe fenomene de tipul „identitate europeană", „identitate europeană *versus* identitate naţională", „cetăţenie europeană", dar şi pe rediscutarea unor sintagme consacrate precum *piaţă unică*, *spaţiu european de libertate, securitate şi justiţie*). Interesat de integrare ca proces, respectiv ca schimbare, constructivismul a fost destul de des criticat pentru deficienţa lui – relativ depăşită abia recent – în ceea ce priveşte construirea unei agende reale de cercetare ştiinţifică – altfel spus, a unei metodologii de ordinul raţionalismului de care s-a detaşat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

(social) constructivism

Emanating from the field of international relations, where it became well-known as another way out of the classical dispute between realism and liberalism, constructivism began with contesting them both, mainly due to their rationalist nature, both as presumptions and as methodology, pointing at the social character of the international system: „Constructivism states that international system, as part of the social reality, «builds up» actors, contributing to their formation and to the way in which they define themselves". (Toderean, 2006, p. 159)

For constructivists, „identities and interests develop out of collective meanings that are always in process". In other words, the actors' identities, as well as their preferences and interests emerging from these identities, are strongly connected to the social environment (therefore, endogenous) which not only is influenced by them, but also influences them.

Though established by its main representative figure, Alexander Wendt, as „social theory of international politics", the constructivism applied to European studies is not regarded as a theory in itself, but rather as a theoretical approach characterized by a wide internal diversity (for example, studies focusing on phenomena such as „European identity", „European identity versus national identity", „European citizenship", as well as on questioning already accepted collocations like *single market, the area of freedom, security and justice*). Interested in integration as a process, in other words, as change, constructivism has been often criticized for its deficiency - only recently surpassed - regarding the construction of a real scientific research agenda, that is to say, a methodology similar to the rationalism it left behind. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

constructivisme (sociale)

Le constructivisme social, aussi appelé constructionnisme social, est un courant de la sociologie contemporaine qui se situe au croisement de différents courants de pensée et fut initié par Peter L. Berger et Thomas Luckmann dans leur livre *The Social Construction of Reality* (1966). Cette approche envisage la réalité sociale et les phénomènes sociaux comme étant „construits", c'est-à-dire créés, institutionnalisés et, par la suite, transformés en traditions. Le constructivisme social se concentre sur la description des institutions, des actions en s'interrogeant sur la manière dont ils construisent la réalité.

La „réalité socialement construite" est vue comme un processus dynamique: la réalité est „re-produite" par les personnes qui agissent en fonction de leur interprétation et de leur connaissance (qu'elle soit consciente ou non) de celle-ci. Chez Berger et Luckmann, il s'agit de la réalité comprise d'un point de vue subjectif plutôt qu'objectif, c'est-à-dire telle que nous pouvons la percevoir plutôt que séparée de nos perceptions (sur ce point, le constructivisme social s'inspire de l'approche phénoménologique, en particulier celle d'Alfred Schutz).

En sociologie des sciences, des auteurs comme Karin Knorr Cetina ou Bruno Latour s'inscrivent également dans le courant du constructivisme social. Leurs travaux visent à ouvrir en quelque sorte la „boîte noire" de la production scientifique, à montrer comment les faits scientifiques sont eux-mêmes les produits de la dynamique de dispositifs institutionnels particuliers, et non le reflet d'un quelconque „monde des Idées" d'où ils

pourraient être tirés. Selon cette perspective, parfois qualifiée de relativiste, la vérité elle-même des connaissances scientifiques doit être rapportée à un contexte institutionnel et historique particulier, et n'a aucune valeur absolue.

Aux États-Unis, le constructivisme social a souvent été associé au postmodernisme et aux Études culturelles. (fr.wikipedia.org)

consultare

Vezi *procedura de consultare*

consultation

See *consultation procedure*

consultation (avis simple)

Voir *procédure de l'avis simple (procédure de consultation)*

Convenţia de la Geneva

Convenţie privind statutul refugiaţilor, care a avut loc la Geneva, pe 28 iulie 1951, completată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967. Toate statele membre Uniunii Europene sunt parte la această convenţie şi la protocolul său. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Geneva Convention

The convention relating to the status of refugees done at Geneva on 28 July 1951. The convention is supplemented by the New York Protocol of 31 January 1967. All Member States are party to the convention and the protocol. (europa.eu)

Convention de Genève

Convention relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951. Le Protocole de New York du 31 janvier 1967 complète cette convention. Tous les États membres sont signataires de la convention et de son protocole. (europa.eu)

Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)

Convenţia Europeană a Drepturilor Omului a fost semnată pe 4 noiembrie 1950 la Roma şi este unul dintre cele mai importante documente adoptate sub egida Consiliului Europei.

Prin acest document, ratificat de toate statele membre ale Uniunii Europene, persoanele fizice au posibilitatea de a se adresa, în cazul în care constată că le sunt încălcate drepturile, unei instanţe judecătoreşti. În acest sens, prin CEDO, au fost înfiinţate o serie de organisme de control, cu sediul la Strasbourg: Comisia responsabilă cu examinarea prealabilă a plângerilor depuse de state sau de cetăţeni; Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care poate fi sesizată de comisia menţionată anterior sau de un stat membru, în urma unui raport al Comisiei (în cazul unei hotărâri judecătoreşti); Comitetul Miniştri al Consiliului Europei, cu rolul de gardian al Convenţiei Europene a Drepturilor Omului, şi care poate fi sesizat în încercarea de a ajunge la o rezolvare pe căi politice a diferendului, atunci când cazul nu este înaintat Curţii.

Datorită numărului din ce în ce mai mare de cazuri, a fost necesară o reformă a mecanismului de control stabilit prin Convenţie. Astfel, toate aceste organisme au fost înlocuite, pe 1 noiembrie 1998, prin Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Această structură simplificată a făcut posibile scurtarea duratei procedurilor şi consolidarea caracterului judiciar al sistemului.

Ideea aderării Uniunii Europene la CEDO a fost vehiculată frecvent, însă Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE) a precizat, în 1996, că aderarea Comunităţii la convenţie nu este posibilă, dat fiind faptul că Tratatul CE nu acordă prerogative de a adopta norme sau de a încheia acorduri internaţionale în domeniul drepturilor omului.

Cu toate acestea, Tratatul de la Amsterdam a insistat asupra respectării drepturilor fundamentale garantate de Convenţie, conferind un caracter oficial jurisprudenţei Curţii de Justiţie în materie. În relaţiile dintre CJCE şi CEDO, practica aplicată de CJCE, şi anume integrarea principiilor Convenţiei în dreptul comunitar, a contribuit la menţinerea coerenţei în activitate şi a independenţei celor două instituţii.

Tratatul de la Lisabona prevede instituirea unei personalităţi juridice a Uniunii Europene, permiţându-i astfel să adere la CEDO. De asemenea, în textul Tratatului este încorporată Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Consiliul European de la Nisa din decembrie 2000. Prin aceasta, Carta devine obligatorie din punct de vedere juridic. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

European Convention on Human Rights (ECHR)

The European Convention on Human Rights, signed in Rome under the aegis of the Council of Europe on 4 November 1950, established an unprecedented system of international protection for human rights, offering individuals the possibility of applying to the courts for the enforcement of their rights. The Convention, which has been ratified by all the Member States of the Union, established a number of supervisory bodies based in Strasbourg. These were: a Commission responsible for advance examination of applications from States or from individuals; a European Court of Human Rights, to which cases were referred by the Commission or by a Member State following a report by the Commission (in the case of a judicial settlement); a Committee of Ministers of the Council of Europe, which acted as the guardian of the ECHR and was called upon to secure a political settlement of a dispute where a case was not brought before the Court.

The growing number of cases made it necessary to reform the supervisory arrangements established by the Convention. The supervisory bodies were thus replaced on 1 November 1998 by a single European Court of Human Rights. The simplified structure shortened the length of procedures and enhanced the judicial character of the system.

The idea of the EU acceding to the ECHR has often been raised. However, in an opinion given on 28 March 1996, the Court of Justice of the European Union stated that the European Communities could not accede to the Convention because the EC Treaty did not provide any powers to lay down rules or to conclude international agreements on human rights.

The Treaty of Amsterdam nevertheless calls for respect for the fundamental rights guaranteed by the Convention, while formalising the judgments of the Court of Justice on the matter. As for the relations between the two Courts, the practice developed by the Court of Justice of incorporating the principles of the Convention into Union law has made it possible to maintain their independence and coherence in their work.

The Lisbon Treaty, which is in the process of ratification, nevertheless provides for the European Union to have legal personality, thus enabling it to accede to the ECHR. It also provides for the incorporation of the Charter of Fundamental Rights, announced at the Nice European Council on 7 December 2000, which will give it binding legal force. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Convention européenne des droits de l'homme (CEDH)

La Convention européenne des droits de l'homme, signée à Rome le 4 novembre 1950 sous l'égide du Conseil de l'Europe, a fondé un système original de protection internationale des droits de l'homme en offrant aux individus le bénéfice d'un contrôle judiciaire du respect de leurs droits. La convention, ratifiée par tous les États membres de l'Union, a instauré différents organes de contrôle situés à Strasbourg : une Commission chargée d'étudier au préalable les requêtes présentées par un État ou, éventuellement, un individu ; une Cour européenne des droits de l'homme saisie par la Commission ou par un État membre après rapport de la Commission (en cas de règlement judiciaire) ; un Comité des ministres du Conseil de l'Europe faisant office de „gardien" de la CEDH est saisi pour obtenir un règlement politique du différend lorsqu'une affaire n'a pas été déférée à la Cour.

Le nombre croissant d'affaires à traiter a imposé une réforme du mécanisme de contrôle instauré par la convention. C'est ainsi que ces organes ont été remplacés, le 1er novembre 1998, par une Cour européenne des droits de l'homme unique. La simplification des structures a permis de raccourcir la durée des procédures, ainsi que de renforcer le caractère judiciaire du système.

L'idée d'une adhésion de l'Union européenne à la CEDH a souvent été évoquée, mais dans un avis du 28 mars 1996, la Cour de justice des Communautés européennes a précisé que la Communauté ne pouvait pas adhérer à la convention, car le Traité CE ne prévoyait aucune compétence pour édicter des règles ou conclure des accords internationaux en matière des droits de l'homme.

Cette situation n'a pas empêché le Traité d'Amsterdam d'insister sur le respect des droits fondamentaux garantis par la convention, tout en formalisant la jurisprudence de la Cour de justice en la matière. Pour ce qui est des relations entre les deux cours, la pratique, développée par la Cour de justice, d'intégrer les principes de la convention dans le droit de l'Union, a permis de préserver la cohérence de leurs travaux ainsi que leur indépendance.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit néanmoins de doter l'Union européenne de la personnalité juridique, ce qui rendrait donc possible son adhésion à la CEDH. Elle prévoit également d'incorporer la charte des droits fondamentaux, proclamée au Conseil européen de Nice (7 décembre 2000), ce qui permet de conférer à la charte une force juridique contraignante. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Convenția privind viitorul Europei

Crearea Convenţiei privind viitorul Europei îşi are rădăcinile în „Declaraţia privind viitorul Uniunii", anexată Tratatului de la Nisa. Ideea de Convenţie aparţine însă Parlamentului European, care, în cadrul dezbaterilor prilejuite de Tratatul de la Nisa, a utilizat pentru prima dată în UE o convenţie pentru a elabora textul referitor la Carta Drepturilor fundamentale în UE. Respectivul text nu apare însă ca parte a Tratatului de la Nisa, ci doar sub forma unei Declaraţii comune a statelor membre ale Uniunii Europene anexată Tratatului de la Nisa.

„Declaraţia privind viitorul Uniunii" propunea continuarea reformei instituţionale în trei etape : lansarea unei dezbateri privind viitorul Uniunii Europene, organizarea unei Convenţii pentru reforma instituţională şi a unei conferinţe interguvernamentale. Convenţia a fost înfiinţată printr-o Declaraţie anexată Concluziilor Preşedinţiei la Consiliul European de la Laeken, din decembrie 2001. Conform Declaraţiei de la Laeken, rolul acestei Convenţii a fost să analizeze patru aspecte importante privind viitorul Uniunii : împărţirea puterilor, simplificarea tratatelor, rolul parlamentelor naţionale şi statutul Cartei Fundamentale a Drepturilor Omului. Erau prevăzute trei etape : audiere, deliberare şi elaborare. La sfârşitul ultimei etape trebuia propus un text constituţional care să servească drept punct de plecare pentru negocierile din Conferinţa interguvernamentală. Convenţia, prezidată de Valéry Giscard d'Estaing şi formată din reprezentanţi ai statelor membre, ai statelor candidate, ai Parlamentului European şi ai Comisiei Europene, a avut reuniunea inaugurală pe 28 februarie 2002 şi şi-a încheiat lucrările pe 10 iulie 2003, după ce a ajuns la un acord privind proiectul de Constituţie Europeană, care a fost apoi discutat, într-o Conferinţă interguvernamentală, de către şefii de stat şi de guvern. După ce s-a ajuns la un acord referitor la text, şefii de stat şi de guvern au semnat Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa pe 29 octombrie 2004. La Convenţie au participat, alături de reprezentanţi ai instituţiilor comunitare şi ai parlamentelor naţionale, reprezentanţii societăţii civile, ceea ce a reprezentat o noutate absolută pentru o reformă a Tratatelor UE. Este vorba, în fond, despre o democratizare a refomei tratatelor şi a Uniunii Europene, în ansamblu. Rezultatul Convenţiei, Tratatul Constituţional, avea astfel o puternică legitimitate.

În urma respingerii Tratatului prin referendum, în Franţa şi în Olanda, în 2005, şi a perioadei de reflecţie de doi ani decisă de UE, pe 23 iunie 2007, şefii de stat şi de guvern, reuniţi în Consiliul European, au decis convocarea unei noi Conferinţe inter-guvernamentale, în vederea elaborării unui Tratat de Reformă, până la sfârşitul anului 2007 - actualul Tratat de la Lisabona, în care se regăseşte, în proporţie de 90% textul Tratatului Constituţional.

Este important de reţinut că, prin introducerea acestei noi metode de reformă a Tratatelor – Convenţia –, se renunţă la dreptul exclusiv al statelor şi guvernelor de a modifica tratatele şi se introduce dreptul cetăţenilor de a interveni în modificarea lor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Convention on the future of Europe

The process of setting up the European Convention began in December 2000 with a Declaration annexed to the Nice Treaty, the „Declaration on the Future of the Union". It proposed to continue the institutional reform beyond what had been achieved at the 2000 Intergovernmental Conference (IGC) following a three-stage procedure : launching a debate on the future of the European Union, a Convention on institutional reform to be set up as decided at the Laeken European Council in December 2001 and an IGC to be convened in 2004.

According to the Laeken Declaration, which created it, the aim of this Convention was to examine four key questions on the future of the Union : the division of powers, the simplification of the treaties, the role of the national parliaments and the status of the Charter of Fundamental Rights. Three phases were envisaged : a listening phase, a deliberating phase and a drafting phase. At the end of the last phase, a single constitutional text would be proposed. This document would serve as the starting point for the IGC negotiations conducted by the Heads of State and Government, ultimately responsible for any decision on amendments to the treaties.

The inaugural meeting of the Convention was held on 28 February 2002, and it concluded its work on 10 July 2003 after reaching agreement on a proposal for a European Constitution.

The Convention is an innovation in the history of the EU as previous IGCs had never been preceded by a phase of debate open to all stakeholders.

On 18 June 2004, the Intergovernmental Conference met at Head of State or Government level and agreed on the draft European Constitution prepared by the Convention.

The Convention was attended by representatives of the Community institutions, national parliaments and civil society. It is a democratisation of the reform of the treaties and of the EU overall. The outcome of the Convention – the Constitutional Treaty – had thus a strong legitimacy.

Following the rejection by referendum in France and the Netherlands in 2005, and the reflection period of two years, on 23 June 2007, Heads of State or Government, meeting within the European Council decided convening a new intergovernmental conference, in view of developing a Reform Treaty by the end of 2007 – the current Treaty of Lisbon, which reflects in proportion of 90% the text of the Constitutional Treaty. It is important to note that, by introducing this new method of reform of the Treaties – the Convention – the exclusive right of states and governments to change the treaties is dropped and the right of citizens to intervene in their amendment is being introduced. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Convention sur l'avenir de l'Europe

Le processus ayant mené à la mise en place d'une Convention sur l'avenir de l'Europe a été initié en décembre 2000 par une déclaration annexée au Traité de Nice et baptisée

„Déclaration sur l'avenir de l'Union". Cette déclaration proposait de poursuivre la réforme institutionnelle au-delà des résultats obtenus pendant la Conférence intergouvernementale de 2000 (CIG 2000) selon un processus en trois étapes : le lancement d'un débat sur l'avenir de l'Union européenne, une Convention sur la réforme institutionnelle dont la mise en place a été décidée lors du Conseil européen de Laeken en décembre 2001 et la convocation d'une CIG en 2004.

Conformément au texte de la „Déclaration de Laeken" qui lui a donné le jour, cette Convention devait examiner quatre questions clés concernant l'avenir de l'Union : la répartition des compétences, la simplification des traités, le rôle des parlements nationaux et le statut de la charte des droits fondamentaux. Pour ce faire, le calendrier des travaux de la Convention prévoyait trois phases : une phase d'écoute, une phase d'analyse et une phase de rédaction. À l'issue de cette dernière phase, un texte unique à caractère constitutionnel devait être proposé. Ce document devait servir de point de départ aux négociations de la CIG menées par les chefs d'État ou de gouvernement à qui appartient, *in fine*, toute décision concernant le remaniement des traités.

La réunion inaugurale de la Convention s'est tenue le 28 février 2002. Ses travaux se sont achevés le 10 juillet 2003 après être parvenue à un accord sur une proposition de Constitution européenne.

La mise en place de cette Convention est un phénomène inédit dans l'histoire de l'Union européenne, dans la mesure où les CIG antérieures n'ont jamais été précédées d'un débat transparent et ouvert à toutes les parties intéressées.

Le 18 juin 2004, la Conférence intergouvernementale, réunie au niveau des chefs d'État ou de gouvernement, est parvenue à un accord sur le projet de Constitution européenne préparé par la Convention. La Convention a rassemblé des représentants des institutions communautaires, des parlements nationaux et de la société civile. Il s'agit d'une démocratisation de la reforme des traités et de l'UE. Le résultat de la Convention, le Traité Constitutionnel, avait une forte légitimité.

Après le rejet par référendum en France et aux Pays-Bas en 2005, et après la période de réflexion de deux ans, le 23 juin 2007, les chefs d'État ou de gouvernement, réunis au sein du Conseil européen ont décidé de convoquer une nouvelle conférence intergouvernementale, en vue d'élaborer un traité de reforme avant la fin de 2007 – le Traité de Lisbonne, qui reflète en proportion de 90% le texte du Traité Constitutionnel. Il est important de noter que, par l'introduction de cette nouvelle méthode de réforme des traités – la Convention – on renonce au droit exclusif des États et des gouvernements de modifier les traités et d'introduire le droit des citoyens à intervenir dans leur amendement. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

convenție

Convenţia este unul dintre instrumentele create prin Tratatul de la Maastricht pentru al treilea pilon al Uniunii Europene (JAI). De exemplu, Europol a fost înfiinţat în baza unei convenţii adoptate în 1995.

Tratatul de la Amsterdam a păstrat acest instrument ; astfel, de la intrarea sa în vigoare, în 1999, convenţia poate fi folosită, la fel ca decizia şi decizia-cadru, în cadrul cooperării poliţieneşti şi judiciare în materie penală.

Convenţia e adoptată de Consiliu, prin vot în unanimitate şi după consultarea Parlamentului European, şi intră în vigoare după ce este ratificată de cel puţin jumătate dintre statele membre. (europa.eu)

convention

Convention is an instrument pertaining to the third pillar of the European Union (JHA). It was introduced by the Treaty of Maastricht, along with the common position and common action. For example, Europol is based on a convention adopted in 1995.

This type of instrument was retained by the Treaty of Amsterdam. It is listed along with the decision and framework decision in Article 34 of the Treaty on European Union. Since the entry into force of the Treaty of Amsterdam (May 1999), conventions may be used only for police and judicial co-operation in criminal matters.

A convention is adopted by the Council, acting unanimously after consulting the European Parliament, and enters into force when it has been ratified by at least half the Member States.

When the pillar-based structure of the Union is abolished as provided for by the Lisbon Treaty now being ratified, convention, which at present is rarely used, will disappear and be replaced by European laws and framework laws. (europa.eu)

convention

La convention est un instrument du troisième pilier de l'Union européenne relatif à la justice et aux affaires intérieures. Elle a été instaurée par le Traité de Maastricht aux côtés de l'action commune et de la position commune.

À titre d'exemple, Europol se fonde sur une convention adoptée en 1995.

Ce type d'instrument a été maintenu par le Traité d'Amsterdam. Il s'agit, avec la décision et la décision-cadre, d'un acte de la nomenclature prévu à l'article 34 du Traité sur l'Union européenne. Depuis l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (mai 1999), cet instrument ne peut être utilisé que pour la coopération policière et judiciaire en matière pénale.

Une convention est adoptée par le Conseil à l'unanimité après consultation du Parlement européen. Elle entre en vigueur après avoir été ratifiée par au moins la moitié des États membres.

Avec la suppression de la structure de l'Union en piliers prévue par le Traité de Lisbonne – en voie de ratification – la convention, actuellement peu utilisée, est amenée à disparaître pour être remplacée par des lois et lois-cadres européennes. (europa.eu)

convergenţă nominală

Principalele criterii de convergenţă nominală se referă la indicatori precum rata inflaţiei, ratele dobânzilor pe termen lung, deficitul bugetar, datoria publică şi cursul de schimb faţă de euro. În cazul Uniunii Europene, se vorbeşte adesea despre convergenţă nominală *versus* convergenţă reală, cu referire la situaţia creată prin aderarea la UE a statelor din

Europa Centrală şi de Răsărit, cunoscute ca PECOs. Aceste state fiind relativ mai sărace decât cele din UE-15, la momentul aderării lor, produsul intern brut mediu al Uniunii Europene a scăzut, ceea ce a situat, în mod artificial – spuneau vechile „state sărace" din UE („statele de convergenţă") –, unele regiuni ale lor sub noua medie comunitară a PIB. Altfel spus, convergenţa nominală este cea rezultată din aderarea PECOs şi se calculează la nivel de UE-27, dezavantajând vechile state membre, iar convergenţa reală este cea dintre vechile state membre ale Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *euro (EUR)*

nominal convergence

The main nominal convergence criteria relate to indicators such as the inflation rate, the long-term interest rates, the budget deficit, the public debt and the euro exchange rate. (Translated from Romanian ba Daniela Răpan)

See also *euro (EUR)*

convergence nominale

Les critères principaux de convergence nominale porte sur des indicateurs tels que le taux d'inflation, les taux d'intérêt à long terme, le déficit budgétaire, la dette publique et le taux de change par rapport à l'euro. (Traduction du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *euro (EUR)*

convergenţă reală

Alături de criteriile de convergenţă nominală se regăsesc şi criteriile de convergenţă reală. Nivelul scăzut al produsului intern brut pe cap de locuitor, structura ramurilor economiei naţionale şi volumul comerţului exterior reprezintă tot atâtea probleme de rezolvat în drumul spre convergenţa reală. Coordonarea măsurilor necesare îndeplinirii criteriilor de convergenţă nominală cu cele necesare pentru adoptarea criteriilor de convergenţă reală trebuie să constituie obiectivul politicilor guvernamentale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *euro (EUR)*

real convergence

Besides the nominal convergence criteria, there are the criteria for real convergence. The low level of the GDP per capita and the structure of the national economy branches or the foreign trade volume are problems to be solved on the way towards the real convergence. Government policies have to co-ordinate the necessary measures for fulfilling the nominal convergence criteria with the necessary measures for adopting the real convergence. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *euro (EUR)*

convergence réelle

A côté des critères de convergence nominale, il y a les critères de convergence réelle.

Le faible niveau du PIB par habitant, la structure des domaines de l'économie nationale ou le volume du commerce extérieur sont tous autant de problèmes à résoudre dans la voie envers la convergence réelle. L'objectif des politiques gouvernementales doit être la coordination des mesures nécessaires pour atteindre les critères de convergence nominale avec ceux nécessaires pour l'adoption des critères de convergence réelle. (Traduction du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *euro (EUR)*

cooperare

Vezi *procedura de cooperare*

co-operation

See *co-operation procedure*

coopération

Voir *procédure de coopération*

cooperare consolidată

Prin cooperarea consolidată este permis statelor membre să deruleze o cooperare mai strânsă, respectând cadrul instituţional al Uniunii. Statele membre pot astfel să avanseze în ritmuri diferite sau către obiective diferite. Cu toate acestea, cooperarea consolidată nu permite extinderea competenţelor faţă de cele prevăzute de tratate. În plus, cooperarea consolidată poate fi adoptată doar în ultimă instanţă, dacă s-a hotărât în cadrul Consiliului că obiectivele acestei cooperări nu pot fi atinse, într-un interval rezonabil, prin aplicarea prevederilor tratatelor.

Prevederile generale privind cooperarea consolidată sunt incluse în titlul VII al TUE şi se referă atât la Uniunea Europeană, cât şi la Comunitatea Europeană. În principiu, la acest gen de cooperare trebuie să participe minimum opt state membre, rămânând deschisă participarea altora. Nu sunt permise discriminări între statele participante şi restul statelor. Pe lângă aceasta, cooperarea consolidată trebuie să contribuie la realizarea obiectivelor tratatelor şi să respecte acquis-ul comunitar şi delimitarea competenţelor, neputându-se aplica într-un domeniu care ţine de competenţa exclusivă a Comunităţii. În ceea ce priveşte PESC, cooperarea consolidată poate fi aplicată, cu excepţia aspectelor militare şi de apărare.

Conceptul de *cooperare consolidată* a fost introdus prin Tratatul de la Amsterdam în Tratatul privind Uniunea Europeană şi în Tratatul instituind Comunitatea Europeană

(TCE) referitor la cooperarea judiciară în materie penală. Tratatul de la Nisa a adus schimbări importante în vederea simplificării acestui mecanism.

Trebuie menţionat faptul că un stat membru nu se mai poate opune instituirii unei cooperări consolidate, aşa cum era prevăzut iniţial prin Tratatul de la Amsterdam.

Tratatul de la Lisabona prevede simplificarea procedurilor de autorizare şi a celor referitoare la participarea ulterioară a altor state membre. Pragul minim de participare a fost stabilit la o treime din numărul total al statelor membre. În plus, Tratatul de la Lisabona prevede eliminarea restricţiilor referitoare la PESC, în domeniul apărării fiind prevăzut un mecanism specific: cooperarea structurată permanentă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Vezi şi *Europa „cu geometrie variabilă"*

enhanced co-operation (closer co-operation)

Enhanced co-operation allows those countries of the Union that wish to continue to work more closely together to do so, while respecting the single institutional framework of the Union. The Member States concerned can thus move forward at different speeds and/or towards different goals. However, enhanced co-operation does not allow extension of the powers as laid down by the Treaties. Moreover it may be undertaken only as a last resort, when it has been established within the Council that the objectives of such co-operation cannot be attained within a reasonable period by applying the relevant provisions of the Treaties.

The general arrangements for enhanced co-operation are laid down by the Treaty on European Union (EU Treaty, Title VII) and relate to both the European Union and the European Community. In principle, at least eight States must be involved in enhanced co-operation, but it remains open to any State that wishes to participate. It may not constitute discrimination between the participating States and the others. Enhanced co-operation must also further the Treaty objectives and respect the whole of the *acquis* communautaire and the powers of the various parties. It may not apply to an area that falls within the exclusive competence of the Community.

In addition to the general regime, special arrangements may be made or added by individual Treaties, as in the case of the Treaty establishing the European Community (EC Treaty, Articles 11 and 11 A). Under the EC Treaty, for example, the initiative for enhanced co-operation is taken by the Commission at the request of the Member States concerned, whereas under the EU Treaty the initiative comes from the Member States. In either case, institution of enhanced co-operation is subject to a decision of the Council, acting by a qualified majority. Enhanced co-operation may also be pursued in relation to the common foreign and security policy (CFSP), except for military or defence matters.

The Treaty of Amsterdam incorporated the *enhanced co-operation* concept into the Treaty on European Union as regards judicial co-operation on criminal matters and into the Treaty establishing the European Community. The Treaty of Nice introduced major changes aimed at simplifying the mechanism. In particular, a Member State may not oppose the establishment of enhanced co-operation as originally allowed by the Treaty of Amsterdam.

The Lisbon Treaty now being ratified provides for easier recourse to this mechanism. In particular, the initial authorization procedures and those concerning participation by

other Member States at a later stage have been simplified. The minimum participation threshold has been set at one third of Member States. The restrictions concerning the CFSP are removed. The Lisbon Treaty provides for a special mechanism in defence matters : permanent structured co-operation. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *„Variable-geometry" Europe*

coopération renforcée

La coopération renforcée permet une coopération plus étroite entre les pays de l'Union qui souhaitent poursuivre l'approfondissement de la construction européenne, dans le respect du cadre institutionnel unique de l'Union. Les États membres intéressés peuvent ainsi progresser selon des rythmes et/ou des objectifs différents. Toutefois, elle ne permet pas d'étendre les compétences telles qu'elles sont prévues par les traités. De plus, les coopérations renforcées ne peuvent être engagées qu'en dernier ressort, lorsqu'on établi au sein du Conseil que les objectifs qui leur sont assignés ne peuvent être atteints, dans un délai raisonnable, en appliquant les dispositions pertinentes des traités.

Le régime général de la coopération renforcée est prévu par le Traité sur l'Union européenne (titre VII du TUE) et concerne tant l'Union européenne que la Communauté européenne. En principe, un minimum de huit États doit participer à la coopération renforcée, mais elle reste ouverte à tout État qui désirerait y participer. Elle ne doit pas non plus constituer une discrimination entre les États participants et les autres. De plus, la coopération renforcée doit contribuer à la réalisation des objectifs des traités et respecter l'ensemble de l'acquis communautaire et des compétences. Elle ne peut concerner un domaine qui relève de la compétence exclusive de la Communauté.

Au-delà du régime général, des modalités spécifiques peuvent être prévues ou ajoutées par chaque traité comme c'est le cas dans le cadre de la communauté européenne (articles 11 et 11 A du Traité instituant la Communauté européenne). Ainsi, dans le cadre du TCE l'initiative d'une coopération renforcée émane de la Commission suite à une demande des États membres intéressés alors que dans le cadre du TUE, l'initiative d'une coopération renforcée émane des États membres. Dans les deux cas, le déclenchement d'une coopération renforcée est soumis à une décision du Conseil statuant à la majorité qualifiée. De plus, une coopération renforcée peut être développée dans le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC), à l'exception des questions militaires et de la politique de défense.

Le concept de „coopération renforcée" a été introduit par le Traité d'Amsterdam dans le Traité sur l'Union européenne (TUE) pour ce qui concerne la coopération judiciaire en matière pénale et dans le Traité instituant la Communauté européenne (TCE). Le Traité de Nice a apporté des changements importants visant à simplifier le mécanisme. En particulier, un État membre ne peut plus s'opposer à la création d'une coopération renforcée comme le Traité d'Amsterdam l'avait prévu initialement.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de faciliter le recours à ce mécanisme. En particulier, les procédures initiales d'autorisation ainsi que celles relatives à la participation ultérieure d'autres États membres sont simplifiées. Le seuil minimal de participation a été fixé à un tiers des États membres. Les restrictions prévues pour la PESC sont supprimées. Dans le domaine de la défense, le Traité de Lisbonne, prévoit un mécanisme spécifique : la coopération structurée permanente. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *Europe „à géométrie variable"*

cooperare pentru dezvoltare

Vezi *politica de dezvoltare*

co-operation for development

See *development policy*

coopération pour le développement

Voir *politique de développement*

cooperare politică europeană (CPE)

Cooperarea politică europeană (CPE) a fost introdusă neoficial în 1970 (ca urmare a raportului Davigon) şi instituită oficial prin Actul Unic European, care a intrat în vigoare în 1987. În cadrul acestei cooperări, aveau loc, între statele membre, consultări pe teme de politică externă. Trebuia ca statele membre să ţină seamă de opiniile Parlamentului European şi să adopte, în măsura posibilităţilor, poziţii comune în organizaţiile internaţionale. Prin Tratatul privind Uniunea Europeană, cooperarea politică europeană a fost înlocuită de politica externă şi de securitate comună. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

European political co-operation (EPC)

European political co-operation (EPC) was introduced informally in 1970 (in response to the Davignon report) and formalised by the Single European Act with effect from 1987. The object is consultations between the Member States in foreign policy matters. The Member States have regard for the views of the European Parliament and wherever possible take common positions in international organizations. EPC was superseded by the common foreign and security policy. (europa.eu)

coopération politique européenne (CPE)

La coopération politique européenne (CPE) fut lancée de façon informelle en 1970 (suite au rapport Davignon), puis institutionnalisée par l'Acte unique européen en 1987. Elle prévoyait la consultation entre les États membres dans les domaines relevant de la politique étrangère. Dans ce cadre, les États membres devaient prendre en considération les vues du Parlement européen et, dans la mesure du possible, défendre des positions communes au sein des organisations internationales. La politique étrangère et de sécurité commune (PESC) a succédé à la CPE. (europa.eu)

cooperare polițienească şi judiciară în materie penală

Titlul VI (al treilea pilon) din Tratatul privind Uniunea Europeană a fost transformat complet prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam şi prin crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie. Denumit anterior Justiţie şi Afaceri Interne, titlul tratează acum numai cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală, iar obiectivele lui sunt prevenirea şi combaterea rasismului şi a xenofobiei, a terorismului, a traficului de fiinţe umane şi a crimelor împotriva copiilor, a traficului de droguri şi de arme, a corupţiei şi a fraudei. Noul titlu prevede o mai strânsă cooperare între forţele de poliţie, autorităţile vamale şi cele judiciare, atât direct, cât şi prin Europol, precum şi, unde este necesar, armonizarea legislaţiei penale din statele membre. Deşi Consiliul de Miniştri va continua să joace un rol de conducere în cadrul acestui pilon, unele dintre instrumentele aflate la dispoziţia lui s-au schimbat. Poziţia comună şi convenţia au fost menţinute, dar acţiunea comună a fost înlocuită de două instrumente noi: decizia şi decizia-cadru.

Mai mult, acquis-ul Schengen dezvoltat de unele state membre într-un cadru interguvernamental, care include şi cooperarea poliţienească şi judiciară, urmează a fi integrat în cadrul Uniunii şi al Comunităţii Europene, în viitorul apropiat.

Tratatul de la Lisabona, în curs de ratificare, stabileşte domeniile cooperării poliţieneşti şi judiciare în materie penală. În plus, prin suprimarea celui de-al treilea pilon, se unesc într-un singur capitol prevederile Tratatelor CE şi UE în materie de justiţie şi afaceri interne. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *acţiune comună (JAI)* ; *spaţiu de libertate, securitate şi justiţie*

police and judicial co-operation in criminal matters

Within the area of freedom, security and justice, the aim of police and judicial co-operation in criminal matters is to ensure a high level of safety for EU citizens by promoting and strengthening speedy and efficient co-operation between police and judicial authorities (Article 29 of the Treaty on European Union). Police and judicial co-operation is dealt with in Title VI of the EU Treaty (third pillar) and its aim is to prevent and combat racism and xenophobia and also organized crime, in particular terrorism, trafficking human beings, crimes against children, drug trafficking, arms trafficking, corruption and fraud. Police and judicial co-operation in criminal matters takes the form of co-operation between national police forces ; co-operation between national customs services ; co-operation between national judicial authorities.

It is implemented mainly via agencies set up by the European Union under the third pillar (Eurojust, Europol and the European Judicial Network).

Co-operation under Title VI also involves the approximation of rules on criminal matters in the Member States and the development of mechanisms for the mutual recognition of judicial decisions in criminal matters.

In addition, such co-operation is conducted by intergovernmental arrangements, the powers of the European Commission, the European Parliament and the Court of Justice of the European Communities being limited in favour of the Council of the European Union and the Member States.

Initially, Title VI of the EU Treaty, introduced by the Maastricht Treaty, contained provisions establishing co-operation on justice and home affairs. The Treaty of Amsterdam, however, reduced the number of matters covered by Title VI by transferring a number of them to the Treaty establishing the European Community (first pillar), specifically to Title IV : „Visas, asylum, immigration and other policies related to free movement of persons". The provisions on police and judicial co-operation in criminal matters remain in Title VI of the Treaty on European Union. Title IV of the EC Treaty and Title VI of the EU Treaty thus together form the legal basis for an area of freedom, security and justice.

The Lisbon Treaty, which is in the process of ratification, specifies the area of police and judicial co-operation in criminal matters. It also abolishes the third pillar by grouping the current provisions of the EC and EU Treaties on justice and home affairs into a single chapter. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *common action (JHA)* ; *area of freedom, security and justice*

coopération policière et judiciaire en matière pénale

Dans le cadre de l'espace de liberté, de sécurité et de justice, la coopération policière et judiciaire pénale a pour objectif d'assurer un niveau de protection élevé des citoyens de l'Union européenne en favorisant et en renforçant une coopération rapide et efficace des autorités policières et judiciaires (article 29 du Traité sur l'Union européenne). Objet du titre VI du Traité UE (troisième pilier), elle vise à prévenir mais aussi à lutter contre, d'une part, le racisme et la xénophobie et, d'autre part, la criminalité organisée, notamment le terrorisme, la traite des êtres humains, les crimes contre les enfants ainsi que les trafics de drogue et d'armes, la corruption ou la fraude.

La coopération policière et judiciaire en matière pénale se décline plus particulièrement en : une coopération entre les services nationaux de police ; une coopération entre les services nationaux douaniers ; une coopération entre les autorités judiciaires nationales.

Elle est essentiellement mise en œuvre au moyen des agences créées par l'Union dans le cadre du troisième pilier (Eurojust, Europol et le Réseau judiciaire européen). La coopération menée dans le cadre du titre VI implique également un rapprochement des règles de droit pénal des États membres ainsi que la mise en place de mécanismes de reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires en matière pénale.

De plus, la coopération policière et judiciaire en matière pénale répond à une structure intergouvernementale au sein de laquelle les compétences respectives de la Commission européenne, du Parlement européen et de la Cour de justice des Communautés européennes sont limitées au profit du Conseil de l'Union européenne et des États membres.

Initialement, le titre VI du Traité UE introduit par le Traité de Maastricht contenait des dispositions établissant une coopération dans les domaines de la justice et des affaires intérieures. Le Traité d'Amsterdam a cependant réduit les matières couvertes par le titre VI en transférant un certain nombre dans le Traité instituant la Communauté européenne (premier pilier), à savoir le titre IV intitulé „visas, asile, immigration et autres politiques liées à la libre circulation des personnes". Dans le titre VI TUE demeurent les dispositions relatives à la coopération policière et judiciaire en matière pénale. Dans ce contexte, les titres IV du Traité CE et VI du Traité UE forment ensemble les bases juridiques d'un espace de liberté, de sécurité et de justice.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, précise le domaine de la coopération policière et judiciaire en matière pénale. De plus, il supprime le troisième pilier en rassemblant les dispositions actuelles des traités CE et UE en matière de justice et affaires intérieures dans un seul chapitre.

Il y a aussi le terme *coopération dans les domaines de la justice et des affaires intérieures (JAI)*. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *action commune (JAI)* ; *espace de liberté, de sécurité et de justice*

coreglementare

Prin coreglementare se înţelege mecanismul prin care un act legislativ comunitar atribuie realizarea obiectivelor definite de autoritatea legislativă părţilor interesate recunoscute în domeniu (precum agenţi economici, parteneri sociali, organizaţii nonguvernamentale sau asociaţii).

Mecanismul coreglementării poate fi utilizat pe baza criteriilor definite în actul legislativ, astfel încât să asigure adaptarea legislaţiei la problemele şi sectoarele în cauză, să reducă lucrările legislative, concentrându-se asupra aspectelor esenţiale, şi să se profite de experienţa părţilor interesate. (32003Q1231[01])

co-regulation

Co-regulation means the mechanism whereby a Community legislative act entrusts the attainment of the objectives defined by the legislative authority to parties which are recognized in the field (such as economic operators, the social partners, non--governmental organizations, or associations). (32003Q1231[01])

corégulation

On entend par corégulation le mécanisme par lequel un acte législatif communautaire confère la réalisation des objectifs définis par l'autorité législative aux parties concernées reconnues dans le domaine (notamment les opérateurs économiques, les sociaux, les organisations non gouvernementales ou les associations). (32003Q1231[01])

COREU (CORespondenţă EUropeană)

COREU este o reţea de comunicare între statele membre şi Comisia Europeană în cadrul cooperării în domeniul politicii externe. Astfel, în caz de urgenţă, deciziile pot fi luate rapid. (infoeuropa.ro)

COREU (CORrespondance EUropéenne)

COREU is an EU communication network between the Member States and the Commission for co-operation in the fields of foreign policy. It makes it easier for decisions to be taken swiftly in emergencies. (europa.eu)

COREU (CORrespondance EUropéenne)

Le COREU (CORrespondance EUropéenne) est un réseau de communication de l'Union européenne entre les États membres et la Commission pour la coopération dans les domaines de la politique étrangère. Il facilite une prise de décision rapide en cas de crise. (europa.eu)

COSAC

Vezi *Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC)*

COSAC

See *Conference of European Community Affairs Committees (COSAC)*

COSAC

Voir *Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC)*

cosmopolitanism

Vezi *funcţionalism*

cosmopolitanism

See *functionalism*

cosmopolitanisme

Voir *fonctionnalisme*

criterii de aderare la Uniunea Europeană

Aşa cum prevede articolul 49 al Tratatului privind Uniunea Europeană, pentru a putea deveni membru al Uniunii, un stat trebuie să aparţină Europei şi să respecte o serie de principii : libertate, democraţie, drepturile omului şi libertăţile fundamentale, precum şi statul de drept - principii menţionate în articolul 6 (1) al TUE.

La Consiliul European de la Copenhaga din 1993, s-au stabilit o serie de criterii pe care un stat trebuie să le îndeplinească pentru a deveni membru al Uniunii Europene : criteriul politic se referă la instituţii stabile care să garanteze democraţia, statul de drept,

respectarea drepturilor omului şi protecţia minorităţilor; criteriul economic cere o economie de piaţă funcţională şi capacitatea de a face faţă presiunilor concurenţiale de pe piaţă internă, iar acceptarea acquis-ului comunitar presupune capacitatea de a-şi asuma obligaţiile ca stat membru, inclusiv adeziunea la obiectivele politice, economice şi monetare ale Uniunii Europene.

Aceste criterii au fost denumite criteriile de aderare sau criteriile de la Copenhaga, fiind confirmate în decembrie 1995 de Consiliul European de la Madrid, care, în plus, a subliniat importanţa adaptării structurilor administrative ale statelor candidate în vederea creării condiţiilor pentru o integrare graduală, armonioasă.

Îndeplinirea criteriului politic reprezintă o condiţie pentru deschiderea negocierilor de aderare, această decizie fiind luată în Consiliul European.

Îndeplinirea celorlalte criterii este monitorizată apoi de Comisia Europeană, iar rezultatul acestei monitorizări e prezentat în Rapoartele de Ţară. Articolul 49 (fostul articol O) al TUE semnat la Amsterdam stabilea că orice stat european ce respectă principiile enunţate în primul paragraf al articolului 6 (fost articol F) poate solicita aderarea la UE. În acest scop, va depune solicitarea sa la Consiliu, care se va pronunţa, prin vot în unanimitate şi după ce a consultat Comisia şi a obţinut avizul favorabil al Parlamentului European (care trebuie să se pronunţe în favoare prin majoritatea absolută a membrilor săi). Condiţiile de admitere, ca şi cele referitoare la adaptările pe care respectiva admitere le presupune pentru TUE, fac obiectul unui acord între statele membre şi ţara solicitantă. Respectivul acord este supus ratificării tuturor statelor contractante în conformitate cu ordinea lor constituţională.

La rândul său, articolul 6 se referă la principiile democratice şi ale respectării drepturilor omului, stabilind că Uniunea se bazează (în întreaga sa activitate) pe principiile libertăţii, democraţiei, respectării drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, precum ale statului de drept, principii comune tuturor statelor membre.

Din această cauză, fiecare stat care solicită aderarea trebuie să îndeplinească trei condiţii de bază: identitate europeană; un sistem democratic de guvernare; respect faţă de drepturile omului şi libertăţile cetăţeneşti.

O altă serie de condiţii pentru a face parte din UE se referă la acceptarea de către candidaţi a sistemului de norme şi reguli comunitare, dar şi la capacitatea lor de a le aplica. Pe măsură ce s-a dezvoltat cadrul legislativ, economic şi politic al Comunităţii, obligaţiile membrilor săi au devenit din ce în ce mai greu de îndeplinit, ceea ce constituia un „aviz" pentru pretendenţii la aderare. Aceste obligaţii presupun existenţa: unei economii de piaţă eficiente şi competitive; unui cadru legislativ şi administrativ adecvat atât în sectorul public, cât şi în cel privat.

Un stat candidat care nu întruneşte aceste caracteristici nu poate realiza o integrare eficientă, iar o Uniune ce se doreşte puternică nu poate – la rândul ei – să accepte în interiorul său un asemenea stat.

Integrarea presupune, de asemenea, acceptarea drepturilor şi obligaţiilor actuale şi viitoare ale sistemului comunitar – altfel spus, a aquis-ul comunitar. Respectivul aquis cuprinde: conţinutul, principiile şi obiectivele politice ale Tratatelor, incluzând Tratatele de la Amsterdam şi Nisa; legislaţia adoptată referitoare la Tratate şi jurisprudenţa Curţii Europene de Justiţie; Declaraţiile şi Rezoluţiile adoptate în cadrul Comunităţii; Acordurile internaţionale şi cele existente între statele membre referitoare la activităţile Comunităţii.

Aderarea la Comunitate presupune acceptarea atât a Tratatului UE, cât şi a aquis-ului comunitar, fără nici un fel de excepţii. Aceasta împiedică integrările *à la carte* care ar putea provoca o diluare progresivă a Uniunii Europene, permiţând statelor membre să aleagă ceea ce li se pare convenabil şi să respingă ceea ce ar putea fi mai puţin convenabil. De aceea, printre „regulile de aur" ale negocierilor de aderare se numără acceptarea aquis-ului comunitar de către statele candidate şi înţelegerea condiţionalităţii sale absolute. Nu trebuie uitat faptul că statele candidate sunt cele care aderă la UE, şi nu invers şi că, de aceea, Uniunea nu este *a priori* dispusă să opereze modificări ale aquis-ului pentru a-l adapta condiţiilor acestora, ci ele trebuie să se adapteze aquis-ului. Aderarea poate constitui însă subiectul unor ajustări tehnice şi, în mod excepţional, al unor excepţii temporare (niciodată definitive), precum şi al unor acorduri tranzitorii, definibile în timpul negocierilor de aderare, fără a putea fi însă modificate normele în vigoare ale Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

accession criteria

In June 1993, EU leaders meeting in Copenhagen set three criteria that any candidate country must meet before it can join the EU. First, it must have stable institutions guaranteeing democracy, the rule of law, human rights and respect for minorities. Second, it must have a functioning market economy. Third, it must take on board all the acquis and support the various aims of the EU. In addition, it must have a public administration capable of applying and managing EU laws in practice. The EU reserves the right to decide when a candidate country has met these criteria and when the EU is ready to accept the new member. (europa.eu)

critères d'adhésion

En juin 1993, les dirigeants européens réunis à Copenhague ont défini trois critères que les pays candidats doivent remplir avant de pouvoir adhérer à l'Union européenne. Premièrement, le pays doit disposer d'institutions stables garantissant la démocratie, la primauté du droit, les droits de l'Homme et le respect des minorités. Deuxièmement, il doit être doté d'une économie de marché viable. Troisièmement, il doit reprendre la totalité de l'acquis communautaire et souscrire aux diverses finalités de l'Union européenne. De plus, il doit posséder des structures administratives capables d'assurer l'application et la gestion pratique de la législation de l'UE. L'Union se réserve le droit de décider quand un pays candidat remplit les trois critères et quand elle s'estime prête à accepter le nouveau membre. (europa.eu)

criterii de convergență

Fixate prin Tratatul de la Maastricht, criteriile de convergenţă reprezintă condiţii necesare intrării unui stat în Uniunea Economică şi Monetară (UEM). Pentru a asigura o convergenţă durabilă, necesară creării Uniunii Economice şi Monetare, au fost stabilite, prin Tratatul de la Maastricht, cinci criterii, care trebuie îndeplinite de fiecare stat

membru pentru a putea participa la al treilea stadiu al Uniunii Economice şi Monetare (fixarea cursurilor de schimb şi introducerea monedei unice pe piaţa valutară internaţională, urmată de introducerea monedelor şi a bancnotelor euro): raportul dintre deficitul public şi produsul intern brut nu trebuie să depăşească 3%; raportul dintre datoria publică şi produsul intern brut nu trebuie să depăşească 60%; trebuie să existe o stabilitate durabilă a preţurilor, iar rata medie a inflaţiei, monitorizată pe o perioadă de un an înainte de efectuarea verificării, să nu depăşească cu mai mult de 1,5% rata inflaţiei din cele trei state membre având cea mai mare stabilitate a preţurilor; rata dobânzii nominale pe termen lung nu trebuie să o depăşească cu mai mult de 2% pe cea realizată de primele trei state membre cu cea mai slabă inflaţie în anul precedent şi marjele de fluctuaţie normale stabilite prin mecanismul cursului de schimb în Sistemul Monetar European trebuie să fi fost respectate fără mari presiuni, cel puţin în cei doi ani premergători verificării.

Verificarea îndeplinirii criteriilor de convergenţă se face în baza rapoartelor Comisiei şi ale Băncii Centrale Europene. În baza acestor rapoarte, după consultarea Parlamentului European şi după discuţiile în cadrul Consiliului European, Consiliul Uniunii Europene decide, prin vot în majoritate calificată, dacă statul membru respectiv îndeplineşte criteriile.

Criteriile de convergenţă au rolul de a asigura o dezvoltare economică echilibrată în cadrul Uniunii Economice şi Monetare şi de a preveni apariţia oricăror tensiuni între statele membre. Criteriile referitoare la deficitul public şi la datoria publică trebuie îndeplinite şi după intrarea în vigoare a celui de-al treilea stadiu al Uniunii Economice şi Monetare. În acest scop, Consiliul European de la Amsterdam din iunie 1997 a adoptat Pactul de stabilitate, prin care statele membre ale Zonei euro îşi coordonează politicile bugetare naţionale şi este evitată crearea unor deficite publice excesive. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

convergence criteria

To ensure that the sustainable convergence required for the achievement of Economic and Monetary Union (EMU) comes about, the Treaty sets five convergence criteria which must be met by each Member State before it can take part in the third stage of EMU and hence before it can adopt the euro. The Commission and the European Central Bank (ECB) draw up reports to check whether the criteria are being met. The criteria are: the ratio of government deficit to gross domestic product must not exceed 3%; the ratio of government debt to gross domestic product must not exceed 60%; there must be a sustainable degree of price stability and an average inflation rate, observed over a period of one year before the examination, which does not exceed by more than one and a half percentage points that of the three best performing Member States in terms of price stability; there must be a long-term nominal interest rate which does not exceed by more than two percentage points that of the three best performing Member States in terms of price stability and the normal fluctuation margins provided for by the exchange--rate mechanism must be respected without severe tensions for at least the last two years before the examination.

The convergence criteria are meant to ensure that economic development within EMU is balanced and does not give rise to any tensions between the Member States. The criteria relating to government deficit and government debt must continue to be met after

the start of the third stage of EMU (1 January 1999). To this end, a stability pact was adopted at the Amsterdam European Council in June 1997 and enables the members of the Euro-zone to co-ordinate national government budget policies and avoid excessive government budget deficits. (europa.eu)

critères de convergence

Dans le but d'assurer la convergence durable nécessaire à la réalisation de l'Union économique et monétaire (UEM), le Traité a fixé cinq critères de convergence qui doivent être respectés par chaque État membre pour être en mesure de participer à la troisième phase de l'UEM et donc d'introduire l'euro. L'examen du respect de ces critères de convergence se fait sur la base de rapports de la Commission et de la Banque centrale européenne (BCE). Ces critères sont les suivants : le rapport entre le déficit public et le produit intérieur brut ne doit pas dépasser 3% et le rapport entre la dette publique et le produit intérieur brut ne doit pas dépasser 60% ; un degré de stabilité des prix durable et un taux d'inflation moyen (observé au cours d'une période d'un an avant l'examen) qui ne doit pas dépasser de plus de 1,5% celui des trois États membres présentant les meilleurs résultats en matière de stabilité des prix ; un taux d'intérêt nominal moyen à long terme qui ne doit pas excéder de plus de 2% celui des trois États membres présentant les meilleurs résultats en matière de stabilité des prix ; les marges normales de fluctuation prévues par le mécanisme de taux de change doivent être respectées, sans connaître de tensions graves, pendant au moins les deux dernières années précédant l'examen.

Le but des critères de convergence est d'assurer que le développement économique dans le cadre de l'UEM est équilibré et qu'il ne provoque pas de tensions entre les États membres. Il faut noter que les critères concernant le déficit public et la dette publique doivent continuer à être respectés après l'entrée en vigueur de la troisième phase de l'UEM (1er janvier 1999). À cet égard, un pacte de stabilité et de croissance a été adopté lors du Conseil européen d'Amsterdam en juin 1997. Il constitue l'instrument permettant aux pays membres de l'euro zone de coordonner leurs politiques budgétaires nationales et d'éviter l'apparition de déficits budgétaires excessifs. (europa.eu)

criteriile de la Copenhaga

Vezi *criterii de aderare la Uniunea Europeană*

Copenhagen criteria

See *accession criteria*

critères de Copenhague

Voir *critères d'adhésion*

Curtea de Justiție a Comunităților Europene (CJCE; CEJ)

Înființată în 1958 prin Tratatul CEE, Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene este compusă din 27 de judecători (câte unul pentru fiecare stat membru) numiţi prin acordul guvernelor ţărilor membre pentru o perioadă de şase ani, mandatul putând fi reînnoit. Judecătorii sunt asistaţi de opt avocaţi generali. Rolul Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene este de a asigura interpretarea uniformă şi implementarea legislaţiei comunitare în concordanţă cu prevederile TCE şi TUE. CEJ este în acelaşi timp singura instituţie ce are competenţa de a se pronunţa cu privire la interpretarea corectă a tratatelor, din proprie iniţiativă sau la solicitarea instanţelor judecătoreşti din statele membre ale Uniunii Europene. Tratatul de la Amsterdam conferă Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene şi competenţa de a controla dacă instrumentele folosite pentru implementarea politicilor comunitare sunt conforme cu principiul respectării drepturilor fundamentale.

În continuare, vom descrie tipurile de acţiuni în faţa CJCE.

Cererea având ca obiect pronunţarea unei hotărâri preliminare este o acţiune pentru pronunţarea unei hotărâri preliminare asupra validităţii sau a interpretării unui act comunitar, care poate fi introdusă de tribunalele naţionale.

Acţiunea în neîndeplinirea obligaţiilor de către statele membre ale Uniunii Europene este o acţiune în constatarea neîndeplinirii obligaţiilor de către un stat membru, conform legislaţiei UE. Poate fi intentată de Comisia Europeană sau de un stat membru. În cazul în care Curtea de Justiţie constată neîndeplinirea obligaţiilor, statul este obligat să pună imediat capăt acestei situaţii. Dacă, în urma unei noi sesizări a Curţii de către Comisie, Curtea de Justiţie stabileşte că statul membru respectiv nu s-a conformat hotărârii sale, îi poate aplica penalităţi cominatorii şi/sau o amendă sub formă de sumă globală.

Acţiunea în anulare vizează anularea unui act al unei instituţii a Uniunii Europene, considerat ilegal ; reclamanţi pot fi statele membre, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană sau, în anumite condiţii, PE, precum şi persoane fizice sau juridice (numai în cazul în care actul are efect direct şi individual asupra reclamantului). În cazul în care Curtea hotărăşte că actul respectiv nu este conform cu tratatele, îl poate declara nul şi neavenit.

Acţiunea în constatarea abţinerii de a acţiona – pentru cazul în care PE, Consiliul sau Comisia nu acţionează conform Tratatului. Reclamanţi pot fi statele membre sau instituţiile comunitare, iar acţiunea poate fi introdusă numai după ce instituţiei respective i s-a solicitat să acţioneze. Atunci când s-a constatat ilegalitatea omisiunii, instituţia vizată trebuie să pună capăt abţinerii de a acţiona, luând măsurile adecvate.

Recursul – Curtea de Justiţie poate fi sesizată cu recursuri privind numai motive de drept, formulate împotriva hotărârilor şi a ordonanţelor pronunţate de Tribunalul de Primă Instanţă. Dacă recursul este admisibil şi fondat, Curtea de Justiţie anulează decizia Tribunalului de Primă Instanţă. În cazul în care cauza este în stare de judecată, Curtea o poate reţine spre soluţionare. În caz contrar, trebuie să trimită cauza Tribunalului, ce are obligaţia de a respecta decizia pronunţată în recurs.

Reexaminarea – hotărârile Tribunalului de Primă Instanţă care statuează asupra acţiunilor introduse împotriva hotărârilor Tribunalului Funcţiei Publice al Uniunii Europene pot, în mod excepţional, să facă obiectul unei reexaminări din partea Curţii de Justiţie.

Curtea de Justiţie are în componenţă şi opt avocaţi generali, numiţi de statele membre, de comun acord, pentru o perioadă de şase ani, cu posibiltatea de reînnoire a mandatului.

Avocaţii generali acordă asistenţă Curţii în îndeplinirea atribuţiilor sale, prezentând în şedinţe deschise, în condiţii de completă imparţialitate şi independenţă, avize referitoare la speţele deduse Curţii. Începând din 2003, avocaţii generali trebuie să formuleze o opinie numai în cazurile în care Curtea consideră că includ un nou aspect de drept.

Judecătorii Curţii desemnează din rândul lor preşedintele Curţii, pentru o perioadă de trei ani, care poate fi reînnoită. Preşedintele conduce lucrările şi serviciile Curţii şi, în cazul celor mai extinse complete de judecată, prezidează audierile şi deliberările.

Curtea judecă diferitele acţiuni fie în formaţie completă, fie în Complete formate din trei, cinci sau 13 judecători („Marea cameră").

Plângerile sunt depuse la registratură, pentru fiecare caz fiind numit un judecător şi un avocat general.

Procedura include două etape : una scrisă şi una orală. În prima etapă, toate părţile prezintă o declaraţie scrisă, iar judecătorul elaborează un raport, ce rezumă aceste declaraţii şi contextul juridic al cazului. Pornind de la acest raport, avocatul general elaborează concluzii, pe baza cărora judecătorul emite un proiect de hotărâre judecătorească urmând să fie supus analizei celorlalţi membri ai Curţii.

A doua etapă, audierea publică, se derulează, în principiu, în faţa întregii Curţi (reunită în plen). Apărarea fiecăreia dintre părţi îşi prezintă argumentele şi, dacă este cazul, se şi interoghează reciproc. Avocatul general îşi prezintă apoi concluziile, după care urmează deliberarea instanţei. Deciziile Curţii sunt adoptate în majoritate şi pronunţate public.

Tratatul de la Nisa a adus o reformă majoră în cadrul Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene un aspect important al acesteia fiind o mai mare flexibilitate în privinţa adoptării statutului CJCE, care poate fi acum amendat de Consiliu - pe bază de unanimitate şi la cererea Curţii însăşi sau a Comisiei.

Tratatul de la Lisabona, în curs de ratificare, prevede crearea unei singure curţi bicefale, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene (CJUE), care cuprinde Curtea de Justiţie, Tribunalul şi instanţele specializate. Cetăţenii şi întreprinderile vor putea introduce mai uşor o acţiune împotriva reglementărilor Uniunii, chiar dacă nu îi afectează în mod direct. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Vezi şi *Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI)*

Court of Justice of the European Communities (CJEC)

The Court of Justice ensures compliance with the law in the interpretation and application of the founding Treaties. It is composed of the same number of judges as there are Member States (Article 221) and therefore at present has 27 judges. Partial replacement takes place every three years. The judges select one their number as President of the Court, for a renewable three-year term. The judges are assisted by eight advocates--general who are appointed for six years by agreement among the Member States.

The Court may sit in chambers (3-5 judges), as a Grand Chamber (13 judges) or as a Full Court.

The ECJ was created by the Treaty establishing the European Coal and Steel Community in 1952. It has two principal functions : to check whether instruments of the European institutions and of governments are compatible with the Treaties (infringement proceedings, proceedings for failure to act, actions for annulment and to give rulings, at

the request of a national court, on the interpretation or the validity of provisions contained in Community law (references for a preliminary ruling).

The overloading of the ECJ and the increasing length of time taken to deal with cases led to the creation of the Court of First Instance (CFI) in 1989. The CFI represents a second tier of judicial authority and has relieved the ECJ of some of its workload. Similarly, the Treaty of Nice made it possible to set up specialized judicial panels, such as the European Civil Service Tribunal, which has been operational since 2005.

With a view to simplifying and rationalising the operation of the Court, its Statute can now be amended by the Council, acting unanimously at the request of the Court or the Commission. Similarly, approval of the Court's Rules of Procedure by the Council is now done by qualified majority.

The Lisbon European Treaty, which is currently being ratified, provides for the creation of a single two-division court, the Court of Justice of the European Union (CJEU), which will bring together the „European Court of Justice", the „High Court" and specialized courts. It will also be easier for citizens and companies to take legal action against European Union regulations even if they are not themselves affected by them. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Court of First Instance of the European Communities (CFI)*

Cour de justice des Communautés européennes (CJCE)

La Cour de justice assure le respect du droit dans l'interprétation et l'application des traités constitutifs. Elle s'apelle aussi la Cour de Strasbourg. Elle est composée d'autant de juges qu'il y a d'États membres (article 221) et compte actuellement 27 juges. Leur renouvellement est réalisé partiellement tous les trois ans. À sa tête, un Président est désigné par ses paires pour un mandat de trois ans renouvelable. Les juges sont assistés de huit avocats-généraux nommés pour six ans d'un commun accord par les États membres.

Elle peut siéger en chambres (de trois à cinq juges), en grande chambre (treize juges) ou en plénière.

La CJCE a été créée par le Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier en 1952. Elle remplit deux fonctions principales : vérifier la compatibilité des actes des institutions européennes et des gouvernements avec les traités (recours en manquement, recours en carence et recours en annulation) et se prononcer, à la demande d'un tribunal national, sur l'interprétation ou la validité des dispositions du droit communautaire (renvoi préjudiciel).

Face à l'engorgement de la cour et à la durée de plus en plus longue des recours, un tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE) a été créé en 1989. Il introduit un double degré de juridiction et permet d'alléger le travail de la CJCE. Dans le même ordre d'idée, depuis le Traité de Nice il est possible de créer des chambres spécialisées, à l'exemple du tribunal de la fonction publique européenne qui est opérationnel depuis février 2005.

Toujours dans un souci de simplification et de rationalisation du fonctionnement de la Cour, son statut peut dorénavant être modifié par le Conseil qui statue à l'unanimité sur demande de la Cour ou de la Commission. De même, l'approbation du règlement de procédure de la Cour par le Conseil s'effectue désormais à la majorité qualifiée.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit la création d'une cour unique bicéphale, la Cour de justice de l'Union européenne (CJUE), qui regroupe la „Cour de justice", le „Tribunal" et des tribunaux spécialisés. Les citoyens et les entreprises pourront également intenter plus facilement un recours à l'encontre des règlements de l'Union, et ce même s'ils ne les affectent pas individuellement. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE)*

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu sediul la Strasbourg, este o instituţie a Consiliului Europei. CEDO îşi are originile în Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din 1950, semnată la Roma, pe 4 noiembrie şi intrată în vigoare în septembrie 1953. România a devenit parte a Convenţiei pe data de 20 iunie 1994. Convenţia a reprezentat primul efort colectiv în direcţia impunerii şi respectării drepturilor afirmate de Convenţia Universală. În prima fază Curtea lucra în tandem cu Comisia Europeană, dar pe măsura dezvoltării activităţii din anii '80-'90, activitatea Curţii nu a mai fost atât de dependentă de Comisie.

Convenţia statua următoarele drepturi şi libertăţi: dreptul la viaţă, interzicerea torturii, interzicerea sclaviei şi a muncii forţate, dreptul la libertate şi la siguranţă, dreptul la un proces echitabil, nici o pedeapsă fără lege, dreptul la respectarea vieţii private şi de familie, libertatea de gândire, de conştiinţă şi religie, libertatea de exprimare, libertatea de întrunire şi de asociere, dreptul la căsătorie, dreptul la un recurs efectiv, interzicerea discriminării, derogarea în caz de urgenţă, restricţii ale activităţii politice a străinilor, interzicerea abuzului de drept, limitarea folosirii restrângerii drepturilor.

CEDO se compune dintr-un număr de judecători egal cu cel al statelor contractante. Compoziţia Curţii numără 47 de judecători în prezent. Nu există nici o restricţie în ceea ce priveşte numărul de judecători de aceeaşi naţionalitate. Judecătorii sunt aleşi de fiecare dată pentru şase ani de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei. Totuşi, mandatul unei jumătăţi din numărul judecătorilor aleşi la primele alegeri expiră după trei ani, astfel încât reînnoirea mandatelor unei jumătăţi din numărul judecătorilor se face o dată la trei ani. Judecătorii îşi exercită activitatea cu titlu individual şi nu reprezintă nici un stat. Ei nu pot exercita vreo activitate incompatibilă cu obligaţiile lor de independenţă şi imparţialitate sau cu disponibilitatea cerută de o activitate exercitată pe timp complet. Mandatul judecătorilor expiră la atingerea vârstei de 70 de ani.

Curtea în plenul ei îşi alege preşedintele, doi vicepreşedinţi şi doi preşedinţi de secţiune pe o perioadă de trei ani. (dreptonline.ro)

Vezi şi *Consiliul Europei*

European Court of Human Rights (ECHR)

European Court of Human Rights (ECHR) in Strasbourg was set up under the European Convention on Human Rights of 1950 in order to monitor compliance by Signatory Parties. The European Convention on Human Rights or formally named Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms is one of the most important

conventions adopted by the Council of Europe. All 47 Member States of the Council of Europe are signatories of the Convention. Applications against Signatory Parties for human rights violations can be brought before the Court either by other States Parties or by individuals. (en.wikipedia.org)

See also *Council of Europe*

Cour européenne des droits de l'homme (CEDH)

Appelée aussi la Cour de Strasbourg, le CEDH est un organe juridictionnel supra-national crée par la Convention européenne des droits de l'homme, dans le cadre du Conseil de l'Europe. Elle a été créée en 1959 et siège, depuis le 1er novembre 1998, à Strasbourg. Sa mission est de veiller au respect de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (nom officiel). La Cour européenne des droits de l'homme est compétente lorsqu'un État membre du Conseil de l'Europe, qui a ratifié la Convention et ses Protocoles additionnels (État partie), ne respecte pas les droits et les libertés qui y sont reconnus. Pour pouvoir introduire sa cause devant la CEDH, il faut que le justiciable ait épuisé tous les recours qui lui sont offerts dans le pays par lequel il a été jugé. (fr.wikipedia.org)

Voir aussi *Conseil de l'Europe*

Curtea Europeană de Conturi

Curtea Europeană de Conturi a fost înfiinţată prin Tratatul de la Bruxelles (*Tratatul bugetar*), semnat în 1975 ; ea şi-a început activitatea în 1977, iar prin Tratatul de la Maastricht a devenit instituţie a Uniunii Europene.

Misiunea Curţii de Conturi Europene este de a asigura auditul independent asupra modului de formare şi de utilizare a fondurilor Uniunii Europene şi de a evalua, astfel, modul în care instituţiile europene îşi îndeplinesc aceste atribuţii, cu dublul scop de a îmbunătăţi gestionarea resurselor financiare şi de a informa cetăţenii UE cu privire la utilizarea fondurilor publice de către autorităţile cu responsabilităţi de gestiune.

De asemenea, Curtea Europeană de Conturi emite opinii referitoare la adoptarea unor regulamente financiare. Poate să facă acest lucru la cererea uneia dintre instituţiile Uniunii Europene, dar şi să se autosesizeze. Curtea de Conturi nu are prerogative jurisdicţionale. În cazul în care auditorii descoperă nereguli, inclusiv fraudă, Oficiul European de Luptă împotriva Fraudei este informat în legătură cu acestea. Curtea de Conturi aprobă gestionarea bugetului de către Comisie.

Curtea Europeană de Conturi este formată din 27 de membri, câte unul din fiecare stat membru, numiţi pe o perioadă de şase ani (cu posibilitatea de reînnoire a mandatului) de Consiliul Uniunii Europene. La Curtea de Conturi îşi desfăşoară activitatea aproape 1 000 angajaţi din cele 27 de state membre, inclusiv traducători, administratori şi auditori. Aceştia din urmă efectuează frecvent controale la instituţiile UE, în statele membre şi în statele care beneficiază de asistenţă din partea Uniunii. Independenţa Curţii de Conturi în raport cu alte instituţii comunitare şi cu statele membre garantează obiectivitatea activităţii sale de audit. Curtea de Conturi are deplină libertate în ceea ce priveşte organizarea şi planificarea activităţii sale de audit, precum şi publicarea rapoartelor.

Preşedintele Curţii de Conturi este ales de membrii săi pentru o durată de trei ani.

Sediul Curţii de Conturi se află la Luxembourg. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

European Court of Auditors

Based in Luxembourg, is composed of one national from each Member State. Its members are appointed for six years (renewable) by a qualified majority of the Council of the European Union after consulting the European Parliament. The Court of Auditors acts in complete independence.

The Court checks the revenue and expenditure of the European Union (and any body created by the Community) for legality and regularity and ensures that its financial management is sound. It also supplies the European Parliament and the Council with a statement of assurance as to the reliability of the accounts and the legality and regularity of the underlying transactions. It draws up an annual report published in the Official Journal the end of each budgetary year.

Under the Treaty of Amsterdam, the Court of Auditors also has the power to report any irregularities to the European Parliament and the Council, and its audit responsibilities have been extended to Community funds managed by outside bodies and by the European Investment Bank. However, it does not have the power to impose penalties.

Under the Treaty of Nice, the Court is also able to establish internal chambers to adopt certain categories of report or opinion.

The Court of Auditors was established in 1975 and began work in 1977, and has been an European institution since the Treaty on European Union in 1992. It is governed by Articles 246 to 248 of the EC Treaty. (europa.eu)

Cour des Comptes européenne

La Cour des comptes européenne, dont le siège est à Luxembourg, est composée d'un national de chaque État membre. Ses membres sont nommés pour six ans (renouvelable) par le Conseil de l'Union européenne à la majorité qualifiée après consultation du Parlement européen. Elle exerce ses fonctions en pleine indépendance.

La Cour vérifie la légalité et la régularité des recettes et des dépenses de l'Union européenne (ainsi que de tout organisme créé par la Communauté) et veille à sa bonne gestion financière. Elle fournit également au Parlement européen et au Conseil une déclaration d'assurance concernant la fiabilité des comptes ainsi que la légalité et la régularité des opérations sous-jacentes. Elle établit un rapport annuel, publié au Journal Officiel après la clôture de chaque exercice budgétaire.

Depuis le Traité d'Amsterdam, la Cour peut signaler toute irrégularité au Parlement européen et au Conseil. De plus, son pouvoir de contrôle a été élargi aux fonds communautaires gérés par les organismes externes et par la Banque européenne d'investissement. Cependant, elle ne possède pas de pouvoir de sanction.

Depuis le Traité de Nice, elle peut également créer des chambres chargées d'adopter certaines catégories de rapports ou d'avis.

Instituée en 1975 et entrée en fonction en 1977, la Cour est une institution depuis le Traité sur l'Union européenne de 1992. Elle est régie par les articles 246 à 248 du TCE. (europa.eu)

D

decizie

Decizia reprezintă un instrument de execuţie administrativă a dreptului comunitar prin care se stabileşte, pentru unul sau mai multe state, un obiectiv a cărui realizare presupune adoptarea unor măsuri naţionale cu influenţă internaţională. Decizia este obligatorie în toate elementele ei, nu numai în ceea ce priveşte rezultatul care trebuie atins. Când vorbim despre decizie, avem în vedere un act individual, al cărui destinatar nu trebuie să fie neapărat un stat membru.

În articolul 189 al TCE şi articolul 161 al TCEEA se semnalează că printre actele normative care pot fi adoptate de PE şi Consiliu (împreună), de Consiliu sau de Comisie se numără şi decizia. Conform paragrafului 4, decizia „va fi obligatorie în toate elementele sale şi direct aplicabilă".

Decizia, spre deosebire de regulament, nu are caracter general şi abstract. Decizia poate fi considerată un act administrativ, adică un act cu valoare juridică limitată la un sector sau caz.

Alături de diferenţa deja enunţată faţă de regulament (nu are caracter general), mai apare una: în timp ce regulamentul se referă exclusiv la un stat, la mai multe sau la toate, decizia se poate referi şi la entităţi nonstatale (persoane particulare, de exemplu).

Decizia se diferenţiază şi de recomandări şi avize, prin faptul că acestea nu sunt angajante. Există însă şi decizii (ale Consiliului) cu caracter general, ale căror efecte se aseamănă cu cele ale regulamentelor sau ale directivelor.

În categoria deciziilor se înscriu normele adoptate de Comisie, în virtutea competenţelor proprii ale acesteia.

Conform articolelor 191 TCE şi 163 TCEEA, deciziile, ca şi directivele, au efect începând cu notificarea celor interesaţi, fără a fi necesară publicarea în JOCE/DOCE, ce se realizează doar „spre informare".

Conform articolului 190 al TCE şi articolului 162 al TCEEA, directivele, la fel ca şi regulamentele sau deciziile, trebuie motivate. Motivarea deciziilor trebuie să fie mai detaliată, dat fiind faptul că, neavând un caracter general, ele nu pot afecta funcţionarea de ansamblu a Uniunii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; IER)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

decision

Decision is one of the three binding instruments provided by secondary EU legislation. A decision is a law which is not of general application, but only applies to its particular addressee of the decision (be it Member States, companies or individuals). (en.wikipedia.org)

See also *Community legal instruments*

décision

Acte communautaire directement applicable. Elle peut être destinée à un État membre, à une entreprise ou à un particulier. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

decizie-cadru (Titlul VI TUE)

Decizia-cadru este un instrument folosit în al treilea pilon al Uniunii Europene (cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală). El a fost creat prin Tratatul de la Amsterdam, pentru a fi folosit în locul *acţiunii comune*, având un grad de obligativitate şi de autoritate mai mare. Decizia-cadru se întâlneşte în Titlul VI al TUE.

Deciziile-cadru sunt folosite pentru armonizarea legislaţiei şi a reglementărilor statelor membre. Sunt adoptate de Consiliul Uniunii Europene, prin vot în unanimitate, în baza propunerii Comisiei sau a unui stat membru. Statele membre sunt obligate să ia măsurile necesare pentru a atinge rezultatele prevăzute de deciziile-cadru, dar autorităţile naţionale au libertatea de a alege forma şi metoda prin care se ajunge la rezultatele respective. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

Vezi şi *acţiune comună*

framework decision (Title VI of the EU Treaty)

With the entry into force of the Treaty of Amsterdam, this new instrument under Title VI of the EU Treaty (Police and judicial co-operation in criminal matters) has replaced joint action. More binding and more authoritative, it should serve to make action under the reorganized third pillar more effective.

Framework decisions are used to approximate (align) the laws and regulations of the Member States. Proposals are made on the initiative of the Commission or a Member State and they have to be adopted unanimously. They are binding on the Member States as to the result to be achieved but leave the choice of form and methods to the national authorities. (europa.eu)

See also *common action*

décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE)

Ce nouvel instrument du titre VI du Traité sur l'Union européenne (Coopération policière et judiciaire en matière pénale) remplace l'action commune depuis l'entrée en vigueur

du Traité d'Amsterdam. Plus contraignants et directifs, il devrait se révéler plus efficace dans le cadre d'un troisième pilier réorganisé.

La décision-cadre est utilisée pour rapprocher les dispositions législatives et réglementaires des États membres. Proposée sur l'initiative de la Commission ou d'un État membre, elle doit être adoptée à l'unanimité. Elle lie les États membres quant au résultat à atteindre et laisse les instances nationales décider de la forme et des moyens pour ce faire. (europa.eu)

Voir aussi *action commune*

declarație PESC

Folosită frecvent în domeniul politicii externe şi de securitate comune, declaraţia PESC exprimă o orientare politică şi nu este obligatorie din punct de vedere juridic. Nu este prevăzută în titlul V (dedicat PESC) al Tratatului privind Uniunea Europeană, ci e o caracteristică a cooperării politice europene (CPE). Declaraţiile sunt emise de preşedinţia Consiliului UE, în numele Uniunii, sau, după caz, în numele preşedinţiei. Declaraţiile PESC se menţin şi în prezent, chiar şi statele asociate la UE fiind invitate să adere prin declaraţii similare la ideile exprimate în declaraţiile de politică externă ale Uniunii Europene. Formal, ele pot să nu o facă, dar arareori vom întâlni asemenea situaţii, alinierea la poziţia PESC a Uniunii Europene fiind o dovadă *a priori* a aderării respectivului stat asociat la convingerile democratice ale UE şi a apartenenţei sale „de fapt" la setul european de valori. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

declaration CFSP

The Declaration is an instrument for which there is no provision in Title V of the Treaty on European Union but which is a feature of European political co-operation (EPC). The Declaration is the general expression of a political line, but is not legally binding. It is used frequently in connection with the common foreign and security policy (CFSP). Declarations are issued by the Presidency of the Council on behalf of the EU and, where necessary, on behalf of the Presidency. (europa.eu)

déclaration PESC

La déclaration est un instrument qui n'est pas prévu au titre V du Traité sur l'Union européenne mais qui est caractéristique de la coopération politique européenne (CPE). La déclaration traduit généralement une ligne politique, mais elle n'est pas juridiquement contraignante. Le recours à celle-ci est fréquent dans le cadre de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC). Les déclarations sont émises par la présidence du Conseil au nom de l'Union européenne et, le cas échéant, au nom de la présidence. (europa.eu)

deficit bugetar

Termen tehnic care desemnează diferenţa dintre veniturile şi cheltuielile unui guvern. UE nu lucrează cu deficit, deoarece nu se poate împrumuta. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

budget deficit

Budget deficit is a technical term meaning the gap between a government's revenue and its expenditure. (europa.eu)

déficit budgétaire

Le déficit budgétaire est un terme technique désignant la différence entre les recettes et les dépenses d'un gouvernement. (europa.eu)

deficit democratic

Deficitul democratic este un concept folosit în principal pentru a sublinia că Uniunii Europene şi organismelor sale le lipseşte legitimitatea democratică şi îi par inaccesibile cetăţeanului de rând, din cauza modului lor de funcţionare foarte complex. În această viziune, imaginea percepută este a unui sistem instituţional comunitar dominat de o instituţie ce are atât puteri legislative, cât şi guvernamentale (Consiliul Uniunii Europene) şi de o instituţie birocratică, fără legitimitate democratică (Comisia Europeană).

Problema legitimităţii democratice a fost ridicată în fiecare etapă a procesului de integrare europeană, din ce în ce mai accentuat. Tratatele de la Maastricht, de la Amsterdam şi de la Nisa au consolidat rolul Parlamentului European în numirea Comisiei Europene şi controlul asupra sa şi au crescut, progresiv, numărul domeniilor în care se aplică procedura de codecizie.

Între timp, au fost lansate două iniţiative de mare amploare, prin care s-a urmărit aducerea Europei mai aproape de cetăţenii săi. În urma Consiliului European de la Nisa, din decembrie 2000, a fost lansată o dezbatere publică la scară largă privind viitorul Uniunii. Cetăţenii au putut participa la această dezbatere, în timp ce o Convenţie Europeană a avut misiunea de a studia diferite modalităţi de îmbunătăţire a legitimităţii democratice.

Lucrările Convenţiei s-au încheiat prin elaborarea unui proiect de Constituţie Europeană, care a fost apoi adoptat, printr-o serie de compromisuri, de către şefii de stat sau de guvern în iunie 2004. Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa a fost semnat pe 29 octombrie 2004. Urmare a referendumurilor negative din Franţa şi Olanda privind ratificarea Tratatului Constituţional şi a deciziilor luate de statele membre în perioada 2005-2007, textul Tratatului Constituţional, modificat, a devenit în decembrie 2007 Tratatul de la Lisabona, fiind în curs de ratificare.

Tratatul de la Lisabona consolidează legitimitatea democratică a Uniunii, în special prin următoarele elemente: simplificarea tratatelor (Tratatul UE şi Tratatul CE sunt înlocuite cu Tratatul UE şi, respectiv, Tratatul de funcţionare a Uniunii Europene) şi a

procedurilor, pentru a le face mai uşor de înţeles de către public ; afirmarea, pentru prima dată, a fundamentelor democratice ale Uniunii (pluralism, libertate, drepturile omului, justiţie, stat de drept, solidaritate, nediscriminare etc.) ; consolidarea protecţiei drepturilor fundamentale, prin încorporarea Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene în textul tratatului ; implicarea mai mare a parlamentelor naţionale în procesul de adoptare a deciziilor ; consolidarea puterilor Parlamentului European, prin folosirea generală a procedurii de codecizie (denumită „procedura de decizie ordinară") şi drept de decizie egal cu cel al Consiliului Uniunii Europene în procedura bugetară ; distribuirea mai clară a competenţelor între Uniune şi statele sale membre, precum şi între instituţiile UE ; introducerea unor noi obligaţii pentru instituţiile europene în ceea ce priveşte consultarea societăţii civile, transparenţa şi accesul la documente ; consolidarea democraţiei participative : cetăţenii europeni beneficiază de dreptul de petiţie legislativă. Ei au posibilitatea de a cere Comisiei Europene să formuleze o propunere legislativă, cu condiţia să strângă peste un milion de semnături dintr-un număr semnificativ de state membre. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

democratic deficit

The democratic deficit is a concept invoked principally in the argument that the European Union and its various bodies suffer from a lack of democracy and seem inaccessible to the ordinary citizen because their method of operating is so complex. The view is that the Community institutional set-up is dominated by an institution combining legislative and government powers (the Council of the European Union) and an institution that lacks democratic legitimacy (the European Commission).

At every stage of the European integration process, the question of democratic legitimacy has become increasingly sensitive. The Maastricht, Amsterdam and Nice Treaties have triggered the inclusion of the principle of democratic legitimacy within the institutional system by reinforcing the powers of Parliament with regard to the appointment and control of the Commission and successively extending the scope of the co-decision procedure.

In the meantime, two wider initiatives designed to bring Europe closer to its citizens have been launched.

Following the Nice European Council (December 2000), a broad public debate on the future of the Union started, in which citizens could take part, and a European Convention was asked to examine various ways of improving democratic legitimacy. The Convention eventually came up with a draft European Constitution that was adopted in a compromise form by the Heads of State or Government in June 2004.

Following the rejection by referendum in France and the Netherlands in 2005, and the reflection period of two years, on 23 June 2007, there was developed a Reform Treaty by the end of 2007 – the current Treaty of Lisbon, which reflects in proportion of 90% the text of the Constitutional Treaty.

The Lisbon Treaty, currently being ratified, represents a decisive progress towards a more democratic Europe. It boosts the Union's democratic legitimacy by means of the following : simplification of the Treaties and of procedures to make them easier for the public to understand ; affirmation for the first time of the democratic foundations for the Union (pluralism, liberty, human rights, justice, rule of law, solidarity, non-discrimination etc.) and stronger protection for fundamental rights with the incorporation of the

Charter of Fundamental Rights in the Lisbon Treaty ; closer involvement of the national parliaments in the decision-making process (early-warning mechanism regarding compliance with the subsidiarity principle, offering direct involvement in the legislative process) ; stronger powers for the European Parliament (generalized use of the co-decision procedure ; equal rights with the Council in the budgetary procedure) ; clearer allocation of powers to the Union and its Member States, and as between the Union institutions ; new obligations for the European institutions as regards consulting civil society, transparency and access to documents ; stronger democratic participation with the possibility for members of the public, if they can assemble more than a million signatures in a significant number of Member States, to call on the Commission to propose a law (legislative petition). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

déficit démocratique

Le déficit démocratique est une notion principalement invoquée pour faire valoir que l'Union européenne et ses instances souffrent d'un manque de légitimité démocratique et qu'elles semblent inaccessibles au citoyen du fait de la complexité de leur fonctionnement. Le déficit démocratique traduit une perception selon laquelle le système institutionnel communautaire serait dominé par une institution cumulant des pouvoirs législatifs et gouvernementaux – le Conseil de l'Union européenne et par une institution bureaucratique et technocratique sans réelle légitimité démocratique – la Commission européenne.

À chaque étape qui a marqué l'intégration européenne, la question de la légitimité démocratique s'est posée de manière de plus en plus aiguë. Les Traités de Maastricht, d'Amsterdam et de Nice ont amorcé l'incorporation du principe de légitimité démocratique au sein du système institutionnel en renforçant les pouvoirs du Parlement en matière de désignation et de contrôle de la Commission et en élargissant successivement le champ d'application de la procédure de codécision.

Depuis lors, deux initiatives plus larges visant à rapprocher l'Europe des citoyens ont été lancées. Suite au Conseil européen de Nice (décembre 2000), un large débat public sur l'avenir de l'Union, ouvert aux citoyens, a été mis en place, ainsi qu'une Convention européenne chargée notamment d'améliorer la légitimité démocratique de l'Union. Les travaux de la Convention ont débouché sur un projet de Constitution européenne adopté, moyennant certains compromis, par les chefs d'État ou de gouvernement en juin 2004.

Après le rejet par référendum en France et aux Pays-Bas en 2005, et après la période de réflexion de deux ans, le 23 juin 2007, on a décidé de convoquer une nouvelle conférence intergouvernementale, en vue d'élaborer un traité de reforme avant la fin de 2007 – le Traité de Lisbonne, qui reflète en proportion de 90% le texte du Traité Constitutionnel. Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, renforce la légitimité démocratique de l'Union au moyen, notamment, des mesures et dispositions suivantes : la simplification des traités et des procédures pour les rendre plus compréhensibles aux citoyens ; l'affirmation, pour la première fois, des fondements démocratiques sur lesquels se fonde l'Union (pluralisme, liberté, droits de l'homme, justice, état de droit, solidarité et non-discrimination, etc.) et le renforcement de la protection des droits fondamentaux des citoyens avec l'insertion de la charte des droits fondamentaux dans le Traité de Lisbonne ; l'association plus étroite des parlements nationaux au processus de

décision au niveau européen (instauration d'un mécanisme d'„alerte précoce" sur le respect du principe de subsidiarité ; ce mécanisme leur offrira une voie directe pour intervenir dans le processus législatif) ; un renforcement des pouvoirs du Parlement européen (généralisation de la procédure de codécision, droit de décision égal à celui du Conseil en matière budgétaire) ; l'attribution plus claire des compétences entre l'Union et les États membres, et entre les institutions européennes ; de nouvelles obligations pour les institutions européennes en ce qui concerne la consultation de la société civile, la transparence et l'accès aux documents ; un renforcement de la démocratie participative avec la possibilité pour les citoyens, s'ils sont au moins un million et représentent un nombre significatif d'États membres, d'inviter la Commission à soumettre une proposition de loi qu'ils estiment nécessaire (pétition législative). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

delegare de competenţe

În mod formal, delegarea presupune un proces prin care o persoană sau o instituţie politică, fără a-şi pierde responsabilitatea finală, atribuie altei persoane sau unui organism politic competenţele de a efectua anumite sarcini în numele său.
La nivelul Uniunii Europene, instituţiile comunitare sunt delegate în acest mod de statele membre să îndeplinească, cu ajutorul competenţelor bine definite de dreptul primar, o serie de chestiuni care, conform principiului subsidiarităţii, pot fi rezolvate cel mai bine la nivel comunitar. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)
Variantă : *delegare de atribuţii.*
Vezi şi *delimitare a competenţelor*

delegation of powers

Formally, delegation of powers represents a process by which a person or a political institution, without losing its final responsibility, assigns another person or political organism the competence to carry out certain tasks on its account. At the European Union level, the Community institutions are delegated by the Member States to fulfill, on the basis of competences well defined by primary law, a number of tasks that, in accordance with the subsidiarity principle, can be best solved at Community level. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)
See also *delimitation of competences*

délégation de compétences

Officiellement, la délégation de compétences représente un processus par lequel une personne ou une institution politique, sans pour autant perdre sa responsabilité finale, assigne une autre personne ou un organisme politique la compétence d'effectuer certaines tâches pour son compte. Au niveau de l'Union européenne, les institutions communautaires sont déléguées par les États membres à remplir, sur la base des compétences bien définies par le droit primaire, un certain nombre de tâches qui, conformément au

principe de subsidiarité, peuvent être mieux résolus au niveau communautaire. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Variante : *délégation de pouvoirs.*

Voir aussi *délimitation des compétences*

delegații parlamentare ale Uniunii Europene

Delegaţiile Parlamentului European interacţionează cu parlamentele ţărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene. Aceste delegaţii joacă un rol important, participând la creşterea influenţei Uniunii dincolo de „hotarele" ei.

Putem diferenţia patru tipuri de delegaţii : delegaţii interparlamentare, comisii mixte parlamentare, delegaţia Parlamentului European la Adunarea mixtă parlamentară ACP-UE, delegaţia PE la Adunarea parlamentară euro-mediteraneană. Preşedinţii delegaţiilor coordonează activitatea lor în cadrul Conferinţei preşedinţilor delegaţiilor. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European Union parliamentary delegations

The European Parliament's delegations interact with the parliaments of countries that are not members of the EU. They play an important role in helping to develop Europe's influence abroad.

There are four types of delegation : interparliamentary delegations, whose task is to maintain relations with the parliaments of countries outside the European Union that have not applied for membership ; joint parliamentary committees, which maintain contact with the parliaments of countries that are candidates for accession to the European Union and States that have association agreements with the Community ; the European Parliament's delegation to the ACP-EU Joint Parliamentary Assembly links MEPs and parliamentarians from African, Caribbean and Pacific States and the European Parliament delegation to the Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly. (europa.eu)

délégations parlementaires de l'Union européenne

Les délégations du Parlement européen sont en relation avec les parlements des pays non membres de l'UE. Elles jouent un rôle important pour participer au développement de l'influence de l'Europe à l'étranger.

On peut distinguer quatre catégories de délégations : délégations interparlementaires qui ont pour mission d'entretenir des relations avec les parlements des pays hors Union européenne et non candidats à l'adhésion ; Commissions parlementaires mixtes qui sont en relation avec le parlement du pays candidats à l'entrée dans l'Union européenne ou les parlements d'États associés à la Communauté ; la délégation du Parlement européen à l'Assemblée paritaire ACP réunit les députés européens et les parlementaires issus des états d'Afrique, des Caraïbes et du Pacifique et la délégation du Parlement européen à l'Assemblée parlementaire euro-méditerranéenne.

Les présidents des délégations coordonnent leurs travaux au sein de la Conférence des présidents des délégations. (europa.eu)

delimitare a competenţelor

Delimitarea competenţelor între UE şi statele membre este unul dintre punctele importante identificate de Declaraţia privind Viitorul Uniunii Europene, anexată Tratatului de la Nisa, şi de Declaraţia de la Laeken. Scopul este stabilirea clară şi precisă a distribuirii competenţelor în UE, respectând principiile de subsidiaritate şi proporţionalitate şi îndeplinind, pe cât posibil, aşteptările cetăţenilor Europei. Este necesar un sistem pentru monitorizarea respectării acestor delimitări. Trebuie să se identifice mai bine ce ţine de competenţele Comunităţii, de cele regionale sau chiar locale. În distribuirea competenţelor între Uniunea Europeană şi statele sale membre, se disting trei categorii de competenţe.

Competenţele concurente sau partajate (cele mai frecvente) se folosesc în domenii în care acţiunea Comunităţii este mai eficientă decât acţiunea separată a statelor membre, conform principiului subsidiarităţii. Printre domeniile în care se aplică această regulă se numără : piaţa internă, coeziunea economică, socială şi teritorială, agricultura, pescuitul, protecţia mediului, protecţia consumatorului, transporturile, energia, precum şi spaţiul libertăţii, securităţii şi justiţiei.

Competenţele comunitare exclusive se folosesc în domenii în care statele membre au renunţat la posibilitatea de a acţiona separat. În această categorie intră, de exemplu, politica monetară a statelor din Zona euro, politica comercială comună etc.

În privinţa *competenţelor sau a domeniilor de acţiune de sprijin*, singura misiune a Comunităţii constă în coordonarea şi încurajarea acţiunii statelor membre. De exemplu, în domeniul educaţiei, organizarea sistemului educaţional şi curricular este hotărâtă de statele membre, iar Comunitatea adoptă doar o serie de activităţi de coordonare şi sprijin.

Când se vorbeşte despre delimitarea competenţelor, se mai aminteşte de competenţele *implicite* şi *evolutive,* făcându-se referire la competenţele ce derivă din caracterul CE de organizaţie internaţională (implicite) şi, respectiv, la tendinţa de explicare a competenţelor proprii, de evoluţie a acestora în timp. În acest ultim sens, mai trebuie adăugat că, în conformitate cu articolul 235 TCE, este garantată completarea competenţelor CE, astfel încât instituţiile comune să poată răspunde caracterului dinamic şi evolutiv al Comunităţilor.

Respectarea distribuirii competenţelor este garantată de principiile subsidiarităţii şi proporţionalităţii.

Tratatul de la Lisabona clarifică distribuirea competenţelor între Uniune şi statele sale membre, făcând distincţia între competenţele exclusive, cele partajate şi cele de sprijin, de coordonare sau de completare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *delegare de competenţe*

delimitation of competences

The delimitation of competences between the EU and its Member States is one of the main points for consideration identified by the Declaration on the Future of the Union annexed to the Treaty of Nice and by the Laeken Declaration. The aim is to establish a clear and precise distribution of the Union's competences, respecting the principles of subsidiarity and proportionality whilst meeting, as far as possible, the expectations of European citizens.

The distribution of powers between the European Union and its Member States makes a distinction between three different types of competence : concurrent or shared powers (the most common case) ; exclusive Community powers (the Member States have irrevocably relinquished all possibility of taking action) and supporting powers or areas of supporting action (the Community's sole task is to co-ordinate and encourage action by the Member States).

The Treaty of Lisbon, in process of being ratified, clarifies the division of powers between the Union and the Member States. It applies the conventional typology of powers, or „competences", adding a list of areas which come under each type. It distinguishes between exclusive competence, shared competence and competence to take supporting, co-ordinating or complementary action. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *delegation of powers*

délimitation des compétences

La délimitation des compétences entre l'UE et ses États membres est l'un des principaux thèmes de réflexion identifiés par la déclaration sur l'avenir de l'Union annexée au Traité de Nice et par la déclaration de Laeken. Il s'agit d'établir une répartition claire et précise des compétences de l'Union en veillant au respect des principes de subsidiarité et de proportionnalité tout en se rapprochant le plus possible des attentes des citoyens européens. Le système de contrôles garantissant le respect de cette délimitation doit également être renforcé. La délimitation des compétences doit permettre ainsi de mieux identifier ce qui relève des compétences communautaires, régionales ou même locales.

La répartition des compétences entre l'Union européenne et ses États membres permet de distinguer trois catégories de compétences différentes : les compétences concurrentes ou partagées (cas de figure le plus fréquent) ; les compétences communautaires exclusives (les États membres ont irrévocablement abandonné toute possibilité d'action) et les compétences ou domaines d'appui (la Communauté a pour seule mission de coordonner et d'encourager l'action des États membres).

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification clarifie la délimitation des compétences entre l'Union et les États membres. Elle reprend la typologie classique des compétences tout en introduisant une énumération des domaines qui relèvent de chaque type de compétence. Elle distingue les compétences exclusives, les compétences partagées et les compétences d'appui, de coordination et de complément. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *délégation de compétences*

depozitar (al unui tratat)

Un depozitar este o persoană, un stat (sau mai multe state) sau o organizaţie internaţională care a primit un bun spre păstrare. De pildă, depozitarul unui tratat păstrează textele autentice ale respectivului tratat şi documentele referitoare la el (declaraţii, rezerve, instrumente de ratificare şi de aderare, acte de adoptare, anexe, denunţări etc.). În cazul Uniunii Europene, depozitarul tratatelor este Italia. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

depositary (of a treaty)

A depositary is a trustee, fiduciary, one to whom goods are bailed to be held without recompense ; it may be a person, an organization or a state. The obligation on the part of the depositary is to keep the document with reasonable care, and, upon request, restore it to the depositor, or otherwise deliver it, according to the original trust. (*Ballentine's Law Dictionary*)

dépositaire (d'un traité)

Personne, État ou organisme internationale à qui est confié(e) la garde de biens. L'obligation de la part du dépositaire c'est de garder le document avec un soin raisonnable et, sur demande, de le rétablir au déposant. (Traduit de l'anglais par Daniela Răpan ; granddictionnaire.com)

derogare

Derogarea se referă la o abatere (în mod excepţional) de la o lege, de la un regulament etc., în temeiul unei aprobări speciale. În cazul Uniunii Europene, există diferite derogări de la aplicarea acquis-ului comunitar. Poate fi vorba despre o derogare temporară, în cazul noilor state membre (cunoscută ca perioadă tranzitorie) sau pentru toate statele membre (în cazuri excepţionale provocate de crize, epidemii etc.) ; poate fi vorba şi despre derogări permanente, cazul Marii Britanii sau al Danemarcei, care nu au aderat la anumite articole ale Tratatelor CE/UE. În acest sens, clauza de salvgardare (pozitivă sau negativă), pe de o parte, dar şi opting-out-ul, pe de alta, apar ca fiind derogări de la legislaţia comunitară. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

derogation

Derogation is an exemption clause that allows a Member State of the EU to avoid a certain directive or regulation. Sometimes Member States are allowed a longer than normal time to implement an EU directive. (*Oxford Dictionary of Law*)

dérogation

Exception apportée, dans une matière spéciale ou un cas particulier, à une règle générale qui par ailleurs demeure. (*Vocabulaire juridique*)

deviza Uniunii Europene

Deviza Uniunii Europene este „Uniţi în diversitate". Ea a intrat în uz în jurul anului 2000 şi a fost menţionată pentru prima dată oficial în Tratatul instituind o Constituţie

pentru Europa, semnat în 2004. Deviza semnifică faptul că, prin UE, europenii îşi unesc eforturile pentru a consolida pacea şi prosperitatea şi că diversitatea de culturi, tradiţii şi limbi din Europa reprezintă un atu pentru continent. Tratatul de la Lisabona lasă la latitudinea statelor membre utilizarea sau neutilizarea simbolurilor UE (deviza, steagul, imnul etc.). (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European Union motto

„United in diversity" is the motto of the European Union. It first came into use around the year 2000 and was for the first time officially mentioned in the Treaty establishing a Constitution for Europe, which was signed in 2004. Article I-8 says which the symbols of the EU are. The motto means that via the EU, Europeans are united in working together for peace and prosperity, and that the many different cultures, traditions and languages in Europe are a positive asset for the continent. The Treaty of Lisabon does not impose Member States to use EU symbols (motto, flag, anthem, etc.). (europa.eu)

devise de l'Union européenne

„Unie dans la diversité", telle est la devise de l'Union européenne. Apparue vers l'année 2000, elle fut mentionnée officiellement pour la première fois dans le Traité établissant une Constitution pour l'Europe, signé en 2004, dont l'article I-8 énumère les différents symboles de l'Union européenne.
Cette devise signifie que, à travers l'Union européenne, les Européens unissent leurs efforts en faveur de la paix et de la prospérité, et que les nombreuses cultures, traditions et langues différentes que compte l'Europe constituent un atout pour le continent. Le Traité de Lisbonne n'oblige pas les États membres l'utilisation des symboles de l'UE (devise, drapeau, hymne, etc.). (europa.eu)

dezvoltare durabilă

Acest concept trimite la un model de dezvoltare care să facă faţă cerinţelor actuale, fără a compromite capacităţile de dezvoltare ale generaţiilor viitoare. Prin dezvoltarea durabilă se urmăresc îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale cetăţenilor şi, în acelaşi timp, conservarea mediului înconjurător, pe termen scurt, mediu, dar mai ales lung. Astfel, dezvoltarea durabilă are trei obiective, şi anume : o dezvoltare eficientă din punct de vedere economic, echitabilă din punct de vedere social şi durabilă din punctul de vedere al mediului.

Dezvoltarea durabilă implică mai multe politici şi, ca urmare, este necesară o abordare integrată. Foarte importante pentru dezvoltarea durabilă sunt următoarele domenii : ocuparea forţei de muncă, agricultura, comerţul, întreprinderile, pescuitul, afacerile economice şi financiare, dezvoltarea, transporturile, energia şi, în special, mediul.

Pentru a realiza dezvoltarea durabilă, este esenţial ca aspectele legate de mediu să fie incluse în elaborarea şi aplicarea altor politici. Acest principiu a fost confirmat prin Tratatul de la Maastricht, precum şi la reuniunea la nivel înalt de la Cardiff şi stă la baza acţiunilor coordonate la nivel comunitar pentru integrarea problemelor legate de mediu.

UE a adoptat o strategie pentru dezvoltare durabilă în mai 2001. De asemenea, i s-a dat o dimensiune externă, prin parteneriatul global pentru dezvoltare durabilă, adoptat de Comisie în 2002. Această strategie a fost revizuită în 2005, pentru a i se da un nou impuls.

În scopul de a promova dezvoltarea durabilă, autorităţile publice trebuie să ia măsurile necesare pentru a limita efectele dăunătoare ale transporturilor şi riscurile pentru sănătate, pentru a îmbunătăţi gestionarea resurselor naturale, în special a consumului lor, precum şi pentru a combate excluderea socială şi sărăcia, atât în Europa, cât şi pe plan mondial. De asemenea, autorităţile trebuie să ia măsuri pentru combaterea schimbărilor climatice şi limitarea consecinţelor acestora. Conceptul de *dezvoltare durabilă* este asociat Strategiei de la Lisabona, acţiunile sale de creştere a competitivităţii Uniunii Europene având în vedere dezvoltarea şi modernizarea Uniunii conform principiilor dezvoltării durabile, mai sus amintite. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu : infoeuropa.ro)

sustainable development

The concept of *sustainable development* refers to a form of development that meets present-day needs without compromising the ability of future generations to satisfy their own requirements. It aims to improve individuals' living conditions whilst preserving their environment in the short, medium and - above all - long term. The objective of sustainable development is threefold : development that is economically efficient, socially fair and environmentally sustainable.

In May 2001, an EU strategy in favour of sustainable development was adopted and in 2005 it was revised to give it new impetus. The global partnership for sustainable development, adopted by the Commission in 2002, gave it an external dimension.

The inclusion of environmental issues in the definition and implementation of other policies is essential for achieving the objective of sustainable development. This principle was confirmed in the Treaty of Maastricht and in the Cardiff Summit in 1998 and formed the cornerstone for co-ordinated action at Community level for the integration of environmental issues.

To promote sustainable development, the public authorities must take appropriate measures to limit the damaging effects of transport and the risks to health, improve the management of natural resources, in particular their consumption, and combat social exclusion and poverty in Europe and the rest of the world. They must also take measures to counter climate change and limit its consequences.

The European Union and its Member States are taking action to promote sustainable development not only within the Union but also beyond its borders, mainly through international bodies and at meetings such as the World Summit on Sustainable Development, which took place in Johannesburg in August-September 2002. (europa.eu)

développement durable

Le concept de *développement durable* fait référence à un mode de développement qui répond aux besoins du présent sans compromettre la capacité des générations futures à satisfaire leurs propres besoins. Il vise à améliorer les conditions de vie des individus tout en préservant leur milieu à court, moyen et surtout long terme. Le développement durable comporte un triple objectif: un développement économiquement efficace, socialement équitable et environnementalement soutenable.

En mai 2001, une stratégie de l'Union européenne en faveur du développement durable a été adoptée puis révisée en 2005 afin de lui donner une nouvelle impulsion. Le partenariat mondial pour le développement durable, adopté par la Commission en 2002, lui a apporté une dimension externe.

L'intégration des questions environnementales dans la définition et dans la mise en œuvre des autres politiques est essentielle pour atteindre l'objectif de développement durable. Ce principe a été confirmé dans le Traité de Maastricht et le sommet de Cardiff, en 1998, a posé les bases d'une action coordonnée sur le plan communautaire pour l'intégration de ces questions environnementales.

Pour promouvoir un développement durable, les autorités publiques doivent prendre des mesures appropriées destinées à limiter les effets néfastes des transports et des risques liés à la santé, à améliorer la gestion des ressources naturelles et notamment leur consommation et à lutter contre l'exclusion sociale et la pauvreté en Europe et dans le monde. Elles doivent également lutter contre le changement climatique et limiter ses conséquences.

L'Union européenne et ses États membres agissent en faveur du développement durable non seulement à l'intérieur mais également hors de leurs frontières, notamment au sein des instances internationales et lors de réunions comme le sommet mondial sur le développement durable qui a eu lieu à Johannesburg en août-septembre 2002. (europa.eu)

dezvoltare rurală

Dezvoltarea rurală este pilonul al doilea al politicii agricole comune (PAC). Se aliniază obiectivului de la Lisabona privind competitivitatea, precum şi celui de la Göteborg referitor la dezvoltarea durabilă şi se axează pe patru domenii fundamentale : competitivitatea agriculturii, a produselor alimentare şi a silviculturii ; gestionarea terenurilor şi a mediului ; calitatea vieţii şi diversificarea în zonele rurale ; iniţiativa comunitară Leader.

Competitivitatea este îmbunătăţită prin măsuri care vizează capitalul uman şi fizic, precum şi produsele alimentare, inclusiv producţia de calitate.

Sunt introduse şi măsuri de protecţie a resurselor naturale şi de îmbunătăţire a sistemelor agricole şi forestiere de mare valoare naturală, precum şi a peisajelor culturale.

Calitatea vieţii din zonele rurale este îmbunătăţită prin încurajarea diversificării activităţilor economice şi dezvoltarea infrastructurii locale.

Iniţiativa Leader promovează diversificarea activităţilor economice din zonele rurale prin aplicarea unor strategii inovatoare de dezvoltare teritorială, integrate şi participative.

Politica de dezvoltare rurală este integrată într-un cadru financiar şi are o programare unică. Consiliul a elaborat o abordare strategică pentru perioada 2007-2013, care trebuie transpusă în planuri strategice naţionale. Începând de la 1 ianuarie 2007, toate măsurile sunt finanţate prin Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR).

În privinţa reformei Politicii Agricole Comune şi, ca parte a acesteia, a Dezvoltării Rurale, nu apar schimbări importante în ceea ce priveşte instrumentarea dezvoltării

rurale, dar sunt avute în vedere unele modificări când vorbim despre finanţarea respectivelor măsuri. Astfel, se prevede ca indemnizaţiile compensatorii să fie finanţate de FEOGA-Garanţie, finanţarea putând fi condiţionată de îndeplinirea condiţiilor agroambientale şi de conservare a mediului. În plus, şi acesta rămâne un punct polemic, măsurile de dezvoltare rurală se finanţează din diferite fonduri în funcţie de zonele în care se realizează. Pentru unele state, în frunte cu Spania, includerea în FEOGA-Garanţie a unor măsuri de dezvoltare rurală este periculoasă deoarece presupune o diminuare a fondurilor disponibile pentru dezvoltarea măsurilor destinate pieţei. Indiferent de situaţie, ele trebuie să joace, în continuare, rolul de element principal al dezvoltării zonelor rurale şi să servească drept sprijin în completarea veniturilor agricole. Pentru ca ideea finanţării prin FEOGA-Garanţie a indemnizaţiilor compensatorii să fie coerentă, trebuie suprimate cofinanţarea naţională şi posibilitatea ca statele membre să fie cele care stabilesc dimensiunea indemnizaţiei, doar astfel putându-se asigura aplicarea unor criterii obiective. Pentru România, ce are deopotrivă nevoie de subvenţionarea agriculturii, dar şi de programele de dezvoltare rurală, această chestiune este dificilă, sensibilă şi trebuie abordată cu multă grijă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

rural development

Rural development is the second pillar of the common agricultural policy (CAP). It is in line with the Lisbon objective on competitiveness and the Göteborg objective on sustainability and focuses on four fundamental areas : the competitiveness of agriculture, food products and forestry ; land management and the environment ; quality of life and diversification in rural areas ; the Leader Community initiative.

Competitiveness is to be improved through measures targeting human and physical capital and food products, including quality production. Measures to protect natural resources and improve high nature value farming and forestry systems and cultural landscapes are being introduced. The quality of life in rural areas is being improved by encouraging the diversification of economic activities and the development of local infrastructure. Finally, the Leader initiative promotes diversification of the economic activities of rural areas through innovative, integrated local development schemes with an emphasis on participation.

Rural development policy has its own integrated financing and programming arrangements. The Council has drawn up a strategic approach for the 2007-2013 period, which will be translated into national strategic plans. As of 1 January 2007 all the measures will be financed by a single fund : the European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD). (europa.eu)

développement rural

La politique de développement rural constitue le deuxième pilier de la politique agricole commune (PAC). Elle s'inscrit dans la lignée des objectifs de compétitivité de Lisbonne et de développement durable de Göteborg. Elle est axée sur quatre domaines fondamentaux : la compétitivité de l'agriculture, des produits alimentaires et de la sylviculture ; la gestion de l'espace et de l'environnement ; la qualité de la vie et la diversification dans les zones rurales ; l'initiative communautaire Leader.

L'amélioration de la compétitivité est assurée par des actions ciblant le capital humain et physique ainsi que les produits alimentaires, y compris la production de qualité. Des mesures de protection des ressources naturelles ainsi que d'amélioration des systèmes agricoles et sylvicoles à haute valeur naturelle et des paysages culturels sont introduites. La qualité de la vie dans les zones rurales est améliorée par l'encouragement de la diversification des activités économiques et le développement des infrastructures locales. Enfin, l'initiative Leader promeut la diversification des activités économiques des territoires ruraux à travers la mise en œuvre de stratégies innovantes de développement territorial, intégrées et participatives.

La politique de développement rural est intégrée dans un cadre financier et une programmation unique. Le Conseil a établi des orientations stratégiques pour la période 2007-2013 qui seront traduites dans des plans stratégiques nationaux. Toutes les actions sont financées, à partir du 1er janvier 2007, par un seul fonds : le Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADER). (europa.eu)

dialog intercultural

Europa devine din ce în ce mai diversă din punct de vedere cultural. Extinderea Uniunii Europene, dereglementarea legilor aplicabile ocupării forţei de muncă şi globalizarea au sporit caracterul multicultural al multor state, înmulţind numărul limbilor, religiilor, etniilor şi culturilor care pot fi întâlnite pe continent. Drept urmare, dialogul intercultural joacă un rol din ce în ce mai important în promovarea identităţii şi cetăţeniei europene.

Anul European al Dialogului Intercultural (AEDI) 2008 recunoaşte că marea diversitate culturală a Europei reprezintă un avantaj unic. Ea îi va încuraja pe toţi cei care trăiesc în Europa să exploreze beneficiile bogatului nostru patrimoniu cultural şi oportunităţile de a învăţa din diferite tradiţii culturale.

De-a lungul anului s-au desfăşurat un număr redus de proiecte emblematice la nivel european ; s-a acordat sprijin comunitar câte unui proiect naţional din fiecare stat membru. De asemenea, s-a realizat un Program de parteneriate menit să mobilizeze societatea civilă. Implicarea activă a societăţii civile este esenţială în evidenţierea bunelor practici şi în identificarea nevoii de dialog intercultural. Ambasadori cunoscuţi au fost numiţi pentru a face cunoscute importanţa şi beneficiile dialogului intercultural. Anul European al Dialogului Intercultural (2008) a fost stabilit prin Decizia nr. 1983/2006/ EC a Parlamentului European şi a Consiliului (18 decembrie 2006). (interculturaldialogue2008.eu)

intercultural dialogue

The enlargement of the European Union, deregulation of employment laws and globalization have increased the multicultural character of many countries, adding to the number of languages, religions, ethnic and cultural backgrounds found on the continent. As a result, intercultural dialogue has an increasingly important role to play in fostering European identity and citizenship.

The European Year of Intercultural Dialogue (EYID) 2008 recognizes that Europe's great cultural diversity represents a unique advantage. It will encourage all those living in Europe to explore the benefits of our rich cultural heritage and opportunities to learn from different cultural traditions.

The Year featured a small number of flagship projects on a European level, as well as EU support for a national project in each Member State, and a Partner programme aimed at mobilising civil society. The active involvement of civil society is essential in highlighting good practices and identifying needs in intercultural dialogue. Well-known ambassadors have also been appointed to raise awareness of the importance and benefits of intercultural dialogue.

The European Year of Intercultural Dialogue (2008) was established by Decision N° 1983/2006/EC of the European Parliament and of the Council (18 December 2006). (interculturaldialogue2008.eu)

dialogue interculturel

L'élargissement de l'Union européenne, la déréglementation du droit du travail et la mondialisation ont accru le caractère multiculturel de beaucoup de pays, s'ajoutant au nombre de langues, religions, groupes ethniques et cultures présents sur le continent. En conséquence, le dialogue interculturel a un rôle de plus en plus important à jouer dans le renforcement de l'identité et de la citoyenneté européenne.

L'Année européenne du dialogue interculturel (AEDI) 2008 reconnaît que la grande diversité culturelle de l'Europe représente un avantage unique. Elle encouragera tous les citoyens européens à explorer les avantages de notre riche patrimoine culturel et à s'ouvrir sur nos différentes traditions culturelles.

Un petit nombre de projets phares ont vu le jour au niveau européen pendant l'Année. Par ailleurs, un projet national dans chaque État membre et un programme partenaire visant à mobiliser la société civile ont reçu le soutien de l'UE. L'engagement actif de la société civile est essentiel pour mettre en avant les meilleures pratiques et identifier les besoins en matière de dialogue interculturel. Des ambassadeurs connus ont également été nommés pour sensibiliser à l'importance et aux avantages du dialogue interculturel.

L'Année européenne du dialogue interculturel (2008) a été entérinée par la Décision N° 1983/2006/CE du Parlement européen et du Conseil (18 décembre 2006). (intercultural-dialogue2008.eu)

dialog social

Conceptul de *dialog social* include procedurile de consultare în care sunt implicaţi partenerii sociali europeni: Uniunea Industriaşilor şi Confederaţiilor Patronale din Europa (UNICE), Centrul European al Întreprinderilor Publice (CEEP) şi Confederaţia Europeană a Sindicatelor (CES). Dialogul social înglobează discuţiile dintre partenerii sociali europeni, acţiunile lor comune şi eventualele negocieri, precum şi discuţiile pe care le au cu instituţiile Uniunii Europene. Dialogul social a fost iniţiat în 1985 de Comisia Europeană, iar prin Actul Unic European, a fost inclusă în tratat obligaţia

oficială a Comisiei de a-l întreţine (articolul 138 al Tratatului CE). Rolul său este de a contribui la crearea şi menţinerea unui cadru de dialog între partenerii sociali, în condiţiile impuse de Piaţa Unică a Uniunii Europene.

Prin dialogul social se poate ajunge şi la relaţii contractuale, inclusiv acorduri care sunt puse apoi în aplicare de Consiliul Uniunii Europene sau chiar de partenerii sociali, la propunerea Comisiei. Până acum au fost încheiate mai multe acorduri-cadru interprofesionale de acest tip, referitoare la concediul parental, la munca cu normă parţială sau pe o perioadă determinată etc.

În martie 2003, a fost organizată o reuniune tripartită la nivel înalt pe tema creşterii economice şi ocupării forţei de muncă, pentru a da un nou impuls dialogului social european. La această reuniune, organizată de atunci anual, participă oficiali de rang înalt din partea Preşedinţiei Consiliului şi a Preşedinţiei Comisiei, precum şi reprezentanţi ai partenerilor sociali europeni. Reuniunea are loc înaintea Consiliului European de primăvară, care dezbate situaţia economică şi socială din Uniune.

Tratatul de la Lisabona include prevederi referitoare la partenerii sociali şi la dialogul social independent. Conform articolului I-48, UE recunoaşte şi promovează rolul partenerilor sociali, facilitează dialogul deschis şi le respectă autonomia. Prin acest tratat, este de asemenea reiterat rolul reuniunii tripartite la nivel înalt pentru creşterea economică şi ocuparea forţei de muncă în ceea ce priveşte dialogul social. Dialogul social poate fi considerat o expresie a democratizării CE/UE, asigurând participarea directă a reprezentanţilor diferitelor componente sociale ale Uniunii Europene la rezolvarea problemelor Uniunii prin intermediul organizaţiilor economico-sociale. Dialogul social asigură, astfel, exprimarea opiniilor categoriilor economico-sociale, pentru asigurarea progresului economico-social şi îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă şi muncă ale cetăţenilor din statele membre. Această formă deschisă de a asocia mediile economice şi sociale la luarea deciziilor nu substituie însă alte forme de participare la luarea deciziilor, mult mai puţin transparente, precum lobby-ul care se face, în special pe lângă Comisie, dar şi pe lângă alte instituţii precum PE sau Consiliul. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

social dialogue

Social dialogue is the term used to describe the consultation procedures involving the European social partners : the Union of Industrial and Employers' Confederations of Europe (UNICE), the European Centre of Enterprises with Public Participation (CEEP) and the European Trade Union Confederation (ETUC).

It encompasses discussions, joint action and sometimes negotiations between the European social partners, and discussions between the social partners and the institutions of the European Union.

The dialogue was started by the European Commission in 1985, and Article 138 of the EC Treaty (as amended by the Single European Act) formally requires the Commission to develop it.

To date, fifteen joint opinions have been delivered on economic growth, the introduction of new technology, education, vocational training and other subjects. The social dialogue may also lead to contractual forms of relations, including agreements which are implemented by the Council or by the social partners themselves, on a proposal from the Commission. There have been so far five cross-industry framework agreements of this type, concerning parental leave, part-time work, temporary work, telework and stress.

With a view to giving new impetus to the European social dialogue, a Tripartite Social Summit for Growth and Employment was set up in March 2003. It consists of high-ranking officials from the Council Presidency and the Commission Presidency and representatives of the European social partners. It meets once per year, on the eve of the Spring European Council which debates the economic and social situation in the Union.

The role of the social partners and of independent social dialogue is enshrined, for the first time, in the Treaty of Lisbon, which is in the process of being ratified. Article I-48 states that the EU recognizes and promotes the role of the social partners, facilitating dialogue between them and respecting their autonomy. It also reiterates the role of the Tripartite Social Summit for Growth and Employment in contributing to the social dialogue. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

dialogue social

Toute référence à la Constitution est en suspens jusqu'à l'adoption d'un nouveau traité de réforme remplaçant le projet de traité constitutionnel.

Le dialogue social désigne les procédures de concertation et de consultation impliquant les partenaires sociaux européens : l'Union des confédérations de l'industrie et des employeurs d'Europe (UNICE), le Centre européen des entreprises publiques (CEEP) et la Confédération européenne des syndicats (CES). Il englobe les discussions entre partenaires sociaux européens, leurs actions conjointes et leurs négociations éventuelles, ainsi que les discussions qu'ils entretiennent avec les institutions de l'Union européenne.

Ce dialogue a été initié en 1985 par la Commission européenne et, depuis l'Acte unique européen, le traité fait formellement obligation à la Commission de le développer (article 138 du Traité CE).

À ce jour, quinze avis communs ont été rendus concernant la croissance économique, l'introduction des nouvelles technologies, l'éducation, la formation professionnelle, etc. Le dialogue social peut aussi conduire à des relations conventionnelles, y compris des accords qui seront mis en œuvre par le Conseil ou par les partenaires sociaux eux-mêmes, sur proposition de la Commission. À ce jour, il existe cinq accords-cadres inter-professionnels de ce type concernant le congé parental, le temps partiel, le travail à durée déterminée, le télétravail et le stress.

Afin de donner une nouvelle impulsion au dialogue social européen, un sommet social tripartite pour la croissance et l'emploi a été mis en place en mars 2003. Il regroupe au plus haut niveau politique la présidence du Conseil, celle de la Commission et les partenaires sociaux européens. Il se réunit une fois par an, à la veille du Conseil européen de printemps qui débat de l'état économique et social de l'Union.

Le rôle des partenaires sociaux et du dialogue social autonome est ancré pour la première fois dans le Traité de Lisbonne, en attente de ratification.

Ainsi, l'article I-48 reconnaît et promeut le rôle des partenaires sociaux, et facilite le dialogue ouvert et le respect de leur autonomie. Il rappelle également que le sommet social tripartite pour la croissance et l'emploi contribue au dialogue social. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

directivă

Directiva este un procedeu de legislaţie indirectă, indicând doar rezultatul care trebuie atins şi lăsând autorităţilor naţionale competenţa în ceea ce priveşte formele şi mijloacele care să asigure apropierea legislaţiei naţionale de legislaţia comunitară. Conform paragrafului 3 al articolului 189 TCE şi articolului 161 TCEEA, „Directiva va obliga statul membru căruia i se adresează asupra rezultatului la care va trebui să ajungă, lăsându-i acestuia libertatea de a alege forma şi mijloacele".

Este un instrument de armonizare legislativă. Directiva este adoptată de Consiliul Uniunii Europene sau de Comisia Europeană şi se poate adresa unuia, mai multor sau tuturor statelor membre.

Directiva poate fi generală sau particulară şi se aplică prin intermediul statelor membre. Altfel spus, directiva apare ca o „lege-cadru", pe care fiecare stat trebuie să o aplice punând în vigoare, în acest sens, normele sale naţionale.

În cazul directivei, se poate vorbi despre o regularizare omogenă la nivelul Uniunii Europene, doar după intrarea sa în vigoare în toate statele membre.

Doar adoptarea normelor interne duce la aplicarea directivei, acestea urmând procedurile constituţionale din fiecare ţară.

Toate acestea demonstrează simplitatea aplicării unui regulament (aplicare directă) şi caracterul complicat al directivei.

Directiva continuă totuşi să existe, fiind o expresie a suveranităţii statelor membre în anumite sectoare. În prezent, directiva este criticată, atât în sensul că, fiind prea detaliată uneori, nu lasă statului membru suficientă „capacitate de mişcare" în raport cu dreptul intern, cât şi în sensul că, dimpotrivă, fiind prea generală, lasă o marjă prea mare de manevră statelor, privând, astfel, Comunitatea de omogenitate şi chiar împiedicând armonizarea legislativă la nivel comunitar.

Directiva, ca şi regulamentul, poate apărea în orice domeniu, fiind considerată un mijloc de armonizare a legislaţiilor naţionale, în principal cele referitoare la Piaţa internă.

Ceea ce caracterizează directiva este faptul că nu are „caracter general", ci „particular". Directiva are un „destinatar" precis: unul, mai multe sau toate statele membre. În măsura în care ea nu regularizează la nivel „general" şi „abstract", nu se poate considera că are caracter general, precum regulamentul.

Aceasta nu înseamnă că directiva nu ar fi angajantă, ci doar că generează o „obligativitate specială" prin care statul sau statele trebuie să-şi modifice ordinea juridică internă, în vederea aplicării ei. Directiva nu este deci direct aplicabilă, altfel spus, nu creează direct drepturi şi obligaţii cetăţenilor din statele cărora li se adresează.

Directivele sunt adoptate de PE împreună cu Consiliul, de Consiliu sau de Comisie. În general, Consiliul este cel care elaborează directive, în baza propunerilor Comisiei, prin unanimitate sau majoritate calificată.

Publicarea directivelor în JOCE/DOCE nu înseamnă şi aplicarea lor. Datorită caracterului lor normativ indirect, normele naţionale ce dezvoltă directive sunt cele ce regularizează, într-o ţară sau alta, aplicarea propriu-zisă a directivelor. Dată fiind această particularitate, pot apărea situaţii în care un stat membru sau Comisia denunţă alt stat membru pentru nepunerea în aplicare a unei directive. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; IER)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

directive

The directive is one of a range of legal instruments the European institutions can use to implement Community policies. It is used mainly as a means to harmonize national legislation. The directive is a very flexible instrument; it obliges the Member States to achieve a certain result but leaves them free to choose how to do so.

The directive is one of the instruments provided for by Article 249 of the Treaty establishing the European Community (EC Treaty). (europa.eu)

See also *Community legal instruments*

directive

La directive figure parmi la palette des instruments juridiques dont disposent les institutions européennes pour mettre en œuvre les politiques communautaires. Il s'agit d'un outil principalement employé dans le cadre des opérations d'harmonisation des législations nationales.

La directive est marquée par la souplesse de son utilisation: elle instaure une obligation de résultat mais laisse libre les États quant aux moyens à prendre pour y parvenir. La directive est un acte normatif prévu à l'article 249 du Traité instituant la Communauté européenne (Traité CE). (europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

Directorat General (DG)

Angajaţii principalelor instituţii europene (Comisia, Consiliul şi Parlamentul) sunt organizaţi în mai multe departamente diferite, cunoscute sub denumirea Directorate Generale (DG), fiecare având în resposabilitate anumite sarcini sau domenii determinate. Acestea sunt conduse de un Director General (DG). (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Variantă: *Direcţiune Generală*.

Directorate-General (DG)

The staff of the main EU institutions (Commission, Council and Parliament) is organized into a number of distinct departments, known as „Directorates-General" (DGs), each of which is responsible for specific tasks or policy areas. The administrative head of a DG is known as the „Director-General" (a term sometimes also abbreviated to „DG"). (europa.eu)

directions générales (DG)

Le personnel des principales institutions européennes (Commission, Conseil et Parlement) est réparti dans plusieurs départements différents – appelés „directions générales" (DG) – qui sont chargés de tâches ou de domaines déterminés. À la tête d'une DG, on trouve un „Directeur général" (parfois abrégé également en „DG") qui en assure la direction sur le plan administratif. (europa.eu)

dirijism

Vezi *intervenţionism*

dirigism

See *interventionism*

dirigisme

Voir *interventionnisme*

discriminare

Tratatul Uniunii Europene stabileşte că protecţia împotriva discriminării este un drept fundamental al cetăţeniei UE.

Prin discriminare se înţelege orice deosebire, excludere, restricţie sau preferinţă pe baza criteriilor prevăzute de legislaţia în vigoare. Criteriile sunt: rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare cu HIV, apartenenţa la o categorie defavorizată, precum şi orice alt criteriu ce are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoaşterii, folosinţei sau exercitării, în condiţii de egalitate, a drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social şi cultural sau în orice alte domenii ale vieţii publice. În România există o autoritate de stat autonomă, sub control parlamentar, care îşi desfăşoară activitatea în domeniul discriminării – Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării. (cncd.ro)

Vezi şi *principiul nediscriminării*

discrimination

The Treaty of European Union makes protection from discrimination based on nationality, gender, race, ethnic origin, religion, disability, age or sexual orientation a fundamental right of EU citizenship. (europa.eu)

See also *non-discrimination principle*

discrimination

Le Traité sur l'Union européenne fait de la protection contre la discrimination fondée sur la nationalité, le sexe, l'origine ethnique, la religion, le handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle un droit fondamental de la citoyenneté de l'UE. (europa.eu)

Voir aussi *principe de la non-discrimination*

distribuire a competenţelor

Vezi *delimitare a competenţelor*

distribution of competences

See *delimitation of competences*

répartition des compétences

Voir *délimitation des compétences*

domnul PESC

Vezi *Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC)*

Mr CFSP

See *High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP)*

M. PESC

Voir *Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC)*

drept comunitar

Cele trei Comunităţi care stau la baza Uniunii Europene au fost fondate pe tratate internaţionale, însă, deşi este adevărat că normele conţinute în tratatele iniţiale îşi au originea într-un acord de voinţă interstatală, dreptul internaţional nu se mai poate aplica în cadrul Uniunii Europene, căci, mai mult decât originea, determinante sunt în acest caz caracteristicile sale. Instituind o Comunitate Europeană pe o durată nedeterminată, dotată cu instituţii proprii şi personalitate juridică şi având capacitate juridică, precum şi puteri reale izvorâte dintr-o limitare a competenţelor sau dintr-un transfer de atribuţii ale statelor membre către Comunitate, ele şi-au limitat drepturile suverane creând un drept special, aplicabil cetăţenilor proprii şi lor însele. Acest drept propriu se numeşte drept comunitar. Izvoarele dreptului comunitar pot fi structurate sub forma unei piramide al cărei vârf constituie elementul cel mai important. Componentele sale sunt: tratatele de constituire a Comunităţilor Europene, Actul Unic European, tratatele de aderare a unor noi membri, Tratatele de la Maastricht, Amsterdam şi Nisa (drept primar/legislaţie primară); tratatele de aderare la CE/UE; normele create de instituţiile comunitare în exercitarea competenţelor care le sunt atribuite prin tratate (regulamente, directive, decizii, recomandări, opinii, care formează împreună dreptul secundar/legislaţia secundară); acordurile internaţionale la care Comunitatea Europeană este parte; principiile generale

de drept; convenţii între statele membre ale Uniunii Europene care creează norme uniform aplicabile pe teritoriul comunitar; jurisprudenţa Curţii de Justiţie.

Dreptul comunitar s-a dezvoltat progresiv, pe măsura extinderii competenţelor comunitare, astfel încât în prezent sunt conturate o serie de ramuri ale acestuia, dintre care cele mai importante sunt: dreptul instituţional comunitar (dreptul administrativ al instituţiilor Uniunii Europene, reglementează funcţionarea lor, relaţiile dintre ele, procedurile de decizie şi raporturile instituţiilor comunitare cu statele UE); dreptul bancar comunitar (dezvoltat prin intermediul a două directive bancare adoptate în 1973 şi 1989 ce reglementează armonizarea legislaţiilor bancare naţionale, recunoaşterea lor reciprocă, modalităţile de control a activităţii băncilor şi condiţiile de autorizare a funcţionării în bănci); dreptul comunitar al mediului (dezvoltat în principal prin programe de acţiune succesive în domeniul protecţiei mediului); dreptul comunitar al asigurărilor (impus de necesitatea unei funcţionări corecte a Pieţei Interne, el s-a conturat prin adoptarea de către Consiliu a unor directive privind accesul liber la activitatea de prestări servicii în domeniul asigurărilor, cu precădere a asigurărilor de viaţă); dreptul societăţilor (reglementează activitatea societăţilor comerciale în spaţiul Pieţei Interne comunitare); dreptul comunitar social (ramură care s-a dezvoltat odată cu dimensiunea socială a Uniunii Europene, şi care a devenit o prioritate); dreptul concurenţei; dreptul comunitar fiscal etc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

Vezi şi *acquis comunitar*

Community law

Strictly speaking, Community law consists of the founding Treaties (primary legislation) and the provisions of instruments enacted by the Community institutions by virtue of them (secondary legislation – regulations, directives, etc.).

In a broader sense, Community law encompasses all the rules of the Community legal order, including general principles of law, the case law of the Court of Justice, law flowing from the Community's external relations and supplementary law contained in conventions and similar agreements concluded between the Member States to give effect to Treaty provisions.

All these rules of law form part of what is known as the Community acquis. (europa.eu)

See also *Community acquis*; *acquis communautaire*

droit communautaire

Au sens étroit du terme, le droit communautaire est constitué par les traités constitutifs (droit primaire) ainsi que par les règles contenues dans les actes pris par les institutions communautaires en application de ces traités, à savoir règlements, directives, etc. (droit dérivé).

Au sens large, le droit communautaire englobe l'ensemble des règles de droit applicables dans l'ordre juridique communautaire. Il s'agit donc également des droits fondamentaux, des principes généraux du droit, de la jurisprudence de la Cour, du droit issu des relations extérieures des Communautés ou encore du droit complémentaire issu des actes conventionnels conclus entre les États membres pour l'application des traités. (europa.eu)

Voir aussi *acquis communautaire*

drept de iniţiativă

În calitatea sa de „gardian al tratatelor" şi de apărător al interesului general, Comisia Europeană are drept de iniţiativă, ceea ce îi conferă misiunea şi, în acelaşi timp, obligaţia de a formula propuneri de documente în domeniile prevăzute de Tratate.

Dreptul de iniţiativă este exclusiv în domeniul comunitar, urmând principiul conform căruia Consiliul Uniunii Europene decide doar în baza propunerilor Comisiei, ca să se păstreze un cadru coerent pentru toate iniţiativele. În domeniul pilonului al doilea (PESC) şi referitor la anumite aspecte din pilonul al treilea (cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală), dreptul de iniţiativă este partajat cu statele membre.

În plus, Consiliul Uniunii Europene sau Parlamentul European pot cere Comisiei să formuleze o propunere, dacă o consideră necesară.

Dreptul de iniţiativă este considerat un element de bază al echilibrului instituţional al Comunităţii. Dreptul comunitar conferă Comisiei în mod aproape exclusiv competenţa de a propune proiecte de legi, în acest fel ea participând la formularea şi adoptarea actelor normative ale Consiliului. Acest drept înseamnă că: prin voinţa expresă a Tratatelor, adică a statelor membre, majoritatea actelor normative ale Consiliului nu pot fi adoptate dacă nu au avut anterior la bază o propunere a Comisiei; în cele mai multe cazuri, Consiliul poate adopta propunerea Comisiei prin majoritate calificată, dar, dacă doreşte să o modifice, are nevoie de unanimitate, desigur mult mai greu de obţinut.

Raţiunea de a fi a acestei puteri a Comisiei este că ea reprezintă interesul general al CE/UE şi că acţionează independent de interesul punctual al statelor. Se poate spune deci că dreptul Comisiei de a propune legile comunitare echilibrează puterea normativă a Consiliului. Dar acest drept mai relevă ceva: încredinţarea către Comisie a conceperii şi pregătirii politicii comunitare, acesteia revenindu-i deci aproape în exclusivitate pregătirea proiectelor normative, dar şi răspunderea derivată. Comisia este chemată să contribuie la conceperea deciziilor comunitare datorită viziunii sale de ansamblu, inspirate din interesul comunitar pe care-l reprezintă. Putem conchide că, deşi are puteri foarte mari, Consiliul nu poate acţiona de sine stătător, din proprie iniţiativă sau din iniţiativa unui stat ori împotriva voinţei Comisiei sau a Parlamentului European. Propunerea Comisiei este deci o condiţie prealabilă a acţiunii Consiliului, dar şi garanţia intereselor generale, în special în cazul statelor mici şi mijlocii vizavi de cele mari. Neputându-se modifica propunerea Comisiei decât prin vot în unanimitate, se pleacă de la premisa juridică potrivit căreia se are în vedere interesul tuturor şi că el se poate modifica doar când toate statele demonstrează unanim existenţa unei alternative la interesul general deja definit de Comisie. În plus, Comisia este „stăpâna" propunerii sale şi o poate modifica în orice moment al procesului decizional, dacă decizia nu a fost deja adoptată. Faptul că, până la adoptarea de către Consiliu a unei decizii formale, Comisia îşi poate modifica propunerea oferă acesteia o forţă specială în negocierile desfăşurate cu Consiliul prin intermediul aşa-numitului „dialog Comisie-Consiliu". Consiliul şi PE nu pot substitui Comisia în acţiunea sa, dar îi pot cere expres să le trimită spre analiză şi adoptare propuneri legislative. Dacă însă Comisia nu-şi exercită acest drept, Consiliul şi PE o pot reclama la Curtea de Justiţie, declanşând „procedura de omitere". PE poate, în plus, să utilizeze dreptul său de control politic asupra Comisiei, prin interpelări sau moţiune de cenzură. Propunerea Comisiei este necesară chiar şi în cazurile în care Consiliul îşi rezervă dreptul de a adopta normele de aplicare a Regulamentului său intern. În plus,

este necesară propunerea Comisiei pentru orice acte normative ale Consiliului care vizează extinderea acţiunii Comunităţii dinolo de limitele stabilite prin Tratate. Dreptul de iniţiativă al Comisiei implică şi obligaţia de a fi prezentă în Consiliu şi/sau PE, unde trebuie să-şi apere iniţiativele. Aceasta implică însă şi dreptul Comisiei de a fi prezentă la toate dezbaterile acestor instituţii, ale organelor lor auxiliare, ale comitetelor sau grupurilor de lucru în care se deliberează propunerile sale. O importanţă deosebită în acest sens o are prezenţa Comisiei în COREPER şi Consilii.

Fundamentul juridic al dreptului de iniţiativă al Comisiei rezultă din mai multe dispoziţii : articolele 155.2 al TCE şi 124.2. al TCEEA, care stabilesc dreptul Comisiei de a formula recomandări sau avize vizavi de oricare teme ce constituie obiectul TCE şi TCEEA ; articolele 155.3 al TCE şi 124.3 al TCEEA, prin care Comisia participă la elaborarea unor acte normative ale Consiliului şi ale Parlamentului European, în condiţiile stabilite de respectivele Tratate ; articolele 189A al TCE şi 119 al TCEEA, care se referă la actele normative ale Consiliului ce trebuie adoptate la propunerea Comisiei ; numeroase alte dispoziţii ale Tratatelor prin care se reclamă propunerea Comisiei în vederea adoptării unor acte normative de către Consiliu şi PE. În ceea ce priveşte pilonii interguvernamentali, PESC şi JAI, TUE recunoaşte Comisiei dreptul de a fi „pe deplin asociată" la activităţile specifice celor doi pilieri şi de a colabora cu Preşedinţia Consiliului în materie de PESC şi JAI. Mai mult decât atât, alături de statele membre, Comisia are capacitatea de a prezenta iniţiative în anumite materii, ceea ce nu înseamnă acelaşi drept de iniţiativă ca cel prevăzut pentru pilierul I ce condiţiona inclusiv decizia Consiliului.

Dreptul de iniţiativă se exercită prin intermediul dreptului Comisiei de a formula propuneri, drept la care Tratatele fac de multe ori referire şi se realizează prin : avize, recomandări, memorandumuri, comunicate şi rapoarte.

Inclusiv CJCE se pronunţă în acest sens, reafirmând „misiunea generală de iniţiativă a Comisiei".

Uneori iniţiativa Comisiei nu este explicită şi nu are forma juridică a unei propuneri propriu-zise, ci poate avea la bază deschiderea unei dezbateri, a unei reflecţii în Consiliu, PE sau alte instituţii ori chiar în statele membre referitor la o politică sau chiar la orientările generale dintr-un sector sau altul. Alteori Comisia vrea să atragă atenţia Consiliului, statelor membre, interlocutorilor sociali asupra unor aspecte concrete ale politicii comunitare. În aceste cazuri, se utilizează ca instrumente memorandumuri, cărţi verzi sau albe, comunicate, rapoarte etc.

Se poate vorbi deci despre existenţa unui cvasimonopol al Comisiei în ceea ce priveşte dreptul de a formula propuneri şi de a avea iniţiative legislative, dat fiind faptul că sunt puţine actele normative ale Consiliului sau ale Consiliului-PE care mai pot fi adoptate fără existenţa unei propuneri anterioare a Comisiei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

right of initiative

So that it can play its role as guardian of the Treaties and defender of the general interest, the Commission has been given a right of initiative which empowers and requires it to make proposals on the matters contained in the Treaty, either because the Treaty expressly so provides or because the Commission considers it necessary.

This power of initiative is exclusive in respect of Community matters, the principle being that the Council takes decisions only „on a proposal from the Commission", so that there is a coherent framework for all initiatives.

Under the common foreign and security policy the Commission may make proposals, as may the Member States. On the other hand it has no such right in certain matters relating to justice and home affairs.

The Council and the European Parliament may also ask the Commission to put forward a proposal if they consider it necessary.

The right of initiative is regarded as a basic element in the institutional balance of the Community.

The Treaty of Amsterdam has extended the Commission's right of initiative to the new policies (health and employment), to matters relating to the free movement of persons, and to the third pillar. In the case of the third pillar, the Commission shares the right of initiative with the Member States. (europa.eu)

droit d'initiative

Afin de pleinement jouer son rôle de gardienne des traités et de l'intérêt général, la Commission s'est vue conférer un droit d'initiative qui lui donne mandat et obligation de faire des propositions sur les matières contenues dans le Traité, soit parce que celui-ci le prévoit expressément, soit parce qu'elle l'estime nécessaire.

Ce pouvoir d'initiative est exclusif dans le domaine communautaire car le principe est que le Conseil ne décide que „sur proposition de la Commission", afin que toute initiative s'inscrive dans un cadre cohérent. Le droit d'initiative est partagé avec les États membres dans les domaines de la politique étrangère et de la sécurité commune ainsi que dans certaines matières relevant de la justice et des affaires intérieures.

Par ailleurs, le Conseil et le Parlement européen peuvent inviter la Commission à formuler des initiatives s'ils le jugent nécessaire.

Ce droit est considéré comme un élément fondamental de l'équilibre institutionnel de la Communauté. (europa.eu)

drept de petiție

Orice cetăţean al Uniunii Europene şi orice persoană fizică având domiciliul într-un stat membru pot depune, la Parlamentul European (PE), o petiţie legată de un subiect din domeniile de competenţă ale Uniunii Europene (protecţia consumatorului, aspecte legate de mediu, recunoaşterea calificărilor profesionale etc.), care îi afectează direct (conform articolelor 21 şi 194 ale Tratatului de instituire a Comunităţii Europene). Acest drept le-a fost acordat cetăţenilor europeni prin Tratatul de la Maastricht şi poate fi exercitat şi de o persoană juridică cu sediul pe teritoriul unui stat membru.

Petiţia poate să fie individuală sau colectivă şi să ia forma unei cereri, a unei plângeri, a unei sesizări referitoare la aplicarea dreptului comunitar ori a unui apel adresat Parlamentului pentru a lua poziţie într-o anumită chestiune.

Petiţiile se pot trimite prin poştă sau completând un formular pe site-ul Parlamentului, în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii Europene.

În cadrul Parlamentului, există o Comisie pentru petiţii care, într-o primă etapă, examinează admisibilitatea petiţiilor. Nu sunt însă considerate petiţii solicitarea unor informaţii şi comentariile generale pe marginea politicilor Uniunii Europene. De asemenea, sunt declarate inadmisibile petiţiile care au ca obiect revocarea unei hotărâri a unei instanţe judecătoreşti dintr-un stat membru, iar problemele legate de administrarea defectuoasă în cadrul instituţiilor sau organismelor Uniunii Europene trebuie adresate Ombudsmanului European.

Dacă se consideră că petiţia respectivă este admisibilă, Comisia pentru petiţii poate cere Comisiei Europene documente sau informaţii. Petiţia poate fi înaintată altor comisii ale Parlamentului European, pentru informare sau pentru ca ele să ia măsurile necesare. În anumite cazuri excepţionale, Comisia pentru petiţii poate să înainteze un raport Parlamentului European, pentru a fi supus aprobării în plen, ori să efectueze o constatare la faţa locului. (infoeuropa.ro)

Variantă: *drept de petiţionare*.

right of petition

The right of petition is the right of any citizen of the Union, and any natural or legal person residing or having its registered office in a Member State, to submit a request or complaint to the European Parliament on a matter which comes within the Community's fields of activity and which affects him, her or it directly (Articles 21 and 194 of the Treaty establishing the European Community).

The Parliament's Committee on Petitions considers whether such requests are admissible. Where it sees fit, it may refer a question to the Ombudsman. When drawing up an opinion on a petition deemed to be admissible, it may ask the European Commission for documents or information. It can also send the petition to other parliamentary committees for information purposes in order for them to take action. In certain exceptional cases, the Committee on Petitions can submit a report to the Parliament for adoption in plenary session or to conduct a fact-finding mission. (europa.eu)

droit de pétition

Le droit de pétition désigne le droit détenu par tout citoyen de l'Union européenne, ainsi que par toute personne physique ou morale résidant ou ayant son siège statutaire dans un État membre, de présenter au Parlement européen une demande ou une doléance sur un sujet relevant des domaines d'activité de la Communauté et qui le ou la concerne directement (articles 21 et 194 du Traité instituant la Communauté européenne).

La commission parlementaire des pétitions examine la recevabilité des demandes. Elle peut, lorsqu'elle le juge utile, soumettre une question au médiateur. Si une pétition est jugée recevable, la commission des pétitions peut demander à la Commission européenne de lui présenter des documents ou de lui communiquer des informations. Elle peut également transmettre la pétition à d'autres commissions parlementaires pour information afin que celles-ci entreprennent une action. Dans certains cas exceptionnels, la commission des pétitions peut soumettre un rapport au Parlement en vue de son adoption en plénière ou effectuer une mission d'enquête. (europa.eu)

drept primar

Vezi *drept comunitar*

primary law

Also *primary source of law*; *original source of law.*
See *Community law*

droit primaire

Variantes : *source primaire* ; *droit originaire.*
Voir *droit communnautaire*

drept secundar

Vezi *drept comunitar*

secondary law

See *Community law*

droit secondaire

Voir *droit communnautaire*

drepturile omului

Unul dintre cele mai importante documente adoptate la nivel european în domeniul drepturilor omului este Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), semnată la Roma, pe 4 noiembrie 1950, sub egida Consiliului Europei. Convenţia a fost ratificată de toate statele membre ale Uniunii Europene, iar în jurisprudenţa adoptată de Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene, sunt recunoscute principiile incluse în CEDO.

Respectarea drepturilor omului a fost confirmată în preambulul la Actul Unic European, intrat în vigoare în 1987, fiind încorporată apoi în articolul 6 al Tratatului privind Uniunea Europeană, ce are la bază dispoziţiile Convenţiei Europene a Drepturilor Omului şi tradiţiile constituţionale comune ale statelor membre.

Garanţia respectării drepturilor fundamentale a fost întărită prin Tratatul de la Amsterdam, care a extins jurisdicţia Curţii de Justiţie, incluzând respectarea drepturilor ce derivă din articolul 6, în ceea ce priveşte activităţile instituţiilor Uniunii Europene. În acelaşi timp, a fost introdusă clauza de suspendare.

În plus, respectarea drepturilor fundamentale a fost inclusă în unul dintre criteriile de aderare - cel politic - fiind astfel o condiţie care trebuie îndeplinită în vederea aderării

la UE. Uniunea a promovat în foruri multilaterale internaţionale, în special ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, protecţia şi extinderea respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale pe plan mondial. Această activitate este prezentată în Raportul anual al Uniunii Europene privind drepturile omului.

La Consiliul European din 16-17 decembrie 2004 s-a decis crearea unui post de Reprezentant personal al Secretarului General al Consiliului Uniunii Europene (Înaltul Reprezentant pentru PESC), pentru a asigura coerenţă şi continuitate politicii UE în domeniul drepturilor omului.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată cu ocazia Consiliului European de la Nisa din decembrie 2000, a fost inclusă în textul Tratatului de la Lisabona. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*

human rights

The case law of the Court of Justice of the European Union recognizes the principles laid down in the Council of Europe's Convention on Human Rights (ECHR), signed at Rome on 4 November 1950.

This respect for human rights was confirmed by the Member States in the preamble to the 1986 Single Act and later incorporated into Article 6 of the EU Treaty, which is based on the ECHR and the shared constitutional traditions of the Member States.

The guarantee of respect for fundamental rights has been further strengthened by the Treaty of Amsterdam, which has extended the jurisdiction of the Court of Justice to cover respect for the rights deriving from Article 6 with regard to action by the Union institutions. At the same time, a new suspension clause lays down what action is to be taken in cases where a Member State seriously and persistently breaches the principles on which the Union is founded.

The Treaty of Lisbon currently being ratified provides that the EU will have legal personality, which will enable it to accede to the ECHR. The Treaty of Lisbon incorporates the Charter of Fundamental Rights proclaimed at the Nice European Council in December 2000. The Union will thus have a legally mandatory catalogue of fundamental rights. The Charter contains additional rights not secured by the ECHR, in particular social rights for workers, data protection, bio-ethics and the right to sound administration. (Daniela Răpan ; europa.eu)

See also *Charter of Fundamental Rights*

droits de l'homme

La Cour de justice des communautés européennes a reconnu dans sa jurisprudence les principes établis par la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) du Conseil de l'Europe, signée à Rome le 4 novembre 1950.

Le respect des droits de l'homme a été confirmé dans le préambule de l'Acte unique de 1986, puis incorporé dans l'article 6 du Traité sur l'Union européenne qui se base sur la CEDH et les traditions constitutionnelles communes aux États membres.

La garantie du respect des droits fondamentaux a été renforcée par le Traité d'Amsterdam. Celui-ci prévoit notamment que la Cour de justice est compétente pour assurer le respect

des droits fondamentaux tels qu'ils découlent de l'article 6, en ce qui concerne l'action des institutions européennes. Parallèlement, les mesures à prendre en cas de violation grave et persistante par un État membre des principes sur lesquels est fondée l'Union sont définies avec l'insertion d'une clause de suspension.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de doter l'Union européenne de la personnalité juridique, ce qui rendrait donc possible son adhésion à la CEDH. Le Traité de Lisbonne intègre la charte des droits fondamentaux, proclamée au Conseil européen de Nice en décembre 2000. L'UE se dote donc d'un catalogue de droits fondamentaux qui sera juridiquement contraignant. La charte contient des droits supplémentaires qui ne sont pas compris dans la convention européenne des droits de l'homme, notamment les droits sociaux des travailleurs, la protection des données, la bioéthique et le droit à une bonne administration. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Voir aussi *Charte des droits fondamentaux*

dublă majoritate

În contextul extinderii către est şi în perspectiva creşterii numărului statelor membre de la 15 la 27, trebuia modificat sistemul votului prin majoritate calificată. Se dorea menţinerea echilibrului între statele „mari" şi cele „mici" în procesul de adoptare a deciziilor în cadrul Consiliului Uniunii Europene. Menţinerea sistemului de ponderare a voturilor existent în Consiliul de Miniştri al UE-15 şi după extinderea 2004-2007 ar fi putut conduce la un sistem în care majoritatea calificată ar fi reprezentat doar o minoritate a populaţiei Uniunii. De aceea, statele membre cu populaţia cea mai numeroasă au susţinut o reponderare, un sistem de dublă majoritate, în care majoritatea în Consiliu să reprezinte nu doar majoritatea statelor membre, ci şi a populaţiei Uniunii.

Tratatul de la Nisa, intrat în vigoare în 2003, a redefinit majoritatea calificată, incluzând prevederi despre dubla şi tripla majoritate. Conform Tratatului de la Nisa, majoritatea calificată trebuie să reprezinte şi majoritatea statelor membre. La aceasta se adaugă un sistem denumit „plasă demografică".

Potrivit acestuia, orice stat membru poate cere să se verifice dacă faptul că majoritatea calificată reprezintă cel puţin 62% din populaţia Uniunii. Dacă această condiţie nu este îndeplinită, decizia respectivă nu e adoptată. Aceste reguli sunt aplicate începând de la 1 noiembrie 2004.

Tratul de la Lisabona prevede introducerea, începând de la 1 noiembrie 2009, a unui nou sistem de majoritate calificată, bazat pe o dublă majoritate : a statelor membre şi a cetăţenilor. Majoritatea calificată va fi atinsă dacă o majoritate de 55% a statelor membre (minimum 15 state) reprezentând cel puţin 65% din populaţia Uniunii se pun de acord asupra unei decizii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

double majority

In the light of enlargement, solutions have been put forward for maintaining the current balance between „large" and „small" countries in decision-making in the Council of Ministers. Maintaining the present system of weighting of votes in the Council after

enlargement could produce a qualified majority representing only a minority of the population of the European Union. For this reason, the Member States with the highest populations wanted to see a reweighting or double majority system which would ensure that a majority in the Council represented a majority not only of Member States but also of the population of the Union.

The Treaty of Nice 2001, which set out to reform the operation of the Community institutions in the run-up to enlargement, redefines the qualified majority in terms of a double or even triple majority. While the reweighting of votes works in favour of the large Member States, the qualified majority must also be a majority of the Member States. This is combined with a system known as the „demographic safety net" which means that each Member State can request verification of whether the qualified majority represents at least 62% of the population of the Union. If this condition is not fulfilled, the decision cannot be adopted. These new rules entered into force on the 1st of November 2004.

The Treaty of Lisbon currently being ratified provides for a new qualified majority system to enter into force from the 1st of November 2009, involving a majority both of the Member States and of the population. The qualified majority will be secured where there is a majority of 55% of the Member States (minimum 15) representing at least 65% of the Union's population. (Daniela Răpan ; europa.eu)

double majorité

Dans la perspective d'une Europe élargie, des solutions ont été envisagées afin de conserver l'équilibre entre grands et petits pays lors des prises de décision au sein du Conseil des Ministres. Si le système actuel de la pondération des voix au Conseil avait été retenu après l'élargissement, le risque qu'une majorité qualifiée des voix ne représente qu'une minorité de la population de l'Union européenne aurait persisté. C'est la raison pour laquelle les États membres les plus peuplés souhaitaient une repondération des voix ou un système de double majorité qui devait assurer qu'une majorité au Conseil représente non seulement la majorité des États membres, mais aussi une majorité de la population de l'Union.

Le Traité de Nice (2001) prévoit ainsi une nouvelle définition de la majorité qualifiée qui correspond à une double, voire une triple, majorité. Au-delà de la repondération des voix en faveur des grands États membres, la majorité qualifiée doit en effet également représenter une majorité des États membres. À cela s'ajoute un système dit de „filet démographique" qui signifie que chaque État membre peut demander qu'il soit vérifié que la majorité qualifiée représente au moins 62% de la population de l'Union. Si cette condition n'est pas remplie, la décision n'est pas adoptée. Ces nouvelles règles sont entrées en vigueur le 1er novembre 2004.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit d'introduire à partir du 1er novembre 2009 un nouveau système de majorité qualifiée basée sur une double majorité : celle des États membres et celle des citoyens. La majorité qualifiée sera alors atteinte lorsqu'une décision réunira 55% des États membres (avec un minimum de 15 États) représentant au moins 65% de la population de l'Union. (Daniela Răpan ; europa.eu)

E

echilibru instituțional

Principiului echilibrului instituţional comunitar stabileşte că fiecare instituţie trebuie să acţioneze în concordanţă cu atribuţiile care îi sunt conferite de Tratate. Distribuirea competenţelor în baza cărora se stabilesc atribuţiile se realizează, de asemenea, prin dreptul primar. Aplicarea acestui principiu a fost consolidată printr-o hotărâre a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE) : Hotărârea Meroni din 1958. Conform acesteia, nici o instituţie comunitară nu poate interveni în modul de exercitare a atribuţiilor altei instituţii. Respectarea acestui principiu este controlată de CJCE. În acest context, relaţia dintre Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene şi Parlamentul European are la bază conceptul de *triunghi instituţional*. În pofida faptului că puterile par inegale între instituţiile comune (Consiliului fiindu-i atribuite mai multe competenţe), a amestecului puterilor în cazul unor instituţii (din nou, Consiliul), a unei dispersări a puterilor (vezi PE şi Consiliul, care exercită în comun puterea legislativă, sau Comisia şi Consiliul, pe cea executivă), Tratatele au o mare grijă în ceea ce priveşte colaborarea şi dialogul interinstituţional. Instituţiile comunitare au puteri determinate şi autonome, fiind protejate prin Tratate de tendinţa de a fi „invadate" de celelalte, ceea ce nu înseamnă însă şi absenţa colaborării.

De altfel, dialogul şi colaborarea instituţiilor ce participă la procesul decizional sunt esenţiale, fiind prevăzute expres de articolul 162 al TCE, în care se precizează : „Comisia şi Consiliul se vor consulta reciproc şi vor stabili de comun acord modalităţile acestei colaborări".

Nu este de conceput elaborarea unui act normativ comunitar sau luarea unei decizii în afara colaborării dintre Comisie şi Consiliu, iar în anumite domenii cele supuse cooperării şi/sau codeciziei în afara colaborării Comisie-Consiliu-PE, adică aşa-numitul „triunghi instituţional". Piatra de temelie a sistemului instituţional al Uniunii Europene o constituie aplicarea principiului „echilibrului puterilor", numit şi „echilibrul instituţional". Este adevărat că, neexistând o delimitare strictă a puterilor, aşa cum se întâmplă în cazul statelor, nu a fost uşoară menţinerea acestui echilibru şi de aceea el a avut permanent nevoie de protecţie juridică. În plus, echilibrul instituţional bazat pe colaborare

nu a fost nici el acelaşi de-a lungul timpului, fiind unul dinamic, evolutiv pe măsura dezvoltării dialogului şi a colaborării interinstituţionale a CE.

Raporturile dintre cele trei instituţii şi atribuţiile conferite fiecăreia prin tratate s-au schimbat radical de-a lungul anilor. Astfel, influenţa Parlamentului European a crescut considerabil, dar, chiar şi aşa, se consideră că există încă un dezechilibru între competenţele legislative ale Consiliului şi cele ale Parlamentului, de vreme ce puterea legislativă este realmente partajată între cele două instituţii numai în domeniile în care se aplică procedura de codecizie.

Putem conchide că aspectul ce caracterizează echilibrul instituţional este triada independenţă – dialog – respect reciproc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

institutional balance

The principle of Community institutional balance implies that each institution has to act in accordance with the powers conferred on it by the Treaties, in accordance with the division of powers. The principle itself is not set out in so many words in the Treaties but derives from a judgment by the Court of Justice of the European Communities (Meroni judgment of 1958). The principle of Community institutional balance thus prohibits any encroachment by one institution on the powers conferred on another. It is the Court's responsibility to ensure that this principle is respected.

The relationship between the European Commission, the Council of the European Union and the European Parliament is governed by the idea of the „institutional triangle". Their relationship and the powers conferred on them by the Treaties have changed radically over the years, particularly in the case of the Parliament, whose influence has increased considerably. Despite the progress made by the Treaty on European Union and the Treaty of Amsterdam, there is still an imbalance between the legislative powers of the Council and those of the Parliament, since legislative power is really shared by the two institutions only in the areas covered by co-decision. (europa.eu)

équilibre institutionnel

Le principe de l'équilibre institutionnel communautaire implique que chaque institution agit dans le cadre des attributions qui lui sont conférées par les traités conformément à la répartition des compétences. Le principe lui-même ne figure pas explicitement dans les traités, mais découle d'un arrêt de la Cour de justice des Communautés européennes (arrêt Meroni en 1958). Le principe de l'équilibre institutionnel interdit tout empiétement d'une institution sur les pouvoirs attribués à une autre. Il appartient à la CJCE de veiller à ce que ce principe soit respecté.

Dans ce contexte, la notion de „triangle institutionnel" désigne la relation entre la Commission européenne, le Conseil de l'Union européenne et le Parlement européen. Leurs relations et les pouvoirs qui leur ont été attribués par les traités ont fortement évolué au fil des années, notamment le Parlement qui a vu son poids s'accroître de façon significative. Malgré les progrès découlant du Traité sur l'Union européenne et du Traité d'Amsterdam, l'asymétrie subsiste entre les pouvoirs législatifs du Conseil et ceux du Parlement puisque le pouvoir législatif n'est véritablement partagé entre ces deux institutions que dans les domaines soumis à la codécision. (europa.eu)

ECU

Vezi *Unitatea Monetară Europeană (ECU)*

ECU

See *European Currency Unit (ECU)*

UME

Voir *Unité Monétaire Européenne (UME)*

e-Europa

Inițiativa e-Europa a fost lansată de Comisia Europeană în decembrie 1999 și aprobată de Consiliul European de la Lisabona în martie 2000. Comunicarea adoptată, „e-Europa o societate informațională pentru toți", este parte a Strategiei Lisabona, prin care se stabilește obiectivul Uniunii Europene de a deveni, până în 2010, cea mai competitivă și mai dinamică economie bazată pe cunoaștere din lume. Principalele obiective ale acestei inițiative sunt: aducerea tuturor cetățenilor, familiilor, școlilor, întreprinderilor și administrațiilor în era digitală și asigurarea accesului lor la internet; crearea unei culturi digitale europene, sprijinită de o cultură antreprenorială deschisă tehnologiei informaționale; garantarea faptului că societatea informațională este o societate incluzivă.

Pentru a atinge aceste obiective, Comisia a adoptat, în mai 2000, planul de acțiune e-Europa 2002. Principalele acțiuni urmăreau să favorizeze o conexiune la internet mai ieftină, mai rapidă și mai sigură, să promoveze investițiile în resurse umane și cele financiare, precum și să stimuleze folosirea internetului.

Planului de acțiune e-Europa 2002 i-a succedat planul de acțiune e-Europa 2005, care se axa, în special, pe accesul la bandă largă și la prețuri competitive, securitatea rețelelor și o mai bună utilizare a tehnologiei informației de către organismele publice („e-guvernare").

În iunie 2005 a fost lansată inițiativa i2010. Aceasta este noua strategie-cadru a Comisiei în domeniul societății informaționale și mass-media. (europa.eu; infoeuropa.ro)

eEurope

The European Commission launched the eEurope initiative in December 1999, and it was approved by the Lisbon European Council in March 2000. The communication adopted, „eEurope – an information society for all", is part of the Lisbon Strategy which states that the European Union should become, by 2010, the most competitive and dynamic knowledge-based economy in the world. The main objectives of the initiative are the following: bringing every citizen, home and school, every business and administration, into the digital age and on-line; creating a digitally literate Europe, supported by an entrepreneurial culture open to information technology; ensuring that the information society is socially inclusive.

To achieve this, the Commission adopted the eEurope 2002 action plan in May 2000. The main actions were intended to stimulate a cheaper, faster, more secure Internet, promote human and financial investment and stimulate the use of the Internet.

The eEurope 2005 action plan succeeded eEurope 2002. eEurope 2005 was essentially focused on the deployment of broadband access at competitive prices, network security and better use of information technology by public bodies („eGovernment").

Launched in June 2005, the „i2010" initiative is a new strategy framework of the Commission in the field of the information society and the media. i2010 is the first Commission initiative adopted in the context of the revised Lisbon Strategy and the partnership for growth and employment. (europa.eu)

eEurope

L'initiative eEurope a été lancée par la Commission européenne en décembre 1999 et approuvée par le Conseil européen de Lisbonne (mars 2000). La communication alors adoptée, „eEurope, une société de l'information pour tous", s'inscrit dans le cadre de la stratégie dite de Lisbonne qui fixe pour l'Union européenne l'objectif de devenir, d'ici à 2010, l'économie de la connaissance la plus compétitive et la plus dynamique du monde. Les principaux objectifs de l'initiative sont les suivants : faire entrer tous les citoyens, foyers, entreprises, écoles et administrations dans l'ère numérique et leur fournir un accès en ligne ; introduire une culture numérique soutenue par un esprit d'entreprise ouvert aux technologies de l'information ; veiller à ce que la société de l'information ait une vocation d'intégration sociale.

Pour y parvenir, la Commission a adopté le plan d'action eEurope 2002 en mai 2000. Les principales actions visaient à favoriser un internet moins cher, plus rapide et sûr, à promouvoir des investissements humains et financiers et à stimuler l'utilisation de l'internet.

Le plan d'action eEurope 2005 a succédé à eEurope 2002. eEurope 2005 était essentiellement axé sur le déploiement d'un accès large bande à des prix concurrentiels, la sécurité des réseaux et le développement de l'utilisation des technologies de l'information par les collectivités publiques („e-gouvernement").

Lancé en juin 2005, l'initiative „i2010" représente le nouveau cadre stratégique de la Commission européenne dans le domaine de la société de l'information et des médias. i2010 est la première initiative de la Commission adoptée dans le cadre de la stratégie de Lisbonne révisée et du partenariat pour la croissance et l'emploi. (europa.eu)

egalitate de şanse

Egalitatea de şanse este un principiu general ale cărui aspecte esenţiale, conform articolelor 12 şi 141 din Tratatul de instituire a Comunităţii Europene, erau interzicerea discriminării pe criterii de naţionalitate, precum şi remuneraţia egală pentru bărbaţi şi femei. Se prevedea ca acest principiu să fie aplicat în toate domeniile, în special în sferele economică, socială, culturală şi în viaţa de familie.

Prin Tratatul de la Amsterdam a fost introdus articolul 13, care a consolidat principiul nediscriminării, strâns legat de egalitatea şanselor. Potrivit acestui nou articol, Consiliul

de Miniştri este autorizat să întreprindă acţiunile necesare pentru combaterea discriminării pe criterii de gen, rasă, origine etnică, religie sau convingeri, dizabilităţi, vârstă sau orientare sexuală. În plus, prin programul de combatere a discriminării (2001-2006), Uniunea Europeană a încurajat şi a sprijinit activităţile statelor membre în combaterea oricărei forme de discriminare.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, adoptată în decembrie 2000 şi inclusă în Tratatul de la Lisabona, în curs de ratificare, cuprinde un capitol intitulat „Egalitate", care consacră principiile nediscriminării, egalităţii de gen şi diversităţii culturale, religioase şi lingvistice, precum şi drepturile copilului, ale persoanelor de vârsta a treia şi ale persoanelor cu dizabilităţi. Tratatul stipulează în mod explicit principiul egalităţii şi interzice orice discriminare ce contravine valorilor ce fundamentează Uniunea. Textul identifică aceste principii ca prevederi generale pe care Uniunea trebuie să le promoveze în definirea şi implementarea politicilor şi acţiunilor sale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

Variantă : *egalitate de tratament între femei şi bărbaţi.*

Vezi şi *principiul nediscriminării*

equal opportunities

The general principle of equal opportunities contains two key elements : one is the ban on discrimination on grounds of nationality, and the other is equality for men and women. It is intended to apply to all fields, particularly economic, social, cultural and family life.

The Treaty of Amsterdam added a new provision, reinforcing the principle of non-discrimination, which is closely linked to equal opportunities. Under this new provision, the Council has the power to take appropriate action to combat discrimination based on sex, racial or ethnic origin, religion or belief, disability, age or sexual orientation. Moreover, thanks to its programme to combat discrimination (2001-2006), the European Union has been encouraging and complementing the activities of the Member States to combat all forms of discrimination.

Adopted in December 2000, and due to be incorporated in the Lisbon Treaty, which is currently being ratified, the Charter of Fundamental Rights of the European Union includes a chapter entitled „Equality" which sets out the principles of non-discrimination, equality between men and women, and cultural, religious and linguistic diversity. It also covers the rights of the child, the elderly and persons with disabilities.

The Treaty of Lisbon explicitly adds the principles of equality and the ban on discrimination to the values on which the Union is founded. The text identifies them as general provisions that the Union must promote in the definition and implementation of its policies and actions. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Variant : *equal treatment for men and women.*

See also *non-discrimination principle*

égalité des chances

L'égalité des chances est un principe général dont les deux aspects principaux sont l'interdiction de la discrimination exercée en raison de la nationalité et l'égalité entre les

hommes et les femmes. Il a vocation à s'appliquer à tous les domaines, notamment la vie économique, sociale, culturelle et familiale.

Une nouvelle disposition a été insérée par le Traité d'Amsterdam afin de renforcer le principe de non-discrimination étroitement lié à l'égalité des chances. Il prévoit que le Conseil peut prendre les mesures nécessaires en vue de combattre toute discrimination fondée sur le sexe, la race ou l'origine ethnique, la religion ou les croyances, un handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle. Par ailleurs, grâce à son programme d'action de lutte contre la discrimination (2001-2006), l'Union européenne encourage et complète les actions des États membres pour lutter contre toutes les formes de discrimination.

Adoptée en décembre 2000 et devant être intégrée dans le Traité de Lisbonne qui est en voie de ratification, la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne comprend un chapitre intitulé „Égalité" qui reprend les principes de non-discrimination, d'égalité entre hommes et femmes, de diversité culturelle, religieuse et linguistique. Ce chapitre traite également des droits de l'enfant, des personnes âgées et handicapées.

Le Traité de Lisbonne ajoute explicitement les principes d'égalité et de non-discrimination aux valeurs sur lesquelles se fonde l'Union. Le texte les identifie comme dispositions d'application générale que l'Union a l'obligation de promouvoir dans la définition et la mise en œuvre de ses politiques et actions. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Variante : *égalité de traitement entre les femmes et les hommes.*

Voir aussi *principe de la non-discrimination*

Equal

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

Equal

See *Structural and Cohesion Funds*

Equal

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

Erasmus

Erasmus este parte a programului comunitar de educaţie Socrates şi cuprinde acţiuni destinate cooperării europene în domeniul învăţământului superior. Prin Erasmus este sprijinită dezvoltarea dimensiunii europene a studiilor universitare şi postuniversitare, programul acoperind toate disciplinele şi domeniile de studiu.

Programul Comunităţii Europene în domeniul învăţământului superior este interesat de creşterea calităţii şi întărirea dimensiunii europene a învăţământului superior prin încurajarea cooperării transnaţionale între universităţi, impulsionarea mobilităţii europene,

precum şi îmbunătăţirea transparenţei şi a recunoaşterii academice a studiilor şi calificărilor în cadrul Uniunii Europene. Erasmus este alcătuit dintr-o multitudine de activităţi, precum schimburi de studenţi şi de profesori, dezvoltarea comună a unor programe de studii (dezvoltare curriculară), programe internaţionale intensive, reţele tematice între departamente şi facultăţi din toată Europa, cursuri de limbi străine (EILC), sistemul european de credite transferabile (ECTS). Acţiunea Erasmus este orientată către instituţiile de învăţământ superior şi către studenţii şi cadrele didactice din toate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene, cele trei state ale Spaţiului Economic European (Islanda, Liechtenstein şi Norvegia) şi Turcia. În prezent, 2199 de instituţii de învăţământ superior din 31 de state participă la programul Erasmus. De la crearea acestui program în 1987, peste 1 200 000 de studenţi au beneficiat de o perioadă de studiu în străinătate prin Erasmus. (socrates.ro ; traducere din engleză de Daniela Răpan)
Vezi şi *Socrates*

Erasmus

The European Community programme in the field of higher education seeks to enhance the quality and reinforce the European dimension of higher education by encouraging transnational co-operation between universities, boosting European mobility and improving the transparency and full academic recognition of studies and qualifications throughout the Union. Erasmus consists of many different activities ; student and teacher exchanges, joint development of study programmes (Curriculum Development), international intensive programmes, thematic networks between departments and faculties across Europe, language courses (EILC), European credit transfer system (ECTS). Erasmus action is targeted at higher education institutions and their students and staff in all 27 Member States of the European Union, the three countries of the European Economic Area (Iceland, Liechtenstein and Norway), and Turkey. Currently 2199 higher education institutions in 31 countries are participating in Erasmus. Since the creation of Erasmus in 1987, over 1.2 million students have benefited of an Erasmus study period abroad. (europa.eu)

See also *Socrates*

Erasmus

Programme d'action de la Communauté européenne en matière de mobilité des étudiants qui vise à promouvoir et à renforcer la qualité et la dimension européenne de l'enseignement supérieur et à favoriser la mobilité des étudiants en Europe. Avec Erasmus, les étudiants peuvent, depuis vingt ans, effectuer une partie de leurs études dans un autre établissement européen, pendant 3 mois au minimum ou 9 mois. La mobilité peut être effectuée dès la fin de la première année d'études universitaires et jusqu'au doctorat inclus. Un étudiant ne peut en bénéficier qu'une fois au cours de ses études universitaires. Les échanges se font sur la base de partenariats interuniversitaires : chaque université est „jumelée" à d'autres établissements d'enseignement supérieur de l'UE. (touteleurope.fr)

Voir aussi *Socrates*

EURATOM

Vezi *Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM ; CEEA)*

EURATOM

See *European Atomic Energy Community (EAEC ; EURATOM)*

EURATOM

Voir *Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM)*

Eurlex

Serviciu on-line care oferă acces direct şi gratuit la legislaţia Uniunii Europene. Sistemul permite consultarea *Jurnalului Oficial* al Uniunii Europene şi include, printre altele, tratatele, legislaţia, jurisprudenţa şi propunerile legislative. Eurlex oferă posibilităţi de căutare avansată. (europa.eu)

Eurlex

Eurlex is the on-line service that provides direct free access to European Union law. The system makes it possible to consult the Official Journal of the European Union and it includes inter alia the treaties, legislation, case-law and legislative proposals. It offers extensive search facilities. (europa.eu)

Eurlex

Eurlex est le service en ligne qui offre un accès direct et gratuit au droit de l'Union européenne. Le système permet de consulter le Journal Officiel de l'Union européenne et inclut notamment les traités, la législation, la jurisprudence et les actes préparatoires de la législation. Il offre des possibilités de recherche étendues. (europa.eu)

euro (EUR)

Euro (EUR ; €) este numele monedei unice europene care a luat naştere la 1 ianuarie 1999, odată cu intrarea în faza a treia a Uniunii Economice şi Monetare, pentru început ca monedă de cont, iar de la 1 ianuarie 2002 circulă efectiv pe piaţă (la început în paralel cu monedele naţionale ale statelor membre din Zona euro, iar de la 1 iulie 2002 a devenit singura monedă a lor). Euro a înlocuit astfel ECU.
Utilizarea monedei euro are ca principale rezultate : o mai bună transparenţă a preţurilor şi serviciilor în cadrul Zonei euro, eliminarea riscului ratei de schimb în tranzacţiile

comerciale cu alţi membri ai Zonei euro, eliminarea comisioanelor de conversie dintr-o monedă naţională în alta, creşterea eficienţei pieţelor financiare şi monetare, o mai bună integrare economică între partenerii europeni, o mai bună distribuire a resurselor.

Statele participante la Zona euro sunt: Austria, Belgia, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxembourg, Olanda, Portugalia, Slovenia, Spania. Începând cu 2008, au trecut la moneda euro Ciprul şi Malta, iar Slovacia de la 1 ianuarie 2009.

Pentru ca un stat să adere la Zona euro, Comisia Europeană trebuie să facă propunerea, Parlamentul European să o aprobe şi în cele din urmă decizia aparţine Consiliului Uniunii Europene. Tot Consiliul, după ce consultă Banca Centrală Europeană, stabileşte rata de schimb la care euro va înlocui moneda naţională.

Sunt patru criterii de convergenţă pe care un stat trebuie să le îndeplinească pentru a adera la Zona euro. Criteriul stabilităţii preţurilor prevede ca rata inflaţiei să nu depăşească cu mai mult de 1,5 puncte procentuale inflaţia din cele mai performante trei economii din Zona euro. Referitor la finanţele publice, se cere ca deficitul bugetar să fie mai mic de 3% din PIB, iar nivelul datoriei publice să nu depăşească un nivel de referinţă de 60% din PIB. De asemenea, ratele de schimb trebuie să nu fluctueze peste marginile normale ale mecanismului de schimb al sistemului monetar european şi să nu existe tensiuni severe de devalorizare pe o perioadă de cel puţin doi ani. Al patrulea criteriu stipulează că rata dobânzii pe termen lung nu trebuie să depăşească rata dobânzii celor mai performante trei economii din Zona euro cu mai mult de două puncte procentuale. Procedura pentru aderarea noilor state la Zona euro este prevăzută în articolele 122 şi 123 din Tratatul Comunităţilor Europene. În afară de aceste patru criterii care urmăresc stabilizarea macroeconomică a statului ce doreşte să adere la euro, Tratatul mai cere ca această ţară să aibă în vigoare toată legislaţia necesară bunei funcţionări a monedei unice, inclusiv statutul băncii sale centrale trebuie să fie în acord cu prevederile din Tratat. În cazul primului val de state care au aderat la Zona euro, a existat o perioadă de tranziţie de trei ani între adoptarea monedei unice şi punerea în circulaţie a bancnotelor euro. În cazul Greciei, a fost vorba doar de un an. Perioada de tranziţie a fost necesară din motive practice şi logistice.

Simbolul grafic ales pentru euro este litera greacă epsilon, cu referire la prima literă din cuvântul *Europa*. Cele două linii paralele reprezintă stabilitatea monedei euro. Abrevierea oficială pentru *euro* este EUR, înregistrată la Organizaţia Internaţională pentru Standardizare (ISO), fiind folosită în afaceri, în scopuri financiare şi comerciale.

1 euro = 100 de eurocenţi. Există opt monede euro, cu următoarele valori nominale: 1, 2, 5, 10, 20 şi 50 de cenţi, 1 €, şi 2 €. Una din feţe este comună tuturor monedelor şi pe ea e marcată valoarea. A doua faţă este diferită de la o ţară la alta, având marcat un simbol naţional sau efigia şefului statului. Există şapte bacnote euro, cu următoarele valori nominale: 5, 10, 20, 50, 100, 200 şi 500 €. Ele sunt identice pe ambele părţi pentru toată Zona euro. Ilustraţiile de pe ele reprezintă poduri, ferestre, porţi şi se înscriu în tematica „vârstele şi stilurile Europei". (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Sistemul monetar european (SME)*

euro (EUR)

Euro is the name of the single European currency which came into force on 1 January 1999, the same time the Economic and Monetary Union entered the third phase. At the

beginning, the euro was an accounting unit, and as of 1 January 2002 it has been used freely on the market (at first simultaneously with national currencies of the Member States; since 1 July 2002 it is the single currency of these states). The most important consequences of using the euro are: a greater transparency of prices and services in the Euro-zone, the removal of the exchange rate risk in commercial transactions between Euro-zone members, the removal of exchange rate commissions, the growing efficiency of financial and monetary markets, a better economic integration between the European partners and a superior distribution of resources.

The Euro-zone states are: Austria, Belgium, Finland, France, Germany, Greece, Holland, Ireland, Italy, Luxembourg, Portugal, Slovenia and Spain. Starting with 2008, Cyprus and Malta have also adopted the euro, and Slovakia since 1 January 2009.

In order for a country to join the Euro-zone, the European Commission must make the proposal, the European Parliament must approve it, and the Council of the European Union decides upon it. The Council, after consulting with the Central European Bank, also sets the exchange rate at which the euro replaces the national currency.

There are four convergence criteria a country has to meet in order to join the Euro-zone.

The first criterion is stability of prices: the inflation rate must not exceed the inflation of the three most performant Euro-zone economies by more than 1.5 points. As for public finance, the budget deficit must be lower than 3% of the Gross Domestic Product (GDP) and the level of public debt must not exceed a reference level of 60% of the GDP.

Stability of exchange rates is also required: the exchange rates must not swing outside the regular values of the European Monetary System exchange mechanism. There are not allowed severe tensions of depreciation for at least two years. Also, the long-term interest rate must not exceed the interest rate of the three most performant Euro-zone economies by more than 2 points.

The procedure for joining the Euro-zone is stated in Articles 122 and 123 of the European Communities Treaty. Besides meeting the four criteria of macro-economic stability, the Treaty also demands that the candidate state apply all necessary European legislation for the proper functioning of the single European currency; the status of its Central Bank must be in compliance with the Treaty provisions. For the first wave of states that joined the Euro-zone there was a transition period of three years between adopting the euro and actually using it. Greece only required a one year transition period. The transition period was necessary for both practical and logistic reasons.

The graphic symbol chosen for the Euro is the Greek letter epsilon, referring to the first letter of the word *Europe*. The two parallel lines represent the stability of the euro. The official abbreviation for *euro* is EUR, registered at the International Organization for Standardization (ISO) and it is used for trade, financial and business purposes. The coins have one common side for all the Euro-zone states and one that is specific for each country, while the banknotes are the same throughout the Euro-zone. 1 euro equals 100 eurocents.

There are 8 euro coins, representing 1, 2, 5, 10, 20, 50 eurocents and respectively 1 and 2 euros. Their value is inscribed on the common side of the coins. The other side differs from one country to another and it bears either a national symbol or the effigy of the chief of state. There are 7 euro banknotes, representing 5, 10, 20, 50, 100, 200 and

500 euros. The banknotes are identical throughout the Euro-zone. The illustrations represent bridges, gates, windows and represent the „ages and styles of Europe" theme. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *European Monetary System (EMS)*

euro (EUR)

Euro est le nom retenu en 1995 par le Conseil européen pour désigner la monnaie européenne. L'euro est né le 1er janvier 1999, avec l'entrée dans la troisième phase de l'Union Économique et Monétaire, au début comme monnaie de compte, et qui, à partir du 1er janvier 2002, circule effectivement sur le marché (au début en parallèle avec les monnaies nationales de certains États membres, pour devenir, à partir du 1er juillet 2002, la seule monnaie de ceux-ci). L'Euro a donc remplacé l'ECU.

L'utilisation de la monnaie euro a comme principaux résultats : une meilleure transparence des prix et des services dans l'eurozone, l'élimination du risque de taux de change dans les transactions commerciales avec d'autres membres de l'eurozone, l'élimination des commissions de change d'une monnaie nationale vers une autre, l'augmentation de l'efficience des marchés financières et monétaires, une meilleure intégration économique entre les partenaires européens, une meilleure distribution des ressources.

Les États membres de l'eurozone sont : Allemagne, Autriche, Belgique, Espagne, Finlande, France, Grèce, Irlande, Italie, Luxembourg, Pays Bas, Portugal, Slovénie ; a partir du 2008, Chypre et Malte ont adopté l'euro, et la Slovaquie du 1er januvier 2009.

Pour qu'un État accède à l'eurozone, la Commission européenne doit faire une proposition, le Parlement européen doit l'approuver, et la décision finale appartient au Conseil de l'Union européenne.

C'est toujours le Conseil, après consultation de la Banque Centrale Européenne, qui établit le taux de change auquel l'Euro remplacera la monnaie nationale.

Il y a quatre critères de convergence qu'un État doit respecter pour accéder à l'eurozone. Le premier critère exige une stabilité des prix : le taux d'inflation ne doit pas dépasser de plus de 1.5 points l'inflation des trois plus performantes économies de l'eurozone. En ce qui concerne les finances publiques, le déficit budgétaire doit être inférieur au 3% du PIB, et le niveau de la dette publique ne doit pas dépasser le niveau de référence de 60% du PIB. De même, les taux de change ne doivent pas varier au-delà des limites normales du mécanisme de change du système monétaire européen, sans tensions sévères de dévaluation pour une période d'au moins deux ans. Le quatrième critère stipule que le taux d'intérêt à long terme ne doit pas dépasser de plus de 2 points le taux d'intérêt des trois plus performantes économies de l'eurozone.

La procédure pour l'adhésion des nouveaux États à l'eurozone est prévue par les articles 122 et 123 du Traité des Communautés Européennes. En plus de ces quatre critères qui visent la stabilisation macroéconomique de l'État qui veut adopter l'euro, le Traité demande aussi à l'État d'avoir en vigueur toute la législation nécessaire au bon fonctionnement de la monnaie unique, y inclus le statut de sa banque centrale, qui doit être en accord avec les prévisions du Traité. Pour la première vague d'États qui ont accédé à l'eurozone il y a eu une période de transition de trois ans entre l'adoption de

la monnaie unique et la mise en circulation des billets euro. La Grèce a bénéficié d'une période de seulement un an. La période de transition a été nécessaire pour des raisons pratiques et logistiques.

Le symbole graphique choisi pour l'euro est la lettre grecque epsilon, se référant à la première lettre du mot *Europe*. Les lignes parallèles représentent la stabilité de la monnaie euro. L'abréviation officielle pour l'euro est EUR, enregistrée auprès de l'Organisation Internationale pour Standardisation (ISO) et utilisée dans les affaires, dans des buts financiers et commerciaux.

1 euro = 100 centimes d'euro (eurocentimes). Il y a 8 monnaies euro, avec les valeurs nominales suivantes : 1, 2, 5, 10, 20 et 50 centimes d'euro, et 1 € et 2 €. Une des facettes est commune à toutes les monnaies et marque la valeur. L'autre facette est différente d'un pays à l'autre et porte la marque d'un symbole national ou de l'effigie du chef de l'État. Il y a 7 billets euro, avec les valeurs nominales suivantes : 5, 10, 20, 50, 100, 200 et 500 €. Elles sont identiques des deux côtés pour toute l'eurozone. Les illustrations représentent des ponts, des fenêtres, des portes et s'inscrivent dans la thématique „les âges et les styles de l'Europe". (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *Système monétaire européen (SME)*

Eurobarometru

Serviciu al Comisiei Europene, lansat în 1973, care măsoară şi analizează tendinţele în opinia publică din toate statele membre şi ţările candidate. Eurobarometrul se bazează pe sondaje de opinie şi pe focus-grupuri. Studiile sale se concretizează prin publicarea a circa 100 de rapoarte anual. Cunoaşterea opiniei cetăţenilor este importantă deoarece ajută Comisia Europeană să elaboreze propunerile de texte legislative, să ia decizii şi să îşi evalueze munca. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Eurobarometer

This is a Commission service, set up in 1973, which measures and analyzes trends in public opinion in all the Member States and in the candidate countries. Eurobarometer uses both opinion polls and focus groups. Its surveys lead to the publication of around 100 reports every year. Knowing what the general public thinks is important in helping the European Commission draft its legislative proposals, take decisions and evaluate its work. (europa.eu)

eurobaromètre

Ce service de la Commission, lancé en 1973, mesure et analyse les tendances dans l'opinion publique de tous les États membres et des pays candidats. L'eurobaromètre s'appuie sur des sondages d'opinion et sur des groupes cibles. Ses études donnent lieu à la publication d'une centaine de rapports chaque année. Savoir ce que pense le grand public est important pour aider la Commission européenne à élaborer ses propositions de textes législatifs, à prendre des décisions et à évaluer son travail. (europa.eu)

eurocec

O carte de credit eurocec îi permite clientului să schimbe cecul în numerar, la băncile afiliate la sistemul eurocec, din orice ţară din Europa. Avantajul utilizării eurocecurilor, comparativ cu folosirea cecurilor de călătorie, este dat de faptul că, în limita unei anumite sume, clientul nu trebuie să achite în prealabil contravaloarea lor. Valoarea cecurilor este debitată în contul clientului, în momentul transmiterii lor la banca emitentă. Cărţile de credit eurocec sunt folosite cu sisteme de identificare speciale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

eurocheque

A type of cheque used in Europe, eurocheques had cross-border acceptance and could be written in a variety of currencies. Eurocheques usually had to be accompanied by a cheque guarantee card in order to be accepted in payment at a point of sale. (en.wikipedia.org)

eurochèque

Système qui permet à des ressortissants de certains pays voyageant à l'étranger d'encaisser, chez des banques adhérentes au système des chèques, un montant limité sur présentation d'une carte répondant à certaines caractéristiques. (IATE)

eurocent

Vezi *euro (EUR)*

eurocent

See *euro (EUR)*

eurocent

Voir *euro (EUR)*

Eurocorps

În octombrie 1991, preşedintele Franţei, François Mitterrand, şi cancelarul german, Helmut Kohl, au anunţat o iniţiativă comună de cooperare militară între cele două state, în scopul punerii în practică a PESC. La 22 mai 1992 a fost decisă oficial constituirea Corpului de Armată Europeană (Eurocorps) cu ocazia Summit-ului de la Rochelle. La 12 octombrie 1993 Belgia se alătura Eurocorps cu o divizie mecanizată, iar la 1 iulie 1994 Spania. Eurocorps însemna dezvoltarea Uniunii Europene pe dimensiunea de

securitate şi apărare în general, iar în particular întărirea capacităţii operative a UEO şi a NATO, dat fiind faptul că Eurocorps era în egală măsură la dispoziţia UE şi a NATO. Începând cu 1995, Eurocorps este deplin operativ, iar anul 1996 aduce un nou membru – Luxembourg. Eurocorps poate acţiona sub egida Uniunii Europene, a NATO sau independent. Tipurile de acţiuni destinate Eurocorps erau : apărarea comună a aliaţilor, conform articolelor 5 şi V ale Tratatelor de la Washington şi Bruxelles, menţinerea şi restabilirea păcii, acţiuni umanitare. În anul 1999, cu ocazia Consiliului European de la Köln, s-au decis adaptarea Eurocorps la noul scenariu strategic şi transformarea sa într-o Forţă Europeană de Reacţie Rapidă, răspunzând astfel dorinţei Uniunii Europene de a dispune de mijloace adaptate operaţiunilor de gestionare a crizelor. Consiliul European de la Luxembourg din decembrie 1999 confirma că Eurocorps rămâne la dispoziţia Uniunii Europene şi a NATO, în vederea soluţionării situaţiilor de criză. Această dublă alteritate se poate observa din faptul că Eurocorps este considerată o unitate operativă a NATO (HRF/L/HQ) şi a NRF, pe de o parte, iar pe de alta, Forţa de Reacţie Rapidă a Uniunii Europene. Eurocorps poate interveni în situaţii de criză şi la solicitarea Organizaţiei Naţiunilor Unite sau a OSCE. Organul de decizie este Comitetul Comun, compus din şefii de stat-major din Ministerele Apărării şi directorii politici din Ministerele de Externe ale statelor participante şi are misiunea de a coordona politico-militar şi de a stabili relaţiile cu UE, NATO, ONU, OSCE. Eurocorps a participat în 2000 la KFOR III, sub comanda NATO în Kosovo, pentru ca în 2005 să încheie participarea la ISAF VI în Afganistan. Baza juridică a Eurocorps o constituie articolul 17 al Tratatului privind UE, care nu exclude dezvoltarea unor cooperări mai strânse între două sau mai multe state membre la nivel bilateral, în cadrul UEO şi al NATO, în măsura în care aceste cooperări nu contravin cooperării multilaterale. Sediul Eurocorps este la Strasbourg. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Eurocorps

In October 1991, the French President President Mitterrand and the German Chancellor Kohl informed the chairman of the Council of Europe of their intention to reinforce their military co-operation. Thus they laid the foundations of a European army corps in which the other WEU members could participate. On the occasion of the La Rochelle summit in 1992, François Mitterrand and Helmut Kohl took the official decision of creating the Eurocorps, simultaneously with the adoption of the common report of the French and German Defence Ministers. On 1 July, a temporary staff installed itself in Strasbourg in order to set up the Eurocorps staff.

After the Petersberg Declaration in 1992, which defines the WEU's role as a EU defence component, the Eurocorps Member States decided to put the Eurocorps at the WEU's disposal. Also, on 21 January, 1993, the SACEUR Agreement defined the Eurocorps' conditions of employment in a NATO framework. Belgium's accession followed in June 1993.

The official creation of the Eurocorps took place in October 1993 as Lieutenant--General Helmut Willmann took up the position of first Commanding General.

Spain officially joined the Eurocorps in 1994 and Luxembourg in 1996.

Since 1993 the Eurocorps participated in numerous exercises with the aim of reinforcing its operational capability.

The first real Eurocorps commitment started in 1998 : approximately 470 servicemembers of the Eurocorps HQ went to Bosnia-Herzegovina in order to reinforce the SFOR HQ. One year later, the Eurocorps HQ tested its newly adopted structure during the exercise Cobra 01 in the South of Spain.

Meanwhile, important decisions were taken about the European Security and Defence Policy. In 1999, during the French-German summit of Toulouse, France and Germany suggested to put the Eurocorps as an intervention force at the EU's disposal in case of crisis. The other Member States accepted it. At the Cologne summit, the same year, Europe also decided to reinforce its intervention capabilities and to put reaction forces into place in case of crisis. The decision was confirmed and developed during the EU summit of Helsinki in December 1999.

At the beginning of the year 2004 HQ Eurocorps was tasked by the North Atlantic Council to take the lead of the NATO mission ISAF in Afghanistan. The sixth ISAF mandate was given to a European staff, HQ Eurocorps, a prototype of a potential European defence.

Meanwhile the North Atlantic Council earmarked HQ Eurocorps to lead the Land Component Command of the NATO Response Force 7 (NRF7) from July 2006 to December 2006. (eurocorps.net)

Eurocorps

En octobre 1991, le Président français Mitterrand et le Chancelier allemand Kohl informèrent le président du Conseil de l'Europe de leur intention de renforcer leur coopération militaire. Ils posèrent ainsi les fondations d'un corps d'armée européen auquel les autres membres de l'UEO pourraient participer. A l'occasion du Sommet de La Rochelle en 1992, François Mitterrand et Helmut Kohl prirent la décision officielle de créer le Corps Européen, tout en adoptant le rapport commun des ministres français et allemand de la Défense. En juillet, un État-major provisoire s'installait à Strasbourg afin de mettre sur pied l'État-Major du Corps Européen.

La Déclaration de Petersberg du 19 juin 1992 définit le rôle de l'UEO en temps que composante défense de l'UE (missions de Petersberg). Sur la base de cette orientation, les États membres du Corps Européen décidèrent de mettre le Corps Européen à la disposition de l'UEO. En janvier 1993, l'Accord SACEUR définit les conditions d'emploi du Corps Européen dans un cadre OTAN.

La Belgique est devenue membre du Corps Européen en 1993.

Sa création officielle eut lieu le 1er octobre 1993 lorsque le Général de Corps d'Armée Helmut Willmann prit le poste de premier général commandant. L'Espagne rejoignit le Corps Européen en 1994, et le Luxembourg en 1996.

Depuis 1993, le Corps Européen a participé à de nombreux exercices avec pour objectif le renforcement de ses capacités opérationnelles.

Le premier engagement réel du Corps Européen a débuté en 1998 : environ 470 militaires du QG sont allés à Bosnie-Herzégovine afin de renforcer le QG de la SFOR.

En janvier 2000, le Conseil de l'OTAN décida que le QG du Corps Européen formerait le noyau du QG de la KFOR au Kosovo. Un an plus tard, le QG du Corps Européen testait sa nouvelle structure récemment adoptée au cours de l'exercice Cobra 01 dans le sud de l'Espagne.

En 1999, au cours du sommet franco-allemand de Toulouse, la France et l'Allemagne ont suggéré de mettre le Corps Européen à la disposition de l'UE comme force d'intervention en cas de crise. Cette proposition fut soumise aux autres États members, qui l'acceptèrent. Puis elle fut suggérée de manière inofficielle à l'UE au sommet de Cologne. Au cours de ce sommet, l'Europe décida également de renforcer ses capacités d'intervention et de mettre en place des forces de réaction en cas de crise. La décision fut confirmée et développé au cours du sommet de l'UE à Helsinki en décembre 1999.

En 2002, l'OTAN évalua les capacités générales du QG et sa capacité opérationnelle en plusieurs étapes. L'exercice Common Effort constitua une partie importante du processus à l'issue duquel le QG obtint sa certification comme QG de Force de Réaction Rapide.

Pendant ce temps, le Conseil de l'Atlantique Nord prédésignait le QG du Corps Européen pour prendre le commandement de la composante terrestre de la Force de Réaction OTAN 7 (NRF7) de juillet à décembre 2006. (eurocorps.net)

eurocrat

Termen care face referire la angajaţii instituţiilor Uniunii Europene (*euro* + *birocrat*); a fost inventat de corespondentul ziarului *The Economist* la Bruxelles Margot Mayne în anii '60. (europa.eu)

eurocrat

The term *eurocrat* (a pun on the word *bureaucrat*) refers to the many thousands of EU citizens who work for the EU institutions (Parliament, Council, Commission, etc.). It was invented by Margot Mayne, correspondent of *The Economist* in Bruxelles during the 1960s. (europa.eu)

eurocrate

Le terme est un jeu de mots sur *bureaucrate* désignant les milliers de citoyens européens qui travaillent pour les institutions de l'Union (Parlement, Conseil, Commission, etc.). Il a été inventé par Margot Mayne, correspondant de *The Economist* à Bruxelles au debut des années 60. (europa.eu)

EUROFOR

Ideea de a impulsiona crearea unei forţe aeronavale, denumită Forţa Maritimă Europeană (EUROMARFOR), a survenit cu ocazia reuniunii miniştrilor Apărării din Franţa, Italia şi Spania din 1992, pentru ca un an mai târziu să se decidă şi crearea unei forţe terestre asemănătoare, Euroforţa Operativă Rapidă (EUROFOR). Crearea lor reclama o capacitate de răspuns la nivel european conformă cu noile provocări definite de UEO prin Declaraţia

de la Petersberg, precum misiunile umanitare, restabilirea păcii şi gestionarea crizelor. În 1995 se semnează documentele de constituire oficială a celor două, iar Portugalia se alătură şi ea celor trei state fondatoare. EUROROFOR şi EUROMARFOR pot acţiona independent sau împreună cu alte forţe. Organul de decizie este Comitetul Inter-ministerial, compus din şefii de stat-major din Ministerele Apărării şi directorii politici din Ministerele de Externe ai statelor participante, şi are misiunea de a le coordona din punct de vedere politico-militar. EUROFOR a participat la operaţiunea CONCORDIA din Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei (FYROM) în anul 2003 sub comanda Uniunii Europene, iar din 2006 este implicată în operaţiunea ALTHEA a UE din Bosnia şi Herţegovina.

În ceea ce o priveşte, EUROMARFOR şi-a început activitatea în anul 1995, iar prima operaţiune (Coherent Behaviour) datează din 2002 şi are legătură cu lupta împotriva terorismului. A urmat „Resolute Behaviour" în 2003, iar pentru 2008 a fost prevăzută participarea la Forţa Interimară a Organizaţiei Naţiunilor Unite în Liban (FINUL). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Variantă: *EUFOR*.

EUROFOR

The idea to create a naval force called the European Maritime Force (EUROMARFOR) came up at the 1992 reunion of the Defence Ministries from France, Italy and Spain. One year later, there was decided to also create a similar land force, the European Operational Rapid Force (EUROFOR), a permanent multinational Staff capable of commanding operations up to a Light Division commitment. Their creation requests a reaction capability at a European level and in conformity with the new challenges defined by WEU through the Petersberg Declaration such as humanitarian, peacekeeping and crisis management missions. The documents regarding the formal establishment of these two bodies are signed in 1995 and Portugal joins the three founding states. EUROFOR and EUROMARFOR can act independently or together with other forces. The decision body is the Inter-ministerial Committee consisting of the Chief of Staffs from Defence Ministries and the political directors from the Foreign Ministries of the participant states, having the mission to offer a political and military co-ordination. In 2003, EUROFOR participated under the EU command at the CONCORDIA operation within the Former Yugoslav Republic of Macedonia (FYROM), and since 2006 it has been involved in the EU ALTHEA operation in Bosnia-Herzegovina. EUROMARFOR started its activity in 1995, and its first operation (Coherent Behaviour) dates since 2002 and it is connected to the fight against terrorism. Then followed „Resolute Behaviour" in 2003, and for 2008 was planned the UNIFIL participation - United Nations Interim Force in Lebanon. With its headquarters based in Florence, EUROFOR includes four nations remaining open to the participation of other WEU member countries. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

EUROFOR

L'idée de créer une force navale appelé la Force maritime européenne (EUROMARFOR) est venue à la réunion 1992 des Ministères de la Défense de la France, l'Italie et

l'Espagne. Un an plus tard, il a été décidé de créer une force terrestre similaire, la Force opérationnelle rapide (EUROFOR), un État-major multinational permanent capable de commander des opérations à un engagement Light Division. Leur création demande une capacité de réaction à un niveau européen et en conformité avec les nouveaux défis définis par l'UEO à travers la Déclaration de Petersberg, telles que celles humanitaires, de maintien de la paix et missions de gestion de crise. Les documents concernant la création officielle de ces deux organes sont signés en 1995 et le Portugal rejoint les trois pays fondateurs. EUROFOR et l'EUROMARFOR peuvent agir de façon indépendante ou conjointement avec d'autres forces. La décision est le Comité interministériel composé du chef d'État-majors de Ministères de la Défense et les directeurs politiques des Ministères des Affaires Étrangères des États participants, ayant la mission d'offrir une coordination politico-militaire. En 2003, l'EUROFOR a participé au cadre du commandement de l'UE à l'opération CONCORDIA dans l'ancienne République yougoslave de Macédoine (ARYM) et, depuis 2006, il a été impliqué dans l' opération de l'UE ALTHEA en Bosnie-Herzégovine.

L'EUROMARFOR a débuté son activité en 1995, et sa première opération date depuis 2002 et il est relié à la lutte contre le terrorisme. Puis il a été la „Resolute Behaviour" en 2003 et pour 2008 il est prévu la participation au FINUL, la Force intérimaire des Nations Unies au Liban. Avec son siège basé à Florence, l'EUROFOR comprend quatre pays restant ouvert à la participation d'autres pays membres de l'UEO.

EUROFOR et EUROMARFOR peuvent agir de façon indépendante ou conjointement avec d'autres forces. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

eurojargon

Eurojargonul se referă la termeni specifici din sfera de activitate şi de studiu a Uniunii Europene. Eurojargonul include termeni care au prefixul *euro-* (de exemplu, *eurosceptic* sau *eurocrat*), termeni de specialitate (de exemplu, *codecizie* sau *subsidiaritate*), abrevieri şi acronime (de exemplu, *DG*). (infoeuropa.ro)

eurojargon

People within the EU institutions and in the media dealing with EU affairs often use „eurojargon" words and expressions that they alone understand which can be very confusing to the general public. (europa.eu)

eurojargon

Le personnel des institutions de l'Union européenne et les médias qui traitent des affaires de l'Union utilisent souvent des mots et des expressions d'eurojargon qu'ils sont les seuls à comprendre. L'eurojargon peut être très déroutant pour le grand public. (europa.eu)

Eurojust

Înfiinţat printr-o decizie a Consiliului în 2002, Eurojust este organismul însărcinat cu consolidarea luptei împotriva formelor grave de încălcare a legii la nivelul Uniunii Europene prin intermediul unei cooperări judiciare mai strânse între statele membre, precum şi între acestea şi instituţiile comunitare.

Acest organism pentru coordonarea parchetelor naţionale ale statelor membre este compus din 27 de reprezentanţi naţionali: judecători, procurori şi ofiţeri de poliţie detaşaţi din fiecare stat membru. Eurojust îşi poate îndeplini sarcinile prin unul sau mai mulţi dintre membrii naţionali ori în colectiv. Mai mult decât atât, fiecare stat membru poate numi unul sau mai mulţi corespondenţi naţionali, care pot de asemenea să acţioneze în calitate de puncte de contact pentru reţeaua judiciară europeană.

Competenţa Eurojust acoperă anchete şi urmăriri în legătură cu infracţiunile grave, în special crima organizată sau criminalitatea transfrontalieră. Scopurile sale sunt promovarea coordonării între autorităţile competente din statele membre, dar şi facilitarea asistenţei juridice reciproce la nivel internaţional şi executarea cererilor de extrădare, precum şi a mandatelor europene de arestare.

Eurojust contribuie, de asemenea, la anchetele penale ale statelor membre pe baza analizelor efectuate de Europol. Există unele suprapuneri ale competenţelor celor două organisme cu privire la: infracţionalitatea informatică, fraudă şi corupţie, spălarea banilor obţinuţi prin aceste delicte, crimele împotriva mediului, apartenenţa la o organizaţie ilegală.

Tratatul de la Nisa oferă Eurojust dreptul de a cere statelor membre să deschidă anchete, fără ca această cerere să aibă un caracter obligatoriu. Tratatul de la Lisabona, aflat în proces de ratificare, extinde şi defineşte mai precis competenţele operaţionale ale Eurojust. Astfel, el prevede următoarele competenţe pentru Eurojust: iniţierea unor anchete penale, ţinând cont de practicile şi regulile naţionale; capacitatea de a propune autorităţilor naţionale iniţierea unor urmăriri penale; coordonarea unor anchete şi urmăriri întreprinse de autorităţile competente.

Tratatul de la Lisabona stipulează, de asemenea, că se poate lua o decizie unanimă de către Consiliu pentru înfiinţarea unui Parchet European, pornind de la Eurojust. El ar fi responsabil de anchetarea, acuzarea şi aducerea în faţa instanţei a persoanelor responsabile sau complice în infracţionalitatea transfrontalieră gravă, precum şi în activităţi ilegale care dăunează intereselor Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Eurojust

Set up by a Council Decision in 2002, Eurojust is the body entrusted with reinforcing the fight against serious crime through closer judicial co-operation within the European Union.

This body for co-ordinating Member States' national public prosecution services comprises 27 national representatives: judges, prosecutors and police officers on secondment from each Member State. It can carry out its tasks through one or more of the national members or collectively. Moreover, each Member State may appoint one or more national correspondents, who may also act as contact points for the European Judicial Network.

Eurojust's competence covers investigations and prosecutions in relation to serious crime, particularly organized crime or cross-border crime. Its goals are to promote co-ordination between competent authorities in the Member States but also to facilitate international mutual legal assistance, and carry out extradition requests and European arrest warrants.

Eurojust also contributes to Member States' criminal investigations on the basis of analyses carried out by Europol. There is some overlap in the two bodies' competences with regard to : computer crime, fraud and corruption, laundering of the proceeds of crime, environmental crime, participation in a criminal organization.

The Treaty of Lisbon, which is in process of ratification, expands and more closely defines Eurojust's operational competences. The Treaty of Nice entitles Eurojust to request Member States to open investigations, without this request being binding. In contrast, the Treaty of Lisbon provides for Eurojust itself to : initiate criminal investigations, while taking into account national practices and rules ; propose to national authorities that prosecutions be initiated and co-ordinate investigations and prosecutions being pursued by the competent authorities.

The Treaty of Lisbon also provides that the Council may take a unanimous decision to establish a European Public Prosecutor's Office on the basis of Eurojust. This would be responsible for investigating, prosecuting and bringing to judgment the perpetrators of, and accomplices in, serious cross-border crime and illegal activities which harm the European Union's interests. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Eurojust

Institué par une décision du Conseil en 2002, Eurojust est l'organe chargé de renforcer la lutte contre les formes graves de criminalité par le biais d'une coopération judiciaire plus étroite au sein de l'Union européenne.

Cette entité de concertation des parquets nationaux de l'Union est composée de 27 représentants nationaux : juges, procureurs et officiers de police détachés par chaque pays membre. Elle peut accomplir ses tâches par l'intermédiaire d'un ou plusieurs membres nationaux ou bien en tant que collège. De plus, chaque État membre peut désigner un ou plusieurs correspondants nationaux, qui peuvent aussi constituer un point de contact du réseau judiciaire européen.

Eurojust est compétent en ce qui concerne les enquêtes et les poursuites contre la criminalité grave, notamment quand elle est organisée ou transfrontalière. Les objectifs poursuivis sont la promotion de la coordination entre les autorités compétentes des différents États membres, ainsi que le soutien dans la mise en œuvre de l'entraide judiciaire internationale et l'exécution des demandes d'extradition ou du mandat d'arrêt européen.

Eurojust contribue également aux enquêtes pénales des États membres, sur la base des analyses effectuées par Europol. Les compétences des deux organes se recouvrent et concernent : la criminalité informatique, la fraude et la corruption, le blanchiment de produits du crime, la criminalité environnementale, la participation à une organisation criminelle.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, élargit et identifie mieux les compétences opérationnelles d'Eurojust. Avec le Traité de Nice, Eurojust est habilité à demander à un

État membre d'ouvrir une enquête sans que cette demande n'ait d'effet contraignant. Le Traité de Lisbonne prévoit au contraire qu'Eurojust pourra lui-même : déclencher des enquêtes pénales en tenant compte des règles et pratiques nationales ; proposer aux autorités nationales le déclenchement de poursuites pénales et coordonner des enquêtes et des poursuites conduites par les autorités compétentes.

Le Traité de Lisbonne prévoit également que le Conseil peut décider à l'unanimité d'établir un Parquet européen à partir d'Eurojust. Celui-ci serait compétent pour rechercher, poursuivre et renvoyer en jugement les auteurs et complices de crimes graves transfrontaliers ainsi que des activités illégales portant atteinte aux intérêts de l'Union. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Euroland

Vezi *Zona euro*

Euroland

See *Euro-zone*

Euroland

Voir *eurozone*

EUROMARFOR

Vezi *EUROFOR*

EUROMARFOR

See *EUROFOR*

EUROMARFOR

Voir *EUROFOR*

euromit

Euromiturile sunt idei despre UE şi despre calitatea de stat membru a României vehiculate frecvent, dar care nu corespund realităţii.
Astfel, pe parcursul integrării şi aderării unor noi membri au existat şi neadevăruri despre CE/UE sau despre raportul lor cu statele membre, devenite adevărate „mituri moderne".

Iată câteva exemple: se spune că guvernele statelor membre sunt obligate de UE să adopte măsuri care uneori sunt nepopulare – adevărul este însă că înşişi reprezentanţii guvernelor statelor membre decid în Consiliu asupra tuturor măsurilor luate; un alt euromit este că UE striveşte suveranitatea statelor membre, însă aderarea reprezintă expresia voinţei politice a statelor respective, pe de o parte, iar pe de alta, statele nu îşi pierd suveranitatea prin aderarea la UE, ci doar exercită în comun anumite atribuţii delegate instituţiilor Uniunii Europene de ele însele.
Lista euromiturilor poate continua, însă mai menţionăm doar pierderea identităţii culturale şi supralicitatea importanţei fondurilor comunitare pentru dezvoltarea noilor state membre. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Euromyth

Euromyth is a legend specifically relating to the European Union. Euromyths can be either wholly untrue or a deliberate distortion of the facts. Those who use the term allege that the Eurosceptic press distort stories about EU policies to portray the EU in a bad light.

Euromyths may also stem from a misunderstanding, something that is common due to the complicated nature of the EU. Yet other euromyths are drawn from working papers, policy suggestions or individual ideas, and are presented as a fixed decision being enacted when in fact they may simply be a mere proposal that has little chance of being realized. Euromyths can also arise when the actions of an independent European organization (e.g. the European Committee for Standardization) are erroneously attributed to the EU and its power to make binding laws. (en.wikipedia.org)

euromythe

L'euromythe est une légende liée à l'Union européenne; il peut être soit totalement faux, soit une déformation délibérée des faits. Ceux qui utilisent le terme allèguent que la presse eurosceptique fausse des histoires sur les politiques de l'UE pour présenter l'UE d'une façon négative.

Les euromythes peuvent également résulter d'un malentendu, quelque chose qui est du commun en raison de la nature complexe de l'UE. Pourtant, d'autres euromythes sont tirés de documents de travail, des suggestions ou des idées individuelles, présentées comme étant une décision fixe qui a été adoptée, alors qu'il peut simplement être une simple proposition qui a peu de chances d'être réalisée. Euromythes peuvent aussi survenir lorsque les actions d'une organisation européenne indépendante (par exemple, le Comité européen de normalisation) sont attribuées à tort à l'UE et de son pouvoir de faire des lois contraignantes. (Traduction de l'anglais par Daniela Răpan)

eurooptimist

Vezi *eurosceptic*

eurooptimist

See *eurosceptic*

eurooptimiste

Voir *eurosceptique*

Europa

Denumirea în limba latină a continentului şi totodată denumirea site-ului oficial al Uniunii Europene (http : //europa.eu/). El conţine informaţii utile despre UE, actualizate cu regularitate, şi este disponibil în toate limbile oficiale ale Uniunii. De asemenea, Europa este, în mitologia greacă, numele fiicei regelui fenician Agenor, de care Zeus s-a îndrăgostit şi căruia aceasta i-a dăruit trei fii. (Daniela Răpan)

Europa

This is not really eurojargon. It is the Latin name for Europe, and it is also the name of the European Union's official website (http : //europa.eu/). This contains a wealth of useful information about the EU, regularly updated, and it is available in all the official languages of the EU. The name *Europe* comes from Greek mythology : according to a Greek legend, Europe was the daughter of Phoenician king Agenor. (europa.eu)

Europa

Ce terme ne fait pas vraiment partie de l'eurojargon. Il signifie „Europe" en latin, et c'est également le nom du site Internet officiel de l'Union européenne (http : //europa.eu/). Ce site, qui est une mine d'informations utiles sur l'Union, est régulièrement actualisé ; de plus, il est disponible dans toutes les langues officielles de l'Union. Le nom *Europe* vient de la mythologie grecque : selon la légende grecque, Europe fut la fille du roi phénicien Agenor. (europa.eu)

Europa „cu geometrie variabilă"

Vezi *Europa „cu mai multe viteze"*

„Variable-geometry" Europe

See *„Multi-speed" Europe*

Europe „à géométrie variable"

Voir *Europe „à plusieurs vitesses"*

Europa „cu mai multe viteze"

Europa „cu mai multe viteze" este o expresie folosită pentru a descrie o metodă de integrare asimetrică, în care obiectivele comune sunt urmate de un grup de state membre ce doresc şi au posibilitatea să avanseze mai rapid, celelalte state membre urmându-le în ritmul lor. Mai este cunoscută şi ca Europa „cu geometrie variabilă" şi diferă de clauza de exceptare (opting-out sau cooperare *à la carte*) prin faptul că politica pe care statele pioniere o pun aplicare înaintea altora va fi urmată la un moment dat şi de către acestea, ele fiind însă cele care stabilesc când o vor face, în funcţie de posibilităţi şi interese. Conform clauzei de exceptare, un stat poate decide însă să nu participe pur şi simplu la o politică. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

„Multi-speed" Europe

„Multi-speed" Europe is the term used to describe the idea of a method of differentiated integration whereby common objectives are pursued by a group of Member States both able and willing to advance, it being implied that the others will follow later. (europa.eu)

Europe „à plusieurs vitesses"

L'Europe „à plusieurs vitesses" désigne l'idée d'un mode d'intégration différenciée selon lequel la poursuite d'objectifs communs est le fait d'un groupe d'États membres à la fois capables et désireux de progresser, impliquant l'idée que les autres suivront ultérieurement. (europa.eu)

europarlamentar

Numele sub care sunt cunoscuţi membrii Parlamentului European (PE). Pentru mandatul 2005-2009, PE are 785 de membri. Conform Tratatului de la Lisabona, pentru legislatura 2009-2013, acest număr nu va depăşi 750. România are 35 de reprezentanţi în PE, în urma alegerilor din 2007, cei mai mulţi fiind membri ai Partidului Democrat (PD) - 13 -, în timp ce Partidul Social-Democrat (PSD) are zece europarlamentari, Partidul Naţional--Liberal (PNL) şase reprezentanţi, Partidul Liberal-Democrat (PLD) ocupă trei locuri şi Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (UDMR) două locuri. Un loc este ocupat de politicianul independent László Tökés, care a reuşit să treacă pragul de 2,5% pentru candidaţii independenţi. Lista politicienilor români din PE este următoarea: PD - Sorin Frunzăverde, Roberta Alma Anastase, Petru Filip, Monica Iacob-Ridzi, Marian Jean Marinescu, Maria Petre, Rareş Lucian Niculescu, Maria Zlotea, Dragoş Florin David, Mihaela Popa, Constantin Dumitriu, Nicodim Bulzesc, Valentin Sebastian Bodu; PSD - Titus Corlăţean, Adrian Severin, Rovana Plumb, Daciana Sârbu, Cătălin Nechifor, Adriana Ţicău, Ioan Mircea Paşcu, Gabriela Creţu, Corina Creţu, Victor Boştinaru; PNL - Renate Weber, Daniel Dăianu, Adina Ioana Vălean, Cristian Buşoi, Ramona Nicole Mănescu, Magor-Imre Csibi; PLD - Theodor Dumitru Stolojan, Dumitru Oprea, Nicolae-Vlad Popa; UDMR - György Frunda, Csaba Sógor; la aceştia

se adaugă László Tökés. Media de vârstă a reprezentanţilor României în Parlamentul European este de 43 de ani. Cel mai în vârstă europarlamentar român este Theodor Stolojan (64 de ani), iar cel mai tânăr este Magor-Imre Csibi (27 de ani). Cei 35 de europarlamentari români au un mandat scurt, deoarece în iunie 2009 au loc din nou alegeri pentru Parlamentul European. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Parlamentul European (PE)*

europarlamentarian

The term refers to the members of the European Parliament. At present, for the mandate ending in 2009, the EP has 785 members. Accordingly to the Treaty of Lisbon, for the 2009-2013 mandate, this number will not exceed 750. Romania was assigned 35 MEPs following the 2007 elections ; their political affiliation is as follows : 13 MEPs are from the Democratic Party, 10 from the Social Democratic Party, there are 6 representatives of the National Liberal Party, 3 of the Liberal Democratic Party and 2 of the Democratic Union of Hungarians in Romania. Also, there is one independent politician – László Tökés. Here are the names of the politicians who represent Romania in the European Parliament : Democratic Party – Sorin Frunzăverde, Roberta Alma Anastase, Petru Filip, Monica Iacob-Ridzi, Marian Jean Marinescu, Maria Petre, Rareş Lucian Niculescu, Maria Zlotea, Dragoş Florin David, Mihaela Popa, Constantin Dumitriu, Nicodim Bulzesc, Valentin Sebastian Bodu ; Social Democratic Party – Titus Corlăţean, Adrian Severin, Rovana Plumb, Daciana Sârbu, Cătălin Nechifor, Adriana Ţicău, Ioan Mircea Paşcu, Gabriela Creţu, Corina Creţu, Victor Boştinaru ; National Liberal Party – Renate Weber, Daniel Dăianu, Adina Ioana Vălean, Cristian Buşoi, Ramona Nicole Mănescu, Magor-Imre Csibi ; Liberal Democratic Party – Theodor Dumitru Stolojan, Dumitru Oprea, Nicolae-Vlad Popa ; Democratic Union of Hungarians in Romania – György Frunda, Csaba Sógor ; and László Tökés.

The average age of Romania's representatives in EP is 43 years. The oldest Romanian MEP is Theodor Stolojan (64 years), while the youngest is Magor-Imre Csibi (27 years). The 35 Romanian MEPs have a short mandate, because in June 2009 new elections are held. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Note : *europarliamentary* is only used as an adjective.

See also *European Parliament*

europarlementaire

Le nom sous lequel sont connues les membres du Parlement européen (MPE). Pour le mandat qui prend fin en 2009, le PE compte 785 membres. En vertu du Traité de Lisbonne, pour la législature 2009-2013 ce nombre ne dépassera pas 750. La Roumanie a 35 représentants au PE, à la suite d'élections en 2007, la plupart étant membres de Parti démocrate (PD) – 13, alors que le Parti Social-Démocrat (PSD) a 10 europarlementaires, le Parti National Libéral (PNL) a 6 représentants, le Parti Libéral-Démocrat a 3 sièges et L'Union démocratique des Magyars de Roumanie (UDMR) a deux sièges. Un lieu est occupé par candidat indépendant László Tökés, qui a réussi à franchir le seuil de 2,5% pour les candidats indépendants. La liste des hommes politiques qui représentent la Roumanie au Parlement est la suivante : PD – Sorin Frunzăverde, Roberta Alma Anastase, Petru Filip, Monica Iacob-Ridzi, Marian Jean Marinescu,

Maria Petre, Rareş Lucian Niculescu, Maria Zlotea, Dragoş Florin David, Mihaela Popa, Constantin Dumitriu, Nicodim Bulzesc, Valentin Sebastian Bodu ; PSD – Titus Corlăţean, Adrian Severin, Rovana Plumb, Daciana Sârbu, Cătălin Nechifor, Adriana Ţicău, Ioan Mircea Paşcu, Gabriela Creţu, Corina Creţu, Victor Boştinaru ; PNL – Renate Weber, Daniel Dăianu, Adina Ioana Vălean, Cristian Buşoi, Ramona Nicole Mănescu, Magor-Imre Csibi ; PLD – Theodor Dumitru Stolojan, Dumitru Oprea, Nicolae-Vlad Popa ; UDMR – György Frunda, Csaba Sógor ; indépendant : László Tökés.

L'âge moyen des représentants de la Roumanie au Parlement européen est de 43 ans. L'aînée europarlementaire roumain est Theodor Stolojan (64 ans) et le plus jeune est Magor-Imre Csibi (27 ans). Les 35 europarlementaires roumains ont un mandat court, car en juin 2009 il y a des élections pour le Parlement européen. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *Parlement européen*

europenizare

Europenizarea reprezintă un concept larg vehiculat, însă nu există un consens privind aria sa de aplicabilitate. În prezent, diversitatea semnificaţiilor europenizării este sistematic analizată nu doar la nivel practic, ci şi teoretic. În general, conceptul este folosit în următoarele contexte : europenizare a societăţii, a sistemului politic (europenizare a politicii interne a statelor membre prin influenţa Bruxelles-ului, europenizarea politicii comunitare prin influenţa unităţilor politice sau sociale statale, europenizare şi guvernanţă multistratificată), europenizare ca fenomen adiacent procesului de extindere, europenizare şi instituţionalizare/ constituţionalizare (ca model de integrare politică a Uniunii Europene) etc. Astfel, indiferent de direcţionarea procesului (de sus/de la centru în jos/ către statele membre, de jos în sus sau bidirecţional), europenizarea se referă la edificarea şi diseminarea atât formală, cât şi informală a unor norme, principii, credinţe sau atitudini legate de impactul sistemului politic comunitar. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

europeanisation

Europeanisation represents a widely spread concept, but there is not a consensus regarding its area of applicability. Nowadays, the diversity of its meanings is analyzed not only at the practical level, but also at the theoretical one. Generally speaking, the concept is used in the following contexts : europeanisation of society, europeanisation of the political system (europeanisation of the Member States' domestic policy through Brussels's influence, europeanisation of the Community policy through an influence coming from the state political or social units, europeanisation and multi-level governance), europeanisation as a phenomenon adjacent to the enlargement process, europeanisation and institutionalization/constitutionalization (as a model of EU political integration) etc. Therefore, europeanisation, regardless the orientation of the process (top-down/from the center downwards to the Member States, bottom-up or bidirectional) refers to both formal and informal establishment and dissemination of certain norms, principles, beliefs or attitudes related to the impact of the Community political system. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

européanisation

Européanisation représente un concept largement répandu, mais il n'existe pas un consensus en ce qui concerne sa zone d'application. Aujourd'hui, la diversité de ses significations est analysée non seulement au niveau pratique, mais également sur le plan théorique. De manière générale, le concept est utilisé dans les contextes suivants : européanisation de la société, européanisation du système politique (européanisation de la politique intérieure des États membres par l'influence de Bruxelles, européanisation de la politique communautaire à travers une influence provenant des unités politiques ou sociales de l'État, européanisation et la gouvernance multiniveaux), européanisation comme un phénomène adjacent au processus d'élargissement, l'européanisation et l'institutionnalisation/la constitutionnalisation (comme un modèle de l'intégration politique), etc. Par conséquent, l'européanisation, quel que soit l'orientation du processus (de haut en bas – envers les États membres, du bas vers le haut ou bidirectionnel) se réfère à la fois à la création et diffusion formelle et informelle de certaines normes, principes, croyances ou attitudes liées à l'impact du système politique communautaire. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Europol

Europol (Oficiul European de Poliţie) este agenţia de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţie JAI) responsabilă pentru îmbunătăţirea cooperării între poliţia şi autorităţile vamale ale statelor membre.

Ideea unui Oficiu European de Poliţie a apărut pentru prima dată la Consiliul European de la Luxembourg (iunie 1991). Oficiul a fost prevăzut în Tratatul de la Maastricht, începându-şi activitatea în ianuarie 1994 ca Unitatea Droguri Europol (EDU).

Convenţia de instituire a Europol a fost semnată în iulie 1995 şi a intrat în vigoare la data de 1 octombrie 1998. Domeniul de competenţă al Europol este lupta împotriva crimei şi a terorismului, dar organismul nu e în sine o forţă de poliţie europeană ; este un instrument în serviciul statelor membre conceput pentru a le ajuta să facă faţă fenomenelor infracţionale. În practică, activitatea Europol constă în facilitarea schimbului de informaţii între autorităţile naţionale şi furnizarea unor analize criminalistice către acestea. Europol participă la echipele comune de investigaţii incluzând reprezentanţi ai autorităţilor din diferite state membre şi oferă informaţiile de care au nevoie la faţa locului.

Tratatul de la Lisabona, aflat în proces de ratificare, prevede consolidarea puterilor oficiului pentru a-i permite coordonarea, organizarea şi conducerea unor investigaţii în comun cu autorităţile naţionale. Altfel spus, Europol nu va mai fi o „bază europeană de date", aşa cum este considerat uneori, ci nucleul unei adevarate „poliţii federale europene" care să permită urmărirea şi deferirea justiţiei a delincvenţilor ce comit fapte grave în UE. Europol va juca rolul unui „FBI european", astfel încât, într-un spaţiu de libertate, securitate şi justiţie comun, fără frontiere, cum se doreşte UE, cetăţenii de bună-credinţă să se simtă apăraţi în faţa delicvenţei transfrontaliere. Tratatul de la Lisabona stipulează, de asemenea, că Parlamentul European va exercita controlul asupra Europol împreună cu parlamentele naţionale. Europol trebuie să acţioneze în conformitate

cu Carta Drepturilor Fundamentale, iar activităţile sale vor fi subiectul unei verificări judiciare a Curţii de Justiţie. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

Europol

Europol (European Police Office) is the police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agency) responsible for improving co-operation between the Member States' police and customs authorities.

The idea of a European Police Office was first raised at the Luxembourg European Council (June 1991). Provision for the Office was made in the Treaty of Maastricht, and it began its activities in January 1994 as the Europol Drugs Unit (EDU).

The Convention establishing Europol was signed in July 1995 and entered into force on 1 October 1998. Europol's field of competence is the combating of crime and terrorism, but it is not a European police force as such. It is an instrument at the service of the Member States designed to help them deal with criminal phenomena. In practical terms, Europol's work consists in facilitating the flow of information between national authorities and providing the latter with crime analyses. Europol participates in joint investigation teams comprising representatives of the various Member State authorities and provides the information they need on the spot.

The Treaty of Lisbon currently being ratified provides for the Office's powers to be strengthened to allow it to co-ordinate, organize and conduct investigations jointly with national authorities. The treaty of Lisbon also provides that the European Parliament is to exercise control over Europol together with the national parliaments. Europol must abide by the Charter of Fundamental Rights and its activities will be subject to judicial review by the Court of Justice. (Daniela Răpan ; europa.eu)

Europol

Europol (Office européen de police) est une agence de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agence JAI) responsable de la coopération entre les services policiers et douaniers des États membres.

L'idée d'un Office européen de police a été évoquée dès le Conseil européen de Luxembourg (juin 1991). Prévu par le Traité de Maastricht, l'Office a démarré ses activités en janvier 1994 sous le nom de „Unité Drogues Europol" (EDU).

La convention établissant Europol a été signée en juillet 1995 et est entrée en vigueur le 1er octobre 1998. Europol est compétent en matière de lutte contre la criminalité et le terrorisme mais n'est pas une police européenne à proprement parler. Il s'agit d'un instrument au service des États membres destiné à leur permettre de mieux faire face aux phénomènes criminels. Concrètement, l'action d'Europol consiste, d'une part, à faciliter la transmission d'informations entre les services nationaux et, d'autre part, à fournir à ces derniers des analyses criminelles. Europol participe aux équipes communes d'enquête formées par les services des différents États membres en leur fournissant sur place les informations dont ils ont besoin.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit un renforcement des pouvoirs de l'Office afin de lui permettre d'assurer la coordination, l'organisation et la réalisation d'enquêtes menées conjointement avec les autorités nationales. Le Traité de Lisbonne

prévoit également que le Parlement européen exerce un contrôle sur Europol, en association avec les parlements nationaux. Ses actes devront respecter la Charte des droits fondamentaux et seront susceptibles de subir un contrôle juridictionnel de la Cour de justice. (Daniela Răpan ; europa.eu)

eurosceptic

Termen utilizat pentru a desemna o persoană care este ostilă integrării europene sau sceptică în privinţa Uniunii Europene şi a obiectivelor sale. (Daniela Răpan)

Antonim – *eurooptimist.*

eurosceptic

This term is often used to mean a person who is opposed to European integration or who is „sceptical" of the EU and its aims. (europa.eu)

Antonym – *eurooptimist.*

eurosceptique

Ce terme est fréquemment utilisé pour désigner une personne hostile à l'intégration européenne et „sceptique" à l'égard de l'Union européenne et de ses objectifs. (europa.eu)

Antonyme – *eurooptimiste.*

euroscleroză

Euroscleroza se referă la o perioadă din istoria Uniunii Europene (începând cu mijlocul anilor '60, dar mai pregnant la începutului anilor '80) caracterizată de sincope ale integrării politice şi economice europene. În prezent, termenul se aplică mai ales referitor la contexte economice dificile, dar şi în cazul în care evoluţia Uniunii Europene nu pare să aibă o traiectorie clară, cum ar fi perioada actuală, când, după respingerea Tratatului Constituţional, ratificarea Tratatului de la Lisabona este problematică. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

eurosclerosis

The *Eurosclerosis* concept refers to period in the EU history (beginning with the mid 1960s, but better depicting the early 1980s) characterized by syncope of the European political and economic integration. Nowadays, the term applies particularly to difficult economic contexts, as well as to the situation in which EU's evolution does not have a very clear trajectory. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

eurosclérose

Le concept d'*eurosclérose* se réfère à la période de l'histoire de l'UE (à partir de la mi '60, mais particulièrement les années '80) caractérisée par la syncope de l'intégration politique et économique européenne. Aujourd'hui, le terme s'applique particulièrement aux contextes économiques difficiles, ainsi qu'à la situation dans laquelle l'évolution de l'UE n'a pas une trajectoire très claire. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Eurosistem

Vezi *Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem)*

Eurosystem

See *European System of Central Banks (ESCB ; Eurosystem)*

Eurosystème

Voir *Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème)*

Eurostat

Vezi *Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (OSCE ; Eurostat)*

Eurostat

See *Statistical Office of the European Communities (SOEC ; Eurostat)*

Eurostat

Voir *Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat)*

examinare analitică

Vezi *screening (examinare analitică)*

analytical examination

See *screening (analytical examination)*

examen analytique

Voir *screening (examen analytique)*

extindere

Comunităţilor Europene (Belgia, Franţa, Germania, Italia, Luxembourg şi Olanda) li s-au alăturat 21 de state, în cinci valuri de extindere : 1973 – Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie ; 1981 – Grecia ; 1986 – Portugalia şi Spania ; 1995 – Austria, Finlanda şi Suedia ; 2004 – Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia şi Ungaria ; 2007 – Bulgaria şi România (aderarea Bulgariei şi a României nu este considerată un val de extindere separat, ci o completare a valului al cincilea, început în 2004).

În momentul de faţă (2008), trei state deţin statutul de ţară candidată : Croaţia, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei şi Turcia. Statele din Balcanii de Vest sunt angajate în procesul de stabilizare şi asociere a UE pentru Balcanii de Vest, având perspectiva unei viitoare integrări în Uniunea Europeană. Astfel, statele din regiune (cu excepţia Croaţiei şi a Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei, care au statutul de ţări candidate) au statutul de ţări potenţial candidate : Albania, Bosnia şi Herţegovina, Muntenegru şi Serbia. Kosovo, în funcţie de modul în care se va rezolva problema recunoaşterii recent declaratei sale independenţe, va ocupa şi el un loc în planurile de extindere ale Uniunii Europene.

Extinderea reprezintă procesul de dezvoltare a Uniunii Europene pe orizontală, în timp ce aprofundarea sa reprezintă dezvoltarea ei pe verticală. UE rămâne deschisă tuturor statelor europene care îşi exprimă dorinţa de a adera şi îndeplinesc criteriile corespunzătoare, stabilite în 1993 la Copenhaga. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *aderare* ; *criterii de aderare la Uniunea Europeană*

enlargement

The European Union currently has 27 Member States. In addition to the first six Member States – Belgium, France, Germany, Italy, Luxembourg and the Netherlands – 21 countries have acceded to the Union. These are : 1973 – Denmark, Ireland and the United Kingdom ; 1981 – Greece ; 1986 – Portugal and Spain ; 1995 – Austria, Finland and Sweden ; the fifth enlargement of 2004 and 2007 – Cyprus, the Czech Republic, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, Slovakia and Slovenia, then Bulgaria and Romania.

Croatia, the Former Yugoslav Republic of Macedonia and Turkey have the status of candidate countries. Accession negotiations with Croatia and Turkey opened on 3 October 2005.

The countries of the Western Balkans which are engaged in the stabilization and association process have the status of potential candidate countries. Apart from Croatia and the Former Yugoslav Republic of Macedonia, which are candidate countries, these are Albania, Bosnia-Herzegovina, Montenegro and Serbia. Kosovo is also going to hold a place within the EU's enlargement plans, depending on the manner in which the problem of recognizing its recently self-declared independence is going to be solved.

The EU's enlargement represents a horizontal process of developing the EU, while deepening regards its vertical development. EU stays open for all European states which express their wish to become a member and fulfil the criteria set out in 1993 at Copenhagen. (europa.eu ; translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *accession* ; *accession criteria*

élargissement

L'Union européenne regroupe actuellement 27 États membres. Des six États membres initiaux, à savoir l'Allemagne, la Belgique, la France, l'Italie, le Luxembourg et les Pays-Bas, 21 pays ont adhéré à l'Union, à savoir : 1973 – le Danemark, l'Irlande et le Royaume-Uni ; 1981 – la Grèce ; 1986 – l'Espagne et le Portugal ; 1995 – l'Autriche, la Finlande et la Suède ; le cinquième élargissement de 2004 et 2007 : Chypre, l'Estonie, la Hongrie, la Lettonie, la Lituanie, Malte, la Pologne, la République tchèque, la Slovaquie et la Slovénie, puis la Bulgarie et la Roumanie.

L'ancienne République yougoslave de Macédoine, la Croatie et la Turquie ont le statut de pays candidat. Les négociations d'adhésion avec la Croatie et la Turquie ont été ouvertes le 3 octobre 2005. Les pays des Balkans occidentaux engagés dans le processus de stabilisation et d'association ont le statut de pays candidats potentiels. Hormis l'ancienne République yougoslave de Macédoine et la Croatie qui sont des pays candidats, il s'agit de l'Albanie, de la Bosnie-Herzégovine, du Monténégro et de la Serbie. Le Kosovo, en fonction du résultat de la reconnaissance de sa récente indépendance, aura une place dans l'avenir de l'élargissement de l'UE. L'élargissement de l'UE représente le processus de développement horizontal de l'UE, tandis que son approfondissement représente le développement vertical de l'UE. L'UE reste ouverte à tous les États européens qui expriment leur volonté d'adhésion et respectent les critères respectifs, établis en 1993 à Copenhague. (europa.eu ; traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *adhésion* ; *critères d'adhésion*

F

federalism

Federalismul reprezintă concepţia şi acţiunea politică şi juridică în vederea grupării mai multor state într-o federaţie. O federaţie (din lat. *fœdus*) este un stat format dintr-un număr de state care au transferat o mare parte din suveranitatea lor unei noi entităţi, supraordonată lor, numită guvern central (federal).

Pentru mulţi teoreticieni, federalismul european apare mai degrabă ca un „proiect politic" decât ca un veritabil curent teoretic, deşi din istoria europeană a ultimelor sute de ani nu lipsesc lucrări importante de inspiraţie – deşi rar conştientizată – federalistă (dintre autori îi menţionăm pe Immanul Kant, Richard Nikolaus de Coudenhove-Kalergi, A. Briand etc.). Astfel, federalismul, conceput ca ideologie, „implică amestecul optim de unitate şi diversitate" (Rosamond, 2000, p. 24). Michael Burgess împărtăşeşte aceeaşi idee în ceea ce priveşte multitudinea de sensuri implicate în general de federalism şi în special de o „Europă federală" care s-ar putea referi la realităţi total diferite legate fie de continentul european, fie de Uniunea Europeană ca entitate particulară. Cu toate acestea, clasificarea noţiunii de *federalism* este nuanţată, ea fiind tratată în mod diferit ca ideologie, filosofie sau fapt empiric – modele federaliste implementate (Burgess, 2007, p. 75).

Pentru mulţi analişti, UE a dobândit câteva trăsături proprii unei entităţi federale, deşi originale în multe aspecte, referirile cele mai dese aducând în discuţie centralizarea limitată şi distribuţia autorităţii între nivelurile de luare a deciziei, particularitatea mecanismelor de luare a deciziei, prezenţa unor atribute clasice statale precum centralizarea politicii monetare şi eforturile făcute în aceeaşi direcţie în ceea ce priveşte latura de securitate. Cu toate acestea, în prezent, există mai degrabă un federalism discursiv şi normativ, implicit, decât unul practic, asumat deschis. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

federalism

Broadly speaking, this means any system of government where several states form a unity and yet remain independent in their internal affairs. People who are in favour of

this system are often called federalists. A number of countries around the world – e.g. Australia, Canada, Germany, Switzerland and the United States – have federal models of government, in which some matters (such as foreign policy) are decided at the federal level while others are decided by the individual states. However, the model differs from one country to another.

For many theorists, European federalism is rather a „political project" than an authentic theoretical current, despite the fact that, in the European history of the last centuries there have been plenty of important papers of federalist inspiration – though rarely acknowledged (among the authors are Immanuel Kant, Richard Nikolaus de Coudenhove-Kalergi, A. Briand etc.). Thus, federalism as an ideology „involves the optimum mixture of unity and diversity" (Rosamond, 2000, p. 24). Michael Burgess shares the same opinion regarding the wide range of meanings offered by federalism, in general, and, in particular, by a „federal Europe" that could refer to totally opposed realities related either to Europe as a continent, or to the EU as a particular entity. Nevertheless, the classification of this notion implies various overtones, as it is referred to as ideology, philosophy or empirical fact – implemented federal models (Burgess, 2007, p. 75).

The EU is not based on any of these models: it is not a federation but a unique form of union in which the Member States remain independent and sovereign nations while pooling their sovereignty in many areas of common interest. This gives them a collective strength and influence on the world stage than none of them could have on their own. Part of the debate about the future of Europe is the question of whether the EU should or should not become more „federal". (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

fédéralisme

D'une manière générale, ce terme désigne tout système de gouvernement dans lequel plusieurs États forment une unité, mais restent indépendants pour ce qui touche à leurs affaires intérieures. Les personnes qui sont favorables à ce système sont souvent appelées fédéralistes. Dans le monde, plusieurs pays (par example, l'Allemagne, l'Australie, le Canada, les États-Unis, la Suisse, etc.) ont une structure fédérale, dans laquelle certaines matières (la politique étrangère par exemple) sont traitées au niveau fédéral, tandis que d'autres le sont au niveau de chaque État. Toutefois, le modèle varie d'un pays à l'autre.

L'Union européenne n'est fondée sur aucun de ces modèles: elle est non pas une fédération, mais une forme unique d'union dans laquelle les États membres demeurent des nations indépendantes et souveraines, tout en mettant en commun leur souveraineté dans de nombreux domaines qui les intéressent tous. Cela leur donne, au niveau mondial, une force et une influence collectives dont aucun ne disposerait par lui-même.

Une partie du débat sur l'avenir de l'Europe consiste à savoir si, oui ou non, l'Europe devrait devenir plus *fédérale*. (europa.eu)

Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD)

See *Structural and Cohesion Funds*

Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

European Regional Development Fund (ERDF)

See *Structural and Cohesion Funds*

Fonds européen de développement régional (FEDER)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

Fondul European de Investiţii (FEI)

Fondul European de Investiţii (FEI) a fost creat în 1994 pentru a susţine întreprinderile mici. Acţionarul său majoritar este Banca Europeană de Investiţii, alături de care formează „Grupul BEI".

FEI oferă capital de risc pentru întreprinderile mici şi mijlocii (IMM-uri), în special pentru societăţile recent înfiinţate şi pentru cele cu orientare tehnologică. De asemenea, conferă garanţii instituţiilor financiare (de exemplu, băncilor) pentru a acoperi împrumuturile acordate IMM-urilor.

FEI nu este o instituţie creditoare : Fondul nu acordă credite sau subvenţii şi nici nu investeşte direct în vreo societate. În schimb, acţionează prin bănci şi alţi intermediari financiari, folosind fie propriile fonduri, fie pe cele care îi sunt încredinţate de BEI sau de UE.

Fondul este activ în statele membre ale Uniunii Europene şi în Croaţia, Turcia, dar şi în trei state AELS (Islanda, Liechtenstein şi Norvegia). (europa.eu)

European Investment Fund (EIF)

EIF was set up in 1994 to help small businesses. Its majority shareholder is the European Investment Bank, with which it forms the EIB Group.

The EIF provides venture capital for small firms (SMEs), particularly new firms and technology-oriented businesses. It also provides guarantees to financial institutions (such as banks) to cover their loans to SMEs.

The EIF is not a lending institution : it does not grant loans or subsidies to businesses, nor does it invest directly in any firms. Instead, it works through banks and other financial intermediaries. It uses either its own funds or those entrusted to it by the EIB or the European Union.

The Fund is active in the Member States of the European Union, in Croatia, Turkey and three EFTA countries (Iceland, Liechtenstein and Norway). (europa.eu)

Fonds européen d'investissement (FEI)

Il a été créé en 1994, pour fournir du capital à risque aux petites et moyennes entreprises (PME). Il a pour actionnaire majoritaire la Banque européenne d'investissement, avec lequel il constitue le „Groupe BEI".

Le FEI fournit du capital à risque aux petites et moyennes entreprises (PME), en particulier aux jeunes sociétés et aux entreprises à orientation technologique. Il sert également de caution pour les institutions financières (par exemple des banques) pour couvrir leurs prêts aux PME.

Le FEI n'est pas une institution bailleur de fonds : il n'octroie pas de prêts ou des subventions aux entreprises et n'investit pas directement dans des sociétés. Il travaille plutôt par le biais d'autres banques et d'intermédiaires financiers. Il utilise à cet effet soit ses propres fonds, soit ceux qui lui sont confiés par la Banque européenne d'investissement ou par l'Union européenne.

Le Fonds est actif dans les États membres de l'Union européenne, ainsi qu'en Croatie, en Turquie et dans trois pays de l'Association européenne de libre-échange (AELE) : l'Islande, le Liechtenstein et la Norvège. (europa.eu)

Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF)

See *Structural and Cohesion Funds*

Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

Fondul European pentru Pescuit (FEP)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

European Fisheries Fund (EFF)

See *Structural and Cohesion Funds*

Fonds européen pour la pêche (FEP)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

Fondul Monetar Internațional (FMI)

FMI este o organizaţie internaţională şi o agenţie specializată a Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU), cu sediul la Washington, înfiinţată în 1945 cu scopul de a stabiliza fluctuaţia ratelor de schimb, a facilita comerţul internaţional şi a sprijini dezvoltarea unui sistem multilateral de plăţi şi tranzacţii internaţionale. FMI urmăreşte promovarea cooperării monetare internaţionale şi înlesnirea dezvoltării comerţului internaţional, prin încurajarea stabilităţii valorice a monedelor şi înlăturarea restricţiilor valutare ce incomodează dezvoltarea comerţului internaţional.

În prezent, 185 de state sunt membre ale Fondului Monetar Internaţional, ale cărui atribuţii principale sunt monitorizarea dezvoltării economice şi monetare la nivel global, acordarea unor credite guvernelor statelor în vederea reechilibrării balanţei de plăţi şi furnizarea de asistenţă tehnică ţărilor ce solicită acest sprijin. Organismele sale de conducere sunt : Consiliul Guvernatorilor, Comitetul Financiar şi Monetar Internaţional, precum şi Consiliul Director. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; *Enciclopedia UE*)

International Monetary Fund (IMF)

The IMF is an international organization of 185 member countries. It was established to promote international monetary co-operation, exchange stability, and orderly exchange arrangements ; to foster economic growth and high levels of employment ; and to provide temporary financial assistance to countries to help ease balance of payments adjustment. (imf.org)

Fond monétaire international (FMI)

Organisation internationale spécialisée comprenant la plupart des États membres des Nations Unies, chargée de veiller au bon fonctionnement du système monétaire international ; les pays qui entrent au Fonds s'engagent à obéir à un code de conduite et à se mettre d'accord entre eux sur un système de taux de change réciproques. (*Glossaire économie* ; BTB ; IATE)

Fondul Social European (FSE)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

European Social Fund (ESF)

See *Structural and Cohesion Funds*

Fonds social européen (FSE)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

fonduri de preaderare

Vezi *asistenţă de preaderare*

pre-accession funds

See *pre-accession assistance*

fonds de préadhésion

Voir *aide de préadhésion*

fonduri structurale şi de coeziune

Fondurile structurale şi de coeziune sunt parte a politicii structurale comunitare, ce urmăreşte reducerea disparităţilor dintre nivelurile de dezvoltare ale diferitelor regiuni (fondurile structurale), precum şi dintre cele ale statelor membre ale Uniunii Europene (fondul de coeziune) şi promovarea, în acest mod, a coeziunii economice şi sociale. Fondurile structurale ale Uniunii Europene sunt gestionate de Comisia Europeană şi au ca destinaţie finanţarea măsurilor de ajutor structural la nivel comunitar, în scopul promovării regiunilor cu întârzieri în dezvoltare, reconversia zonelor afectate de declin industrial, combaterea şomajului de lungă durată, inserţia profesională a tinerilor sau promovarea dezvoltării rurale. În perioada 1994-1999, bugetul comunitar a alocat măsurilor structurale 208 miliarde de euro, adică aproape 35% din bugetul total al Uniunii Europene. Din această sumă, 90% a fost destinată regiunilor şi 10% celor patru ţări denumite „de coeziune" - Irlanda, Grecia, Portugalia şi Spania.

În perioada 2000-2006, alocarea financiară a crescut la 213 miliarde de euro (dintre care 195 pentru fondurile structurale şi 18 pentru cele de coeziune).

Pentru regiuni, UE dispune de patru instrumente financiare : Fondul Social European (FSE), a cărui înfiinţare a fost prevăzută prin Tratatul de la Roma ; Fondul European

pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA), Secţiunea Orientare, creată în 1962 (împărţirea în secţiunile „orientare" şi „garantare" datează din 1964); Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR), înfiinţat în 1975; Instrumentul Financiar pentru Orientarea Pescuitului (IFOP), creat în 1993.

În perioada 1994-1999, finanţările din fondurile structurale au fost acordate, în condiţiile respectării principiilor concentrării, parteneriatului, adiţionalităţii şi planificării, pentru şapte obiective şi 13 iniţiative.

În scopul îmbunătăţirii eficienţei acţiunilor comunitare în perioada 2000-2006, Comisia a propus, în documentul intitulat „Agenda 2000", din iulie 1997, o reformă a politicii structurale. Această reformă a permis o mai bună concentrare a asistenţei şi simplificarea modului său de operare prin reducerea obiectivelor la trei. Astfel, primul obiectiv urmăreşte dezvoltarea şi ajustarea structurală a regiunilor rămase în urmă din punctul de vedere al dezvoltării şi al căror PNB pe cap de locuitor este sub 75% din media pe UE (70% din fondurile structurale).

Al doilea obiectiv are în vedere reconversia economică şi socială a zonelor cu dificultăţi structurale (acoperă zonele cu probleme din punctul de vedere al diversificării economice, cum sunt cele în care economia parcurge o etapă de schimbări profunde, zone rurale în declin, zone în criză, dependente de pescuit şi zone urbane în dificultate).

Al treilea obiectiv vizează dezvoltarea resurselor umane în alte regiuni decât cele eligibile pentru primul obiectiv; acesta constituie cadrul de referinţă pentru toate măsurile prevăzute de noul Titlu privind ocuparea forţei de muncă din Tratatul de la Amsterdam şi de Strategia Europeană de ocupare a forţei de muncă.

Iniţiativele comunitare au fost reduse la patru: *Interreg*, al cărei obiectiv este de a stimula cooperarea transfrontalieră, transnaţională şi interregională; *Leader*, care urmăreşte încurajarea dezvoltării rurale prin intermediul iniţiativelor promovate de grupurile de acţiune locală; *Equal*, care prevede dezvoltarea noilor practici de luptă împotriva discriminărilor şi inegalităţilor de orice natură în privinţa accesului pe piaţa muncii; şi *Urban*, care favorizează revitalizarea economică şi socială a oraşelor şi a suburbiilor aflate în situaţie de criză.

În perioada 2007-2013, vor fi implementate patru fonduri structurale:

1. Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR), creat în 1975, care urmăreşte consolidarea coeziunii economice şi sociale prin corectarea dezechilibrelor dintre regiuni. Prin acest fond sunt finanţate, între altele, investiţii prin care se creează locuri de muncă durabile, investiţii în infrastructură, măsuri ce sprijină dezvoltarea regională şi locală, inclusiv sprijin şi servicii pentru întreprinderi, în special IMM-uri;
2. Fondul Social European (FSE), creat în 1958, ce vizează o dezvoltare economică şi socială echilibrată, sprijinind politicile naţionale prin care se promovează ocuparea forţei de muncă, o calitate mai bună şi productivitatea la locul de muncă, precum şi reducerea excluderii sociale şi a diferenţelor dintre regiuni în ceea ce priveşte ocuparea forţei de muncă;
3. Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), care urmăreşte îmbunătăţirea competitivităţii agriculturii şi a silviculturii, acordând sprijin pentru restructurări, ameliorarea stării mediului şi a zonelor rurale prin sprijinul acordat gestionării terenurilor agricole şi îmbunătăţirea calităţii vieţii în zonele rurale, precum şi încurajarea diversificării activităţii economice;

4. Fondul European pentru Pescuit (FEP), prin care sunt finanţate activităţi ce urmăresc reducerea impactului pescuitului asupra mediului înconjurător, îmbunătăţirea serviciilor în porturile de pescuit etc.

Uniunea Economică şi Monetară a scos şi mai mult în evidenţă existenţa disparităţilor economice şi sociale dintre statele membre ale Uniunii Europene. În scopul consolidării politice structurale a fost înfiinţat, în 1993, Fondul de Coeziune, destinat ţărilor al căror PNB era sub 90% din media pe Comunitate. Fondul de Coeziune urmăreşte finanţarea proiectelor de mediu şi de infrastructură pentru transporturi, contribuind la accelerarea convergenţei economice, sociale şi teritoriale a Uniunii Europene.

În afara statelor care au beneficiat până în 2000 de finanţare prin Fondul de Coeziune (Grecia, Spania, Irlanda şi Portugalia), în momentul de faţă, beneficiare sunt trei din vechile state membre (Grecia, Portugalia şi Spania), pe o perioadă ce nu ar trebui să depăşească 2013, şi statele ce au aderat în 2004 (Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia şi Ungaria), respectiv cele care au aderat în 2007 (Bulgaria şi România).

Prin Fondul de Coeziune, sunt finanţate proiecte în domeniile protecţiei mediului şi în reţelelor transeuropene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Structural and Cohesion Funds

The Structural Funds and the Cohesion Fund are part of the Community structural policy, which aims at reducing the disparities among the development levels of different regions, as well as those among the Member States of the European Union, promoting, in this way, social and economic cohesion. The Structural Funds of the EU are managed by the European Commission and their goal is to finance the measures of structural help at Community level, with the purpose of promoting regions whose development is lagging behind, reconverting the areas affected by industrial decay, combating long-term unemployment, inserting youth into the labour market or promoting rural development.

Between 1994 and 1999, the Community budget allocated for structural measures was of 208 billion euros, almost 35% from the total budget of the EU. From this amount, 90% was meant for regions and 10% for the four countries called „cohesion countries", namely Greece, Spain, Ireland and Portugal.

Between 2000 and 2006, financial allocation increased to 213 billion euros (from which 195 billion for Structural Funds and 18 billion for the Cohesion Fund).

The European Union disposes of the following four financial instruments for regions : The European Social Fund (ESF) which was established by the Treaty of Rome ; The European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF), the Guidance Section being created in 1962 (the sections „orientation" and „guidance" were divided in 1964) ; The European Regional Development Fund (ERDF), set up in 1975 ; and The Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG), set up in 1993.

Between 1994 and 1999, the financing of Structural Funds was granted for seven objectives and thirteen initiatives, by observing the principles of concentration, partnership, additionallity and planning.

In order to improve the efficiency of the community actions between 2000 and 2006, the Commission suggested, in the document called „Agenda 2000", in July 1997, a

reform of the structural policy. This reform allowed a better concentration of the offered assistance and the simplification of its *modus operandi* by reducing the number of objectives to three.

The first objective aims at the development and structural adjustment of the regions whose development is lagging behind and whose per capita GNP is less than 75% of the European Union average (the first objective receives 70% of the Structural Funds).

The second objective pursues economic and social reconversion of areas that face structural difficulties (the second objective covers areas with economic diversification problems, i.e. areas undergoing profound economic changes, rural areas in decline, fishery dependent areas going through a crisis and urban areas with difficulties).

The third objective aims at the development of human resources in other regions than those eligible for the first objective (the third objective represents the reference framework for all the provisions of the new Title regarding employment in the Amsterdam Treaty and the European Employment Strategy).

The Community initiatives were reduced down to four: *Interreg*, whose objective is to stimulate cross-border, transnational and inter-regional co-operation; *Leader*, which aims to encourage rural development through initiatives promoted by local action groups; *Equal*, which provides for the development of new methods of fighting against all forms of discrimination and inequality in respect of the access to the labour market; and *Urban*, which favours economic and social regeneration of cities and suburbs in crisis.

During the period 2007-2013 four structural funds will be implemented:

1. The European Regional Development Fund (ERDF), set up in 1975, which seeks to reinforce economic and social cohesion, by correcting regional imbalances. This fund finances investments through which new sustainable jobs are created, investments in infrastructure, measures supporting regional and local development, including support and services for undertakings, especially small and medium-sized undertakings;
2. The European Social Fund (ESF), set up in 1958, seeks to obtain a balanced economic and social development, by supporting national policies which promote employment, a better quality and workplace productivity, as well as the reduction of social exclusion and of regional differences regarding employment;
3. The European Agricultural Fund for Rural Development (EAFDR), which aims at improving the competitiveness of the agricultural and forestry sectors, offering support for restructuring, improving the state of the environment and of rural areas, the management of agricultural lands, improving the quality of life in rural areas and encouraging the diversification of economic activities;
4. The European Fisheries Fund (EFF), which finances activities aiming at reducing the impact of fishery on the environment, improving services in fishery ports etc.

The Economic and Monetary Union also highlighted the existing economic and social disparities among the Member States of the European Union. With the purpose of consolidating the structural policy, the Cohesion Fund was set up in 1993. This fund was destined for countries whose GDP is below 90% of the Community average. The Cohesion Fund aims to finance environment projects and transport infrastructure projects. The Cohesion Fund contributed to the acceleration of economic, social and territorial convergence of the EU.

Except the states which benefited from financing through the Cohesion Fund up to 2000 (Greece, Ireland, Portugal and Spain), at the moment the beneficiaries are three of the

old Member States – Greece, Portugal and Spain (for a period that should not exceed 2013) and the states which acceded to the EU in 2004 (Cyprus, Estonia, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, The Czech Republic, Slovakia, Slovenia and Hungary) and 2007 (Bulgaria and Romania). Through the Cohesion Fund projects in the areas of environmental protection and trans-European networks are financed. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion ; Raluca Brad)

Fonds structurels et de cohésion

Les Fonds structurels et le Fonds de cohésion font partie de la politique structurelle communautaire, qui vise la réduction du décalage entre les niveaux de développement de différentes régions, mais aussi entre les États membres de l'Union européenne et, de cette manière, la promotion de la cohésion économique et sociale. Les fonds structurels de l'UE sont gérés par la Commission européenne et ont comme destination le financement des mesures d'aide structurel au niveau communautaire, en vue de la promotion des régions avec des retards de développement, la reconversion des zones touchées par le déclin industriel, la lutte contre le chômage à long terme, l'insertion professionnelle des jeunes ou la promotion du développement rural.

Entre 1994 et 1999 le budget communautaire a alloué pour les mesures structurelles 208 milliards d'euros, c'est-à-dire presque 35% du budget total de l'UE. 90% de cette somme a été destinée aux régions et 10% aux quatre pays soit dits „de cohésion".

Entre 2000 et 2006 l'allocation financière a augmenté à 213 milliards d'euros (dont 195 pour les Fonds structurels et 18 pour le Fonds de cohésion). Pour les régions, l'Union européenne dispose de quatre instruments financiers : le Fonds social européen (FSE), le financement duquel a été prévu dans le Traité de Rome ; le Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA) (la division entre les sections orientation et garantie date depuis 1964) ; le Fonds européen de développement régional (FEDER), né en 1975 ; et l'Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP), créé en 1993.

Entre 1994 et 1999 les financements des fonds structurels ont été octroyés, avec respect des principes de concentration, de partenariat, d'additionalité et de planification, pour sept objectifs et treize initiatives.

Dans le but de l'amélioration de l'efficience des actions communautaires pour la période 2000-2006, la Commission a proposé, dans le document intitulé „Agenda 2000", dès juillet 1997, une réforme de la politique structurelle. Cette réforme a permis une meilleure concentration de l'assistance et la simplification du fonctionnement de celle-ci à travers la réduction des objectifs à trois.

L'objectif 1 est inchangé, il continue à concerner les régions en important recul de développement ; il concentre les deux tiers de l'enveloppe financière.

L'objectif 2 concerne les régions en déclin industriel mais aussi, en plus, les régions rurales fragiles, les secteurs côtiers dépendant de la pêche et les quartiers urbains défavorisés.

L'objectif 3 est concentré sur les actions en matière d'éducation et de formation, pour les régions ou zones n'entrant pas dans les objectifs 1 et 2.

Les initiatives communautaires ont été réduites à quatre : *Interreg*, qui a comme objectif la stimulation de la coopération transfrontalière, transnationale et interrégionale ; *Leader*, qui vise à encourager le développement rural à travers les initiatives promues

par les groupes d'action locale ; *Equal*, qui prévoit le développement des nouvelles pratiques de lutte contre les discriminations et les inégalités de toute nature en ce qui concerne l'accès au marché du travail ; et *Urban*, qui favorise le ravitaillement économique et social des villes et banlieues en situation de crise.

Entre 2007 et 2013 quatre fonds structurels seront implémentés :

1. Le Fonds européen de développement régional (FEDER) a pour objectif de réduire les déséquilibres entre les régions de l'*Union*. Créé en 1975, il octroie des aides financières pour le développement des régions défavorisées ;
2. Le Fonds social européen (FSE) a pour mission de prévenir et de lutter contre le chômage ainsi que de développer les ressources humaines et encourager l'intégration au marché du travail. L'initiative communautaire Equal 2000-2006 a pour principal objectif de promouvoir de nouveaux moyens de lutte contre toutes les formes d'exclusion, de discrimination et d'inégalité en rapport avec le marché du travail ;
3. Le Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR), qui vise l'amélioration de la compétitivité agricole et forestière, en octroyant du soutien pour les restructurations, l'amélioration de l'environnement et des zones rurales à travers le soutien pour la gestion des terrains agricoles et l'amélioration de la qualité de la vie dans les zones rurales, tout comme en encourageant la diversification de l'activité économique. L'Union Économique et Monétaire a aussi mis en évidence l'existence d'importantes disparités économiques et sociales entre les États membres de l'Union européenne ;
4. L'Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP), qui réunit depuis 1994 tous les instruments financiers relatifs à la pêche, et qui intervient dans toutes les régions côtières. Sa tâche essentielle est de renforcer la compétitivité des structures d'entreprises et le développement d'entreprises économiques viables dans le secteur de la pêche ; il vise à promouvoir un équilibre durable entre les ressources disponibles et les capacités du secteur de la pêche.

En 1993, pour la consolidation politique structurelle, le Fonds de Cohésion a été créé, destiné aux pays avec un PNB inférieur au 90% de la moyenne communautaire. Le Fonds de Cohésion finance les projets d'environnement et d'infrastructure pour le transport, tout en contribuant à l'accélération de la convergence économique, sociale et territoriale de l'UE.

En plus des États qui ont bénéficié jusqu'en 2000 de financement par le Fonds de Cohésion (la Grèce, l'Espagne, l'Irlande et le Portugal), en ce moment les bénéficiaires sont trois des ancien membres – la Grèce, le Portugal et l'Espagne (pour une période qui ne devrait pas dépasser 2013) et les États qui ont accédé en 2004 (Chypre, l'Estonie, la Lettonie, la Lituanie, Malte, la Pologne, la République Tchèque, la Slovaquie, la Slovénie et la Hongrie), respectivement ceux qui ont adhéré en 2007 (la Bulgarie et la Roumanie).

À travers le Fonds de Cohésion sont financés des projets dans les domaines de la protection de l'environnement et des réseaux transeuropéens. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Forța Europeană de Reacție Rapidă

Forţa Europeană de Reacţie Rapidă se referă la unităţi armate transnaţionale aflate la dispoziţia Uniunii Europene. Astfel, la Consiliul European de la Helsinki din 1999 s-a luat hotărârea (Helsinki Headline Goal) ca până în 2003 UE să aibă la dispoziţie până la 15 brigăzi sau trupe, cu un efectiv total de aproximativ 50-60 000 de oameni, capabile să fie imediat desfăşurate şi susţinute pe teatrul de operaţiuni în vederea realizării unor misiuni tip Petersberg. În anul 2004, ca urmare a analizării capacităţilor militare europene şi a capitolelor deficitare, s-a luat decizia ca, până în 2010, UE să fie cu adevărat pregătită să răspundă în timp util cerinţelor unor misiuni cât mai variate, cuprinse în documentele proprii sau în cele internaţionale. La începutul anului 2007, primele grupuri de luptă ale Uniunii Europene au devenit operaţionale. (Headline Goal 2010).

Vezi şi *politica europeană de securitate şi apărare (PESA)*

European Rapid Reaction Force (ERRF)

European Rapid Reaction Force refers to transnational military units at the disposal of the European Union. Thus, at the 1999 Helsinki European Council, it has been decided (Helsinki Headline Goal) that until 2003, the EU will dispose of up to 15 brigades, or 50,000-60,000 troops capable to be immediately deployed and sustained in the operations theatre in order to fulfill Petersberg type missions. In 2004, after having analyzed the European military capabilities and their shortcomings, it has been decided that, until 2010, EU has to be really ready to respond in real time the requirements of various missions, stipulated in European or international documents. At the beginning of 2007, the first EU battlegroups became operational. (Headline Goal 2010)

See also *European security and defence policy (ESDP)*

Force européenne de réaction rapide

La Force européenne de réaction rapide se réfère à des unités militaires transnationales à la disposition de l'Union européenne. Ainsi, au Conseil européen d'Helsinki du 1999, il a été décidé (Helsinki Headline Goal) que, jusqu'à 2003, l'UE aura disponible jusqu'à 15 brigades, ou 50 000-60 000 hommes capables d'être déployées immédiatement et soutenus dans les théâtre d'opérations afin de remplir des missions de type Petersberg.

En 2004, après avoir analysé les capacités militaires européennes et leurs insuffisances, on a décidé que, jusqu'en 2010, l'UE doit être vraiment prête à répondre en temps réel aux exigences de diverses missions, comme il est stipulé dans les documents européens ou internationaux. Au début de 2007, les premiers groupes de lutte de lUE sont devenus opérationnels. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *politique européenne de sécurité et de défense (PESD)*

funcție publică comunitară

Vezi *funcţionar al Comunităţii Europene*

Community public function

See *official of the Communities*

fonction publique communautaire

Voir *fonctionnaire des Communautés*

funcționalism

Avându-l ca principal exponent pe David Mitrany, unele prezumţii funcţionaliste se îndepărtează categoric de *mainstream*-ul realist, contestând centralitatea statului ca unitate de analiză sau instituţie politică. Pentru acest curent, natura umană este intrinsec bună, astfel încât formele de organizare politică nu trebuie să fie în mod obligatoriu coercitive (vezi statul ca deţinător al violenţei legitime), ci să se rezume la o reprezentare cât mai fidelă a nevoilor propriilor cetăţeni, situaţie ce ar reduce potenţialul de conflict între grupuri ca urmare a eficienţei cu care anumite probleme ar fi rezolvate. Rămân însă câteva întrebări, punctate adesea de criticii acestui curent : cum are loc procesul de identificare a nevoilor fiecăruia ? Cum poate fi asigurată raţionalitatea unor decizii colective ale noilor forme de organizare ?

Deşi funcţionalismul a contestat formele teritoriale de organizare politică (referitor la problema cetăţeniei, de exemplu, funcţionaliştii sunt adepţii unei viziuni cosmopolite, nefiind tributari ideii conform căreia natura umană s-ar desăvârşi drept cetăţenie la un nivel statal), această ideologie este importantă în prezentările teoriilor integrării, cel puţin pentru impactul asupra neofuncţionalismului, teorie extrem de influentă la nivel european, dar şi asupra unor dezvoltări ulterioare referitoare la interdependenţă, guvernanţă etc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

functionalism

Having David Mitrany as main exponent, some of the functionalist presumptions definitively alienate from the realist mainstream, denying the centeredness of state as analytical unit or political institution. According to this current, human nature is intrinsically good, so that the forms of political organization do not have to be coercive (the state's monopoly of legitimate violence), but to limit themselves to represent as accurate as possible their citizens' needs, situation which would reduce the potential of inter-groups conflicts due to the efficiency shown in resolving certain issues. There still remain some questions, frequently pointed by this current's critics : how can everyone's need be identified ? How can one guarantee the rationality of the collective decisions within the new forms of organization ?

Though functionalism has strongly rejected the territorial forms of political organization (regarding, for instance, the citizenship issue, functionalists support a cosmopolite vision, without being tributary to the idea that people accomplish their citizenship at the state level), it is important for the presentation of integration theories

because of the impact on neofunctionalism – an extremely influent theory at the European level, but also on further development of interdependency, governance etc. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

fonctionnalisme

Avec David Mitrany comme principal représentant, certaines hypothèses fonctionnalistes s'éloignent clairement du courant principal réaliste, mettant en question la centralité de l'État comme unité d'analyse ou unité politique. Pour ce courant, la nature humaine est intrinsèquement bonne, et par conséquent les formes d'organisation politique ne doivent pas être coercitives (voir l'État comme possesseur de la violence légitime), mais être réduites à une représentation, la plus fidèle possible, des besoins de ses propres citoyens, situation qui réduirait le potentiel de conflit entre les groupes suite à l'efficacité de la résolution de certains problèmes. Toutefois, il reste quelques questions, souvent mentionnées par les critiques de ce courant : quel est le processus d'identification des besoins de chacun ? Comment peut être assurée la rationalité des décisions collectives des nouvelles formes d'organisation ?

En dépit du fait que le fonctionnalisme a fermement contesté les formes territoriales d'organisation politique (par exemple en ce qui concerne le problème de la citoyenneté, les fonctionnalistes adoptent une vision cosmopolite, contrairement à l'idée que la nature humaine est accomplie comme citoyenneté au niveau de l'État), on ne doit pas l'ignorer dans toute présentation des théories de l'intégration, au moins pour l'impact sur le néofonctionnalisme, théorie extrêmement influente au niveau européen, mais aussi sur certaines développements ultérieures concernant l'interdépendance, la gouvernance, etc. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

funcționar al Comunității Europene

Funcţia publică comunitară desemnează administraţia comunitară – funcţionarii şi agenţii care o compun. Ea este un sistem hibrid care prezintă trăsăturile caracteristice proprii funcţionarilor internaţionali (legătura contractuală cu organizaţia respectivă) în acelaşi timp cu cele tipice funcţionarilor din administraţiile naţionale (statut, carieră). Noţiunea de *personal* în dreptul comunitar include două categorii : funcţionarii comunitari (marea majoritate a personalului comunitar) şi agenţii cu contract temporar (aceştia nu depăşesc 1 500-2 000 de persoane). Funcţia publică comunitară însumează aproape 25 000 de funcţionari şi agenţi, cei mai mulţi lucrând în cadrul Comisiei Europene (aproximativ 18 000), în timp ce Parlamentul European are 3 600, iar Consiliul Uniunii Europene dispune de 2 200.

Sintagma *funcţionar al Comunităţilor* desemnează orice persoană care a fost desemnată într-un post al uneia dintre instituţiile Comunităţilor. Un funcţionar trebuie să îşi îndeplinească atribuţiile şi să se comporte având permanent în vedere interesele Comunităţilor ; el nu solicită şi nu acceptă instrucţiuni din partea nici unui guvern şi a nici unei autorităţi, organizaţii sau persoane din afara instituţiei sale. Trebuie să îşi îndeplinească îndatoririle atribuite în mod obiectiv, imparţial şi în conformitate cu datoria sa de loialitate faţă de Comunităţi.

Activitatea funcţionarilor comunitari este reglementată de un statut ce prevede patru categorii: categoria A este formată din funcţionari cu pregătire universitară ce ocupă funcţii de direcţie, concepţie şi studiu, fiind împărţiţi în opt grade, de la A8 la A1, A1 reprezentând nivelul de director general; categoria B corespunde funcţiilor care necesită cunoştinţe de nivelul învăţământului secundar şi cuprinde funcţionari ce primesc şi analizează informaţiile necesare elaborării politicilor Uniunii Europene şi supravegherii respectării legislaţiei comunitare; categoria C corespunde funcţiilor de execuţie la nivel de secretariat şi arhivă, necesitând cunoştinţe de nivel mediu; categoria D corespunde funcţiilor manuale sau de serviciu care necesită cunoştinţe la nivelul învăţământului primar. Cerinţele generale pentru accesul unei persoane la funcţia publică comunitară sunt: să fie cetăţean al unui stat membru al Uniunii Europene; să beneficieze de toate drepturile civile; să fie în regulă cu serviciul militar; să respecte condiţii de moralitate; să cunoască două limbi oficiale comunitare.

Drepturile şi obligaţiile funcţionarilor comunitari, ca şi regimul lor economic şi social, sunt reglementate de Statutul lor. Astfel, funcţionarii publici comunitari pot: să fie asistaţi de Comunitatea Europeană în cazul unor ameninţări, ofense, atentate la persoană, bunuri sau familie; să li se ofere posibilitatea perfecţionării profesionale în conformitate cu principiul bunei funcţionări a Comunităţilor şi cu propriile interese; să menţină relaţiile personale (familiale, sociale, culturale) cu ţara de origine de aceea au dreptul să se deplaseze, o dată pe an, cu familia în ţara de origine pe cheltuiala Comunităţilor; să prezinte solicitări Administraţiei comunitare şi, dacă este cazul, să conteste soluţiile primite în faţa Curţii de Primă Instanţă; să cunoască motivaţia deciziilor care îi privesc; să consulte evaluările personale; să fie compensaţi dacă li s-au adus prejudicii din vina sau neglijenţa Administraţiei comunitare.

În fine, au drepturi colective, precum cel de a participa la activităţile asociaţiilor şi a sindicatelor, dar şi dreptul la grevă, şi, în plus, au dreptul de a locui în oraşul unde îşi are sediul instituţia la care lucrează.

Obligaţiile funcţionarilor comunitari sunt: să rămână independenţi în desfăşurarea activităţii lor, singurul criteriu valabil fiind interesul comunitar; le este interzis să solicite ori să accepte instrucţiuni de la guverne, autorităţi, organe sau persoane străine de instituţia în care lucrează; orice activitate externă, retribuită sau nu, are nevoie de avizul instituţiei; funcţionarul comunitar trebuie să declare natura activităţilor soţului/soţiei; să fie neutru, ceea ce îl obligă să se abţină de la exprimarea publică a opiniilor care pot afecta demnitatea funcţiei sale; să acţioneze cu onestitate şi discreţie la încheierea mandatului, astfel încât să nu utilizeze în scop personal cunoştinţele dobândite în timpul acestuia; să asiste şi să ajute cu loialitate superiorii; să păstreze secretul profesional, orice apariţie publică sau orice articol/carte având nevoie de aprobarea superiorilor; afirmarea publică a unor poziţii individuale nu poate fi considerată ca fiind a instituţiilor, cel ce o face asumându-şi consecinţele.

Funcţionarii primesc o retribuţie ce cuprinde un salariu de bază şi unele suplimente pentru copii, cheltuieli pentru şcoală, expatriere etc. Retribuţia comunitară nu este supusă fiscalităţii naţionale, ci unui impozit comunitar, garantându-li-se astfel tuturor funcţionarilor comunitari acelaşi tratament fiscal. Au un regim special de pensionare şi securitate socială.

Protocolul asupra privilegiilor şi imunităţilor CE, anexă a Tratatului de fuziune a executivelor semnat la 8 aprilie 1965 şi modificat de mai multe ori, regularizează

regimul CE şi cel aplicabil funcţionarilor, parlamentarilor, altor persoane cu responsabilităţi în instituţiile comunitare, dar şi al reprezentanţelor statelor membre şi Misiunilor CE în terţe state. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

official of the Communities

The term *official of the Communities* means any person who has been appointed to an established post on the staff of one of the institutions of the Communities.

An official shall carry out his duties and conduct himself solely with the interests of the Communities in mind ; he shall neither seek nor take instructions from any government, authority, organization or person outside his institution. He shall carry out the duties assigned to him objectively, impartially and in keeping with his duty of loyalty to the Communities. (Staff Regulations of Officials of the EC)

fonctionnaire des Communautés

Est fonctionnaire des Communautés au sens du présent statut toute personne qui a été nommée dans les conditions prévues à ce statut dans un emploi permanent d'une des institutions des Communautés par un acte écrit de l'autorité investie du pouvoir de nomination de cette institution.

Le fonctionnaire doit s'acquitter de ses fonctions et régler sa conduite en ayant uniquement en vue les intérêts des Communautés, sans solliciter ni accepter d'instructions d'aucun gouvernement, autorité, organisation ou personne extérieure à son institution. Il remplit les fonctions qui lui sont confiées de manière objective et impartiale et dans le respect de son devoir de loyauté envers les Communautés.

Dans l'exercice de ses fonctions, le fonctionnaire ne traite aucune affaire dans laquelle il a, directement ou indirectement, un intérêt personnel, notamment familial ou financier, de nature à compromettre son indépendance. (Statut des fonctionnaires des Communautés européennes)

Fundația Europeană pentru Formare (ETF)

Vezi *agenţii comunitare*

European Training Foundation (ETF)

See *Community agencies*

Fondation européenne pour la formation (ETF)

Voir *agences communautaires*

Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND)

Vezi *agenţii comunitare*

European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND)

See *Community agencies*

Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND)

Voir *agences communautaires*

G

Galileo

Galileo este numele dat sistemului european de navigaţie prin satelit la care Uniunea Europeană şi Agenţia Spaţială Europeană lucrează din 2002. Acest sistem, programat să intre în funcţiune în 2008, este format din 30 de sateliţi, ce au început să fie lansaţi din 2006, şi din staţii aflate la sol, prin care semnalele sunt transmise către utilizatori.

Cu ajutorul Galileo, utilizatorii care au un receptor (de exemplu, telefonul mobil) îşi pot stabili poziţia cu mai multă exactitate în timp real.

Galileo are rolul de a asigura fluiditatea, eficacitatea şi siguranţa transporturilor în Europa (prin localizarea vehiculelor, controlarea vitezei, sisteme de orientare etc.). Având funcţii multiple, poate fi de folos şi altor sectoare de activitate. Printre domeniile care ar putea beneficia de funcţiile programului Galileo se numără: serviciile sociale (asistenţă pentru persoanele cu dizabilităţi şi pentru persoanele în vârstă), justiţia şi vămile (localizarea suspecţilor, controale la frontiere), căutare şi salvare (orientare pe mare şi în munţi) şi agricultura (o mai mare precizie în gestionarea unor mari suprafeţe agricole).

În plus, Galileo va contribui la consolidarea identităţii ştiinţifice europene şi la dezvoltarea independenţei Uniunii Europene în domeniul poziţionării sateliţilor, considerat de importanţă strategică. Astfel, Galileo este o veritabilă alternativă la crearea unui monopol american, prin sistemul GPS. Va fi însă compatibil cu acesta, ca şi cu sistemul de navigaţie rus Glonass, fiind astfel o contribuţie la Sistemul Global de Navigaţie prin Satelit (GNSS). Spre deosebire de sistemul american şi de cel rusesc, Galileo a fost creat exclusiv în scopuri civile.

La 1 ianuarie 2007, a devenit funcţională Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS, agenţie comunitară ce are rolul, între altele, de a gestiona programul Galileo şi fondurile destinate acestuia. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Galileo

Galileo is the name of the European satellite navigation system which has been under development by the European Union and the European Space Agency (ESA) since 2002. It should be operational from 2008. Galileo is intended to ensure the fluidity, effectiveness

and safety of transport in Europe. Given its many applications, it may also be useful to other sectors of activity.

Galileo will strengthen Europe's scientific identity and develop the Union's independence in the strategic field of satellite positioning. It is thus a genuine alternative to the creation of a *de facto* monopoly for the American GPS system. Nonetheless, Galileo will be compatible with the GPS system, as well as the Russian radio navigation system Glonass.

Galileo will allow users equipped with a receiver to determine their position with great accuracy in real time. The programme comprises 30 satellites that have begun to be placed in orbit from 2006 onwards and ground stations to relay the signals to the users.

Among the other sectors which may benefit from applications of the Galileo programme are : the social services (assistance for the disabled and the elderly), justice and customs (border controls), search and rescue (navigation at sea and in mountainous terrain) and agriculture (precise management of large agricultural areas). (europa.eu)

Galileo

Galileo est le nom du système européen de navigation par satellites développé par l'Union européenne et l'Agence spatiale européenne (ESA) depuis 2002. Il devrait être opérationnel à partir de 2008. Galileo a pour but d'assurer la fluidité, l'efficacité et la sécurité des transports en Europe. Il peut également servir à d'autres secteurs d'activité grâce à ses multiples applications.

Galileo permettra de renforcer l'identité scientifique européenne et de développer l'indépendance de l'Union dans le domaine stratégique du positionnement par satellites. Il constitue ainsi une véritable alternative à l'instauration d'un monopole de fait au profit du GPS américain. Galileo sera néanmoins compatible avec ce dernier, de même qu'avec le système de radionavigation russe Glonass.

Galileo permettra aux utilisateurs équipés d'un récepteur de connaître avec une grande précision leur position en temps réel. Le programme est composé de 30 satellites placés sur orbite depuis 2006 et de stations au sol qui permettront de relayer les signaux vers les utilisateurs.

Parmi les autres secteurs susceptibles de profiter des applications du programme Galileo, on peut noter : les services sociaux (aide aux handicapés et aux personnes âgées), la justice et les douanes (contrôles frontaliers), les opérations de sauvetage (orientation en mer et en montagne) et l'agriculture (gestion précise des grandes surfaces agricoles). (europa.eu)

GATT

Vezi *Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT)*

GATT

See *General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)*

GATT

Voir *Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)*

Gaulle, Charles de

Charles de Gaulle (1890-1970) a fost un important om politic şi militar francez, primul preşedinte al celei de-a Cincea Republici Franceze (1959-1969). În ceea ce priveşte Uniunea Europeană, a fost exponentul curentului care a respins imixtiunea anglo-americană în politica externă europeană (de exemplu, în 1966 a retras complet forţele armate franceze din structurile militare integrate ale NATO), opunându-se vehement cererii Marii Britanii de a adera la CE în anii '60 şi fiind artizanul „politicii scaunului gol" (care a constat în retragerea în 1965 a oficialilor francezi din forurile comunitare decizionale din cauza reformelor PAC, situaţie rezolvată în 1966 prin Compromisul de la Luxembourg şi recunoaşterea pentru statele membre a dreptului de veto în chestiunile de interes naţional), măsură ce este considerată în prezent una dintre principalele cauze ale impasului în care a intrat mişcarea de integrare europeană după mijlocul anilor '60. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Gaulle, Charles de

Charles de Gaulle (1890-1970) was an important French politician and military man, the first President of the French Fifth Republic (1959-1969). Regarding the European Union, he was the exponent of the trend that repelled the Anglo-American intrusion in the European foreign policy (for example, in 1966 he completely withdrew the French military forces from NATO integrated military command), virulently opposing Great Britain's request to join the EC during the 1960s. He was the artisan of the „empty chair policy" (consisting in the 1965 French officials retreat from the communitarian discussions forums due to the CAP reforms, situation solved in 1966 through the Luxembourg Compromise and the recognition of the Member States' veto right in matters of national interest), a measure which is now considered one of the main causes that lead to the deadlock faced by the European integration movement after mid 1960s. (en.wikipedia.org)

Gaulle, Charles de

Charles de Gaulle (1890-1970) était un général et un homme d'État français, qui fut, depuis son exil à Londres, le chef de la résistance à l'occupation allemande de la France pendant la Seconde Guerre mondiale (la France libre), puis le fondateur de la Vème République en 1958, dont il devint le premier président de 1959 à 1969.

En ce qui concerne l'Europe, de Gaulle était partisan d'une „Europe des nations", où celles-ci devaient conserver leur pleine souveraineté, et hostile à l'idée d'une Europe supranationale.

En désaccord avec l'orientation prise par la construction européenne, la France pratiqua une „politique de la chaise vide" de juin 1965 à janvier 1966. (fr.wikipedia.org)

globalizare

Globalizarea se referă la fenomenul de deschidere a economiilor şi a frontierelor. Este un rezultat al intensificării schimburilor comerciale şi a circulaţiei capitalurilor, al

difuzării informaţiilor, cunoaşterii şi tehnicii, precum şi al procesului de dereglementare. Acest proces, care a avut o evoluţie accelerată în ultimii ani, se derulează atât pe criterii geografice, cât şi sectoriale.

Globalizarea aduce cu sine mai multe oportunităţi. Ea rămâne însă, în prezent, una dintre cele mai mari provocări pentru Uniunea Europeană. Pentru a putea beneficia la maximum de potenţialul de creştere al acestui fenomen şi pentru a garanta o distribuire echitabilă a beneficiilor sale, UE urmăreşte să pună în aplicare, prin guvernanţa multiplă, un model de dezvoltare durabilă, care să fie în acelaşi timp în beneficiul creşterii economice, al coeziunii sociale şi al protecţiei mediului.

Globalizarea este percepută şi ca un sistem de receptare şi abordare pe termen lung a marilor probleme contemporane, determinate de interacţiunea multiplelor procese şi fenomene economice, tehnice, politice, sociale, culturale, ecologice etc., şi preconizează soluţionarea lor într-o perspectivă extinsă de către comunitatea internaţională. (*Dicţionar de economie* ; infoeuropa.ro)

Variantă : *mondializare*.

globalization

Globalization refers to the phenomenon of the opening up of economies and borders, resulting from the increase in trade and capital movements, the movement of people and ideas, the spread of information, knowledge and technology and from a process of deregulation. This process, both geographic and sectoral, is not recent but has been accelerating in recent years.

While globalization is the source of many opportunities, it remains one of the greatest challenges facing the European Union today. In order to exploit fully the growth potential arising from this phenomenon and ensure that its benefits are shared fairly, the EU is working on setting up, via multilateral governance, a model for sustainable development aimed at reconciling economic growth, social cohesion and environmental protection. (europa.eu)

mondialisation

La mondialisation désigne le phénomène d'ouverture des économies et des frontières, résultat de l'accroissement des échanges commerciaux et des mouvements de capitaux, de la circulation des hommes et des idées, de la diffusion de l'information, des connaissances et des techniques ainsi que d'un processus de dérégulation. Ce processus, à la fois géographique et sectoriel, n'est pas récent mais connaît une accélération depuis quelques années.

La mondialisation est source de multiples opportunités mais reste l'un des défis majeurs auxquels l'Union européenne doit faire face aujourd'hui. Afin d'exploiter pleinement le potentiel de croissance de ce phénomène et de garantir une répartition équitable de ses bénéfices, l'Union veille à mettre en place, à travers une gouvernance multilatérale, un modèle de développement durable visant à concilier croissance économique, cohésion sociale et protection de l'environnement. (europa.eu)

Variante : *globalisation*.

Grupul ACP

Grupul ACP este format din state din Africa, Caraibe şi Pacific care sunt semnatare ale Acordului de la Georgetown din 1975 sau ale Acordului de parteneriat între ACP şi Uniunea Europeană, numit în mod oficial „Acordul de parteneriat ACP-CE" sau „Acordul de la Cotonou".

Obiectivele principale ale Grupului ACP sunt : dezvoltarea durabilă a statelor membre şi integrarea lor treptată în economia mondială, prin aceasta stabilindu-se ca priorităţi reducerea sărăciei şi în acelaşi timp realizarea unei noi ordini mondiale care să fie mai corectă şi mai echitabilă ; coordonarea activităţilor Grupului ACP în vederea punerii în aplicare a prevederilor Acordului de parteneriat ACP-CE ; consolidarea unităţii şi solidarităţii între statele ACP, precum şi a înţelegerii între popoarele lor, precum şi realizarea şi consolidarea păcii şi stabilităţii într-o societate democratică şi liberă.

Din Grupul ACP fac parte 79 de state, toate, cu excepţia Cubei, fiind semnatare ale Acordului de la Cotonou, prin care este formalizată relaţia cu Uniunea Europeană, astfel : 48 de ţări din Africa Subsahariană, 16 din Caraibe şi 15 din Pacific.

Statele membre ale Grupului ACP sunt : Africa de Sud, Angola, Antigua şi Barbuda, Belize, Capul Verde, Comore, Bahamas, Barbados, Benin, Botswana, Burkina Faso, Burundi, Camerun, Ciad, Coasta de Fildeş, Congo (Brazzaville), Congo (Kinshasa), Cuba, Djibouti, Dominica, Eritreea, Etiopia, Fiji, Gabon, Gambia, Ghana, Grenada, Guineea-Bissau, Guineea Ecuatorială, Guiana, Haiti, Jamaica, Kenya, Kiribati, Lesotho, Liberia, Madagascar, Malawi, Mali, Insulele Cook, Insulele Marshall, Insulele Solomon, Mauritania, Mauritius, Micronezia, Mozambic, Namibia, Nauru, Niger, Nigeria, Niue, Palau, Papua Noua Guinee, Republica Centrafricană, Republica Dominicană, Republica Guineea, Rwanda, St. Kitts şi St. Nevis, St. Lucia, St. Vincent şi Grenadine, Samoa, Sao Tomé şi Principe, Senegal, Seychelles, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Surinam, Swaziland, Tanzania, Timor Leste, Togo, Tonga, Trinidad şi Tobago, Tuvalu, Uganda, Vanuatu, Zambia, Zimbabwe.

Iniţial, Grupul ACP a fost creat cu scopul de a coordona cooperarea între statele sale membre şi Uniunea Europeană. Obiectivul său principal era de a negocia şi a pune în aplicare împreună acorduri de cooperare cu Comunitatea Europeană.

De-a lungul anilor, Grupul şi-a extins sfera activităţilor. De la crearea sa, colaborarea între statele membre a mers dincolo de dezvoltarea cooperării cu Uniunea Europeană, ajungând astăzi să acopere diverse domenii, precum comerţul, economia, politica şi cultura, inclusiv în cadrul diferitelor foruri internaţionale, ca, de exemplu, Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC).

Cooperarea între Uniunea Europeană şi Grupul ACP a început în 1975, cu ocazia primei convenţii de la Lomé, însă originea acestui tip de parteneriat datează încă de la naşterea Europei ca entitate regională organizată. De fapt, odată cu semnarea Tratatului de la Roma, în 1957, s-a creat o formă de cooperare cu ţările şi teritoriile de peste mări ale celor şase state semnatare : Germania, Belgia, Franţa, Italia, Luxembourg şi Olanda, în special cu cele din Africa Centrală şi de Vest care aveau legături cu Franţa. (Traducere din engleză de Oana Andreea Ion)

ACP Group

The African, Caribbean and Pacific Group of States (ACP) is an organization created by the Georgetown Agreement in 1975. It is composed of African, Caribbean and Pacific States signatories to the Georgetown Agreement or the Partnership Agreement between the ACP and the European Union, officially called the „ACP-EC Partnership Agreement" or the „Cotonou Agreement".

The ACP Group's main objectives are: a sustainable development of its Member States and their gradual integration into the global economy, which entails making poverty reduction a matter of priority and establishing a new, fairer, and more equitable world order; co-ordination of the activities of the ACP Group in the framework of the implementation of ACP-EC Partnership Agreements; consolidation of unity and solidarity among ACP States, as well as understanding among their peoples; establishment and consolidation of peace and stability in a free and democratic society.

The ACP Group consists of 79 Member-States, all of them, save Cuba, signatories to the Cotonou Agreement which binds them to the European Union: 48 countries from Sub-Saharan Africa, 16 from the Caribbean and 15 from the Pacific.

The ACP countries are: Angola, Antigua and Barbuda, Bahamas, Barbados, Belize, Benin, Botswana, Burkina Faso, Burundi, Cameroon, Cape Verde, Central African Republic, Chad, Comoros, Congo (Brazzaville), Congo (Kinshasa), Cook Islands, Côte d'Ivoire, Cuba, Djibouti, Dominica, Dominican Republic, Equatorial Guinea, Eritrea, Ethiopia, Fiji, Gabon, Gambia, Ghana, Grenada, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Jamaica, Kenya, Kiribati, Lesotho, Liberia, Madagascar, Malawi, Mali, Marshall Islands, Mauritania, Mauritius, Micronesia, Mozambique, Namibia, Nauru, Niger, Nigeria, Niue, Palau, Papua New Guinea, Republic of Guinea, Rwanda, St. Kitts and Nevis, St. Lucia, St. Vincent and the Grenadines, Samoa, Sao Tome and Principe, Senegal, Seychelles, Sierra Leone, Solomon Islands, Somalia, South Africa, Sudan, Suriname, Swaziland, Tanzania, Timor Leste, Togo, Tonga, Trinidad and Tobago, Tuvalu, Uganda, Vanuatu, Zambia, Zimbabwe.

The Group was originally created with the aim of co-ordinating co-operation between its members and the European Union. Its main objective was to negotiate and implement, together, co-operation agreements with the European Community.

Over the years, the Group extended its range of activities. Since then, co-operation among its members has gone beyond development co-operation with the European Union and covers a variety of fields spanning trade, economics, politics and culture, in diverse international fora such as the World Trade Organization (WTO).

Co-operation between the European Union and the ACP Group began in 1975 with the First Lomé Convention but the origin of this type of partnership dates back to the birth of Europe itself as an organized regional entity. In fact, as soon as the Treaty of Rome was signed in 1957, it created an avenue for co-operation with the Overseas Countries and Territories (OCTs) of the six signatory countries: Germany, Belgium, France, Italy, Luxembourg and Holland, i.e. essentially West and Central African countries with ties to France. (acpsec.org)

Groupe ACP

Le Groupe des États d'Afrique, des Caraïbes et du Pacifique (ACP) est une organisation instituée par l'Accord de Georgetown en 1975. Sont membres du Groupe ACP les États d'Afrique, des Caraïbes et du Pacifique parties signataires de cet Accord ou de l'Accord de Partenariat entre les ACP et l'Union européenne officiellement denommé „Accord de Partenariat ACP-CE" ou encore „Accord de Cotonou".

Les objectifs principaux du Groupe ACP sont : le développement durable et leur intégration progressive dans l'économie mondiale, ce qui implique en priorité la lutte contre la pauvreté et pour l'établissement d'un nouvel ordre mondial plus juste et plus équitable ; la coordination des activités du Groupe ACP dans le cadre de la mise en œuvre des Accords de partenariat ACP-CE ; la consolidation de l'unité et de la solidarité entre les États ACP, ainsi que la compréhension entre les peuples et l'installation et la consolidation de la paix et la stabilité, dans un environnement de démocratie et de liberté.

Le Groupe ACP compte 79 États membres, tous, à l'exception de Cuba, signataires de l'Accord de Cotonou qui les lie à l'Union européenne : 48 pays d'Afrique sub-saharienne, 16 de la Caraïbe et 15 du Pacifique.

Les pays ACP sont : Afrique du Sud, Angola, Antigua et Barbuda, Bahamas, Belize, Barbades, Bénin, Botswana, Burkina Faso, Burundi, Cameroun, Cap Vert, Comores, Congo (Brazzaville), Congo (Kinshasa), Côte d'Ivoire, Cuba, Djibouti, Dominique, Érythrée, Éthiopie, Fidji, Gabon, Gambie, Ghana, Grenade, Guinée-Bissau, Guinée équatoriale, Guyane, Haiti, Îles Cook, Îles Marshall, Îles Salomon, Jamaïque, Kenya, Kiribati, Lesotho, Liberia, Madagascar, Malawi, Mali, Maurice, Mauritanie, Micronésie, Mozambique, Namibie, Nauru, Niger, Nigeria, Niue, Ouganda, Palau, Papouasie Nouvelle Guinée, République Centrafricaine, République Dominicaine, République de Guinée, Rwanda, Saint Christophe et Nevis, Saint Vincent et Grenadines, Sainte Lucie, Samoa, Sao Tome et Principe, Sénégal, Seychelles, Sierra Leone, Somalie, Soudan, Suriname, Swaziland, Tanzanie, Tchad, Timor Leste, Togo, Tonga, Trinité et Tobago, Tuvalu, Vanuatu, Zambie, Zimbabwe.

Au départ, le Groupe a été créé en vue de coordonner la coopération de ses membres avec l'Union européenne. Son objectif essentiel était de négocier et de mettre en œuvre ensemble des accords de coopération avec la Communauté européenne.

Avec le temps, le Groupe a élargi ses champs d'activités. La coopération entre ses membres va désormais au-delà de la coopération au développement avec l'Union européenne et couvre des domaines variées tant sur le plan commercial, économique, politique et culturel, et ce dans des dans des instances internationales diverses dont l'Organisation mondiale du commerce (OMC).

La coopération entre l'Union européenne et le Groupe ACP a commencé en 1975 avec la Première Convention de Lomé mais l'origine de ce type de partenariat remonte à la naissance même de Europe en tant qu'entité régionale organisée. En effet, dès la signature du Traité de Rome en 1957, celui-ci réservait une place à la coopération avec les Pays et Territoires d'Outre-mer (PTOM), des six pays signataires (l'Allemagne, la Belgique, la France, l'Italie, le Luxembourg et les Pays-Bas), en fait essentiellement des pays d'Afrique de l'Ouest et d'Afrique Centrale liés à la France. (acpsec.org)

Grupul celor opt (G8)

G8 reprezintă grupul statelor celor mai puternic industrializate din lume. La început, în anii 70, la întâlniri participau miniştrii de finanţe ai Franţei, Germaniei, Marii Britanii şi Statelor Unite ale Americii. La scurtă vreme li s-a alăturat şi Japonia. Astfel a luat naştere Grupul celor cinci. Întâlnirile au continuat să fie informale şi se desfăşurau în secret, la ele începând să participe şi guvernatorii băncilor naţionale. Cu ocazia „Conferinţei pentru securitate şi cooperare în Europa" care a avut loc în 1975 la Helsinki, preşedinţii şi miniştrii de externe ai Franţei, Germaniei, Marii Britanii, Statelor Unite şi Japoniei au avut o întâlnire secretă la Ambasada Marii Britanii şi au decis să se reunească în fiecare an. Prima conferinţă a avut loc câteva luni mai târziu în Franţa. Pe lângă cele cinci ţări, a participat şi Italia, reprezentată de preşedintele Consiliului de Miniştri, Aldo Moro, şi astfel a luat naştere G6. În 1976, grupului i s-a alăturat şi Canada. Astfel s-a născut G7. Odată cu intrarea Rusiei în acest grup, în 1998, după conferinţa de la Birmingham, a apărut G8. De fapt şi astăzi G8 este definit ca grupul celor şapte state puternic industrializate plus Rusia. G8 este perceput ca un puternic instrument al globalizării. (Mihai Vasilescu)

Group of Eight (G8)

G7 was the meeting of the Finance Ministers from the group of seven industrialized nations of the world, formed in 1976 when Canada joined the Group of Six (France, Germany, Italy, Japan, United Kingdom, United States of America).

G7 consists of the world's seven largest industrial market economies: the United States, Japan, Germany, France, Britain, Italy and Canada. The leaders of these countries meet annually to discuss political and economic issues of mutual concern; these meeting have been surplanted by the G8. In addition, G7 Finance Ministers meet several times a year to discuss economic policy, to which Russia is not a party. Russia joined the G7 in 1998, making it the G8. (en.wikipedia.org)

Groupe des huit (G8)

Proposé par la France en 1975, le G8 est un groupe informel de discussion entre les chefs d'État et de Gouvernement des pays les plus industrialisés du monde. Le G8 a pour objectif d'identifier les mesures à prendre sur les grandes questions touchant à la mondialisation et de favoriser leur mise en œuvre dans les organisations internationales compétentes. Sans personnalité juridique, ni secrétariat permanent, le G8 ne prend pas de mesures de caractère obligatoire et exerce essentiellement un rôle d'impulsion. Composé de six membres à sa création en 1975, puis de sept en 1976 avec le Canada, le groupe est maintenant identifié comme „G8" du fait de l'inclusion de la Russie qui a été progressive de 1992 à 2003 (participation à part entière au Sommet d'Évian). Les ministres des Finances continuent à tenir néanmoins quelques réunions en format G7. L'information des pays européens non membres du G8 est assurée par la présidence de l'UE, et le Président de la commission européenne participe aux sommets depuis 1977. (diplomatie.gouv.fr)

Grupul TREVI

Grupul TREVI (Terorism, Radicalism, Extremism şi Violenţă Internaţională) se referă la un organism interguvernamental creat în 1975 de cele 12 state comunitare de la acea vreme. TREVI era însărcinat iniţial cu asigurarea coordonării între statele membre ale Uniunii Europene a activităţilor antiteroriste. Ulterior, atribuţiile acestui grup s-au extins treptat la o serie largă de aspecte transfrontaliere ale securităţii interne, iar în 1992 aria sa de acţiune şi a altor organisme similare a fost încorporată în pilonul al treilea al Uniunii Europene, Justiţie şi Afaceri Interne. Grupul TREVI este, într-un fel, precursorul JAI chiar dacă miniştrii care se reuneau erau cei de externe, dat fiind faptul că iniţial se avea în vedere doar coordonarea acţiunii exerne în materie de terorism şi crimă organizată. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

TREVI Group

The TREVI Group (Terrorism, Radicalism, Extremism and International Violence) refers to an intergovernmental organism created by the 12 EC states in 1975, initially charged with ensuring the co-ordination of inter-state anti-terrorism activities. The group's work was based on intergovernmental co-operation between the 12 states, a process which excludes the main EC institutions - the European Commission and the European Parliament. Later on, this group's responsibilities have been expanded to a wide range of internal security trans-borders issues, and in 1992, its area of activity as well as the one of other similar bodies have been incorporated in the third Pillar of the European Union, Justice and Home Affairs. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Groupe TREVI

Le groupe TREVI (terrorisme, radicalisme, extrémisme et violence internationale) a été créé en 1975, en dehors du cadre institutionnel de la Communauté européenne, pour améliorer la coopération entre les États membres dans le domaine de la sécurité intérieure, surtout de la lutte contre le terrorisme. Ses compétences sont étendues en 1985 à l'immigration illégale et à la criminalité organisée. Le groupe TREVI a été établi à Rome. Il est constitué d'Officiels des Ministères de la Justice et de l'Intérieur responsables de l'application de la loi et d'autres matières. (europa.eu)

grupuri de lucru

Vezi *comitete şi grupuri de lucru*

working groups (WG)

See *committees and working parties*

groupes de travail

Voir *comités et groupes de travail*

grupuri politice în Parlamentul European

Având în vedere dimensiunea comunitară a Parlamentului European (PE), membrii lui se reunesc în funcţie de apartenenţa lor politică, şi nu în funcţie de naţionalitate. Numărul de deputaţi necesar formării unui grup politic este mai redus atunci când grupul e compus din reprezentanţii mai multor state şi mai mare dacă este vorba despre reprezentanţii unui singur stat: 29 dacă deputaţii aparţin unui singur stat, 23 dacă deputaţii provin din două state, 18 dacă provin din trei state şi 14 dacă provin din patru sau mai multe state.

PE este format din opt grupuri politice: Gruparea Partidului Popular European (Creştin-Democrat) şi al Democraţilor Europeni (PPE-DE); Gruparea Partidului Socialiştilor Europeni (PSE); Gruparea Alianţei Liberalilor şi Democraţilor pentru Europa (ALDE); Gruparea Uniunea pentru Europa Naţiunilor (UEN); Gruparea Ecologiştilor (Verzilor)/ Alianţa Liberă Europeană (ECO/ALE); Gruparea Confederată Stânga Unită Europeană/ Stânga Ecologistă Nordică (GSE/SEN); Gruparea Independenţă şi Democraţie (eurosceptici) (IND/DEM); Gruparea Identitate, Tradiţie, Suveranitate. Pe lângă aceste grupuri politice, există şi membri ai Parlamentului European neafiliaţi – altfel spus, independenţi (NA). (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Vezi şi *Parlamentul European*

political groups within the European Parliament

Having in view of the Community dimension of the European Parliament, the MEPs are reuniting as political groups and not depending on their nationality. The number of deputies necessary to form a political group is lower when it has representatives from more states and it is higher when they are the representatives of a single state: 29 if the deputies belong to one state, 23 if the deputies come from two states, 18 if they come from three states and 14 if they came from four or more states.

The European Parliament is made up of 8 political groups: Group of the European People's Party (Christian Democrats) and European Democrats; Socialist Group in the European Parliament; Group of the Alliance of Liberals and Democrats for Europe; Union for Europe of the Nations Group; Group of the Greens/European Free Alliance; Confederal Group of the European United Left – Nordic Green Left; Independence/ Democracy Group; Identity, Tradition and Sovereignty Group. (europa.eu; translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *European Parliament*

groupes politiques au Parlement européen

Au sein du Parlement européen, les députés se regroupent non par fractions nationales, mais selon leur sensibilité politique. Les groupes politiques du Parlement européen traduisent les orientations des partis nationaux qui les composent. Le Président de chaque groupe politique siège à la Conférence des Présidents et exprime, en séance plénière, les positions de son groupe sur les problèmes traités.

Le nombre minimal de députés requis pour former un groupe politique est fixé à 29, si les députés appartiennent à un seul État membre, à 23 députés, s'ils appartiennent à

deux États membres, à 18 députés s'ils appartiennent à trois États membres et à 14 députés s'ils appartiennent à quatre États membres ou davantage.

Il y a 8 groupes politiques au Parlement européen : Groupe du parti populaire européen (Démocrates-chrétiens) et des Démocrates européens ; Groupe socialiste au Parlement européen ; Groupe Alliance des démocrates et des libéraux pour l'Europe ; Groupe Union pour l'Europe des Nations ; Groupe des Verts/Alliance libre européenne ; Groupe confédéral de la Gauche unitaire européenne/Gauche verte nordique ; Groupe Indépendance/Démocratie ; Groupe Identité, Tradition, Souveraineté. (europa.eu)

Voir aussi *Parlement européen*

guvernanță europeană

Dezbaterea pe tema guvernanței europene, lansată de Comisia Europeană prin Cartea albă publicată în iulie 2001, acoperă normele, procedurile și practicile ce influențează modul în care sunt exercitate puterile în cadrul Uniunii Europene.

Se urmărește adoptarea unor noi forme de guvernanță care să aducă Uniunea mai aproape de cetățenii săi, să o facă mai eficientă, să consolideze legitimitatea instituțiilor sale și democrația în Europa.

Această guvernanță trebuie să se manifeste prin elaborarea și aplicarea unor politici publice mai bune și mai consecvente, în cadrul cărora organizațiile societății civile să colaboreze cu instituțiile europene. Ea implică și o îmbunătățire a calității legislației europene, făcând-o mai eficientă și mai simplă.

Mai mult decât atât, UE trebuie să contribuie la dezbaterea referitoare la guvernanța mondială și să joace un rol important în îmbunătățirea modului de funcționare a instituțiilor internaționale.

Definirea guvernanței este destul de dificilă, ținând cont de flexibilitatea termenului. Cu toate acestea, rezumând principalele puncte de vedere privind guvernanța, caracteristicile sale de bază sunt : conștientizarea inadvertenței marilor teorii explicative și a ideii că nu poate exista o teorie exhaustivă a integrării europene ; concentrarea asupra caracterului original al Uniunii Europene ; influența studiilor comparative ; contestarea abordărilor centrate pe un stat supus atât influențelor externe (fie supranaționale, fie consecințe ale interdependenței globale crescânde), cât și interne, permeabilitatea și influențarea reciprocă a acestor niveluri ridicând întrebări legate de eficiența statutului de mediator existent sau posibil, cum se părea, al statului ; analiza suplimentară a modului în care, deși pornind la drum cu preferințe și instituții majoritar interguvernamentale, s-a ajuns, neintenționat, la alte efecte ; analiza unui sistem multistratificat din perspectiva diferitelor rezultate ale politicilor, a capacității de influențare a designului și a rezultatelor acestora etc.

Astfel, guvernanța reprezintă de fapt un amalgam de studii cu o serie de puncte de interes comune, presupunând existența unei Uniuni Europene ca fenomen sui-generis. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

European governance

The debate on European governance, launched by the Commission in its White Paper of July 2001, concerns all the rules, procedures and practices affecting how powers are exercised within the EU. The aim is to adopt new forms of governance that bring the Union closer to European citizens, make it more effective, reinforce democracy in Europe and consolidate the legitimacy of the institutions. The Union must reform itself in order to fill the democratic deficit of its institutions. This governance should lie in the framing and implementation of better and more consistent policies associating civil society organizations and the European institutions. It also entails improving the quality of European legislation, making it clearer and more effective. Moreover, the EU must contribute to the debate on world governance and play an important role in improving the operation of international institutions.

The attempts to define governance are rather difficult, taking into account the term's flexibility. Nevertheless, summing up the most important points of view regarding governance, these are its main characteristics: realizing the inadvertence of great explanatory theories and the idea that there cannot be an exhaustive theory regarding the European integration; focusing on the EU's original character; the influence of comparative studies; denying the approaches centered on a state susceptible to influences both external (either supranational or consequences of an increasing global interdependence), or internal, the permeability and mutual influence between these levels raising questions regarding the efficiency of the mediator role played, or possibly played, as it seemed, by the state; additional analysis of the way through which the establishment of mainly intergovernmental institutions (based on the state's preferences) unintentionally led to different effects; analysis of a multi-level system taking into account the results of various policies, and the capacity of influencing their design and results etc.

In other words, governance represents in fact a combination of studies having a number of common interest points, which assume the existence of the EU as a sui generis phenomenon. (europa.eu; translated from Romanian by Daniela Răpan)

gouvernance européenne

Le débat sur la gouvernance européenne, lancé par la Commission dans son livre blanc de juillet 2001, concerne l'ensemble des règles, des procédures et des pratiques ayant trait à la manière dont les pouvoirs sont exercés au sein de l'Union européenne. L'objectif consiste à adopter de nouvelles formes de gouvernance qui rapprochent davantage l'Union des citoyens européens, la rendent plus efficace, renforcent la démocratie en Europe et consolident la légitimité de ses institutions. L'Union doit mener une réforme afin de combler le déficit démocratique de ses institutions. Cette gouvernance est censée résider dans l'élaboration et la mise en œuvre de politiques publiques meilleures et plus cohérentes associant les organisations de la société civile aux institutions européennes. Elle passe également par une amélioration de la qualité de la législation européenne, par son efficacité et par sa simplicité. Par ailleurs, l'Union européenne doit contribuer au débat sur la gouvernance mondiale et jouer un rôle important afin d'améliorer le fonctionnement des institutions internationales.

Les tentatives de définir la gouvernance sont assez difficiles, compte tenu de la flexibilité du terme. Toutefois, en résumant les principaux points de vue sur la gouvernance, ses principales caractéristiques sont : la prise de conscience sur l'inadvertance des grandes théories explicatives et de l'idée qu'il ne peut pas exister une théorie exhaustive sur l'intégration européenne ; l'accent sur le caractère original de l'UE ; l'influence des études comparatifs ; la contestation des approches centrées sur un État soumis tant aux influences externes (soit supranationales, soit des conséquences de l'interdépendance globale croissante), qu'internes, la perméabilité et l'influence réciproque entre ces niveaux, avec des questions sur l'efficience de l'État comme médiateur, rôle joué, ou possiblement joué, parait-il, par l'État ; l'analyse supplémentaire de la façon dont, même si on a commencé avec des préférences et des institutions majoritairement intergouvernementales, on est arrivé, de manière non-intentionnelle, à d'autres effets ; l'analyse d'un système multi stratifié, dans la perspective des différents résultats et politiques, de la capacité d'influence du design et de ses résultats.

Ainsi, la gouvernance représente un amalgame d'études, avec certains intérêts communs, qui suppose l'existence d'une Union européenne comme phénomène sui generis. (europa.eu ; traduit du roumain par Irina Papuc)

H

hotărâre (a Curții de Justiție a Comunităților Europene)

Dispoziţie, sentinţă judecătorească a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE), cu caracter obligatoriu. Hotărârile Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene constituie o jursiprudenţă de maximă importanţă, având în vedere că dreptul comunitar primează în faţa dreptului naţional. (Traducere din franceză)

Vezi şi *jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene*

judgement (of the ECJ)

A judgement is a decision of a judicial nature made by the Court of Justice of the European Communities (CJEC). It is the final decision of the court resolving the dispute and determining the rights and obligations of the parties. The judgments of the Court are a very important jurisprudence, taking into account that Community law takes precedence over national law. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *ECJ case law*

arrêt (de la CJCE)

Décision à caractère juridictionnel rendue par la Cour de justice des Communautés européennes (CJCE). Les arrêts de la Cour constituent une jurisprudence d'autant plus importante que le droit communautaire prime sur les droits nationaux. (*Dictionnaire de l'UE*)

Voir aussi *jurisprudence de la CJCE*

I

IATE

IATE este abreviere de la „Inter Active Terminology for Europe", reprezentând o bază de date terminologică interinstituţională a Uniunii Europene, utilizată de diferite instituţii ale ei pentru a culege, a distribui şi a administra împreună terminologia specifică Uniunii Europene. IATE cuprinde aproximativ 1,4 milioane de intrări terminologice multilingve, inclusiv în limba română.

IATE a fost concepută pentru a găzdui toate resursele terminologice ale Uniunii pe un site central, astfel încât informaţiile respective să fie mai uşor accesibile şi prezentate într-un mod standardizat. IATE înglobează toate bazele de date terminologice folosite anterior de serviciile de traducere ale Uniunii Europene (de exemplu, Eurodicautom, TIS şi Euterpe) într-o singură bază de date interinstituţională accesibilă şi interactivă. IATE este administrată în comun de principalele instituţii ale Uniunii Europene. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

IATE

IATE (Inter Active Terminology for Europe) is the EU inter-institutional terminology database. IATE has been used in the EU institutions and agencies since summer 2004 for the collection, dissemination and shared management of EU-specific terminology. The project partners are: European Commission, Parliament, Council, Court of Justice, Court of Auditors, Economic & Social Committee, Committee of the Regions, European Central Bank, European Investment Bank, Translation Centre for the Bodies of the EU. The project was launched in 1999 with the objective of providing a web-based infrastructure for all EU terminology resources, enhancing the availability and standardization of the information. IATE incorporates all of the existing terminology databases of the EU's translation services into a single new, highly interactive and accessible interinstitutional database. The following legacy databases have been imported into IATE, which now contains approximately 1.4 million multilingual entries: Eurodicautom (Commission), TIS (Council), Euterpe (EP), Euroterms (Translation Centre), CDCTERM (Court of

Auditors). The IATE web site is administered by the Translation Centre for the Bodies of the European Union in Luxembourg on behalf of the project partners. (IATE)

IATE

IATE (Inter Active Terminology for Europe) est la base de données terminologique de l'Union européenne.

IATE est utilisée par les différentes institutions de l'UE pour réunir, diffuser et gérer collectivement la terminologie propre à l'Union. Elle contient environ 1,4 million d'entrées multilingues.

IATE vise à rassembler toutes les ressources terminologiques de l'UE au sein d'un même site web, afin de faciliter la consultation des informations et d'en uniformiser la présentation. IATE réunit toutes les bases de données terminologiques utilisées jusqu'aujourd'hui par les différents services de traduction de l'Union européenne (comme Eurodicautom, TIS et Euterpe). Elle est gérée conjointement par les institutions de l'UE. (europa.eu)

ierarhia actelor normative comunitare

O declaraţie anexată Tratatului privind Uniunea Europeană prevede posibilitatea de a se reevalua clasificarea actelor comunitare, pentru a se stabili o ierarhie adecvată a diferitelor categorii de acte.

Obiectivul principal al unei astfel de ierarhii ar fi să permită autorităţii legislative să se concentreze mai degrabă asupra aspectelor politice ale problemelor discutate decât asupra chestiunilor de detaliu. Această ierarhie ar stabili şi procesul de decizie comunitar : actele de tip constituţional ar fi adoptate prin proceduri mai restrictive (unanimitate, majoritate calificată consolidată, aviz conform etc.) ; apoi, instrumentele legislative ar fi adoptate prin proceduri mai flexibile (cum ar fi procedura de codecizie), dar nu atât de flexibile precum cele de punere în aplicare (adoptate, de exemplu, prin delegarea instituţională a unor atribuţii către Comisie).

Această temă a fost abordată în 1990, în cadrul dezbaterilor privind introducerea procedurii de codecizie în tratat. Ideea de bază era să nu se aplice o procedură foarte riguroasă unor acte de importanţă secundară, evitându-se astfel sufocarea mecanismului legislativ. În 1991, în timpul negocierilor privind Tratatul de la Maastricht, Comisia a propus să fie introduse o ierarhie a actelor şi o nouă tipologie a normelor comunitare (tratate, legi, acte secundare sau acte de punere în aplicare). Această propunere nu a fost însă adoptată, din cauza diferenţelor dintre tradiţiile juridice naţionale.

Constituţia Europeană prevedea simplificarea acestei ierarhii a normelor, instituind trei categorii de acte, adoptate prin proceduri de decizie diferite : *acte legislative* – legi europene şi legi-cadru europene ; *acte nelegislative* – regulamente europene şi decizii europene ; *acte neobligatorii* – avize şi recomandări. În final, această propunere a fost amânată, Tratatul de la Lisabona menţinând actualul sistem. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

Variantă : *ierahie normativă*.

hierarchy of Community acts

A declaration annexed to the Treaty on European Union states that it might be possible to review the classification of Community acts with a view to establishing an appropriate hierarchy between the different categories of act.

The main purpose of such a hierarchy would be to enable the lawmaking authority to concentrate on policy aspects of particular issues rather than on questions of detail. It would dictate the shape of the Community decision-making process by ensuring that instruments of constitutional status were subject to more restrictive procedures (such as adoption by unanimous vote, reinforced qualified majority, and assent) than legislative instruments, which are themselves subject to less flexible procedures (for example, the co-decision procedure) than implementing instruments (for instance, the institutionalized delegation of powers to the Commission).

The subject was addressed in 1990 in the early discussions on the possibility of incorporating the co-decision procedure into the Treaty. The underlying idea was to avoid an over-rigorous procedure being applied to certain acts of secondary importance and thereby prevent the legislative machinery becoming congested. In 1991, during the negotiations on the Treaty of Maastricht, the Commission proposed introducing a hierarchy of norms and a new system for classifying Community instruments (treaties, laws, secondary or implementing acts), but failed to overcome the problems posed by the different national legal traditions.

The European Constitution provided for simplification of this hierarchy of norms. It established three categories of instruments, governed by different decision-making procedures : legislative instruments – European laws and framework laws ; non-legislative instruments – European regulations and decisions ; and non-mandatory instruments – opinions and recommendations. In the end, this proposal was postponed, the Lisbon Treaty maintaining the current system. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Variant : *normative hierarchy*.

hiérarchie des actes communautaires

Une déclaration annexée au Traité sur l'Union européenne prévoit qu'il serait possible de revoir la classification des actes communautaires en vue d'établir une hiérarchie appropriée entre les différentes catégories de normes.

L'objectif principal d'une telle hiérarchie serait de permettre au législateur de se concentrer sur les aspects politiques des problèmes, plutôt que sur les questions de détail. Elle conditionnerait le processus décisionnel communautaire en assurant que les actes de rang constitutionnel sont soumis à des procédures plus contraignantes (unanimité, majorité qualifiée renforcée, avis conforme, etc.) que les actes législatifs, eux-mêmes soumis à des procédures moins souples (procédure de codécision, notamment) que les actes d'application (délégation institutionnalisée de pouvoirs à la Commission, par exemple).

La question a fait l'objet de discussions dans le contexte des premiers débats de 1990 sur la possibilité d'introduire la procédure de codécision dans le traité. L'idée sous-jacente était d'empêcher qu'une procédure trop lourde soit appliquée à certains actes d'importance secondaire, dans le but d'éviter l'asphyxie législative. En 1991, l'introduction d'une

hiérarchie des actes et d'une nouvelle typologie des normes communautaires (traité, loi, actes secondaires ou d'application) avait été proposée par la Commission lors des négociations sur le Traité de Maastricht, mais elle s'est heurtée aux diverses traditions juridiques nationales.

La Constitution européenne proposait de simplifier cette hiérarchie des actes communautaires. Elle établissait trois catégories d'actes, régis par des procédures décisionnelles différentes : actes législatifs – loi et loi-cadre européenne ; actes non-législatifs – règlement européen et décision européenne ; et actes non contraignants – avis et recommandation. Cette proposition a été délaie et le Traité de Lisbonne maintient le système actuel. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Variante : *hiérarchie normative*.

ierarhie normativă

Vezi *ierarhia actelor normative comunitare*

normative hierarchy

See *hierarchy of Community acts*

hiérarchie normative

Voir *hiérarchie des actes communautaires*

imnul european

Acesta nu este doar imnul Uniunii Europene (adoptat de Parlamentul European în 1985, conform Raportului Adonnino), ci şi al Europei în general.

Melodia este din *Simfonia a noua*, compusă în 1823 de Ludwig van Beethoven, care a transpus în muzică „Odă bucuriei", scrisă de Friedrich von Schiller în 1785, poezie ce exprimă viziunea idealistă a autorului de înfrăţire a oamenilor, idee împărtăşită de Beethoven. Fără cuvinte, în limbajul universal al muzicii, acest imn exprimă idealul de libertate, pace şi solidaritate al Europei.

Tratatul de la Lisabona lasă la alegerea statelor membre utilizarea simbolurilor Uniunii Europene. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European Anthem

This is the anthem not only of the European Union (adopted by the European Parliament in 1985) but also of Europe in a wider sense. The melody comes from the *Ninth Symphony* composed in 1823 by Ludwig van Beethoven. For the final movement of this symphony, Beethoven set to music the „Ode to Joy" written in 1785 by Friedrich von

Schiller. This poem expresses Schiller's idealistic vision of the human race becoming brothers – a vision Beethoven shared. Without words, in the universal language of music, this anthem expresses the ideals of freedom, peace and solidarity for which Europe stands. In 1985, it was adopted by EU heads of State and government as the official anthem of the European Union. It is not intended to replace the national anthems of the Member States but rather to celebrate the values they all share and their unity in diversity. According to the Lisbon Treaty, using the EU symbols is not compulsory for the Member States. (europa.eu)

hymne européen

Cet hymne (adopté par le Parlement européen en 1985) n'est pas seulement celui de l'Union européenne, mais aussi celui de l'Europe au sens large. La mélodie est tirée de la *Neuvième symphonie* composée en 1823 par Ludwig van Beethoven. Pour le dernier mouvement de cette symphonie, Beethoven a mis en musique l'„Ode à la joie" écrite en 1785 par Friedrich von Schiller. Ce poème exprime la vision idéaliste que Schiller avait de la race humaine, une vision de fraternisation de tous les hommes que partageait aussi Beethoven. Cet hymne sans paroles évoque, grâce au langage universel de la musique, les idéaux de liberté, de paix et de solidarité incarnés par l'Europe. Les chefs d'État et de gouvernement de l'Union européenne en ont fait l'hymne officiel de l'Union en 1985. Il n'est pas destiné à remplacer les hymnes nationaux des États membres, mais à célébrer les valeurs qu'ils partagent tous, ainsi que leur unité dans la diversité. Conformément au Traité de Lisbonne, l'utilisation des symboles de l'EU n'est pas obligatoire pour les États membres. (europa.eu)

impozitare

Cu toate că au fost create o Piaţă Unică şi o Uniune Economică şi Monetară, încă nu există o politică fiscală comunitară în adevăratul sens al cuvântului. Guvernele naţionale sunt singurele competente în materie de impozitare directă, şi anume impozitul pe venitul persoanelor fizice şi pe profitul societăţilor. Prevederile fiscale comunitare au rolul de a garanta că reglementările fiscale respectă obiectivele stabilite privind crearea unor locuri de muncă, competitivitatea Uniunii Europene, piaţa unică şi libera circulaţie a capitalurilor.

Articolele 90 şi 93 ale Tratatului CE includ prevederi în acest domeniu, dar, în cadrul Consiliului Uniunii Europene, deciziile sunt adoptate prin vot în unanimitate, ceea ce, până acum, a încetinit considerabil procesul de adoptare a unor norme comune de impozitare directă şi indirectă. Pentru a evita aceste obstacole, Comisia încurajează aplicarea procedurii de cooperare consolidată, creată prin Tratatul de la Amsterdam şi dezvoltată prin Tratatul de la Nisa. Prin această procedură, Comisia poate propune ca un grup format din cel puţin opt state membre să coopereze pe o anumită temă, după ce primeşte aprobarea Consiliului prin vot cu majoritate calificată. Statele membre sunt de asemenea încurajate să adopte recomandări, mai degrabă în scopul de a elimina barierele fiscale dăunătoare decât de a elabora propuneri legislative obligatorii. În 1993, odată cu

crearea Pieţei Unice, au fost eliminate controalele la frontiere cu privire la TVA. Pentru a elimina barierele fiscale în cadrul pieţei unice, Comisia a propus trecerea de la un sistem în care taxa pe valoarea adăugată era aplicată în ţara în care produsul este cumpărat la plata TVA-ului în ţara unde se află sediul furnizorului. Date fiind diferenţa dintre nivelurile taxei pe valoarea adăugată şi lipsa unui mecanism de redistribuire, statele membre nu au fost de acord cu această măsură. În aceste condiţii, a fost adoptat un sistem TVA tranzitoriu în care sistemele fiscale rămân diferite, dar sunt eliminate controalele la frontiere. În acest sistem, persoanele fizice pot să cumpere, cu unele excepţii, în orice cantitate, produse oriunde în UE şi să le aducă în ţara lor fără a trebui să plătească din nou taxa pe valoarea adăugată. În ceea ce priveşte băuturile alcoolice, produsele fabricate din tutun şi carburanţii (petrol, gazolină etc.) cumpărate de persoanele fizice, dacă este depăşită o anume cantitate, trebuie plătite accize. Nivelul cantitativ este stabilit de fiecare stat membru, Uniunea a stabilit doar nivelul minim pentru care pot fi aplicate accize.

Legislaţia Uniunii Europene impune doar ca nivelul standard al taxei pe valoarea adăugată să fie de cel puţin 15%, iar în anumite condiţii, nivelul redus de cel puţin 5%. Astfel, nivelurile practicate sunt diferite de la stat la stat şi de la produs la produs.

Adoptarea unei monede unice face însă din ce în ce mai importantă stabilirea unor valori comune ale taxei pe valoarea adăugată şi a unor norme comune pentru impozitarea întreprinderilor în UE.

Consiliul Uniunii Europene a adoptat un *pachet fiscal*, prin care se urmăreşte combaterea concurenţei fiscale dăunătoare (de exemplu, dacă o întreprindere beneficiază de un regim fiscal foarte scăzut faţă de nivelul general al taxelor şi impozitelor în ţara respectivă). Acest pachet include : un cod de conduită privind impozitarea întreprinderilor (decembrie 1997) ; un act normativ prin care se urmăreşte ameliorarea distorsiunilor existente în impozitarea efectivă a plăţilor de dobânzi (Directiva privind impozitarea venitului din economii la nivel transfrontalier iunie 2003) ; un sistem fiscal comun, aplicabil plăţilor de dobânzi şi de redevenţe între societăţi comerciale asociate (Directiva privind plăţile de dobânzi şi redevenţele iunie 2003).

De asemenea, sunt stabilite reguli de bază comune pentru impozitarea fuziunilor între întreprinderi şi a divizărilor, a schimburilor de acţiuni la nivel transfrontalier ş.a.

În ceea ce priveşte taxa de drum, denumită *eurovinietă*, este stabilit un tarif aplicat folosirii infrastructurii de transport de anumite autovehicule grele de marfă. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Variante : *fiscalitate* (după franceză), *taxare* (după engleză)

taxation

Despite the introduction of a single market and Economic and Monetary Union, there is still no genuine Community policy on taxation. Specific provisions are laid down in Articles 90 to 93 of the EC Treaty, but the decision-making procedure for taxation requires a unanimous vote in the Council. Up to now this has acted as a brake on the adoption of common rules for direct and indirect taxation. In order to avoid these obstacles, the Commission now encourages the use of the closer co-operation procedure introduced by the Treaty of Amsterdam and developed by the Treaty of Nice. This procedure enables the Commission to propose that a group of at least eight Member

States may co-operate on a given matter after receiving the approval of the Council acting by qualified majority. It also encourages the Member States to adopt recommendations aimed at eliminating harmful tax obstacles, rather than binding legislative proposals.

Border controls on VAT were abolished with the introduction of the single market in 1993. Today, products are taxed in the country of purchase but eventually, when the final VAT system has been decided by the Council, they will be taxed in the country of origin. Furthermore, VAT and excise rates have been brought into closer alignment in the different Member States.

The adoption of the single currency is making it increasingly urgent to establish truly common rates of VAT and common rules for corporate taxation in the European Union. As part of a tax package aimed at countering harmful tax competition, the Council has adopted : a Code of Conduct on business taxation (December 1997) ; an act to remedy distortions in the effective taxation of savings income in the form of interest payments (Directive on the taxation of cross-border income from savings - June 2003) and a common system of taxation applicable to interest and royalty payments made between associated companies (Interest and Royalty Payments Directive - June 2003).

Various Commission proposals are currently being scrutinised by the Council, notably the reform of the common VAT system, the revision of the common system of taxation applicable to mergers, divisions, transfers of assets and exchanges of shares concerning companies of different Member States and the revision of the Community framework on charging for the use of transport infrastructure („Eurovignette" Directive). (europa.eu)

fiscalité

Malgré l'instauration d'un marché unique et d'une union économique et monétaire, il n'existe pas encore de véritable politique fiscale communautaire. Des dispositions spécifiques sont prévues aux articles 90 à 93 du Traité instituant la Communauté européenne, mais la procédure décisionnelle en matière de fiscalité requiert un vote unanime du Conseil, ce qui a jusqu'à présent considérablement freiné l'adoption de règles communes en matière de fiscalité directe et indirecte. Pour détourner ces obstacles, la Commission encourage aujourd'hui le recours à la procédure de coopération renforcée introduite par le Traité d'Amsterdam et développée par le Traité de Nice. Cette procédure permet à la Commission de proposer qu'un groupe d'au moins huit États membres puisse coopérer sur un sujet donné après l'aval du Conseil à la majorité qualifiée. Il s'agit aussi d'inciter les États membres à adopter des recommandations visant à éliminer les entraves fiscales dommageables plutôt que des propositions législatives contraignantes.

Les contrôles frontaliers concernant la taxe sur la valeur ajoutée ont été supprimés à la naissance du marché unique en 1993. Les produits sont aujourd'hui taxés dans le pays d'achat mais, à terme, lorsque le régime définitif de la TVA aura été arrêté par le Conseil, ils seront taxés dans le pays d'origine. Par ailleurs, les taux de TVA ainsi que les droits d'accises dans les différents États membres ont été rapprochés.

L'adoption de la monnaie unique rend plus pressant l'établissement de véritables taux communs de TVA et de règles communes pour l'imposition des entreprises dans l'Union européenne. Dans le cadre du „paquet fiscal" visant à lutter contre la concurrence fiscale dommageable, le Conseil a adopté : un code de conduite sur la fiscalité des entreprises (décembre 1997) ; un instrument normatif pour pallier les distorsions

existantes dans l'imposition effective des revenus de l'épargne sous forme de paiement d'intérêts (Directive sur la fiscalité de l'épargne transfrontalière - juin 2003) ; et un régime fiscal commun applicable aux paiements d'intérêts et de redevances entre sociétés associées (Directive sur les paiements d'intérêts et redevances - juin 2003).

Différentes propositions de la Commission sont actuellement à l'étude au Conseil, notamment la refonte du système commun de TVA, la révision du régime fiscal commun applicable aux fusions, scissions, apports d'actifs et échanges d'actions intéressant des sociétés d'États membres différents ou encore la révision du cadre communautaire relatif à la tarification de l'usage des infrastructures de transport (Directive Eurovignette). (europa.eu)

Institutul European din România (IER)

Institutul European din România este o instituţie publică înfiinţată în anul 1998 cu scopul de a asista administraţia publică, mediul de afaceri şi societatea civilă în procesul de conştientizare şi asumare a exigenţelor specifice procesului de preaderare şi integrare a României în Uniunea Europeană. Creat pentru a răspunde nevoii de expertiză în domeniu, IER prestează o serie de servicii de înaltă competenţă pentru grupurile sale ţintă : politicieni şi consilieri, specialişti şi practicieni din domeniul integrării europene, mediul academic, societatea civilă. Activitatea Institutului European din România este structurată pe trei axe principale : cercetare, formare în afaceri europene şi traducerea acquis-ului comunitar, precum şi a jurisprudenţei istorice. Pe baza acestora, are următoarele atribuţii : elaborează recomandări vizând anumite strategii şi politici în scopul îmbunătăţirii capacităţii României de a îndeplini obligaţiile impuse de calitatea de membru al Uniunii Europene ; organizează activităţi de formare a funcţionarilor publici din domeniul afacerilor europene ; elaborează studii de impact pe teme legate de aderare ; a coordonat procesul de traducere a acquis-ului comunitar în limba română şi a legislaţiei româneşti relevante în limbile de lucru ale Uniunii Europene ; traduce jurisprudenţa istorică ; stimulează dezbaterea cu privire la aderarea României la UE şi subiecte din sfera Uniunii Europene.

Activitatea Institutului European din România este coordonată de Consiliul de Administraţie. IER este condus de Directorul General, asistat de Consiliul Ştiinţific Consultativ, format din personalităţi de marcă din România, profesionişti din domenii-cheie ale integrării (economie, sociologie, ştiinţe politice, drept, jurnalism). (ier.ro)

European Institute of Romania (EIR)

EIR is a public institution created in 1998 whose aim is to assist public administration, business environment and civil society in understanding and assuming the elements involved by the accession the Romania to the European Union. Striving to meet a widely-felt need for expertise in this field, EIR provides high-quality services to its target-groups : policy-makers and advisors, experts and practitioners in EU accession, the academic environment and civil society.

Following its three-fold mission, namely research, training in European Affairs and translating the acquis communautaire and the historical jurisprudence into Romanian, EIR fulfils several tasks: provides strategy and fine-policy tuning research in order to augment Romania's capacity of adjusting to its EU membership duties; organizes training sessions in EU Affairs for the public administration; issues accession and pre-accession impact studies; co-ordinated the translation of the acquis communautaire, as well as of relevant Romanian legislation into working EU languages; is translating the historical jurisprudence and enhances the debate on Romania's future EU membership status.

EIR's activities are co-ordinated by the Administrative Board, while the Institute is actively managed by its General Director, who is assisted by a Consultative Scientific Board. The Scientific Board is made up of key Romanian professionals and academics active in relevant accession fields: economics, sociology, political science, law and public communication. (ier.ro)

Institut Européen de Roumanie (IER)

L'IER est une institution publique créée en 1998, financée par l'État et qui travaille en priorité pour les institutions gouvernementales. Sa mission est „d'assister l'administration, les milieux d'affaires et la société civile à conscientiser et assumer les exigences liées à l'adhésion de la Roumanie à l'Union".

L'activité de l'IER est structurée autour de trois axes principaux: la recherche, la formation dans les affaires européennes et de traduction de l'acquis communautaire et la jurisprudence historique – qui se réunit sous les tâches suivantes: il produit d'études d'impact, assure la formation pour les fonctionnaires dans le domaine des affaires européennes, de la gestion des projets, organise des séminaires pour préparer les candidats roumains aux concours des institutions européennes; il a assuré la coordonation de la traduction en roumain de l'acquis communautaire (environ 150 000 pages) et traduit la jurisprudence historique, organise des débats publics autour de l'intégration européenne.

L'activité de l'IER est coordonnée par le Conseil d'administration. L'IER est dirigé par le directeur général, assisté par le Conseil consultatif scientifique, composé de personnalités de première marque en Roumanie, des professionnels dans des domaines clés de l'intégration (économie, sociologie, sciences politiques, droit, journalisme). (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Institutul European pentru Egalitate de Gen

Vezi *agenţii comunitare*

European Institute for Gender Equality

See *Community agencies*

Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes

Voir *agences communautaires*

Institutul Monetar European (IME)

Institutul Monetar European a fost înfiinţat la 1 ianuarie 1994, odată cu intrarea în faza a doua a UEM. Rolul său era de a controla, prin instrumente şi proceduri financiar--bancare, politica monetară unică a Uniunii Europene, pentru a asigura stabilitatea preţurilor, supravegherea funcţionării Sistemului Monetar European şi utilizarea monedei euro (inclusiv de a emite bancnote euro). Institutul Monetar European avea statutul de instituţie independentă. A fost desfiinţat în 1998, când a fost creată Banca Centrală Europeană. (uniuneaeuropeana.ro)

Vezi şi *Banca Centrală Europeană (BCE)*

European Monetary Institute (EMI)

EMI was a temporary institution established at the start of Stage Two of Economic and Monetary Union (EMU) on 1 January 1994. The two main tasks of the EMI were to strengthen central bank co-operation and monetary policy co-ordination and to make the preparations required for the establishment of the European System of Central Banks (ESCB), for the conduct of the single monetary policy and for the creation of a single currency in Stage Three. It went into liquidation following the establishment of the European Central Bank (ECB) on 1 June 1998. (oecd.org)

See also *European Central Bank (ECB)*

Institut monétaire européen (IME)

Installée à Francfort depuis le 11 janvier 1994, l'IME a eu pour mission de préparer la mise en place de la Banque centrale européenne (BCE) et du Système européen de banques centrales (SEBC) pour 1999 au plus tard. Ses trois fonctions essentielles, telles que définies dans le Traité sur l'Union européenne, étaient : organisation et coordination des politiques monétaires des États membres, gestion de la future monnaie unique européenne (émission, contrôle de la circulation, garantie de la valeur d'échange etc.) et mise en place du SEBC. (*Dictionnaire de l'euro*, Guy Raimbault, Les Éditions JV & DS)

Voir aussi *Banque centrale européenne (BCE)*

Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS)

Vezi *agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)*

European Union Institute for Security Studies (EUISS)

See *Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)*

Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS)

Voir *Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)*

instituții europene

Instituţiile europene sunt organisme politice create pentru a îndeplini obiectivele tratatelor. În articolul 7 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (Tratatul CE), sunt menţionate cinci instituţii : Parlamentul European ; Consiliul Uniunii Europene ; Comisia Europeană ; Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene ; Curtea de Conturi Europeană.

Primele trei dintre ele sunt instituţii decizionale : Parlamentul European şi Consiliul Uniunii Europene adoptă bugetul UE şi legislaţia comunitară, în baza propunerilor Comisiei Europene, ce are rolul unui organ executiv, reprezentând interesele Uniunii. Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene asigură aplicarea dreptului comunitar, judecând eventualele litigii, iar Curtea de Conturi verifică partea financiară a activităţilor Uniunii.

Conform articolului 3 al Tratatului privind Uniunea Europeană, cadrul instituţional al UE este unic, ceea ce înseamnă că există un singur set de instituţii pentru toţi cei trei piloni UE (pilonul I - Comunităţile Europene ; pilonul al II-lea - politica externă şi de securitate comună ; pilonul al III-lea - cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală).

În activitatea lor, instituţiile Uniunii Europene interacţionează cu organisme specializate ale acesteia, precum Comitetul Economic şi Social European, Comitetul Regiunilor, Banca Europeană de Investiţii, Ombudsmanul European, agenţiile comunitare, împreună cu care formează sistemul instituţional al UE.

Tratatul de la Lisabona prevede un cadru instituţional format din : Parlamentul European, Consiliul European, Consiliul de Miniştri, Comisia Europeană, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene. Consiliul European ar deveni astfel, în mod formal, instituţie a Uniunii Europene, în momentul de faţă fiind o formaţiune a Consiliului (în opinia unora) sau un summit (în opinia altora). Pe lângă acestea, tratatul menţionează încă două instituţii : Banca Centrală Europeană şi Curtea de Conturi. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

European institutions

The European institutions are the political bodies created by the Treaty of Rome to build a united Europe.

Article 7 of the Treaty establishing the European Community lists five European institutions in the strict sense of the term : the European Parliament ; the Council of the European Union ; the European Commission ; the Court of Justice ; the Court of Auditors.

Article 3 of the Treaty on European Union provides that the institutions shall operate within a single institutional framework. This means that they act within the decisional process of the three pillars.

They interact with other players such as the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions, the European Central Bank, the European Investment Bank, the European Ombudsman and the Community agencies, thus forming the European institutional system.

The Lisbon Treaty now being ratified provides that the Union's „institutional framework" shall comprise the European Parliament, the Council of Ministers (known

as the Council), the European Commission, the Court of Justice and the European Council, which would thus acquire the status of a European institution. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

institutions européennes

Les institutions européennes sont des acteurs politiques de la construction européenne créés par le Traité de Rome.

L'article 7 du Traité instituant la Communauté européenne mentionne cinq institutions européennes stricto sensu : le Parlement européen ; le Conseil de l'Union européenne ; la Commission européenne ; la Cour de justice ; la Cour des Comptes.

En vertu de l'article 3 du Traité sur l'Union européenne, les institutions exercent leurs attributions dans un cadre institutionnel unique. Cela signifie qu'elles agissent dans le processus décisionnel des trois piliers.

Elles interagissent avec d'autres acteurs comme le Comité économique et social européen, le Comité des régions, la Banque centrale européenne, la Banque européenne d'investissement, le Médiateur européen et les agences communautaires, formant ainsi le système institutionnel européen.

En vertu du Traité de Lisbonne, en voie de ratification, le „cadre institutionnel" de l'Union comprend le Parlement européen, le Conseil des Ministres (dénommé Conseil), la Commission européenne, la Cour de justice de l'Union européenne ainsi que le Conseil européen qui accèderait ainsi au rang d'institution européenne. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

instituţionalism

Instituţionalismul are mai multe accepţiuni, după cum urmează.

Noul instituţionalism reprezintă o teorie socială care se concentrează asupra dezvoltării unei viziuni sociologice asupra instituţiilor, asupra modului în care interacţionează ele şi a efectelor instituţiilor asupra societăţii.

Noua economie instituţională se referă la o şcoală economică analizând normele sociale, aranjamentele organizaţionale etc.

Instituţionalismul istoric reprezintă o metodă de anchetă din ştiinţele sociale care utilizează instituţiile drept obiect de studiu cu scopul de a găsi, a măsura şi a identifica modele şi succesiuni de comportamente, precum şi schimbări sociale, politice şi economice, în timp şi spaţiu.

Instituţionalismul în partidele politice se referă la o abordare care presupune că partidele politice au anumite capacităţi de adaptare, dar şi că sunt prizoniere ale istoriei lor ca instituţii.

Instituţionalismul este şi o ramură a teoriei relaţiilor internaţionale care stipulează că sistemul internaţional nu e în practică anarhic, dar că are o structură implicită sau explicită ce determină modul în care vor acţiona statele în cadrul sistemului. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Vezi *neoinstituţionalism*

institutionalism

Institutionalism has several meanings :
- new institutionalism refers to a social theory that focuses on developing a sociological view of institutions, the way they interact and the effects of institutions on society ;
- new institutional economics is an economic school that analyzes social norms, organizational arrangements etc. ;
- historical institutionalism refers to a social science method of inquiry that uses institutions as subject of study in order to find, measure and trace patterns and sequences of social, political, economic behavior and change across time and space ;
- institutionalism in political parties represents an approach that sees political parties as having some capacities for adaptation, but also sees them as being „prisoners of their own history as an institution" ;
- in international relation, institutionalism is a branch of international relations theory that holds that the international system is not, in practice, anarchic, but that it has an implicit or explicit structure which determines how states will act within the system. (en.wikipedia.org)

See *neo-institutionalism*

institutionnalisme

L'institutionnalisme a plusieurs acceptions :
- le nouvel institutionnalisme est une théorie sociale qui met l'accent sur le développement d'une vision sociologique sur les institutions, sur leurs interactions et sur les effets des institutions sur la société ;
- la nouvelle économie institutionnelle est une école économique qui étudie les normes sociales, les arrangements institutionnels, etc. ;
- l'institutionnalisme historique représente une méthode d'enquête dans les sciences sociales qui utilise les institutions comme objet d'étude pour trouver, mesurer et identifier des modèles et des successions de comportement social, politique et économique, tout comme les changements déterminés par le temps et l'espace ;
- l'institutionnalisme dans les partis politiques se réfere à une approche qui voit les partis politiques comme ayant certaines capacités d'adaptation, mais aussi comme „prisonnières de leur propre histoire comme institution" ;
- dans les relations internationales, l'institutionnalisme est une branche de la théorie des relations internationales qui stipule que le système international n'est pas, en pratique, anarchique, mais il a une structure implicite ou explicite qui détermine la façon dont les États agissent à l'intérieur du système. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir *néo-institutionnalisme*

instrumente financiare ale Uniunii Europene

Vezi *asistenţă de preaderare* ; *fonduri structurale şi de coeziune*

European Union financial instruments

See *pre-accession assistance* ; *Structural and Cohesion Funds*

instruments financiers de l'Union européenne

Voir *aide de préadhésion* ; *Fonds structurels et de cohésion*

instrumente juridice comunitare

Instrumentele juridice comunitare sunt instrumentele de care dispun instituţiile comunitare pentru a-şi îndeplini misiunea, în cadrul creat de Tratatul instituind Comunitatea Europeană (TCE) şi respectând principiul subsidiarităţii. Aceste instrumente, enumerate în articolul 249 al Tratatului instituind Comunitatea Europeană, sunt următoarele : regulamente (obligatorii în întregime şi direct aplicabile în toate statele membre) ; directive (obligatorii pentru statele membre în ceea ce priveşte rezultatele care trebuie atinse ; ele trebuie transpuse în cadrul juridic naţional şi lasă o marjă de manevră în ceea ce priveşte mijloacele de punere în aplicare) ; decizii (obligatorii în întregime pentru destinatarii pe care îi desemnează) ; recomandări şi avize (nu sunt obligatorii, având caracter declarativ).

Pe lângă aceste tipuri de acte, s-a ajuns, în practică, la elaborarea unor acte atipice : acorduri interinstituţionale, rezoluţii, concluzii, comunicări, cărţi verzi şi cărţi albe.

În cadrul pilonilor al doilea (politica externă şi de securitate comună) şi al treilea (cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală), sunt adoptate instrumente juridice specifice, precum : strategii, acţiuni comune, poziţii comune (în domeniul PESC) ; decizii, decizii-cadru, poziţii comune şi convenţii (în domeniul cooperării poliţieneşti şi judiciare în materie penală). (Daniela Răpan ; infoeuropa.ro)

Community legal instruments

The term *Community legal instruments* refers to the instruments available to the Community institutions to carry out their tasks under the Treaty establishing the European Community with due respect for the subsidiarity principle. They are : regulations (these are binding in their entirety and directly applicable in all Member States) ; directives (these bind the Member States as to the results to be achieved ; they have to be transposed into the national legal framework and thus leave margin for manoeuvre as to the form and means of implementation) ; decisions (these are fully binding on those to whom they are addressed) ; recommendations and opinions (these are non-binding, declaratory instruments).

In addition to these instruments listed in Article 249 of the EC Treaty, practice has led to the development of a whole series of sui generis documents : interinstitutional agreements, resolutions, conclusions, communications, green papers and white papers.

Moreover, under the second and third pillars, specific legal instruments are used, such as strategies, joint action and common positions in the area of the CFSP, and decisions, framework decisions, joint positions and conventions in the area of JHA. (europa.eu)

instruments juridiques communautaires

Les instruments juridiques communautaires désignent les instruments dont disposent les institutions communautaires pour l'accomplissement de leur mission dans le cadre du Traité instituant la Communauté européenne et dans le respect du principe de subsidiarité. Ces instruments sont les suivants : le règlement (obligatoire dans tous ses éléments, il est directement applicable dans tous les États membres) ; la directive (elle lie l'État membre quant aux résultats à atteindre ; la directive nécessite une transposition dans le cadre juridique national et laisse une marge de manœuvre quant à la forme et aux moyens de la mise en œuvre) ; la décision (obligatoire dans tous ses éléments, elle lie les destinataires qu'elle désigne expressément) ; la recommandation et l'avis (non--obligatoires, ils possèdent un caractère déclaratoire).

Au-delà de ces actes énumérés à l'article 249 du TCE, la pratique a conduit au développement de toute une série d'actes atypiques : accords interinstitutionnels, résolutions, conclusions, communications, livres verts et livres blancs.

De plus, dans le cadre des deuxième et troisième piliers, des instruments juridiques spécifiques sont utilisés tels que les stratégies, les actions et les positions communes dans le domaine de la PESC et les décisions, décisions cadres, positions communes et conventions dans le domaine de la JAI. (europa.eu)

Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP)

IEVP reprezintă principalul instrument financiar care sprijină implementarea politicii europene de vecinătate. Instrumentul finanţează programe comune ce reunesc regiuni ale statelor membre şi ale statelor terţe (pentru care nu există deocamdată perspectiva aderării) cu care au o graniţă comună. Bugetul fiecărui program provine în proporţie de 50% din Fondul European pentru Dezvoltare Regională, reprezentând alocarea statelor membre participante, şi este completat cu o alocare similară (50%) din bugetul pentru relaţii externe, ce reprezintă finanţarea comunitară corespunzătoare statelor terţe. Cele două sume alcătuiesc un buget comun care poate fi folosit în beneficiul ambelor ţări. Obiectivele Instrumentului european de vecinătate şi parteneriat sunt : promovarea dezvoltării economice şi sociale ; abordarea unor problematici de interes comun ; asigurarea unor graniţe sigure şi eficiente ; promovarea unor acţiuni de tip „people to people". (mie.ro)

Vezi şi *Politica europeană de vecinătate (PEV ; ENP)*

European Neighbourhood and Partnership Instrument (ENPI)

The ENPI is a „policy driven" instrument that operates in the framework of the existing bilateral agreements between the Community and the neighbouring countries. It focuses in particular on supporting the implementation of the ENP Action Plans. In that context it goes further than promoting sustainable development and fighting poverty to encompass for example considerable support for measures leading to progressive participation in the EU's internal market. Legislative approximation, regulatory convergence and institution building are supported through mechanisms such as the exchange of experience, long-term

twinning arrangements with Member States or participation in Community programmes and agencies. A specific and innovative feature of the instrument is its cross border co-operation component. Under this component, the ENPI finances „joint programmes", bringing together regions of Member States and partner countries sharing a common border. The instrument brings a radical simplification in procedures and substantial gains in efficiency. It uses a „Structural Funds" approach, based on multiannual programming, partnership and co-financing. The cross border co-operation component of the ENPI is co-financed by the European Regional Development Fund (ERDF). (europa.eu)

See also *European neighbourhood policy (ENP)*

instrument européen de voisinage et de partenariat (IEVP)

L'IEVP est un instrument politique qui s'inscrit dans le cadre d'accords bilatéraux existants entre la Communauté et les pays voisins. Il vise particulièrement à soutenir la mise en œuvre des plans d'action PEV. Dans ce contexte, il ne soutient pas seulement le développement durable et la lutte contre la pauvreté : il rassemble par exemple un soutien considérable à des mesures menant à une participation progressive au marché intérieur européen. Le rapprochement législatif, la convergence des réglementations et le renforcement des institutions sont encouragés par les échanges d'expérience, les accords de jumelage à long terme avec les États membres ou encore la participation à des agences et programmes communautaires. L'une des caractéristiques innovantes et spécifiques de l'instrument réside dans la coopération transfrontalière. L'IEVP finance dans ce contexte des „programmes communs" à des régions des États membres et des pays partenaires partageant une même frontière. En simplifiant grandement les procédures, l'instrument permet d'importants gains de productivité. Son fonctionnement est proche de celui des fonds structurels : programmation pluriannuelle, partenariats, cofinancement. Le volet „coopération transfrontalière" de l'IEVP est cofinancé par le Fonds européen de développement régional (FEDER). (europa.eu)

Voir aussi *politique européenne de voisinage (PEV)*

Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului (IFOP)

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG)

See *Structural and Cohesion Funds*

Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP)

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

integrare europeană

Proces prin care statele membre ale Uniunii Europene înţeleg să-şi transfere în mod progresiv, de la nivel naţional la nivel supranaţional, o serie de competenţe ce ţin de resortul suveranităţii naţionale, acceptând să le exercite în comun şi cooperând în domeniile respective de activitate în scopul atingerii unor obiective de natură politică, economică, socială şi culturală care vizează progresul şi dezvoltarea Uniunii Europene, dar şi a respectivelor state. Este o concepţie nouă asupra suveranităţii, care permite funcţionarea perfectă a mecanismelor Uniunii. UE este astăzi un ansamblu unic, fondat pe o repartiţie a competenţelor suverane între ea însăşi şi statele sale membre, competenţele comunitare fiind exercitate în comun.

Conceptul de *integrare* „rupe" coexistenţa pe „orizontală" a statelor, atribuind relaţiilor dintre ele o dimensiune verticală. Concepţia tradiţională potrivit căreia suveranitatea statelor este inviolabilă şi indivizibilă îşi pierde din consistenţă în faţa convingerii că imperfecţiunile convieţuirii umane şi politice, insuficienţele sistemului statului-naţiune şi abuzurile de putere ale unor state asupra altora (hegemonia), atât de numeroase în istoria europeană, ar putea fi depăşite doar dacă suveranităţile naţionale ar „fuziona" într-o suveranitate comună şi dacă ea s-ar grupa la un nivel superior, formând o comunitate supranaţională. Rezultatul unei asemenea operaţiuni l-ar constitui existenţa unei organizaţii supranaţionale europene în care autorităţile comunitare, respectând identitatea şi particularităţile naţionale ale popoarelor grupate în respectiva organizaţie, ar conduce destinul cetăţenilor statelor membre. Ar putea fi vorba despre o federaţie, o federaţie specială de state-naţiuni.

Uniunea Europeană este rezultatul unui asemenea concept de integrare, necesitând însă o adaptare determinată de „inerţia" statelor membre în problema suveranităţii naţionale. Mai precis, statele membre nu sunt dispuse să renunţe uşor la structura lor de stat naţional în favoarea unui stat sau a unei uniuni europene de tip federal. A fost necesară, o dată în plus, găsirea unui compromis prin care, fără a se urmări crearea unui stat federal european clasic, să se garanteze, în acelaşi timp, realizarea a „ceva mai mult" decât simpla „cooperare orizontală" între statele membre.

Soluţia a fost, la originile sale, genială şi, în acelaşi timp, simplă: depăşirea, pas cu pas, a contradicţiei dintre menţinerea independenţei statelor naţionale şi ţelul final al creării unui stat federal european sau a unei uniuni politice de sorginte federală.

Statelor-naţiune nu li s-a cerut să renunţe la suveranitate, ci doar la dogma suveranităţii absolute. Altfel spus, era vorba despre stabilirea unei „liste" conţinând sectoarele în care erau dispuse să „renunţe" voluntar la o „parte a suveranităţii" în favoarea transferării acestor competenţe unei comunităţi superioare. Din acest punct de vedere, cele trei Tratate Constitutive ale Comunităţii Europene (CECO/CECA, CEE şi CEEA) reflectă rezultatele unui asemenea efort.

Astfel, în aceste Tratate şi în cele modificate şi completate ulterior, se stabilesc sectoarele în care se transferă Comunităţilor exercitarea în comun a suveranităţii fiecărui stat membru. În nici unul dintre aceste Tratate nu se atribuie Comunităţilor şi instituţiilor acestora dreptul general de a dicta măsurile necesare realizării obiectivelor CE/UE, ci doar forma şi dimensiunea „autorizării limitate" pe care statele o conferă Comunităţilor de a acţiona în vederea atingerii obiectivelor Tratatelor. În acest fel, renunţarea la propriile prerogative este voluntară, statele membre fiind singurele care decid asupra procesului integrării în totalitatea sa, dar şi a configurării sale.

Putem conchide că „transferul de suveranitate" admis de statele-naţiune este el însuşi o expresie a suveranităţii lor şi nu exprimă o pierdere a acesteia. Altfel spus, este vorba, mai degrabă, despre o exercitare în comun a suveranităţii la nivel comunitar.

Prin comunitarizarea sectoarelor economice şi chiar politice sau prin apariţia legislaţiei comunitare nu se pretindea deci crearea unui stat centralizat sau a unei entităţi supranaţionale rigide. Dimpotrivă, „Europa integrată" era înţeleasă ca fiind puternică şi viabilă doar în măsura în care conserva pluralismul ţărilor, regiunilor şi culturilor sale.

Acestei paradigme îi serveşte ca principală „unealtă" principiul subsidiarităţii, ce susţine că CE şi UE trebuie să acţioneze, în afara competenţelor lor exclusive, doar atunci când soluţiile la nivelul Comunităţii/Uniunii sunt superioare în eficienţă celor de la nivelul statelor membre sau al regiunilor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Vezi şi *aprofundare*

European integration

European integration is the process by which the EU Member States transfer progressively from the national to the supra-national level a series of powers of national sovereignty, accepting to exercise them in common and co-operating in the respective fields of activity in order to achieve political, economic, social and cultural progress and aimed at the development of these countries. It is a new conception of sovereignty enabling the EU mechanisms to work perfectly. The EU is today a special assembly, based on sharing sovereign powers between itself and its Member States, Community powers being exercised jointly. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *deepening*

intégration européenne

Ce concept désigne l'effort de rapprochement entre les pays et les peuples de l'Union européenne. Au sein même de l'Union, il signifie que les États membres mettent en commun des ressources nationales et prennent de nombreuses décisions ensemble. Cette prise de décision collective est possible grâce à l'interaction qui existe entre les différentes institutions de l'Union (le Parlement, le Conseil, la Commission, etc.). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *approfondissement*

integrare pozitivă/negativă

Vezi *neofuncţionalism*

positive/negative integration

See *neofunctionalism*

intégration positive/négative

Voir *néofonctionnalisme*

integrare sectorială

Vezi *neofuncţionalism*

sectoral integration

See *neofunctionalism*

intégration sectorielle

Voir *néofonctionnalisme*

interguvernamentalism

Interguvernamentalismul a fost puternic marcat de (neo)realism (postularea statului--naţiune drept „unitatea de analiză" prin definiţie, perceperea unei cooperări posibile doar în anumite contexte neprovocatoare pentru suveranitatea statelor şi cu precădere din perspectiva jocurilor de sumă nulă etc.), însă a reuşit să-şi dezvolte anumite particularităţi care l-au consacrat drept o experienţă teoretică unică şi extrem de influentă în spaţiul european. În acest sens, interguvernamentaliştii au accentuat faptul că necesitatea supravieţuirii şi a satisfacerii intereselor naţionale implică şi chiar recomandă acceptarea unor elemente „iraţionale" de cooperare. Mai mult, interguvernamentaliştii au acceptat destul de uşor şi ideea existenţei unui cadru instituţional adecvat pentru această cooperare europeană, care pentru ei nu este însă decât un tip relativ specific de organizaţie internaţională.

Astfel, tema pierderii suveranităţii, una dintre temerile majore ale realiştilor, este neutralizată prin ideea punerii sale în comun în anumite sectoare, perspectivă diferită de retorica pesimistă a transferului sau delegării suveranităţii. În acest sens, una dintre tezele fundamentale ale lui Stanley Hoffmann (vocea principală a teoriei interguvernamentaliste din anii '60) a subliniat faptul că integrarea a avut loc doar în sectoarele politicii interne mai puţin afectate de sensibilităţile suverane ale unităţilor statale - mai precis, în sectoarele economice (văzute ca făcând parte din *low politics*), şi nu în cele politice (*high politics*).

În afara influenţei neorealismului, interguvernamentalismul a beneficiat şi de un aport al neoliberalismului, axat cu precădere pe investigarea formării preferinţelor unui stat - altfel spus, interesat de nivelul politicii sale interne şi de validitatea perceperii rolului guvernelor de mediator între nivelul supranaţional şi cel al sferei politice interne.

În general, interguvernamentalismul poate fi privit ca o umbrelă destul de largă ce acoperă diverse abordări teoretice unite de o singură idee : centrarea pe actorul statal ca unitate de analiză a construcţiei europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Vezi şi *metoda interguvernamentală*

intergovernmentalism

Intergovernmentalism was strongly influenced by (neo)realism (the postulation of the nation-state as „the unit of analysis" by excellence, perceiving a possible co-operation only in certain contexts that are not challenging for the sovereignty of states and only from the zero-sum games perspective etc.), but it managed to develop some particularities which helped it to be acknowledged as a unique theoretic experience extremely influent within the European space. From this point of view, intergovernmentalists underlined the fact that the necessity of surviving and satisfying national interests implies, and even recommends, the acceptance of certain „irrational" elements of co-operation. Moreover, intergovernmentalists accepted quite easily the idea of the existence of an appropriate institutional framework for this European co-operation, but from their point of view this is no more than a relatively specific type of an international organization.

In this way, the theme of losing sovereignty, one of Realists' major fears, is neutralized through the idea of pooling it within certain sectors, a different perspective from the pessimistic rhetoric of sovereignty transfers or delegation. Thus, one of Stanley Hoffmann's (the main voice of intergovernmentalist theory during the 1960s) fundamental thesis underlined the fact that integration only occurred in those internal policy sectors that were less affected by the sovereign sensibilities of state entities ; to be more accurate, in the economic sectors (seen as parts of low politics), and not in the political ones (high politics).

Besides the influence exerted by neorealism, intergovernmentalism benefited from a neoliberalist input mainly based on investigating the formation of state preferences, in other words, interested in the level of the domestic policy of the state and in the validity of the perception regarding the government's role as a mediator between the supranational level and the domestic policy level.

Generally, intergovernmentalism could be regarded as a quite large umbrella covering different theoretical approaches united by a single idea : the focus on the state actor as unit of analysis of the European construction. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

See also *intergovernmental method*

intergouvernementalisme

L'intergouvernementalisme a été fortement influencé par le (néo)réalisme (le postulat de l'État-nation comme „l'unité d'analyse" par excellence, la perception d'une coopération possible seulement dans certains contextes qui ne provoquent pas la souveraineté des États), mais il a réussi à développer certaines particularités qui l'ont aidé à être reconnu comme une expérience théorique unique, extrêmement influente dans l'espace européen. De ce point de vue, les intergouvernementalistes ont souligné le fait que la nécessité de survivre et de satisfaire les intérêts nationaux implique, et même recommande l'acceptation de certains éléments „irrationnels" de coopération. En outre, les intergouvernementalistes ont accepté assez facilement l'idée qu'il existe un cadre institutionnel approprié pour cette coopération européenne, mais de leur point de vue cela est seulement un type relativement spécifique d'organisation internationale.

De cette façon, le sujet de perte de la souveraineté, l'une des grandes craintes des réalistes, est neutralisé par l'idée de mettre en commun la souveraineté au sein de

certains secteurs, une perspective différente de la rhétorique pessimiste du transfert ou de la délégation de souveraineté.

Ainsi, l'une des thèses fondamentales de Stanley Hoffmann (la voix principale de la théorie intergouvernementaliste pendant les années '60) a souligné le fait que l'intégration a eu lieu seulement dans les secteurs de la politique interne moins touchés par les sensibilités souveraines, plus précisément dans les secteurs économiques (considérés comme des parties de basse politique), et non pas dans les secteurs politiques (haute politique). Outre l'influence exercée par le néoréalisme, l'intergouvernementalisme a aussi bénéficié d'une contribution néolibérale principalement basée sur l'étude de la formation des préférences d'un État, en d'autres termes, intéressé par le niveau de la politique intérieure d'un État et de la validité de la perception en ce qui concerne le rôle du gouvernement comme médiateur entre le niveau supranational et celui de la politique intérieure. Généralement, l'intergouvernementalisme peut être considéré comme un très grand parapluie couvrant différentes approches théoriques, unies par une seule idée : l'accent sur l'acteur étatique comme unité d'analyse de la construction européenne. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *méthode intergouvernementale*

interguvernamentalism liberal

Exponentul variantei liberale a interguvernamentalismului este considerat Andrew Moravcsik, el elaborând o justificare a procesului de construcţie europeană din perspectiva existenţei unei aşa-numite cereri şi a unei oferte pentru acest fenomen. Reprezentarea cererii pune în lumină preferinţele diverşilor actori raţionali prezenţi în procesul politic intern din ale căror interacţiuni, conform teoriei liberale a formării preferinţelor unui stat, reiese agenda politică a statului. Oferta este în schimb interesată de modul în care se comportă aceste state pe scena internaţională ca actori unitari angajaţi pe baza respectivelor agende într-o serie de procese de negociere interguvernamentală.

Pentru mulţi analişti, diferenţa calitativă dintre interguvernamentalism şi varianta sa liberală are în vedere doi factori. În primul rând, interesul faţă de dinamica internă a unui stat perceput înainte doar ca o „cutie neagră" în ceea ce priveşte formarea intereselor, care erau considerate la momentul începerii negocierilor drept un dat sau o reflectare a distribuţiei capacităţilor statelor în sistem. În al doilea rând, valoarea ataşată nou-apărutelor instituţii, percepute acum nu doar ca emanaţii ale statelor (o viziune funcţionalistă asupra lor), ci ca entităţi beneficiind de un rol major în timpul procesului de cooperare, cu posibilitatea de a-i influenţa deopotrivă dinamica şi rezultatul final.

Contrar impactului pe care interguvernamentalismul liberal l-a avut (şi îl are încă) asupra studiului Uniunii Europene, există destule critici la adresa lui, cele mai importante vizând tocmai un rol insuficient acordat aceloraşi instituţii abia recunoscute de discursul interguvernamentalist. Rolul creării şi asigurării unor mecanisme instituţionale eficiente ar fi, pe de o parte, de a garanta respectarea de către state a angajamentelor încheiate în timpul negocierii, şi, pe de altă parte, de a oferi o motivaţie satisfăcătoare pentru continuitatea şi dezvoltarea practicii cooperării. Cu toate acestea, Moravcsik acordă prea puţin interes nivelului supranaţional în procesul de construcţie europeană.

O altă critică importantă vizează însăşi capacitatea explicativă a interguvernamentalismului liberal, studiile de caz analizate de Moravcsik părând a fi selectate doar din rândul celor care îi confirmă premisele de cercetare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

liberal intergovernmentalism

Andrew Moravcsik is considered to be the exponent of the liberal intergovernmentalism. He has built up a justification for the European construction process from the point of view of the existence of a so-called supply and demand for this phenomenon. The representation of the demand brings to light the preferences of various rational actors within the internal political process and from their interactions, according to the liberal theory on the forming of state preferences, emerges the state's political agenda. In exchange, the offer is interested in these states' behavior on the international scene as unitary actors engaged on the basis of their agendas in a number of intergovernmental negotiation processes.

For many analysts, the qualitative difference between intergovernmentalism and its liberal form consists in two factors. On the one hand, there is the interest in the internal dynamic of a state initially perceived only as a „black box" in terms of interests' formation ; at the beginning of negotiations, these interests were considered as given or the reflection of states' distribution of capabilities within the system. On the other hand, the value attached to the newly emerged institutions, now seen not only as emanating from the states (a functionalist approach), but as entities benefiting from a major role within the co-operation process, having the possibility to influence both its dynamic and the final result.

Contrary to the impact liberal intergovernmentalism had (and still does) on the European Union study, it has been criticised, mostly because of the insufficient role attributed to these institutions barely recognized by the intergovernmentalist discourse. The role of creating and ensuring efficient institutional mechanisms would be, on the one hand, to guarantee observance by the states of the agreements concluded during negotiations and on the other hand, to offer a satisfying motivation for the development of the co-operation practice. Nevertheless, Moravcsik is little interested in the supranational level within the process of European construction.

Another important criticism is related to the liberal intergovernmentalism's explanatory capacity, as the study cases analyzed by Moravcsik seem to have been selected only from the ones that totally confirm his research premises. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

intergouvernementalisme libéral

Andrew Moravcsik est considéré comme l'exposant de l'intergouvernementalisme libéral. Il a mis en place une justification pour le processus de construction européenne du point de vue de l'existence d'une soi-disant offre et demande pour ce phénomène. La représentation de la demande met en lumière les préférences des différents acteurs rationnels présents dans le processus politique interne, dont les intéractions, selon la théorie libérale sur la formation des préférences d'un État, émerge l'agenda politique de

l'État. En échange, l'offre est intéressée par le comportement de ces États sur la scène internationale comme des acteurs unitaires engagés sur la base de leur agenda dans un certain nombre de processus de négociation intergouvernementale.

Pour de nombreux analystes, la différence qualitative entre l'intergouvernementalisme et sa forme libérale tient compte de deux facteurs. D'une part, l'intérêt vers la dynamique interne d'un État initialement perçu seulement comme une „boîte noire" en ce qui concerne la formation d'intérêts, qui au début des négociations étaient considérés comme un donné ou la réflexion de la distribution des capacités des États à l'intérieur du système.

D'autre part, la valeur attachée aux institutions nouvellement apparues, désormais considérées non seulement comme émanant des États (une approche fonctionnaliste), mais comme des entités bénéficiant d'un rôle majeur dans le processus de coopération, ayant la possibilité d'influencer à la fois sa dynamique et le résultat final. Contrairement à l'impact que l'intergouvernementalisme libéral avait (et a encore) sur l'étude de l'Union européenne, il y a eu assez de critiques envers celui-ci, la plupart orientées vers le rôle insuffisant attribué aux mêmes institutions à peine reconnues par le discours intergouvernementaliste. Le rôle de créer et d'assurer l'efficacité des mécanismes institutionnels serait, d'une part, de garantir le respect par les États des accords conclus lors des négociations et, d'autre part, d'offrir une motivation satisfaisante pour le développement et la continuité de la pratique de coopération. Néanmoins, Moravcsik est peu intéressé à l'échelon supranational du processus de la construction européenne. Une autre critique importante est liée à la capacité explicative de l'intergouvernementalisme libéral, les études de cas analysées par Moravcsik semblent avoir été choisies parmi celles qui confirment totalement ses travaux de recherche. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

INTERREG

Vezi *fonduri structurale şi de coeziune*

INTERREG

See *Structural and Cohesion Funds*

INTERREG

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

intervenţionism (dirijism)

Intervenţionismul se referă la implicarea guvernelor în mecanismele pieţei, în locul autogestionării sale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

interventionism (dirigism)

Interventionism refers to government involvement in the market mechanisms, instead of conferring it self-administration. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

interventionnisme (dirigisme)

L'interventionnisme est une politique par laquelle l'État participe à l'économie du pays quand cela lui apparaît nécessaire pour protéger les intérêts des citoyens ou y développer des aspects de l'économie ou du social. (fr.wikipedia.org)

intrare în vigoare

Un tratat intră în vigoare după ce un anumit număr de state membre, conform celor stabilite prin respectivul tratat, şi-au exprimat consimţământul definitiv de a adera la tratat. Există, de aceea, şi situaţia în care un tratat (precum cel privind UE) nu poate intra in vigoare decât dacă a fost ratificat de toate statele membre. Odată intrat în vigoare, tratatul intră în vigoare din punct de vedere legal în sistemul juridic internaţional şi în cel al părţilor la tratat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; traducere din engleză de Daniela Răpan)

entry into force

A treaty comes into force when a certain number of Member States, depending from case to case, have expressed their consent to be bound by the treaty. There is also the situation when a Treaty (for instance the Treaty on EU) cannot entry into force unless ratified by all Member States.

Then, the treaty has a legal existence in the international legal system and in the legal systems of States Parties. (conventions.coe)

entrée en vigueur

Un traité entre en vigueur lorsqu'un nombre déterminé d'États membres, conformément aux prévisions du traité ont exprimé leur consentement définitif à être liés par le traité. Il y a aussi la situation dans laquelle un traité ne peut pas entrer en vigueur s'il n'a pas été ratifié par tous les États membres.

Le traité acquiert alors une existence juridique dans l'ordre juridique international et dans les ordres juridiques des États qui sont Parties au traité. (conventions.coe)

investitura Comisiei Europene

Procedura de investitură a Comisiei Europene include două etape : desemnarea preşedintelui Comisiei şi stabilirea listei membrilor Comisiei (a comisarilor europeni), apoi aprobarea în bloc a Comisiei.

De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Nisa (1 februarie 2003), preşedintele Comisiei este desemnat de Consiliul European. Parlamentul European (PE) trebuie să îşi dea acordul.

După aceea, Consiliul adoptă, prin majoritate calificată şi de comun acord cu preşedintele desemnat, lista celorlalte persoane pe care intenţionează să le numească membri ai Comisiei (comisari europeni). Această listă are la bază propunerile făcute de fiecare stat membru. După aprobarea „în bloc" de către PE, membrii Comisiei sunt învestiţi de Consiliu, prin vot cu majoritate calificată. Comisia 2004-2009 a fost numită prin această procedură.

Procedura de alegere a Comisiei Europene este reglementată de articolele 9 TCECA, 157 TCE, 126 TCEEA, modificată prin articolul 12 al Tratatului de Fuziune, dar şi prin articolele 10 TCECA, 158 TCE şi 127 TCEEA ale Tratatului de la Maastricht sau articolele 158 şi 163 ale TCE, adoptate cu ocazia semnării Tratatului de la Amsterdam. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Variante : *învestirea Comisiei Europene* ; *confirmarea Comisiei.*

confirmation of the European Commission

The confirmation procedure comprises two stages : nomination of the prospective President of the Commission and establishment of the list of Members of the Commission and nomination of the Commission as a whole.

Since the Treaty of Nice, responsibility for nominating the President has rested with the Council, meeting in the composition of Heads of State or Government and acting by qualified majority. This nomination must be approved by the European Parliament.

The Council, acting by qualified majority and by common accord with the nominee for President, then adopts the list of the other persons it intends to appoint as Members of the Commission, drawn up in accordance with the proposals made by each Member State.

Finally, the President and the Members of the Commission are appointed by the Council, acting by qualified majority, after the entire body has been approved by Parliament.

The Commission 2004-2009 was appointed under this procedure. (europa.eu)

investiture de la Commission européenne

La procédure d'investiture se déroule en deux temps (article 214 du Traité instituant la Communauté européenne) : désignation de la personnalité envisagée comme président de la Commission et constitution de la liste des commissaires et nomination de la Commission dans son ensemble.

Depuis le Traité de Nice, la désignation du président incombe au Conseil réuni au niveau des chefs d'État ou de gouvernement statuant à la majorité qualifiée. Cette désignation doit être approuvée par le Parlement.

Ensuite, le Conseil statuant à la majorité qualifiée et d'un commun accord avec le président désigné adopte la liste des autres personnalités qu'il envisage de nommer membres de la Commission. Cette liste est établie conformément aux propositions faites par les États membres.

Enfin, le président et les membres de la Commission sont nommés par le Conseil statuant à la majorité qualifiée, après l'approbation du Collège par le Parlement.

La Commission 2004-2009 a été nommée selon cette procédure. (europa.eu)

ISPA

ISPA (Instrument Structural de Pre-Aderare) este un program intrat în vigoare începând cu anul 2000. El se adresa celor zece ţări candidate din Europa Centrală şi de Est (Bulgaria, Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, România, Slovacia, Slovenia, Ungaria).

Este echivalentul fondului de coeziune care acţiona la acel moment la nivelul a patru state din UE, iar obiectivul său îl constituia dezvoltarea infrastructurii de transporturi şi protecţia mediului în ţările candidate la aderare.

Începând cu anul 2000, timp de şapte ani, România a primit anual, în cadrul acestui program, fonduri nerambursabile de 200-260 de milioane de euro. Alocaţia totală pentru cele zece ţări beneficiare, în perioada de referinţă, a fost de un miliard euro pe an. (mie.ro)

Variantă : *programul ISPA.*

ISPA

Launched in 2000, ISPA (Instrument for Structural Policies for Pre-Accession) is one of the three financial instruments (with PHARE and SAPARD) to assist the candidate countries in the preparation for accession. Based on the principles that govern the Cohesion Fund, it provides assistance for infrastructure projects in the EU priority fields of environment and transport. Its objectives are the following : familiarising the candidate countries with the policies, procedures and the funding principles of the EU ; helping them catch up with EU environmental standards ; upgrading and expanding links with the trans-European transport networks.

For the period 2000-2006, 1,040 million euros a year (at 1999 prices) have been made available for this instrument. During its first four years of implementation (2000-2003), ISPA grant-aided over 300 large-scale infrastructure investments in the 10 candidate countries of Central and Eastern Europe (Bulgaria, the Czech Republic, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Poland, Romania, Slovakia, Slovenia). Assistance amounted to 7 billion euros for an investment value of over 11.6 billion (current prices). After the EU enlargement in 2004, the remaining ISPA beneficiary countries were Bulgaria and Romania, the other beneficiary countries having become eligible to the Cohesion Fund. Since 1 January 2005, Croatia benefits from ISPA as well.

The candidate countries can propose, via the National ISPA Co-ordinator, projects in the sectors eligible to ISPA. The projects must be part of an ISPA sector investment plan adopted by the candidate countries and endorsed by the Commission. Applications must be sent to the ISPA directorate of DG Regio. The application will be examined by Commission services and (when necessary) discussed with the applicant country. When the Commission considers the project acceptable, it will submit the project for opinion to the Management Committee, composed of representatives of the Member States. After having received the positive opinion of the Management Committee the Commission will adopt the project and submit a Financing Memorandum for signature to the applicant country. (europa.eu)

ISPA

Créé en 2000, l'ISPA (instrument structurel de préadhésion) est l'un des trois instruments financiers (avec PHARE et SAPARD) destinés à aider les pays candidats dans la préparation de leur adhésion. Fondé sur les mêmes principes que le Fonds de cohésion, l'ISPA soutient des projets d'infrastructure dans le cadre des priorités communautaires relatives à l'environnement et aux transports. Ses objectifs sont les suivants : familiarisation avec les politiques, procédures et règles de financement de l'Union, assistance pour la mise à niveau aux normes environnementales de l'UE, modernisation et extension des liaisons avec les réseaux de transport transeuropéens.

Pour la période 2000-2006, l'ISPA était doté d'un budget de 1 040 millions d'euros par an (prix 1999). Au cours des quatre premières années (2000-2003), cet instrument a cofinancé plus de 300 grands projets d'infrastructure dans les 10 pays candidats d'Europe centrale et orientale (la Bulgarie, l'Estonie, la Hongrie, la Lettonie, la Lituanie, la Pologne, la République tchèque, la Roumanie, la Slovaquie, la Slovénie). L'aide fournie s'élève à 7 milliards d'euros pour des projets d'une valeur totale de 11,6 milliards d'euros (prix courants). À la suite de l'élargissement en 2004, seules la Bulgarie et la Roumanie demeuraient bénéficiaires de l'ISPA, les autres pays étant devenus éligibles au Fonds de cohésion. Depuis le 1er janvier 2005, la Croatie bénéficie également de l'ISPA.

Les pays candidats peuvent proposer, via le coordinateur national ISPA, des projets dans les secteurs éligibles à l'ISPA. Les projets doivent faire partie d'un plan d'investissement du secteur adopté par les pays candidats et approuvé par la Commission. Les demandes doivent être envoyées à la direction responsable de l'ISPA de la DG Politique régionale. Elles sont examinées par les services de la Commission et (si nécessaire) discutées avec le pays candidat. Quand la Commission considère le projet acceptable, elle le soumet pour avis au comité de gestion, composé de représentants des États membres. Après la réception de l'avis favorable du comité de gestion, la Commission adopte le projet et soumet, pour signature, un mémorandum de financement au pays candidat. (europa.eu)

Î

Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate

Această denumire se referă la o funcţie nou-creată prin Tratatul de la Lisabona. Astfel, ceea ce prin Tratatul de la Amsterdam era denumit „domnul PESC" devine acum Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate, schimbarea nefiind doar de ordin terminologic, ci şi de substanţă, întrucât noua funcţie cumulează de fapt atributele de a fi în acelaşi timp Secretar General al Consiliului de Miniştri şi Vicepreşedinte al Comisiei Europene, situaţie care ar putea conduce într-un viitor relativ scurt la asocierea din ce în ce mai puternică a acestei instituţii supranaţionale la luarea deciziilor în PESC, cadru considerat până în prezent un apanaj interguvernamental al statelor membre. Astfel, noul Înalt Reprezentant este perceput uneori ca fiind asemănător unui ministru de Externe al Uniunii Europene, punct de vedere susţinut şi de înfiinţarea Serviciului European de Acţiune Externă, organism cu o structură asemănătoare unui Minister de Externe tradiţional. Prin această fuziune s-a dorit comunitarizarea PESC-PESA, în opinia unor specialişti, sau, dimpotrivă, în opinia altora, interguvernamentalizarea Comisiei Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy

This denomination refers to a new position established by the Lisbon Treaty. Thus, what the Amsterdam Treaty used to call Mr PESC now becomes the High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy. This is not only a change in terminology, but also a substantial change, as the new position cumulates at the same time the attributions of two other positions – that of Secretary-General of the Council of Ministers, and that of Vice-president of the European Commission, situation that in a very short time may lead to gradually associating this supranational institution in the CFSP decision-making process – a framework considered until now an intergovernmental privilege of the Member States. Therefore, the new High Representative is sometimes perceived as a EU Foreign Affairs Minister, viewpoint also supported by the creation of

the European External Action Service, an organism that has the same structure as a traditional Ministry of Foreign Affairs. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

haut représentant de l'Union pour les affaires étrangères et la politique de sécurité

Ce nom fait référence à une nouvelle fonction créée par le Traité de Lisbonne. Ainsi, ce qui dans le Traité d'Amsterdam apparaissait comme Monsieur PESC devient maintenant le haut représentant de l'UE pour les affaires étrangères et la politique de sécurité, changement qui n'est pas seulement d'ordre terminologique, mais aussi de substance, car la nouvelle fonction cumule la position de Secrétaire Général du Conseil des Ministres et celle de Vice-président de la Commission européenne, situation qui pourrait mener dans un futur relativement proche à l'association de plus en plus importante de cette institution supranationale à la prise des décisions dans le cadre de la PESC, considéré jusqu'au présent un apanage intergouvernemental des États membres. Par conséquent, le nouvel haut représentant est vu parfois semblable à un ministre des Affaires Étrangères de l'UE, point de vue confirmé par la création du Service Européen d'Action Externe, organisme avec une structure similaire à celle d'un Ministère des Affaires Étrangères traditionnel. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC)

În urma dezbaterii legate de oportunitatea numirii „Domnului/Doamnei PESC" şi odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, a fost creată funcţia de Înalt Reprezentant pentru Politica Externă şi de Securitate Comună.

Noua funcţie este deţinută de Secretarul General al Consiliului, a cărui sarcină este să asiste Preşedinţia Uniunii în chestiuni de politică externă şi securitate comună. Înaltul Reprezentant contribuie şi la formularea, pregătirea şi aplicarea deciziilor politice ale Consiliul de Miniştri. Poate susţine un dialog politic cu terţe părţi, în numele Consiliului de Miniştri şi la solicitarea Preşedinţiei.

Prin Tratatul de la Lisabona, Secretarul General al Consiliului devine şi Vicepreşedinte al Comisiei în exercitarea funcţiei de „Domnul PESC". Faptul de a fi în acelaşi timp vicepreşedinte al Comisiei Europene şi Secretar General al Consiliului ridică o mare problemă : ori de câte ori o propunere vine de la Comisie, intră obligatoriu în procesul de codecizie Consiliu Parlamentul European, adică se aplică metoda comunitară, şi devine opozabilă Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene. Or, o asemenea evoluţie ar însemna nici mai mult, nici mai puţin decât comunitarizarea PESC şi a PESA.

Sarcina de a conduce Secretariatul General al Consiliului îi revine acum Secretarului General Adjunct. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP)

A new position of High Representative for the common foreign and security policy (CFSP) was created by the Treaty of Amsterdam (adopted in 1997). The post is held by the Secretary-General of the Council, whose task is to assist the presidency of the Union

in matters relating to the common foreign and security policy. The holder of the post is also known as „Mr/Ms CFSP". The High Representative aims to allow the Union to express itself with greater visibility and coherence on the international stage by giving it a more recognizable face and voice. The High Representative also helps to formulate, prepare and implement policy decisions by the Council. He or she may conduct political dialogue with third parties, on the Council's behalf and at the request of the Presidency. Responsibility for running the Council's General Secretariat rests with the Deputy Secretary-General.

The Treaty of Lisbon, now being ratified, provides for the High Representative to be replaced by a „minister for foreign affairs". This function merges the duties of the High Representative for the CFSP and of the Commissioner for External Relations. The holder will be both a Commission vice-president and the Council's appointed representative for the CFSP. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC)

La fonction de Haut représentant pour la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) a été créée par le Traité d'Amsterdam (adopté en 1997). Elle est exercée par le secrétaire général du Conseil afin d'assister la présidence qui représente l'Union dans les domaines relevant de la politique étrangère et de sécurité commune. Cette fonction est également désignée par le terme *M. ou Mme PESC*. Elle a pour objectif de permettre à l'Union de s'exprimer avec davantage de visibilité et de cohérence sur la scène internationale en se donnant un visage et une voix plus perceptibles. Le haut représentant contribue également à la formulation, à l'élaboration et à la mise en œuvre des décisions politiques du Conseil. En agissant au nom du Conseil et à la demande de la présidence, il peut conduire le dialogue politique avec des tiers. La gestion du secrétariat général du Conseil revient au secrétaire général adjoint.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit la substitution du Haut représentant par le „ministre des Affaires Étrangères". Ce poste résulte de la fusion des fonctions du haut représentant pour la PESC et du commissaire aux affaires étrangères. Il sera également vice-président de la Commission et deviendra le mandataire du Conseil pour la PESC. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Întreprinderea comună europeană privind ITER şi dezvoltarea energiei prin fuziune

Organizaţia a fost fondată în 2007, pentru o perioadă de 35 de ani, şi are ca misiune colaborarea cu industria şi cu organismele de cercetare europene pentru a concepe şi a fabrica componente de înaltă tehnologie necesare proiectului ITER. În afara statelor membre, EURATOM şi Elveţia sunt de asemenea membri ai organizaţiei cu sediul la Barcelona. (Daniela Răpan)

European Joint Undertaking for ITER and the Development of Fusion Energy (Fusion for Energy)

This is a type of European organization known as a Joint Undertaking created under the EURATOM Treaty by a decision of the Council of the European Union. „Fusion for

Energy" is established for a period of 35 years from 19th April 2007. Its task is to work with European industry and research organizations on the development and manufacturing of hi-tech components for the ITER fusion project. Drawing on Fusion for Energy's pool of collective expertise, Europe can become world leader in the construction of demonstration fusion reactors. The members of the Joint Undertaking are the 27 EU countries, EURATOM (represented by the European Commission) and Switzerland ; its headquarters is in Barcelona (Spain). (fusionforenergy.europa.eu)

Entreprise commune européenne pour ITER et le développement de l'énergie de fusion (Fusion for Energy)

L'entreprise commune a été fondée pour une durée de 35 ans à compter du 19 avril 2007. Elle a pour mission de collaborer avec l'industrie et les organismes de recherche européens afin de concevoir et de fabriquer les composants de haute technologie nécessaires au projet ITER. En s'appuyant sur le creuset de connaissances de l'entreprise, l'Europe peut devenir un acteur de premier plan au niveau mondial dans le domaine de la construction de réacteurs de fusion de démonstration. Les membres de cette entreprise commune sont les 27 pays de l'Union européenne (UE), EURATOM (représenté par la Commission européenne) et la Suisse. Son siège est a Barcelone (Espagne). (ear.europa.eu ; Daniela Răpan)

învăţare continuă

Nivelul schimbărilor sociale şi economice actuale, tranziţia rapidă către o societate bazată pe cunoaştere şi presiunile demografice rezultate în urma îmbătrânirii populaţiei din Europa reprezintă provocări care solicită o nouă abordare a educaţiei şi instruirii prin cadrul oferit de învăţarea continuă. În contextul acestor provocări, la reuniunile de la Lisabona şi de la Stockholm ale Consiliului s-a acordat o atenţie deosebită învăţării continue, iar Comunicarea Consiliului răspunde mandatului specific al Consiliului European de la Feira.

Învăţarea continuă este definită în Comunicare drept „toate activităţile de învăţare întreprinse pe parcursul întregii vieţi, cu scopul de a îmbunătăţi cunoştinţele, calificările şi competenţele, dintr-o perspectivă personală, civică, socială şi/sau legată de muncă".

Învăţarea continuă înseamnă, pe de o parte, dobândirea şi actualizarea tuturor tipurilor de abilităţi, interese, cunoştinţe şi calificări începând din anii preşcolari până în perioada ulterioară pensionării ; ea promovează dezvoltarea unor cunoştinţe şi competenţe care îi vor da fiecărui cetăţean posibilitatea de a se adapta la societatea bazată pe cunoaştere şi de a participa activ la toate sferele vieţii sociale şi economice, dobândind mai mult control asupra viitorului propriu ; pe de altă parte, învăţarea continuă presupune valorificarea tuturor formelor de învăţare, incluzând : învăţarea formală, precum un curs finalizat cu diplomă în cadrul universităţii ; învăţarea nonformală, precum competenţele profesionale dobândite la locul de muncă ; învăţarea informală, precum învăţarea intergeneraţională. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Vezi şi *Strategia de la Lisabona*

lifelong learning

The scale of current economic and social change, the rapid transition to a knowledge--based society and demographic pressures resulting from an ageing population in Europe are all challenges which demand a new approach to education and training, within the framework of lifelong learning. In the context of these challenges, lifelong learning was given a high priority at the Council meetings of Lisbon and Stockholm, and the Council Communication responds to the specific mandate of the Feira European Council.

Lifelong learning is defined in the Communication as „all learning activity undertaken throughout life, with the aim of improving knowledge, skills and competence, within a personal, civic, social and/or employment-related perspective".

Lifelong learning means acquiring and updating all kinds of abilities, interests, knowledge and qualifications from the pre-school years to post-retirement; it promotes the development of knowledge and competences that will enable each citizen to adapt to the knowledge-based society and actively participate in all spheres of social and economic life, taking more control of his or her future. On the other hand, lifelong learning means valuing all forms of learning, including: formal learning, such as a degree course followed at university; non-formal learning, such as vocational skills acquired at the workplace; and informal learning, such as inter-generational learning. (europa.eu)

See also *Lisbon strategy*

apprentissage tout au long de la vie

Le niveau des changements économiques et sociaux actuels, la transition rapide vers une société fondée sur la connaissance et les pressions démographiques résultant d'une population vieillissante en Europe sont des défis qui exigent une nouvelle approche de l'éducation et de la formation, dans le cadre de l'apprentissage tout au long de la vie.

Dans le contexte de ces défis, l'apprentissage tout au long de la vie s'est vu conféré une priorité élevée aux réunions des Conseils de Lisbonne et Stockholm. La Communication répond au mandat spécifique du Conseil européen de Feira.

L'apprentissage tout au long de la vie est défini dans la Communication comme „toute activité d'apprentissage entreprise à tout moment de la vie, dans le but d'améliorer les connaissances, les qualifications et les compétences, dans une perspective personnelle, civique, sociale et/ou liée à l'emploi".

L'apprentissage tout au long de la vie concerne d'une côté l'acquisition et la mise à jour de toutes sortes de capacités, d'intérêts, connaissances et qualifications depuis l'enseignement préscolaire jusqu'après la retraite; il promeut le développement de connaissances et compétences qui rendra chaque citoyen capable de s'adapter à la société de la connaissance et de participer activement dans toutes les sphères de la vie économique et sociale, maîtrisant ainsi davantage son avenir. De l'autre côté, l'apprentissage tout au long de la vie suppose valoriser toutes les formes d'apprentissage, y compris: l'apprentissage formel, tel qu'un cursus diplômant suivi à l'université; l'apprentissage non-formel, telles que les compétences professionnelles acquises sur le lieu de travail; et l'apprentissage informel, tel que l'apprentissage inter-générationel. (europa.eu)

Variante: *éducation et formation tout au long de la vie.*

Voir aussi *Stratégie de Lisbonne*

J

jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene

Jurisprudenţa Comunităţilor constituie o sursă esenţială a dreptului comunitar. Prin jurisprudenţa sa, Curtea de Justiţie completează şi precizează, în numeroase aspecte, dispoziţiile Tratatelor, asigurând, totodată, respectarea lor.

Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene este instituţia comunitară căreia Tratatele i-au încredinţat misiunea de a veghea la interpretarea şi aplicarea corectă a dreptului comunitar.

În acest sens, aşa cum se arată în articolul 164 al TCE, „Curtea de Justiţie asigură respectarea dreptului în interpretarea şi aplicarea prezentului tratat". Articolul 136 al TCEEA stipulează acelaşi lucru, iar articolul 31 al TCECA arată în acelaşi sens: „Curtea de Justiţie va garanta respectarea dreptului în interpretarea şi aplicarea Tratatului şi a regulamentelor de punere în aplicare a acestuia". Curtea de Justiţie, chiar dacă veghează exclusiv asupra interpretării unitare a dreptului comunitar, astfel încât să fie garantată înţelegerea sa omogenă de către diferite tribunale naţionale, nu înseamnă că este şi singura instituţie care garantează corecta aplicare a dreptului comunitar. Comisia, de exemplu, are şi ea atribuţii în garantarea aplicării corecte a legislaţiei comunitare, motiv pentru care este considerată „garantul Tratatelor".

Practic, Curtea de Justiţie interpretează şi urmăreşte nu doar aplicarea dreptului primar, ci şi a celui derivat şi a jurisprudenţei.

Curtea de Justiţie este comună celor trei Comunităţi. În acest sens, încă de la Roma, din 1957, a fost semnată „Convenţia asupra unor instituţii comune ale Comunităţilor Europene" ce prevedea ca instituţiile Curţii la care se refereau TCEE şi TCEEA să fie aceleaşi şi ca această Curte comună să o înlocuiască pe cea a CECO/CECA. Dispoziţiile celor trei Tratate referitoare la Curte nu au fost însă armonizate, nici protocoalele referitoare la statutul Curţii, ceea ce înseamnă că, de fapt, competenţele sale nu sunt aceleaşi atunci când acţionează conform TCE, TCECA sau TCEEA.

Pentru a conchide, jurisprudenta Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene este compusă din totalitatea hotărârilor CJCE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)*

European Court of Justice case law

ECJ case law is composed of all ECJ decisions, being an essential source of Community law. By means of its case law, the ECJ completes and makes clear, in many respects, the provisions of the treaties while ensuring their compliance. ECJ, through its decisions (which are mandatory), ensures uniform application of Community law in all Member States. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *Court of Justice of the European Communities (CJEC)*

jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes

La jurisprudence est constituée par l'ensemble des décisions prononcées par la Cour de justice et le Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE). Elle représente une source essentielle du droit communautaire. CJCE, par sa jurisprudence, complète et indique, à bien des égards, les dispositions des Traités, tout en veillant qu'ils soient respectés. CJCE, par le biais de ses arrêts (qui sont obligatoires), veille à ce que le droit communautaire soit appliqué uniformément dans tous les États membres. (*Dictionnaire de l'UE* ; traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *Cour de justice de Communautés européennes (CJCE)*

Jurnalul Oficial (JO)

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene este singurul periodic publicat zilnic în toate limbile oficiale ale UE. El cuprinde două serii conexe (L pentru legislaţie şi C pentru informări şi comunicări) şi un supliment (S pentru achiziţii publice). De asemenea, există şi o secţiune electronică pentru seria C, cunoscută drept JO CE. Documentele publicate în JO CE sunt publicate numai în versiune electronică. (europa.eu)

Official Journal (OJ)

The Official Journal of the European Union is the only periodical published every working day in all official languages of the EU. It consists of two related series (L for legislation and C for information and notices) and a supplement (S for public procurement). There is also an electronic section to the C series, known as the OJ CE. The documents published in the OJ CE are only published electronically. (europa.eu)

Journal Officiel (JO)

Le Journal Officiel de l'Union européenne est la seule publication périodique publiée chaque jour ouvrable dans toutes les langues officielles de l'UE. Il comprend deux séries connexes : la série L (pour la législation) et la série C (pour les informations et avis) ainsi qu'un supplément (la série S, pour les avis de marché). Il existe également une section électronique à la série C, appelée JO CE. Les documents publiés dans le JO CE ne sont publiés que sous forme électronique. (europa.eu)

Justiție şi Afaceri Interne (JAI)

Vezi *pilonii Uniunii Europene*

Justice and Home Affairs (JHA)

See *pillars of the European Union*

Justice et affaires intérieures (JAI)

Voir *piliers de l'Union européenne*

L

Leader

Vezi *Fonduri structurale şi de coeziune*

Leader

See *Structural and Cohesion Funds*

Leader

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

lectură (prima, a doua, a treia)

Vezi *procedura de cooperare*

reading (first, second, third)

See *co-operation procedure*

lecture (première, deuxième, troisième)

Voir *procédure de coopération*

legislație comunitară

Vezi *drept comunitar*; *acquis comunitar*

Community law

See *Community law* ; *Community acquis (acquis communautaire)*

droit communautaire

Voir *droit communautaire* ; *acquis communautaire*

legislație primară

Vezi *drept comunitar*

primary legislation

See *Community law*

droit primaire

Voir *droit communautaire*

legislație secundară

Vezi *drept comunitar*

secondary legislation

See *Community law*

droit dérivé

Voir *droit communautaire*

legitimitate

Vezi *deficit democratic*

legitimacy

See *democratic deficit*

légitimité

Voir *déficit démocratique*

Leonardo da Vinci

Programul Leonardo da Vinci urmăreşte creşterea calităţii, a caracterului inovator şi a dimensiunii europene în sistemele şi practicile de formare profesională (FP). Programul contribuie la promovarea unei Europe a cunoaşterii prin realizarea unui spaţiu european de cooperare în domeniul educaţiei şi formării profesionale. Prin program sunt susţinute politicile statelor participante privind formarea pe parcursul întregii vieţi, precum şi dezvoltarea aptitudinilor şi competenţelor favorabile integrării profesionale. (socrates.ro)

Leonardo da Vinci

The Leonardo da Vinci programme focuses on the teaching and training needs of those involved in vocational education and training. It aims to establish and bolster the competitiveness of the European labour market by helping European citizens to acquire new skills, knowledge and qualifications and have them recognized across borders. It also supports innovations and improvements in vocational education and training systems and practices. One main objective is to increase the quality and attractiveness of vocational education and training in Europe. Leonardo da Vinci is open to the entire spectrum of subjects covered by vocational education and training. It supports the transfer of knowledge, innovation and expertise between all key actors in this domain. Leonardo da Vinci funds a wide-range of actions, notably transnational mobility, European projects focusing on the development or the transfer of innovation and networks. It addresses trainees in initial vocational training, people available on the labour market and professionals in vocational education and training, as well as any organization active in this field. (europa.eu)

Leonardo da Vinci

Le programme Leonardo da Vinci se concentre sur les besoins des personnes concernées par la formation et l'enseignement professionnels. Il a pour objectifs d'établir et d'encourager la compétitivité du marché européen du travail en permettant aux citoyens européens de renouveler leurs compétences, leurs connaissances et leurs qualifications et de les faire valoir au-delà des frontières. Il soutient aussi les innovations et le perfectionnement des systèmes et des pratiques d'enseignement et de formation. L'un des principaux objectifs de ce programme consiste à augmenter la qualité et l'attrait de l'enseignement et de la formation professionnels en Europe. Le programme Leonardo da Vinci concerne l'ensemble des matières dispensées dans l'enseignement et la formation professionnels. Il promeut le transfert des connaissances, de l'innovation et du savoir--faire entre les principaux acteurs de ce secteur. Leonardo da Vinci finance de nombreuses actions, notamment la mobilité transnationale, les projets européens axés sur le développement ou le transfert d'innovations et les réseaux. Il s'adresse aux jeunes en apprentissage professionnel, aux personnes à la recherche d'un emploi et aux professionnels de l'enseignement et de la formation professionnels, ainsi qu'à tout organisme opérant dans ce domaine. (europa.eu)

libera circulație a bunurilor

Principalul obiectiv al Tratatului CEE era de a elimina barierele economice dintre statele membre, scop în care Tratatul prevedea stabilirea unei Pieţe Comune bazate pe cele patru libertăţi: libera circulaţie a bunurilor, persoanelor, serviciilor şi capitalurilor. Libera circulaţie a bunurilor (mărfurilor) dintr-un stat membru în alt stat membru al Uniunii Europene presupunea armonizarea sistemelor de taxe vamale şi stabilirea unor reglementări comune în domeniile sănătăţii, protecţiei consumatorului şi protecţiei mediului, la care se adaugă eliminarea tuturor obstacolelor din calea schimburilor comerciale. Odată cu încheierea, la 1 ianuarie 1993, a procesului de realizare a pieţei interne, obiectivul liberei circulaţii a mărfurilor a fost în mare parte atins, persistând totuşi unele reglementări derogatorii sau cu caracter tranzitoriu. (mie.ro)

Variantă: *libera circulaţie a mărfurilor.*

free movement of goods

The principle of free movement of goods is one of the cornerstones of the internal market. This principle implies that national barriers to the free movement of goods within the EU be removed. In the absence of harmonization of legislation, the provisions of Articles 28 to 30 of the EC Treaty, which are of direct effect and thus may be applicable by national courts, forbid Member States from maintaining or imposing intra-Community trade barriers, except in special circumstances. Articles 28 and 29 of the EC Treaty prohibit quantitative restrictions on imports, exports or goods in transit and all measures having equivalent effect between Member States. All measures capable of hindering directly or indirectly, actually or potentially, such imports are considered measures having equivalent effect to quantitative restrictions. (europa.eu)

libre circulation des marchandises

Le principe de libre circulation des marchandises est l'une des pierres angulaires du marché intérieur. Ce principe implique la disparition des obstacles nationaux à la libre circulation des marchandises au sein de l'UE. En l'absence d'une législation harmonisée, les dispositions des articles 28 à 30 du Traité CE, à effet direct et donc applicables par les tribunaux nationaux, interdisent aux États membres de maintenir ou d'imposer des obstacles aux échanges intra-communautaires, sauf dans des cas particuliers. Les articles 28 et 29 du Traité EC interdisent les restrictions quantitatives à l'importation, à l'exportation ou au transit et toutes les mesures d'effet équivalent entre tous les États membres. Toutes les mesures susceptibles d'entraver directement ou indirectement, effectivement ou potentiellement, de telles importations sont considérées comme des mesures ayant un effet équivalent aux restrictions quantitatives. (europa.eu)

libera circulație a capitalurilor

Prin libera circulaţie a capitalurilor se înţelege mişcarea capitalurilor între ţări ale căror monede naţionale sunt diferite. Ţinând cont de consecinţele pe care un astfel de fenomen le poate avea asupra balanţei de plăţi şi a stabilităţii monetare a unei ţări, circulaţia capitalurilor între state este, de obicei, supusă unor restricţii. În 1988, Consiliul de Miniştri a decis că circulaţia capitalurilor între statele membre ale Comunităţii Europene trebuie să fie total liberalizată până la 1 iulie 1990.

Pentru cetăţeni, libera circulaţie a capitalurilor înseamnă capacitatea de a face mai multe operaţiuni în străinătate, precum deschiderea unor conturi bancare, cumpărarea unor acţiuni la societăţi străine, investiţii în situaţiile în care apare cel mai bun profit şi cumpărarea unor proprietăţi imobiliare.

Pentru companii, aceasta înseamnă în principal posibilitatea de a investi în a deţine alte companii europene şi a avea un rol activ în gestionarea lor. Există o serie de excepţii la libera circulaţie a capitalurilor atât în cazul Uniunii Europene, cât şi în cazul statelor terţe. Ele sunt în principal legate de impozitare, controlul prudenţial, considerente de politică publică, spălarea banilor, precum şi sancţiuni financiare convenite în cadrul politicii externe şi de securitate comună. (mie.ro; traducere din engleză de Daniela Răpan)

free movement of capital

Free movement of capital is at the heart of the Single Market and is one of its „four freedoms". It enables integrated, open, competitive and efficient European financial markets and services – which bring many advantages to us all. The full liberalisation of capital movements in the EU was agreed in 1988 (Directive 88/361/EEC) and came into effect in 1990 for most Member States, while for the rest specific transitional periods were agreed.

For citizens it means the ability to do many operations abroad, as diverse as opening bank accounts, buying shares in non-domestic companies, investing where the best return is, and purchasing real estate.

For companies it principally means being able to invest in and own other European companies and take an active part in their management. There are some exceptions to the free movement of capital both within the EU and with third countries. These are primarily linked to taxation, prudential supervision, public policy considerations, money laundering, and financial sanctions agreed under the Common Foreign and Security Policy. (europa.eu)

libre circulation des capitaux

La libre circulation des capitaux est au cœur du marché unique et en constitue l'une des „quatre libertés". La libéralisation complète des mouvements de capitaux dans l'UE a été adoptée en 1988 (Directive 88/361/CEE) et a pris effet en 1990 pour la plupart des États membres, tandis que pour les autres, des périodes transitoires spécifiques ont été convenues.

Pour les citoyens, cela signifie la faculté d'effectuer à l'étranger des opérations nombreuses et aussi diverses que l'ouverture de comptes bancaires, l'achat d'actions dans des entreprises d'autres États membres, les investissements aux endroits qui offrent le meilleur rendement et l'achat de biens immobiliers.

Pour les entreprises, cela signifie essentiellement la possibilité d'investir dans d'autres entreprises européennes, d'en être propriétaire et de participer activement à leur gestion. Il existe cependant quelques exceptions à la libre circulation des capitaux, aussi bien à l'intérieur de l'UE qu'entre celle-ci et des pays tiers. Elles sont principalement liées à la fiscalité, au contrôle prudentiel, à des questions d'ordre public, au blanchiment de capitaux et aux sanctions financières établies au titre de la politique étrangère et de sécurité commune. (europa.eu)

libera circulație a persoanelor

Prin Tratatul de la Roma (Tratatul de instituire a CEE) era garantată doar libera circulaţie a persoanelor active (lucrători angajaţi, lucrători independenţi, prestatori de servicii) şi a membrilor familiilor acestora.

Domeniile legate de libera circulaţie a persoanelor (vize, azil, imigrare şi alte politici) au fost incluse, prin Tratatul de la Maastricht, în titlul VI al Tratatului UE (pilonul al treilea), Justiţie şi afaceri interne. Prin Tratatul de la Amsterdam, ele au fost transferate în titlul IV al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (Tratatul CE), fiind astfel comunitarizate (cu excepţia azilului, a cărui atribuire rămâne în atribuţia statelor membre).

Aceste domenii de acţiune comunitară sunt legate de punerea în aplicare treptată a unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie şi acoperă următoarele aspecte: libera circulaţie a persoanelor; controalele la frontierele externe; azilul, imigrarea şi protecţia drepturilor cetăţenilor statelor terţe şi cooperare judiciară în materie civilă.

Tratatul de la Amsterdam, intrat în vigoare în 1999, a prevăzut o perioadă de tranziţie de cinci ani pentru comunitarizarea acestor domenii. Astfel, începând din 2004, Comisia Europeană deţine dreptul unic de iniţiativă legislativă, iar actele sunt adoptate prin procedura de codecizie. Face excepţie un singur domeniu, cel al aspectelor din cooperarea judiciară în materie civilă legate de dreptul familiei, în care Consiliul Uniunii Europene decide în unanimitate, după consultarea Parlamentului European. În aceste domenii, Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene are responsabilităţi limitate. De exemplu, măsurile de menţinere a ordinii publice şi a securităţii interne nu intră în jurisdicţia sa.

Tratatul de la Lisabona prevede crearea unor politici comune în domeniile controalelor la frontiere, vizelor, azilului şi imigrării. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu; infoeuropa.ro)

free movement of persons

Title IV of the Treaty establishing the European Community (EC Treaty) sets out the European Union's policy on „visas, asylum, immigration and other policies related to free movement of persons". These areas of Community action are linked to the progressive

institution of an area of freedom, security and justice and cover the following: free movement of persons; external border controls; asylum, immigration and safeguarding of the rights of third-country nationals and judicial co-operation in civil matters.

Before being incorporated into the EC Treaty by the Treaty of Amsterdam, these fields used to fall under Title VI of the Treaty on European Union (third pillar). Following a five-year transition period after the entry into force of the Treaty of Amsterdam (May 1999), the Commission has sole right of initiative and the co-decision procedure applies. In other words, the Treaty of Amsterdam has „communitised" these aspects, bringing them within the legal framework of the first pillar. Exceptionally, in certain areas, such as judicial co-operation in family law matters, the Council still acts by unanimous decision and the European Parliament is only consulted.

The powers of the Court of Justice of the European Communities are more limited than usual. For example, it cannot rule on measures relating to maintenance of public order or homeland security.

The Treaty of Lisbon now being ratified provides for policies on border controls, visas, asylum and immigration to become common policies. (europa.eu; translated from Romanian by Daniela Răpan)

Variant: *free movement of people.*

libre circulation des personnes

Le titre IV du Traité instituant la Communauté européenne (TCE) définit la politique de l'Union européenne en matière de „visas, asile, immigration et autres politiques liées à la libre circulation des personnes". Ces domaines communautaires liés à la mise en œuvre progressive d'un espace de liberté, de sécurité et de justice couvrent: la libre circulation des personnes; le contrôle des frontières extérieures; l'asile, l'immigration et la protection des droits de ressortissants de pays tiers et la coopération judiciaire en matière civile.

Avant d'être insérés dans le TCE par le Traité d'Amsterdam, ces domaines relevaient du titre VI du Traité sur l'Union européenne (troisième pilier). À l'issue d'une période transitoire de cinq ans suivant l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (mai 1999), la Commission dispose d'un droit d'initiative exclusif et la procédure de codécision s'applique. En d'autres mots, le Traité d'Amsterdam a „communautarisé" ces aspects, c'est-à-dire les a intégrés dans le cadre juridique du premier pilier. Par exception, concernant certains domaines comme les questions relatives au droit de la famille en matière de coopération judiciaire civile, le Conseil statue encore à l'unanimité et le Parlement européen est seulement consulté.

En outre, la Cour de justice des Communautés européennes dispose de compétences plus limitées par rapport au régime général. Par exemple, elle ne peut pas statuer sur des mesures portant sur le maintien de l'ordre public et la sauvegarde de la sécurité intérieure.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit que les politiques de contrôle aux frontières, de visas, d'asile et d'immigration deviennent des politiques communes. (europa.eu; traduit du roumain par Daniela Răpan)

libera circulaţie a serviciilor

Dreptul de a presta liber servicii oriunde în spaţiul comunitar este o consecinţă a realizării pieţei interne. El le permite cetăţenilor Uniunii Europene să presteze servicii dincolo de frontierele ţării lor, fără nici o restricţie bazată pe naţionalitate.

Conform Tratatului de la Roma, sunt considerate servicii prestaţiile furnizate în mod obişnuit în schimbul unei remuneraţii, în măsura în care nu sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la libera circulaţie a mărfurilor, a capitalurilor şi a persoanelor.

Serviciile cuprind în special: activităţi cu caracter industrial, comercial, activităţi meşteşugăreşti, activităţi prestate în cadrul profesiilor liberale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

free movement of services

The freedom to provide services (Articles 59-66 of the EC Treaty) covers the same activities as the freedom of establishment, but in the case of services the activities are limited in time and must in some way involve crossing an internal Community frontier. As with the right of establishment, activities connected with the exercise of public authority are excluded.

There are three different cases where a cross-frontier element may be involved. The provider of a service may temporarily go to the recipient, crossing the border to perform the service in another Member State. It represents a necessary corollary to the right of establishment, which is designed to help those wishing to establish themselves in another Member State to integrate into working life there permanently. The freedom extends to the case where the recipient goes to the country of the provider to obtain the service.

The rules of freedom to provide services also apply where the service provider and recipient remain in their own countries and only the service crosses the border (radio and television broadcasting). (ier.ro)

libre circulation des services

La libre circulation des services comprenne notamment les activités de caractère industriel, les activités de caractère commercial, les activités artisanales et les activités des professions libérales (article 50 TCE). Dans leur ensemble, les services génèrent quasiment 70% du PNB de l'Union européenne et couvrent un éventail très large d'activités. Les services financiers et les transports bénéficient de régimes spécifiques. La libre circulation des services au sein de l'UE recouvre deux types de droits: d'une côté il y a la liberté d'établissement – le droit d'établissement (article 43 TCE) correspond à la possibilité pour un prestataire de services de s'installer durablement pour exercer son activité dans un autre État membre que son État d'origine et de l'autre côté il y a la libre prestation de services: toute restriction à la libre prestation des services à l'intérieur de la Communauté est interdite (article 49 TCE). La libre prestation de services se définit comme la prestation temporaire d'un service effectuée par un prestataire dans un autre État membre que l'État dans lequel il est établi. (rpfrance.eu)

liberalism

Liberalismul reprezintă un curent ideologic şi social-politic care promovează iniţiativa privată şi se opune comunismului şi dirijismului. Liberalismul este partizanul libertăţilor individuale în stat, al liberei iniţiative şi al libertăţilor economice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *neoliberalism*

liberalism

Liberalism is a political philosophy based on the belief in progress, the essential goodness of the human race, and the autonomy of the individual and standing for the protection of political and civil liberties. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

See also *neoliberalism*

libéralisme

Le libéralisme est la doctrine des libéraux, de ceux qui sont partisans des libertés individuelles dans un État, de la libre entreprise, de la liberté économique. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Voir aussi *néolibéralisme*

liberalizare

Liberalizarea se referă la procesul de înlăturare a barierelor din diferite domenii. A fost elementul central al formării Pieţei Unice Europene şi însoţeşte desăvârşirea sa. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

liberalisation

Liberalisation refers to the process of surpassing barriers in various fields. It was the central element in the formation of the European Single Market, and accompanies its present achievement. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

libéralisation

La libéralisation se réfère au processus de dépasser les obstacles de divers domaines. Elle a été l'élément central de la formation du marché unique européen, et a présent elle accompagne son achèvement. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

limbi oficiale ale Uniunii Europene

Uniunea Europeană (UE) are în prezent 27 de state membre şi 23 de limbi oficiale. De la 1 ianuarie 2007, limbile oficiale ale Uniunii Europene sunt : bulgara (BG), ceha (CS),

daneza (DA), engleza (EN), estona (ET), finlandeza (FI), franceza (FR), germana (DE), greaca (EL), irlandeza (GA), italiana (IT), letona (LV), lituaniana (LT), maghiara (HU), malteza (MT), olandeza (NL), polona (PL), portugheza (PT), româna (RO), slovaca (SK), slovena (SL), spaniola (ES) şi suedeza (SV). În cazul când într-un stat se vorbesc mai multe limbi, acel stat stipulează, la aderare, care dintre ele se doreşte a fi declarată limbă oficială a Uniunii Europene.

Legislaţia Uniunii Europene se publică în toate limbile oficiale, care pot fi folosite de cetăţeni pentru a coresponda cu instituţiile sale. Trebuie menţionat că denumirile limbilor oficiale ale statelor membre se scriu în ordinea alfabetică a fiecărei limbi în care sunt enumerate. În cadrul reuniunilor, limbile de lucru sunt însă engleza şi franceza. (Daniela Răpan ; *Ghid stilistic*)

official languages of the European Union

From 1 January 2007 there are 23 official languages in the European Union : Bulgarian, Czech, Danish, Dutch, English, Estonian, Finnish, French, German, Greek, Hungarian, Irish, Italian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Portuguese, Romanian, Slovak, Slovenian, Spanish and Swedish.

EU legislation is published in all the official languages, and you may use any of these languages to correspond with the EU institutions. In addition, of course, there are many other languages spoken in Europe, and this diversity of national and regional languages is something Europeans cherish. It is part of their rich cultural heritage. The European Commission runs programmes to promote language learning and linguistic diversity. (europa.eu)

langues officielles de l'Union européenne

Depuis le 1er janvier 2007, l'Union européenne compte 23 langues officielles : l'allemand, l'anglais, le bulgare, le danois, l'espagnol, l'estonien, le finnois, le français, le grec, le hongrois, l'italien, le letton, le lithuanien, le maltais, le néerlandais, le polonais, le portugais, le roumain, le slovaque, le slovène, le suédois et le tchèque.

La législation communautaire est publiée dans toutes ces langues officielles et il est loisible au citoyen de correspondre avec les institutions de l'Union dans celle de son choix. Bien d'autres langues sont parlées en Europe et les européens sont très attachés à cette diversité de langues nationales et régionales qui font partie de leur patrimoine culturel. La Commission européenne met en œuvre des programmes destinés à promouvoir l'apprentissage des langues et la diversité linguistique. (europa.eu)

Lingua

Acţiunea Lingua este concepută pentru încurajarea şi sprijinirea diversităţii lingvistice în întreaga Uniune, îmbunătăţirea calităţii predării şi învăţării limbilor străine, facilitarea accesului la oportunităţile de învăţare a limbilor străine prin intermediul învăţării continue într-un mod corespunzător nevoilor fiecărui individ.

Acţiunea Lingua este compusă din două părţi care corespund unor obiective diferite.

Lingua 1 are ca scopuri, pe de o parte, creşterea nivelului de conştientizare al cetăţenilor cu privire la bogăţia multilingvistică a Uniunii, încurajarea oamenilor să înveţe limbi străine pe tot parcursul vieţii şi îmbunătăţirea accesului la resurse de învăţare în domeniul limbilor străine în Europa, iar pe de altă parte, dezvoltarea şi diseminarea unor tehnici inovatoare şi bune practici în predarea limbilor străine.

Lingua 2 urmăreşte ca o gamă suficient de extinsă de instrumente de învăţare a limbilor străine să fie disponibilă pentru cei care învaţă limbi străine. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Lingua

The Lingua Action is designed to encourage and support linguistic diversity throughout the Union, contribute to an improvement in the quality of language teaching and learning, promote access to lifelong language learning opportunities appropriate to each individual's needs.

The action is divided into two parts, corresponding to different sub-objectives.

Lingua 1 is intended on the one hand to raise citizens' awareness of the Union's multilingual wealth, encourage people to learn languages throughout their lifetime, and improve access to foreign language learning resources across Europe and on the other hand to develop and disseminate innovative techniques and good practices in language teaching.

Lingua 2 aims to ensure that a sufficiently wide range of language learning tools is available to language learners. (europa.eu)

Lingua

L'action Lingua soutient des mesures visant à encourager et promouvoir la diversité linguistique au sein de l'Union, contribuer à l'amélioration de la qualité de l'enseignement et de l'apprentissage des langues, faciliter l'accès à des possibilités d'apprentissage tout au long de la vie répondant aux besoins de chacun.

L'action se compose de deux volets correspondant à des sous-objectifs distincts.

Lingua 1 vise à, d'une part, sensibiliser les citoyens à la richesse multilingue de l'Union, encourager les citoyens à apprendre des langues tout au long de leur vie et faciliter l'accès à des ressources d'apprentissage en Europe et d'autre part, à élaborer et diffuser des techniques novatrices et des bonnes pratiques dans le domaine de l'apprentissage des langues.

Lingua 2 vise à garantir la mise à disposition d'une gamme suffisamment étoffée d'instruments d'apprentissage linguistique à l'usage des apprenants. (europa.eu)

lucrător (comunitar)

Orice cetăţean care desfăşoară o activitate profesională pe teritoriul Uniunii Europene. (Daniela Răpan)

Notă : a se evita termenul *muncitor*.

(Community) worker

Any person who develops a professional activity on the EU territory. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

travailleur (de la Communauté)

Toute personne qui exerce un métier au sein de l'UE. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Luxembourg

Marele Ducat de Luxembourg (*Groussherzogtum Lëtzebuerg* în luxemburgheză) face parte din grupul de ţări Benelux (alături de Belgia şi Ţările de Jos) şi deci din Uniunea Europeană. Membru fondator al Uniunii Europene, cu o suprafaţă de 2 586 km^2 şi o populaţie de 500 000 locuitori, această monarhie constituţională găzduieşte sediile mai multor instituţii şi centre ale UE. (ro.wikipedia.org)

Luxembourg

Luxembourg, founding member of the EU, is a constitutional monarchy, with Luxembourg as a capital city, a total area of 2,586 km^2, and a population of 0.5 million people.

The Grand Duchy of Luxembourg is a small country surrounded by Belgium, France and Germany, and its history has been inextricably linked with that of its larger neighbours. It is largely made up of rolling hills and forests. Luxembourg has been under the control of many states and ruling houses in its long history, but it has been a separate, if not always autonomous, political unit since the tenth century. Nowadays, Luxembourg is a hereditary Grand Duchy with a unicameral parliamentary system. Luxembourgisch, the national language, is akin to German. German is the first foreign language for most Luxembourgers and is used in the media, while French is the administrative language. (europa.eu)

Luxembourg

Membre fondateur de l'UE, le Luxembourg est une monarchie constitutionnelle ; sa superficie est de 2 586 km^2, sa population est de 0,5 million. L'histoire du grand-duché de Luxembourg, petit pays situé entre la Belgique, la France et l'Allemagne, est étroitement liée à celle des puissances voisines. Le Luxembourg est constitué essentiellement de forêts et de collines onduleuses.

De nombreux États et familles régnantes ont contrôlé le Luxembourg au cours de sa longue histoire, mais il a toujours constitué une entité politique distincte, voire autonome, depuis le Xème siècle. Aujourd'hui, le Luxembourg est un grand-duché héréditaire doté d'un régime parlementaire monocaméral.

Le luxembourgeois, langue nationale, s'apparente à l'allemand. L'allemand, qui est la première langue étrangère pour la plupart des Luxembourgeois, est utilisé dans les médias. Le français est la langue administrative. (europa.eu)

M

majoritate calificată

Majoritatea calificată reprezintă numărul voturilor necesar pentru adoptarea unei decizii în cadrul Consiliului Uniunii Europene, atunci când se urmează procedura descrisă în articolul 205 (2) al Tratatului CE. În acest sistem, există o ponderare a voturilor. Fiecare stat membru deţine un anumit număr de voturi, în funcţie de populaţia sa. Prin Tratatul de la Nisa, s-a făcut o reponderare a numărului de voturi alocat fiecărui stat, astfel încât în prezent, pentru adoptarea unei decizii, sunt necesare 255 de voturi favorabile din totalul de 345. Aceste voturi trebuie să reprezinte majoritatea statelor membre. În plus, orice stat membru poate cere să se verifice dacă majoritatea calificată obţinută reprezintă cel puţin 62% din populaţia totală a Uniunii. În caz contrar, decizia nu este adoptată.

De-a lungul istoriei Comunităţilor Europene şi a Uniunii Europene, au fost adoptate diverse reforme instituţionale, prin care câmpul de aplicare a votului în majoritate calificată a fost extins, înlocuind votul în unanimitate.

Tratatul de la Lisabona prevede 45 de domenii noi în care se aplică majoritatea calificată. Conform acestui tratat, majoritatea calificată va avea la bază principiul dublei majorităţi. Astfel, din momentul respectiv, pentru adoptarea unei decizii, ar fi necesar ca 55% dintre statele membre, reprezentând cel puţin 65% din populaţia Uniunii, să fi votat favorabil. Pentru a se evita blocarea unei decizii de către statele cu populaţia cea mai numeroasă, s-a stabilit că minoritatea de blocare trebuie să fie formată din cel puţin patru state membre. Altfel, chiar dacă nu este îndeplinit criteriul referitor la populaţie, se va considera că a fost atinsă majoritatea calificată. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *procedura de codecizie*

qualified majority (QM)

Qualified majority represents the number of votes required in the Council for a decision to be adopted when issues are being debated on the basis of Article 205 (2) of the EC Treaty.

Following the 2000 Inter Governmental Conference and the Nice Treaty, the number of votes allocated to each Member State has been re-weighted, in particular for those states with larger populations, so that the legitimacy of the Council's decisions can be safeguarded in terms of their demographic representativeness. After 1 January 2007, following the enlargement of the Union, the QM went up to 255 votes out of a total of 345, representing a majority of the Member States. Moreover, a Member State may request verification that the QM represents at least 62% of the total population of the Union. If this is not the case, the decision is not adopted.

As the various institutional reforms have taken effect, QM voting (QMV) has replaced unanimous voting, which is less effective for developing an operational Community policy (veto risk). (europa.eu)

See also *co-decision procedure*

majorité qualifiée (MQ)

La majorité qualifiée correspond au nombre de voix qui doit être atteint, au sein du Conseil, pour qu'une décision soit adoptée lorsque les délibérations se font sur la base de l'article 205 (paragraphe 2) du Traité instituant la Communauté européenne.

Suite au Traité de Nice, le nombre de voix attribué à chaque État membre a été repondéré, en particulier pour les plus peuplés, afin que la légitimité des décisions du Conseil puisse être maintenue en termes de représentativité démographique. Depuis le 1er janvier 2007, et suite à l'élargissement de l'Union, la majorité qualifiée est atteinte si 255 voix sur 345 sont réunies et que la décision recueille le vote favorable de la majorité des États membres. En outre, un État membre peut demander qu'il soit vérifié que la majorité qualifiée comprenne au moins 62% de la population totale de l'Union. À défaut, la décision n'est pas adoptée.

Au fur et à mesure des différentes réformes institutionnelles, le vote à la majorité qualifiée a remplacé le vote à l'unanimité, dans la mesure où ce dernier est moins efficace pour développer une politique communautaire opérationnelle (risque de veto). (europa.eu)

Voir aussi *procédure de codécision*

mandat european de arestare

Mandatul european de arestare este o hotărâre judecătorească a unui stat membru prin care se urmăresc arestarea şi predarea de către un alt stat membru a unei persoane date în urmărire penală sau care are de executat o pedeapsă cu închisoarea de cel puţin patru luni.

Baza juridică a mandatului european de arestare este decizia-cadru adoptată de Consiliul Uniunii Europene pe 13 iunie 2002 şi pusă în aplicare începând de la 1 ianuarie 2004.

Acest instrument are la bază principiul recunoaşterii reciproce a hotărârilor în materie penală şi are rolul de a consolida cooperarea între autorităţile judiciare ale statelor membre. Astfel, nu se mai aplică procedurile de extrădare obişnuite, care durează, de obicei, mult mai mult. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

European arrest warrant

The European arrest warrant is a judicial decision issued by a Member State with a view to the arrest and surrender by another Member State of a person being sought for a criminal prosecution or a custodial sentence.

It is a tool designed to strengthen co-operation between the judicial authorities of the Member States by eliminating the use of extradition. It is based on the principle of mutual recognition of decisions in criminal matters.

The European arrest warrant is based on a Framework Decision adopted by the Council on 13 June 2002. This decision is applied from 1 January 2004. (europa.eu)

mandat d'arrêt européen

Le mandat d'arrêt européen est une décision judiciaire émise par un État membre en vue de l'arrestation et de la remise par un autre État membre d'une personne recherchée pour l'exercice de poursuites pénales ou pour l'exécution d'une peine d'emprisonnement.

Il s'agit d'un outil destiné à renforcer la coopération entre les autorités judiciaires des États membres en supprimant l'usage de l'extradition. Il repose sur le principe de la reconnaissance mutuelle des décisions en matière pénale.

Le mandat d'arrêt européen se fonde sur une décision-cadre adoptée par le Conseil le 13 juin 2002. Cet instrument est d'application à partir du 1er janvier 2004. (europa.eu)

marxism

Marxismul se referă la un grup larg de teorii cu implicaţii economice, sociale şi politice interesate de mecanismele schimbării sociale, ideile centrale postulând un impact major al modului de producţie asupra designului instituţional politic şi ideologic, caracterizat de un clivaj al claselor determinat de inegalităţi economice şi, implicit, de putere. Deşi o prezenţă importantă în cadrul studiilor relaţiilor internaţionale prin teorii cunoscute, precum cea a dependenţei sau cea a sistemului mondial, la nivelul analizelor dedicate Uniunii Europene marxismul nu a avut un impact deosebit. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

marxism

Marxism refers to a large group of theories with economic, social and political implications, interested in the social change mechanisms, its central ideas postulating a major impact of the means of production on the political and ideological design, characterized by a cleavage between classes induced by economic inequalities, and, therefore, power inequalities. Despite its significant place within the international relations field, through well-known theories such as the dependence theory, or the international system theory, the impact of marxism at the European Union level was not remarkable. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

marxisme

Le marxisme se réfère à un large groupe de théories avec des implications économiques, sociales et politiques concernant les mécanismes du changement social ; les idées centrales postulent un impact majeur du mode de production sur le design institutionnel politique et idéologique, caractérisé par un clivage des classes déterminé par les inégalités économiques et, implicitement, de puissance. Même si une présence importante dans l'étude des relations internationales à travers des théories connues comme celle de la dépendance ou celle du système mondial, au niveau des analyses dédiées à l'Union européenne le marxisme n'a pas eu un impact extraordinaire. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

mecanismul ratelor de schimb

Mecanismul ratelor de schimb se referă la un element fix, dar ajustabil al Sistemului Monetar European, iniţiat în 1979 cu scopul de a încuraja obţinerea unei stabilităţi monetare europene prin reducerea variaţiei cursului de schimb. Douăzeci de ani mai târziu, în cadrul UEM, apare ERM II, care permite monedelor participante atât o marjă de fluctuaţie îngustă de $\pm 2{,}25\%$, cât şi una oficială de $\pm 15\%$ faţă de un curs dat al monedei euro. Asocierea unor state la Zona euro este condiţionată de participarea a cel puţin doi ani la cadrul ERM II. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Exchange Rate Mechanism

The Exchange Rate Mechanism (ERM) refers to a fix, but adjustable element of the European Monetary System, introduced in 1979 in order to encourage the fulfillment of a European monetary stability through reducing the exchange rate's variation. Twenty years later, within the EMU framework, ERM II emerges, allowing the currencies that were part of the system both a narrower fluctuation rate of $\pm 2{,}25\%$, and an official one of $\pm 15\%$ with respect of a given euro course. The EU countries can join the Euro-zone only after at least two years of EMR II participation. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

mécanisme de taux de change

Le mécanisme de taux de change fait référence à un élément fixe, mais ajustable, du Système Monétaire Européen, initié en 1979 en vue d'encourager la stabilité monétaire européenne par la réduction de la variation du taux de change. Vingt ans plus tard, dans le cadre de l'UEM, apparaît ERM II qui permet aux monnaies participantes une marge étroite de fluctuation de $\pm 2{,}25\%$, tout comme une marge officielle de $\pm 15\%$ par rapport au taux de change de l'euro. L'association de certains États à la eurozone est conditionnée par la participation d'au moins deux ans dans le cadre d'ERM II. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

metoda comunitară

Metoda comunitară este expresia folosită pentru a desemna modul de funcţionare a instituţiilor în cadrul primului pilon al Uniunii Europene. Această metodă urmează logica de integrare şi respectă principiul subsidiarităţii, având următoarele caracteristici: Comisia Europeană deţine monopolul în ceea ce priveşte dreptul de iniţiativă; în cadrul Consiliului Uniunii Europene, deciziile sunt adoptate prin vot cu majoritate calificată; Parlamentul European are un rol activ (prin avize, propuneri de modificări etc.) şi Curtea de Justiţie asigură interpretarea uniformă a dreptului comunitar. Codecizia Consiliu-PE şi intiaţiva legislativă prealabilă a Comisiei Europene sunt cele două elemente principale ale metodei comunitare.

Metoda comunitară este diferită de metoda de operare interguvernamentală folosită în cadrul pilonilor al doilea şi al treilea. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Vezi şi *integrare europeană*

Community method

The Community method is the expression used for the institutional operating mode set up in the first pillar of the European Union. It proceeds from an integration logic with due respect for the subsidiarity principle, and has the following salient features: Commission monopoly of the right of initiative; widespread use of qualified majority voting in the Council; an active role for the European Parliament and a uniform interpretation of Community law by the Court of Justice.

It contrasts with the intergovernmental method of operation used in the second and third pillars. (europa.eu)

See also *European integration*

méthode communautaire

La méthode communautaire désigne le mode de fonctionnement institutionnel du premier pilier de l'Union européenne. Dans le respect du principe de subsidiarité, elle repose sur une logique d'intégration et se caractérise notamment par les éléments principaux suivants: le monopole du droit d'initiative de la Commission; le recours général au vote à la majorité qualifiée au Conseil; le rôle actif du Parlement européen (avis, propositions d'amendements, etc.) et l'uniformité d'interprétation du droit communautaire assurée par la Cour de justice.

Elle s'oppose au mode de fonctionnement institutionnel des deuxième et troisième piliers qui repose sur une logique de coopération intergouvernementale. (europa.eu)

Voir aussi *intégration européenne*

metoda deschisă de coordonare

Metoda deschisă de coordonare a fost creată ca parte a politicii de ocupare a forţei de muncă şi a procesului Luxembourg. În 2000, a devenit instrument al Strategiei de la Lisabona.

Pe lângă ocuparea forţei de muncă, această metodă este aplicată în domenii care ţin de competenţa statelor membre, cum ar fi : protecţia socială, incluziunea socială, educaţie, tineret sau formarea profesională. Prin această metodă, politicile naţionale ale statelor membre pot fi orientate către o serie de obiective comune. Este o metodă interguvernamentală, în care statele membre se evaluează reciproc, iar Parlamentul European şi Curtea de Justiţie nu au nici un rol.

Principalele activităţi derulate sunt : identificarea şi definirea în comun a obiectivelor care trebuie îndeplinite (adoptate de Consiliul Uniunii Europene) ; stabilirea în comun a unor instrumente (statistici, indicatori, orientări) ; analiza comparativă (*benchmarking*) a performanţelor statelor membre şi a schimburilor de bune practici (sub supravegherea Comisiei Europene).

În funcţie de domeniu, metoda deschisă de coordonare implică măsuri denumite *soft law*, care pot fi obligatorii pentru statele membre, dar nu iau forma unor instrumente legislative comunitare (regulamente, directive, decizii).

Astfel, în cadrul Strategiei de la Lisabona, statele membre au, prin metoda deschisă de coordonare, obligaţia de a elabora planuri naţionale de reformă şi de a le transmite Comisiei Europene. În schimb, în ceea ce priveşte politica pentru tineri, statele membre au putere de decizie asupra obiectivelor şi nu există o coordonare la nivel european a planurilor naţionale de acţiune. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Strategia de la Lisabona*

open method of co-ordination (OMC)

The open method of co-ordination (OMC), created as part of employment policy and the Luxembourg process, has been defined as an instrument of the Lisbon strategy (2000).

The OMC provides a new framework for co-operation between the Member States, whose national policies can thus be directed towards certain common objectives. Under this intergovernmental method, the Member States are evaluated by one another (peer pressure), with the Commission's role being limited to surveillance. The European Parliament and the Court of Justice play virtually no part in the OMC process.

The open method of co-ordination takes place in areas which fall within the competence of the Member States, such as employment, social protection, social inclusion, education, youth and training.

It is based principally on : jointly identifying and defining objectives to be achieved (adopted by the Council) ; jointly established measuring instruments (statistics, indicators, guidelines) ; benchmarking, i.e. comparison of the Member States' performance and exchange of best practices (monitored by the Commission).

Depending on the areas concerned, the OMC involves so-called „soft-law" measures which are binding on the Member States in varying degrees but which never take the form of directives, regulations or decisions. Thus, in the context of the Lisbon strategy, the OMC requires the Member States to draw up national reform plans and to forward them to the Commission. However, youth policy does not entail the setting of targets, and it is up to the Member States to decide on objectives without the need for any European-level co-ordination of national action plans. (europa.eu)

See also *Lisbon strategy*

méthode ouverte de coordination (MOC)

La méthode ouverte de coordination a été créée dans le cadre de la politique de l'emploi et du processus de Luxembourg. Elle a été définie comme un instrument de la Stratégie de Lisbonne (2000).

La MOC fournit un nouveau cadre de coopération entre les États membres en vue de faire converger les politiques nationales pour réaliser certains objectifs communs. Dans cette méthode intergouvernementale, les États membres sont évalués par d'autres États membres (*peer pressure*) et le rôle de la Commission est limité à la surveillance. Le Parlement européen et la Cour de justice sont presque complètement écartés du processus de la MOC.

La méthode ouverte de coordination prend place dans des domaines qui relèvent de la compétence des États membres tels que l'emploi, la protection sociale, l'inclusion sociale, l'éducation, la jeunesse et la formation.

Elle se base principalement sur : l'identification et la définition en commun d'objectifs à remplir (adoptés par le Conseil) ; des instruments de mesure définis en commun (statistiques, indicateurs, lignes directrices) ; le *benchmarking*, c'est-à-dire la comparaison des performances des États membres et l'échange des meilleures pratiques (surveillance effectuée par la Commission).

Selon les différents domaines, la MOC implique des mesures dites de *soft law* qui sont plus ou moins contraignantes pour les États membres, mais qui ne prennent jamais la forme de directives, de règlements ou de décisions. Ainsi, dans le cadre de la stratégie de Lisbonne la MOC impose aux États membres d'élaborer des plans de réformes nationaux et les transmet à la Commission. En revanche, la politique de la jeunesse ne contient pas d'objectifs chiffrés et la mise en œuvre des objectifs, laissée à l'appréciation des États membres, ne fait pas non plus l'objet de plans d'action nationaux coordonnés au niveau européen. (europa.eu)

Voir aussi *Stratégie de Lisbonne*

metoda interguvernamentală

Metoda interguvernamentală, folosită în cadrul pilonilor al doilea şi al treilea, are la bază logica cooperării interguvernamentale cu următoarele caracteristici: dreptul de iniţiativă aparţine fie Comisiei Europene, fie statelor membre ; el poate fi şi limitat la unele domenii specifice ; în cadrul Consiliului Uniunii Europene, deciziile sunt adoptate, de regulă, în unanimitate ; Parlamentul European are doar un rol consultativ, iar Curtea de Justiţie are un rol limitat. Metoda interguvernamentală specifică tuturor organizaţiilor internaţionale clasice „pierde progresiv teren" în cazul Uniunii Europene în favoarea celei comunitare. Este suficient să amintim cazul pilonului JAI, ce s-a comunitarizat progresiv din 1992, astfel încât astăzi doar puţine decizii se iau prin metoda interguvernamentală, majoritatea supunându-se rigorilor comunitarizării. Chiar dacă Tratatul de la Lisabona nu o elimină definitiv, aria de aplicare a acestei metode este tot mai restrânsă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

intergovernmental method

The intergovernmental method of operation is used in the second and third pillars; it proceeds from an intergovernmental logic of co-operation and has the following salient features: the Commission's right of initiative is shared with the Member States or confined to specific areas of activity; the Council generally acts unanimously; the European Parliament has a purely consultative role and the Court of Justice plays only a minor role. (europa.eu)

méthode intergouvernementale

La méthode intergouvernementale est spécifique pour le deuxième et le troisième piliers ; elle repose sur une logique de coopération intergouvernementale et se caractérise par les éléments principaux suivants : le droit d'initiative de la Commission, soit partagé avec les États membres soit limité à certains domaines spécifiques ; le recours général à l'unanimité au Conseil ; le rôle consultatif du Parlement européen et le rôle limité de la Cour de justice. (europa.eu)

Misiuni Petersberg

Misiunile Petersberg au fost stabilite prin Declaraţia de la Petersberg, adoptată de Consiliul Ministerial al Uniunii Europei Occidentale (UEO) în iunie 1992.

Prin această declaraţie, statele membre ale Uniunii Europei Occidentale (la acea dată, era vorba despre Belgia, Franţa, Germania, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Olanda, Portugalia şi Spania) s-au angajat să pună la dispoziţia atât a UEO, cât şi a NATO şi a Uniunii Europene, unităţi militare din tot spectrul forţelor armate naţionale.

Ele sunt parte integrantă a politicii europene de securitate şi de apărare. Prin Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999, au fost încorporate în Tratatul privind Uniunea Europeană (articolul 17).

Misiunile Petersberg cuprind : misiuni umanitare şi de salvare ; misiuni de menţinere a păcii ; misiuni ale forţelor de luptă pentru gestionarea crizelor, inclusiv operaţiuni de restabilire a păcii. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

Petersberg tasks

The „Petersberg tasks" are an integral part of the European security and defence policy (ESDP). They were explicitly included in the Treaty on European Union (Article 17) and cover : humanitarian and rescue tasks ; peace-keeping tasks ; tasks of combat forces in crisis management, including peacemaking.

These tasks were set out in the Petersberg Declaration adopted at the Ministerial Council of the Western European Union (WEU) in June 1992.

On that occasion, the WEU Member States declared their readiness to make available to the WEU, but also to NATO and the European Union, military units from the whole spectrum of their conventional armed forces. (europa.eu)

missions de Petersberg

Les „missions de Petersberg" font partie intégrante de la politique européenne de sécurité et de défense (PESD). Elles ont été expressément incluses dans le Traité sur l'Union européenne (article 17) et recouvrent : des missions humanitaires ou d'évacuation des ressortissants ; des missions de maintien de la paix ; des missions de forces de combat pour la gestion des crises, y compris des opérations de rétablissement de la paix.

Ces missions ont été instituées par la déclaration de Petersberg adoptée à l'issue du conseil ministériel de l'UEO de juin 1992. Aux termes de cette déclaration, les États membres de l'UEO décident de mettre à la disposition de l'UEO mais également de l'OTAN et de l'Union, des unités militaires provenant de tout l'éventail de leurs forces conventionnelles. (europa.eu)

Mişcarea Europeană

Mişcarea Europeană este o asociaţie internaţională nonguvernamentală ce reuneşte 40 de secţii naţionale din majoritatea statelor membre ale Consiliului Europei şi alte câteva organizaţii internaţionale nonguvernamentale care pledează pentru unitatea europeană (Uniunea Federaliştilor Europeni, Centrul Internaţional de Formare Europeană, Tinerii Europeni Federalişti, Consiliul Comunelor şi Regiunilor Europei, Asociaţia Europeană a Cadrelor Didactice ş.a.), dar şi *Confederaţia Europeană a Sindicatelor* şi două din cele trei familii politice majore europene : Partidul European al Liberalilor, Democraţilor şi Reformatorilor şi Partidul Popular European.

Mişcarea Europeană a fost fondată, ca şi Consiliul Europei, la Congresul de la Haga din 1948. Primul preşedinte al Mişcării a fost Winston Churchill, printre animatorii săi de la început numărându-se personalităţi marcante ale vieţii publice europene, cum ar fi Léon Blum, Alcide de Gasperi ş.a. Sediul Mişcării Europene este la Bruxelles. (ro.wikipedia.org)

European Movement

The European Movement is an international non-governmental association which reunites 40 national sections from the majority of the Council of Europe Member States, as well as other several international NGOs which plead for European unity (Union of European Federalists, International Centre of European Formation, Young European Federalists, Council of European Municipalities and Regions, European Association of Teachers etc.), but also the European Trade Union Confederation and two of the three main European political families : European Liberal Democrat and Reform Party and European People's Party.

The European Movement was founded, just like the Council of Europe, at the 1948 Hague Congress. The first president of the Movement was Winston Churchill and among its early supporters there were important personalities from the European public life such as Léon Blum, Alcide de Gasperi, etc. The headquarters of the European Movement is in Brussels. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Mouvement Européen

Le Mouvement Européen est une association internationale non-gouvernementale qui réunit 40 sections nationales de la majorité des États membres du Conseil d'Europe, mais aussi d'autres organisations internationales non-gouvernementales qui soutiennent l'unité européenne (l'Union des Fédéralistes Européens, le Centre International de Formation Européenne, les Jeunes Européens Fédéralistes, le Conseil des Communes et Régions d'Europe, l'Association Européenne des Enseignants, etc.), mais aussi la Confédération Européenne des Syndicats et deux des trois familles politiques majeures d'Europe : le Parti Européen des Libéraux, Démocrates et Réformateurs et le Parti Populaire Européen.

Comme le Conseil d'Europe, le Mouvement Européen a été fondé au Congrès de Hague en 1948. Le premier président du Mouvement a été Winston Churchill, et parmi ses animateurs de début il y avait des personnalités marquantes de la vie publique européenne, comme Léon Blum, Alcide de Gasperi, etc. Le siège du Mouvement Européen est à Bruxelles. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Mişcarea Paneuropeană

Uniunea Internaţională Paneuropeană pretinde a fi cea mai veche mişcare de unificare europeană, ea fiind de asemenea cunoscută sub denumirile Mişcarea Paneuropeană şi Mişcarea Pan-Europa. A debutat odată cu publicarea manifestului *Paneuropa* (1923) al contelui Richard Coudenhove-Kalergi, care a prezentat ideea unui stat european unificat.

Scopul declarat al organizaţiei este unitatea unei Europe creştine, eliberată de „nihilism, ateism şi consumerism imoral". Mişcarea este independentă faţă de partidele politice, dar şi-a stabilit nişte principii prin care examinează politicieni, partide şi instituţii. Uniunea Internaţională Paneuropeană are patru principii de bază : libertarianismul, creştinismul, responsabilitatea socială şi proeuropenismul.

Organizaţia a fost interzisă de Germania nazistă în 1933 şi reînfiinţată după al Doilea Război Mondial.

Otto von Habsburg a devenit preşedintele internaţional onorific al Uniunii Internaţionale Paneuropene după moartea lui Coudenhove-Kalergi în 1973. Actualul preşedinte al Uniunii începând cu 2004 este Alain Terrenoire, Director al Uniunii Paneuropene Franceze.

Uniunea are filiale în multe ţări europene, iar Secretariatul General este situat în München. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Paneuropean Movement

The International Paneuropean Union claims to be the oldest European unification movement and is also referred to as the Paneuropean Movement and the Pan-Europa Movement. It began with the publishing of Count Richard Coudenhove-Kalergi's manifesto *Paneuropa* (1923), which presented the idea of a unified European State.

The stated goal of the organization is the unity of a Christian Europe, free of „nihilism, atheism and immoral consumerism". It is independent of all political parties, but has set principles by which it appraises politicians, parties and institutions. The International Paneuropean Union has four main basic principles : libertarianism, Christianity, social responsibility and pro-Europeanism.

The organization was prohibited by Nazi Germany in 1933, and was founded again after the Second World War.

Otto von Habsburg became the International Honorary President of the International Paneuropean Union after Coudenhove-Kalergi's death in 1973. The current President of the Union – since 2004 – is Alain Terrenoire, Director of the French Paneuropa-Union.

The Union has branches in many European countries, with the General Secretariat located in Munich. (en.wikipedia.org)

Mouvement Paneuropéen

L'Union Paneuropéenne internationale a été fondée au lendemain de la Première Guerre Mondiale, en 1926 à Vienne, par Richard Coudenhove-Kalergi, qui a publié en 1923 son livre-manifeste *Paneuropa* où il préconise la création d'une union des États européens, union qui lui semble le seul moyen d'éviter que se reproduise la catastrophe.

Connaissant très vite un vif succès, les idées de Coudenhove-Kalergi inspirent très directement Aristide Briand dans les années 1920 qui accepte pour sa part la présidence d'honneur du mouvement paneuropéen en France. Mais l'arrivée du national-socialisme en Allemagne, conjuguée aux effets du Traité de Versailles qui prétendait, au lendemain de la Première Guerre Mondiale, dessiner une Europe nouvelle, ruine provisoirement les efforts de Coudenhove-Kalergi.

Après la victoire des Alliés, Coudenhove-Kalergi est l'inspirateur du Conseil de l'Europe qui est créé en 1947. De nationalité française depuis 1939, il poursuit avec le Général de Gaulle une correspondance entreprise durant la guerre, ce qui aboutit en 1960 à la création du Comité français pour l'Union Paneuropéenne (CFUP).

Rénové au début des années 1990, le CFUP, qui avait été présidé, après Louis Terrenoire, par Raymond Triboulet, Michel Habib-Deloncle et Michel Cointat, a pris depuis l'appellation de PanEurope France. PanEurope France a été présidée par Yvon Bourges de 1993 à 2000, par Hervé Gaymard de 2000 à 2002, puis par Alain Terrenoire, député honoraire.

Participant activement aux travaux de l'Union Paneuropéenne internationale dont le président, après la disparition de Richard Coudenhove-Kalergi en 1972, fut Otto de Habsbourg et depuis fin 2004, Alain Terrenoire, et qui compte aujourd'hui, de l'Atlantique à la Baltique, près de trente organisations nationales, PanEurope France poursuit son action pour l'élargissement de l'Union européenne, donc pour une réforme des institutions, et défend l'idée d'une Europe politique. (fr.wikipedia.org)

moneda unică

Vezi *euro (EUR)*

single currency

See *euro (EUR)*

monnaie unique

Voir *euro (EUR)*

monitorizarea aplicării dreptului comunitar

Responsabilitatea monitorizării aplicării dreptului comunitar revine Comisiei Europene, în calitate de „gardian" al tratatelor. Uniunea Europeană funcţionează în baza legislaţiei sale. De aceea, monitorizarea aplicării sale este esenţială pentru a se asigura respectarea şi aplicarea eficientă a dreptului comunitar de către statele membre pe teritoriul lor. În exercitarea funcţiei de monitorizare, Comisia urmăreşte şi păstrarea rolului atribuit autorităţilor naţionale în acest domeniu, în special instanţelor judecătoreşti.

Aplicarea defectuoasă sau neaplicarea prevederilor tratatelor poate rezulta din neglijenţe la nivel administrativ, din dificultăţi tehnice de aplicare a textului sau din precauţie faţă de posibile reacţii negative ale opiniei publice.

Dacă se constată că un stat membru nu şi-a îndeplinit obligaţiile, Comisia poate emite un aviz motivat. Înainte de aceasta, statul membru îşi poate prezenta însă observaţiile referitoare la problema respectivă. Dacă avizul nu are nici un efect, Comisia poate introduce o acţiune la Curtea de Justiţie, acţiunea în constatare de neîndeplinire a obligaţiilor de către un stat membru, prevăzută în articolul 226 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (Tratatul CE).

În acest sens, Comisia poate cere Curţii să impună o sancţiune financiară respectivului stat membru, în cazul în care el nu s-a conformat avizului motivat al Comisiei. Prin această competenţă, capacitatea Comisiei de supraveghere a aplicării corespunzătoare a dreptului comunitar este consolidată. În plus, Comisia Europeană publică anual un raport privind aplicarea dreptului comunitar. România s-a confruntat deja cu exercitarea de către Comisie a acestui atribut, taxa de primă înmatriculare fiind contestată de Comisie. Procedura deschisă a urmat calea descrisă, dar a fost sistată atunci când Guvernul României a fost de acord să negocieze o formulă care să fie acceptată de Comisia Europeană. De regulă, noile state membre au probleme de adaptare cu legislaţia europeană şi cu controlul Comisiei, ceea ce nu înseamnă că vechile state membre nu se găsesc şi ele uneori pe lista de monitorizare a Comisiei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *Comisia Europeană*

monitoring the application of Community law

The task of monitoring the application of Community law is carried out by the European Commission as the guardian of the Treaties. Since the European Union is based on law, such monitoring is essential to ensure compliance with and proper application of Community law by and in the Member States. In exercising its monitoring function, the Commission also takes care to safeguard the role which is assigned to national authorities, particularly the courts, in this area.

The Commission gathers information and then warns and penalises Member States if they fail to comply with the Community Treaties. Poor compliance or non-compliance with the Treaties may result from administrative oversight, technical difficulties in applying the text, difficulties of implementation or from concerns over how certain sectors of public opinion may react.

If a Member State has failed to fulfil its obligations, the Commission may deliver a reasoned opinion after giving the State concerned an opportunity to submit its observations. If this opinion remains without effect, the Commission may bring the case before the

Court of Justice (infringement proceedings against a State under Article 226 of the Treaty establishing the European Community).

In this connection, the Commission may ask the Court to impose a financial penalty on the Member State concerned if the latter has not complied with its reasoned opinion. This power greatly increases its ability to monitor proper application of Community law.

In addition, publication of the Commission's annual reports on the application of Community law is an expression of the desire for transparency in dealings not only with complainants but also with citizens and members of parliament. (europa.eu)

See also *European Commission*

contrôle de l'application du droit communautaire

Le contrôle de l'application du droit communautaire est assuré par la Commission européenne qui est la gardienne des Traités. L'Union européenne étant fondée sur le droit, ce contrôle est indispensable afin d'assurer le respect et l'application effective du droit communautaire par et dans les États membres. Dans sa fonction de contrôle, la Commission veille également à préserver le rôle dévolu en la matière aux autorités nationales, juridictionnelles notamment.

La Commission s'informe, prévient et sanctionne les États membres en cas de non-respect des traités communautaires. La mauvaise ou la non-application des Traités peut résulter de négligences administratives, de difficultés techniques d'application du texte, de difficultés de mise en œuvre ou bien encore de la crainte de la réaction de certains secteurs de l'opinion.

Si un État membre a manqué à ses obligations, la Commission peut émettre un avis motivé après avoir mis l'État en mesure de présenter ses observations. Si cet avis n'est pas suivi d'effet, elle peut saisir la Cour de justice (action en manquement d'État prévue à l'article 226 du Traité instituant la Communauté européenne).

À ce titre, la Commission est autorisée à demander à la Cour d'infliger une sanction financière à l'État membre concerné si ce dernier ne s'est pas conformé à son avis motivé. Cette compétence octroyée à la Commission renforce de manière notable sa capacité de surveillance en ce qui concerne la bonne application du droit communautaire.

En outre, la publication des rapports annuels de la Commission sur l'application du droit communautaire traduit la volonté de transparence qui s'exerce non seulement vis-à-vis des plaignants, mais aussi des citoyens et des parlementaires. (europa.eu)

Voir aussi *Commission européenne*

Monnet, Jean

Jean Monnet (1888-1979) este considerat unul dintre cei mai importanţi fondatori ai mişcării de integrare europeană. Monnet a creat în 1945 planul (care îi poartă numele) de revitalizare a industriei şi economiei franceze prin controlul asupra producţiei germane de cărbune şi oţel ; a avut o contribuţie decisivă în calitate de preşedinte al organismului destinat planificării reconstrucţiei economice postbelice franceze la crearea Planului Schuman (1950), care a condus un an mai târziu la apariţia primei Comunităţi Europene

(CECO), şi la integrarea sub o comandă comună a industriilor cărbunelui şi oţelului nu doar din Germania şi Franţa, ci şi din Benelux şi Italia; a fost primul preşedinte al Înaltei Autorităţi (principala instituţie a CECO) şi a contribuit la apariţia următoarelor două Comunităţi, dezvoltarea ulterioară a Uniunii fiind uneori considerată o confirmare a viziunii lui Monnet privind integrarea europeană: „metoda paşilor mărunţi", în realitate funcţionalismul. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; Oana Andreea Ion)

Monnet, Jean

Jean Monnet (1888-1979) is considered one of the most important founders of the European integration movement. He is the author of the Monnet Plan (1945) aiming at the industrial and economic revitalization of France through control over the German coal and steel production; he had a great contribution – as president of the body assigned to plan and reconstruct the post-war French economy – to the creation of the Schuman Plan (1950) which, one year later, led to the emergence of the first European Community – ECSC – and to the integration, under common leadership, of the coal and steel industries not only from France and Germany, but also from Benelux and Italy; he was the first president of the High Authority (the main ECSC's institution), and he contributed to the further development of the Union, sometimes considered a confirmation of Monnet's vision regarding the European integration: small steps method. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Monnet, Jean

Jean Omer Marie Gabriel Monnet (1888-1979) est considéré comme l'un des principaux fondateurs du mouvement d'intégration européenne. Il est l'auteur du plan Monnet (1945) visant la revitalisation de l'industrie et de l'économie de la France à travers le contrôle sur la production allemande de charbon et d'acier; il a été le principal contributeur – en qualité de président de l'organisme destiné à la planification et la reconstruction économique de l'après-guerre française – au plan Schuman (1950) qui un au plus tard a conduit à l'émergence de la première Communauté européenne (CECA) et à l'intégration, sous une direction commune, de l'industrie du charbon et de l'acier, non seulement de France et d'Allemagne, mais aussi du Bénélux et de l'Italie; il fut le premier président de la Haute Autorité (la principale institution CECA), et il a contribué au développement de l'Union, parfois considéré comme une confirmation de la vision de Jean Monnet au sujet de l'intégration européenne: la méthode des petits pas.

Une citation de Jean Monnet résume parfaitement sa vision politique et son état d'esprit: „Nous ne coalisons pas les états, nous rassemblons les hommes".

Il fut intronisé Docteur Honoris Causa par de nombreuses universités. Une trentaine de prix et distinctions lui furent attribués. Le 2 avril 1976, le Conseil européen de Luxembourg décerne à Jean Monnet le titre de „Citoyen d'honneur de l'Europe"; il est considéré comme un des pères de l'Union européenne. En 1988, le président français François Mitterrand fait transférer ses cendres au Panthéon de Paris. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

multilingvism

Adoptând legi care se aplică direct în statele membre, Uniunea Europeană are obligaţia faţă de cetăţeni, precum şi faţă de instanţele naţionale ca aceştia să aibă acces, într-o limbă pe care o înţeleg, la legile pe care trebuie să le respecte şi să le aplice. Principiul multilingvismului este definit atât în tratatele de bază, cât şi în legislaţia secundară.

Multilingvismul are o dublă dimensiune în cadrul Uniunii : pe de o parte, se referă la multitudinea de limbi vorbite pe teritoriul european şi, pe de altă parte, la capacitatea unei persoane de a cunoaşte mai multe limbi.

Cu 27 de state membre şi 23 de limbi oficiale, UE a adoptat multilingvismul în mod oficial ca instrument de guvernare, fapt unic în lume.

De la 1 ianuarie 2007, având în vedere importanţa multilingvismului pentru educaţia iniţială, învăţarea continuă, ocuparea forţei de muncă, justiţie, libertate şi securitate, UE a desemnat un înalt funcţionar care să apere această cauză la cel mai înalt nivel : românul Leonard Orban este primul Comisar european pentru multilingvism.

Anual, la 26 septembrie se sărbătoreşte Ziua Europeană a Limbilor, instituită la sfârşitul lui 2001, care a fost Anul European al Limbilor. (Daniela Răpan ; europa.eu)

multilingualism

Adopting laws which are applied directly in the Member States, the European Union has the obligation towards its citizens as well as the national courts for the people to have access in a language they understand to the laws they have to observe and apply. The multilingualism principle is defined in the fundamental treaties as well as in the secondary legislation.

Multilingualism has a double dimension within the EU : on the one hand, it refers to the plurality of languages spoken on the European territory and, on the other hand, to a person's capacity to know several languages.

With 27 Member States and 23 official languages, the EU has officially adopted multilingualism as a principle of governance, a fact which is unique in the world. Multilingualism was created on 1 January 2007 (first commissioner – Leonard Orban, from Romania) as a separate portfolio to reflect its political dimension in the EU given its importance for initial education, lifelong learning, economic competitiveness, employment, justice, liberty and security.

The European Day of Languages has been held on 26 September every year since The European Year of Languages in 2001. (Daniela Răpan ; europa.eu)

multilinguisme

En adoptant des lois qui s'appliquent directement dans les États membres, l'UE a l'obligation envers les citoyens, mais aussi envers les instances nationales, qu'ils aient accès, dans une langue qu'ils comprennent, aux lois qu'ils doivent respecter et appliquer. Le principe du multilinguisme est défini tant dans les traités de base, comme dans la législation secondaire.

Le multilinguisme a une double dimension dans le cadre de l'UE : d'une part, il se réfère à la multitude de langues parlées sur le territoire européen, et de l'autre part à la capacité d'une personne de parler plusieurs langues.

Avec 27 États membres et 23 langues officielles, l'UE a adopté le multilinguisme, de manière officielle, comme instrument de gouvernement, phénomène unique dans le monde.

Le multilinguisme a été institué en un portefeuille distinct le 1er janvier 2007 afin de mettre en avant sa dimension politique dans l'Union en égard à son importance pour la formation initiale et continue, la compétitivité économique, l'emploi, la justice, la liberté et la sécurité : le roumain Leonard Orban est le premier commissaire en charge du multilinguisme.

Depuis l'Année européenne des langues (2001) le 26 septembre est la Journée européenne des langues. (europa.eu ; traduit du roumain par Irina Papuc)

N

NATO

Vezi *Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO)*

NATO

See *North Atlantic Treaty Organization (NATO)*

OTAN

Voir *Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN)*

negocieri de aderare

Negocierile de aderare se referă la adoptarea de către statul candidat a unor reglementări similare celor europene şi prezentarea unui program detaliat al adoptării întregului acquis comunitar. Dintre condiţiile care trebuie îndeplinite pentru ca un stat să adere la Uniunea Europeană se numără adoptarea şi aplicarea acquis-ului comunitar. El este împărţit în mai multe domenii, fiecare constituind un capitol de negociere.

Deschiderea negocierilor este hotărâtă în Consiliul European. Într-o primă etapă, se face o analiză detaliată a compatibilităţii legislaţiei respectivului stat candidat cu acquis-ul comunitar, denumită *screening*, procesul de negociere devenind vizibil prin publicarea raportului de screening.

În momentul în care UE consideră că ţara candidată respectivă a ajuns la un nivel minim de adoptare a legislaţiei europene acoperite de un capitol de negociere, respectivul capitol este deschis spre negociere. Statul candidat depune un „document de poziţie". Consiliul adoptă apoi, în baza propunerii Comisiei, o Poziţie comună care permite deschiderea capitolului respectiv. Negocierile au loc în cadrul unor conferinţe interguvernamentale

bilaterale, între statele membre şi ţara candidată. După ce se ajunge la o poziţie comună, a Uniunii Europene şi a statului candidat, capitolul este considerat a fi închis provizoriu. Pentru oricare capitol se pot stabili, de comun acord, o serie de aranjamente de tranziţie, prin care se acordă statului respectiv o anumită perioadă de graţie referitoare la aplicarea unor reguli comune. Nici un capitol de negociere nu este considerat definitiv închis până în momentul în care toate capitolele sunt finalizate. Cât timp nu sunt încheiate negocierile pentru toate capitolele, orice capitol poate fi redeschis, dacă este cazul (de exemplu, dacă statul candidat nu îşi respectă angajamentele luate în procesul de negociere).

După închiderea negocierilor de aderare, hotărâtă în Consiliul European, rezultatele negocierilor pentru toate capitolele sunt incluse într-un proiect de Tratat de Aderare, convenit între Consiliu şi statul în curs de aderare.

Acquis-ul comunitar a fost grupat pentru negocierile de aderare cu statele numite PECOs în 31 de capitole : libera circulaţie a mărfurilor ; libera circulaţie a persoanelor ; libera circulaţie a serviciilor ; libera circulaţie a capitalurilor ; drepturile societăţilor comerciale ; politica de concurenţă ; agricultura ; pescuitul ; politica în domeniul transporturilor ; impozitarea ; Uniunea Economică şi Monetară ; statistica ; politica socială şi de ocupare a forţei de muncă ; energia ; politica industrială ; întreprinderile mici şi mijlocii ; ştiinţa şi cercetarea ; învăţământul şi formarea profesională ; telecomunicaţiile şi tehnologia informaţiilor ; cultura şi audiovizualul ; politica regională şi coordonarea instrumentelor structurale ; mediul înconjurător ; protecţia consumatorului şi sănătatea publică ; cooperarea în domeniul justiţiei şi afacerilor interne ; uniunea vamală ; relaţiile economice internaţionale ; politica externă şi de securitate comună ; controlul financiar ; prevederile financiare şi bugetare ; participarea la instituţiile Uniunii Europene ; diverse. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu ; infoeuropa.ro)

accession negotiations

Accession negotiations are vital for monitoring and helping candidate countries to prepare for accession and for assessing how ready they are. Each country is judged on its own merits from the point of view of compliance with the accession criteria. Negotiations help candidate countries to prepare to fulfil the obligations of European Union membership. They also allow the Union to prepare itself for enlargement in terms of absorption capacity.

Negotiations relate to the adoption and implementation of the Community acquis, which is monitored by the Commission. The acquis is divided into chapters, and there are as many chapters as areas in which progress must be made. These areas are identified by screening the acquis. The Technical Assistance and Information Exchange programme (TAIEX) plays a part here. Each chapter is negotiated individually, and measurable reference criteria are defined for the opening and closing of each chapter.

Negotiations take place at bilateral intergovernmental conferences between the Member States and the candidate country. Common negotiating positions are defined for each of the chapters relating to matters of Community competence.

The results of the negotiations (with the outcome of political and economic dialogues) are incorporated into a draft accession treaty, once the negotiations on all chapters are closed. Where appropriate, the system of transitional measures allows negotiations to be concluded even if transposal of the acquis has not been completed.

The Community acquis is structured in 31 chapters of negotiation : Free Movement of Goods ; Freedom of Movement for Persons ; Freedom to Provide Services ; Free Movement of Capital ; Company law ; Competition Policy ; Agriculture ; Fisheries ; Transport Policy ; Taxation ; EMU ; Statistics ; Social ; Energy ; Industrial Policy ; SME's ; Science and Research ; Education and Training ; Telecommunications and Info ; Culture and Audiovisual Policy ; Regional Policy and Co-ordination ; Environment ; Consumers and Health Protection ; Justice and Home Affairs ; Customs Union ; External Relations ; CFSP ; Financial Control ; Finance and Budgetary Provisions ; Institutions ; Other. (europa.eu)

négociations d'adhésion

Les négociations d'adhésion sont déterminantes pour suivre et aider les pays candidats dans leurs préparatifs pour l'adhésion et pour évaluer leur niveau de préparation. Ceux-ci sont jugés sur leurs propres mérites à la lumière du respect des critères d'adhésion. Les négociations visent à soutenir les pays candidats dans leur préparation à faire face aux obligations découlant de la qualité d'État membre. Elles doivent également permettre à l'Union européenne de se préparer à l'élargissement en termes de capacité d'absorption.

Les négociations portent sur l'adoption et la mise en œuvre de l'acquis communautaire qui fait l'objet d'un suivi de la Commission. L'acquis est divisé en chapitres. Il y a autant de chapitres que de domaines pour lesquels des progrès doivent être réalisés. Ces domaines sont identifiés lors de l'examen analytique de l'acquis (*screening*) auquel le programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX) contribue. Chaque chapitre est négocié individuellement et des critères de référence mesurables sont définis pour l'ouverture et la clôture de chaque chapitre.

Les négociations ont lieu au sein de conférences intergouvernementales bilatérales, réunissant les États membres et chaque pays candidat. Des positions communes de négociation sont établies pour chacun des chapitres de compétence communautaire.

Les résultats des négociations (avec les résultats des dialogues politique et économique) sont incorporés dans un projet de Traité d'adhésion lorsque les négociations sur l'ensemble des chapitres sont clôturées. Le système des mesures transitoires permet, le cas échéant, de conclure les négociations même si la reprise de l'acquis n'est pas achevée.

L'acquis communautaire est structuré en 31 chapitres de négociation : Libre circulation des marchandises ; Libre circulation des personnes ; Libre prestation de services ; Libre circulation des capitaux ; Droit des sociétés ; Politique de concurrence ; Agriculture ; Politique des transports ; Fiscalité ; UME ; Statistiques ; Politique sociale et emploi ; Énergie ; Politique industrielle ; Petites et Moyennes Entreprises ; Science et recherche ; Éducation et formation ; Télécommunications et technologies de l'information ; Culture et politique audiovisuelle ; Politique régionale et coordination ; Environnement ; Consommateurs et protection de la santé ; Justice et affaires intérieures ; Union douanière ; Relations étrangères ; Politique étrangère et de sécurité commune ; Contrôle financier ; Provisions financières et budgétaires ; Institutions négociations et préadhésion ; Divers. (europa.eu ; traduit du roumain par Daniela Răpan)

neofuncționalism

Neofuncţionalismul (sau funcţionalismul federal) a reprezentat cadrul teoretic explicativ fundamental în primii ani din istoria Uniunii Europene. Aşa cum reiese şi din etimologia termenului, neofuncţionalismul se află în continuitatea logică a funcţionalismului, subliniind, de exemplu, faptul că pe scenele regionale de integrare statele nu rămân actorii cei mai importanţi.

Neofuncţionalismul este analizat adesea în comparaţie cu federalismul, opiniile analiştilor insistând fie asupra colaborării dintre viziunile celor două curente, fie asupra diferenţelor dintre ele. Astfel, funcţionalismul defineşte calea, instrumentele care permit punerea în comun a unor sectoare şi creează, astfel, obişnuinţa cooperării politice şi a colaborării economice, în timp ce „federalismul reprezintă spiritul, atitudinea, permiţând apropierea progresivă a doctrinei şi a modelului de construcţie la exigenţele realităţii, dar şi anticipând un stil de organizare socială" (Bărbulescu, 2005).

Avându-l drept principal exponent pe Ernst B. Haas, elementele de bază ale neofuncţionalismului, conform sistematizării oferite de unii cercetători, ar fi procesul de difuzare (*spillover*) şi transferul de loialitate (Rosamond, 2000 ; Strøby Jensen, 2007). În timp ce acest transfer se referă în general la socializarea elitelor şi la formarea grupurilor de interes supranaţionale, difuzarea „se referă la modalitatea în care crearea şi adâncirea integrării într-un sector economic vor crea presiuni pentru o mai mare integrare economică în cadrul şi în afara acelui sector şi pentru o mai mare autoritate acordată nivelului european" (*cf.* E. Haas, *apud* Rosamond, 2000, p. 60). Se impune aici precizarea că această integrare sectorială poate avea loc fie printr-o integrare negativă (înlăturarea barierelor), fie prin una pozitivă care ar implica şi un anumit grad de construcţie politică sau instituţională.

Fiind o teorie ale cărei apariţie şi dezvoltare iniţială au reflectat cu acurateţe primii ani ai Uniunii Europene, neofuncţionalismul a resimţit destul de acut evoluţia sa ulterioară, fapt ce a condus şi la formularea celor mai cunoscute critici care i-au fost aduse şi care au venit din partea interguvernamentaliştilor : ignorarea capacităţii de supravieţuire şi transformare a statului-naţiune (tradusă în eşecul de a prezice evoluţia Uniunii Europene în anii '60-'70), respectiv obstacolele semnificative întâlnite de orice provocare la adresa statu-quoului sistemic (din punctul de vedere al unităţilor semnificative) stabilit încă de la Westfalia. Astfel, influenţa interguvernamentalismului a impus autoreflexivitate la nivelul neofuncţionalismului, redescoperirea recentă a conceptelor şi a principiilor sale centrale însemnând de fapt diluarea lor în diverse abordări de cercetare refractare la ideea construirii unei megateorii a integrării şi concentrate asupra explicării unor elemente punctuale ale fenomenului UE (aşa-numitele teorii de rang mediu). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

neofunctionalism

Neofunctionalism (or federal functionalism) used to represent the main theoretic explanatory framework during the first years of the EU. As one can observe from the etymology of the term, neofunctionalism is the logical development of functionalism, underlining, for instance, the fact that on regional integration scenes, states do not preserve their position as main actors.

Neofunctionalism is usually analysed in comparison with federalism, analysts' opinions emphasizing either the co-operation between the two currents or the differences between them. Thus, functionalism defines the „way", the „instruments" that allow putting together several sectors and create, in this way, the habit of political co-operation and economic collaboration, whereas federalism represents the „spirit", the „attitude", making possible the progressive rapprochement of the doctrine and the construction model to the realities exigencies, as well as anticipating a type of social organization.

Having Ernst B. Haas as main exponent, the fundamental neofunctionalist elements, according to some researchers' systematisation, are the spillover process and the loyalty transfer. While this transfer generally refers to the socialization of elites and the supranational groups of interest formation, spillover refers to the way in which the creation and deepening of integration within one economic sector would create pressures for further economic integration within and beyond that sector, and greater authoritative capacity at the European level. An explanation is necessary : this sectorial integration can take place either through a negative integration (removing the barriers), or through a positive one that would imply a certain degree of political or institutional construction.

Being a theory whose initial emergence and development accurately reflected the first years of the European Union, its further evolution had an impact on neofunctionalism, which led to criticism from the intergovernmentalists. The best-known criticism is that neofunctionalism ignores the capacity of survival and transformation of the nation-state (translated into the failure to predict the evolution of the EU during the 1960s-1970s), and, respectively, the significant obstacles that any challenge towards the systemic status-quo, established yet from Westphalia, encountered. Thus, the influence of intergovernmentalism imposed auto-reflexivity for the neofunctionalism, the recent re-discovery of its central concepts and principles signifying, in fact, their dissolution within various research approaches reluctant to the idea of constructing a mega-theory on integration, focused on explaining some punctual elements of the EU phenomenon (the so-called middle-range theories). (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

néofonctionnalisme

Le néofonctionnalisme (ou *le fonctionnalisme fédéral*) a représenté le cadre théorique explicatif principal dans les premières années de l'histoire de l'UE. Comme l'étymologie du terme le montre, le néofonctionnalisme se trouve dans la continuité logique du fonctionnalisme, en soulignant, par exemple, le fait que sur les scènes régionales d'intégration les États il n'y a plus les acteurs les plus importants.

Le néofonctionnalisme est souvent analysé en comparaison avec le fédéralisme, car les opinions des analystes insistent soit sur la collaboration des visions des deux courants, soit sur les différences de ceux-ci. Ainsi, le fonctionnalisme définit la façon, les instruments qui permettent la mise en commun de certains secteurs, créant de cette manière l'habitude de la coopération politique et de la collaboration économique, tandis que le fédéralisme représente l'esprit, l'attitude, qui permet l'approchement progressif de la doctrine et le modèle de construction des exigences de la réalité, mais qui anticipe aussi un style d'organisation sociale.

Avec Ernst B. Haas comme principal représentant, les éléments fondamentaux du néofonctionnalisme, conformément à la systématisation offerte par certains chercheurs, sont le processus de diffusion (*spillover*) et le transfert de loyauté. Si le transfert fait généralement référence à la socialisation des élites et à la formation des groupes supranationaux d'intérêt, la diffusion fait référence à la façon dont la création et l'approfondissement de l'intégration dans un secteur économique créeront des pressions pour plus d'intégration économique à l'intérieur et à l'extérieur du même secteur, et pour plus d'autorité accordé au niveau européen. Cette intégration sectorielle peut avoir lieu soit par une intégration négative (mise à l'écart des barrières), soit positive, qui implique un certain degré de construction politique ou institutionnelle.

Parce que l'apparition et le développement initial de cette théorie a reflété avec précision les premières années de l'UE, le néofonctionnalisme a ressenti d'une manière aiguë son développement ultérieur, ce qui a mené à la formulation des critiques les plus connues de la part des intergouvernementalistes : l'omission de la capacité de survie et de transformation de l'État nation (traduite par l'échec de prédiction de l'évolution de l'UE dans les années '60-'70), respectivement les obstacles significatifs connus par tout défi à l'adresse du status-quo systémique (du point de vue des unités significatives) établi à Westphalie. Ainsi, l'influence de l'intergouvernementalisme a imposé l'autoréflexivité au niveau du néofonctionnalisme, la redécouverte récente des concepts et des principes centraux de celui-ci étant en fait leur dilution dans de diverses approches de recherche hostiles à l'idée de la construction d'une méga-théorie de l'intégration et plutôt concentrées sur l'explication de certains éléments ponctuels du phénomène UE (les soit-dites théories de rang moyen). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

neoinstituţionalism

Ideea centrală a instituţionalismului poate fi rezumată simplu : instituţiile au o influenţă majoră asupra desfăşurării şi asupra rezultatelor procesului politic.

Influenţat iniţial de curentul behaviorist şi de cele raţionaliste, noul instituţionalism a început să fie interesat de construcţia teoretică, respingând componentele normative şi dezvoltând o înclinaţie pentru individualismul metodologic, precum şi pentru contribuţiile aduse de societate la sistemele politice. Ideea nouă privind afirmaţia că „instituţiile contează" implică şi atribuirea unei influenţe mai mari a acestora asupra actorilor politici, rol ce fie presupune constrângeri asupra modului în care ei caută maximizarea intereselor (varianta teoriei alegerii raţionale), fie se referă la existenţa unor efecte transformatoare pe termen lung asupra practicilor respective (varianta istorică) sau chiar la o modificare reciprocă semnificativă a actorilor şi a structurilor formale ori informale cu care interacţionează (aspectul sociologic). De aici neoinstituţionalismul alegerii raţionale, istoric sau sociologic.

Ca urmare a diferenţelor destul de mari dintre aceste abordări instituţionaliste, nu este de mirare că analizele lor asupra unei Uniuni Europene intens instituţionalizate (orizontal şi vertical, într-o veritabilă reţea) au acoperit încă de la apariţie o paletă destul de largă de puncte de interes, mergând de la studierea codificărilor formale oferite de dreptul comunitar primar şi secundar la dezvoltările mai mult sau mai puţin intenţionale

care au avut loc în edificiul instituţional al Uniunii Europene în istoria sa de peste o jumătate de secol, neuitând nici demersurile analitice concentrate asupra formării/dezvoltării/modificării unor preferinţe, interese sau identităţi noi/diferite ale actorilor implicaţi în/afectaţi de cadrul instituţional european. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

neo-institutionalism

The main idea of institutionalism is that institutions have a major influence on the political process and on its results. Initially influenced by behaviorism and rationalist currents, new institutionalism began to take interest in the theoretical construction, denying the normative components and developing a disposition for the methodological individualism, and for the inputs society brings within political systems. The new idea that „institutions matter" implies attaching them a greater influence on political actors, a role that either implies constraints related to the way in which they search for maximization of interests (the rational choice approach), or refers to the existence of long-term transforming effects on those practices (the historical approach), or even to a significant mutual change of the actors and formal or informal structures with which they interact (the sociological aspect).

As a consequence of these institutional approaches' significant differences, there is no wonder that their analysis on an intensively institutionalized European Union (horizontally and vertically, within a gemine network) covered from the very beginning a quite wide range of interests, from the study of formal codifications offered by the primary and secondary Community law, to the developments – more or less intentional – that took place within the institutional edifice of the EU during its over half century long history. Here must also be mentioned the analytical approaches focusing on the formation/development/change of certain preferences, interests of new/different identities of the actors involved in or affected by the European institutional framework. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

neo-institutionnalisme

L'idée centrale de l'institutionnalisme est que les institutions ont une influence majeure sur le développement et sur les résultats du processus politique. Initialement influencé par le courant béhavioriste et par ceux rationalistes, le nouvel institutionnalisme a commencé à être intéressé par la construction théorique, tout en rejetant les composantes normatives et en développant une affinité pour l'individualisme méthodologique et pour les contributions de la société dans les systèmes politiques. La nouvelle affirmation „les institutions sont importantes" implique aussi un rôle plus éminent de celles-ci sur les acteurs politiques, rôle qui peut impliquer des contraintes dans la façon dont ceux-ci cherchent la maximisation des intérêts (la théorie du choix rationnel), ou fait référence à l'existence des effets transformateurs à long terme sur les pratiques respectives (variante historique) ou même à la modification réciproque significative des acteurs et des structures formelles ou informelles avec lesquelles ils viennent en contact (aspect sociologique).

Suite aux différences majeures entre ces approches institutionnalistes, il n'est pas étonnant que leurs analyses sur une UE très institutionnalisée (horizontalement et

verticalement, dans un véritable réseau) ont couvert dès le début une aire assez large d'intérêts, de l'étude des codifications formelles dans le droit communautaire primaire et secondaire, aux développements – plus ou moins intentionnelles – dans l'édifice institutionnel de l'UE tout au long de son histoire de plus d'une demie siècle, pour ne pas oublier les démarches analytiques concentrées sur la formation/le développement/la modification de certaines préférences ou identités nouvelles/différentes des acteurs impliqués dans ou affectés par le cadre institutionnel européen. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

neoliberalism

Neoliberalismul, influenţat puternic de noul instituţionalism, se referă la un set de mari curente ale liberalismului contemporan pentru care actorii majori ai sistemului internaţional, deopotrivă entităţi statele şi nonstatale, sunt raţionali, având o serie largă de interese în afară de obţinerea sau maximizarea puterii.

Neoliberalii postulează existenţa unui grad ridicat de interdependenţă a unităţilor sistemului internaţional (perceput ca fiind anarhic), fapt pentru care tema cooperării internaţionale este prevalentă în cadrul acestei teorii, mai ales sub aspectul creării unor instituţii sau regimuri instituţionale (cel mai adesea reguli, norme sau proceduri internaţionale) având rolul de a asigura, din punct de vedere normativ, perpetuarea cooperării, chiar prin adaptarea în timp a modalităţii de agregare a preferinţelor naţionale. La nivelul Uniunii Europene, neoliberalismul a avut o influenţă puternică asupra interguvernamentalismului liberal (Dîrdală, 2006). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

neoliberalism

Neoliberalism, strongly influenced by new institutionalism, refers to a set of great contemporary liberal currents according to which the international system's major actors, both state and non-state entities, are rational and have a wide range of interests except that of obtaining or maximizing power. Neoliberals postulate the existence of a higher degree of interdependence among the unities of the international system (perceived as being anarchical), and this is why the international co-operation theme is widely spread within this theory, especially from the point of view of creating institutions or institutional regimes (more often rules, norms or international procedures), having the role to ensure from the normative point of view the continuation of co-operation, even through the shaping in time of the way in which national preferences aggregate. At the EU level, neoliberalism had a great influence on the liberal intergovernmentalism. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

néolibéralisme

Le néolibéralisme, fortement influencé par le nouvel institutionnalisme, se réfère à un ensemble de grands courants du libéralisme contemporain pour lequel les principaux acteurs du système international, à la fois étatiques et non étatiques, sont rationnels et disposent d'un large éventail d'intérêts, en dehors de celui d'obtenir ou maximiser la puissance.

Les néolibéraux postulent l'existence d'un degré plus élevé d'interdépendance entre les unités du système international (perçu comme anarchique), et c'est pourquoi le thème de la coopération internationale est largement répandu au sein de cette théorie, en particulier du point de vue de la création d'institutions ou de régimes institutionnels (le plus souvent de règles, normes ou procédures internationales), ayant le rôle d'assurer sur le plan normatif la poursuite de la coopération, même à travers l'élaboration en temps de la manière dont les préférences nationales se forment. Au niveau de l'UE, le néolibéralisme a une grande influence sur l'intergouvernementalisme libéral.

En Europe, le néolibéralisme, voire l'ultralibéralisme, désigne tout à la fois une idéologie, une vision du monde, des modes de gouvernement, des théories marquant un renouveau et une radicalisation du libéralisme, forme actuelle du capitalisme. Le néolibéralisme se caractérise par : une limitation du rôle de l'État en matière économique, sociale et juridique ; l'ouverture de nouveaux domaines d'activité à la loi du marché ; une vision de l'individu en tant qu'entrepreneur de lui-même ou capital humain que celui-ci parviendra à développer et à faire fructifier s'il sait s'adapter et innover.

Les partisans du néolibéralisme le présentent comme faisant l'objet d'un consensus et comme étant sans alternative. Ses conséquences doivent être perçues comme des phénomènes inévitables qu'il faut accepter. Les idées opposées au néolibéralisme sont qualifiées d'archaïques. (Traduit du roumain par Daniela Răpan ; toupie.org)

neorealism

În viziunea principalului exponent al neorealismului, Kenneth Waltz, structura sistemului internaţional se defineşte prin trei elemente : *principiul ordonator* (anarhie sau ierarhie ; pentru neorealişti, sistemul este caracterizat de anarhie, adică absenţa unui ordonator sistemic formal) ; *caracterul unităţilor* (statul este considerat unitatea analitică de bază a acestei paradigme) ; *distribuţia capacităţilor în sistem* (puterea unei unităţi în sistem este analizată comparativ în funcţie de celelalte unităţi ale acestuia).

Astfel, neorealiştii au trei idei fundamentale în jurul cărora îşi structurează analizele : atenţia acordată statelor în calitate de principali actori ai sistemului internaţional ; concentrarea interesului analitic asupra marilor puteri (datorită privilegiilor pe care le deţin ca urmare a distribuţiei capacităţilor) ; identificarea supravieţuirii (securităţii) drept interesul fundamental al unui stat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

neorealism

For the most prominent neorealist exponent, Kenneth Waltz, the international system's structure is defined through three elements : *the ordering principle* (anarchy or hierarchy ; for neorealists, the system is characterized by anarchy, namely the absence of a formal systemic ordering agent) ; *the character of the units* (the state is considered the basic unit of analysis of this paradigm) ; and *the distribution of capabilities within the system* (the power of a unit within the system is comparatively analyzed in accordance with its other units).

Thus, neorealists have three fundamental ideas on which they structure their analysis : the attention paid to states as the main actors within the international system ; focusing the analytical interest on major powers (because of the advantages they have due to the distribution of capabilities) ; identifying survival (security) as the fundamental interest of a state. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

néoréalisme

Pour le principal représentant du néoréalisme, Kenneth Waltz, la structure du système international est définie par trois éléments : *le principe ordonnateur* (anarchie ou hiérarchie ; pour les néoréalistes le système est caractérisé par l'anarchie, c'est-à-dire l'absence d'un ordonnateur systémique formel), *le caractère des unités* (l'État est considéré l'unité analytique principale de cette paradigme) et *la distribution des capacités dans le système* (la puissance d'une unité dans le système est analysée en fonction des autres unités du système). Ainsi, les néoréalistes ont trois idées fondamentales autour desquelles ils structurent leurs analyses : l'attention pour les États en qualité de principaux acteurs du système international ; l'orientation de l'intérêt analytique vers les grandes puissances (à cause des privilèges qu'ils ont suite à la distribution des capacités) ; l'identification de la survie (sécurité) comme intérêt fondamental d'un État. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

nucleu dur

Sintagma *nucleu dur* se referă la un grup restrâns de state care doresc şi au capacitatea de a pune în aplicare o cooperare consolidată. Acest concept a fost aplicat în realizarea spaţiului Schengen, care a permis unui grup de state membre ale Uniunii Europene să elimine progresiv controalele la frontierele comune şi să instaureze un regim de liberă circulaţie a persoanelor. Acest nucleu dur a fost iniţial aplicat în afara cadrului instituţional al Uniunii, fiind integrat în legislaţia primară (tratate) prin Tratatul de la Amsterdam, prin care s-a adoptat, în mod oficial, crearea unor astfel de nuclee dure, introducându-se mecanismul de cooperare consolidată, prin care o serie de state membre pot aprofunda construcţia europeană, în cadrul său instituţional. Un alt exemplu de nuceu dur şi deci de cooperare consolidată îl constituie Zona euro sau UEM. Existenţa nucleului dur s-a dovedit benefică evoluţiei, progresului Uniunii Europene, permiţând statelor care doresc să avanseze mai rapid pe calea integrării să o facă fără a obliga la aceasta restul statelor membre. Acceptarea formală a conceptului de *nucleu dur* a fost adesea criticată, mai ales de cei care cred mai degrabă într-o Uniune Europeană ce avansează lent sau deloc pe calea integrării, rămânând cât mai mult posibil pe tărâmul cooperării. Dimpotrivă, cei ce o doresc sunt aceia care aspiră către o Uniune politico-economică, iar aceasta nu se poate realiza fără o trecere progresivă de la cooperare la integrare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *cooperare consolidată*

hard core

Hard core refers to a limited group of countries able and willing to develop closer co-operation. This concept found practical expression in the implementation of the Schengen area, which enabled a group of Member States to progressively curtail border checks and to establish freedom of movement for persons. This hard core was initially set up outside the EU's institutional framework, but was eventually integrated into the treaties through its incorporation into the Amsterdam Treaty. The Amsterdam Treaty formally adopted the use of the hard core concept through its introduction of the „closer co-operation" mechanism. „Closer co-operation" enables a certain number of Member States to further the construction of Europe within the EU's institutional framework. (europa.eu)

See also *enhanced co-operation (closer co-operation)*

noyau dur

La notion de *noyau dur* désigne un groupe restreint de pays capables et désireux de mettre en œuvre une coopération renforcée. Ce concept de *noyau dur* a trouvé une expression pratique dans la réalisation de l'espace Schengen qui a permis à un groupe d'États membres de supprimer progressivement les contrôles aux frontières communes et d'instaurer un régime de libre circulation des personnes. Ce noyau dur s'est formé dans un premier temps en dehors du cadre institutionnel de l'Union puis a finalement été intégré dans les Traités par le Traité d'Amsterdam. Le Traité d'Amsterdam a formalisé le recours à de tels noyaux durs par l'introduction du concept de *coopération renforcée*. La coopération renforcée permet à un nombre limité d'États membres de poursuivre l'approfondissement de la construction européenne dans le respect du cadre institutionnel. (europa.eu)

Voir aussi *coopération renforcée*

număr CELEX

Numărul de referinţă CELEX (*Communitatis Europeae Lex*) este un identificator unic al actului comunitar format dintr-o combinaţie de cifre şi litere, poziţia fiecărei cifre şi litere având un înţeles specific. Cu titlu de exemplu, 32000L0031. Numărul CELEX este format din următoarele elemente: codul sectorului din care face parte actul respectiv, reprezentat printr-o cifră (de exemplu, 3 reprezintă legislaţia secundară); anul de adoptare/publicare a actului sau, în cazul jurisprudenţei, anul în care s-a introdus acţiunea (format din patru cifre); tipul actului, reprezentat printr-o literă (dintre cele mai cunoscute, amintim: A – avize; D – decizii; E – poziţii comune, acţiuni comune şi strategii comune ale PESC; H – recomandări; L – directive; R – regulamente); numărul actului comunitar, format din patru cifre. (ier.ro)

Vezi şi *CELEX*

CELEX code

CELEX number can be used to retrieve individual records and is the basis for cross--referencing of documents in the database as well as for implementing hypertext links. CELEX numbers are constructed as follows : sector number – 1 character ; year – 4 digits ; document type – 1 character ; reference number – 4 digits. (data.ellispub.com)
The term *CELEX number* may also be encountered.
See also *CELEX*

numéro CELEX

Le numéro CELEX est la référence documentaire de l'UE. Ce numéro est unique et permet de désigner un acte avec précision. Il contient notamment des indications sur le type d'acte juridique, sur sa publication au Journal Officiel et sur les modifications de l'acte. Les numéros CELEX sont construits comme suit : secteur – 1 caractère ; année – 4 chiffres ; le type du document – 1 caractère ; le numéro de référence – 4 chiffres. (Traduit de l'anglais par Daniela Răpan)
Voir aussi *CELEX*

O

observator (observator activ)

Statutul de observator al unui stat la nivelul instituţiilor comunitare constă în prezenţa reprezentanţilor din respectivul stat în structurile instituţiilor europene şi în grupurile lor de lucru, la invitaţia Uniunii Europene.

Statutul de observator activ corespunde perioadei cuprinse între semnarea şi ratificarea tratatului de aderare, permiţând respectivului stat să îşi exprime punctul de vedere, fără drept de vot, în procesul de luare a deciziilor la nivel comunitar, putând influenţa astfel aceste decizii şi promovându-şi interesele naţionale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

observer (active observer)

The observer status of a state at the level of Community institutions consists in the presence of that state's representatives within the structures of the European institutions and working groups, following an EU invitation.

The status of active observer corresponds to the period of time between the signing and the ratification of the Treaty of Accession. The status allows that state to express its point of view in the decision-making process, without voting rights ; consequently, it is able to influence decisions and to promote its national interests. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

observateur (observateur actif)

Le statut d'observateur d'un État au niveau des institutions communautaires signifie la présence de ses représentants dans les structures des institutions européennes et dans leurs groupes de travail suite à une invitation de la part de l'UE.

Le statut d'observateur actif est valable pendant la période entre la signature et la ratification du traité d'adhésion et permet à l'État de présenter son point de vue, sans droit de vote, dans le processus de prise des décisions au niveau communautaire, ce qui lui donne la possibilité d'influencer ces décisions et de promouvoir ses intérêts nationaux. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

observator activ

Vezi *observator*

active observer

See *observer*

observateur actif

Voir *observateur*

Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA; OEDT)

Vezi *agenţii comunitare*

European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA)

See *Community agencies*

Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA; OEDT)

Voir *agences communautaires*

Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP)

Vezi *agenţii comunitare*

Community Plant Variety Office (CPVO)

See *Community agencies*

Office communautaire des variétés végétales (CPVO; OCVV)

Voir *agences communautaires*

Oficiul de Asistență Tehnică şi de Schimb de Informații (TAIEX)

Variantă : *Oficiul pentru schimb de informaţii privind asistenţa tehnică.*
Vezi *programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX)*

Technical Assistance Information Exchange Office (TAIEX)

See *Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)*

Bureau d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)

Voir *programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)*

Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF)

OLAF este, începând cu 1 iunie 1999, organismul responsabil cu combaterea fraudării bugetului Uniunii Europene. De asemenea, misiunea Oficiului European de Luptă Antifraudă include combaterea corupţiei şi a conduitei necorespunzătoare din instituţiile europene.

OLAF a fost înfiinţat printr-o decizie a Comisiei Europene şi a înlocuit Unitatea de Coordonare a Luptei Antifraudă (UCLAF), care fusese creată în 1988 şi avea responsabilităţi limitate.

OLAF investighează gestionarea şi finanţarea tuturor instituţiilor şi organismelor Uniunii Europene, acţionând independent. Independenţa sa este garantată de următoarele aspecte : directorul Oficiului European de Luptă Antifraudă este numit de Parlamentul European, Comisia Europeană şi Consiliul Uniunii Europene, de comun acord ; el poate introduce acţiuni la Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene pentru a-şi proteja independenţa. În plus, poate deschide o anchetă şi din proprie iniţiativă, nu doar la cererea unei instituţii, a unui organism sau a unui stat membru. De asemenea, Comitetul de supraveghere al Oficiului European de Luptă Antifraudă este responsabil cu monitorizarea anchetelor. Este compus din cinci persoane independente din exterior, numite, de comun acord, de Parlamentul European, Comisia Europeană şi Consiliul Uniunii Europene.

În mai 1999, a fost încheiat un acord interinstituţional, între PE, Consiliul Uniunii Europene şi Comisia Europeană, prin care au fost stabilite modalităţile de anchetă internă, pe care OLAF le poate aplica în combaterea fraudei, a corupţiei şi a altor activităţi ilegale împotriva intereselor financiare ale Comunităţilor Europene.

Prin acest acord, competenţele Oficiului European de Luptă Antifraudă au fost extinse, incluzând abaterile grave de la regulile de conduită profesională a funcţionarilor şi agenţilor Uniunii Europene, care se pedepsesc disciplinar sau penal.

În activitatea sa, OLAF cooperează cu autorităţile competente ale statelor membre, asigurându-le sprijinul necesar şi cunoştinţele tehnice pentru a le ajuta în activităţile de combatere a fraudei. În plus, OLAF contribuie la elaborarea strategiei antifraudă a Uniunii Europene. (infoeuropa.ro)

European Anti-Fraud Office (OLAF)

The European Anti-Fraud Office has been responsible since 1 June 1999 for combating fraud against the European Union budget.

Created by a European Commission Decision, OLAF replaced the Anti-Fraud Co-ordination Unit (UCLAF), created in 1988 with a mandate limited to the European Commission.

The new Office investigates the management and financing of all the Union's institutions and bodies with absolute operational independence. This independence is guaranteed on the one hand by the Director of OLAF, appointed in agreement with the Parliament, the Commission and the Council. He is able to appeal before the Court of Justice of the European Communities to protect his independence. Moreover, he can launch an investigation not only at the request of the institution, body or Member State concerned, but also on his own initiative. On the other hand, the OLAF's Supervisory Committee is responsible for monitoring the investigative function; it comprises five independent outside persons appointed jointly by the Parliament, the Commission and the Council.

The arrangements for the internal investigations carried out by OLAF in order to combat fraud, corruption and other illegal activities which harm the financial interests of the European Communities were laid down in an interinstitutional agreement of May 1999 between the Parliament, the Council and the Commission. This agreement extends the powers of the Office to include serious cases of professional misconduct by officials and other servants with disciplinary or penal consequences. Several regulations deal with the notification of irregularities and the recovery of sums wrongly paid. Other regulations lay down the procedure for investigations and operations, as well as in situ checks. (europa.eu)

Office européen de lutte antifraude (OLAF)

L'Office européen de lutte antifraude est chargé depuis le 1er juin 1999 de la lutte contre la fraude au détriment du budget de l'Union européenne.

Établi par une décision de la Commission européenne, l'OLAF s'est substitué à l'Unité de coordination de la lutte antifraude (UCLAF). Cette dernière avait été créée en 1988 avec un champ d'action limité à la seule Commission européenne.

Désormais, le nouvel office peut enquêter sur la gestion et le financement de toutes les institutions et organes de l'Union avec une indépendance opérationnelle absolue. Cette indépendance est garantie, d'une côté, par le directeur de l'OLAF: nommé en concertation avec le Parlement, la Commission et le Conseil, il a la faculté de présenter des recours devant la Cour de justice des Communautés européennes pour protéger son indépendance. De plus, il peut ouvrir une enquête non seulement à la demande de l'institution, de l'organe ou de l'État membre concerné, mais aussi de sa propre initiative. De l'autre côté, le Comité de surveillance de l'OLAF est chargé du contrôle du travail d'enquête. Il est composé de cinq personnalités extérieures indépendantes, nommées conjointement par le Parlement, la Commission et le Conseil.

Les modalités des enquêtes internes effectuées par l'OLAF afin de combattre la fraude, la corruption et d'autres activités illégales portant atteinte aux intérêts financiers

des Communautés européennes ont été précisées par un accord interinstitutionnel de mai 1999 entre le Parlement, le Conseil et la Commission. Cet accord étend les pouvoirs de l'office aux faits graves pouvant constituer un manquement aux obligations professionnelles des fonctionnaires et autres agents, et ayant des conséquences disciplinaires ou pénales. Plusieurs règlements précisent la notification des irrégularités et le recouvrement des sommes indûment versées. D'autres règlements déterminent la procédure à suivre lors des enquêtes et opérations, ainsi que des contrôles sur place. (europa.eu)

Oficiul European de Poliție (Europol)

Vezi *Europol*

European Police Office (Europol)

See *Europol*

Office européen de police (Europol)

Voir *Europol*

Oficiul European pentru Selecția Personalului (EPSO)

EPSO a fost înființat la 26 iulie 2002. Misiunea sa este de a organiza concursuri deschise tuturor candidaților eligibili, în scopul de a selecționa personal de înaltă calificare profesională pentru toate instituțiile Uniunii Europene. EPSO a devenit funcțional la 1 ianuarie 2003. Sediul său este la Bruxelles. Site-ul său oficial este : http : //europa.eu/epso. (infoeuropa.ro)

European Personnel Selection Office (EPSO)

The European Personnel Selection Office (EPSO) was established on 26 July 2002 and became operational in January 2003. It is located in Brussels. EPSO's mission is to organize open competitions to select highly qualified permanent staff for recruitment by all institutions and bodies of the European Union – namely the European Parliament, the Council, the Commission, the Court of Justice, the Court of Auditors, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions, the European Ombudsman and the Data Protection Supervisor.

The Office is not in itself a recruiting body. EPSO may also, on request, provide EU institutions and agencies with assistance in organizing their own selection procedures. EPSO is not responsible for the selection of local and agency staff, i.e. personnel that will be recruited under national labour law and not under the „Staff Regulations of Officials of the European Communities" or the regime applicable to other agents. The

establishment of EPSO ensures common selection standards and principles across all institutions. (europa.eu)

Office européen de sélection du personnel (EPSO)

L'EPSO a été créé le 26 juillet 2002. Il est opérationnel depuis janvier 2003. Ses bureaux sont à Bruxelles. La mission de l'EPSO est d'organiser des concours généraux pour sélectionner un personnel hautement qualifié en vue de son recrutement à titre permanent par l'ensemble des institutions et organes de l'Union européenne, c'est-à-dire le Parlement européen, le Conseil, la Commission européenne, la Cour de justice, la Cour des Comptes, le Comité économique et social européen, le Comité des régions, le Médiateur européen et le Contrôleur européen de la protection des données.

L'Office n'est pas en soi un organe de recrutement. L'EPSO peut également, sur demande, aider les institutions et agences de l'Union européenne à organiser leurs propres procédures de sélection. L'EPSO n'a pas pour mission de sélectionner les agents locaux et le personnel intérimaire, c'est-à-dire le personnel recruté en vertu du droit du travail national et non pas en vertu du statut des fonctionnaires des Communautés européennes ou du régime applicable aux autres agents. Grâce à la création de l'EPSO, des normes et principes de sélection communs sont appliqués dans l'ensemble des institutions. (europa.eu)

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI; OAPI)

Vezi *agenţii comunitare*

Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM)

See *Community agencies*

Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM; OHMI)

Voir *agences communautaires*

Oficiul pentru Publicații Oficiale ale Comunităților Europene (OPOCE)

OPOCE a fost înfiinţat în 1967, printr-o decizie comună a Parlamentului European, a Consiliului, Comisiei, Curţii de Justiţie şi Comitetului Economic şi Social. Sediul său

este la Luxembourg. Este condus de un Comitet de Direcţie format din reprezentanţi ai principalelor instituţii comunitare. Misiunea Oficiului pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene este de a asigura, sub responsabilitatea instituţiilor Uniunii Europene şi în cele mai bune condiţii tehnice şi financiare, editarea, tipărirea, difuzarea şi vânzarea publicaţiilor comunitare în toate cele 23 de limbi oficiale ; cea mai importantă publicaţie este Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene. Site-ul său oficial este : http : //publications.europa.eu. (mie.ro)

Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE)

The Office for Official Publications of the European Communities (Publications Office) is the publishing house of the European Union. Its Official Journal of the European Union is published daily in 23 languages, a unique phenomenon in the publishing world. The Publications Office also publishes a range of other titles on paper as well as electronically, on the activities and policies of the EU. Furthermore, the Publications Office offers a number of on-line services giving free access to information on EU law (EUR-Lex), EU publications (EU Bookshop), EU public procurement (TED), and EU research and development (CORDIS). (europa.eu)

Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE)

L'Office des publications officielles des Communautés européennes (Office des publications) est la maison d'édition de l'Union européenne. Il publie quotidiennement le Journal Officiel de l'UE en 23 langues, phénomène unique dans le monde de l'édition. Il publie également divers autres titres, sur papier ou sous forme électronique, relatifs aux activités et aux politiques de l'Union européenne. L'Office des publications propose en outre plusieurs services en ligne qui permettent d'accéder gratuitement à des informations sur le droit communautaire (EUR-Lex), les publications de l'Union (EU Bookshop), les marchés publics (TED) et les activités de recherche et développement (CORDIS). (europa.eu)

Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat)

Eurostat este Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene, care elaborează cu regularitate analize şi previziuni statistice privind activitatea şi evoluţiile din spaţiul comunitar. Eurostat furnizează instituţiilor Uniunii Europene datele necesare pentru orientarea deciziilor şi acţiunilor acestora şi oferă administraţiilor naţionale din statele Uniunii, ca şi marelui public, informaţii de natură statistică. El coordonează şi integrează într-un sistem uniform, în măsura posibilului, activitatea institutelor statistice naţionale din ţările membre ale Uniunii Europene. Eurostat are sediul la Luxembourg. (mie.ro)

Variantă : *Biroul Statistic al Comunităţilor Europene.*

Statistical Office of the European Communities (SOEC; Eurostat)

Eurostat is the Community office which publishes series of statistics on European countries and a monthly review, *Eurostatistics*. (*The Dictionary of the Single Market*; ier.ro)

Office statistique des Communautés européennes (OSCE; Eurostat)

Eurostat est l'autorité statistique communautaire dont la mission est de fournir à l'Union européenne un service d'information statistique de qualité. (europa.eu)

Ombudsman

Funcţia de Ombudsman (Mediator european) a fost înfiinţată prin Tratatul de la Maastricht, în vederea atingerii obiectivelor de democratizare şi de transparenţă administrativă. Are rol de intermediar între cetăţeni şi autorităţile Uniunii Europene.

Misiunea sa este de a primi plângeri de la cetăţeni, societăţi comerciale şi instituţii de pe teritoriul Uniunii Europene, în urma cărora examinează cazurile de administrare defectuoasă (de exemplu, practici inechitabile, discriminare, abuz de putere, absenţa informaţiilor sau refuzul de a le furniza, întârzieri nejustificate). În acest sens, are atribuţii de anchetă, instituţiile sau organismele comunitare în cauză fiind obligate să-i pună la dispoziţie toate elementele necesare investigaţiei. Mediatorul european poate deschide anchete nu doar ca urmare a depunerii unei reclamaţii, ci şi din proprie iniţiativă. Nu va derula însă o investigaţie dacă reclamaţia respectivă face obiectul unui proces. Potenţialii reclamanţi pot depune plângere numai după ce au încercat să contacteze instituţia sau organismul respectiv al Uniunii Europene, pe cale administrativă obişnuită, şi dacă această tentativă s-a soldat cu un eşec. Reclamaţia la Ombudsman trebuie făcută în termen de doi ani de la constatarea cazului de administrare defectuoasă. Mediatorul nu se ocupă de plângerile care privesc administraţia naţională, regională sau locală din statele membre.

Dacă se stabileşte că este vorba despre un caz de administrare defectuoasă, Ombudsmanul informează instituţia în cauză şi, dacă nu se rezolvă problema, elaborează un proiect de recomandare, instituţia având la dispoziţie trei luni pentru a da un aviz detaliat pe tema respectivă, după care, în cazul când ea nu acţionează în consecinţă, Ombudsmanul trimite un raport Parlamentului European şi instituţiei vizate. De asemenea, informează reclamantul referitor la rezultatul anchetei.

La iniţiativa Mediatorului european, toate instituţiile şi organismele comunitare au adoptat un *Cod de bună conduită administrativă*.

Ombudsmanul este ales de Parlamentul European pe durata unui mandat parlamentar (cinci ani), cu posibilitatea de reînnoire a mandatului.

Activitatea sa este independentă. Pe durata mandatului, nu poate exercita nici o altă activitate profesională, remunerată sau nu. Este asistat de 30 de specialişti (jurişti, administratori).

Sediul Ombudsmanului european este în cadrul Parlamentului European de la Strasbourg. Site-ul său oficial este : www.ombudsman.europa.eu. (infoeuropa.ro)

Ombudsman

The position of Ombudsman was established by the Treaty on European Union (Maastricht, 1992) to ensure sound administration and administrative transparency at EU institutional level. The Ombudsman is appointed by the European Parliament after each election for the duration of Parliament's term of office (five years).

He is empowered to receive complaints from any citizen of the Union or any natural or legal person residing in a Member State concerning instances of maladministration in the activities of the Community institutions or bodies (with the exception of the Court of Justice and the Court of First Instance). For example, complaints may be based on lack or denial of access to information, on unjustified administrative delay, on unfairness or discrimination, or on lack of transparency.

The Ombudsman can open an investigation on his own initiative or following a complaint. Complaints can be submitted to the Ombudsman directly or through a member of the European Parliament.

Where the Ombudsman establishes an instance of maladministration he refers the matter to the institution concerned, conducts an investigation, seeks a solution to redress the problem and, if necessary, submits draft recommendations to which the institution is required to reply in the form of a detailed opinion within three months. If the institution concerned does not agree to the proposed recommendations, the Ombudsman may in no case mandate a solution. However, he will be able to submit a special report on the question to the European Parliament so that it can take the appropriate measures.

Every year, the Ombudsman gives the European Parliament a report on all his investigations. (europa.eu)

médiateur européen

La fonction de médiateur européen a été instaurée par le Traité sur l'Union européenne (Maastricht, 1992) dans un souci de bonne administration et de transparence administrative au niveau des institutions européennes.

Le médiateur européen est nommé par le Parlement européen, après chaque élection, pour toute la durée de la législature (cinq ans). Il est habilité à recevoir de la part des citoyens de l'Union, ou des personnes physiques ou morales résidant dans les États membres, les plaintes relatives à une mauvaise administration dans l'action des institutions ou des organes communautaires (à l'exclusion de la Cour de justice ou du Tribunal de première instance). À titre d'exemple, il peut s'agir de l'absence ou du refus d'accès à l'information, d'un retard administratif injustifié, d'une pratique inéquitable ou discriminatoire, ou d'un manque de transparence.

Le médiateur peut ouvrir une enquête de sa propre initiative ou à la suite d'une plainte. Les plaintes peuvent être transmises directement au médiateur ou par l'intermédiaire d'un député européen.

S'il constate un cas de mauvaise administration, le médiateur saisit l'administration concernée, procède à une enquête, recherche une solution de nature à éliminer le

problème et soumet, le cas échéant, des recommandations auxquelles l'institution est tenue de répondre par un avis circonstancié dans trois mois. Si l'institution concernée n'accepte pas de prendre en compte les recommandations proposées, il ne peut en aucun cas imposer une solution. Néanmoins, il pourra transmettre un rapport spécial sur la question au Parlement européen afin que celui-ci prenne les mesures qui s'imposent. Le médiateur transmet par ailleurs au Parlement européen un rapport annuel portant sur l'ensemble de ses enquêtes. (europa.eu)

OPOCE

Vezi *Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE)*

OPOCE

See *Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE)*

OPOCE

Voir *Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE)*

ordine de zi

Ordinea de zi se referă la lucrurile care trebuie făcute, lista problemelor ce trebuie discutate într-o şedinţă, o reuniune etc.

Se foloseste şi termenul *agendă*, însă trebuie utilizat cu atenţie, deoarece desemnează şi „ceea ce se doreşte să se realizeze" ; de pildă, „agenda socială" desemnează ceea ce UE doreşte să realizeze, în următorii ani, în domeniul forţei de muncă şi al politicilor sociale. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

agenda

This term literally means „things to be done". It normally refers to the list of items for discussion at a meeting, but politicians also use it as a jargon term meaning „things we want to achieve". For example, the EU's „Social Agenda" sets out what the Union wants to achieve, over the next few years, in terms of employment and social policies. (europa.eu)

agenda (ordre du jour)

Ce terme signifie littéralement „ce qui est à faire". Il désigne habituellement la liste des points inscrits à l'ordre du jour d'une réunion, mais les responsables politiques l'emploient aussi dans leur jargon au sens de „ce que nous voulons accomplir". L'agenda

social de l'Union européenne, par exemple, énonce les objectifs de l'Union en matière de politique sociale et de l'emploi pour les prochaines années. (europa.eu)

ordonanță a CJCE

În cadrul competenţelor sale jurisdicţionale, Curtea de Justiţie a CE nu adoptă doar hotărâri, ci şi ordonanţe. Ordonanţa Curţii de Justiţie a CE constituie o formă simplificată a deciziei judiciare ce, spre deosebire de hotărâre, nu este citită în şedinţa publică şi, ca regulă generală, nu e precedată de pledoarii ale părţilor sau de concluzii ale avocatului general. Ordonanţa serveşte pentru a regla probleme de procedură care apar în faţa instanţei înainte de adoptarea unei hotărâri (de exemplu, măsuri de instrucţie sau de corelare a mai multor dosare). (mie.ro)

CJEC order

The CJEC order is a simplified form of the judicial decision which, as opposed to the judgement, is not read in public session and, as a general rule, is not preceded by pleas of the parties or by conclusions of the advocate general. The order serves for setting proceedings problems which appear in the court before adopting a judgement (for example, measures of instruction or correlation of several briefs). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

ordonnance CJCE

L'ordonnance est un acte par lequel la CJCE ou le Tribunal manifeste sa volonté à l'égard de quelqu'un, d'un groupe ; les ordonnances peuvent être classées en trois groupes : les cas d'instruction de l'affaire (par exemple les actes par lesquels on dispose la conservation des preuves, la séparation, la jonction ou la suspension de l'affaire), les cas où on décide de l'affaire mais sans connaître du fond (par exemple en cas d'irrecevabilité manifeste de l'afaire ou d'incompétence du juge) et les cas où on décide au fond de l'affaire (il s'agit de vrais arrêts simplifiés utilisés quand l'affaire est identique à d'autres dans lesquels un arrêt a déjà été rendu). (*Dictionnaire de l'UE*)

organisme modificate genetic (OMG)

Organismele modificate genetic (OMG) sunt organisme al căror material genetic (ADN) nu a fost modificat prin reproducere şi/sau prin combinare naturală, ci prin introducerea unei gene modificate sau a unei gene aparţinând altei varietăţi sau specii.

Organismele modificate genetic au fost incluse în legislaţia comunitară începând din 1998. Prin activitatea sa în acest domeniu, Uniunea Europeană urmăreşte să protejeze sănătatea umană şi mediul înconjurător, respectând regulile pieţei interne. Măsurile Uniunii Europene se referă la folosirea, diseminarea, comercializarea şi trasabilitatea

organismelor modificate genetic, incluzând atât hrana pentru consum uman, cât şi hrana animală. Sfera de activitate a Uniunii Europene include şi aplicarea prevederilor referitoare la transporturile transfrontaliere ale protocolului de la Cartagena cu privire la biodiversitate.

După cinci ani în care nu a acordat nici o autorizaţie de comercializare, Comisia a autorizat, în 2004, comercializarea unor alimente tip OMG şi a unora ce conţin organisme modificate genetic, precum şi comercializarea şi cultivarea seminţelor OMG. Este vorba, în principal, despre soiuri de porumb, rapiţă şi soia.

Pentru a putea fi introduse pe piaţă, organismele modificate genetic trebuie să fie, mai întâi, supuse unui proces strict de evaluare. După aceea, ele sunt etichetate, conform normelor de etichetare şi de trasabilitate a produselor.

Laboratorul de referinţă pentru evaluarea organismelor modificate genetic este Centrul Comun de Cercetare (CCC) al Comisiei Europene, care are rolul de a coordona reţeaua europeană a laboratoarelor de referinţă pentru OMG şi derulează activităţi de depistare, identificare şi cuantificare a prezenţei lor în alimente. Există şi o agenţie comunitară, Autoritatea Europeană pentru Siguranţă Alimentară (EFSA), care emite opinii ştiinţifice cu privire la organismele modificate genetic. (europa.eu ; infoeuropa.ro)

genetically modified organisms (GMO)

GMOs are organisms whose genetic material (DNA) has been altered not by reproduction and/or natural recombination, but by the introduction of a modified gene or a gene from another variety or species.

There has been Community legislation on GMOs since 1998. EU action is designed to protect human health and the environment while following the rules of the single market. It deals with the use, dissemination, marketing and traceability of GMOs both in food intended for human consumption and in animal feed. It also concerns the implementation of the provisions on trans-boundary movements of GMOs laid down in the Cartagena Protocol on Biodiversity.

In 2004, after five years with no new marketing authorizations, the Commission authorized the placing on the market of certain GMO foods or foods containing GMOs and the marketing and growing of GMO seeds.

Before being placed on the market, GMOs must first undergo a very strict assessment process. They are then labelled in accordance with labelling and product traceability requirements.

The reference laboratory for GMO assessment is the European Commission's Joint Research Centre (JRC). It co-ordinates the European network of reference laboratories for GMOs and works on detecting, identifying and quantifying the presence of GMOs in foodstuffs. The European Food Safety Authority also gives scientific opinions on GMOs. (europa.eu)

organismes génétiquement modifiés (OGM)

Les OGM sont des organismes dont le matériel génétique (ADN) n'a pas été modifié par la multiplication et/ou la recombinaison naturelle, mais par l'introduction d'un gène modifié ou d'un gène appartenant à une autre variété ou espèce.

La législation communautaire s'intéresse aux OGM depuis 1998. L'action de l'Union vise à protéger la santé humaine et l'environnement, tout en respectant les règles du marché unifié. Elle porte sur l'utilisation, la dissémination, la mise sur le marché et la traçabilité des OGM, tant pour les aliments destinés à la consommation humaine que pour l'alimentation animale. Elle concerne également la mise en œuvre des dispositions du protocole de Carthage sur la biodiversité relatives aux mouvements transfrontaliers des OGM.

En 2004, après 5 ans sans nouvelle autorisation de mise sur le marché, la Commission européenne a autorisé la mise sur le marché de certains aliments OGM ou contenant des OGM ainsi que la commercialisation et la culture de semences OGM.

Afin de pouvoir être mis sur le marché, les OGM sont d'abord soumis à une évaluation très rigoureuse et sont ensuite étiquetés dans le respect des normes d'étiquetage et de traçabilité des produits.

Le laboratoire de référence pour l'évaluation des OGM est le Centre commun de recherche de la Commission (CCR). Il coordonne le réseau européen de laboratoires de référence pour les OGM et travaille à la détection, l'identification et la quantification des OGM présents dans les denrées alimentaires. L'Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA) donne également des avis scientifiques sur les OGM. (europa.eu)

organizarea comună a pieţelor agricole (OCP)

Organizarea comună a pieţelor agricole reprezintă primul pilon al politicii agricole comune (PAC). OCP constituie principalul instrument de reglementare a pieţelor, acoperind producţia şi comerţul de produse agricole ale tuturor statelor membre ale Uniunii Europene prin eliminarea barierelor la schimburile comerciale intracomunitare de produse agricole şi menţinerea unor bariere vamale comune faţă de statele terţe.

Ca urmare a reformei politicii agricole comune din 2003, cea mai mare parte a organizării comune a pieţelor agricole a fost inclusă în noul sistem unic de plăţi, la care participă şi noile state membre.

În momentul de faţă, au loc o serie de reforme sectoriale : reforma pieţei bumbacului, a bananelor, a legumelor şi fructelor, a vinului şi a zahărului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *politica agricolă comună (PAC)*

common organization of agricultural markets (COM)

The common market organizations (CMOs) represent the first pillar of the common agricultural policy (CAP). They are the fundamental market regulation tool governing the production of and trade in agricultural products in all the Member States of the European Union by eliminating obstacles to intra-Community trade in agricultural products and by maintaining a common customs barrier with respect to third countries.

Since the reform of the CAP in 2003, most CMOs have been subject to the new system of a single farm payment and decoupling. The new Member States also participate in the new system. Changes have also been made to crisis management arrangements and environmental classification of farms. (europa.eu)

See also *common agricultural policy (CAP)*

organisations communes des marchés agricoles (OCM)

Les organisations communes de marchés (OCM) représentent le premier pilier de la politique agricole commune (PAC). Les OCM constituent l'outil fondamental de régulation des marchés dans la mesure où elles régissent la production et le commerce des produits agricoles de tous les États membres de l'Union européenne en éliminant les obstacles aux échanges intracommunautaires de produits agricoles et en maintenant une barrière douanière commune à l'égard des pays tiers.

Suite à la réforme de la PAC de 2003, la plupart des OCM sont soumises au nouveau système de paiement unique par exploitation et de découplage. Les nouveaux États membres participent aussi au nouveau système. De plus, des modifications ont été introduites dans les mécanismes de gestion des crises et dans la qualification environnementale des exploitations. (europa.eu)

Voir aussi *politique agricole commune (PAC)*

Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică (OECE)

Vezi *Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE)*

Organization for European Economic Co-operation (OEEC)

See *Organization for Economic Co-operation and Development (OECD)*

Organisation Européenne de Coopération Économique (OECE)

Voir *Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE)*

Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL)

Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene a fost înfiinţată pe 13 decembrie 1960 la Bruxelles, odată cu semnarea convenţiei internaţionale EUROCONTROL privind cooperarea pentru siguranţa navigaţiei aeriene, de către reprezentanţii a şase guverne (în ordinea semnării) : Republica Federală a Germaniei, Belgia, Franţa, Marea Britanie, Luxembourg şi Olanda. Scopul său este de a consolida cooperarea părţilor contractante în ceea ce priveşte navigaţia aeriană. Această organizaţie civilă şi militară numără în prezent 38 de state membre. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European organization for the safety of air navigation (EUROCONTROL)

The European organization for the safety of air navigation was established on 13 December 1960, Brussels, on signature of EUROCONTROL International convention

relating to co-operation for the safety of air navigation by representatives of six governments (in order of signing): Federal Republic of Germany, Belgium, France, United Kingdom, Luxembourg, and Netherlands. It aims to strengthen the co-operation of the Contracting Parties in matters of air navigation. This civil and military organization currently numbers 38 Member States. (eurocontrol.int)

Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne (EUROCONTROL)

Organisation intergouvernementale européenne dont le siège est à Bruxelles.

Sa mission est d'harmoniser et d'unifier la gestion de la navigation aérienne en Europe, en promouvant un système uniforme pour les usagers civils et militaires, dans des conditions de sécurité maximales tout en minimisant les coûts et les impacts environnementaux.

L'agence œuvre pour cela en collaboration étroite avec les États membres, les prestataires de services de navigation aérienne, les usagers civils et militaires de l'espace aérien, les aéroports, le secteur aérospatial et les institutions européennes.

L'Organisation EUROCONTROL est composée des États membres et d'une agence, dirigée par un directeur général. L'agence, située à Bruxelles, comprend des antennes en Europe. (fr.wikipedia.org)

Organizația Mondială a Comerțului (OMC)

OMC a fost înființată în 1995 ca rezultat al Rundei de negocieri comerciale multilaterale Uruguay (1986-1994). Este o organizație internațională care stabilește reguli globale de comerț între statele membre. Inima sistemului OMC, cunoscut și ca sistemul de comerț multilateral, o reprezintă acordurile Organizației Mondiale a Comerțului care schițează regulile legale de bază ale comerțului internațional, ca și angajamentele privind deschiderea piețelor asumate de membrii săi. Aceste acorduri au fost negociate și semnate de toți membrii Organizației Mondiale a Comerțului și adoptate conform procedurilor interne specifice.

OMC este compus din guverne și organizații (cum este UE), fiind la rândul său și o organizație economică mondială condusă de membrii ei, deciziile luându-se prin consens. Apartenența la această organizație implică un echilibru între drepturi și obligații. La momentul actual OMC are 153 de membri și peste 20 de negocieri de aderare în curs de finalizare. Majoritatea membrilor sunt țări în curs de dezvoltare. Cea mai mare și mai cuprinzătoare entitate din cadrul Organizației Mondiale a Comerțului este UE, cu cele 27 de state membre. Statele membre ale Uniunii Europene își coordonează pozițiile la Bruxelles și la Geneva, Comisia Europeană având sarcina de a reprezenta ansamblul statelor membre în cadrul OMC.

Organismul de decizie din cadrul Organizației Mondiale a Comerțului este Conferința Ministerială, care se reunește cel puțin o dată la doi ani. Ultimele conferințe au avut loc la Seattle (1999), Doha (2001 – cea care a lansat Agenda de Dezvoltare Doha), Cancun

(2003) şi Hong Kong (2005). În afară de acestea, Consiliul General se întruneşte de câteva ori pe an la sediul din Geneva al Organizaţiei Mondiale a Comerţului. La următorul nivel, Consiliul pentru comerţul cu bunuri, Consiliul pentru comerţul cu servicii şi Consiliul privind proprietatea intelectuală, Organul de reglementare a diferendelor, ca şi alte comitete specializate, grupuri de lucru, se ocupă de acordurile în sine, dar şi de alte aspecte, cum ar fi mediul, dezvoltarea, acceptarea noilor membri şi acordurile comerciale regionale. Secretariatul Organizaţiei Mondiale a Comerţului aflat la Geneva acordă suportul tehnic pentru diferitele consilii şi comitete şi pentru conferinţele ministeriale, analizează comerţul mondial şi oferă informaţii legate de OMC.

Uniunea Europeană este unul dintre membrii-cheie ai Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Aceasta deoarece UE are o politică comercială comună, iar Comisia Europeană negociază în numele tuturor statelor membre. UE este una dintre forţele susţinătoare ale negocierilor comerciale multilaterale din cadrul Organizaţiei Mondiale a Comerţului, Agenda de Dezvoltare Doha (DDA - Doha Development Agenda). DDA are ca obiective atât o continuare a deschiderii pieţelor, cât şi enunţarea unor reguli, toate fiind guvernate de măsurile necesare pentru integrarea ţărilor în curs de dezvoltare în sistemul comercial mondial, mai ales prin intensificarea asistenţei tehnice în vederea formării de personal. Principalul obiectiv al DDA este să aşeze dezvoltarea în centrul sistemului comercial mondial, astfel încât sărăcia să poată fi combătută. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Vezi şi *Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT)*

World Trade Organization (WTO)

WTO, established in 1995, following the Uruguay Round negotiations (1986-94), is the only global international organization dealing with the rules of trade between nations. At its heart there are the WTO agreements, negotiated and signed by the bulk of the world's trading nations and ratified in their parliaments. The goal is to help producers of goods and services, exporters, and importers conduct their business.

Its functions are : administering WTO trade agreements ; forum for trade negotiations ; handling trade disputes ; monitoring national trade policies ; technical assistance and training for developing countries ; co-operation with other international organizations. WTO has a membership of 153 countries, a budget of 185 million Swiss francs for 2008, and the Director-General is Pascal Lamy. WTO is located in Geneva, Switzerland. (wto.org)

See also *General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)*

Organisation mondiale du commerce (OMC)

L'OMC est née le 1er janvier 1995, mais le système commercial qu'elle représente a presqu'un demi-siècle de plus. En 1948, l'Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce établissait les règles du système. Le dernier et le plus important des cycles du GATT, le Cycle d'Uruguay, qui a duré de 1986 à 1994, a conduit à la création de l'OMC. Alors que le GATT régissait principalement le commerce des marchandises, l'OMC et ses Accords visent aujourd'hui le commerce des services ainsi que les échanges d'inventions, de créations et de dessins et modèles (propriété intellectuelle).

L'Organisation mondiale du commerce (OMC) est la seule organisation internationale qui s'occupe des règles régissant le commerce entre les pays. Au cœur de l'Organisation se trouvent les Accords de l'OMC, négociés et signés par la majeure partie des puissances commerciales du monde et ratifiés par leurs parlements. Le but est d'aider les producteurs de marchandises et de services, les exportateurs et les importateurs à mener leurs activités.

L'OMC a 153 pays membres et un budget de 185 millions de francs suisses pour 2008 ; son Directeur général est Pascal Lamy. Son siège est à Genève, en Suisse. (wto.org)

Voir aussi *Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)*

Organizația Națiunilor Unite (ONU)

ONU este o organizaţie internaţională fondată în 1945, după al Doilea Război Mondial, cu 192 de state membre.

Principalele componente ale Organizaţiei Naţiunilor Unite sunt : Adunarea Generală (unde se reunesc reprezentanţi ai fiecărui stat membru), Consiliul de Securitate (15 membri, dintre care cinci permanenţi - China, Rusia, Franţa, Regatul Unit şi SUA şi restul aleşi pentru un mandat de doi ani, în fiecare an fiind aleşi cinci noi membri - deciziile importante ale Consiliului de Securitate trebuie să fie votate de nouă membri) ; Consiliul Economic şi Social ; Consiliul de Tutelă (şi-a suspendat momentan activitatea) ; Curtea Internaţională de Justiţie (decide asupra unor dispute internaţionale şi are sediul la Haga) ; Secretariatul Naţiunilor Unite. Cea mai înaltă funcţie administrativă este cea de Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, deţinută în prezent de Ban Ki-moon (Coreea de Sud).

Conform Cartei, ONU are următoarele obiective majore : să menţină pacea şi securitatea internaţională ; să dezvolte relaţii de prietenie între naţiuni ; să coopereze pentru rezolvarea problemelor internaţionale şi promovarea respectului pentru drepturile omului şi să fie un centru pentru armonizarea acţiunilor tuturor statelor. ONU oferă mijloace pentru rezolvarea conflictelor internaţionale şi pentru formularea unor politici în chestiuni care afectează Comunitatea Internaţională. Sediul central al organizaţiei este la New York.

Când statele devin membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, ele acceptă şi îşi asumă obligaţiile prevăzute în Carta Naţiunilor Unite, un tratat internaţional care stabileşte principiile de bază ale relaţiilor internaţionale. În cadrul Organizaţiei, toate statele membre mari sau mici, bogate sau sărace, cu vederi politice şi sisteme sociale diferite au un cuvânt de spus şi drept de vot egal.

Din organizaţiile speciale ale ONU fac parte : fondul de ajutorare a copiilor - UNICEF ; programul de protecţie a mediului - UNEP ; programul de dezvoltare a drepturilor femeilor - UNIFEM ; comisariatul pentru refugiaţi - UNHCR ; programul de dezvoltare - UNDP etc. ONU lucrează cu următoarele organizaţii autonome : UNESCO, OIS, OIM, BIRD, FMI şi altele. (onuinfo.ro)

United Nations Organization (UNO)

The United Nations is an international organization whose stated aims are to facilitate co-operation in international law, international security, economic development, social progress and human rights issues.

The United Nations was founded in 1945 to replace the League of Nations, in the hope that it would intervene in conflicts between nations and thereby avoid war. The organization began with fifty countries signing the United Nations Charter. The organization's structure still reflects in some ways the circumstances of its founding. The five permanent members of the UN Security Council, each of which has veto power on any Security Council resolution, are the main victors of World War II or their successor states (alphabetical order): France; the People's Republic of China (which replaced the Republic of China in 1971); Russia (which replaced the Soviet Union in 1991); the United Kingdom; and the United States.

There are currently 192 United Nations Member States, encompassing almost every recognized independent state. From its headquarters in New York City, the UN and its specialized agencies decide on substantive and administrative issues in regular meetings held throughout each year. The organization is divided into administrative bodies, including the General Assembly, Security Council, Economic and Social Council, Secretariat, and the International Court of Justice (ICJ). Additional bodies deal with the governance of all other UN System agencies, such as the World Health Organization (WHO) and United Nations Children's Fund (UNICEF). The UN's most visible public figure is the Secretary-General. The current Secretary-General is Ban Ki-moon of South Korea, who assumed the post on 1 January 2007, replacing Kofi Annan. (en.wikipedia.org)

Organisation des Nations unies (ONU)

L'ONU est une organisation internationale fondée le 26 juin 1945 à San Francisco pour résoudre les problèmes internationaux. Elle succède à la Société des Nations (SdN). Elle ne dispose pas de force militaire mais elle peut demander aux États membres de fournir des contingents pour mettre sur pied des forces de maintien de la paix (les Casques bleus).

Son secrétariat général est actuellement dirigé par Ban Ki-Moon, successeur de Kofi Annan. En vertu de sa charte, l'ONU s'efforce donc d'être un lieu où se bâtit un avenir meilleur pour tous, et cela à travers les objectifs suivants: maintenir la paix et la sécurité dans le monde; développer les relations amicales entre les nations; réaliser la coopération internationale sur tous les sujets où elle peut être utile; être un centre où s'harmonisent les efforts des nations dans des objectifs communs et surveiller l'intangibilité des frontiers. L'ONU n'est pas un gouvernement mondial et ne légifère pas. Cependant, ses résolutions donnent une légitimité aux interventions des États et sont de plus en plus appliquées dans le droit national et international. (fr.wikipedia.org)

On peut rencontrer aussi la variante *Nations unies*.

Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE)

OCDE este o organizaţie internaţională a naţiunilor dezvoltate care acceptă principiile democraţiei reprezentative şi ale economiei de piaţă libere. OCDE are în componenţa sa 30 de state. Organizaţia are la bază Organizaţia pentru Cooperare Economică Europeană, creată în anul 1948, pentru a sprijini administrarea planului Marshall pentru reconstrucţia Europei după al Doilea Război Mondial. Mai târziu, calitatea de membru a fost extinsă pentru statele din afara Europei, iar în 1961 s-a reformat, luând numele de Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Organization for Economic Co-operation and Development (OECD)

Established in 1961, OECD is located in Paris, France. It has a membership of 30 countries, a budget of 342.9 million euros (2008). The OECD brings together the governments of countries committed to democracy and the market economy from around the world to: support sustainable economic growth, boost employment, raise living standards, maintain financial stability, assist other countries' economic development, contribute to growth in world trade. (oecd.org)

Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE)

L'OCDE est une organisation internationale d'études économiques, dont les 30 pays membres, principalement des pays développés, ont en commun un système de gouvernement démocratique et une économie de marché. L'OCDE a succédé à l'Organisation européenne de coopération économique (OECE) qui a existé de 1948 à 1960 et qui a joué un rôle important dans l'exécution du plan Marshall.

L'OCDE regroupe plusieurs centaines d'experts dans ses centres de recherche, à Paris (le siège est au Château de la Muette) et publie fréquemment des études économiques – analyses, prévisions et recommandations de politique économique – et des statistiques, principalement concernant ses pays membres. Son budget est de 342,9 millions EUR pour 2008. (fr.wikipedia.org)

Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE)

OSCE a apărut în anii '70, iniţial sub numele Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa. Cunoscută ulterior drept Procesul de la Helsinki, CSCE a constituit un forum de dialog şi negocieri multilaterale între Est şi Vest. Istoria Conferinţei pentru Securitate şi Cooperare în Europa se împarte în două perioade. Între anii 1975 şi 1990 (semnarea Actului Final de la Helsinki şi, respectiv, a Cartei de la Paris pentru o nouă Europă), CSCE a funcţionat ca un proces de conferinţe şi reuniuni periodice. Evoluţiile pe planul securităţii europene apărute în anii '90 au impus schimbări fundamentale atât în ceea ce priveşte structura şi caracterul instituţional ale procesului început la Helsinki, cât şi rolul său. Conferinţa la nivel înalt de la Budapesta (1994) a hotărât adoptarea denumirii Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE).

În prezent, OSCE cuprinde 56 de state de pe o suprafaţă care se întinde de la Vancouver până la Vladivostok, incluzând toate statele europene, SUA, Canada şi toate republicile din fosta URSS. Toate statele membre au statut egal, iar regula de bază în adoptarea deciziilor este consensul.

OSCE, asemenea altor structuri de securitate regională, a cunoscut transformări substanţiale, ca urmare a faptului că a devenit tot mai evident că nici o instituţie europeană nu-şi poate asuma de una singură gestionarea întregului complex de probleme cu care se confruntă continentul.

Actualmente, OSCE se află în faza de definire a identităţii de securitate europeană, bazată pe patru elemente: geopolitic, funcţional, normativ şi operaţional. Avantajele Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa în această privinţă rezidă în: abordarea atotcuprinzătoare a securităţii (militară, politică, economică şi umană); participarea, pe bază de egalitate, a tuturor ţărilor participante; principii, norme, valori şi standarde comune; instrumente, mecanisme şi experienţă unică în domeniul diplomaţiei preventive.

Datorită capacităţii şi experienţei sale unice în domeniile diplomaţiei preventive, prevenirii conflictelor şi gestionării crizelor, consolidării respectării drepturilor omului, a democraţiei şi a statului de drept şi promovării tuturor aspectelor societăţii civile, OSCE va continua să joace un rol important în promovarea unui spaţiu comun de securitate. Ea va contribui la consolidarea încrederii în domeniul militar şi promovarea securităţii prin cooperare. (mae.ro)

Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)

The OSCE is a primary instrument for early warning, conflict prevention, crisis management and post-conflict rehabilitation in its area. The Organization deals with three dimensions of security - the political-military, the economic and environmental, and the human dimension. It therefore addresses a wide range of security-related concerns, including arms control, confidence- and security-building measures, human rights, national minorities, democratisation, policing strategies, counter-terrorism and economic and environmental activities.

The OSCE emerged in the 1970s, initially as the Conference for Security and Co-operation in Europe (CSCE). Later known as the „Helsinki process", CSCE has been a forum of dialogue and multilateral negotiations between East and West.

The CSCE history can be divided into two periods.

The first period can be considered from 1975 to 1990 (the signing of the Helsinki Final Act and the signing of the Charter of Paris for a New Europe, respectively), when CSCE worked as a process of periodical conferences and reunions. The evolutions in the 1990s on the European security dimension imposed fundamental changes in aspects regarding both the structure and the institutional character of the process initiated in Helsinki and its role. The 1994 Budapest Summit of Heads of State or Government decided to adopt the name Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE).

Currently, OSCE counts 56 states from an area ranging from Vancouver to Vladivostok, including all the European states, the United States of America, Canada and all the republics from the former USSR. All participating Member States have an equal status, and the fundamental decision-making rule is consensus.

OSCE, similar to other regional security structures, underwent substantial transformations, a consequence of the fact that it gradually becomes more obvious that no European institution can assume by itself the management of the whole range of problems which the continent is facing. At this stage, OSCE is in the process of defining the European security identity based on four elements: geopolitics, functionality, normativeness and operationability.

Due to its singular capability and experience in this diplomatic area, OSCE will continue to play an important role in promoting a common security space. It will contribute to the consolidation of the confidence in the military sector and in supporting the idea of security through co-operation. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE)

L'OSCE est née dans les années '70, initialement sous le nom Conférence pour Sécurité et Coopération en Europe. Ultérieurement connue comme „le processus d'Helsinki", la CSCE a constitué un forum de dialogue et de négociations multilatérales entre l'Est et l'Ouest. L'histoire de la CSCE est divisée en deux périodes.

La première période, 1975-1990, correspond à la signature de l'Acte Final d'Helsinki et, respectivement, de la Charte de Paris pour une Nouvelle Europe, quand la CSCE a fonctionné comme processus de conférences et réunions périodiques.

Les évolutions des années '90 concernant la sécurité européenne ont imposé des modifications fondamentales tant dans la structure et le caractère institutionnel du processus commencé à Helsinki, que dans son rôle. Le sommet de Budapest (1994) a décidé l'adoption du nom Organisation pour Sécurité et Coopération en Europe (OSCE).

Actuellement l'OSCE a 56 États membres, sur un territoire qui s'étend de Vancouver à Vladivostok, y inclus tous les États européens, les États-Unis, le Canada et toutes les républiques de l'ancienne URSS. Tous les États membres ont un statut égal, les décisions sont adoptées par consensus.

L'OSCE, comme d'autres structures de sécurité régionale, a connu des transformations substantielles, suite au fait qu'il est devenu de plus en plus évident qu'aucune institution européenne ne peut assumer toute seule la gestion de la problématique complexe avec laquelle le continent est confronté.

Actuellement, l'OSCE est dans la phase de définition de l'identité de sécurité européenne, fondée sur quatre éléments : géopolitique, fonctionnel, normatif et opérationnel. Les avantages de l'OSCE résident dans l'approche exhaustive de la sécurité (militaire, politique, économique et humaine) ; la participation, sur base d'égalité, des tous les pays membres ; des principes, normes, valeurs et standards communs ; des instruments, mécanismes et expérience uniques dans la diplomatie préventive.

Grâce à sa capacité et à son expérience unique dans le domaine de la diplomatie préventive, l'OSCE continuera à jouer un rôle important dans la promotion d'un espace commun de sécurité. Elle contribuera à la consolidation de la confiance dans le militaire et à la promotion de la sécurité à travers la coopération. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO)

Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) a fost înfiinţată prin Tratatul Atlanticului de Nord, denumit şi Tratatul de la Washington ; sediul său este la Bruxelles. Tratatul Atlanticului de Nord a fost semnat pe 4 aprilie 1949 de 12 state : Belgia, Canada, Danemarca, Franţa, Islanda, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, Portugalia şi Statele Unite ale Americii. În prezent, NATO are 26 de state membre, celor 12 state fondatoare alăturându-li-se succesiv următoarele : Grecia şi Turcia (1952) ; Republica Federală Germania (1955) ; Spania (1982) ; Polonia, Republica Cehă şi Ungaria (1999) ; Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia şi Slovenia (2004).

Cu ocazia Summit-ului NATO de la Bucureşti din 2008, au fost invitate să adere alte două state (Croaţia şi Albania), iar Macedonia va intra şi ea dacă va rezolva diferendumul pe care îl are cu Grecia referitor la numele ţării. S-a stabilit reanalizarea candidaturilor Georgiei şi Ucrainei în decembrie 2008 la reuniunea miniştrilor de Externe din ţările NATO.

Uniunea Europeană respectă, prin politica sa, obligaţiile faţă de NATO ale celor 22 de state membre UE care sunt şi membre NATO, politica de securitate şi apărare comună fiind elaborată în acest cadru. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

North Atlantic Treaty Organization (NATO)

North Atlantic Treaty Organization (NATO) has been established through the North Atlantic Treaty, also known as the Washington Treaty. Its headquarters are located in Brussels. The North Atlantic Treaty has been signed on 4 April 1949, by 12 states : Belgium, Canada, Denmark, France, Great Britain, Iceland, Italy, Luxembourg, Netherlands, Norway, Portugal and the United States of America. In the present, NATO has 26 Member States, the 12 founding states being successively joined by the following states : 1952, Greece and Turkey ; 1955, the Federal Republic of Germany ; 1982, Spain ; 1999, the Czech Republic, Hungary and Poland ; 2004, Bulgaria, Estonia, Latvia, Lithuania, Romania, Slovakia and Slovenia.

On the occasion of the 2008 NATO Bucharest Summit, two more states have been invited to join NATO (Croatia and Albania), and Macedonia is also going to join this structure if it is going to solve the dispute it has with Greece regarding the name of the country. As for Georgia and Ukraine, their candidacy are to be reanalyzed in December 2008 at the meeting of the NATO Foreign Ministers.

The core of NATO is Article V of the NATO Treaty, which states : the Parties agree that an armed attack against one or more of them in Europe or North America shall be considered an attack against them all. Consequently they agree that, if such an armed attack occurs, each of them, in exercise of the right of individual or collective self-defence recognized by Article 51 of the Charter of the United Nations, will assist the Party or Parties so attacked by taking forthwith, individually and in concert with the other Parties, such action as it deems necessary, including the use of armed force, to restore and maintain the security of the North Atlantic area.

The European Union policies respect the NATO obligations of its 22 Member States that are also NATO members, and its Common Foreign and Security Policy is elaborated within this framework. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Variant : *(North) Atlantic Alliance*.

Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN)

L'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN) a été créée par le Traité de l'Atlantique Nord, aussi connu comme le Traité de Washington. Le siège de l'OTAN se trouve à Bruxelles et son commandement militaire (SHAPE) à Mons (toujours en Belgique).

Le Traité de l'Atlantique Nord a été signé le 4 avril 1949 par 12 États : la Belgique, le Canada, le Danemark, la France, l'Islande, l'Italie, le Luxembourg, la Grande Bretagne, la Norvège, les Pays Bas, le Portugal et les États-Unis. Actuellement l'OTAN a 26 États membres, aux 12 États fondateurs se rajoutant successivement les États suivants : la Grèce et la Turquie (1952) ; la République Fédérale Allemande (1955) ; l'Espagne (1982) ; la Pologne, la République tchèque et la Hongrie (1999) ; la Bulgarie, l'Estonie, la Lettonie, la Lituanie, la Roumanie, la Slovaquie et la Slovénie (2004).

Au Sommet de l'OTAN de Bucarest, en 2008, deux autres États ont été invités a adhérer (la Croatie et l'Albanie), et la Macédoine adhérera aussi si elle résolut son différend avec la Grèce concernant le nom du pays. Pour ce qui est des candidatures de la Géorgie et de l'Ukraine, elles seront revues en décembre 2008 à la réunion des ministres des Affaires Étrangères des pays de l'OTAN.

L'Union européenne respecte, par sa politique, les obligations envers l'OTAN de ses 22 États membres qui sont aussi membres de l'OTAN et la politique commune de sécurité et de défense est élaborée en tenant compte de ce cadre. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

organizație nonguvernamentală (ONG)

O organizaţie nonguvernamentală nu ţine de structurile unui stat şi urmăreşte interese publice sau umanitare. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

non-governmental organization (NGO)

An NGO is a body which neither belongs to nor is associated with a government. (IATE)

organisation non-gouvernementale (ONG)

Un ONG est une organisation qui ne relève pas d'un État et qui poursuit des intérêts publics ou humanitaires (défense des droits de la personne, protection de l'environnement, lutte contre la pauvreté, etc.). (granddictionnaire.org)

P

Pachetul Delors

Există două astfel de „pachete", Delors I şi Delors II. Ambele reprezintă seturi de propuneri ale Comisiei Europene privind reforma UE.

Pachetul Delors I defineşte setul de propuneri din 1987, Comisia fiind prezidată în acea perioadă de către Jacques Delors, şi se referă concret la reforma finanţării Comunităţii Europene, limitarea cheltuielilor agricole, creşterea fondurilor structurale şi introducerea unor noi reguli de gestiune financiară. Aceste propuneri au stat la baza măsurilor adoptate de Consiliul European de la Bruxelles, din februarie 1988, care au constituit – alături de Actul Unic European – un element esenţial al programului de realizare a Pieţei interne comunitare. Negocierile asupra primelor perspective financiare s-au desfăşurat pe baza propunerilor Comisiei, care, în linii mari, erau următoarele : dublarea sumelor destinate celor trei fonduri structurale existente, ce treceau, astfel, progresiv de la 7 000 MECU anual în 1987 la 14 000 MECU în 1992 în termeni reali. Acest obiectiv s-a atins prin aprobarea de către Consiliul European de la Bruxelles din 1988 a dublării Fondurilor Structurale pentru regiunile aparţinând Obiectivului 1 şi pentru alte zone în care, în mod excepţional, produsul intern brut pe cap de locuitor era mai mare. Pentru restul obiectivelor, respectiva dublare a fondurilor urma să se realizeze progresiv până în anul 1993 ; în ceea ce priveşte veniturile, a fost introdusă a patra resursă, bazată exclusiv pe criteriul PIB, ceea ce satisfăcea statele care pledau pentru „proporţionalitatea" contribuţiei la bugetul comunitar şi reducerea ponderii criteriului TVA (considerat regresiv), dar şi a celui tradiţional ; la insistenţele Spaniei a fost introdusă şi o nouă categorie de cheltuieli, cea a „cheltuielilor neobligatorii privilegiate", diferită de cele prevăzute în articolul 203 TUE, ce includea sumele referitoare la coeziunea economică şi socială. Această nouă categorie urma să funcţioneze pe baza următoarei reguli : Consiliul şi PE, printr-un acord interinstituţional cu caracter politic, stabileau că sumele stabilite pentru coeziune reprezintă nivelul estimat ca necesar, şi nu pragul lor maxim admis. Această inovaţie a fost foarte importantă, împiedicând reducerea arbitrară, prin procedurile bugetare anuale, a sumelor destinate coeziunii convenite prin Perspectivele financiare

multianuale ; Spania a cerut, de asemenea, eliminarea „CEC-ului britanic" şi introducerea unui nou criteriu cu caracter progresiv - calculat pe baza produsului intern brut şi ponderat în funcţie de venitul pe cap de locuitor - ce urma să asigure o contribuţie la buget nu doar proporţională, ci şi progresivă - cu alte cuvinte, corelată cu bogăţia relativă. Aceste ultime două propuneri nu au întrunit votul necesar aprobării, fiind amânate pentru o etapă ulterioară a Uniunii Europene.

Pachetul Delors II a fost prezentat de Comisia Europeană în februarie 1992, după semnarea Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Maastricht). Acesta conţine un ansamblu de propuneri privind asigurarea finanţării UE pe termen mediu. Propunerile aveau în vedere mărirea resurselor bugetului comunitar pentru a permite punerea în practică a deciziilor adoptate la Maastricht, cu accent pe creşterea competitivităţii, a coeziunii economice şi sociale între statele membre UE şi a rolului Uniunii pe scena internaţională. Pachetul Delors II a fost aprobat de către Consiliul European de la Edinburgh, din decembrie 1992, elementele sale esenţiale fiind creşterea progresivă, până în 1999, a resurselor proprii ale UE (bugetul comunitar) de la 1,2% din PNB la 1,27% din PNB, o nouă mărire a fondurilor structurale şi crearea Fondului de coeziune. În plus, trebuie menţionat faptul că s-a obţinut o creştere progresivă a sumelor destinate Obiectivului 1, astfel încât în 1999 să le depăşească cu 154% pe cele din 1992. Dintre cele patru ţări de coeziune (Spania, Portugalia, Irlanda şi Grecia), cea mai avantajată de aceste decizii a fost Spania. O noutate a constituit-o şi crearea, odată cu aprobarea Tratatului de la Maastricht, a Fondului de Coeziune. Astfel, perspectivele financiare 1993-1999 stabileau ca 1/3 din sumele rezultate după dublarea nivelurilor stabilite pentru Obiectivul 1 să fie destinate noului fond creat. Din acestea, 55% reveneau Spaniei. În valoare absolută, noului fond creat i-au fost atribuite sume considerate importante care urmau să atingă 3 000 MECU anual, dintre care 1 700 MECU reveneau Spaniei. Ca urmare a unei propuneri germane, s-a stabilit revizuirea criteriilor de atribuire a caracterului de „regiune aparţinând Obiectivului 1" (stabilite prin Pachetul Delors I), prin introducerea unor elemente adiţionale care să satisfacă exigenţa obiectivităţii şi să permită cuantificări precise. La rândul lor, Spania, Portugalia, Grecia şi Irlanda au obţinut eliminarea caracterului regresiv al resursei TVA, prin stabilirea unor „plafoane" ce urmau să se aplice în cazul acestor patru „ţări de coeziune", începând cu 1 ianurie 1995, ceea ce însemna, în fapt, o reducere substanţială a contribuţiei lor financiare. În fapt, era vorba despre o aplicare a „Protocolului 15 asupra Coeziunii Economice şi Sociale din Tratatul de la Maastricht". Spania a revenit, fără succes, asupra solicitărilor de a se renunţa la „avantajul britanic" şi, respectiv, de a se introduce noua resursă progresivă calculată pe baza produsului intern brut. De altfel, aceasta este o constantă a discuţiilor ce au loc de fiecare dată când se negociază Perspectivele financiare, prima dată când s-a obţinut un relativ succes fiind cu ocazia celor stabilite pentru perioada 2007-2013, când Marea Britanie a acceptat diminuarea sumelor pe care UE i le returnează conform aranjamentului numit „CEC-ul britanic". (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Delors package

The first Financial Framework, the so-called Delors Package I, covered the years 1988-1992 and focused on establishing the Internal Market and consolidating the multi annual research and development framework programme. The second framework 1993-1999, the Delors Package II, gave priority to social and cohesion policy and the introduction of the euro. The former framework, Agenda 2000, covered the period 2000-2006 and was focused on the enlargement of the Union. The current framework aims to make a success of the enlargement and to increase the Union's competitiveness, to boost the European economy and create more and better jobs, to realize the concept of *European citizenship* by completing the area of freedom, justice and security and to strengthen the Union's role in the world. (europa.eu)

paquet Delors

Proposition globale présentée par la Commission en février 1987 sous forme de deux communications : „Réussir l'Acte unique européen : une nouvelle frontière pour l'Europe" (plus connue sous la dénomination COM [87] 100), et „Rapport sur le financement du budget de la Communauté" (communication COM [87] 10). (IATE)

Pactul de stabilitate şi creştere

Pactul de stabilitate şi creştere (PSC) se referă la stadiul al treilea al Uniunii Economice şi Monetare (UEM), care a început la 1 ianuarie 1999. Prin acest pact, se urmăreşte asigurarea disciplinei bugetare după introducerea monedei unice.

Pactul este compus dintr-o rezoluţie a Consiliului European, adoptată pe 17 iunie 1997, la Amsterdam, şi două regulamente adoptate de Consiliul Uniunii Europene pe 7 iulie 1997, care stabilesc detaliile tehnice ale aplicării sale (unul se referă la supravegherea poziţiilor bugetare şi la coordonarea politicilor economice, iar celălalt la aplicarea procedurii în caz de deficit excesiv). Ca urmare a discuţiilor cu privire la aplicarea Pactului de stabilitate şi creştere, cele două regulamente au fost modificate în iunie 2005.

Pe termen mediu, statele membre s-au angajat să respecte obiectivul de a se situa cât mai aproape de echilibrul bugetar şi să prezinte Consiliului şi Comisiei un program de stabilitate înainte de 1 martie 1999, acest program urmând să fie actualizat în fiecare an. În mod similar, statele care nu participă la stadiul al treilea al Uniunii Economice şi Monetare (cele care nu fac încă parte din Zona euro) trebuie să prezinte un program de convergenţă.

Pactul de stabilitate şi creştere oferă Consiliului posibilitatea de a sancţiona un stat membru participant care nu adoptă măsurile necesare pentru a pune capăt deficitului excesiv (*procedura aplicabilă deficitelor excesive*). Într-o primă fază, sancţiunea ia forma unui depozit fără dobândă la Comunitate, ce poate deveni amendă în cazul în care

deficitul excesiv nu este corectat în următorii doi ani. Cu toate acestea, nu există nici o regulă fixă cu privire la aceste sancţiuni, ele rămânând la latitudinea Consiliului Uniunii Europene, care decide în funcţie de circumstanţe. (infoeuropa.ro)

Stability and Growth Pact

The Stability and Growth Pact (SGP) pertains to the third stage of the Economic and Monetary Union (EMU), which began on 1 January 1999. It is intended to ensure that the Member States maintain budgetary discipline after the single currency has been introduced.

On terms, the Pact comprises a European Council resolution (adopted at Amsterdam on 17 June 1997) and two Council Regulations of 7 July 1997 laying down detailed technical arrangements (one on the surveillance of budgetary positions and the co-ordination of economic policies and the other on implementing the excessive deficit procedure). Following discussions on operation of the SGP, the two regulations were amended in June 2005.

In the medium term, the Member States undertook to pursue the goal of a balanced or nearly balanced budget and to provide the Council and Commission with a stability programme by 1 March 1999 (and update it annually thereafter). Similarly, states not taking part in the third stage of EMU, i.e. those that have not (yet) introduced the euro, are required to submit a convergence programme.

The Stability and Growth Pact opens the way for the Council to penalise any participating Member State that fails to take appropriate measures to end an excessive deficit (the „excessive deficit procedure"). Initially, the penalty would take the form of a non-interest-bearing deposit with the Community, but it could be converted into a fine if the excessive deficit is not corrected within two years. However, there is no fixed rule concerning these penalties : they are subject to assessment of the circumstances by the Council. (europa.eu)

Pacte de stabilité et de croissance

Le Pacte de stabilité et de croissance (PSC) s'inscrit dans le contexte de la troisième phase de l'Union économique et monétaire (UEM) qui a commencé le 1er janvier 1999. Il vise à assurer que l'effort de discipline budgétaire des États membres se poursuivra après l'introduction de la monnaie unique, l'euro.

Formellement, le Pacte de stabilité et de croissance se compose d'une résolution du Conseil européen (adoptée à Amsterdam le 17 juin 1997) et de deux règlements du Conseil du 7 juillet 1997 qui en précisent les modalités techniques (surveillance des positions budgétaires et de la coordination des politiques économiques ; mise en œuvre de la procédure concernant les déficits excessifs). Suite à des discussions sur l'application du PSC, les deux règlements ont été modifiés en juin 2005.

À moyen terme, les États membres s'engagent à respecter l'objectif d'une position proche de l'équilibre budgétaire et à présenter au Conseil et à la Commission un programme de stabilité avant le 1er mars 1999 (ce programme étant ensuite actualisé chaque année). Sur le même modèle, les États non participants à la troisième phase de

l'UEM, c'est-à-dire ceux qui n'ont pas (encore) introduit l'euro, doivent soumettre un programme de convergence.

Le Pacte de stabilité et de croissance ouvre la possibilité pour le Conseil de sanctionner un État membre participant ne prenant pas les mesures nécessaires pour mettre fin à une situation de déficit excessif („procédure de déficit excessif"). Dans un premier temps, la sanction prendra la forme d'un dépôt sans intérêt auprès de la Communauté, elle mais pourra être convertie en amende si le déficit excessif n'est pas corrigé dans les deux années suivantes. Toutefois, il n'existe pas d'automatisme en ce qui concerne ces sanctions, qui sont soumises à une évaluation des circonstances par le Conseil. (europa.eu)

(a) parafa

A semna, cu iniţialele numelor împuterniciţilor statelor semnatare, proiectul unui tratat internaţional, ca dovadă a acordului părţilor. Parafarea este anterioară semnării oficiale a respectivului document şi nu o poate substitui. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

(to) initial

To authenticate or give preliminary approval on a document by affixing the initials of an authorizing representative. (webster.com)

parapher

Apposer ses initiales ou sa signature abrégée sur un document, et plus particulièrement, près des changements qui y ont été apportés, en vue d'en attester l'authenticité. (granddictionnaire.com)

parlamente naţionale

După ce Tratatul de la Maastricht a intrat în vigoare (1993), competenţele Uniunii au fost extinse, incluzând domenii care intrau în apanajul autorităţilor naţionale, precum justiţia şi afacerile interne. Din acest motiv, printr-o Declaraţie privind rolul parlamentelor naţionale în Uniunea Europeană, ataşată Tratatului de la Maastricht, a fost subliniată, o dată în plus, importanţa schimbului de informaţii şi opinii între parlamentele naţionale ale statelor membre ale UE şi Parlamentul European. Prin această declaraţie, guvernele naţionale erau invitate să trimită, în timp util, parlamentelor naţionale propunerile Comisiei, pentru informare şi pentru o eventuală examinare. Se recomanda, de asemenea, intensificarea schimburilor de informaţii între Parlamentul European şi parlamentele naţionale, pentru a facilita implicarea lor în procesul comunitar şi a le permite să exercite un control democratic mai eficient.

Mai târziu, un protocol referitor la rolul parlamentelor naţionale a fost anexat la Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999. Protocolul

respectiv prevede că documentele consultative ale Comisiei (cărţi albe, cărţi verzi, comunicări) trebuie trimise parlamentelor naţionale. Ele au la dispoziţie şase săptămâni pentru a discuta propunerile legislative ale Comisiei, de la data la care propunerea este înaintată Parlamentului European şi Consiliului Uniunii Europene şi până la data la care este inclusă pe ordinea de zi a Consiliului.

Tratatul de la Lisabona prevede sporirea rolului parlamentelor naţionale în modul de funcţionare a Uniunii Europene. Datorită transparenţei crescânde a lucrărilor Consiliului, parlamentele naţionale vor putea monitoriza poziţiile adoptate de guvernele lor referitoare la diferite puncte de pe ordinea de zi. În plus, va fi creat un mecanism de alertă preventivă referitor la respectarea principiului subsidiarităţii, ele putând astfel influenţa procesul legislativ. Prin acest mecanism, parlamentele naţionale vor putea fi informate cu privire la orice nouă iniţiativă a Comisiei. Dacă o treime dintre parlamentele naţionale consideră că propunerea Comisiei contravine principiului subsidiarităţii, Comisia va trebui să reexamineze propunerea respectivă. Implicarea directă a parlamentelor naţionale în procesul decizional al Uniunii Europene poate, la prima vedere, să ducă la o întârziere în luarea deciziilor, ceea ce probabil nu se va întâmpla însă, decât poate în cazuri izolate. Pe de o parte, pentru că oricum procesul decizional, chiar şi fără asocierea parlamentelor naţionale, dura cam trei luni, deci exista oricum o anumită lentoare în luarea deciziilor ; pe de alta, deoarece parlamentele naţionale sunt pregătite să facă faţă acestei provocări şi să demonstreze că temerea referitoare la întârzierea luării deciziilor cauzată de ele este nejustificată. Ceea ce contează, până la urmă, în democraţie este participarea cetăţenilor la luarea deciziilor, iar în cazul în care cetăţenii Uniunii Europene se vor simţi astfel mai bine reprezentaţi în UE, dacă au reclamat acest instrument, trebuia să se răspundă solicitării lor, doar astfel UE demonstrându-şi dorinţa de perfecţionare continuă şi de democratizare permanentă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

national parliaments

With the entry into force of the Maastricht Treaty in 1993, the European Union acquired competence in areas which had traditionally been a national preserve, such as justice and home affairs. For this reason, the importance of exchanges between national parliaments and the European Parliament was underlined in a declaration on the role of national parliaments in the European Union.

In this declaration appended to the Maastricht Treaty, the national governments were asked to ensure that their parliaments received Commission proposals in good time for information or possible examination. The declaration also recommended that contacts between the European Parliament and the national parliaments should be stepped up in order to make it easier for the national parliaments to be involved in the Community process and to exercise a better democratic control.

Under the Treaty of Amsterdam, a Protocol on the role of national parliaments was annexed to the Treaty on European Union. It stipulates that all Commission consultation documents (green and white papers and communications) must be promptly forwarded to the national parliaments.

The national parliaments have a period of six weeks to discuss a legislative proposal, from the date when the Commission makes it available to the European Parliament and the Council up to the date when it is placed on the Council's agenda.

The Lisbon Treaty, which is in the process of ratification, envisages a greater role for national parliaments in the working of the European Union. The transparency of the Council proceedings will in particular make it easier for national parliaments to monitor their government's position upon the topics on the agenda. Furthermore, the introduction of the early-warning system for compliance with the subsidiarity principle will give them a direct means of influencing the legislative process. The system will ensure that they are informed about every new Commission initiative. If a third of national parliaments believe that a proposal infringes the subsidiarity principle, the Commission will be compelled to reconsider it. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

parlements nationaux

À la suite de l'entrée en vigueur du Traité de Maastricht (1993), les compétences de l'Union européenne ont été étendues à des domaines traditionnellement du ressort national, tels que la justice et les affaires intérieures. Pour cette raison, l'importance des échanges entre les parlements nationaux et le Parlement européen a été soulignée dans une déclaration relative au rôle des parlements nationaux dans l'Union européenne. Au titre de cette déclaration annexée au Traité de Maastricht, les gouvernements nationaux sont invités à fournir à leur parlement les propositions législatives de la Commission en temps utile pour leur information ou pour un éventuel examen. Cette déclaration recommande également d'intensifier les échanges d'information entre le Parlement européen et les parlements nationaux, afin de faciliter l'implication de ces derniers dans le processus communautaire et de leur permettre d'effectuer un meilleur contrôle démocratique.

Un protocole sur le rôle des parlements nationaux a été annexé au Traité sur l'Union européenne par le Traité d'Amsterdam. Il précise que tous les documents de consultation de la Commission (livres blancs, livres verts et communications) doivent impérativement être transmis aux parlements nationaux. Un délai de six semaines doit être respecté entre le moment où une proposition législative est mise à la disposition du Parlement européen et du Conseil par la Commission et la date à laquelle elle est inscrite à l'ordre du jour du Conseil afin que les parlements nationaux puissent éventuellement en discuter.

Le Traité de Lisbonne prévoit la croissance de l'influence des parlements nationaux dans la manière de fonctionnement de l'Union européenne. Grâce à la transparence toujours grande des travaux du Conseil, les parlements nationaux pourront surveiller les positions adoptées par leurs gouvernements quant à différents points à l'ordre du jour. De plus, on va créer un mécanisme d'alerte préventive en ce qui concerne l'observation du principe de la subsidiarité, ils pouvant ainsi influencer le processus législatif. Par l'intermédiaire de ce mécanisme, les parlements nationaux pourront être informés de toute nouvelle initiative de la Comission. Si un tiers des parlements nationaux considèrent que la proposition de la Comission contrevienne au principe de la subsidiarité, la Comission devra réexaminer la proposition respective. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Parlamentul European (PE)

Parlamentul European este singura instituţie a Uniunii Europene ai cărei membri sunt aleşi direct de cetăţenii statelor membre.

A fost înfiinţat prin tratatele fondatoare ale Comunităţilor Europene. Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) avea o Adunare Comună, care s-a transformat, după crearea celorlalte două comunităţi, Comunitatea Economică Europeană (CEE) şi Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM), în Adunarea Parlamentară Europeană, pentru toate cele trei comunităţi. Denumirea Parlament European există din 1962. Iniţial a avut un rol pur consultativ, însă puterile sale au fost însă extinse prin fiecare tratat semnat.

Parlamentul European reuneşte reprezentanţii popoarelor din statele membre ale Uniunii Europene aleşi prin sufragiu universal direct. PE simbolizează aplicarea democraţiei la structura instituţională a Uniunii Europene. Parlamentului European îi revine, conform articolului 138B TCE şi în forma stabilită de fiecare Tratat, sarcina de a participa la procesul de luare a deciziilor, de adoptare a normelor europene, în următoarele forme: codecizie cu Consiliul, conform articolului 189B TCE; cooperare, conform articolului 189C TCE; aviz consultativ. Are putere de decizie în adoptarea bugetului, cu precădere referitor la cheltuielile neobligatorii. Este lesne de înţeles că, pentru a-şi îndeplini misiunea, PE trebuie să colaboreze cu celelalte instituţii, Comisia şi Consiliul, pe care, de altfel, le şi controlează, din punct de vedere politic, într-o anumită măsură.

Trebuie să arătăm că, spre deosebire de alte instituţii şi organe auxiliare ale CE/UE, ai căror membri sunt propuşi de guverne şi numiţi de Consiliu sau sunt ei înşişi membri ai guvernelor, membrii Parlamentului European nu au legătură directă sau indirectă cu guvernele statelor membre, fiind aleşi direct de cetăţenii acestora. Au deci o deplină legitimitate democratică.

PE nu trebuie identificat cu un parlament naţional, cu un legislativ naţional. Chiar dacă există unele asemănări organizatorice şi de competenţă, PE şi parlamentele naţionale sunt totuşi diferite. Când spunem că PE este diferit de unul naţional nu înseamnă nici că se apropie mai mult de o adunare parlamentară şi cu atât mai puţin de o conferinţă specifică organizaţiilor internaţionale clasice. PE constituie o noutate în teoria relaţiilor internaţionale şi în relaţiile dintre state. Constituie o noutate prin: compoziţie; competenţe; locul ocupat în structura instituţională. Prin compoziţie, deoarece membrii săi nu sunt delegaţi de parlamentele sau guvernele naţionale (Consiliul Europei, NATO, OSCE, ONU etc.), ci aleşi direct de popoarele statelor membre. Prin competenţe, deoarece are putere de codecizie, cooperare, control politic, toate acestea dificil de găsit în cazul organizaţiilor internaţionale clasice. În fine, prin locul ocupat în structura instituţională, deoarece nu reprezintă centrul puterii decizionale a Uniunii Europene.

Decizia de a dota Comunităţile Europene cu o instituţie parlamentară vădeşte existenţa unei dimensiuni politice implicite a procesului început în anii '50. Statele membre considerau că integrarea europeană nu era doar o acţiune de unificare a pieţelor, ci mai ales de „unificare a popoarelor" şi de edificare a unei „uniuni din ce în ce mai strânse, mai ample şi mai profunde între popoare ce atâta vreme fuseseră opuse prin divizări sângeroare". Şi, dacă există o finalitate politică implicită, ce altă instituţie putea aduce în prim-plan „suflul democratic" al popoarelor decât un Parlament comun? Participarea popoarelor statelor membre la activitatea şi construcţia comunitare transformau Comunităţile

Europene şi UE în totalitatea sa într-o organizaţie bazată pe democraţie reprezentativă şi pluralism politic. Asocierea Uniunii Europene cu pluralismul politic este asigurată şi de noul articol 138A TCE, introdus la Maastricht, prin care se recunoştea că „partidele politice la nivel european constituie un factor important de integrare" prin contribuţia adusă la „formarea unei conştiinţe europene şi prin exprimarea voinţei politice a cetăţenilor Uniunii". Tocmai de aceea, PE a şi manifestat cea mai spectaculoasă evoluţie de la CE la UE.

Aşadar, competenţele Parlamentului European nu sunt identice cu cele ale unui parlament naţional, în primul rând pentru că puterea legislativă a Comunităţii (competenţa de a adopta norme cu caracter general) aparţine, în principal, Consiliului sau Comisiei. PE, aşa cum apărea iniţial în Tratatele Constitutive, nu avea alte competenţe decât controlul asupra gestiunii Comisiei şi emiterea unor avize neangajante înainte de adoptarea de către Consiliu la propunerea Comisiei a normelor prevăzute la articolele 14 şi 15 TCECA, 189 TCE şi 161 TCEEA sau înainte de a fi semnate acorduri internaţionale. Pe măsură ce s-a intensificat procesul de integrare europeană, competenţele Parlamentului European au crescut, fiind încă departe de cele tipice unui parlament, dar şi de lipsa practică a competenţelor de la început. Astăzi, PE joacă un rol important în procesul de elaborare a normelor comunitare şi în cel de adoptare a bugetului comunitar, fără a avea însă competenţe directe în privinţa accederii unor membri. PE are însă competenţe în privinţa resurselor pe care Comunităţile Europene le pun la dispoziţia integrării.

Parlamentul European are trei funcţii principale:

1. *funcţia legislativă*: în cadrul Uniunii Europene, puterea legislativă este deţinută de Parlamentul European, alături de Consiliul Uniunii Europene. În adoptarea legislaţiei comunitare (actele adoptate în cadrul primului pilon al Uniunii Europene, Comunităţile Europene), de cele mai multe ori este aplicată procedura de codecizie, în care Parlamentul şi Consiliul Uniunii Europene se află la egalitate. În alte domenii, cum ar fi aderarea la UE a unui nou stat, este însă necesar doar avizul conform al Parlamentului European, care poate să aprobe ori să respingă propunerea respectivă, fără să o modifice. Există şi domenii în care Consiliul Uniunii Europene are doar obligaţia de a consulta Parlamentul. Este, între altele, cazul agriculturii şi al politicii economice. În plus, Parlamentul poate cere Comisiei să prezinte Consiliului propuneri legislative şi examinează programul anual de lucru al Comisiei, indicând actele care doreşte să fie adoptate.
2. *controlul democratic asupra celorlalte instituţii europene*, funcţie exercitată prin: aprobarea numirii preşedintelui Comisiei Europene şi apoi a întregului colegiu al comisarilor, în ansamblu; posibilitatea de obliga toţi membrii Comisiei Europene să demisioneze, prin votarea unei moţiuni de cenzură (cu o majoritate de 2/3). De asemenea, Comisia prezintă periodic Parlamentului rapoarte, o altă formă de control, cum ar fi Raportul anual al Comisiei privind funcţionarea Comunităţilor sau Raportul anual privind execuţia bugetului. Pe lângă acestea, membrii Parlamentului European au posibilitatea de a le adresa întrebări, în scris şi oral, membrilor Comisiei Europene, la care aceştia sunt obligaţi să răspundă. De asemenea, membrii Parlamentului European adresează periodic întrebări Consiliului Uniunii Europene. Cetăţenii Uniunii Europene pot depune petiţii la Parlament, în urma cărora, dacă se consideră necesar, sunt constituite comisii de anchetă, pentru examinarea cazului respectiv;

3. *funcţia bugetară* : bugetul UE este stabilit, în fiecare an, de Parlament şi Consiliul Uniunii Europene, pe baza propunerilor Comisiei. În două lecturi succesive, Parlamentul poate propune modificări ale sumelor alocate sau ale repartizării lor în anumite secţiuni ale bugetului. Bugetul Uniunii Europene intră în vigoare după ce este semnat de Preşedintele Parlamentului, de regulă în luna decembrie. În plus, Comisia pentru Control Bugetar a Parlamentului monitorizează modul în care este utilizat bugetul. În fiecare an, gestionarea de către Comisie a bugetului pentru anul financiar anterior este supusă aprobării Parlamentului („descărcarea de gestiune").

Primele alegeri prin vot universal direct au avut loc în iunie 1979. Membrii Parlamentului sunt aleşi pe o durată de cinci ani. Orice cetăţean al Uniunii Europene poate să voteze ori să candideze la alegerile europene în ţara în care locuieşte, indiferent de naţionalitatea sa.

În prezent, Parlamentul European are 785 de membri din cele 27 de state membre ale Uniunii Europene. Numărul de mandate este repartizat pe ţări, în funcţie de mărimea lor. Astfel, Germania are cel mai mare număr de membri (99) ; Franţa, Italia şi Marea Britanie - 78 ; Polonia şi Spania - 54 ; România - 35 ; Olanda - 27 ; Belgia, Grecia, Republica Cehă, Portugalia şi Ungaria - 24 ; Suedia - 19 ; Austria şi Bulgaria - 18 ; Danemarca, Finlanda şi Slovacia - 14 ; Irlanda şi Lituania - 13 ; Letonia - 9 ; Slovenia - 7 ; Cipru, Estonia şi Luxembourg - 6 ; Malta - 5.

În ceea ce priveşte următorul mandat, în principiu, numărul maxim de deputaţi va fi de 750, conform Tratatului de la Lisabona.

În cazul în care Tratatul de la Lisabona nu se ratifică în timp util pentru a putea fi organizate alegerile din iunie 2009 pe noua repartizare pe ţări a europarlamentarilor, aceste alegeri vor avea loc pe actuala formulă de 785 de mandate sau, dacă există certitudinea că se va ratifica totuşi până la sfârşitul anului, alegerile vor putea fi organizate pe structura de 750 de eurodeputaţi, stabilită conform Tratatului de la Lisabona.

Preşedintele Parlamentului European reprezintă instituţia la evenimentele cu caracter oficial şi în relaţiile internaţionale, prezidează sesiunile plenare ale Parlamentului, precum şi întâlnirile Biroului şi ale Conferinţei Preşedinţilor Grupurilor Politice. Preşedintele Parlamentului European participă şi la reuniunile Consiliului European, unde prezintă punctul de vedere al PE cu privire la problemele aflate pe ordinea de zi.

Deputaţii în Parlamentul European sunt grupaţi în funcţie de afinitatea politică, şi nu în funcţie de naţionalitate. În prezent există opt grupuri politice în Parlamentul European : Grupul Partidului Popular European (Creştin-Democrat) şi al Democraţilor Europeni, Grupul Socialist, Grupul Alianţei Liberalilor şi Democraţilor pentru Europa, Grupul Uniunea pentru Europa Naţiunilor, Grupul Verzilor/Alianţa Liberă Europeană, Grupul Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică, Grupul Independenţă şi Democraţie, precum şi Grupul Identitate, Tradiţie, Suveranitate.

În activitatea Parlamentului European, se disting două etape : *pregătirea sesiunilor plenare*, în comisiile parlamentare (înaintea fiecărui vot din cadrul şedinţelor plenare, grupurile politice examinează rapoartele elaborate de comisiile parlamentare şi depun amendamente), şi, respectiv, *sesiunile plenare* (în cadrul cărora sunt analizate propunerile legislative şi votate eventuale amendamente).

Parlamentul European se reuneşte în plen, la Strasbourg, o săptămână în fiecare lună. Unele reuniuni plenare au loc la Bruxelles, unde se ţin şi reuniunile în cadrul comisiilor. Secretariatul general al Parlamentului European se află la Luxembourg. În fiecare stat membru al Uniunii se găseşte câte un *Birou de informare* al Parlamentului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *europarlamentar* ; *grupuri politice în Parlamentul European*

European Parliament

The European Parliament is the assembly of the representatives of the 492 million Union citizens. Since 1979 they have been elected by direct universal suffrage and today total 785, distributed among Member States by reference to their population.

The main functions of the European Parliament are as follows: legislative power – in most cases the Parliament shares the legislative power with the Council, in particular through the co-decision procedure; budgetary power – the Parliament shares budgetary powers with the Council in voting on the annual budget, rendering it enforceable through the President of the Parliament's signature, and overseeing its implementation and the power of control over the institutions of the Union, in particular the Commission. The Parliament can give or withhold approval for the designation of Commissioners and has the power to dismiss the Commission as a body by passing a motion of censure. It also exercises a power of control over the Union's activities through the written and oral questions it can address to the Commission and the Council. And it can set up temporary committees and committees of inquiry whose remit is not necessarily confined to the activities of Community institutions but can extend to action taken by the Member States in implementing Community policies.

The Treaty of Amsterdam (in force since 1999) boosted the Parliament's powers by considerably extending the co-decision procedure. The Treaty of Nice, which entered into force in 2003, also enhanced the Parliament's role as co-legislator by extending the co-decision procedure and granted the Parliament a right to bring actions before the Court of Justice of the European Communities.

The Treaty of Lisbon currently being ratified also provides for stronger powers for the Parliament as co-legislator. The co-decision procedure is to be extended to new areas and the Parliament is to be given equal decision-making powers in budgetary matters with the Council. If the Treaty is not to be ratified before the Parliamentary elections in June 2009, so that the number of members of the European Parliament to be 750, then the mandates will be for 785 eurodeputies. However, if there is certainty that the treaty will be ratified by the end of 2009, the elections can be organized for 750 seats in Parliament. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

See also *europarlamentarian*; *political groups within the European Parliament*

Parlement européen

Le Parlement européen réunit les représentants des 492 millions de citoyens de l'Union européenne. Ils sont élus au suffrage universel direct depuis 1979. Le Parlement européen compte 785 députés, répartis en fonction de la taille de la population des États membres.

Les fonctions principales du Parlement européen sont les suivantes: le pouvoir législatif – dans la plupart des domaines, le Parlement partage le pouvoir législatif avec le Conseil des Ministres, en particulier à travers la procédure de codécision; le pouvoir budgétaire – le Parlement partage le pouvoir budgétaire avec le Conseil en votant le budget annuel, en le rendant exécutoire par la signature du président du Parlement, et en contrôlant son exécution et le contrôle politique des institutions européennes, notamment de la Commission. Le Parlement peut approuver ou refuser la désignation des membres de la Commission et est habilité à renverser la Commission dans son ensemble au moyen d'une motion de censure. Il exerce également un pouvoir de contrôle sur les activités de l'Union par les questions écrites ou orales qu'il peut adresser à la Commission et au Conseil. Par ailleurs, le Parlement a la possibilité de constituer des commissions

temporaires et d'enquête dont les pouvoirs ne se limitent pas à l'activité des institutions communautaires, mais peuvent aussi porter sur l'action des États membres dans la mise en œuvre des politiques communautaires.

Avec le Traité d'Amsterdam (entré en vigueur en 1999), les pouvoirs du Parlement européen se sont vus renforcés, notamment grâce à une extension importante de la procédure de codécision. Cette évolution vers un renforcement du rôle de colégislateur du Parlement s'est poursuivie avec le Traité de Nice (entré en vigueur en 2003), qui lui a par ailleurs accordé un droit de recours devant la Cour de justice des Communautés européennes.

Le Traite de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit également de renforcer les pouvoirs de colégislateur du Parlement européen. Il est en effet prévu d'étendre à de nouveaux domaines le champ d'application de la procédure de codécision et d'accorder au Parlement un droit de décision égal à celui du Conseil en matière budgétaire. Si le Traité de Lisbonne n'est pas ratifié avant les élections de juin 2009, les mandats restent en nombre de 785, ou s'il y a la certitude que le Traité est ratifié jusqu'à la fin de l'année, les élections pourront être organisées sur la nouvelle formule imposée par le Traité, c'est-à-dire de 750 eurodéputés. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *europarlamentaire* ; *groupes politiques au Parlement européen*

parte (la un tratat)

Părţi ale unui tratat sunt statele sau organizaţiile internaţionale care au consimţit să se supună prevederilor tratatului şi pentru care acesta este în vigoare (vezi articolul 2 al Convenţiei de la Viena privind dreptul tratatelor). Părţi ale tratatelor europene pot fi statele europene (pentru tratatele CEE, CECO, UE etc.) şi altele din afara Europei (pentru tratatele NATO, OSCE, Consiliul Europei). Pot fi părţi ale unor tratate şi una sau mai multe dintre Comunităţile Europene (pentru Tratatul OMC). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

party (to a treaty)

Parties to a treaty are the states or the international organizations which have consented to be bound by the treaty and for which the treaty is in force (see Article 2 of the Vienna Convention on the law of treaties). Parties to European treaties may be the Member States of the Council of Europe, non-Member States, the European Community. (coe.int)

partie (à un traité)

Les parties à un traité sont les États ou les organisations internationales qui ont consenti à être liés par le Traité et à l'égard duquel le Traité est en vigueur (voir l'article 2 de la Convention de Vienne sur le droit des Traités). Les parties aux traités européens peuvent être les États membres du Conseil de l'Europe, des États non-membres, la Communauté européenne. (coe.int)

parteneri sociali

În elaborarea propunerilor legislative în domeniul social, Comisia Europeană este obligată, conform articolului 138 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (TCE), să consulte diferiţi parteneri sociali.

Această interacţiune, denumită dialog social, este facilitată de trei organizaţii interprofesionale ce reprezintă partenerii sociali la nivel european: Confederaţia Europeană a Sindicatelor; Uniunea Industriaşilor şi Confederaţiilor Patronale din Europa (UNICE); Centrul European al Întreprinderilor cu Participaţie Publică.

Pe lângă acestea, există multe alte grupuri socioprofesionale cu rol de reprezentare a intereselor specifice sau sectoriale.

Comisia Europeană trebuie să promoveze consultarea partenerilor sociali şi să adopte măsurile necesare facilitării dialogului între ei.

Partenerii sociali sunt reprezentaţi şi în cadrul Comitetului Economic şi Social European (CESE) şi au astfel un rol consultativ în elaborarea politicilor Uniunii Europene, dat fiind faptul că CESE este consultat de Consiliul UE, Parlamentul European şi Comisia Europeană în procesul de adoptare a deciziilor din domeniile de interes direct pentru cetăţeni: agricultură, transporturi, formare profesională etc. Faptul că articolele 193 şi 165 ale TCE şi TCEEA vorbesc explicit despre compunerea Comitetului Economic şi Social European din reprezentanţi ai sectoarelor vieţii economice şi sociale nu înseamnă şi că membrii CESE reprezintă respectivele sectoare, ci doar că provin din ele. Membrii Comitetului Economic şi Social European trebuie să fie independenţi, neputând primi instrucţiuni de la guverne, organisme profesionale, antreprenoriale sau sindicate, indiferent de nivelul lor. Apartenenţa lor la diferitele sectoare ale vieţii economico-sociale trebuie înţeleasă doar în sensul că era necesară alegerea unor oameni cu o anumită cunoaştere a acestor sectoare, şi nu în sensul că membrii Comitetului Economic şi Social European reprezintă aceste sectoare. De aceea, în CESE sunt reprezentaţi, conform articolului 193 TCE, oamenii de afaceri, agricultorii, transportatorii, muncitorii, comercianţii, artizanii, reprezentanţii profesiunilor liberale, ai IMM-urilor, funcţionarii, consumatorii, persoanele de vârsta a treia, ecologiştii, femeile, asociaţiile culturale şi ştiinţifice etc. În practică, această independenţă nu funcţionează în mod absolut, un membru al Comitetului Economic şi Social European care nu mai face parte din sindicatul sau organizaţia impresarială ce a recomandat numirea sa obişnuind să-şi dea demisia. La rigoare, se poate spune că membrii Comitetului Economic şi Social European trebuie să îndeplinească obligatoriu doar două condiţii: să fie cetăţeni ai unei ţări membre şi să provină dintr-o categorie socioeconomică a Comunităţilor. Celelalte criterii după care statele membre propun listele de candidaţi la CESE, în afara celor două mai generale deja prezentate, rămân la latitudinea fiecărui stat membru.

Tratatul de la Lisabona include, pentru prima dată, prevederi referitoare la rolul partenerilor sociali şi al dialogului social autonom. Conform acestuia, Uniunea Europeană recunoaşte rolul partenerilor sociali şi promovează dialogul între ei, respectându-le autonomia. Este menţionat şi rolul reuniunii sociale tripartite la nivel înalt pentru creştere economică şi ocuparea forţei de muncă în derularea dialogului social. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *dialog social*

social partners

The Commission is required to consult various social partners when it wishes to submit proposals in this field (article 138 of the EC Treaty). This social dialogue occurs via the three main cross-industry organizations representing the social partners at European level : the European Trade Union Confederation (ETUC) ; the Union of Industrial and Employers' Confederations of Europe (UNICE) ; and the European Centre of Enterprises with Public Participation (CEEP).

In addition to these three European cross-industry organizations, there are many other socio-professional groups representing specific or sectoral interests.

It is the Commission's task to promote consultation of the social partners and take any relevant measures to facilitate their dialogue by ensuring balanced support for the parties.

Before submitting proposals in the field of social policy, the Commission consults the social partners on the possible direction of EU action.

The social partners also play an important role in the European Economic and Social Committee, where they sit alongside other representatives of civil society.

The role of the social partners and of the independent social dialogue is enshrined, for the first time, in the Lisbon Treaty, which is in the process of being ratified.

Article I-48 states that the European Union recognizes and promotes the role of the social partners, facilitating the dialogue between them and respecting their autonomy. It also reiterates the role of the Tripartite Social Summit for Growth and Employment in contributing to the social dialogue. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *social dialogue*

partenaires sociaux

La Commission a pour obligation de consulter différents partenaires sociaux lorsqu'elle souhaite présenter des propositions dans le domaine social (article 138 du Traité CE). Ce dialogue social s'effectue à travers des trois principales organisations interprofessionnelles représentatives des partenaires sociaux au niveau européen : la Confédération européenne des syndicats (CES) ; l'Union des confédérations de l'industrie et des employeurs d'Europe (UNICE) ; le Centre européen des entreprises publiques (CEEP).

Aux côtés de ces trois organisations interprofessionnelles européennes, figurent beaucoup d'autres groupes socioprofessionnels représentant des intérêts spécifiques ou sectoriels.

La Commission a pour tâche de promouvoir la consultation des partenaires sociaux et adopte toute mesure utile pour faciliter leur dialogue en veillant à un soutien équilibré des parties. Avant de présenter des propositions dans le domaine de la politique sociale, elle consulte les partenaires sociaux sur l'orientation possible d'une action de l'Union.

Les partenaires sociaux jouent également un rôle important au sein du Comité économique et social européen où ils sont présents aux côtés d'autres représentants de la société civile.

Le rôle des partenaires sociaux et du dialogue social autonome est ancré pour la première fois dans le Traité de Lisbonne en voie de ratification. Ainsi, l'article I-48 reconnaît et promeut le rôle des partenaires sociaux et facilite le dialogue ouvert et le

respect de leur autonomie. Il rappelle également que le sommet social tripartite pour la croissance et l'emploi contribue au dialogue social. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *dialogue social*

parteneriat pentru aderare

La finalul anului 1994, cu ocazia Consiliului European de la Essen, s-a prezentat o „Strategie de preaderare" care să permită pregătirea statelor candidate pentru aderarea la UE. Dincolo de alte aspecte, marea deosebire dintre această extindere şi precedentele o constituia elaborarea strategiei ce ar fi trebuit să facă din statele candidate „membri de fapt" ai Uniunii Europene încă înainte de a fi „membri de drept". În această fază anterioară aderării la UE, relaţiile UE-PECOs se desfăşurau pe trei axe principale : dezvoltarea Acordurilor Europene de Asociere între UE şi fiecare dintre cele zece PECOs ; instituirea unui dialog structurat cu caracter multilateral cu PECOs ; elaborarea unui ghid de integrare pe Piaţa internă şi generalizarea colaborării financiare prin programul PHARE.

Această strategie a fost completată cu ocazia Consiliului European de la Luxembourg din 1997 cu „Parteneriatul pentru Aderare", ce, aşa cum arăta Comisia, constituia axa principală a „noii strategii consolidate de preaderare". Parteneriatul pentru Aderare concentra toate formele de ajutor destinate Europei Centrale şi de Est într-un cadru unic având drept obiectiv adaptarea programelor naţionale de pregătire a ţărilor candidate pentru noul rol pe care aveau să-l îndeplinească, cel de membru al Uniunii Europene. Astfel, Parteneriatul pentru Aderare stabilea : pe de o parte, angajamentul concret al fiecărui stat candidat referitor la democratizare, stabilizarea macroeconomică, securitatea nucleară şi elaborarea unui „Program Naţional de Încorporare a Aquis-ului Comunitar" (PNAR), în conformitate cu un calendar precis şi centrat pe o listă de priorităţi, diferită de la o ţară la alta, ce urma de asemenea să fie în conformitate cu Avizul Comisiei pentru fiecare ţară în parte ; pe de alta, decizia Uniunii Europene de a mobiliza toate resursele comunitare disponibile în vederea asigurării unei pregătiri cât mai bune a statelor candidate la aderare.

Referitor la aceste aspecte, Comisia propunea alocarea unor resurse importante drept „ajutor pentru preaderare" (3,120 miliarde de euro anual, calculate în preţuri 1999) celor zece PECOs candidate la aderare. În final, aceste resurse au fost aprobate la Consiliul European de la Berlin, în următorul format : 1,560 miliarde de euro anual (10,920 miliarde de euro total) pentru finanţare PHARE, din care 30% reprezenta sprijinul comunitar pentru construcţia instituţională şi 70% pentru infrastructură ; 1,040 miliarde de euro anual (7,280 miliarde de euro total) pentru finanţarea acţiunilor structurale, prin intermediul noilor instrumente (ISPA) inspirate după modelul Fondurilor de coeziune, ceea ce permitea investiţii în infrastructură, în special în transporturi şi mediu ; 520 de milioane de euro anual (3,640 miliarde de euro total) drept ajutor structural de preaderare (SAPARD) destinat agriculturii, având ca principală finalitate

îmbunătăţirea structurilor de transformare a produselor agricole, a reţelelor de canalizare ale satelor şi a controlului calităţii produselor alimentare.

Reamintim că, în toată această perioadă, documentele juridice ce stabileau relaţia dintre UE şi statele candidate asociate la UE rămâneau Acordurile de Asociere ale fiecăruia încheiate cu CE şi statele sale membre, acorduri ce cuprindeau în Preambul finalitatea aderării la UE. Aşadar, anual se realizau analize complexe ale evoluţiei acordurilor, dar şi ale măsurilor care trebuiau luate pentru aderare. Toate celelalte documente (Strategia de preaderare, strategia consolidată de preaderare, Parteneriatele de aderare etc.) erau, din punct de vedere politic, deosebit de importante, dar juridic Acordurile Europene de Asociere erau singurele care „legau" UE de statele candidate până la aderare.

Parteneriatul pentru aderare poate fi revizuit, pentru a include ultimele evoluţii, în special noi priorităţi identificate pe parcursul procesului de aderare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

accession partnership

Accession partnerships are a pre-accession strategy instrument which determines the candidate countries' particular needs on which pre-accession assistance should be targeted and provides a framework for the short- and medium-term priorities, objectives and conditions determined for each candidate country on the basis of the accession criteria (Copenhagen criteria) in accordance with the Commission's opinion on its membership application and for pre-accession assistance.

An accession partnership is established for each candidate country to provide guidance and encouragement during preparations for membership. To this end, each candidate country draws up a National Programme for the Adoption of the Acquis (NPAA), which sets out a timetable for putting the partnership into effect. Each candidate country also draws up an action plan for strengthening its administrative and judicial capacities.

The accession partnership may also be revised in the light of new developments, especially any new priorities identified during the pre-accession process. (europa.eu)

partenariat pour l'adhésion

Le partenariat pour l'adhésion est un instrument de la stratégie de préadhésion qui identifie les besoins particuliers des pays candidats vers lesquels l'aide de préadhésion doit être dirigée. Il constitue le cadre relatif aux priorités à court et moyen termes, aux objectifs et aux conditions identifiés pour chaque pays candidat conformément à l'opinion de la Commission sur leur demande d'adhésion. Ils sont définis sur la base des critères d'adhésion (critères de Copenhague) et à l'aide de préadhésion.

Un partenariat pour l'adhésion est établi pour chaque candidat afin de diriger et d'encourager les pays candidats dans leur préparation à l'adhésion. À cette fin, chaque pays candidat élabore un programme national d'adoption de l'acquis (PNAA) qui présente un calendrier de mise en œuvre du partenariat. De plus, chaque pays candidat établit un plan d'action concernant le renforcement des capacités administratives et judiciaires.

Le partenariat pour l'adhésion peut également faire l'objet de révisions en fonction des nouveaux développements, notamment de nouvelles priorités qui pourraient être identifiées au cours du processus de préadhésion. (europa.eu)

partide politice europene

Partidele politice europene funcţionează conform regulamentului cu privire la statutul şi la finanţarea lor, intrat în vigoare în 2004. Acest regulament stabileşte condiţiile care trebuie îndeplinite pentru ca un partid să fie recunoscut ca partid politic european, şi anume: să aibă personalitate juridică în statul membru al Uniunii Europene unde are sediul; să fie reprezentat în Parlamentul European sau în parlamentele ori adunările legislative naţionale sau regionale din cel puţin un sfert dintre statele membre (se consideră că îndeplinesc această condiţie şi partidele care au obţinut cel puţin 3% din sufragiile exprimate la ultimele alegeri europene în cel puţin un sfert dintre statele membre); să respecte principiile Uniunii Europene; să fi participat la alegerile europene sau să-şi fi exprimat intenţia în acest sens.

Odată ce un partid este recunoscut ca partid politic european, el are acces la finanţare comunitară în valoare de peste opt milioane de euro anual, dacă îndeplineşte şi alte condiţii menţionate în regulament. Partidul trebuie să-şi declare sursele de finanţare şi să nu accepte finanţare din surse interzise. Fondurile comunitare pot fi folosite numai pentru acoperirea cheltuielilor legate de programul politic, şi nu pentru finanţarea partidelor politice naţionale.

Membrii Parlamentului European se reunesc pe grupuri politice, şi nu în funcţie de naţionalitate, formulă logică dacă avem în vedere că s-a dorit să se dea PE o autentică dimensiune comunitară. Aşa s-ar explica şi faptul că numărul de deputaţi necesar formării unui grup politic este mai redus atunci când e compus din reprezentanţii mai multor state şi mai mare dacă este vorba despre reprezentanţii unuia singur. Constituirea unui grup politic era reglementată în articolul 29 al Regulamentului intern şi stabilea următoarele limite privind eurodeputaţii pentru a constitui un grup politic: 14 deputaţi, dacă proveneau din patru state membre era un număr destul de mic având în vedere numărul de europarlamentari, tocmai pentru a se permite formaţiunilor minoritare să formeze propriul grup parlamentar, iar pe de altă parte, pentru a stimula asocierile în grupuri parlamentare transnaţionale; 18 deputaţi, dacă proveneau din trei state membre; 23 de deputaţi, dacă proveneau din două state membre; 29 de deputaţi, dacă proveneau din acelaşi stat membru. După aderările din 2004 şi 2007 aceste proporţii au fost modificate, astfel încât acum este nevoie de 20 de deputaţi, reprezentând cel puţin a cincea parte din numărul statelor membre, pentru a forma un grup politic.

Se favorizau grupurile parlamentare transnaţionale şi se puneau anumite piedici alianţelor naţionale. Constituirea unor grupuri politice naţionale ar fi dificilă chiar dacă rezultatul alegerilor pentru PE ar duce la reprezentări masive ale unui partid în PE, doar statele mari având teoretic această posibilitate datorită numărului mare de locuri pe care-l au în PE.

Deputaţii care nu doresc să adere la un grup politic fac parte din „grupul" celor neînscrişi în grupuri politice. Existenţa grupurilor politice este importantă în formarea Comisiilor parlamentare şi a Prezidiului Parlamentului European. Putem afirma că ele apar şi ca expresie a alianţelor rezultate în urma alegerilor pentru PE de la nivel naţional, dar mai ales ca rezultat a existenţei coaliţiilor de partide la nivel european. În opinia noastră, chiar dacă sunt cunoscute ca partide politice europene, ele sunt, mai degrabă, coaliţii europene de partide politice. Însă dezideratul articolului 138A TCE era de a se forma adevărate partide europene. Compoziţia Parlamentului European conform

grupurilor politice în anul 2007 era : Grupul Creştin-Democrat şi Democraţiile Europene (Partidului Popular European, PP-ED) ; Grupul Socialist (Partidului Socialist European, PES) ; Grupul Liberal, Democratic şi Reformist (ALDE) ; Grupul Verzilor (Green/ EFA) ; Grupul Europa Democraţiilor ; Grupul Stângii Unite Europene ; Grupul Uniunea pentru Europa Naţiunilor ; Grupul Mixt.

Grupurile cel mai bine reprezentare erau PP-ED (278) şi PES (218), urmate de ALDE (104), Europa Naţiunilor (44), Green/EFA (42), Stânga Unită (40), Independenţă şi Democraţie (24), Identitate, Tradiţie, Suveranitate (23), nealiniaţi (11). România „contribuia" la PPE cu nouă deputaţi, PSE cu 12, ALDE cu opt şi ITS cu şase. Grupul ITS s-a format prin aderarea României la UE, ceea ce a adus în PE şase deputaţi PRM care, adăugaţi celor din aceeaşi familie ideologică deja existenţi, au permis apariţia respectivului grup. De asemenea, rezultatul alegerilor din 25 octombrie 2007, când PRM nu a mai intrat în PE, a modificat din nou datele problemei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

European political parties

The Regulation on the regulations governing political parties at European level and the rules regarding their funding entered into force in 2004. It lays down conditions for recognition of a European political party, generating entitlement to Community funding : it must have legal personality in the Member State in which its seat is located ; it must be represented, in at least one quarter of Member States, by members of the European, national or regional Parliaments or assemblies, or have received, in at least one quarter of the Member States, at least three per cent of the votes cast in each of those Member States at the most recent European Parliament elections ; it must observe the principles of the European Union ; it must have participated in elections to the European Parliament, or have expressed the intention to do so.

The conditions to be met for entitlement to Community funding (8.4 million annually) are also set : it must declare its sources of funding, and certain sources are prohibited. Community funds must be used solely to cover expenditure related to its political programme and can in no circumstances be used to finance national political parties.

The European People's Party (EPP), the Party of European Socialists (PSE), the Alliance of Liberals and Democrats for Europe (ALDE), the European Green Party (EGP) and European United Left (GUE) are just some of the parties set up in European form. (europa.eu)

partis politiques européens

En 2004, le règlement relatif au statut et au financement de partis politiques au niveau européen est entré en vigueur. Il établit les conditions nécessaires à la reconnaissance d'un parti politique au niveau européen, reconnaissance donnant droit au financement communautaire : avoir la personnalité juridique dans l'État membre où il a son siège ; être représenté par des membres élus au Parlement européen ou dans des assemblées législatives au niveau national ou régional dans au moins un quart des États membres (une autre alternative est celle d'avoir obtenu au minimum 3 % des suffrages exprimés

lors des dernières élections au PE dans chacun de ces États membres) ; respecter les principes de l'Union européenne ; avoir participé aux élections européennes ou en avoir exprimé l'intention.

Le statut fixe également les conditions nécessaires pour pouvoir accéder au financement communautaire (8,4 millions d'euros par an) : publication des dépenses et revenus annuels, déclaration des sources de financement et interdiction d'accepter certains dons. Les fonds communautaires doivent être utilisés pour couvrir les dépenses liées au programme politique et ne peuvent en aucun cas servir pour le financement des partis politiques nationaux.

Le Parti populaire européen (PPE), le Parti des socialistes européens (PSE), l'Alliance des démocrates et des libéraux pour l'Europe (ADLE), le Parti vert européen (PVE) et le Parti de la gauche unitaire européenne (GUE) sont quelques exemples de formations qui se sont constituées comme partis au niveau européen. (europa.eu)

pasarelă comunitară

În cadrul celor trei piloni ce stau la baza Uniunii Europene, procedurile prin care sunt adoptate deciziile în Consiliul Uniunii Europene sunt diferite. În timp ce în domeniile care ţin de primul pilon majoritatea deciziilor sunt luate prin vot în majoritate calificată, în cazul celorlalţi doi piloni ele sunt adoptate, de regulă, prin vot în unanimitate.

În anumite condiţii, procedura de adoptare a deciziilor în cadrul primului pilon poate fi folosită în ce priveşte domeniile acoperite de al treilea pilon (Titlul VI al Tratatului UE). Această posibilitate a fost prevăzută de Tratatul de la Maastricht şi este cunoscută sub denumirea „pasarelă".

Folosirea sa într-un anumit domeniu este stabilită de Consiliu, prin vot în unanimitate, fiind apoi necesară ratificarea de către fiecare stat membru, conform prevederilor constituţionale naţionale.

Tratatul de la Lisabona prevede eliminarea sistemului celor trei piloni şi, ca urmare, eliminarea *pasarelei* aplicate în prezent. În schimb, Tratatul de la Lisabona prevede alt mecanism de *trecere (pasarelă)*, prin care, în adoptarea instrumentelor juridice dintr-un anumit domeniu, se poate trece de la votul în unanimitate la cel în majoritate calificată.

Această *trecere* este decisă de Consiliul European, prin vot în unanimitate. Tratatul de la Lisabona prevede două *pasarele* : în domeniul PESC (cu excepţia deciziilor cu implicaţii militare sau legate de apărare) şi în ceea ce priveşte cadrul financiar multianual. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

community bridge

The decision-making process under the Treaty establishing the European Community (first pillar) may be introduced for certain provisions of Title VI of the Treaty on European Union (third pillar) in order to communitise them. This possibility has been available since the establishing of the European Union. This procedure, known as the „bridge", requires unanimity in the Council and ratification by each Member State in accordance with its national constitutional requirements.

The Treaty of Lisbon, which is in the process of ratification, provides for the abolition of the bridge as conceived by the Maastricht Treaty, as the pillars will disappear. On the other hand it introduces another bridging mechanism allowing a change to qualified--majority voting for the adoption of legal instruments. However, the decision is taken by the European Council, acting unanimously. Two specific bridges are also envisaged for the common foreign and security policy (CFSP) – with the exception of decisions with military or defence implications and for the multiannual financial framework respectively. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

passerelle communautaire

Le processus décisionnel du Traité instituant la Communauté européenne (premier pilier) peut être introduit pour certaines dispositions du titre VI du Traité sur l'Union européenne (troisième pilier) afin de les communautariser. Cette possibilité est prévue depuis l'institution de l'Union européenne. Le recours à cette possibilité dite de la „passerelle" nécessite l'unanimité au Conseil et la ratification par chaque État membre selon leurs dispositions constitutionnelles nationales.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit la disparition de la passerelle telle que conçue par le Traité de Maastricht dans la mesure où les piliers seront supprimés. En revanche, la Constitution instaure un autre mécanisme de passerelle permettant le passage de l'unanimité à la majorité qualifiée pour l'adoption des actes. Toutefois, la décision appartient au Conseil européen qui se prononce à l'unanimité. En outre, deux passerelles spécifiques sont également prévues : l'une pour le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) – à l'exception des décisions ayant des implications militaires ou défensives – et l'autre pour le cadre financier pluriannuel. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

părinții fondatori ai Uniunii Europene

În anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, câteva personalităţi, printre care Jean Monnet şi Robert Schuman, visau să reunească popoarele Europei, pentru ca ele să trăiască în pace durabilă şi prietenie. Pe parcursul celor 50 de ani care au urmat, s-a construit Uniunea Europeană, visul lor devenind realitate. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

founding fathers of the European Union

In the years following the Second World War, people like Jean Monnet and Robert Schuman dreamed of uniting the peoples of Europe in lasting peace and friendship. Over the following fifty years, as the EU was built, their dream became reality. (europa.eu)

pères fondateurs de l'Union européenne

Dans les années suivant la Seconde Guerre Mondiale, quelques personnalités, dont Jean Monnet et Robert Schuman, rêvaient de réunir les peuples de l'Europe, afin qu'ils

vivent en bonne intelligence et dans une paix durable. Au cours des cinquante années qui ont suivi, alors que l'Europe se construisait, leur rêve est devenu réalité. (europa.eu)

PECOs

Abrevierea, preluată din limba franceză, desemnează statele Europei Centrale şi Orientale, foste comuniste, care au aderat la UE, respectiv, Polonia, Lituania, Letonia, Estonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia, Ungaria, România şi Bulgaria. Aceste state au reprezentat, împreună cu Ciprul şi Malta, cel mai consistent val de aderare de la începuturile Uniunii Europene şi deci cea mai mare provocare din istoria sa. Tocmai de aceea, pentru acest grup a fost elaborată o strategie specială de aderare, cunoscută ca strategia de preaderare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

PECOs

The French acronym refers to the Eastern and Central European countries. (Daniela Răpan)

PECOs

PECOs signifie les pays d'Europe Centrale et Orientale. (Daniela Răpan)

personalitatea juridică a Comunităţilor Europene

Fiecare din cele două Comunităţi Europene (Comunitatea Europeană şi EURATOM) incluse în Uniunea Europeană are personalitate juridică. Tratatul privind Uniunea Europeană nu conţine însă prevederi referitoare la personalitatea juridică a Uniunii Europene, deşi ea înglobează cele două Comunităţi menţionate şi alte două domenii de cooperare interguvernamentală: politica externă şi de securitate comună (PESC) şi cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (JAI).

Problema personalităţii juridice a Uniunii Europene se pune mai ales referitor la relaţiile internaţionale, în special la capacitatea sa de a încheia tratate sau de a adera la convenţii. Având personalitate juridică, Comunitatea Europeană poate să negocieze şi să încheie acorduri, conform competenţelor sale externe, precum şi să devină membră a unei organizaţii internaţionale şi să aibă delegaţii în statele nemembre. Uniunea nu are competenţa de a încheia acorduri cu statele nemembre (*treaty-making power*). Cu toate acestea, îşi urmăreşte obiectivele la nivel internaţional, de exemplu prin luări de poziţii la nivel internaţional, în special în cadrul politicii externe şi de securitate comune.

Tratatul de la Lisabona prevede instituirea personalităţii juridice a Uniunii Europene, precum şi dispariţia celor două Comunităţi Europene şi deci a personalităţii lor jurdice. Mai trebuie menţionat că, din punct de vedere istoric, existau trei Comunităţi Europene care aveau personalitate juridică, respectiv Comunitatea Economică Europeană, Comunitatea

Europeană a Energiei Atomice, dar şi Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului - prima, de altfel cea care, la împlinirea celor 50 de ani prevăzuţi prin Tratatul din 1951, a fost înglobată în CE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

legal personality of the European Communities

The two Communities (European Community and EURATOM) making up the European Union each have legal personality. However, the Treaty on European Union does not contain any provisions on the Union's legal personality, even though the Union comprises the two Communities and two areas of intergovernmental co-operation, namely common foreign and security policy (CFSP) and police and judicial co-operation in criminal matters.

The European Community has the power to conclude and negotiate agreements in line with its external powers, to become a member of an international organization and to have delegations in non-member countries.

The question of the Union's legal personality has essentially been raised in connection with international relations, especially the power to conclude treaties or accede to agreements or conventions. The Union does not have institutionalized treaty-making powers, i.e. international capacity to enter into agreements with non-member countries. However, it pursues its own objectives at international level, whether by concluding agreements through the Council of the European Union or by asserting its position on the international stage, especially in connection with CFSP.

The Treaty of Lisbon, which is in the process of ratification, provides for the European Union to have legal personality. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

personnalité juridique des Communautés européennes

Les deux Communautés - Communauté européenne et EURATOM - qui composent l'Union européenne ont la personnalité juridique. En revanche, le Traité sur l'Union européenne ne contient aucune disposition concernant la personnalité juridique de l'Union alors même que celle-ci englobe les deux Communautés précitées et deux secteurs à caractère intergouvernemental - politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et coopération judiciaire et policière en matière pénale.

La Communauté européenne a la capacité de conclure et de négocier des accords dans le respect de ses compétences externes, de devenir membre d'une organisation internationale et de disposer de délégations dans les pays tiers.

La question de la personnalité juridique de l'Union a essentiellement été posée sur le plan des relations extérieures, notamment en ce qui concerne la capacité à conclure des Traités ou à adhérer à des conventions. L'Union ne détient pas, a priori, le *treaty-making power*, c'est-à-dire la capacité internationale de conclure des accords avec des États tiers. Toutefois, elle poursuit des objectifs propres sur le plan international que ce soit par la conclusion d'accords par l'intermédiaire du Conseil de l'Union européenne ou par ses prises de positions sur la scène internationale, spécialement dans le cadre de la PESC.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit que l'Union européenne sera dotée de la personnalité juridique. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

perspective financiare

Agenda 2000, aprobată în iulie 1997, conţinea un set de propuneri ale Comisiei în vederea stabilirii unui cadru financiar global multianual al Uniunii Europene, primele perspective financiare multianuale fiind cele aprobate pentru perioadele 1988-1992 şi 1993-1999. Perspectivele financiare propuse de Comisia Delors în 1987 au fost aprobate la Consiliul European de la Bruxelles din martie 1988 sub numele „Pachetul Delors I" şi acopereau finanţarea Comunităţii pentru o perioadă de cinci ani (1988-1992). Înainte de 1988, bugetul comunitar era stabilit anual, fiind aprobat de Consiliu şi Parlamentul European conform articolului 203 TUE (respectiv articolul 272 TUE). Accederea Spaniei şi a Portugaliei în UE, precum şi adoptarea Actului Unic European au constituit punctul de plecare pentru substituirea bugetelor anuale, înţelese ca unice decizii financiare, prin perspective financiare multianuale stabilite de statele membre, pe de o parte, şi, pe de altă parte, de Consiliu şi Parlamentul European, ceea ce permitea garantarea unei perspective a gestionării cheltuielilor comunitare, dar şi aplicarea unor principii precum „raţionalitate", „eficacitate" şi „liniştе bugetară". Prin aceste acorduri multianuale s-a reuşit depăşirea stării anuale de „beligeranţă bugetară" existentă între Consiliu şi PE, stabilindu-se un cadru financiar stabil şi negociat ce garanta aprobarea, pentru o perioadă lungă şi suficientă (la început cinci, apoi şapte ani), a mai multor bugete anuale, făcând astfel posibile programarea corectă şi atribuirea adecvată a resurselor necesare tuturor politicilor comune şi, în special, celor de coeziune economică şi socială. Apariţia perspectivelor financiare nu a eliminat procedura bugetară anuală, ci lupta pentru bani ce avea loc între Comisie-Consiliu-PE, pe de o parte, şi statele membre, pe de alta, la sfârşitul fiecărui an. Bătălia se menţinea, însă avea loc o dată la şapte ani, atunci când se aprobau perspectivele financiare, adică „liniile generale" ale bugetelor anuale pe următorii ani (plafonul maxim, rata de creştere, veniturile şi cheltuielile pe capitole şi ani etc.). Sumele globale stabilite prin perspectivele financiare multianuale erau, apoi, transformate în bugete anuale, nemaifiind vorba însă despre o negociere a acestora, ci, mai degrabă, despre o simplă procedură financiară, ceea ce făcea ca tensiunile să existe doar o dată la şapte ani, cu ocazia întocmirii şi aprobării perspectivelor financiare. Perspectiva financiară constituie deci cadrul general al bugetului comunitar stabilit pentru o perioadă de mai mulţi ani, la ora actuală pe şapte ani. Este rezultatul unui acord interinstituţional între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene şi Comisia Europeană şi indică volumul maxim şi natura cheltuielilor comunitare previzibile. Sumele sunt ajustate anual, ţinându-se cont de evoluţia preţurilor şi a produsului intern brut comunitar. Trebuie menţionat totuşi că perspectiva financiară nu este un buget multianual.

Procedura bugetară anuală rămâne indispensabilă pentru determinarea volumului efectiv al cheltuielilor şi repartizarea lor între diferitele capitole bugetare.

Până acum, au fost încheiate patru acorduri interinstituţionale de acest tip (în 1988, 1992, 1999 şi 2006): perspectiva financiară 1988-1992 (denumită şi Pachetul Delors I); perspectiva financiară 1993-1999 (Pachetul Delors II); perspectiva financiară 2000-2006 (Agenda 2000); perspectiva financiară 2007-2013.

Tratatul de la Lisabona include, pentru prima dată într-un tratat, perspectiva financiară, sub denumirea „cadru financiar multianual". Acest cadru va fi stabilit printr-o lege europeană adoptată de Consiliu, prin vot în unanimitate şi după acordul Parlamentului European. Cu toate acestea, Consiliul European va putea schimba procedura din vot în

unanimitate în vot în majoritate, conform clauzei de „tranziţie". Acest cadru financiar multianual vizează să asigure o evoluţie predictibilă a cheltuielilor Uniunii, în limita resurselor proprii. Sunt stabilite plafoane anuale ale alocărilor în marile sectoare de activitate ale Uniunii pentru o perioadă de cinci ani. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *resurse proprii*

financial perspectives

The financial perspective forms the framework for Community expenditure over a period of several years. It is the product of an interinstitutional agreement between the European Parliament, the Council and the Commission and it indicates the maximum volume and the composition of the foreseeable Community expenditure. It is adjusted annually by the Commission to take account of prices and the development of Community GNP. However, it should be noted that the financial perspective is not a multiannual budget since the annual budgetary procedure remains essential to determine the actual amount of expenditure and the breakdown between the different budget headings.

To date, four interinstitutional agreements of this type have been concluded, the first in 1988, the second in 1992, the third in 1999, and the fourth in 2006 : the 1988-92 financial perspective (Delors I package) ; the 1993-99 financial perspective (Delors II package) ; the 2000-06 financial perspective ; and the 2007-13 financial perspective.

The Treaty of Lisbon, which is in the process of ratification, incorporates the financial perspective for the first time in a Treaty under the name of „multiannual financial framework". This framework will be adopted unanimously by the Council following approval by the European Parliament. However, there is a „bridging" clause which gives the European Council the option of deciding unanimously to change over to majority voting.

This multiannual financial framework is intended to ensure that expenditure develops in an orderly fashion, always remaining within the limits of the Union's own resources. It places a ceiling on annual expenditure in the Union's major spheres of activity for a period of at least five years. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *own resources*

perspectives financières

Les perspectives financières constituent l'encadrement des dépenses communautaires sur une période de plusieurs années. Elles résultent d'un accord interinstitutionnel entre le Parlement européen, le Conseil et la Commission et indiquent l'ampleur maximale et la composition des dépenses communautaires prévisibles. Elles font l'objet d'un ajustement annuel par la Commission pour tenir compte des prix et de l'évolution du PNB communautaire. Il convient toutefois de noter que les perspectives financières ne correspondent pas à un budget pluriannuel puisque la procédure budgétaire annuelle demeure indispensable pour déterminer le montant effectif des dépenses et la répartition entre les différentes lignes budgétaires.

Jusqu'à présent, quatre accords interinstitutionnels de ce type ont été conclus, respectivement en 1988, en 1992, en 1999 et en 2006 : les perspectives financières 1988-1992 (paquet Delors I) ; les perspectives financières 1993-1999 (paquet Delors II) ; les perspectives financières 2000-2006 ; et les perspectives financières 2007-2013.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, inscrit pour la première fois le système des perspectives financières dans un Traité sous l'appellation de „cadre financier pluriannuel". Celui-ci sera adopté à l'unanimité par le Conseil, après approbation par le Parlement européen. Cependant, une clause dite de „passerelle" permettra au Conseil européen, statuant à l'unanimité, de passer au vote à la majorité.

Ce cadre financier pluriannuel vise à assurer l'évolution ordonnée des dépenses, dans les limites des ressources propres de l'Union. Il plafonne les dépenses annuelles selon les grands secteurs d'activité de l'Union pour une période d'au moins cinq années. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *ressources propres*

programul PHARE

PHARE (Pologne et Hongrie – Aide à la Restructuration Économique) a fost lansat în 1989 pentru a sprijini reconstrucţia economiilor Poloniei şi Ungariei, fiind apoi extins treptat, incluzând toate ţările din Europa Centrală şi Orientală (Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, Republica Cehă, România, Slovacia şi Slovenia).

Începând din 1994, obiectivele PHARE au fost adaptate la priorităţile şi necesităţile fiecărei ţări candidate.

Până în 2006, PHARE a fost principalul instrument financiar prin care s-a acordat asistenţă de preaderare ţărilor candidate. Obiectivul principal al acestui program a fost să sprijine ţările candidate în procesul de adoptare şi de aplicare a acquis-ului, precum şi în pregătirea pentru gestionarea fondurilor structurale. În acest context, priorităţile programului PHARE au fost consolidarea instituţională şi finanţarea investiţiilor.

PHARE a devenit principalul instrument de asistenţă financiară şi tehnică oferit de UE pentru restructurarea economiilor acestor ţări şi crearea infrastructurii necesare aderării la Uniunea Europeană.

Pentru perioada 2000-2006, bugetul PHARE a fost de peste zece miliarde de euro. În această perioadă, au funcţionat alte două instrumente de preaderare : ISPA (pentru transporturi şi mediu) şi SAPARD (pentru agricultură).

Pentru perioada 2007-2013, singurul instrument financiar pentru ţările candidate este IPA, care înlocuieşte toate instrumentele de preaderare anterioare, inclusiv programul PHARE. (infoeuropa.ro)

PHARE

PHARE, the Programme of Community aid to the countries of Central and Eastern Europe, is the main vehicle for pre-accession assistance to EU candidate countries. The main aim of this programme is to support the candidate countries in the process of adopting and implementing the acquis and to prepare them for managing the Structural Funds. With this in mind, it focuses on two priorities : institution building and investment financing.

Launched in 1989 to support the reconstruction of the economies of Poland and Hungary, the PHARE programme was gradually extended to include all countries of

Central and Eastern Europe. Since 1994, PHARE's tasks have been adapted according to the priorities and needs of each candidate country.

For the period 2000-2006, the PHARE programme has a budget of more than 10 billion euros (approximately 1.56 billion euros per year). Two further programmes were introduced in 2000 : ISPA for transport and the environment, and SAPARD for agriculture.

For the period 2007-2013, the instrument for pre-accession assistance (IPA) is the only financial instrument for EU candidate countries and replaces all existing forms of pre-accession assistance, including the PHARE programme. (europa.eu)

PHARE

Phare, le programme d'aide communautaire aux pays d'Europe centrale et orientale, constitue la principale aide de préadhésion en faveur des pays candidats à l'adhésion à l'Union européenne. Ce programme vise principalement à soutenir les pays candidats dans le processus d'adoption et de mise en œuvre de l'acquis ainsi qu'à les préparer à la gestion des Fonds structurels. Dans cette perspective, il se concentre sur deux priorités : le renforcement des institutions et des administrations (*institutional building*) et le financement des investissements.

Lancé en 1989 pour soutenir la reconstruction des économies de la Pologne et de la Hongrie, il a été progressivement étendu à l'ensemble des pays de l'Europe centrale et orientale. Depuis 1994, les missions de PHARE sont adaptées aux priorités et aux besoins de chaque pays candidat.

Pour la période 2000-2006, le programme PHARE dispose d'un budget de plus de 10 milliards d'euros (environ 1,560 milliards d'euros par an). Il a été complété en 2000 par le programme ISPA relatif à l'environnement et aux transports, et le programme SAPARD relatif au domaine agricole.

Pour la période 2007-2013, l'instrument d'aide de préadhésion (IPA) est l'instrument financier unique en faveur des pays candidats à l'adhésion à l'Union, remplaçant l'ensemble des aides de préadhésion préexistantes, y compris le programme PHARE. (europa.eu)

phasing in

Phasing in reprezintă procedura bugetară prin care un nou stat membru al Uniunii Europene intră treptat în programele de finanţare comunitare. Procedura se utilizează pornind de la considerentul că noile state membre nu au capacitate de absorbţie de 100% încă din prima zi de aderare şi că, în plus, nu ar face faţă unui efort bugetar de cofinanţare atât de curând.

Există şi opinia potrivit căreia este vorba despre un subterfugiu al vechilor state membre care, în acest fel, barează accesul integral al noilor state membre la finanţarea comunitară. În anii ce au trecut de la aderarea din 2004-2007 s-a constatat o incapacitate a noilor state membre de a accede la sumele maxime permise. (Iordan Gheorghe Bărbulescu).

phasing in

This is a budgetary procedure through which a Member State gradually enters Community financing programmes. It is used in the case of the new Member States of the EU, on account of their incapacity to fully absorb community funds immediately after their accession and also because they could not handle such a sudden budgetary effort. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

phasing in

Procédure budgétaire à travers laquelle un État membre entre progressivement dans le financement communautaire. Elle est utilisée dans le cas de nouveaux États membres de l'UE, compte tenu du fait qu'ils n'ont pas une capacité d'absorption de 100% dès le premier jour de leur adhésion et que, en plus, l'effort budgétaire propre serait trop brusque pour les nouveaux membres de l'UE. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

phasing out

Procedură bugetară prin care un stat membru al Uniunii iese treptat din programul de finanţare comunitară. Este cazul statelor de coeziune din UE-15 (Spania, Portugalia, Irlanda şi Grecia) care, de-a lungul exerciţiului financiar comunitar 2007-2013, ies treptat din finanţările dedicate fondului de coeziune, deoarece nu vor mai îndeplini criteriile de eligibilitate, adică existenţa unui PIB care să fie sub 90% din cel mediu comunitar. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

phasing out

It is a budgetary procedure through which a Member State gradually exits Community financing programmes. It is the case of the cohesion states of the EU-15 (Spain, Portugal, Ireland and Greece) which, during the 2007-2013 Community financial year, gradually exit the financing of the Cohesion Fund, due to the fact that they will no longer meet the eligibility criteria : a GDP below 90% of the average Community GDP. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

phasing out

Procédure budgétaire à travers laquelle un État membre sort progressivement du financement communautaire. C'est le cas des États de cohésion de l'UE-15 (Espagne, Portugal, Irlande et Grèce) qui, tout au long de l'exercice financier 2007-2013, sortent progressivement des financements dédiés au Fonds de Cohésion car ils ne respectent plus les critères d'éligibilité, c'est-à-dire un PIB inférieur au 90% de la moyenne communautaire. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Piaţa comună

Piaţa comună urmăreşte eliminarea tuturor barierelor din calea schimburilor comunitare, în vederea fuzionării pieţelor naţionale într-o piaţă unică ale cărei condiţii să se apropie de cele ale unei pieţe interne.

Piaţa comună comportă câteva caracteristici definitorii : o uniune vamală între ţările membre, introducerea celor „patru libertăţi" pe întregul teritoriu comunitar (libera circulaţie a bunurilor, lucrătorilor, serviciilor şi capitalului) şi crearea mai multor politici comune (politica agricolă, comercială şi de transporturi). CJCE definea astfel în 1982 Piaţa comună : „Piaţa comună urmăreşte eliminarea tuturor barierelor în calea schimburilor comunitare, în vederea fuzionării pieţelor naţionale într-o piaţă unică, ale cărei condiţii să se apropie de cele ale unei pieţe interne". Comunitatea Economică Europeană era cunoscută şi drept „Piaţa comună" deoarece dezvolta o asemenea structură de integrare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Piaţa internă* ; *Piaţa unică*

Common market

When the EEC was founded in 1957, it was based on a „common market". In other words, people, goods and services should be able to move around freely between the Member States as if they were all one country, with no checks carried out at the borders and no customs duties paid. However, this took a while to achieve : customs duties between the EEC countries were not completely abolished until 1 July 1968. Other barriers to trade also took a long while to remove, and it was not until the end of 1992 that the „Single Market" (as it became known) was in place. (europa.eu)

See also *Internal market* ; *Single market*

marché commun

Lors de sa création, en 1957, la CEE reposait sur un „marché commun". En d'autres termes, les personnes, les biens et les services devaient pouvoir circuler librement entre les États membres comme s'ils étaient un seul et unique pays, donc sans contrôles aux frontières et sans droits de douane. Il a cependant fallu un certain temps pour en arriver là : les droits de douane entre les pays de la CEE n'ont été complètement supprimés que le 1er juillet 1968. D'autres entraves au commerce ont aussi mis du temps à disparaître, et ce n'est qu'à la fin du 1992 que le „marché unique" (comme on l'a appelé par la suite) est devenu réalité. (europa.eu)

Voir aussi *marché intérieur* ; *marché unique*

Piaţa internă

Conceptul de *Piaţă internă* desemnează un spaţiu fără frontiere interne în care libera circulaţie a bunurilor, persoanelor, serviciilor şi capitalurilor este asigurată în conformitate cu prevederile Tratatului CE. Măsurile destinate realizării Pieţei interne au fost prezentate

în 1985 de Comisia Europeană, într-un document intitulat „Cartea albă privind Piaţa internă", care stipula atingerea acestui obiectiv până la 31 decembrie 1992. Noţiunea de *Piaţă internă* este relativ nouă, sintagma folosită până în 1985 fiind *Piaţă comună*.

Piaţa internă reprezintă marea piaţă unică, formată din ansamblul pieţelor naţionale ale statelor din Uniunea Europeană. Cu peste 495 de milioane de consumatori după extinderea din 2004-2007, este cea mai mare piaţă a lumii. O piaţă de asemenea dimensiuni şi cu un atare nivel de integrare constituie însăşi raţiunea care a stat la originea creării Comunităţii Europene.

Crearea Pieţei interne a fost efectuată dintr-o perspectivă liberală, unde eliminarea barierelor comerciale este percepută ca un factor de creştere economică, generator al unor noi locuri de muncă. Ea s-a articulat în jurul a trei mari etape: Uniunea vamală, cu dispariţia taxelor vamale pentru comerţul intracomunitar, în vigoare de la 1 iulie 1968; Actul Unic European, adoptat în 1986, care a fixat 1 ianuarie 1993 ca dată-limită pentru definitivarea Pieţei interne; Tratatul de la Maastricht din 1992, care a deschis calea adoptării euro ca monedă unică a 12 dintre cele pe atunci 15 state membre ale Uniunii Europene.

Pentru a se realiza Piaţa internă a fost necesară asigurarea libertăţii de circulaţie a persoanelor, a mărfurilor, a serviciilor şi a capitalurilor. Regulile naţionale au fost aşadar armonizate prin intermediul principiului nediscriminării în funcţie de naţionalitate, al recunoaşterii reciproce a legislaţiei naţionale şi al transpunerii directivelor comunitare în dreptul fiecărui stat membru.

Pentru a facilita acest proces au fost instituite reguli în materie de concurenţă, în principal controlul înţelegerilor şi al fuziunilor dintre firme.

Piaţa internă a permis creşterea considerabilă a schimburilor intracomunitare; cu toate acestea, unificarea totală a pieţelor financiare rămâne încă un deziderat.

Tratatul de la Lisabona stipulează că elaborarea regulilor în domeniul concurenţei reprezintă o competenţă exclusivă a Uniunii (articolul I-13) şi că Piaţa internă însăşi este o competenţă comună a Uniunii Europene şi a statelor membre (articolul I-14). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Piaţa comună*; *Piaţa unică*

Internal market

The concept of *Internal market* refers to an area without internal frontiers, where the free movement of goods, persons, services and capital is insured in accordance with the provisions stipulated by the Treaty. The measures aiming at the accomplishment of the Internal market were presented in 1985 by the European Commission in a document called „Completing the Internal Market", a White Paper which provided for the achievement of this objective by 31 December 1992. The concept of *Internal market* is rather new, the term used until 1985 being *Common Market*, defined by the CJEC in 1982 as it follows: „The Common market seeks to remove all barriers to Community exchanges, in view of the fusion of the national markets into a single market, whose conditions are similar to the ones of an Internal market". (Translated from Romanian by Raluca Brad)

See also *Common market*; *Single market*

marché intérieur

Le concept de „marché intérieur" désigne un espace sans frontières internes où la libre circulation des biens, des personnes, des services et des capitaux est assurée conformément au Traité. Les mesures destinées à la réalisation du marché intérieur ont été présentées en 1985 par la Commission européenne, dans un document intitulé „Le livre blanc du marché intérieur", qui stipulait l'accomplissement de cet objectif jusqu'au 31 décembre 1992. La notion de *marché intérieur* est relativement nouvelle, le terme utilisé avant 1985 étant celui de *marché commun*, que la CJCE, en 1985, définissait comme : „Le marché commun vise l'élimination de toutes les barrières dans les échanges communautaires, en vue de la fusion des marchés nationaux dans un marché unique où les conditions se rapprochent des conditions d'un marché intérieur".

Le marché intérieur désigne le grand marché unique constitué par l'ensemble des marchés nationaux des États membres de l'Union européenne (UE). Avec plus de 495 millions de consommateurs après l'élargissement de 2004-2007, il s'agit du plus grand marché au monde. C'est l'un des objectifs majeurs à l'origine de la création de la Communauté européenne.

La mise en place du marché intérieur s'est effectuée dans une optique libérale où la suppression des barrières à l'échange est perçue comme facteur de croissance et créateur d'emplois. Elle s'est articulée autour de trois grandes étapes : l'union douanière avec la disparition des droits de douanes pour les échanges intra-communautaires effective dès le 1er juillet 1968 ; l'Acte unique européen, adopté en 1986, a fixé au 1er janvier 1993 l'achèvement du marché intérieur ; le Traité de Maastricht en 1992 a ouvert la voie à l'adoption de l'euro comme monnaie unique de 12 des 15 États (a ce moment-là) membres de l'UE.

Pour réaliser le marché intérieur, il a fallu assurer la liberté de circulation des personnes, des marchandises, des services et des capitaux. Les règles nationales ont donc été harmonisées par le biais du principe de non-discrimination en fonction de la nationalité, de la reconnaissance mutuelle des législations nationales et de la transposition des directives communautaires dans le droit de chaque État membre.

Pour accompagner ce processus, des règles en matière de concurrence ont été mises en place : contrôle des ententes et fusions entre entreprises principalement.

Le marché intérieur a permis d'accroître considérablement les échanges intra-communautaires qui représentent plus des 2/3 du commerce extérieur français. Cependant, l'unification totale des marchés financiers reste à accomplir.

Le Traité de Lisbonne stipule que l'établissement de règles de concurrence est une compétence exclusive de l'Union (article I-13) et que le marché intérieur lui-même est une compétence partagée entre l'UE et les États membres (article I-14). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *marché commun* ; *marché intérieur*

piața locală

Sintagma *piaţă locală* desemnează piaţa naţională în raport cu cea comunitară şi/sau globală. De aceea, din perspectivă europeană, piaţa locală face referire la piaţa fiecărui

stat membru aflată într-un anumit raport cu piaţa internă/unică, şi nu la piaţa unei localităţi. În mod similar, atunci când ne referim la „politicile comunitare" nu ne gândim la politicile publice promovate într-o localitate/comunitate sau alta, ci la cele publice promovate de Comunitatea Europeană/Uniunea Europeană. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

local market

The term *local market* refers to the national market of a Member State in relation to the global and/or the Community market. From a European perspective, when reference is made to the local market, we do not think of a municipality market, but of the market of the Member States in relation with the internal/single market, just as the term *community policies* does not refer to the public policies implemented in a municipality or another, but to the policies promoted by the EC/EU. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

marché local

Le terme *marché local* désigne le marché national par rapport au marché communautaire et/ou global. Par conséquent, dans une perspective européenne, quand on parle du *marché local* on ne pense pas au marché d'une localité, mais au marché des États membres par rapport au marché interne/unique, tout comme, quand on parle des „politiques communautaires" on ne pense pas aux politiques publiques promues dans une communauté ou une autre, mais aux politiques publiques promues par la CE/UE. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Piaţa unică

Sintagmele *Piaţă internă* şi *Piaţă unică* sunt folosite pentru a desemna acelaşi lucru, piaţa Uniunii Europene, guvernată de reguli unice stabilite la nivel comunitar şi caracterizată de existenta celor „patru libertăţi" : libera circulaţie a bunurilor, a persoanelor, a serviciilor şi a capitalurilor. În raport cu acestea, „Piaţa comună" reprezintă faza premergătoare Pieţei interne/unice, de aceea, acolo unde nu existau norme comune, se aplica principiul recunoaşterii reciproce a prevederilor naţionale. Treptat, şi acest deziderat se realizează, în etapa Pieţei interne/unice, având loc armonizarea regulilor care guvernează piaţa Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Piaţa comună ; Piaţa internă*

Single market

The terms *Internal market* and *Single market* are both used to designate the market of the European Union, governed by unique rules, agreed upon at the community level, and defined by the existence of the „four liberties" : the free movement of goods, persons, services and capital. In relation to these liberties, the „Common market" represented the preliminary phase of the Internal/Single market, therefore, in cases where there were no

common rules, the principle of mutual recognition of national laws and regulations applied. This desideratum is gradually being accomplished in the Internal/Single market phase, when the harmonization of the rules governing the EU market takes place. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

See also *Common market*; *Internal market*

marché unique

Les termes *marché intérieur* et *marché unique* sont utilisés pour désigner la même notion, le marché de l'Union européenne, régi par des règles uniques, établies au niveau communautaire, et caractérisé par l'existence des „quatre libertés" : libre circulation des biens, des personnes, des services et des capitaux. Par rapport à celui-ci, „le marché commun" représente la période préliminaire du marché interne/unique, et, par conséquent, là où il n'y a pas des normes communes, le principe de la reconnaissance réciproque des règles nationales est appliqué. Progressivement, dans l'étape de marché intérieur/unique, une harmonisation des règles qui gouvernent le marché de l'UE est mise en place. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *marché commun* ; *marché intérieur*

pilonii Uniunii Europene

În momentul creării Uniunii Europene, cele trei Comunităţi Europene nu au fost desfiinţate, ci înglobate în structura UE. Iniţial, se urmărea extinderea competenţelor comunitare la politica externă, apărare, azil, cooperare judiciară etc. Unele state membre au considerat că extinderea comunitarizării spre aceste domenii putea aduce atingere suveranităţii naţionale, astfel încât s-a decis ca ele să fie abordate la nivel interguvernamental. Astfel, s-a ajuns la o structură denumită „a celor trei piloni" : Comunităţile Europene (primul pilon, corespunzător celor trei comunităţi : Comunitatea Europeană, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice EURATOM şi fosta Comunitate Europeană a Cărbunelui şi Oţelului CECO) ; politica externă şi de securitate comună (PESC) (pilonul al doilea, corespunzător Titlului V al Tratatului UE) ; cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (pilonul al treilea, corespunzător Titlului VI al Tratatului UE).

Iniţial, prin Tratatul de la Maastricht, Titlul VI al Tratatului UE (pilonul al treilea) era *justiţie şi afaceri interne*. Prin Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999, o parte dintre domeniile aparţinând pilonului al treilea (azil, imigrare, spaţiul Schengen etc.) au fost transferate în primul pilon (au fost comunitarizate), astfel încât Titlul VI a fost redenumit *cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală*.

Primul pilon (Comunităţile Europene) include domeniile de competenţă exclusivă a Comunităţii Europene (stabilirea regulilor de concurenţă necesare funcţionării pieţei interne, politica monetară etc.), în care se consideră că acţiunea Comunităţii aduce mai multe beneficii decât acţiunea separată a statelor membre (de exemplu, agricultură, protecţia mediului sau transporturi) şi în care activităţile Comunităţii au rolul doar de a coordona şi de a sprijini acţiunile statelor membre (cum ar fi educaţia sau cultura).

Al doilea pilon (PESC) include domenii precum drepturile omului, politica europeană de securitate şi apărare etc.

Pilonul al treilea (cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală) acoperă activităţile de combatere a terorismului, a crimei organizate etc.

În cadrul celor trei piloni, procedurile de decizie folosite sunt diferite. Astfel, în timp ce în cadrul primului pilon este folosită procedura comunitară (Comisia Europeană formulează propuneri legislative pe care le trimite Consiliului Uniunii Europene şi Parlamentului European, iar în Consiliul UE deciziile sunt adoptate, de obicei, prin vot în majoritate calificată), pentru celelalte două este folosită procedura interguvernamentală (dreptul de iniţiativă aparţine, pe lângă Comisie, şi statelor membre, iar în Consiliul Uniunii Europene deciziile sunt adoptate, de regulă, prin vot în unanimitate).

Tratatul de la Lisabona prevede o reformă totală a acestui sistem. Sistemul celor trei piloni va fi anulat, păstrând totuşi proceduri speciale în domeniul politicii externe şi de securitate comună (PESC), inclusiv politica de apărare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Variantă : *pilieri* (din limba franceză).

pillars of the European Union

The concept of *pillars* is generally used in connection with the Treaty on European Union. Three pillars form the basic structure of the European Union, namely :

1. the Community pillar, corresponding to the three Communities : the European Community, the European Atomic Energy Community (EURATOM) and the former European Coal and Steel Community (ECSC) (first pillar) ;
2. the pillar devoted to the common foreign and security policy, which comes under Title V of the EU Treaty (second pillar) ;
3. the pillar devoted to police and judicial co-operation in criminal matters, which comes under Title VI of the EU Treaty (third pillar).

The Treaty of Amsterdam transferred some of the fields covered by the third pillar to the first pillar (free movement of persons).

The three pillars function on the basis of different decision-making procedures : the Community procedure for the first pillar, and the intergovernmental procedure for the other two. In the case of the first pillar, only the Commission can submit proposals to the Council and Parliament, and a qualified majority is sufficient for a Council act to be adopted. In the case of the second and third pillars, this right of initiative is shared between the Commission and the Member States, and unanimity in the Council is generally necessary.

The Treaty of Lisbon, which is currently being ratified, provides for a complete recasting of this system. The three pillars are to be merged, although specific procedures will be retained for the common foreign and security policy (CFSP), including defence policy. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

piliers de l'Union européenne

La notion de *piliers* est généralement utilisée pour désigner le Traité sur l'Union européenne. Trois piliers forment l'architecture de l'Union européenne, à savoir :

1. le pilier communautaire qui correspond à trois communautés : la Communauté européenne, la Communauté européenne de l'énergie atomique (EURATOM) et l'ancienne Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) (premier pilier) ;

2. le pilier consacré à la politique étrangère et de sécurité commune qui est couverte par le titre V du Traité sur l'Union européenne (deuxième pilier) ;
3. le pilier consacré à la coopération policière et judiciaire en matière pénale qui est couverte par le titre VI du Traité sur l'Union européenne (troisième pilier).

Le Traité d'Amsterdam a transféré une partie des domaines contenus dans le troisième pilier vers le premier pilier (libre circulation des personnes).

Ces trois piliers fonctionnent selon des procédures décisionnelles différentes : procédure communautaire pour le premier pilier et procédure intergouvernementale pour les deux autres. Ainsi, dans le premier pilier, seule la Commission peut faire des propositions au Conseil et au Parlement et la majorité qualifiée suffit pour l'adoption des actes au Conseil. Dans le cadre des deuxième et troisième piliers, ce droit d'initiative est partagé entre le Commission et les États membres et l'unanimité au Conseil est généralement nécessaire.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit une refonte totale de ce système. Les trois piliers sont fusionnés, tout en conservant des procédures particulières dans le domaine de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC), y compris la politique de défense. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Planul Fouchet

Planul Fouchet poartă numele omului politic francez Christian Fouchet, care a prezentat în 1961 (pe baza unei propuneri a lui Charles de Gaulle) concluziile comitetului pe care l-a condus cu scopul de a analiza posibilitatea aprofundării cooperării politice a celor şase state membre ale Comunităţilor Europene, eventual prin înfiinţarea unei uniuni de state. Planul a fost respins de majoritatea celorlalte state membre ale CE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Fouchet Plan

The Fouchet Plan carries the name of the French politician Christian Fouchet, who presented, in 1961 (based on a Charles de Gaulle proposal) the conclusions of the committee he had led in order to analyze the possibilities of deepening the political co-operation among the six Member States of the European Communities, eventually by founding a union of states. The plan was rejected by the majority of the other EC Member States. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Plan Fouchet

Le Plan Fouchet porte le nom de l'homme politique français Christian Fouchet, qui a présenté en 1961 (sur une proposition de Charles de Gaulle) les conclusions du comité qu'il avait présidé pour analyser la possibilité de l'approfondissement de la coopération politique entre les six États membres des Communautés européennes, éventuellement à travers une union d'États. Le plan a été rejeté par la majorité des autres États membres des CE. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Planul Gasperi

Vezi *Planul Pleven*

Gasperi Plan

See *Pleven Plan*

Plan Gasperi

Voir *Plan Pleven*

Planul Mansholt

Proiect de restructurare a agriculturii comunitare, coordonat de Comisarul pentru Agricultură Sicco Mansholt (1958-1972), propus Consiliului în 1960, adoptat în 1964 şi cu efecte vizibile începând din 1967. Scopurile acestei reforme au fost eficientizarea producţiei agricole, liberalizarea comerţului cu produse agricole şi armonizarea politicilor în acest domeniu. Punerea în aplicare a iscat numeroase controverse, mulţi întreprinzători din agricultură fiind afectaţi negativ de eliminarea protecţionismului, ceea ce, în ciuda profitabilităţii economice, a reprezentat un risc politic pe care statele membre nu au dorit să şi-l asume în totalitate. De aceea proiectul nu a fost implementat decât parţial. (*Enciclopedia UE*)

Mansholt Plan

The Mansholt Plan was a 1960s idea regarding the CAP that sought to remove small farmers from the land and to consolidate farming into a larger, more efficient industry. Farming's special status, and above all the extremely powerful farming lobbies across the Continent saw the Plan disappear from the Union's objectives. (en.wikipedia.org)

Plan Mansholt

Le „Plan Mansholt" est le „Mémorandum sur la réforme de la PAC", de Sicco Mansholt, qui propose un programme de restructuration de l'agriculture communautaire, soutenu financièrement par des fonds structurels spécifiques. Le plan a pour objet de réduire le nombre de personnes employées dans le secteur agricole, afin de dégager des gisements de productivité, et d'encourager la formation d'unités de production plus grandes et plus rentables dans les régions les plus productives, dans le but de favoriser les économies d'échelle. „Le Plan Mansholt" se réduit finalement à trois directives européennes qui, en 1972, concernent la modernisation des exploitations agricoles, la cessation d'activité agricole et la formation des agriculteurs. En 1968, Sicco Mansholt devient Président de la Commission Européenne pour 7 mois. (touteleurope.fr)

Planul Marshall

După un război devastator, Europa ajunsese o ruină. Situaţia economică, socială şi politică era atât de alarmantă, încât se trăia cu teama că partea Occidentală a continentului ar putea cădea în mâinile comuniştilor stalinişti şi deci sub controlul Uniunii Sovietice. Această situaţie a determinat SUA să prezinte „Planul de Reconstrucţie Europeană" sau „Planul Marshall".

Planul avea la bază impresionanta forţă a economiei americane, care nu numai că nu cunoscuse distrugerile războiului, ci, dimpotrivă, se dezvoltase datorită acestuia. Industria americană, ce a beneficiat cel mai mult datorită războiului, a fost şi cea care a manifestat cea mai rapidă reconversie, transformându-se rapid în industrie civilă. Dar această impresionantă industrie civilă avea nevoie de pieţe externe, iar Europa nu era în situaţia de a cumpăra produsele americane, dar nici de a produce altele. În pofida puterii scăzute de cumpărare de după război, pieţele potenţiale pentru industria americană rămâneau tot în Europa, aceasta având, la rândul ei, nevoie de produsele americane esenţiale supravieţuirii şi reluării ciclului de producţie. Din păcate, aceeaşi Europă era sufocată de inflaţie, ceea ce-i diminua şi mai mult forţele. În plus, statele europene occidentale nu aveau resurse financiare şi materiale pentru a produce şi deci pentru a exporta şi a-şi repune, astfel, în mişcare economiile. Economia europeană era autarhică, existând încă puţine acorduri bilaterale, mărfurile şi banii necirculând curent între statele europene occidentale. Într-un cuvânt, Europa nu avea cultura cooperării.

Alternativa a oferit-o Secretarul de Stat american George Marshall, care, într-o celebră conferinţă, rostită pe 5 iunie 1947 la Universitatea Harvard, propunea un plan de sprijin pentru reconstrucţia Europei.

Planul Marshall prevedea ca guvernul american să plătească exportatorii americani ce vindeau produse guvernelor şi fabricanţilor europeni. Importatorii europeni, la rândul lor, plăteau în monedele lor naţionale contravaloarea, iar aceste plăţi se virau într-un cont, deschis în numele guvernului american, în băncile lor naţionale. Această „contravaloare" rămânea imobilizată şi nu era destinată cumpărării de dolari, imobilizarea acestei mari cantităţi de bani favorizând deflaţia. În fine, guvernul Statelor Unite punea la dispoziţia guvernelor europene occidentale aceste cantităţi de bani imobilizaţi sub formă de investiţii. Având în vedere acest mecanism de plată a produselor, de stimulare a investiţiilor şi de realizare a deflaţiei, generalul Marshall a sugerat statelor europene să se pună de acord asupra priorităţilor de dezvoltare şi a unui program care să fie capabil să pună în mişcare economia europeană, în ansamblu. Dar, în opinia lui Marshall, identificarea necesităţilor şi a soluţiilor concrete cădeau în responsabilitatea europenilor, iniţiativa trebuind să vină de la ei.

Răspunsul a fost prompt, 16 state europene reunindu-se în luna următoare. Au lipsit Germania, Spania şi ţările din Est. S-a decis, astfel, gestionarea în comun a ajutorului american prin crearea „Organizaţiei Europene de Cooperare Economică" (OECE, 16 aprilie 1948). SUA şi Canada participau la OECE ca asociaţi, fără drept de vot.

Meritele Planului Marshall au fost nenumărate : prevedea un plan raţional de „repunere pe picioare" a economiilor europene şi de dezvoltare a acestora ; crea un regim multilateral de schimburi reciproce ; liberaliza aceste schimburi ; reducea contingentele ; coordona planurile economice naţionale ; organiza convertibilitatea monedelor ; organiza, prin „Uniunea Europeană de Plăţi", sistemul compensaţiilor multilaterale şi de acordare a creditelor.

În sfera politicului, prin promovarea gestionării în comun a ajutorului american se evita o dependenţă brutală faţă de SUA, pe de o parte, şi, pe de alta, se ofereau Europei „primele lecţii de cooperare".

Tocmai de aceea, dincolo de meritele generale indiscutabile ale Planului Marshall, cel mai important rămâne totuşi că gestionarea în comun a ajutorului american a „învăţat" Europa Occidentală „lecţia integrării", iar statele din Europa au reuşit, pentru prima oară în istorie, să coopereze democratic în loc să se războiască. OECE a demonstrat că poate fi organizată o Europă bazată pe propriile energii. În acest fel, Europa Occidentală nu doar a „îngropat securea războiului", ci a şi construit o lume nouă, a consolidat convieţuirea europenilor şi a făcut astfel posibilă realizarea unei adevărate reţele de interese comune care să împiedice, în viitor, războaiele pe continent.

Ca valoare absolută, Planul însemna o finanţare pe perioada 1948-1951 cu aproape 13 miliarde de dolari. Cele 16 state care au beneficiat de această finanţare au fost Austria, Belgia, Danemarca, Franţa, Grecia, Irlanda, Islanda, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, Portugalia, R.F. Germania, Suedia şi Turcia, cele mai mari sume fiind alocate Marii Britanii, Franţei, Italiei şi RFG. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Marshall Plan

The Marshall Plan, known officially following its enactment as the European Recovery Program (ERP), was the main plan of the United States for the reconstruction of Europe following World War II. The initiative was named after the United States Secretary of State George Marshall. The plan was in operation for four fiscal years beginning in July 1947. During that period some 13 billion dollars of economic and technical assistance were given to help the recovery of the European countries which had joined the Organization for European Economic Co-operation. The Marshall Plan has also long been seen as one of the first elements of European integration, as it erased tariff trade barriers and set up institutions to co-ordinate the economy on a continental level. (en.wikipedia.org)

Plan Marshall

Le plan Marshall fut un des plans pour aider la reconstruction de l'Europe après la Seconde Guerre Mondiale, connu officiellement après son élaboration comme Programme de rétablissement européen (*European Recovery Program* ou *ERP*). Le Plan Morgenthau qui prévoyait de faire payer les réparations par l'Allemagne fut écarté par l'administration Truman : on se souvenait des effets désastreux d'une telle politique après la Première Guerre Mondiale (la question des réparations allemandes avait en partie déclenché une hyperinflation, entravé la reprise économique et facilité la prise du pouvoir par les régimes autoritaires). L'initiative fut baptisée, par les journalistes, du nom du secrétaire d'État américain, le général George Marshall, qui, lors d'un discours à l'université Harvard (5 juin 1947) exposa la volonté du gouvernement des États-Unis de contribuer au rétablissement de l'Europe. (fr.wikipedia.org)

Planul Pleven

Prim-ministrul francez René Pleven a propus în 1950, urmând modelul Planului Schuman, crearea unei Comunităţi Europene de Apărare (CEA) şi a unei armate integrate europene, în care s-ar fi putut încadra şi o Germanie unificată, variantă puternic susţinută de SUA. Ulterior, a apărut şi ideea formării unei structuri federale sau confederative - Comunitatea Politică Europeană (CPE) - care să integreze atât CEA, cât şi CECO (planul premierului italian Alcide de Gasperi). Deşi în 1952 s-a semnat un Tratat European de Apărare (Tratatul Comunităţii Politice Europene), această nouă idee de integrare sectorială a eşuat însă în 1954, din motive de ordin intern european (în urma alegerilor din Franţa, noua Adunare Naţională l-a respins), dar şi din motive de ordin internaţional (de exemplu, moartea lui Stalin, în 1953, ce crease iluzia unei îndepărtări a pericolului sovietic). O parte din motivaţia şi structura Planului Pleven s-au regăsit însă ulterior în acordul care a condus la înfiinţarea Uniunii Europei Occidentale, în 1955. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Pleven Plan

Following the model offered by the Schuman Plan, the French Prime Minister René Pleven proposed, in 1950, the creation of a European Defense Community (EDC), and of an integrated European army within which a unified Germany could have been engaged, this version being strongly supported by the USA. Further on, the idea of creating a federal or a confederative structure - the European Political Community - that would include both EDC and ECSC (the plan of the Italian Prime Minister Alcide de Gasperi) emerged. Despite the fact that a European Defense Treaty was signed in 1952, this new sectorial integration idea failed in 1954, the factors influencing this failure being both European internal ones (the very opposition of the National Assembly of France), and international ones (for example, Stalin's death, in 1953, created the illusion that the Soviet danger was no longer a threat). Some of the Pleven Plan's justification and structure was later found in the agreement that led to the formation of the Western Europe Union (1955). (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Plan Pleven

Le premier ministre français René Pleven a proposé en 1950, d'après le modèle du Plan Schuman, la création d'une *Communauté Européenne de Défense* (CED) et d'une armée intégrée européenne, qui pouvait aussi inclure une Allemagne unifiée, option fortement soutenue par les États-Unis. Ultérieurement l'idée d'une structure fédérale ou confédérative est apparue - la Communauté Politique Européenne (CPE) - qui intégrerait tant la CED, que la CECA (plan du premier ministre italien Alcide de Gasperi). Même si un Traité européen de défense a été signé en 1952, cette nouvelle idée d'intégration sectorielle a échouée en 1954, pour des raisons d'ordre interne européen (l'opposition de l'Assemblée Nationale française même), mais aussi compte tenu du contexte international (par exemple, la mort de Staline en 1953 avait créé l'impression d'éloignement du danger soviétique). Une partie de la motivation et de la structure du Plan Pleven a été ultérieurement reprise dans l'accord qui a mené à la création de l'Union de l'Europe Occidentale (1955). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Planul Schuman

Planul propus de ministrul de Externe francez Robert Schuman în mai 1950, care prevedea o integrare economică parţială a statelor europene, oferind, astfel, premisele pentru instituirea, în anul 1952, a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (CECO). Acest plan răspundea mai multor interese : pe de o parte, Franţa dorea să ţină sub control industria grea germană, importantă pentru producerea de armament, astfel încât un nou război să fie „nu doar de neînchipuit, ci şi imposibil din punct de vedere material" ; pe de altă parte, statul german occidental încă nesuveran s-a folosit de această şansă pentru a fi recunoscut ca membru cu drepturi egale, alături de cele cinci state iniţiale.

CECO, rezultat concret al Planului Schuman, reprezenta un monopol internaţional interstatal în domeniul metalurgiei şi cărbunelui, creat prin Tratatul semnat la Paris de şase ţări : Republica Federală Germania, Franţa, Olanda, Italia, Belgia şi Luxembourg. Scopurile urmărite erau formarea unei pieţe comune a cărbunelui şi a produselor metalurgice, precum şi asigurarea unei repartizări raţionale a producţiei, dar şi a unei productivităţi înalte a respectivelor sectoare economice. Prin tratat se interzicea guvernelor ţărilor membre să ducă o politică de sine stătătoare în ceea ce priveşte industria metalurgică şi cea a cărbunelui, se prevedeau sancţiuni pentru întreprinderile care foloseau sprijinul financiar al statului şi veneau în contradicţie cu spiritul înţelegerii. De asemenea, era prevăzută libera circulaţie în interiorul CECO a produselor care constituiau obiectul acordului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO)*

Schuman Plan

Proposal by French Foreign Minister Robert Schuman on 9 May 1950, for the creation of a single authority to control the production of steel and coal in France and West Germany, to be opened for membership to other European countries. The proposal was realized in the European Coal and Steel Community. (britannica.com)

See also *European Coal and Steel Community (ECSC)*

Plan Schuman

Face à l'écheveau diplomatique de l'Europe après la guerre, entre 1945-1950, Robert Schuman estime qu'au-delà du démantèlement du militarisme allemand, il faut établir et fortifier de véritables liens européens pour qu'une paix durable soit possible. Il recherche donc une solution qui unisse la France et l'Allemagne non seulement en parole, mais aussi en intérêts. Il saisit au vol l'idée prometteuse que lui soumet Jean Monnet : unifier la production du charbon et de l'acier sous une Haute Autorité supranationale. Le projet est annoncé en grande pompe le 9 mai 1950 par Robert Schuman lui-même, au cours d'une grande conférence de presse au Quai d'Orsay.

Cette volonté sera concrétisée par la signature du premier traité entre l'Allemagne, l'Italie, les Pays-Bas, la Belgique, le Luxembourg et la France, le 18 avril 1951. L'association s'enracine dans des réalisations concrètes. La Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) n'est pas seulement une union douanière, le volume de

la production et les prix de vente sont fixés par une Haute Autorité dont le pouvoir est contrebalancé par une Assemblée de la CECA et une Cour de justice. (touteleurope.fr)

Voir aussi *Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)*

politica agricolă comună (PAC)

Politica agricolă comună e un domeniu în care competenţa Uniunii Europene este partajată cu statele membre. Conform articolului 33 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene, PAC are drept obiectiv asigurarea unor preţuri rezonabile pentru consumatorii europeni şi remuneraţii echitabile pentru agricultori, iar ca principale mecanisme organizarea în comun a pieţelor agricole şi respectarea principiilor adoptate la Conferinţa de la Stresa din 1958: preţuri unice, solidaritate financiară şi preferinţa comunitară (produsele din UE sunt preferate produselor importate).

PAC este una dintre cele mai importante politici ale Uniunii Europene. Cheltuielile pentru agricultură înglobează aproximativ 40-45% din bugetul comunitar, dar la început reprezentau 75%.

Deciziile legate de PAC sunt adoptate prin procedura de consultare, iar în cadrul Consiliului Uniunii Europene deciziile sunt adoptate prin vot în majoritate calificată.

Principalul obiectiv al politicii agricole comune, garantarea autosuficienţei alimentare a Comunităţii Europene, a fost îndeplinit. Cu toate acestea, s-au dovedit necesare o serie de reorientări, pentru a corecta dezechilibrele şi excesele de producţie ce rezultă prin aplicarea politicii agricole comune. Astfel, obiectivele politicii agricole comune s-au modificat de-a lungul timpului, iar instrumentele folosite au evoluat, printr-o serie de reforme (în special reforma McSharry din 1992 şi Agenda 2000).

Cea mai recentă reformă, din iunie 2003, a marcat o dezvoltare importantă a politicii agricole comune, prin următoarele elemente de noutate: plata unică pe proprietate pentru producătorii agricoli din UE, separat de producţie („decuplarea" sprijinului); condiţionarea acestor plăţi de îndeplinirea standardelor cu privire la mediu, siguranţa alimentară, sănătatea animalelor şi a plantelor şi bunăstarea animalelor („ecocondiţionalitate"); o politică de dezvoltare rurală consolidată, prin reducerea plăţilor directe către marile exploataţii agricole, pentru a finanţa noua politică („modulaţie"); un mecanism de disciplină financiară prin care este stabilit un plafon al cheltuielilor de sprijin pentru piaţă şi al ajutoarelor directe între 2007 şi 2013.

Reforma includea, de altfel, o revizuire a politicii organizării comune a pieţelor în cadrul politicii agricole comune. Astfel, o serie de sectoare sunt în curs de reformare: bumbacul, bananele, vinul, legumele şi fructele etc. De remarcat că, la ora actuală, dezvoltarea rurală reprezintă 60% din finanţarea politicii agricole comune şi că o nouă reformă este în curs de desfăşurare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

common agricultural policy (CAP)

The common agricultural policy is an area in which competence is shared between the European Union (EU) and the Member States. Under Article 33 of the Treaty establishing the European Community, its aims are to ensure reasonable prices for Europe's consumers

and fair incomes for farmers, in particular through the common organization of agricultural markets and by ensuring compliance with the principles adopted at the Stresa Conference in 1958, namely single prices, financial solidarity and Community preference.

The CAP is one of the most important EU policies (agricultural expenditure accounts for some 40-45% of the Community budget). Policy is decided by qualified majority voting in the Council and consultation of the European Parliament.

The CAP has fulfilled its main objective, which was to achieve food self-sufficiency in the Community. Nevertheless, major changes to policy soon proved necessary, in order to correct imbalances and over-production resulting from the CAP. Its objectives have thus changed in the course of time, and the instruments used have also evolved as a result of successive reforms (mainly the 1992 McSharry reform and Agenda 2000).

The most recent reform, in June 2003, constituted a major development in the CAP. It brought the following innovations: a single payment per holding for EU farmers, independent of production („decoupling" of support); linking of these payments to compliance with standards relating to the environment, food safety, animal and plant health and animal welfare („cross-compliance"); a reinforced rural development policy, with reduction of direct payments to large farms in order to fund the new policy („modulation"); a financial discipline mechanism (placing a ceiling on market support expenditure and direct aid between 2007 and 2013).

The reform also includes a revamp of the policy of common organization of markets under the CAP. Several sectors have already been reformed: tobacco, hops, cotton, olive oil and sugar. (europa.eu)

politique agricole commune (PAC)

La politique agricole commune (PAC) relève des compétences partagées entre l'Union européenne (UE) et les États membres. Selon l'article 33 du Traité instituant la Communauté européenne, elle vise à assurer des prix raisonnables pour les consommateurs européens et une rémunération équitable aux agriculteurs, notamment grâce à l'organisation commune des marchés agricoles et au respect des principes fixés à la Conférence de Stresa en 1958 : l'unicité des prix, la solidarité financière et la préférence communautaire.

La PAC constitue l'une des politiques les plus importantes de l'Union européenne (les dépenses agricoles représentent environ 40-45% du budget communautaire). Son élaboration est soumise à la procédure décisionnelle prévoyant la majorité qualifiée au Conseil et la consultation du Parlement européen.

La PAC a rempli son principal objectif : garantir l'autosuffisance alimentaire de la Communauté européenne. Néanmoins, des réorientations importantes se sont rapidement avérées nécessaires afin de corriger les déséquilibres et les excès productivistes de la PAC. Ses objectifs ont ainsi changé au fil du temps, et ses instruments ont évolué par le biais de réformes successives (réforme McSharry de 1992 et Agenda 2000, notamment).

La dernière réforme, celle de juin 2003, marque une évolution profonde de la PAC. Elle comporte les points suivants : un paiement unique par exploitation pour les agriculteurs de l'UE, indépendant de la production („découplage" de l'aide) ; la subordination de ce paiement au respect de normes en matière d'environnement, de sécurité alimentaire, de santé animale et végétale, et de bien-être des animaux, („écoconditionnalité") ; une politique de développement rural renforcée, par le biais d'une réduction des paiements

directs aux grandes exploitations afin de financer la nouvelle politique en la matière („modulation") ; un mécanisme de discipline financière visant à plafonner les dépenses de soutien du marché et des aides directes entre 2007-2013.
La réforme comprend par ailleurs une révision de la politique d'organisation commune des marchés de la PAC. Plusieurs secteurs ont déjà été reformés : le tabac, le houblon, le coton, l'huile d'olive et le sucre. (europa.eu)

politica antreprenorială

Obiectivul politicii în domeniul întreprinderilor este să creeze, în cadrul Uniunii Europene, un mediu mai favorabil înfiinţării şi dezvoltării unor întreprinderi, în special întreprinderi mici şi mijlocii (IMM-uri).

Această politică se axează pe : promovarea spiritului antreprenorial (stimularea creării unor întreprinderi şi sprijinirea celor recent înfiinţate sau aflate în etapa de dezvoltare, în special IMM-urile) ; promovarea performanţelor europene în materie de competitivitate (încurajarea adaptării întreprinderilor la schimbările structurale şi menţinerea unui nivel înalt şi durabil de creştere a productivităţii) ; luarea în considerare a caracteristicilor şi a nevoilor specifice diferitelor sectoare industriale ; promovarea inovaţiei (ca urmare a evoluţiei tehnologiilor, a noilor concepte de produse, a dezvoltării unor noi forme de comercializare) ; un acces mai bun la finanţări, la programe şi la reţele de sprijin ; simplificarea cadrului normativ şi administrativ.

Politica Uniunii Europene în domeniul întreprinderilor contribuie astfel la o creştere economică durabilă şi la crearea unor noi locuri de muncă. În acest fel, ea devine parte la realizarea obiectivului stabilit de Consiliul European de la Lisabona din 23-24 martie 2000, când şefii de stat şi de guvern au declarat că Uniunea Europeană va deveni, până în 2010, cea mai competitivă şi mai dinamică economie bazată pe cunoaştere din lume.

Această politică a UE sprijină şi coordonează activităţile statelor membre. Uniunea nu poate nici să se substituie competenţelor naţionale, nici să armonizeze pe deplin legislaţiile şi reglementările naţionale. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Variantă : *politica în domeniul întreprinderilor mici şi mijlocii.*

enterprise policy

The objective of enterprise policy is to produce an environment that is more conducive to the creation and development of businesses, especially small and medium-sized enterprises (SMEs), within the European Union.

The main focus of this policy is on : promoting entrepreneurship (encouraging business creation, and supporting companies, especially SMEs, during their start-up and development phase) ; promoting European performances in terms of competitiveness (encouraging businesses to adapt to structural change and maintaining a high and consistent level of productivity growth) ; taking into account the specific characteristics and needs of the different sectors of industry ; promoting innovation (following up technological developments, new product designs, developing new ways of marketing products) ; better access to funding, support networks and programmes ; simplification of the regulatory and administrative environment.

Enterprise policy thus contributes to sustainable growth and job creation. It is involved in achieving the objective set by the European Council in Lisbon on 23 and 24 March 2000, when the Heads of State and Government declared that the European Union was to become the most competitive and dynamic knowledge-based economy in the world by 2010.

EU enterprise policy helps to support and co-ordinate the Member States' activities. The Union can neither replace national competences nor harmonize national legislation and regulations. (europa.eu)

politique d'entreprise

La politique d'entreprise a pour objectif de créer un environnement plus favorable à la création et au développement des entreprises, notamment des petites et moyennes entreprises (PME), au sein de l'Union européenne.

Les efforts de cette politique portent principalement sur : la promotion de l'esprit d'entreprise (stimuler la création d'entreprises et soutenir les entreprises en phase de démarrage et de croissance, notamment les PME) ; la promotion des performances européennes en matière de compétitivité (encourager l'adaptation des entreprises aux mutations structurelles et maintenir une croissance élevée et continue de la productivité) ; la prise en considération des caractéristiques et besoins spécifiques des différents secteurs industriels ; la promotion de l'innovation (suivi de l'évolution des technologies, nouveaux concepts de produits, développement de nouvelles formes de commercialisation) ; un meilleur accès au financement, aux programmes et aux réseaux de soutien ; la simplification du cadre réglementaire et administratif.

La politique d'entreprise contribue ainsi à une croissance durable et à la création d'emplois. Elle participe à la réalisation de l'objectif du Conseil européen de Lisbonne, des 23 et 24 mars 2000, à l'occasion duquel les chefs d'État ou de gouvernement ont déclaré que l'Union devrait devenir l'économie de la connaissance la plus compétitive et la plus dynamique du monde en 2010.

L'action de l'Union en matière de politique d'entreprise se traduit par un soutien et une coordination de l'action des États membres. L'Union ne peut remplacer les compétences ni harmoniser les législations et réglementations nationales. (europa.eu)

politica bugetară

Discuţia despre politica bugetară a Uniunii Europene trebuie să aibă în vedere : istoricul politicii bugetare a Uniunii Europene şi instituţiile implicate până în 1988 ; trecerea la bugetul axat pe perspective financiare ; etapele de transformare a politicii bugetare şi modul în care se colectează fonduri.

O caracteristică importantă a sistemului de finanţare a Uniunii Europene este autonomia, ea având propriul buget, distinct de cel al statelor membre. Prin acest aspect, Uniunea se diferenţiază în prezent de organizaţiile internaţionale tradiţionale, dar nu la fel stăteau lucrurile şi în primii ani de la formarea Comunităţii.

În perioada 1958-1970, sistemul comunitar de finanţare funcţiona pe baza contribuţiei statelor membre conform unor reguli ce reflectau capacitatea contributivă a fiecăruia.

Prin Tratatele bugetare din 1970 şi 1975 s-a produs o schimbare fundamentală a politicii bugetare. Ele au creat un sistem prin intermediul căruia se acorda Comunităţilor Europene o sursă autonomă de venituri, bazată pe trei elemente: taxele vamale, taxele agricole şi o proporţie din baza utilizată (maximum 50% din PIB; dacă baza taxei pe valoarea adaugată depăşea 50% din PIB, baza de calcul pentru resursa TVA se limita la 50% din PIB) pentru evaluarea taxei pe valoarea adăugată în statele membre, până la un plafon de 1%. Tratatul din 1970 prevedea că această modalitate de colectare financiară se aplică la fel tuturor statelor membre, neluându-se în calcul diferenţierile economice dintre ele. Din acest motiv, respectiva metodă a provocat numeroase dificultăţi, Tratatul fiind modificat ulterior de mai multe ori.

Tratatele bugetare au modificat cadrul instituţional prin care se luau deciziile în ceea ce priveşte bugetul.

Comisia este cea care iniţiază ciclul bugetar prin prezentarea proiectului preliminar de buget către Consiliu.

Parlamentul European a primit competenţe bugetare importante, printre ele numărându-se dreptul de a mări, a reduce sau a redistribui cheltuielile neobligatorii (adică fără a avea acces la cheltuielile agricole), de a adopta sau a respinge bugetul şi de a da votul pentru aprobarea punerii în aplicare a bugetului de către Comisie (efectuarea descărcării de gestiune anuală a Comisiei). Astfel, Consiliul îşi pierde calitatea de autoritate bugetară unică, păstrându-şi însă dreptul de a avea ultimul cuvânt în ceea ce priveşte cheltuielile obligatorii. Tratatul din 1975 a prevăzut formarea unei Curţi de Conturi independente care să sporească gradul de control asupra procesului bugetar şi a gestiunii cheltuielilor.

În ceea ce priveşte trecerea la un buget axat pe perspective financiare, trebuie menţionate câteva aspecte.

Bugetele CE erau la început anuale, iar mai apoi s-a luat decizia ca ele să fie multianuale. Odată cu trecerea la multianualitate, apare un nou concept, cel de *perspective financiare*. Înţelegem prin perspective financiare cadrul financiar global multianual al Uniunii Europene (stabilit pentru şapte ani) şi facem distincţia dintre ele şi bugetele anuale ale Uniunii.

Deşi nu a eliminat procedura bugetară anuală, apariţia perspectivelor financiare a eliminat lupta anuală pentru bani care avea loc între instituţiile Uniunii şi statele membre. Astfel, această luptă urma să se desfăşoare doar o dată la şapte ani, atunci când se aprobau perspectivele financiare, adică liniile generale ale bugetelor anuale însumate ale următorilor ani (plafonul maxim, rata de creştere, veniturile şi cheltuielile pe capitole etc.). Aşadar, introducerea acestei metode avea ca rezultat o transpunere a tensiunilor dintre instituţiile comunitare şi statele membre o dată la şapte ani deoarece transformarea sumelor globale stabilite prin perspectivele financiare în bugete anuale reprezenta doar o procedură financiară, nu o negociere care să provoace tensiuni.

Prin Decizia privind resursele proprii din 1994 se stabilesc anumite schimbări în ceea ce priveşte modul de formare a resurselor Uniunii.

Resursele proprii au fost împărţite din nou în trei categorii: „resursele proprii tradiţionale" (drepturile de vamă, impozite agricole etc. - statele membre colectează aceste resurse în numele Uniunii, reţinându-şi 10% ca taxe de colectare); resursele TVA care au fost menţionate anterior, la care se adaugă şi contribuţia la „Cecul britanic" (Marea Britanie contribuia mai puţin la resursa TVA, deoarece nu beneficia de

fonduri în aceeaşi măsură ca şi celelalte state membre, din cauza agriculturii slab dezvoltate) ; resursele PIB.

Distribuţia lor presupune calcularea diferenţei rezultate între nivelul total al cheltuielilor şi cel al veniturilor asigurate prin cele două resurse amintite anterior. Distribuţia sumelor totale se face prin raportarea la produsul intern brut al fiecărui stat membru. Limita lor maximă per stat membru era de 1,27% din produsul intern brut comunitar. Brigid Laffan şi Johannes Lindner identifică două faze distincte ale politicii şi proceselor bugetare din UE. Prima fază (1973-1988) a fost caracterizată de un conflict intens cu privire la dimensiunea şi distribuţia banilor europeni, precum şi de bătălii instituţionale între Consiliu şi PE. A doua fază (din 1988) a fost una de calm bugetar relativ, statele membre reuşind să negocieze cele trei mari compromisuri bugetare, cunoscute sub numele Delors 1, Delors 2 şi Agenda 2000, Consiliul şi PE cooperând în procesul decizional bugetar anual. (Iordan Gheorghe Bărbulescu, după Laffan şi Lindner, 2006)

budget policy

A discussion on the EU budgetary policy must take into account : the history of the EU budget policy and of the institutions involved until 1988 ; the transition to the budget centered on financial perspectives ; the stages of transformation of the budgetary policy and fund collection methods.

An important feature of the EU financing system is autonomy, as the Union has its own budget, separate from the one of the Member States. Through this aspect, the Union differentiates itself from the traditional international organizations, even if the situation was different during the first years after the Community was created. Between 1958-1970, the Community financing system operated on the basis of the Member States' contribution according to rules reflecting each one's contributive capacity. The Budgetary Treaties in 1970 and 1975 brought about a fundamental change in the budgetary policy. They created a system which granted the European Communities an autonomous source of income, based on three elements : custom duties, agricultural levies, a certain percentage of the base used (maximum 50% of the GDP ; if the VAT base exceeded 50% of the GDP, the base for the VAT resource was limited at 50% of the GDP) for the assessment of the VAT in the Member States, up to a ceiling of 1%.

The 1970 Treaty stipulated that this method of financial collection applies equally to all Member States, without taking into consideration the existence of some economic differences among them. That is why the method generated many difficulties and the Treaty underwent successive modifications.

The budget Treaties modified the institutional framework of budget decision-making : the Commission initiates the budget cycle, by presenting the preliminary draft budget to the Council. The European Parliament received important budget competences, such as the right to raise, reduce or redistribute the non-compulsory expenditure (that means without access to the agriculture expenditure), to adopt or reject the budget and to vote the implementation of the budget by the Commission (making the annual discharge of the Commission). Therefore, the Council loses the attribute of single budget authority, preserving nevertheless the right to have the last word on compulsory expenditure.

The 1975 Treaty provided for the setting up of an independent Court of Auditors, intended to increase the control over the budget process and the expenditure management.

As for the transition to a budget centered on financial perspectives, some aspects must be specified. At the beginning, the EC budgets were conceived on an annual basis, and later, it was decided for them to become multiannual. This transition to a multiannual vision introduced the concept of *financial perspectives*, an EU multiannual global financial framework (established for 7 years) different from the EU annual budgets. Even if the annual budget procedure was not eliminated, the emergence of these financial perspectives eliminated the annual struggle for money, which used to take place among the EU institutions and Member States. Thus, this struggle was to take place only every seven years, when the financial perspectives would be approved, in other words the general lines of cumulative annual budgets for the following years (maximum ceiling, growth rate, revenues and expenditures for each budget area, etc.). This way, the introduction of this method resulted in a transposition of tensions among the Community institutions and the Member States every 7 years, since the transformation of the global amounts, established through the financial perspectives, in annual budgets represented only a financial procedure and not a negotiation causing tensions. The 1994 „Own Resources Decision" establishes some changes in the way of forming the Union's resources. The Union's own resources were divided again in three categories : „traditional own resources" - customs duties, agricultural levies, etc. (the Member States collect these resources on behalf of the Union and retain 10% as collection fees) ; VAT resources, mentioned above and to which the contribution to the British rebate is added (the UK contributed less to the VAT resource since it did not beneficiate from the same amount of funds because of its poorly developed agriculture) ; and the GDP resources – their distribution implies an estimation of the rest resulting from subtracting the total expenditure from the total income obtained from the two resources mentioned before.

The distribution of the total resulting amounts is made by reporting them to the GDP of each Member State. Their maximum limit per Member State was 1.27% from the Community GDP.

Brigid Laffan and Johannes Lindner identify two distinct stages of the EU budgetary policy and budgetary processes. The first stage (1973-1988) was characterized by an intense conflict regarding the size and distribution of the European money, as well as by institutional struggles between the Council and the EP. The second stage (since 1988) reflects a relative budgetary calm, as the Member States succeeded to negotiate the three great budgetary compromises, known as Delors 1, Delors 2 and Agenda 2000, and the Council and the EP co-operated in the annual budget decision-making process. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

politique budgétaire

La discussion sur la politique budgétaire de l'UE doit tenir compte de : l'histoire de la politique budgétaire de l'Union européenne et les institutions impliquées jusqu'en 1988 ; le passage au budget fondé sur des perspectives financières ; les étapes de la transformation de la politique budgétaire et la façon dont les fonds sont collectées.

Une caractéristique importante du système de financement de l'UE est l'autonomie, car elle a son propre budget, distinct de celui des États membres. Ainsi, l'Union se différencie actuellement des organisations internationales traditionnelles, ce qui n'est pas le cas pour les premières années de formation de la Communauté. Entre 1958 et

1970 le système communautaire de financement fonctionnait sur la contribution des États membres, conformément à des règles qui reflétaient la capacité contributive de chacun. Avec les traités budgétaires de 1970 et 1975, un changement fondamental de la politique budgétaire a été entrepris. Ils ont créé un système à travers lequel une source autonome de revenu était octroyée aux Communautés européennes, en fonction de trois éléments : les droits de douane, les taxes agricoles et une proportion de la base utilisée (maximum 50% du PIB, si la base du TVA dépasse les 50% du PIB, la base de calcul pour la ressource TVA est limitée à 50% du PIB) pour l'évaluation du TVA dans les États membres, qui ne dépasse pas un plafond de 1%. Le Traité de 1970 prévoit que cette modalité de collecte des fonds est appliquée de manière similaire à tous les États membres, et ne prend pas en compte les différences économiques entre eux. Pour cette raison, la méthode a provoqué beaucoup de difficultés, et le Traité a été modifié plusieurs fois. Les traités budgétaires ont modifié le cadre institutionnel de prise de décision en ce qui concerne le budget. La Commission est celle qui initie le cycle budgétaire, en présentant au Conseil le projet préliminaire de budget. Le Parlement européen a reçu des compétences budgétaires importantes, comme le droit d'augmenter, réduire ou redistribuer les dépenses non obligatoires (c'est-à-dire sans toucher aux dépenses agricoles), d'adopter ou rejeter le budget et le vote d'approbation de mise en application du budget par la Commission (le quitus de gestion effectué chaque année par la Commission). Ainsi, le Conseil perd la qualité d'autorité budgétaire unique, mais garde le droit du dernier mot en ce qui concerne les dépenses obligatoires. Le Traité de 1975 a prévu la création d'une Cour de Comptes indépendante qui augmente le contrôle sur le processus budgétaire et sur la gestion des dépenses. En ce qui concerne le passage au budget fondé sur des perspectives financières, quelques points doivent être mentionnés. Les budgets de la CE étaient, au début, annuels, pour devenir ultérieurement multi annuels. Avec le passage à la multi annualité, un nouveau concept apparaît, celui de *perspectives financières*. Par perspectives financières on entend le cadre financier global multi annuel de l'UE (établi pour une durée de 7 ans), les perspectives financières étant distinctes des budgets annuels de l'Union. En dépit du fait qu'elle n'a pas éliminé la procédure budgétaire annuelle, l'apparition des perspectives financières a éliminé la lutte annuelle pour l'argent entre les institutions de l'Union et les États membres. De cette manière, la lutte aura lieu tous les 7 ans, quand les perspectives financières sont approuvées, c'est-à-dire la somme des lignes générales des budgets annuels pour les prochaines années (le plafond maximum, le taux de croissance, les revenus et les dépenses par chapitres, etc.). Par conséquent, l'introduction de cette méthode avait comme résultat la transposition des tensions entre les institutions communautaires et les États membres tous les 7 ans, car la transformation des sommes globales établies par les perspectives financières dans des budgets annuels représentait une simple procédure financière, et non pas une négociation qui provoque des tensions. Par la Décision concernant les ressources propres de 1994 quelques modifications sont établies pour ce qui concerne le mode de formation des ressources de l'Union. Les ressources propres ont été divisées de nouveau en trois catégories :

1. ressources propres traditionnelles : droits de douane, impôts agricoles, etc. Les États membres collectent ces ressources au nom de l'Union et retiennent 10% comme taxe de collecte ;

2. ressources TVA, mentionnées plus haut, auxquelles s'ajoute la contribution du chèque britannique (la Grande Bretagne contribuait moins à la ressource TVA car elle ne bénéficiait pas de fonds dans la même mesure que les autres États membres à cause de son agriculture peu développée) ;
3. ressources PIB. Leur distribution suppose un calcul du reste qui résulte par la déduction des dépenses totales du revenu total réalisé à travers les deux autres sources mentionnées plus haut. La distribution des sommes totales résultées est faite par rapport au PIB de chaque État membre. La limite pour chaque État membre était de 1,27% du PIB communautaire. Brigid Laffan et Johannes Lindner identifient deux phases distinctes de la politique et des processus budgétaires de l'UE. La première (1973-1988) a été caractérisée par un fort conflit en ce qui concerne la dimension et la distribution de l'argent européen, tout comme par des disputes institutionnelles entre le Conseil et le PE. La deuxième phase (à partir de 1988) a été une de calme budgétaire relatif, car les États membres ont réussi à négocier les trois grands compromis budgétaires connus comme Delors 1, Delors 2 et Agenda 2000, tandis que le Conseil et le PE ont collaboré dans le processus décisionnel budgétaire annuel. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

politica comercială comună (PCC)

Politica comercială comună reprezintă unul dintre pilonii principali ai relaţiilor Uniunii Europene cu restul lumii. Este un domeniu de competenţă exclusivă a Comunităţii (conform articolului 133 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene) şi este legată de crearea unei uniuni vamale între statele membre.

Politica comercială comună implică gestionarea uniformă a relaţiilor comerciale cu ţările terţe, în special prin tariful vamal comun şi prin regimurile comune referitoare la import şi la export.

Comunitatea sprijină eliminarea restricţiilor la schimburile comerciale şi a barierelor vamale. Pentru a-şi proteja piaţa, Comunitatea dispune de instrumente precum măsurile antidumping şi antisubvenţii, Regulamentul privind obstacolele în calea comerţului şi măsurile de salvgardare.

Comisia negociază şi încheie acorduri internaţionale, în numele Comunităţii, la nivel bilateral şi multilateral. De asemenea, participă activ în cadrul Organizaţiei Mondiale a Comerţului.

Uniunea Europeană sprijină un comerţ liberalizat, armonios şi favorabil intereselor tuturor actorilor internaţionali, în special, ale ţărilor celor mai defavorizate. În acest sens, măsurile preferenţiale generale şi specifice în favoarea acestor ţări constituie un aspect important al politicii comerciale comune.

Odată cu aderarea PECOs, politica comercială a Uniunii Europene a trebuit să ţină cont de noua realitate, dar şi aceste noi state membre au trebuit să-şi adapteze politicile comerciale noii realităţi. Politica comercială comună (PCC) este unul dintre cele mai stabile, mai elaborate, mai consolidate şi mai importante domenii ale acquis-ului comunitar, impactul său asupra funcţionării Pieţei unice fiind uriaş. Tocmai de aceea, PECOs trebuiau

să-şi adapteze politicile comerciale la PCC, astfel încât să fie capabile să o aplice, integral, încă din primul moment al aderării. În acest sens, în perioada de preaderare, PECOs trebuiau să ia măsurile necesare îndeplinirii prevederilor Acordurile Europene de Asociere referitoare la raporturile cu UE şi terţe state. De asemenea, PECOs trebuiau să realizeze modificări legislative şi instituţionale care să permită aplicarea politicii comerciale comune. Adaptările vizau, în principal, aspectele legate de : tarifele vamale ; contingentare şi alte restricţii ; instrumentele de apărare comercială ; tratatele de comerţ liber cu terţe state ; compensaţii (conform articolului XXIV.6 GATT) ; ajutorul de stat şi contractele publice ; concurenţă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

common commercial policy (CCP)

The common commercial policy is one of the main pillars of the European Union's relations with the rest of the world. It is an area of exclusive Community responsibility (Article 133 of the Treaty establishing the European Community), and is the pendant to the creation of a customs union of the Member States.

The common commercial policy implies uniform conduct of trade relations with third countries, in particular by means of a common customs tariff and common import and export regimes.

The Community supports the abolition of trade restrictions and customs barriers. To defend the Community market, it has at its disposal tools such as antidumping and anti-subsidy measures, the Trade Barriers Regulation and safeguard measures.

The Commission negotiates and concludes international agreements on behalf of the Community at the bilateral and multilateral levels. It plays an active part in the World Trade Organization.

The European Union supports harmonious, liberalised trade serving the interests of all the international players, and especially the most disadvantaged countries. In this spirit, general and specific preferences for such countries are a major aspect of the common commercial policy. (europa.eu)

politique commerciale commune (PCC)

La politique commerciale commune constitue l'un des principaux instruments des relations extérieures de l'Union européenne. Elle relève de la compétence exclusive de la Communauté (article 133 du Traité instituant la Communauté européenne). Elle est la contrepartie de l'établissement d'une union douanière entre les États membres.

La politique commerciale commune implique une gestion uniforme des relations commerciales avec les pays tiers, notamment au moyen d'un tarif douanier commun et de régimes communs concernant les importations et les exportations.

La Communauté soutient la suppression des restrictions aux échanges et des barrières douanières. Pour protéger le marché communautaire, elle dispose d'instruments comme les mesures antidumping et anti-subventions, le règlement sur les obstacles au commerce et les mesures de sauvegarde.

La Commission négocie et conclut les accords internationaux au nom de la Communauté dans le cadre de ses relations bilatérales et multilatérales. Elle participe activement à l'Organisation mondiale du commerce.

L'Union européenne soutient un commerce libéralisé harmonieux et favorable aux intérêts de l'ensemble des acteurs internationaux, en particulier les pays les moins favorisés. En ce sens, les mesures préférentielles générales et spécifiques en faveur de ces derniers constituent un aspect important de la politique commerciale commune. (europa.eu)

politica comună de imigrație

Politica de imigraţie este legată de principiul liberei circulaţii şi al stabilirii cetăţenilor europeni, care este enunţat în articolul 14 (fostul articolul 7a) al Tratatului CE şi în prevederile asupra cetăţeniei europene (articolul 18, fostul articol 8a).

Astfel, Tratatul de la Maastricht a inclus politica de azil, cea referitoare la traversarea graniţelor externe ale Uniunii şi politica de imigraţie printre problemele de interes comun la nivelul statelor membre. Tratatul de la Amsterdam, care a intrat în vigoare la 1 mai 1999, includea aceste aspecte în Tratatul CE (articolele 61-69), şi prevedea o perioadă de tranziţie de cinci ani înainte ca procedurile comunitare să intre în totalitate în vigoare. La încheierea acestei perioade, se instituia „zona de libertate, securitate şi justiţie", care elimina verificarea persoanelor, indiferent de naţionalitate, la trecerea graniţelor interne. De asemenea, se asigurau standarde comune pentru verificările efectuate la graniţele externe ale Uniunii Europene, pentru regimul de vize, precum şi pentru politicile de azil şi imigrare. Planul comun de acţiune, din 3 decembrie 1998, al Consiliului şi Comisiei stabilea un program de adoptare a măsurilor necesare pentru a se atinge aceste obiective în următorii cinci ani.

Unele state membre aplică reglementările comune din domeniu, ca urmare a acordurilor Schengen (dintre care primul a fost semnat în 1985). Aceste acorduri interguvernamentale au fost incluse în cadrul legal al Uniunii Europene, ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, şi fac acum parte din acquis-ul comunitar care urmează a fi adoptat de fiecare ţară candidată.

Acquis-ul acoperă patru mari domenii : recunoaşterea reciprocă a calificărilor profesionale, drepturile cetăţenilor, libera circulaţie a lucrătorilor şi coordonarea schemelor de protecţie socială. Există legături între acest capitol şi cele referitoare la celelalte libertăţi de circulaţie (a bunurilor, capitalurilor şi serviciilor), precum şi cu capitolele privind politica socială şi de ocupare a forţei de muncă, justiţia şi afacerile interne.

Toate statele membre ale Uniunii Europene sunt afectate de migraţia internaţională şi au căzut de acord să pună în aplicare la nivelul UE o politică comună de imigraţie. Majoritatea propunerilor pe care Comisia Europeană le-a prezentat în vederea elaborării unei astfel de politici au fost încorporate în legislaţia Uniunii Europene. Obiectivul lor principal este de a gestiona mai bine fluxurile de migraţie printr-o abordare coordonată, ţinând cont de situaţia economică şi demografică a Uniunii Europene. În ciuda politicilor de imigrare restrictive care au fost aplicate din anii '70 de majoritatea statelor membre, numeroşi imigranţi legali şi ilegali au continuat să vină în UE, precum şi solicitanţi de azil. Profitând de aceste persoane în căutare de condiţii mai bune de trai, s-au format reţele de contrabandă şi trafic de fiinţe umane pe teritoriul Uniunii Europene. Ca urmare, a trebuit să fie mobilizate resurse considerabile pentru a combate imigraţia ilegală, în

special a traficanţilor. De asemenea, UE are nevoie de imigranţi în anumite sectoare sau regiuni pentru a răspunde anumitor situaţii economice şi demografice.

Conştienţi de faptul că o nouă abordare a gestionării fluxurilor de migraţie era esenţială, liderii Uniunii Europene au stabilit la Consiliul European din octombrie 1999 de la Tampere (Finlanda) principiile de bază ale unei politici comune de imigrare. Modul de abordare convenit la Tampere în 1999 a fost aprobat în 2004 prin adoptarea Programului de la Haga, care stabileşte obiectivele pentru consolidarea libertăţii, securităţii şi justiţiei în UE pentru perioada 2005-2010. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *spaţiu de libertate, securitate şi justiţie*

common immigration policy

The immigration policy is connected to the freedom of movement principle and to the freedom of establishment of the EU citizens stated in Article 14 (former Article 7a) of the Treaty establishing the European Community and in the provisions on European citizenship (Article 18, former Article 8a).

Thus, the Maastricht Treaty included the asylum policy, the policy regarding the crossing of the Union's external borders and the immigration policy among de issues of common concern at the Member States level.

The Amsterdam Treaty, which came into force on 1 may 1999, incorporated these aspects in the EC Treaty (Articles 61-69) and provides for a five-year transitional period before community procedures would be applied to the full. At the end of this period the „area of freedom, security and justice" was established, removing security checks on persons for crossing the internal borders of the Union, irrespective of their nationality. At the same time, common standards for the security checks on the external borders of the European Union, the visa system and the asylum and immigration policies have been established. The Common Action Plan of the Council and the Commission of 3 December 1998 sets out a timetable for the measures to be adopted in order to achieve these objectives within five years. Some of the Member States already apply common policies, under the Schengen Agreements, the first of which was signed in 1985. These inter-governmental agreements have been incorporated into the legal framework of the European Union and, following the entry into force of the Amsterdam Treaty, became part of the Community acquis to be adopted by each applicant country. The acquis covers four main areas : the mutual recognition of professional qualifications, the rights of citizens, the free movement of workers and the co-ordination of social protection systems. There are connections between this chapter and the ones regarding the other freedoms of movement (of goods, capital and services), as well as the chapters concerning social policy and employment and justice and home affairs. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

See also *area of freedom, security and justice*

politique commune d'immigration

La politique d'immigration est liée au principe de libre circulation et d'établissement des citoyens européens, énoncé par l'article 14 (ancien article 7a) du Traité CE et dans les prévisions sur la citoyenneté européenne (article 18, ancien article 8a).

En plus, le Traité de Maastricht a inclus la politique d'asile, celle concernant le passage des frontières externes de l'Union et la politique d'immigration, parmi les problèmes d'intérêt commun au niveau des États membres. Le Traité d'Amsterdam, entré en vigueur le 1er mai 1999, inclut ces aspects dans le Traité CE (articles 61-69) et prévoit une période de transition de cinq ans avant l'entrée complète en vigueur des procédures communautaires. À la fin de cette période, l'„espace de liberté, de sécurité et de justice" était institué, qui éliminait la vérification des personnes, sans tenir compte de nationalité, au passage des frontières internes. Aussi, des standards communs étaient assurés pour les vérifications aux frontières externes de l'Union européenne, pour le régime des visas et pour les politiques d'asile et d'immigration. Le Plan d'action commun du Conseil et de la Commission, qui date de 3 décembre 1998, mettait en place un programme d'adoption des mesures nécessaires pour accomplir ces objectifs dans les 5 années à venir. Certains États membres appliquent déjà les réglementations communes du domaine, suite aux Accords de Schengen, le premier étant signé en 1985. Ces accords intergouvernementaux ont été inclus dans le cadre légal de l'Union européenne, suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam, et font maintenant partie de l'acquis communautaire à être adopté par chaque pays candidat.

L'acquis couvre quatre grands domaines : la reconnaissance réciproque des qualifications professionnelles, les droits des citoyens, la libre circulation des travailleurs et la coordination des schémas de protection sociale. Il y a des liaisons entre ce chapitre et les chapitres concernant les autres libertés de circulation (des biens, des capitaux et des services), mais aussi avec les chapitres de politique sociale et emploi, et justice et affaires intérieures.

Tous les États membres de l'Union européenne (UE) sont affectés par les flux migratoires internationaux et ils ont convenu de mettre en place au niveau de l'UE une politique commune en matière d'immigration. Les propositions que la Commission européenne a présenté en vue d'élaborer une telle politique ont pour la plupart été intégrées à la législation de l'UE. Leur objectif principal est de parvenir à gérer les flux migratoires grâce à une approche coordonnée tenant compte de la situation économique et démographique de l'UE.

En dépit des politiques d'immigration restrictives qui sont appliquées depuis les années '70 par la plupart des États membres, de nombreux immigrants légaux et illégaux ont continué à affluer dans l'UE, de même que des demandeurs d'asile. Tirant profit de ces personnes à la recherche de meilleures conditions de vie, des réseaux de trafic illicite et de traite des êtres humains se sont constitués dans toute l'UE. De ce fait, des ressources considérables ont dû être mobilisées en vue de combattre l'immigration clandestine, et en particulier les trafiquants et passeurs. Par ailleurs, on doit reconnaître que les immigrants sont nécessaires à l'UE dans certains secteurs ou régions afin de répondre à certains besoins économiques ou démographiques.

Conscients qu'une nouvelle approche en matière de gestion des flux migratoires était indispensable, les dirigeants de l'UE ont défini, lors du Conseil européen d'octobre 1999 à Tampere (Finlande), les principes de base d'une politique commune de l'UE en matière d'immigration. L'approche convenue à Tampere en 1999 a été entérinée en 2004 avec l'adoption du programme de La Haye, lequel fixe des objectifs en vue du renforcement de la liberté, de la sécurité et de la justice dans l'UE pour la période 2005-2010. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *espace de liberté, de sécurité et de justice*

politica comună în domeniul concurenței

În cadrul teoriei economice liberale, politica de concurenţă urmăreşte să creeze pieţe cu concurenţă loială şi să prevină formarea monopolurilor care îşi impun preţurile în detrimentul consumatorilor. Într-un astfel de cadru, monopolurile nu sunt autorizate decât în cazuri excepţionale, când este vorba despre garantarea furnizării unor bunuri sau servicii de interes general deosebit.

Politica Uniunii Europene în materie de concurenţă are drept scopuri crearea şi menţinerea unui sistem care să permită o concurenţă fără distorsiuni în spaţiul său economic. În contextul fenomenului de globalizare a economiei, UE se confruntă astăzi cu dilema concilierii principiului concurenţei pe Piaţa internă comunitară cu nevoia de a asigura competitivitatea întreprinderilor europene pe plan mondial. Tratatul instituind Comunitatea Europeană (TCE) reglementează politica de concurenţă, sancţionând abuzul de poziţie dominantă, concurenţa neloială, practicile de monopol şi ajutoarele de stat. În cazuri bine definite sunt însă permise unele excepţii.

Normele comunitare din acest domeniu au la bază următoarele cinci principii : interzicerea acordurilor (de exemplu, acorduri de stabilire a preţurilor între întreprinderi concurente), a practicilor comerciale anticoncurenţiale şi a abuzurilor de poziţie dominantă, care ar putea afecta concurenţa în cadrul Pieţei comune (norme antitrust) ; controlul preventiv al concentrărilor de întreprinderi (de exemplu, fuziunea a două mari grupuri, ce are ca rezultat dominaţia lor asupra pieţei ; orice concentrare, începând de la un anumit nivel, trebuie supusă aprobării Comisiei) ; monitorizarea ajutoarelor acordate de statele membre, care pot diminua concurenţa, favorizând anumite întreprinderi sau produse ; liberalizarea sectoarelor economice monopoliste (de exemplu, telecomunicaţiile, gazele şi electricitatea, transportul feroviar) şi cooperarea cu autorităţile competente din afara Uniunii. Normele privind concurenţa sunt aplicate de către Comisia Europeană şi autorităţile naţionale competente. Cooperarea între aceste instituţii se desfăşoară în cadrul Reţelei Europene în domeniul Concurenţei (ECN). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Daniela Răpan)

common competition policy

The common competition policy is essential to the achievement and maintenance of the Single market. It ensures the competitive conduct of undertakings (firms, companies, businesses) and protects the interests of consumers by enabling them to procure goods and services on the best terms. It promotes economic efficiency by creating a climate favourable to innovation and technical progress. It prevents anti-competitive practices on the part of companies, which might choke off the competitive dynamics generated by the completion of the Single market.

Common competition rules, necessary for preserving a level playing field for all undertakings on the Internal market, may go against national interests and have to be complied with by all governments, which accounts for the need for a neutral and respected referee placed above the clash of national interests.

The Community rules on competition (Articles 81 to 89 of the EC Treaty) are based on five main principles : prohibition of concerted practices and agreements and abuse of a dominant position liable to affect competition within the common market (antitrust rules) ;

preventive supervision of mergers with a European dimension, to determine whether they restrict competition; supervision of aid granted by the Member States which threatens to distort competition by favouring certain undertakings or the production of certain goods; liberalisation of sectors previously controlled by public monopolies, such as telecommunications, transport or energy and co-operation with competition authorities outside the Union.

The European Commission and the national competition authorities enforce the Community competition rules. Co-operation between them, within the European Competition Network (ECN), ensures effective and consistent application of the rules. The difficulty of pursuing an effective competition policy lies in the fact that the Union must continually juggle aims that are sometimes contradictory, since it has to ensure that the quest for perfect competition on the Internal market does not make European businesses less competitive on the world market and that the efforts to liberalise do not threaten the maintenance of public services meeting basic needs. (europedia.moussis.eu)

politique commune de concurrence

La raison d'être du marché unique est de permettre aux entreprises de se concurrencer à conditions égales sur les marchés de tous les États membres. C'est pourquoi la politique commune de la concurrence est une politique essentielle pour la réalisation et le maintien du marché unique. Elle veille au comportement compétitif des entreprises et protège les intérêts des consommateurs en leur permettant de se procurer les biens et les services aux meilleures conditions. Elle favorise l'efficience économique en créant un climat propice à l'innovation et au progrès technique. Elle permet d'éviter que d'éventuelles pratiques anticoncurrentielles, de la part des sociétés ou des autorités nationales, n'enrayent la dynamique de concurrence qu'engendre la réalisation du marché unique.

Les règles communes, qui sont nécessaires pour préserver des conditions de concurrence équitables pour toutes les entreprises dans le marché unique, peuvent aller à l'encontre des intérêts nationaux, d'où le besoin d'un arbitre neutre et intègre, placé au-dessus de la mêlée des intérêts nationaux.

La politique européenne de concurrence vise à garantir l'existence d'une concurrence libre et loyale dans l'Union européenne. Les règles communautaires de concurrence (articles 81 à 89 du Traité instituant la Communauté européenne - TCE) s'articulent autour de cinq axes principaux : l'interdiction des accords et pratiques commerciales anticoncurrentiels et des abus de position dominante susceptibles d'entraver la concurrence au sein du marché commun (règles antitrust) ; le contrôle préventif des opérations de concentration, qui présentent une dimension européenne, en vue d'établir si elles restreignent la concurrence ; le contrôle des aides accordées par les États membres qui menacent de fausser la concurrence en favorisant certaines entreprises ou certaines productions ; l'ouverture à la concurrence de secteurs précédemment contrôlés par des monopoles publics tels que les marchés des télécommunications, des transports ou de l'énergie et la coopération avec des autorités de concurrence hors de l'Union.

La Commission européenne et les autorités nationales de concurrence veillent au respect des règles communautaires de concurrence. Leur coopération, par l'intermédiaire du Réseau européen de la concurrence (REC), assure l'application effective et cohérente de ces règles. (europedia.moussis.eu)

politica comună în domeniul pescuitului

Deşi Tratatul de la Roma, semnat în 1957 şi intrat în vigoare în 1958, prevăzuse o politică comună în domeniul pescuitului, „Europa albastră", cum mai este denumită această politică, a devenit o politică comună în adevăratul sens al cuvântului abia în 1983.

Primele măsuri comune în domeniul pescuitului datează din 1970. Atunci a fost adoptat un set de norme referitoare la accesul la zonele de pescuit, pieţe şi structuri. S-a convenit, în principiu, ca pescarii din Uniunea Europeană să aibă acces egal la apele statelor membre. Cu toate acestea, pentru ca vasele mici să poată continua să pescuiască în apropierea porturilor lor, a fost rezervată o bandă de coastă pentru pescarii locali. Au fost adoptate măsuri pentru o piaţă comună a produselor de pescuit.

Apoi, în 1976, statele membre şi-au extins dreptul la resursele marine de la 12 la 200 de mile distanţă de coastă. De asemenea, statele membre au recunoscut că entitatea care putea să gestioneze cel mai bine pescuitul în apele de sub jurisdicţia lor şi să le apere interesele în negocierile internaţionale este Comunitatea Economică Europeană (Uniunea Europeană de astăzi). Au urmat apoi negocieri dificile, pe parcursul mai multor ani, care au condus la crearea politicii comune în domeniul pescuitului în 1983.

Politica comună în domeniul pescuitului are aceeaşi bază juridică (articolele 32-38 ale Tratatului de instituire a Comunităţii Europene) ca şi politica agricolă comună (PAC). Cele două politici menţionate au aceleaşi obiective: creşterea productivităţii, stabilizarea pieţelor şi asigurarea securităţii aprovizionărilor şi a unor preţuri rezonabile pentru consumatori. Ca şi PAC, politica în domeniul pescuitului ţine de competenţa partajată între Uniunea Europeană şi statele sale membre.

Prin mai multe reforme, la obiectivele iniţiale ale politicii în domeniul pescuitului au fost adăugate altele: exploatarea durabilă a resurselor, protecţia mediului, garantarea unui nivel ridicat de protecţie a sănătăţii umane, precum şi aducerea unei contribuţii la coeziunea economică şi socială.

Un aspect important îl constituie protecţia resurselor de pescuit şi a mediului marin, dat fiind pericolul epuizării acestor resurse.

Politica comună în domeniul pescuitului acţionează la patru niveluri, şi anume: conservarea şi reducerea impactului pescuitului asupra mediului; organizarea pieţei pentru a asigura un echilibru între cerere şi ofertă, în interesul producătorilor şi al consumatorilor; politica structurală în sprijinul sectoarelor pescuitului şi acvaculturii, pentru a adapta echipamentele şi organizaţiile lor la exigenţele impuse de epuizarea resurselor (în acest domeniu, sprijinul comunitar este asigurat, în principal, prin Fondul European de Pescuit 2007-2013); relaţiile cu ţările terţe şi cu organizaţiile internaţionale – de exemplu, negocierea acordurilor internaţionale în domeniul pescuitului şi măsurile comune de conservare aplicabile pescuitului în adâncime.

Uniunea Europeană urmăreşte în prezent să creeze o veritabilă politică maritimă, care să înglobeze politica în domeniile pescuitului şi mediului, precum şi politica referitoare la industria marină. (europa.eu)

common fisheries policy

Although a common fisheries policy (CFP) was already provided for in the Treaty of Rome in 1957, „Blue Europe" did not become a common policy in the full sense of the term until 1983.

The CFP has the same legal basis (Articles 32-38 of the EC Treaty) as the common agricultural policy (CAP) and shares the same objectives: to increase productivity, stabilize markets and ensure security of supply and reasonable prices to the consumer. Like the CAP, the CFP is an area of responsibility that is shared by the European Union and the Member States.

Successive reforms have added the following aims to the initial goals of the CFP: sustainable exploitation of resources, protection of the environment, safeguards for a high level of human health protection and a contribution to economic and social cohesion.

In particular, protection of fish stocks and the marine environment is a key issue, given the threat posed by resource depletion.

The CFP operates on four levels: conservation and sustainable management of fish stocks to protect fishery resources; market organization to match supply and demand, in the interests of producers and consumers; structural policy to help the fishing and fish farming industries to adapt their plant and organization to the constraints imposed by the market and by a shortage of resources (Community support in this area is mainly provided through the „financial instrument for fisheries guidance" - FIFG); relations with non-Community countries and international organizations, i.e. negotiation of international fisheries agreements and common conservation measures for deep-sea fishing.

The European Union is today seeking to put in place a fully-fledged maritime policy encompassing the fisheries, environmental and marine industry policies. (europa.eu)

politique commune de la pêche

Bien que prévue dès 1957 par le Traité de Rome, ce n'est qu'en 1983 que la politique commune de la pêche (PCP) - „l'Europe bleue" - est devenue une politique commune à part entière.

La PCP partage avec la politique agricole commune (PAC) la même base juridique (articles 32 à 38 du traité) et les mêmes objectifs : accroître la productivité, stabiliser les marchés, garantir la sécurité des approvisionnements et assurer des prix raisonnables au consommateur. Comme la PAC, la PCP constitue une compétence partagée entre l'Union européenne et les États membres.

À travers les réformes successives, les objectifs initiaux de la PCP ont été complétés pour inclure également : l'exploitation durable des ressources, la protection de l'environnement, la garantie d'un niveau élevé de protection de la santé humaine, et la participation à la réalisation de l'objectif de cohésion économique et sociale.

En particulier, la protection des ressources halieutiques et du milieu marin constitue un objectif clé face au défi que constitue la raréfaction des ressources.

La PCP agit à quatre niveaux, à savoir : la conservation et la gestion durable des ressources halieutiques qui vise à protéger les ressources halieutiques ; l'organisation des marchés dont l'objectif est d'assurer l'adéquation de l'offre et de la demande au profit des producteurs et des consommateurs ; la politique structurelle visant à aider les filières „pêche" et „aquaculture" dans le processus d'adaptation de leurs équipements et de leurs organisations aux exigences imposées par les maigres ressources et le marché (dans ce domaine, le soutien communautaire est principalement assuré par l'Instrument financier d'orientation de la pêche - IFOP) ; les relations avec les pays tiers et les organisations internationales, qui consistent dans l'élaboration d'accords de pêche à l'échelon international et de mesures communes de conservation s'appliquant à la pêche en haute mer.

L'Union européenne cherche aujourd'hui à créer une véritable politique maritime, englobant les politiques de la pêche, de l'environnement et des industries de la mer. (europa.eu)

politica comună în domeniul transporturilor (PCT)

Obiectivul politicii comune în domeniul transporturilor îl constituie înlăturarea obstacolelor de la frontierele dintre statele membre, pentru a facilita astfel libera circulaţie a persoanelor şi a mărfurilor.

În acest sens, se urmăresc crearea unei pieţe interne a transporturilor, asigurarea dezvoltării durabile, garantarea gestionării programelor de sprijin financiar, planificarea spaţială, întărirea securităţii şi dezvoltarea cooperării internaţionale. Această politică include şi stabilirea condiţiilor în care transportatorii din statele nemembre pot derula servicii de transport pe teritoriul unui stat membru.

Transporturi comune înseamnă transportul pe apă (fluvial şi maritim), pe pământ (auto, feroviar) şi pe calea aerului. Înseamnă, de asemenea, transport de persoane şi marfă. Dar mai înseamnă transportul intermodal care acoperă unul sau mai multe dintre cele mai sus amintite. Politica comună în domeniul transporturilor cuprinde şi partea de Reţele Transeuropene (RTE) prin care se doreşte legarea statelor membre şi a regiunilor acestora prin reţele de autostrăzi şi trenuri de mare viteză.

Începând cu data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (1 mai 1999), deciziile au fost adoptate prin procedura de codecizie, după consultarea Comitetului Economic şi Social European şi a Comitetului Regiunilor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *reţele transeuropene (RTE)*

common transport policy

The goal of the common transport policy is to remove obstacles at the borders between Member States so as to facilitate the free movement of persons and goods.

To that end its prime objectives are to complete the internal market for transport, ensure sustainable development, manage funding programmes and spatial planning, improve safety and develop international co-operation. It is also concerned with laying down the conditions under which non-resident carriers may operate transport services within a Member State.

Since the Amsterdam Treaty entered into force, decisions have been taken under the co-decision procedure, following consultation of the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. (europa.eu)

See also see *Trans-European Networks (TEN)*

politique commune des transports

La politique commune des transports a pour objectif d'éliminer les obstacles aux frontières entre les États membres et de contribuer ainsi à la libre circulation des personnes et des biens.

Ses grands axes visent à achever la réalisation du marché intérieur pour les transports, assurer un développement durable, garantir la gestion de programmes de soutien financier, maîtriser l'espace, renforcer la sécurité et développer la coopération internationale. Elle touche également à la détermination des conditions d'admission de transporteurs non-résidents aux transports nationaux dans un État membre.

Depuis l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam, les décisions sont adoptées selon la procédure de codécision, après consultation du Comité économique et social européen et du Comité des régions. (europa.eu)

Voir aussi *réseaux transeuropéens (RTE)*

politica de dezvoltare

Deşi până în noiembrie 1993 Comunitatea Europeană nu avea competenţe clar definite în materie de sprijinire a ţărilor în curs de dezvoltare, ea acordă acestor state încă din anii '70 o serie de avantaje comerciale unilaterale în cadrul sistemului generalizat de preferinţe. Tratatul de la Maastricht a introdus oficial aceste acţiuni în câmpul comunitar, stabilind trei obiective majore pe care le promovează prin politica de dezvoltare: dezvoltarea economică şi socială a ţărilor în curs de dezvoltare ; inserţia lor în economia mondială ; lupta împotriva sărăciei.

Tratatul specifică totodată că politica Uniunii Europene în domeniul cooperării pentru dezvoltare este complementară politicilor naţionale în materie. Elementul-cheie al acestei politici îl constituie „Convenţiile Lomé" (după numele capitalei statului Togo, unde au fost semnate). Prima „Convenţie Lomé" a fost încheiată în 1975 de ţările membre ale Comunităţii Europene (nouă la număr în acel moment) şi 46 de state din Africa, Caraibe şi Pacific (Grupul ACP). Astăzi sunt 69 de ţări în Grupul ACP, iar acordul în cauză oferă acces liber pe piaţa comunitară pentru 99% din produsele exportate de statele ACP. Unul din principalele instrumente ale convenţiei dintre UE şi Grupul ACP este sistemul STABEX, prin care UE garantează ţărilor ACP un venit minimal pentru un număr de 40 de produse agricole exportate de ele pe piaţa comunitară. Trebuie menţionat că această politică, aparent mai puţin importantă, are un rol major în definirea politicii externe a Uniunii Europene deoarece reprezintă alternativa europeană la modelul de societate internaţională promovat de SUA. Practic, această politică reprezintă extrapolarea în exteriorul Uniunii Europene a modelului social european, extrapolarea dincolo de graniţele Uniunii Europene a principiului solidarităţii. Este un nou mod de a înţelege relaţiile internaţionale şi de a face politică internaţională prin substituirea argumentului forţei cu forţa argumentului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Variantă : *cooperare pentru dezvoltare.*

development policy

The European Union is the key player as regards international development aid. Its development co-operation objectives are poverty reduction, sustainable economic and social development, integration into the world economy, consolidation of democracy and of the rule of law, and respect for human rights. The foundations for these objectives are laid down in the Treaty establishing the European Community (Title XX).

The Union's development policy has developed gradually : it concerned at the outset only the overseas countries and territories associated with the Union and has now been extended to include all developing countries. These policies are one of the pillars of the Union's external relations, affording as it does a solution tailored to the needs of developing countries. (europa.eu)

politique de développement

L'Union européenne est le principal acteur en matière d'aide au développement dans le monde. La réduction de la pauvreté, le développement économique et social durable, l'intégration dans l'économie mondiale, le renforcement de la démocratie et de l'État de droit, et le respect des droits de l'homme sont les objectifs de la coopération au développement de l'Union dont les fondements sont posés par le Traité instituant la Communauté européenne (titre XX).

La politique de développement de l'Union a été élaborée progressivement : concernant à l'origine les pays et territoires d'outre-mer associés à l'Union, elle a été étendue et comprend aujourd'hui l'ensemble des pays en développement. Elle constitue ainsi un des piliers des relations extérieures de l'Union en apportant une réponse adaptée aux besoins des pays en développement. (europa.eu)

politica de protecție a consumatorului

Vezi *protecţia consumatorilor*

consumer protection policy

See *consumer protection*

politique de protection du consommateur

Voir *protection des consommateurs*

politica de protecție a mediului

Politica Uniunii Europene în domeniul mediului înconjurător are la bază articolul 174 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene, iar obiectivele sale sunt protejarea, îmbunătăţirea şi menţinerea calităţii mediului înconjurător, precum şi protejarea sănătăţii cetăţenilor. În cadrul acestei politici, se pune, de asemenea, accent pe folosirea prudentă şi raţională a resurselor naturale. Nu în ultimul rând, se aduce astfel o contribuţie la promovarea, pe plan internaţional, a măsurilor destinate să combată problemele legate de mediul înconjurător, la nivel regional şi global.

Politica Uniunii Europene în domeniul mediului are la bază principiul precauţiei, al acţiunii preventive, al corectării la sursă şi principiul „poluatorul plăteşte".

Al şaselea program-cadru de acţiune pentru mediul înconjurător, adoptat în 2002, a definit priorităţile şi obiectivele politicii europene în domeniul mediului până în 2010.

Acest program are patru domenii de acţiune prioritare : schimbarea climatică ; natura şi biodiversitatea ; mediul înconjurător, sănătatea şi calitatea vieţii ; resursele naturale şi deşeurile.

Acest plan este completat de şapte strategii tematice în următoarele domenii : poluarea atmosferică, deşeurile, mediul marin, solul, pesticidele, resursele naturale şi mediul înconjurător urban.

În ultimii 30 de ani, activităţile europene în domeniul mediului au trecut de la o abordare corectivă, prin care se urmărea rezolvarea unor probleme specifice, la o abordare orizontală, preventivă şi integrată. Tratatul de la Amsterdam a inclus conceptul de *dezvoltare durabilă* printre obiectivele Uniunii. Protecţia mediului a devenit astfel o componentă a altor politici comunitare, în special în domeniul transporturilor şi energiei.

Statele membre au posibilitatea de a aplica standarde mai stricte decât cele armonizate, cu condiţia ca ele să fie compatibile cu Tratatul şi să fie comunicate Comisiei.

Majoritatea actelor comunitare din acest domeniu au fost adoptate prin procedura de codecizie, cu excepţia unor domenii precum prevederile fiscale sau amenajarea teritoriului.

Începând din 1992, principalul instrument prin care Comisia Europeană a acordat finanţare pentru proiecte ce urmăresc protecţia mediului înconjurător a fost programul comunitar LIFE, prin care s-a finanţat, între altele, conservarea habitatelor, precum şi a faunei şi florei sălbatice aflate pe listele incluse în Directivele Păsări şi Habitat (LIFE-Natura), aplicarea politicii şi legislaţiei comunitare în domeniul mediului în statele membre şi în ţările candidate (LIFE-Mediu), dar şi proiecte de asistenţă tehnică de promovare a dezvoltării durabile în ţări terţe (LIFE-Ţări terţe). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

environment policy

The European Union's environment policy, based on Article 174 of the Treaty establishing the European Community, aims to preserve, protect and improve the quality of the environment and to protect human health. It also focuses on the careful and rational use of natural resources and contributes to promoting, at international level, measures intended to combat regional or global environmental problems.

It is based on the precautionary, preventive action, correction at source and „polluter pays" principles.

The Sixth Environment Action Programme, adopted in 2002, defines the priorities and objectives of European environmental policy until 2010, concentrating on four priority areas : climate change ; nature and biodiversity ; environment, health and quality of life ; and natural resources and wastes. It is complemented by seven thematic strategies in the following areas : atmospheric pollution, waste, the marine environment, soils, pesticides, natural resources and the urban environment.

Over the past thirty years, European environmental action has evolved from the resolution of certain specific problems to a more horizontal, preventive and integrated approach. The idea of „sustainable development" was enshrined as one of the objectives of the Union in the Amsterdam Treaty, and the mainstreaming of environmental

protection has been reinforced in other Community policies, in particular those pertaining to the internal market, transport and energy.

It has been made easier for a Member State to apply stricter standards than the harmonized standards, as long as they are compatible with the Treaty and communicated to the Commission.

Most of the Community acts in this area have been adopted in accordance with the co-decision procedure, with the exception of certain fields such as fiscal provisions, land use planning or areas that significantly affect Member States' choices with regard to energy. (europa.eu)

politique environnementale

La politique de l'Union européenne dans le domaine de l'environnement se fonde sur l'article 174 du Traité instituant la Communauté européenne. Elle vise la préservation, la protection et l'amélioration de la qualité de l'environnement, ainsi que la protection de la santé des personnes. Elle s'attache également à l'utilisation prudente et rationnelle des ressources naturelles. Enfin, elle contribue à la promotion, sur le plan international, de mesures destinées à faire face aux problèmes régionaux ou planétaires de l'environnement.

La politique environnementale est fondée sur les principes de précaution et d'action préventive, de correction à la source et de „pollueur-payeur".

Le sixième programme d'action pour l'environnement, adopté en 2002, définit les priorités et les objectifs de la politique environnementale européenne jusqu'en 2010. Il se concentre sur quatre domaines d'action prioritaires : le changement climatique, la biodiversité, l'environnement et la santé ainsi que la gestion durable des ressources et des déchets. Il est complété par sept stratégies thématiques qui portent sur les domaines suivants : la pollution atmosphérique, les déchets, l'environnement marin, les sols, les pesticides, les ressources naturelles et l'environnement urbain.

En trente ans, l'action environnementale européenne est passée d'une approche corrective visant certains problèmes spécifiques à une approche plus transversale, préventive et intégrée. La notion de *développement durable* a été inscrite dans les objectifs de l'Union par le Traité d'Amsterdam et l'intégration de la protection de l'environnement a été renforcée dans les autres politiques communautaires, notamment dans le cadre du marché intérieur, des transports et de l'énergie.

La possibilité pour un État membre d'appliquer des normes plus strictes que les normes harmonisées a été facilitée, dès lors qu'elles sont compatibles avec le traité et communiquées à la Commission.

La plupart des actes communautaires en matière d'environnement sont adoptés conformément à la procédure de codécision, à l'exception de certains domaines tels que les dispositions fiscales, d'aménagement du territoire ou qui affectent sensiblement les choix d'un État membre en matière d'énergie. (europa.eu)

politica de sănătate

Din punct de vedere istoric, politica de sănătate a Uniunii Europene decurge iniţial din prevederile Tratatelor CECO şi EURATOM privind sănătatea şi siguranţa, iar ulterior din considerente ţinând de Piaţa internă, unde libera circulaţie a persoanelor şi a bunurilor impunea o anumită coordonare a activităţilor din domeniul sănătăţii publice. Conform articolului 95 (100a), iniţial introdus prin Actul Unic European, în cadrul măsurilor de armonizare legislativă având drept scop realizarea Pieţei interne, baza propunerilor referitoare la sănătate şi siguranţă o va constitui un nivel ridicat de protecţie şi profilaxie.

Deşi este o politică publică aflată în competenţa naţională, există la nivelul Uniunii Europene programe de acţiune comună care definesc strategiile de dezvoltare a acestei politici. Astfel, ultimul program a fost adoptat în septembrie 2002, când Parlamentul European şi Consiliul au aprobat Decizia cu privire la programul de acţiune comunitară în domeniul sănătăţii publice (2003-2008). Acest program a intrat în vigoare pe data de 1 ianuarie 2003. El înlocuia cele opt programe anterioare de sănătate publică referitoare la promovarea sănătăţii, informarea, educaţia şi formarea profesională, cancer, prevenirea SIDA şi a altor boli transmisibile, precum şi a dependenţei de droguri, monitorizarea sănătăţii, prevenirea accidentelor, a bolilor rare şi a celor legate de poluare. Obiectivele generale ale noului program erau : îmbunătăţirea informării şi a cunoştinţelor în vederea promovării sănătăţii publice ; sporirea capacităţii de a răspunde rapid şi într-o manieră coordonată ameninţărilor la adresa sănătăţii ; promovarea sănătăţii şi prevenirea îmbolnăvirilor, acţionând asupra factorilor determinanţi din domeniul sănătăţii prin intermediul tuturor politicilor şi activităţilor specifice.

Prin acest program se dorea asigurarea unui nivel ridicat de protecţie a sănătăţii umane în definirea şi implementarea tuturor politicilor şi activităţilor comunitare, prin promovarea unei strategii integrate şi intersectoriale pentru sănătate şi combaterea inegalităţilor din domeniul sănătăţii, precum şi încurajarea cooperării între statele membre în domeniile acoperite de articolul 152 din Tratat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

health policy

From a historical point of view, the EU health policy initially results from the provisions of the ECSC and the EURATOM Treaties on health and safety, and subsequently from considerations regarding the Internal market, where the free movement of persons and goods imposed a certain co-ordination of the activities in the field of public health. According to Article 95 (100a), originally introduced by the Single European Act, in the context of the legislative harmonization measures aiming to achieve the internal market, the proposals relating to health and safety will be based on a high level of protection and prevention.

Although it is a public policy falling within national competence, at the EU level there are common action programmes that define strategies for this policy development. Thus, the latest such programme was adopted on 23 September 2002, when the European Parliament and the Council approved the decision regarding the Community Public Health Action Programme (2003-2008). This programme came into force on 1 January 2003. It replaces the previous eight public health programmes on health promotion, information, education and vocational training, cancer, prevention of AIDS and other

communicable diseases, drug addiction prevention, health monitoring, prevention of accidents, rare diseases and pollution-related diseases. The general objectives of the new Programme are : improving information and knowledge in view of promoting public health ; increasing the capacity to respond quickly and in a co-ordinated manner to health threats ; health promotion and disease prevention, acting on determinant health factors through all policies and activities.

The programme aims to contribute to : ensuring a high level of human health protection in the definition and implementation of all Community policies and activities, by promoting an integrated and cross-sectoral health strategy ; combating health inequalities and encouraging co-operation among Member States in the fields covered by Article 152 of the Treaty. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

politique de (la) santé

D'un point de vue historique, la politique de santé de l'UE est née initialement des prévisions du Traités CECA et EURATOM concernant la santé et la sécurité, et ultérieurement des considérants concernant le marché intérieur, où la libre circulation des personnes et des biens imposait une certaine coordination des activités dans le domaine de la santé publique. Conformément à l'article 95 (100a), introduit par l'Acte unique européen, dans les mesures d'harmonisation législative en vue de la réalisation du marché intérieur, le fondement des propositions concernant la santé et la sécurité sera le niveau élevé de protection et prophylaxie. En dépit du fait que c'est une politique publique de compétence nationale, au niveau de l'UE il y a des programmes d'action commune qui définissent les stratégies de développement de cette politique. Ainsi, le dernier programme de ce genre a été adopté le 23 septembre 2002, quand le Parlement européen et le Conseil ont approuvé la Décision concernant le programme d'action communautaire dans le domaine de la santé publique (2003-2008). Ce programme est entré en vigueur le 1er janvier 2003. Il remplace les 8 programmes de santé publique antérieurs concernant la promotion de la santé, l'information, l'éducation et la formation professionnelle, le cancer, la prévention du SIDA et d'autres maladies contagieuses, la prévention de la dépendance de drogues, la surveillance de la santé, la prévention des accidents, des maladies rares et des maladies environnementales.

Les nouveaux objectifs du nouveau programme sont : l'amélioration de l'information et des connaissances en vue de la promotion de la santé publique ; l'augmentation de la capacité de répondre rapidement et d'une manière coordonnée aux menaces à l'adresse de la santé ; la promotion de la santé et la prévention des maladies, en agissant sur les facteurs déterminants à travers l'ensemble des politiques et des activités.

Le programme vise à contribuer à : garantir un niveau élevé de protection de la santé humaine dans la définition et l'implémentation de toutes les politiques et les activités communautaires, à travers la promotion d'une stratégie intégrée et intersectorielle pour la santé ; la lutte contre les inégalités dans la santé et la promotion de la coopération entre les États membres dans les domaines couverts par l'article 152 du Traité. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

politica de vize

Regularizarea regimului vizelor a fost o temă dificilă pe tot parcursul procesului de comunitarizare a JAI. Dacă scopul spaţiului de libertate, securitate şi justiţie era asigurarea liberei circulaţii în interiorul Uniunii Europene, trebuiau asigurate măsuri adecvate de trecere a frontierelor exterioare, controlului la aceste graniţe şi regimului vizelor de călătorie (trei luni).

Astfel, în legătură cu trecerea frontierelor, Consiliul a adoptat măsuri prin unanimitate atunci când a fost vorba despre stabilirea normelor şi procedurilor pe care statele membre le aplicau la controalele efectuate la frontiere (articolul 62.2.a). La rândul său, Tratatul de la Amsterdam a adăugat obligativitatea Consiliului de a respecta competenţa statelor membre în privinţa acordurilor cu state terţe, singura condiţie pe care ele erau obligate să o respecte fiind de a nu intra în dezacord cu dreptul comunitar. O asemenea prevedere introducea, desigur, posibilitatea ca un stat membru să fie mai permisiv cu un stat terţ dacă avea o relaţie specială cu el (de exemplu, Marea Britanie, Franţa sau Spania cu statele terţe din zonele lor de influenţă).

În legătură cu regimul vizelor, Consiliul a adoptat normele legate de vizele de scurtă durată, adică sub trei luni (articolul 62.2.b), pentru restul vizelor fiecare stat membru având propria legislaţie. Mai mult decât atât, deşi se vorbea despre un spaţiu intern fără frontiere, viza pe termen lung era valabilă doar pentru statul care o eliberase, pentru călătoria în alt stat membru al Uniunii Europene fiind nevoie de altă viză din partea acestuia. Odată cu semnarea Tratatului de la Amsterdam s-a regularizat formatul uniform al vizelor, apărând astfel „viza Schengen". Existenţa vizei unice a impus însă şi existenţa unor liste cu statele ce aveau nevoie de viză şi cu cele care nu aveau nevoie, la acestea adăugându-se lista ţărilor cu care unele state membre ale Uniunii Europene aveau un acord special. Cele două liste erau adoptate de Consiliu în unanimitate şi puteau fi modificate, de asemenea, în unanimitate. Având în vedere existenţa unui regim special acordat cetăţenilor unor state terţe de unele state membre ale Uniunii Europene, ulterior a avut loc o armonizare suplimentară prin care se elimina a treia listă (numită şi gri), păstrându-se doar primele două. Mai trebuie adăugat faptul că aceste măsuri au fost adoptate înainte de trecerea celor cinci ani stabiliţi prin Tratat – altfel spus, comunitarizarea s-a realizat înainte de termenul maxim stabilit, ceea ce denotă dorinţa majorităţii membrilor Uniunii Europene de a comunitariza această politică.

Referitor la procedura şi condiţiile de obţinere a vizelor, precum şi la viza unică, se stabilise că, dacă în cinci ani Consiliul nu aproba în unanimitate respectivele măsuri, ele se comunitarizau automat, adică se trecea de la adoptarea deciziilor în unanimitate la propunerea Comisiei sau a statelor membre la adoptarea hotărârilor prin majoritate calificată şi codecizie a Parlamentului European şi a Consiliului la propunerea Comisiei. Un caz special îl constituiau Norvegia şi Islanda, care, deşi nu erau membre ale Uniunii Europene, aderaseră la Acordul Schengen, ceea ce le obliga să adopte aceleaşi politici ca şi UE. Mai trebuie adăugat faptul că, în anul 1996, s-a creat „viza de tranzit", care permitea tranzitarea unui aeroport de către persoane provenind din state terţe. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Schengen*

visa policy

The settlement of the visa regime was a difficult task throughout the process of JHA communitarisation. Since the purpose of the area of freedom, security and justice was to ensure the free movement inside the EU, there had to be provided adequate measures for crossing external borders and their control and the travel visa regime (three months).

Thus, in connection with border crossing, the Council unanimously adopted measures when it came to setting the rules and procedures, which the Member States applied to border checks (Article 62.2.a). In its turn, the Amsterdam Treaty added the obligation of the Council to respect the competence of the Member States concerning third country agreements, the only condition imposed to them being that they were not allowed to infringe Community law. Obviously, such a provision introduced the possibility for a Member State to be more permissive with a third country, if it had a special relation with that country (e.g. Great Britain, France or Spain with the third countries in their areas of influence).

Concerning the visa regime, the Council adopted rules related to short-term visas, that is under three months (Article 62.2.b), for the rest of the visas each Member State having its own legislation. Moreover, although there were talks about an area without internal frontiers, the long-term visa was valid only for the state that had issued it, travelling to another EU Member State requiring a visa from that state. After the signing of the Amsterdam Treaty the uniform visa format was settled and, in this way, the „Schengen visa" was created. However, the existence of the single visa also imposed the creation of a list of the states which needed a visa and of those which did not; there was also a list of the states with which some EU Member States had a special agreement. The two lists were adopted unanimously by the Council and could also be amended by unanimity. Given the existence of a special regime granted to the citizens of certain third countries by some EU Member States, subsequently a further harmonization took place, which eliminated the third list (also called the grey list), maintaining only the other two lists. There also must be added that these measures were adopted before the 5-year period, established by the Treaty, in other words the communitarisation was accomplished before the established deadline, which denotes the desire of most of the EU members to communitarise this policy.

Regarding the procedure and conditions for obtaining both visas and the single visa, it was established that, if in five years' time the Council had not approved unanimously those measures, they would be communitarised automatically; this meant a transition from unanimously taken decisions at the proposal of the Commission or of the Member States to decisions adopted through qualified majority and co-decision of the European Parliament and the Council, at the proposal of the Commission. A special case was constituted by Norway and Iceland, which, although they were not EU members, had joined the Schengen Agreement, which compelled them to adopt the same policies as the EU. It should be added that, in 1996, it was created the „transit visa", which allowed airport transit by persons coming from third countries. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

See also *Schengen*

politique des visas

La régulation du régime des visas a été un sujet difficile tout le long du processus de communautarisation du JAI. Si le but d'un espace de liberté, de sécurité et de justice était de garantir la libre circulation à l'intérieur de l'UE, il fallait assurer des mesures adéquates pour le passage des frontières extérieures, leur contrôle et le régime des visas touristiques (trois mois).

Ainsi, pour ce qui est du passage des frontières, le Conseil a adopté des décisions à l'unanimité quand il s'agissait de l'établissement des normes et procédures que les États membres appliquaient au contrôle à la frontière (article 62.2.a). Le Traité d'Amsterdam a ajouté l'obligation pour le Conseil de respecter la compétence des États membres en ce qui concerne les accords avec les pays tiers, la seule condition qu'ils devaient respecter étant de ne pas être en contradiction avec le droit communautaire. Une telle stipulation introduisait, certes, la possibilité pour un État d'être plus permissif avec un État tiers s'ils entretenaient une relation spéciale (par exemple, la Grande Bretagne, la France ou l'Espagne avec les pays tiers de leur zone d'influence).

Quant au régime des visas, le Conseil a adopté les normes concernant les visas de courte durée, c'est-à-dire de moins de trois mois (article 62.2.b), tandis que pour le reste des visas chaque État avait sa propre législation. En plus, en dépit du fait qu'on parlait d'un espace sans frontières intérieures, le visa de longue durée était valable seulement sur le territoire de l'État qui l'avait délivré, pour le voyage dans un autre État de l'UE étant nécessaire un autre visa, délivré par celui-ci. Le Traité d'Amsterdam régularisait le format uniforme des visas, avec l'introduction du bien-connu „visa Schengen". L'existence d'un visa unique a imposé aussi l'existence des listes avec les États qui avaient besoin de visa et de ceux qui n'en avaient pas, auxquelles s'ajoute la liste des États avec lesquels certains États membres avaient un accord spécial. Les deux listes étaient adoptées par le Conseil à l'unanimité et ne pouvaient être modifiées qu'à l'unanimité. Compte tenu de l'existence d'un régime spécial octroyé aux citoyens de certains États tiers par certains États membres de l'UE, une harmonisation spéciale a été décidée ultérieurement, qui éliminait la troisième liste (aussi connue comme la liste grise) et qui gardait seulement les deux premières. Il faut aussi ajouter que ces mesures ont été adoptées avant le délai de 5 années établi par le Traité, autrement dit la communautarisation a été réalisée avant le délai maximum, ce qui dénote la volonté de la majorité des États membres de l'UE de communautariser cette politique. En ce qui concerne la procédure et les conditions d'octroi des visas et du visa unique, on a décidé que, si dans un délai de 5 ans le Conseil n'approuvait pas à l'unanimité les mesures respectives, elles se communautarisaient automatiquement, c'est-à-dire on passait de l'adoption des décisions à l'unanimité sur proposition de la Commission ou des États membres, à l'adoption des décisions à la majorité qualifiée et codécision du PE et du Conseil sur proposition de la Commission. Un cas spécial était représenté par la Norvège et l'Islande qui, même s'ils n'avaient pas la qualité de membres de l'UE, avaient signé l'Accord de Schengen qui les obligeait à adopter les mêmes politiques que l'UE. Il faut aussi ajouter qu'en 1996 le „visa de transit" a été créé, qui permettait le transit d'un aéroport par des ressortissants des États tiers. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *Schengen*

politica economică

Politica economică şi monetară apare cu ocazia Tratatului de la Maastricht din 1992 şi se dezvoltă prin cel de la Amsterdam din 1977, decizia de a „inventa" o asemenea politică având, între altele, legătură cu existenţa unor mari decalaje între dezvoltarea Uniunii Europene şi a Statelor Unite : produsul intern brut european crescuse în ultimele decenii cu 2%, iar în SUA cu 2,5% ; raportul populaţie ocupată/populaţie activă era cu 15% inferior în UE celui înregistrat în SUA.

Conform articolului 2 al TUE, obiectivele politicii economice şi monetare erau : promovarea progresului economic şi social ; asigurarea unui nivel înalt de ocupare a forţei de muncă ; crearea condiţiilor pentru o dezvoltare susţinută prin realizarea spaţiului intern fără frontiere ; întărirea coeziunii economico-sociale ; stabilirea unei uniuni economice şi monetare, inclusiv apariţia, la un moment dat, a monedei unice.

În completarea acestor obiective, Strategia de stabilitate şi creştere economică de la Lisabona din anul 2000 adaugă transformarea Uniunii Europene într-o economie bazată pe cunoaştere, dinamică şi competitivă, capabilă de o creştere sustenabilă menită să creeze mai multe locuri de muncă şi o îmbunătăţire a nivelului de coeziune socială. Strategiile ce trebuie urmate de către autorităţile publice sunt următoarele : stabilirea unui cadru macroeconomic de stabilitate ; stimularea investiţiilor în vederea asigurării creşterii economice şi a creării unor noi locuri de muncă ; stabilirea unor politici inteligente în sectorul impozitării şi al cheltuielilor publice.

Uniunea Economică şi Monetară (UEM) implică o coordonare strânsă a politicilor economice naţionale. Concret, Consiliul elaborează, prin vot în majoritate calificată şi în baza unei recomandări a Comisiei, un proiect de orientări generale pe care le trimite Consiliului European. În baza concluziilor sale, Consiliul Uniunii Europene adoptă apoi, tot prin vot în majoritate calificată, o recomandare ce stabileşte orientările generale de politică economică ale statelor membre, precum şi ale Comunităţii şi informează Parlamentul European în acest sens (articolul 99 al Tratatului CE). Aceste orientări generale constituie elementul central al coordonării politicilor economice.

Pe lângă aceste orientări, Tratatul CE include în Titlul VII alte prevederi referitoare la politica economică, între care : *supravegherea multilaterală* – statele membre, reunite în cadrul Consiliului Uniunii Europene, monitorizează evoluţia economică şi aplicarea orientărilor generale de politică economică, putând adresa recomandări guvernului unui stat membru, dacă se constată că nu urmăreşte aceste orientări ; *procedura aplicabilă deficitelor excesive* – statele membre trebuie să evite deficitele publice excesive, iar Comisia Europeană este cea care asigură respectarea acestui principiu ; *asistenţa financiară* – dacă un stat membru se confruntă cu probleme grave, Consiliul îi poate acorda asistenţă financiară, în anumite condiţii ; *interdicţia de a-şi asuma angajamente ale altor state membre* – nici Comunitatea şi nici statele sale membre nu îşi pot asuma angajamentele unui anumit stat membru ; *interzicerea accesului la privilegii* – este interzisă acordarea unui acces privilegiat la finanţarea organismelor, a autorităţilor şi întreprinderilor publice.

Tratatul CE include şi prevederi instituţionale aplicabile Băncii Centrale Europene, precum şi prevederi de tranziţie pentru aplicarea diferitelor stadii ale Unităţii Economice şi Monetare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Uniunea Economică şi Monetară (UEM)*

economic policy

Economic and Monetary Union (EMU) implies close co-ordination of national economic policies, which have thus become a matter of common concern. In practical terms, the Council, acting by a qualified majority on a recommendation from the Commission, formulates draft guidelines that are sent to the European Council. In the light of the latter's conclusions, the Council, again acting by qualified majority, adopts a recommendation setting out the Broad Economic Policy Guidelines (BEPG) of the Member States and the Community and informs the European Parliament (Article 99 of the EC Treaty). These annual broad guidelines are the central element of co-ordination for the Union's economic policies.

In addition to these guidelines, the EC Treaty lays down other economic policy provisions in Title VII, including: multilateral surveillance – the Member States, meeting within the Council, monitor economic developments and the application of the Broad Economic Policy Guidelines (they may issue recommendations to the government of a Member State which is failing to comply with the guidelines); the excessive-deficit procedure – the Member States must avoid excessive government deficits, and it is up to the Commission to ensure that this principle is complied with; financial assistance – when a Member State is experiencing severe difficulties, the Council is able, under certain conditions, to grant it financial assistance; prohibition against assuming the commitments of other Member States – the Community or the Member States may not assume the commitments of other Member States; prohibition of privileged access – it is prohibited to grant public bodies, authorities or undertakings privileged access to finance.

The EC Treaty also lays down the institutional provisions applicable to the European Central Bank and the transitional provisions necessary for the implementation of the various stages of EMU.

The Treaty of Lisbon, which is now in the process of ratification, gives Member States belonging to the Euro-zone greater autonomy to settle certain issues amongst themselves. In addition, the Commission's role will be enhanced in the excessive-deficit procedure. Finally, the Treaty will simplify the existing texts significantly. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

See also *Economic and Monetary Union (EMU)*

politique économique

L'Union économique et monétaire (UEM) implique une étroite coordination des politiques économiques nationales qui sont désormais devenues une question d'intérêt commun. Afin de concrétiser cette coordination, le Conseil des Ministres, statuant à la majorité qualifiée sur recommandation de la Commission, élabore un projet de grandes orientations qui est transmis au Conseil européen. Sur la base des conclusions de celui-ci, le Conseil des Ministres, statuant à la majorité qualifiée, adopte une recommandation fixant les grandes orientations des politiques économiques (GOPE) des États membres et de la Communauté, et en informe le Parlement européen (article 99 du Traité CE). Ces grandes orientations annuelles constituent le maillon central de la coordination des politiques économiques de l'Union.

Outre ces grandes orientations, le Traité CE (titre VII) prévoit d'autres dispositions concernant les politiques économiques, notamment : la surveillance multilatérale – les États membres, réunis au Conseil, surveillent l'évolution économique et l'application des grandes orientations des politiques économiques (ils peuvent adresser des recommandations au gouvernement d'un État membre qui ne suit pas ces orientations) ; la procédure sur les déficits excessifs – les États membres doivent éviter les déficits publics excessifs et il appartient à la Commission de veiller à ce que ce principe soit respecté ; l'assistance financière – lorsqu'un État membre connaît de graves difficultés, le Conseil peut lui accorder une assistance financière, soumise à conditions ; l'interdiction de prendre en charge des engagements d'autres États membres – la Communauté ou les États membres ne prennent pas en charge les engagements pris par un autre État membre ; l'interdiction d'accès privilégié – il est interdit d'accorder aux organes, administrations ou entreprises publiques un accès privilégié au financement.

Le Traité CE spécifie également les dispositions institutionnelles relatives à la Banque centrale européenne et les dispositions transitoires nécessaires pour la mise en œuvre des différentes étapes de l'UEM.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit une plus grande autonomie des États membres de l'eurozone qui pourront trancher certaines questions entre eux. De plus, le rôle de la Commission sera renforcé en ce qui concerne la procédure sur les déficits excessifs. Au final, le Traité apportera une simplification majeure des textes existants. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *Union économique et monétaire (UEM)*

politica educațională

Organizarea sistemului educaţional şi de formare, precum şi conţinutul curriculumului intră în responsabilitatea fiecărui stat membru. Conform articolului 149 al Tratatului CE, Comunitatea are rolul de a contribui la dezvoltarea calităţii educaţiei, prin încurajarea cooperării între statele membre şi, dacă este necesar, prin sprijinirea şi completarea acţiunii lor.

Prin acţiunile sale, Comunitatea urmăreşte : să dezvolte dimensiunea europeană a educaţiei ; să stimuleze mobilitatea şi să promoveze cooperarea la nivel european, precum şi internaţional ; să dezvolte schimbul de informaţii pe teme comune sistemelor de educaţie din statele membre.

Astfel, Uniunea are la dispoziţie o serie de instrumente specifice de cooperare, prin care se promovează, între altele, învăţarea limbilor străine şi recunoaşterea calificărilor : programele de acţiune la nivelul Uniunii Europene (Erasmus, Jean Monnet etc.) şi programe de cooperare internaţională în domeniul învăţământului superior, cum ar fi Erasmus Mundus.

Educaţia este inclusă între obiectivele Strategiei de la Lisabona (prin care Uniunea Europeană urmăreşte să devină cea mai competitivă şi mai dinamică economie din lume bazată pe cunoaştere). În acest context, Comisia a consolidat cooperarea politică în domeniul educaţiei, în special prin metoda deschisă de coordonare. (infoeuropa.ro)

education policy

Each Member State is responsible for the organization of its education and training systems and the content of teaching programmes. In accordance with Article 149 of the EC Treaty, the Community's role is to contribute to the development of quality education by encouraging co-operation between Member States and, if necessary, by supporting and supplementing their action. The Community aims specifically to develop the European dimension in education and the exchange of information on issues common to education systems in the Member States.

It also aims to stimulate mobility and to promote co-operation at European and international levels. The European Union has at its disposal a number of specific tools which also aim to foster mutual understanding, the learning of foreign languages and the use of new technologies, while promoting the recognition of skills and qualifications.

On the one hand, there is the Lifelong Learning Programme for action at EU level, comprising the following sectoral programmes: Comenius (pre-school and school education), Erasmus (higher education, higher vocational education and training), Leonardo da Vinci (vocational education and training other than at higher level), Grundtvig (adult education), the transversal programme (areas which fall outside of the four preceding programmes), and the Jean Monnet programme (European university integration and support for certain key institutions and associations active in education at European level).

On the other hand, there are the programmes involving international co-operation in higher education, such as the Erasmus Mundus programme between the European Union and third countries, the objective of which is to improve the quality of higher education in Europe and to make it a centre of excellence. In addition, the regional programmes Tempus (Western Balkans, Eastern Europe, Central Asia and Mediterranean Partner Countries), Alfa (Latin America), and Asia-link (Asia) involve modernising higher education in the partner countries.

Education is part of the drive to achieve the goals of the Lisbon Strategy (to become the most competitive and dynamic knowledge-based economy in the world). In this context, the Commission has stepped up policy co-operation in the field of education, particularly through the open method of co-ordination. (europa.eu)

politique de l'éducation

Chaque État membre est responsable de l'organisation de ses systèmes d'éducation et de formation, et du contenu des programmes. Selon l'article 149 du Traité instituant la Communauté européenne (TCE), le rôle de la Communauté est de contribuer au développement d'une éducation de qualité en encourageant la coopération entre États membres et, si nécessaire, en appuyant et complétant leur action. L'action de la Communauté vise notamment à développer la dimension européenne dans l'éducation ainsi que l'échange d'informations sur les questions communes aux systèmes d'éducation des États membres.

Elle vise également à favoriser la mobilité et à promouvoir la coopération européenne et internationale. L'Union dispose de moyens spécifiques qui ont également pour objectif d'encourager la compréhension mutuelle, l'apprentissage des langues étrangères et

l'utilisation des nouvelles technologies ainsi que de promouvoir la reconnaissance des qualifications et des compétences.

D'une côté, il y a le programme d'action pour l'éducation et la formation tout au long de la vie au niveau de l'Union qui comprend des programmes sectoriels : Comenius (enseignement préscolaire et scolaire), Erasmus (enseignement supérieur, éducation et formation professionnelles de niveau supérieur), Leonardo da Vinci (éducation et formation professionnelles autres que de niveau supérieur), Grundtvig (éducation des adultes), le programme transversal (domaines n'entrant pas dans les quatre précédents programmes), le programme Jean Monnet (intégration européenne universitaire, soutien aux établissements et associations agissant dans le domaine de l'éducation au niveau européen).

De l'autre côté, il y a les programmes de coopération internationale au niveau de l'enseignement supérieur comme le programme Erasmus Mundus entre l'Union et les pays tiers dont l'objectif est d'améliorer la qualité de l'enseignement supérieur européen et d'en faire un pôle d'excellence. De plus, les programmes régionaux Tempus (Balkans occidentaux, Europe orientale, Asie centrale et partenaires méditerranéens), Alfa (Amérique latine), Asia-link (Asie) portent sur la modernisation de l'enseignement supérieur dans les pays partenaires.

L'éducation s'insère dans la réalisation des objectifs de la Stratégie de Lisbonne (devenir l'économie de la connaissance la plus compétitive et la plus dynamique du monde). Dans ce contexte, la Commission a renforcé la coopération politique dans le domaine de l'éducation, notamment au moyen de la méthode ouverte de coordination. (europa.eu)

politica energetică

Scopul politicii Uniunii Europene în domeniul energiei este să creeze o economie bazată pe consum redus de energie, mai durabilă, mai sigură şi mai competitivă.

Pentru a atinge scopul stabilit al politicii energetice, Uniunea Europeană trebuie să facă faţă mai multor provocări în acest domeniu: schimbarea climatică, garantarea securităţii furnizării de energie, investiţii în cercetare şi dezvoltare, crearea pieţei interne a energiei.

O importanţă deosebită este acordată diversificării surselor de energie, din zăcăminte (cărbune, gaz, petrol), nucleare sau regenerabile (energie solară, eoliană, geotermică, hidraulică etc.).

Tratatele de instituire a Comunităţilor Europene nu au prevăzut o politică comunitară în domeniul energiei. La începuturile construcţiei europene au fost create însă două structuri instituţionale cu activitate în acest domeniu (cărbune, respectiv energie atomică): în 1951, a fost semnat Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), care a intrat în vigoare pe 23 iulie 1952 şi a expirat după 50 de ani, în 2002, activitatea sa fiind preluată de CE; în 1957, a fost semnat Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (CEEA sau EURATOM), care a intrat în vigoare pe 1 ianuarie 1958.

Tratatele care au fost semnate ulterior nu au prevăzut o bază juridică specifică pentru politica comunitară în domeniul energiei, bazele sale rămânând, în continuare, Tratatul EURATOM şi o serie de prevederi ale capitolelor din Tratatul de instituire a Comunităţii Europene referitoare la Piaţa internă, respectiv la mediu.

În 2003 a fost lansat programul de acţiune „Energie inteligentă - Europa" (2003-2006), cu următoarele priorităţi: consolidarea sprijinului european în promovarea surselor de energie regenerabile (ALTENER) şi a eficienţei energetice (SAVE), reorientând acţiunea internaţională spre aceste două priorităţi (COOPENER). Începând din 2007, programul „Energie inteligentă - Europa" este inclus în Programul-cadru pentru Competitivitate şi Inovare (2007-2013), contribuind la atingerea obiectivelor politicii Uniunii Europene în domeniul energiei. (infoeuropa.ro)

energy policy

The aim of the European energy policy is to develop a low-energy economy which is safer, more sustainable and more competitive.

To achieve this, the European Union (EU) will have to deal with a number of difficult issues: climate change; guaranteeing a secure energy supply; investing in research and development in the field of energy efficiency, renewable energy and new technologies, in particular low-carbon technologies and achieving the internal market in energy.

The EU is aware of the importance of diversifying its range of energy sources, and is looking not only at fossil fuels (coal, gas and oil), but also at nuclear energy and renewable energy (solar, wind-power, biomass, geothermal, hydro-electric, tidal).

The presentation of a common energy policy in January 2007 placed energy back at the heart of the Community's action - the treaties creating the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty) and the European Atomic Energy Community (EURATOM) in 1951 and 1957 respectively formed the basis for subsequent European integration.

The Treaties establishing the European Community did not provide a specific legal basis for Community energy policy, the underlying principles of which are still based on the EURATOM Treaty and on a number of provisions contained in the chapters on the Internal market and the environment.

The Intelligent Energy - Europe programme, which comes under the framework programme for innovation and competitiveness (2007-2013), provides Community funding to help achieve the Union's objectives in the field of sustainable energy. (europa.eu)

politique de l'énergie

La politique européenne de l'énergie tend à mettre en place une économie à faible consommation d'énergie, plus durable, plus sûre et plus compétitive.

L'Union européenne (UE) doit pour cela relever plusieurs défis: lutter contre le changement climatique; garantir la sécurité de l'approvisionnement énergétique; investir dans la recherche et le développement en matière d'efficacité énergétique, d'énergies renouvelables et de nouvelles technologies, en particulier de technologies à faible taux d'émission de carbone et réaliser le marché intérieur de l'énergie.

Attentive à la diversification du bouquet énergétique, l'UE s'intéresse à l'ensemble des sources d'énergie, qu'elles soient d'origine fossile (charbon, gaz et pétrole),

nucléaire ou renouvelable (solaire, éolienne, issue de la biomasse, géothermique, hydraulique, marémotrice).

La présentation d'une politique commune de l'énergie en janvier 2007 replace l'énergie au cœur de l'action européenne. Les Traités instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA) et la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM), respectivement en 1951 et 1957 étaient à la base du projet européen.

Le Traité instituant la Communauté européenne ne prévoit pas de base juridique spécifique pour la politique communautaire de l'énergie. Ses fondements restent liés au Traité EURATOM et à quelques dispositions dispersées dans les chapitres „marché intérieur" et „environnement".

Le programme „Énergie intelligente - Europe", du programme-cadre pour l'innovation et la compétitivité (CIP) (2007-2013), offre un soutien financier communautaire à la réalisation des objectifs dans le domaine de l'énergie durable. (europa.eu)

politica europeană de securitate şi apărare (PESA)

Politica externă şi de securitate comună (PESC) a Uniunii Europene include elaborarea treptată a unei politici de apărare comune care ar putea conduce, în timp, la o apărare comună. Politica europeană de securitate şi apărare (PESA) urmăreşte să permită Uniunii să-şi dezvolte capacităţile civile şi militare de gestionare a crizelor şi prevenire a conflictelor la nivel internaţional, contribuind astfel la menţinerea păcii şi a securităţii internaţionale, în conformitate cu Carta Naţiunilor Unite.

PESA nu implică crearea unei armate europene şi are o evoluţie compatibilă şi coordonată cu NATO.

Tratatul de la Maastricht, semnat în 1992 şi intrat în vigoare în 1993, a inclus în Titlul V primele prevederi cu privire la responsabilităţile Uniunii în domeniul securităţii şi posibilitatea creării în viitor a unei politici de apărare comune.

Prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (1999), au fost incluse noi responsabilităţi în Titlul V al Tratatului privind Uniunea Europeană. Este vorba despre operaţiuni umanitare şi de salvare, de menţinere a păcii şi folosire a forţelor de luptă în gestionarea crizelor, inclusiv în operaţiunile de menţinere a păcii, cunoscute sub numele Misiuni Petersberg. Pe lângă operaţiunile de gestionare a crizelor civile şi militare, există şi o componentă de prevenire a conflictelor.

Comitetul Politic şi de Securitate (COPS), Comitetul Militar al Uniunii Europene şi Statul-Major Militar al Uniunii Europene sunt structuri politice şi militare permanente, în a căror responsabilitate intră o politică de apărare a UE autonomă şi operativă.

În decembrie 1999, Consiliul European de la Helsinki a stabilit *obiectivul global* - cu alte cuvinte, Uniunea poate disloca, în termen de 60 de zile şi pentru o durată de cel puţin un an, până la 60 000 de persoane.

Consiliul European de la Göteborg, din iunie 2001, şi-a manifestat dorinţa de a îmbunătăţi capacităţile Uniunii Europene în domeniul prevenirii conflictelor şi al gestionării crizelor prin mijloace militare şi civile.

Prin Tratatul de la Nisa, semnat în 2001 şi intrat în vigoare în 2003, COPS derulează operaţiunile de gestionare a crizelor, care rămân însă în responsabilitatea Consiliului Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona menţionează obiectivul de punere în aplicare a unei adevărate apărări comune europene. Se prevede actualizarea Misiunilor Petersberg şi se introduc două noi clauze: o clauză de apărare reciprocă şi una de solidaritate în caz de atac terorist sau de catastrofă naturală ori provocată de om. Este, de asemenea, prevăzută posibilitatea de a repartiza o responsabilitate militară unui grup de state membre sau de a stabili o cooperare structurală permanentă în domeniul apărării. Aceste măsuri ar permite unor state membre să avanseze mai rapid spre realizarea obiectivului de apărare comună. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Comitetul Politic şi de Securitate (COPS)*

European security and defence policy (ESDP)

The European Union's common foreign and security policy (CFSP) includes the gradual framing of a common defence policy which might in time lead to a common defence. The European security and defence policy (ESDP) aims to allow the Union to develop its civilian and military capacities for crisis management and conflict prevention at international level, thus helping to maintain peace and international security, in accordance with the United Nations Charter. The ESDP, which does not involve the creation of a European army, is developing in a manner that is compatible and co-ordinated with NATO.

The principles and objectives of the CFSP are to safeguard the common values, fundamental interests, independence and integrity of the Union, in conformity with the principles of the UN Charter; to strengthen the security of the Union in all ways; to preserve peace and strengthen the international community, in accordance with the principles of the UN Charter; to promote international co-operation and to develop and consolidate democracy and the rule of law, and respect for human rights and fundamental freedoms.

The Maastricht Treaty (1992) was the first to include provisions on the Union's responsibilities in terms of security and the possibility of a future common defence policy. With the entry into force of the Treaty of Amsterdam (1999), new tasks have been included in the Treaty on European Union (Title V). This important innovation relates to humanitarian and rescue operations, peacekeeping operations and the use of combat forces in crisis management, including peacemaking operations (known as „Petersberg tasks"). In addition to these civilian and military crisis management operations, the ESDP includes a „conflict prevention" component. The Political and Security Committee (PSC), the EU Military Committee (EUMC) and EU Military Staff (EUMS) are the permanent political and military structures responsible for an autonomous, operational EU defence policy. In December 1999, the Helsinki European Council established the „global objective", in other words the Union must be able to deploy up to 60,000 persons within 60 days and for at least one year.

At the Göteborg European Council of June 2001, the European Council spoke of its willingness to improve EU capacities in the fields of conflict prevention and crisis management, making use of military and civilian means.

The Treaty of Nice (2001) gave the PSC charge of crisis management operations, although the Council retained responsibility.

The Treaty of Lisbon, currently being ratified, clearly states the goal of establishing a genuine common European defence. It updates the Petersberg tasks and inserts two clauses : a mutual defence clause and a solidarity clause in the event of terrorist attacks or natural or man-made disasters. It also provides for military tasks to be assigned to a group of Member States or the establishment of a „permanent structured co-operation" in the defence field. These measures would allow some Member States to move faster towards the goal of a common European defence. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Political and Security Committee (PSC)*

politique européenne de sécurité et de défense (PESD)

La politique étrangère et de sécurité commune (PESC) de l'Union européenne inclut la définition progressive d'une politique de défense commune qui pourrait conduire, le moment venu, à une défense commune. La politique européenne de sécurité et de défense (PESD) a pour objectif de permettre à l'Union de développer ses capacités civiles et militaires de gestion des crises et de prévention des conflits à l'échelle internationale. Elle contribue ainsi au maintien de la paix et de la sécurité internationales, conformément à la charte des Nations unies. La PESD, qui n'implique pas la création d'une armée européenne, évolue de façon compatible et coordonnée avec l'OTAN.

La PESC a pour principes et pour objectifs de : sauvegarder les valeurs communes, les intérêts fondamentaux, l'indépendance et l'intégrité de l'Union, conformément aux principes de la charte des Nations Unies ; renforcer la sécurité de l'UE sous toutes ses formes ; maintenir la paix et renforcer la sécurité internationale, conformément aux principes de la charte des Nations unies ; promouvoir la coopération internationale ; et développer et renforcer la démocratie et l'État de droit ainsi que le respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Le Traité de Maastricht (1992) a été le premier à contenir des dispositions sur la responsabilité de l'Union en termes de sécurité et sur l'éventualité d'une politique commune de défense. Suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (1999), de nouvelles missions ont été incluses dans le Traité sur l'Union européenne (titre V). Cette innovation importante concerne les missions humanitaires et d'évacuation, les missions de maintien de la paix ainsi que les missions de forces de combat pour la gestion des crises, y compris les missions de rétablissement de la paix (missions dites de Petersberg). À ces missions de gestion des crises civiles et militaires, s'ajoute la composante „prévention des conflits" de la PESD. Le Comité politique et de sécurité (COPS), le Comité militaire de l'UE (CMUE) et l'état major militaire de l'UE (EMUE) constituent les structures politiques et militaires permanentes consacrant une politique de défense autonome et opérationnelle de l'Union. Par ailleurs, le Conseil européen d'Helsinki en décembre 1999 a instauré „l'objectif global", c'est-à-dire le pouvoir de l'Union de déployer, dans un délai de 60 jours et pendant au moins un an, jusqu'à 60 000 hommes.

Lors du Conseil européen de Göteborg (juin 2001), le Conseil européen a manifesté sa volonté d'améliorer les capacités de l'UE dans les domaines de la prévention des conflits et de la gestion des crises avec des moyens militaires et civils.

Le Traité de Nice (2001) a attribué au COPS la charge des opérations de gestion de crises, toujours sous la responsabilité du Conseil.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, indique clairement l'objectif de parvenir à la mise en place d'une vraie défense commune européenne. Elle prévoit la mise à jour des missions de Petersberg et l'introduction de deux clauses : une clause de défense mutuelle et une clause de solidarité en cas d'attaque terroriste ou de catastrophe naturelle ou humaine. En outre, elle prévoit la possibilité de confier une tâche militaire à un groupe d'États membres ou d'établir une „coopération structurée permanente" dans le domaine de la défense. Ces mesures permettraient à certains États membres de s'approcher plus rapidement de l'objectif d'une défense commune européenne. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *Comité politique et de sécurité (COPS)*

politica europeană de vecinătate (PEV; ENP)

Prin politica europeană de vecinătate se urmăreşte stabilirea unor relaţii privilegiate cu ţările vecine din estul Europei, sudul Mediteranei şi Caucazul de Sud : Algeria, Armenia, Azerbaidjan, Autoritatea Palestiniană, Belarus, Egipt, Georgia, Iordania, Israel, Liban, Libia, Maroc, Moldova, Siria, Tunisia şi Ucraina. Aceste ţări nu au perspectiva aderării la Uniunea Europeană.

Această politică a fost creată în 2003 pentru a putea să se împartă beneficiile extinderii cu ţările vecine şi să se evite apariţia unor noi diviziuni, fiind parte a strategiei europene de securitate.

Politica europeană de vecinătate se axează pe consolidarea relaţiilor existente cu diferite ţări vecine ale Uniunii Europene, în scopul promovării democraţiei, libertăţii, prosperităţii, securităţii şi stabilităţii. Stabilirea unor astfel de relaţii depinde de existenţa interesului comun de a respecta o serie de valori, precum democraţia, statul de drept, drepturile omului, buna guvernare, principiile economiei de piaţă şi dezvoltarea durabilă.

Această politică este aplicată printr-o serie de planuri de acţiune bilaterală ce reflectă nevoile ţărilor vecine şi interesele comune cu Uniunea Europeană. Aceste planuri de acţiune stabilesc un program de lucru pentru o perioadă de trei până la cinci ani, incluzând reforme politice şi economice, alinierea legislaţiei naţionale la cea comunitară, participarea la anumite programe comunitare şi dezvoltarea sau consolidarea cooperării şi a dialogului.

Ţările vecine beneficiază de asistenţă financiară şi tehnică, în special prin Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP), care se derulează în perioada 2007-2013 şi care înlocuieşte programele TACIS şi MEDA, derulate în perioada 2000-2006. În ultima vreme, PEV este tot mai criticată, în special de statele din estul Europei, care o consideră o încercare a Uniunii Europene de a le îndepărta de la aderare, singura alternativă acceptabilă pentru ele. Republica Moldova, Ucraina şi alte ţări consideră că PEV nu trebuie să constituie un scop în sine, ci doar o etapă spre un nou tip de acorduri care să prevadă explicit posibilitatea aderării la UE. O altă nemulţumire a acestor state o constituie exact alăturarea lor statelor din bazinul Mării Mediterane cu care UE dezvoltă relaţii de cooperare politică şi colaborare economică, statele foste comuniste

din Est considerând că „problematica Barcelona" e mult diferită de cea cu care se confruntă ele şi că deci această alăturare dăunează relaţiilor lor cu UE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

European neighbourhood policy (ENP)

The European neighbourhood policy (ENP) seeks to establish special relations with the neighbouring countries in Eastern Europe, the Southern Mediterranean and the Southern Caucasus for which accession is not in prospect. It was instituted as early as 2003 to share the benefits of enlargement with the neighbouring countries and avoid the emergence of new divisions, and forms part of the European security strategy.

The ENP focuses on promoting democracy, freedom, prosperity, security and stability while building on existing relations with the various neighbouring countries. However, the establishment of such special relations depends on a mutual interest in upholding common values : democracy, the rule of law, human rights, good governance, the principles of a market economy and sustainable development.

The policy is put into effect by means of bilateral action plans reflecting the needs of the neighbour concerned and the reciprocal interests of that country and the Union. These plans set out an agenda for a period of three to five years, covering political and economic reforms, closer alignment of legislation with that of the Community, participation in certain Community programmes and the development or strengthening of co-operation and dialogue.

The pre-ENP bilateral agreements serve as a framework for pursuing the policy. The neighbouring countries also benefit from financial and technical assistance, mainly through the European neighbourhood and partnership instrument (ENPI) for the period 2007-2013 (replacing the TACIS and MEDA programmes from 2000 to 2006). (europa.eu)

politique européenne de voisinage (PEV)

La politique européenne de voisinage (PEV) vise à établir des relations privilégiées avec les pays voisins de l'Europe de l'Est, du Sud de la Méditerranée et du Caucase méridional qui n'ont pas de perspective d'adhésion. Développée dès 2003 pour partager avec les pays voisins les bénéfices de l'élargissement et éviter l'apparition de nouvelles divisions, la PEV s'inscrit dans le cadre de la stratégie européenne de sécurité.

La PEV se concentre sur la promotion de la démocratie, des libertés, de la prospérité, de la sécurité et de la stabilité tout en allant au-delà des relations déjà établies avec chaque pays voisin. Toutefois, l'établissement de ces relations privilégiées est conditionné par l'intérêt mutuel à respecter des valeurs communes, à savoir la démocratie, l'État de droit, les droits de l'homme, la bonne gouvernance, les principes d'une économie de marché et le développement durable.

La PEV est mise en œuvre au moyen de plans d'action bilatéraux basés sur les besoins du pays voisin concerné et sur les intérêts réciproques de ce dernier et de l'Union. Ces plans d'action établissent un agenda de travail pour une période de trois à cinq ans concernant les réformes politiques et économiques, le rapprochement des législations avec la législation communautaire, la participation à certains programmes communautaires et le développement ou le renforcement de coopérations et de dialogues.

Les accords bilatéraux préexistants à la PEV servent de cadre de mise en œuvre de la PEV. Les pays voisins bénéficient également d'une assistance financière et technique, principalement à travers l'Instrument européen de voisinage et de partenariat (ENPI) pour la période 2007-2013 (remplaçant les programmes TACIS et MEDA de 2000 à 2006). (europa.eu)

politica externă şi de securitate comună (PESC)

Politica externă şi de securitate comună (PESC) a fost creată prin Tratatul privind Uniunea Europeană. Prevederile referitoare la PESC sunt incluse în Titlul V al TUE. În sistemul celor trei piloni ai Uniunii Europene, PESC formează al doilea pilon.

PESC a înlocuit cooperarea politică europeană (CPE) şi include şi prevederi referitoare la elaborarea, la un moment dat, a unei politici comune de apărare ce ar putea conduce la o apărare comună.

Obiectivele celui de-al doilea pilon al Uniunii sunt prevăzute de articolul 11 al Tratatului UE, iar pentru a le atinge sunt folosite instrumente juridice specifice (acţiunea comună, poziţia comună), adoptate de Consiliul Uniunii Europene prin vot în unanimitate. Prin Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999, a fost creat un nou instrument în domeniul politicii externe şi de securitate comune: strategia comună. Tot prin Tratatul de la Amsterdam a fost înfiinţat postul de Înalt Reprezentant pentru PESC şi s-a permis folosirea votului în majoritate calificată, în anumite condiţii.

De atunci, PESC evoluează de la un tratat la altul şi de la un Consiliu European la altul.

Tratatul de la Nisa, semnat în 2001 şi intrat în vigoare în 2003, a introdus posibilitatea cooperării consolidate în domeniul politicii externe şi de securitate comune. Aceasta se poate desfăşura în cazul punerii în aplicare a unei acţiuni comune sau a unei poziţii comune. Trebuie însă îndeplinite anumite condiţii şi nu se aplică în domeniile cu implicaţii militare sau de apărare.

Tratatul de la Lisabona prevede crearea postului de ministru de Externe al Uniunii Europene. El va avea rolul de a coordona PESC şi va fi asistat de serviciul european pentru activităţi externe, care va fi, de asemenea, creat prin Tratatul de la Lisabona. Dreptul de iniţiativă va fi transferat de la Comisie la noul ministru, care este însă şi vicepreşedinte al Comisiei.

În ceea ce priveşte procedura de decizie, prin Tratatul de la Lisabona, votul în unanimitate rămâne regula generală. Este prevăzută însă posibilitatea de a se trece la votul în majoritate calificată în anumite domenii care nu au implicaţii militare sau de apărare, atunci când propunerea vine de la „ministrul european de Externe".

În plus, cooperarea consolidată poate fi adoptată în mai multe domenii decât până acum. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

common foreign and security policy (CFSP)

The common foreign and security policy (CFSP) was established and is governed by Title V of the Treaty on European Union (EU). It replaced European Political Co-operation (EPC) and provides for the eventual framing of a common defence policy which might in time lead to a common defence.

The objectives of this second pillar of the Union are set out in Article 11 of the EU Treaty and are to be attained through specific legal instruments (joint action, common position) which have to be adopted unanimously in the Council. With the entry into force of the Treaty of Amsterdam (1999), the European Union also has a new instrument at its disposal – the common strategy. The Treaty of Amsterdam also provided for qualified majority voting under certain conditions and, since it was signed, the CFSP field has been developing in practice at every European Council.

The Treaty of Nice (2001) introduced the possibility, under certain conditions, of establishing closer co-operation in the CFSP field for the implementation of joint actions and common positions. This closer co-operation may not be used for matters with military or defence implications.

The Treaty of Lisbon, currently in the process of ratification, provides for the creation of the post of Foreign Affairs Minister whose role will consist in conducting the CFSP. The Minister will be assisted by a newly-created European External Action Service. The Treaty of Lisbon also provides for the transfer of the power of initiative in this area from the Commission to the new Minister. Unanimity will remain the rule but the bridging mechanism may be used to switch to qualified majority voting in certain areas which have no military or defence implications.

Enhanced co-operation may also be introduced in any area of the CFSP and no longer only for the implementation of a joint action or a common position. Unanimity will, however, always be required. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

politique étrangère et de sécurité commune (PESC)

La PESC est instituée et régie par le titre V du Traité sur l'Union européenne (UE). Elle a remplacé la coopération politique européenne (CPE) et prévoit la définition, à terme, d'une politique commune de la défense qui pourrait conduire, le moment venu, à une défense commune.

Les objectifs de ce deuxième pilier de l'Union sont définis à l'article 11 du Traité UE et sont poursuivis par le biais d'instruments juridiques propres (action commune, position commune), adoptés à l'unanimité au sein du Conseil. Suite à l'entrée en vigueur du Traité d'Amsterdam (1999), l'Union européenne peut recourir à un nouvel instrument : la stratégie commune. Le Traité d'Amsterdam a également instauré la possibilité du recours au vote à la majorité qualifiée dans certaines conditions. Ainsi, depuis la signature du Traité d'Amsterdam, le domaine de la PESC évolue pratiquement lors de chaque Conseil européen.

Le Traité de Nice (2001) a introduit la possibilité, sous certaines conditions, d'instaurer des coopérations renforcées dans le domaine de la PESC pour la mise en œuvre d'une action commune ou d'une position commune. Ces coopérations renforcées ne peuvent pas porter sur des questions ayant des implications militaires ou relatives au domaine de la défense.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de créer le poste de ministre des Affaires Étrangères qui sera chargé de conduire la PESC. Il sera assisté par le service européen pour l'action extérieure, également nouvellement créé. Elle prévoit en outre le transfert du pouvoir d'initiative dans ce domaine de la Commission au nouveau ministre. L'unanimité restera la règle générale, mais avec la possibilité de recourir aux

mécanismes de passerelles pour passer à la majorité qualifiée dans certains domaines n'ayant pas d'implications militaires ou de défense.

Les coopérations renforcées pourront être mises en place dans tout le domaine de la PESC et non plus seulement pour la mise en œuvre d'une action commune ou d'une position commune. Cependant, l'unanimité sera toujours requise. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

politica fiscală

Vezi *impozitare*

tax policy

See *taxation*

politique fiscale

Voir *fiscalité*

politica industrială

Obiectivul acestei politici vizează ameliorarea competitivităţii industriei europene. Tratatul de la Maastricht a furnizat o bază juridică pentru politica industrială comunitară, permiţând Comisiei Europene să propună măsuri specifice de creştere a performanţelor industriei europene, însă decizia finală aparţine Consiliului Uniunii Europene, care se pronunţă cu unanimitate de voturi. Politica industrială a Uniunii Europene cuprinde măsuri globale de dezvoltare şi stabilizare a Pieţei interne şi de realizare a Uniunii Economice şi Monetare (UEM), măsuri de politică comercială externă (antidumping, acorduri comerciale bi- şi multilaterale în diferite sectoare industriale), măsuri de politică socială şi regională, măsuri în domeniul concurenţei şi de consolidare a cooperării între întreprinderile europene. Necesitatea unei politici industriale la nivel comunitar s-a impus din cauza performanţelor reduse pe piaţa mondială a industriei europene, politicile industriale naţionale nemaifiind în măsură să răspundă cerinţelor impuse de concurenţa actuală. Procesul de restructurare industrială este corelat cu fenomenul de interdependenţă economică, astfel încât soluţia optimă a acestor probleme o constituie abordarea lor coordonată, la nivel comunitar, sprijinită de o serie de programe : ESPRIT (program strategic de cercetare şi dezvoltare în domeniul tehnologiei informaţiei), RACE (cercetare şi dezvoltare în telecomunicaţii) şi EUREKA (agenţie europeană de coordonare a cercetării). O dimensiune importantă o reprezintă asistenţa financiară din partea statelor membre, adică subvenţia, care se poate acorda în cazul industriei doar sub strictă supraveghere a Comisiei, doar în cazurile stabilite prin deciziile comunitare şi doar într-un spirit de transparenţă totală. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

industrial policy

The objective of this policy is to improve the competitiveness of European industry. The Maastricht Treaty provided a legal basis for the Community industrial policy, allowing the European Commission to propose specific measures to increase the performance of European industry ; however, the final decision belongs to the EU Council, who acts unanimously. The EU industrial policy includes global measures for the development and the stabilization of the Internal market and for achieving the Economic and Monetary Union (EMU), measures regarding the foreign trade policy (anti-dumping, bilateral and multilateral trade agreements in different industrial sectors), social and regional policy measures, competition measures, and measures for strengthening the co-operation among European companies. The need for an industrial policy at the Community level was imposed due to the reduced performance of the European industry on the world market, as the national industrial policies are no longer able to meet the requirements of the current competition. The process of industrial restructuring is correlated with the phenomenon of economic interdependence, so that the optimal solution to these problems is represented by their co-ordinated approach, at the Community level, supported by a series of programs : ESPRIT (strategic programme of research and development in the field of information technology), RACE (research and development in telecommunications) and EUREKA (European Research Co-ordination Agency). An important dimension is the financial assistance offered by the Member States, namely the subsidies, which can be granted for industry only under the strict supervision of the Commission, only in cases determined by EU decisions and only in a spirit of total transparency. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

politique industrielle

L'objectif de cette politique vise l'amélioration de la compétitivité de l'industrie européenne. C'est le Traité de Maastricht qui a fournit une base juridique à la politique industrielle communautaire, en permettant à la Commission européenne de proposer des mesures spécifiques de croissance des performances de l'industrie européenne, mais la décision finale appartient au Conseil de l'UE, qui décide à l'unanimité. La politique industrielle de l'UE comprend des mesures globales de développement et de stabilisation du marché intérieur et de réalisation de l'Union économique et monétaire (UEM), des mesures de politique commerciale extérieure (antidumping, des accords commerciaux bi et multi-latéraux dans des différents secteurs industriels), des mesures de politique sociale et régionale, des mesures dans le domaine de la concurrence et de consolidation de la coopération entre les entreprises européennes. La nécessité d'une politique industrielle au niveau communautaire s'est imposée à cause des performances réduites de l'industrie européenne sur le marché mondial, compte tenu du fait que les politiques industrielles nationales n'étaient plus en mesure à répondre aux demandes imposées par la concurrence actuelle. Le processus de restructuration industrielle est corrélé au phénomène d'interdépendance économique, et par conséquent la solution optimale pour ces problèmes est représentée par leur approche coordonnée au niveau communautaire, soutenue par une série de programmes : ESPRIT (programme stratégique de recherche et de développement dans la technologie de l'information), RACE (recherche et développement dans les

télécommunications) et EUREKA (agence européenne de coordination de la recherche). Une dimension importante est représentée par l'assistance financière de la part des États membres, c'est-à-dire la subvention, qui peut être réalisée dans l'industrie seulement sous la stricte surveillance de la Commission et seulement dans les cas établis par les décisions de l'UE et dans un esprit de transparence totale. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

politica în domeniul audiovizualului

Politica în domeniul audiovizualului a Comunităţii trebuie să respecte diferite interese şi priorităţi, uneori contradictorii, precum regulile de concurenţă (în special cele legate de ajutoarele de stat), principiile legate de serviciile publice sau punerea în valoare a culturilor europene.

Piaţa europeană a audiovizualului se confruntă cu o serie de probleme, între care: barierele lingvistice care împiedică libera circulaţie a programelor; un proces de decizie greoi, în general folosindu-se votul în unanimitate; necesitatea unor investiţii considerabile pentru a anticipa dezvoltarea tehnologică, aceasta presupunând alianţe internaţionale şi/sau concentrări economice.

Activitatea Comunităţii în domeniul audiovizualului s-a dezvoltat în două mari direcţii.

Pe de o parte, există un cadru normativ ce are la bază, în principal, directiva *Televiziune fără frontiere*, adoptată în 1989 şi modificată în 1997. Această directivă a creat un cadru armonizat, care să faciliteze libera circulaţie a programelor europene de televiziune. Au fost introduse reguli comune referitoare la publicitate, sponsorizare, protecţia minorilor şi dreptul la replică. De asemenea, directiva prevede cote de difuzare, conform cărora canalele de televiziune trebuie să rezerve, ori de câte ori este posibil, mai mult de jumătate din timpul lor de emisie producţiilor europene.

Pe de altă parte, există scheme de sprijin prin programul comunitar MEDIA (Măsuri de încurajare a dezvoltării industriei audiovizualului). Creat în 1991, acest program urmăreşte să sprijine industria europeană a audiovizualului prin dezvoltarea şi distribuţia operelor europene, finanţând şi scheme de îmbunătăţire a formării profesionale a specialiştilor din acest sector. În prezent se derulează programul MEDIA 2007, cu un buget de aproape 755 de milioane de euro pentru perioada 2007-2013.

Tratatul de la Amsterdam a anexat la Tratatul CE un protocol privind sistemul de emisie publică. Astfel, statele membre pot continua să finanţeze posturile publice atât timp cât organizaţia respectivă este un serviciu public, iar finanţarea sa nu afectează nici comerţul, nici competiţia din sectorul audiovizualului.

Un domeniu prioritar îl constituie protecţia minorilor şi a demnităţii umane în serviciile audiovizuale şi pe internet. În decembrie 2006, Consiliul Uniunii Europene şi Parlamentul European au adoptat o recomandare prin care autorităţile publice sunt încurajate să-şi intensifice activitatea în acest domeniu. (infoeuropa.ro)

audiovisual policy

The Community's audiovisual policy must respect various – sometimes contradictory – interests and priorities, such as competition rules (especially regarding state aid), the principles of public service or the enhancement of European culture. The European audiovisual market is also facing a number of problems, including: the language barriers preventing free movement of programmes in Europe; an unwieldy decision-making process which generally requires unanimity; the need to make considerable investment to anticipate technological developments, which requires international alliances and/or mergers.

The Community's action in the audiovisual field has developed in two broad directions.

On the legal front, the Television without Frontiers (TWF) Directive, adopted in 1989 and amended in 1997, provided a harmonized framework to promote the free movement, production and distribution of European television programmes. Common rules on advertising, sponsorship, protection of minors and the right of reply were introduced. The Directive also introduced broadcasting quotas, thus requiring TV channels to reserve, whenever possible, more than half their transmission time for European works. The Directive is currently being revised with a view to updating the existing rules and making them more flexible.

The second direction is represented by the support schemes through the Community MEDIA programme (Measures to Encourage the Development of the Audiovisual Industry). Set up in 1991, this programme aims to support the European audiovisual industry by encouraging the development and distribution of European works. It also finances schemes to improve the training of professionals in the sector.

The programme currently in place is MEDIA 2007, which has been allocated a budget of almost 755 million euros and is to cover the period 2007-2013.

The protection of minors and human dignity in audiovisual and information services constitutes another priority. In December 2006, the Council and the European Parliament thus adopted a recommendation aiming to encourage government authorities and stakeholders to intensify their actions in this field. (europa.eu)

politique audiovisuelle

La politique audiovisuelle de la Communauté doit prendre en compte des intérêts et des priorités divers, parfois contradictoires, tels que les règles de concurrence (notamment en matière d'aides d'État), les principes relatifs aux services publics ou la valorisation de la culture européenne. Le marché européen de l'audiovisuel doit, en outre, affronter un certain nombre de difficultés parmi lesquelles: l'obstacle linguistique à la libre circulation des programmes en Europe; un processus décisionnel lourd qui requiert généralement l'unanimité et la nécessité de rassembler des investissements considérables afin d'anticiper les développements technologiques, ce qui nécessite des alliances internationales et/ou des concentrations.

L'action de la Communauté dans le domaine de l'audiovisuel s'est développée dans deux directions.

D'une part, il y a un cadre réglementaire qui repose principalement sur la directive Télévision sans frontières (TSF), adoptée en 1989 et modifiée en 1997. Cette directive

fournit un cadre harmonisé afin de faciliter la libre circulation des programmes télévisés européens et d'encourager leur production et leur distribution. Des règles communes en matière de publicité, de parrainage, de protection des mineurs et de droit de réponse ont été introduites. La directive a également instauré des quotas de diffusion qui obligent les chaînes de télévision à réserver, chaque fois que cela est réalisable, plus de la moitié de leur temps d'antenne à des œuvres européennes. La directive est actuellement en cours de révision afin de moderniser et assouplir les règles existantes.

De l'autre part, il y a des mécanismes de soutien au travers du programme communautaire MEDIA (Mesures pour encourager le développement de l'industrie audiovisuelle). Mis en place en 1991, ce programme vise à soutenir l'industrie audiovisuelle européenne par le développement et la distribution d'œuvres européennes. Il finance également des actions destinées à améliorer la formation des professionnels du secteur.

Le programme actuellement en vigueur est MEDIA 2007. Doté d'une enveloppe financière de près de 755 millions d'euros, il couvre la période 2007-2013.

La protection des mineurs et de la dignité humaine dans les services audiovisuels et Internet constitue un autre domaine prioritaire. En décembre 2006, le Conseil et le Parlement européen ont ainsi adopté une recommandation visant à encourager les autorités publiques et les parties prenantes à intensifier leurs actions en la matière. (europa.eu)

politica în domeniul cercetării şi dezvoltării

Obiectivul acestei politici îl constituie ameliorarea competitivităţii tehnologice a industriei europene, în special în sectorul tehnologiilor viitorului, ceea ce presupune acordul ţărilor membre cu privire la direcţiile de cercetare şi dezvoltare în domeniile respective. Instrumentele de transpunere în practică a acestei politici sunt „Al 5-lea Program cadru de dezvoltare tehnologică şi demonstraţie", Centrul Comun de Cercetare, unele programe specifice de cercetare şi programul „Eureka". Adoptarea în 1989 a programului „Esprit" (European Strategic Programme for Research and Development in Information Technology - „Programul european de cercetare şi dezvoltare în tehnologia informaţiei"), axat pe promovarea cercetării fundamentale în microelectronică, a reprezentat un salt calitativ pentru politica europeană în materie de tehnologie. Începând cu anul 1993, Comisia Europeană acordă o prioritate absolută cercetării şi dezvoltării ştiinţifice, în scopul eliminării deficienţelor tehnologice manifestate de industria europeană în faţa concurenţei americane şi japoneze. În vederea consolidării poziţiei companiilor europene pe piaţa mondială, precum şi pentru garantarea creşterii economice, Comisia Europeană a sprijinit dezvoltarea unor reţele transeuropene în domeniile transportului de energie, telecomunicaţiilor şi societăţii informaţionale.

Politica de cercetare şi dezvoltare este una dintre priorităţile Uniunii Europene şi se află în centrul Strategiei de la Lisabona, care urmăreşte consolidarea ocupării forţei de muncă şi a creşterii economice în Europa. Cercetarea formează, împreună cu educaţia şi inovaţia, triunghiul cunoaşterii, prin care Europa ar putea să-şi menţină dinamismul economic şi modelul social.

Programul-cadru 7 pentru cercetare şi dezvoltare (2007-2013) urmăreşte să consolideze Spaţiul European al Cercetării (ERA) şi să stimuleze investiţiile naţionale în acest domeniu, necesare pentru a atinge obiectivul de 3% din PIB.

Printre instrumentele care stau la baza coordonării iniţiativelor în domeniul cercetării şi dezvoltării în cadrul Comunităţii se numără, pe de o parte, *programele-cadru* pentru cercetare şi dezvoltare tehnologică, programe multianuale, derulate începând din 1984. Ele includ mai multe programe specifice, în domenii precum tehnologii ale informaţiei şi comunicaţiilor, mediu, biotehnologie, energie (inclusiv energia nucleară), transport şi mobilitatea cercetătorilor. În momentul de faţă este în derulare Programul-cadru 7 (2007-2013), cu cel mai mare buget dintre toate programele-cadru derulate până acum.

Pe de altă parte, există *Centrul Comun de Cercetare (Joint Research Centre – JRC)* – organ de cercetare care sprijină activităţile Uniunii în acest domeniu. Este format din opt institute de cercetare de pe teritoriul Comunităţii Europene, care corespund nevoilor specifice diferitelor politici derulate de Comisia Europeană. Activităţile JRC sunt foarte dezvoltate în domeniul energiei nucleare (în special în ceea ce priveşte securitatea) şi foarte diversificate în sectoare precum mediul, riscul industrial, sateliţii etc. JRC este finanţat prin programele-cadru pentru cercetare ale Uniunii Europene, având şi venituri proprii, din contracte comerciale.

Politica europeană în domeniul cercetării şi dezvoltării are la bază prevederi ale celor trei tratate fondatoare (CECO, EURATOM şi Titlul XVIII al Tratatului CE). Tehnologia a fost inclusă în dreptul comunitar prin Actul Unic European, iar obiectivele Comunităţii în acest domeniu au fost apoi dezvoltate prin Tratatul privind Uniunea Europeană. (infoeuropa.ro ; mie.ro)

research and development policy

Research and development policy is one of the European Union's priorities, at the heart of the Lisbon Strategy to boost employment and growth in Europe. Research, with education and innovation, forms the „knowledge triangle", which it is hoped will allow Europe to maintain its economic dynamism and social model. The Seventh Framework Programme for Research (2007-2013) seeks to consolidate the European Research Area (ERA) and stimulate the national investment needed to reach the target of 3% of GDP.

Moreover, the creation of a European Institute of Technology by 2009 should enable European excellence to fully take shape.

Co-ordination of research and development initiatives within the Community is based on various instruments.

On the one hand, there are the framework programmes for research and technological development. These multiannual programmes, introduced in 1984, encompass more specific programmes covering fields as varied as information and communication technologies, the environment, biotechnology, energy (including nuclear power), transport and mobility of researchers. The Seventh Framework Programme (2007-2013) has the largest budget since the creation of a European research identity. It responds to the needs of industry and of European policies, placing knowledge at the service of economic, social and environmental progress.

On the other hand, there is the Joint Research Centre (JRC) – the research body which supports the action of the Union – is made up of eight research establishments

distributed in the European Community which meet the specific needs of the various policies of the European Commission. It is at the forefront of research in nuclear energy (especially safety) and has diversified into sectors such as materials, the environment, industrial risks and satellites. It is funded through the EU framework programmes for research and by its own earnings from commercial contracts.

European research and development policy is based on provisions in the three founding treaties (ECSC, EURATOM and Title XVIII of the EC Treaty). The Single European Act introduced the concept of *technology* into Community law and the Treaty on European Union (EU Treaty) then developed the Community's objectives in this field. (europa.eu)

politique de recherche et développement

Au cœur de la Stratégie de Lisbonne qui vise à renforcer l'emploi et la croissance en Europe, la politique de recherche et de développement est l'une des priorités de l'Union européenne. La recherche forme avec l'éducation et l'innovation le „triangle de la connaissance" qui doit permettre à l'Europe de préserver son dynamisme économique et son modèle social. Le septième programme-cadre de recherche (2007-2013) a pour objectif de renforcer l'Espace européen de la recherche et d'inciter les investissements nationaux pour atteindre l'objectif de 3% du PIB.

En outre, la création d'un Institut européen de technologie à l'horizon 2009 devrait permettre à l'excellence européenne de prendre sa pleine dimension.

La coordination des initiatives en matière de recherche et développement au sein de la Communauté repose sur différents instruments.

D'une part, il y a les programmes-cadres de recherche et de développement technologique. Créés en 1984, ces programmes pluriannuels encadrent des programmes plus spécifiques dédiés à des domaines aussi divers que les technologies de l'information et de la communication, l'environnement, la biotechnologie, l'énergie (y compris nucléaire), les transports ou la mobilité des chercheurs. Le septième programme-cadres (2007-2013) est doté du budget le plus important depuis la création de l'Europe de la recherche. Il répond aux besoins de l'industrie et des politiques européennes pour mettre la connaissance au service du dynamisme économique et du progrès social et environnemental.

De l'autre part, il y a le centre commun de recherche (CCR), l'organe de recherche qui soutient l'action de l'Union. Le CCR est constitué de huit instituts de recherche répartis dans la Communauté européenne qui répondent aux besoins spécifiques des différentes politiques de la Commission européenne. Ses activités sont très développées en matière d'énergie nucléaire (notamment de sécurité) et se sont diversifiées dans le secteur des matériaux, de l'environnement, du risque industriel et des satellites. Son financement est assuré par les programmes-cadre de recherche de l'UE et par des revenus propres issus de contrats commerciaux.

La politique européenne en matière de recherche et développement est basée sur des dispositions contenues dans les trois Traités fondateurs (CECA, EURATOM et titre XVIII du Traité CE). L'Acte unique européen a inscrit la notion de *technologie* dans le droit communautaire et le Traité sur l'Union européenne (UE) a ensuite développé les objectifs de la Communauté dans le domaine. (europa.eu)

politica în domeniul culturii

Până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht, politica culturală a Uniunii Europene nu avea o bază juridică explicită, deoarece, din raţiuni constituţionale sau politice, statele membre nu acceptaseră includerea sa în categoria politicilor comunitare. Astăzi, această bază este asigurată de articolul 151 al TCE (versiunea consolidată), care stipulează că acţiunea Uniunii Europene în domeniul cultural vizează încurajarea cooperării între statele membre şi, dacă este necesar, sprijinirea şi completarea acţiunii lor în următoarele domenii: ameliorarea cunoaşterii şi difuzării culturii şi istoriei popoarelor europene, conservarea patrimoniului cultural european, promovarea schimburilor culturale realizate în scopuri necomerciale, încurajarea creaţiilor artistice şi literare, inclusiv în sectorul audiovizual. În domeniul cultural, UE dispune de aceleaşi instrumente juridice ca şi pentru celelalte politici comunitare, cu excepţia armonizării dispoziţiilor legislative naţionale, care este exclusă în mod explicit. Consiliul Uniunii Europene adoptă, cu unanimitate de voturi şi după consultarea Comitetului Regiunilor, recomandări şi rezoluţii care nu angajează juridic statele membre, ci doar în plan politic, constituind însă o bază suficientă pentru realizarea unor acţiuni comune în domeniul culturii. Principalele programe culturale comunitare sunt „Kaléidoscope 2000" (sprijină cooperarea între artişti), „Raphael" (pentru promovarea patrimoniului cultural), „Ariane" (tehnici de conservare şi promovarea traducerilor literare) şi acţiunile din cadrul ciclului „Capitalele culturale europene". (mie.ro)

cultural policy

Whilst the will to conduct cultural activities at European level was apparent as early as the 1970s, it was not until 1991 that culture was officially given a place in European integration, through Article 151 of the Maastricht Treaty, which states that „The Community shall contribute to the flowering of the cultures of the Member States, while respecting their national and regional diversity and at the same time bringing the common cultural heritage to the fore".

To create a real European cultural area, the Union is called upon to promote co-operation between the Member States and, if necessary, to support and complement their activities in the following areas: dissemination of the culture and history of European peoples; conservation of cultural heritage of European significance; non-commercial cultural exchanges; artistic, literary and audiovisual creation; co-operation with third countries and the competent international organizations.

For ten years, the Commission supported cultural co-operation via three experimental programmes in this sector (Kaléïdoscope, Ariane and Raphaël), covering the performing, plastic and visual arts, heritage and books. The European Community has also supported the initiative of the Member States to designate a „European City of Culture" each year since 1985.

In 2000, the Commission adopted the „Culture 2000" framework programme, a new approach to cultural action. The aim of this programme was to create a common cultural area by promoting cultural dialogue, the creation and dissemination of culture and the mobility of artists and their works, European cultural heritage, new forms of cultural expression and the socio-economic role of culture. In 2007 the „Culture" programme

succeeded the „Culture 2000" framework programme. The new programme covers the period 2007-2013. It takes over the objectives of the „Culture 2000" framework programme, but also includes the collection and dissemination of information in the field of cultural co-operation.

Apart from the „Culture" programme, cultural co-operation in Europe is also promoted by specific activities funded by other European programmes. This applies in particular to activities in the context of economic, research, education, training and regional development aid policies that also promote cultural co-operation. This co-operation has a broad base, as most of the programmes are open to the member countries of the European Economic Area and the candidate countries, and third countries and international organizations are also involved. (europa.eu)

politique de la culture

Si la volonté de mener des actions culturelles au niveau européen s'est manifestée dès les années 1970, c'est seulement en 1991, avec le Traité de Maastricht et son article 151, qu'une place a été officiellement dévolue à la culture dans la construction européenne. Dans ce contexte, l'Union européenne doit contribuer à „l'épanouissement des cultures des États membres dans le respect de leur diversité nationale et régionale, tout en mettant en évidence l'héritage culturel commun".

Pour réaliser un véritable espace culturel européen, l'Union est appelée à encourager la coopération entre les États membres et, si nécessaire, à appuyer et à compléter leur action en matière de : diffusion de la culture et de l'histoire des peuples européens ; conservation du patrimoine culturel d'importance européenne ; échanges culturels non commerciaux ; création artistique, littéraire et audiovisuelle ; coopération avec les pays tiers et les organisations internationales compétentes.

La Commission a, pendant dix ans, soutenu la coopération culturelle par le biais de trois programmes sectoriels à caractère expérimental couvrant les arts vivants, plastiques ou visuels, le patrimoine et le livre (à savoir Kaléïdoscope, Ariane et Raphaël). Par ailleurs, la Communauté européenne a soutenu l'initiative des États membres qui désignent annuellement depuis 1985 une „ville européenne de la culture".

En 2000, avec le programme-cadre „Culture 2000", la Commission a adopté une nouvelle approche pour son action culturelle. Celle-ci visait à mettre en place un espace culturel commun en promouvant le dialogue culturel, la création, la diffusion de la culture et la mobilité des artistes et de leurs œuvres, le patrimoine culturel européen, les nouvelles formes d'expression culturelles ainsi que le rôle socio-économique de la culture. En 2007, le programme „Culture" a succédé au programme-cadre „Culture 2000". Le nouveau programme couvre la période 2007-2013. Il reprend les objectifs du programme-cadre „Culture 2000" mais vise également la collecte et la diffusion d'informations dans le domaine culturel.

Outre le programme Culture, la coopération culturelle en Europe est encouragée par le biais d'actions spécifiques financées par d'autres programmes européens. Il s'agit, notamment, d'actions menées dans le cadre des politiques économiques, de recherche, d'éducation, de formation ou d'aide au développement régional qui encouragent également la coopération culturelle. Cette coopération s'entend au sens large, puisque la plupart des programmes sont ouverts aux pays membres de l'Espace économique européen et

aux pays candidats et que les pays tiers et les organisations internationales sont également concernés. (europa.eu)

politica monetară

Politica monetară este prevăzută de articolele 105-111 (fostele articole 105-109) ale Tratatului CE, fiind un element fundamental al Uniunii Economice şi Monetare (UEM) şi parte a acesteia.

În materie de politică monetară şi odată cu trecerea la faza a treia a Uniunii Economice şi Monetare, dispar competenţele naţionale, deciziile luându-se la nivel comunitar.

Conform Tratatului de la Maastricht, Uniunea Monetară se dezvoltă pe direcţia a doi vectori : pe de o parte, politica monetară, asigurată de instituţiile supranaţionale create în acest sens ; de altă parte, politica fiscală, ce ramâne la nivelul statelor membre.

Conform Tratatului de la Amsterdam, coordonarea politicilor economice în general şi a politicilor bugetare ale statelor membre se realizează la nivelul Uniunii Europene, iar autoritatea monetară a UE este independentă.

Această politică include, între altele, emiterea de monedă şi elaborarea orientărilor politicii de schimb valutar.

Printre obiectivele politicii economice se numără existenţa unor finanţe publice sănătoase înţelese ca bază a stabilităţii macroeconomice, dar şi cele legate de stabilitatea preţurilor, stabilirea unor cursuri de schimb fixe, înlocuirea monedelor naţionale cu euro. Realizarea acestor obiective se face prin : coordonarea politicilor economice ; dezvoltarea unei politici monetare comune ; stabilirea unui Sistem European de Bănci Centrale.

UEM are deci un sistem propriu de instituţii numit Sistemul European de Bănci Centrale compus din BCE şi Băncile Centrale ale statelor membre cu următoarele atribuţii : definirea şi realizarea policii monetare a Comunităţii ; realizarea operaţiunilor legate de devize ; gestionarea rezervelor de devize ; promovarea unei bune funcţionări a sistemului de plăţi ; supravegherea împreună cu autorităţile naţionale a politicilor de credite ; autorizarea emisiei de euro.

SEBC şi BCE sunt independente, ceea ce nu înseamnă că nu poartă un dialog permanent cu PE, pe de o parte, şi, pe de alta, cu ECOFIN (Consiliul miniştrilor de Finanţe), Comisia Europeană sau Comitetul Economic şi Social.

În ceea ce priveşte UEM şi euro, se considera că, în timpul procesului de adaptare a economiilor aflate în tranziţie din PECOs, va fi inevitabilă acceptarea căii de mijloc, „situată" între stabilitatea ratelor de schimb şi stabilitatea preţurilor. În caz contrar, stabilitatea generală a acestor state poate fi afectată, iar renunţarea prematură la instrumentul ratelor de schimb putea deveni contraproductivă în cazul unora dintre noii membri.

Se aprecia, de asemenea, că unele aspecte referitoare la liberalizarea mişcărilor de capital reclamă o analiză mai profundă înainte de a deveni efective.

În ceea ce priveşte aderarea PECOs la Zona euro, aceasta nu are loc simultan cu aderarea la UE, ca în cazul spaţiului Schengen. Explicaţia este foarte simplă : negocierile de aderare şi, respectiv, încheierea Tratatului de aderare înseamnă îndeplinirea condiţiilor minimale pentru aderarea la UE, în timp ce aderarea la UEM sau spaţiul Schengen înseamnă îndeplinirea unor condiţii suplimentare, dificil de atins chiar pentru unele state

membre. Ambele fac parte din categoria „cooperărilor consolidate", adică sectoarele de „avangardă" ale Uniunii, ceea ce explică de ce este dificilă „aderarea" la ele chiar pentru statele membre. Singurele state din grupul celor zece PECOs pregătite, în oarecare măsură, să treacă la moneda euro s-au dovedit a fi Slovenia, care a intrat în „Clubul euro" la 1 ianuarie 2007, şi Slovacia, care s-a alăturat la 1 ianuarie 2009. Pentru România, strategiile optimiste vorbesc de zece ani de la data aderării, iar cele realiste de 15 ani de la data aderării. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Uniunea Economică şi Monetară (UEM)*

monetary policy

Monetary policy is covered by Articles 105 to 111 (former Articles 105 to 109) of the EC Treaty. It is fundamental to the Economic and Monetary Union (EMU). Decision-making procedures vary according to the topics in hand: for the issue of coins by the Member States - Art. 106 (2) -, the co-operation procedure applies, after consultation of the European Central Bank (ECB); for the formulation of exchange-rate policy guidelines - Art. 111 (2) -, the Council decides by a qualified majority on a recommendation from the ECB or from the Commission after consulting the ECB; for the implementing measures referred to in the Statute of the European System of Central Banks (ESCB) - Art. 107 (6) - and the limits and conditions under which the ECB is entitled to impose fines - Art. 109 (3) -, the Council decides by a qualified majority on a recommendation from the ECB and after consulting the European Parliament and the Commission; for technical adjustments to the Statute of the ESCB - Art. 107 (5) -, the Council decides by a qualified majority on a recommendation from the ECB and after consulting the Commission and obtaining the assent of the European Parliament; for the exchange rate of the Euro against non-Community currencies - Art. 111 (1) -, the Council decides unanimously on a recommendation from the ECB or the Commission, after consulting the European Parliament.

The institutional provisions (Articles 112-115) and transitional provisions (Articles 116-124) of Title VII of the EC Treaty (economic and monetary policy - former Title VI) have their own special decision-making procedures which are separate from those identified here. (europa.eu)

See also *Economic and Monetary Union (EMU)*

politique monétaire

Les dispositions relatives à la politique monétaire sont incluses dans les articles 105 à 111 (ex-articles 105 à 109) du Traité instituant la Communauté européenne et constituent un élément fondamental de l'Union économique et monétaire (UEM). Sa mise en œuvre prévoit plusieurs procédures décisionnelles selon les questions traitées : la procédure de coopération avec consultation de la Banque centrale européenne (BCE), pour l'émission de pièces par les États membres (article 106, paragraphe 2) ; la majorité qualifiée du Conseil sur recommandation, soit de la BCE, soit de la Commission après consultation de la BCE, pour la définition des orientations de la politique de change (article 111, paragraphe 2) ; la majorité qualifiée au Conseil sur recommandation de la BCE et après consultation du Parlement européen et de la Commission, pour les mesures de mise en

application prévues par les statuts du système européen de banques centrales (SEBC) (article 107, paragraphe 6) et pour les limites et conditions selon lesquelles la BCE est habilitée à infliger des amendes (article 109, paragraphe 3) ; la majorité qualifiée au Conseil sur recommandation de la BCE et après consultation de la Commission et l'avis conforme du Parlement européen, pour les modifications techniques des statuts du SEBC (article 107, paragraphe 5) ; l'unanimité du Conseil sur recommandation de la BCE, ou de la Commission et après consultation de la BCE, ainsi que la consultation du Parlement européen, pour les taux de change de l'euro vis-à-vis des monnaies non communautaires (article 111, paragraphe 1).

Les dispositions institutionnelles (articles 112 à 115) et transitoires (articles 116 à 124) concernant le titre VII (ex-titre VI) du Traité instituant la Communauté européenne (politique économique et monétaire) connaissent des procédures décisionnelles particulières, distinctes de celles que nous avons identifiées ici. (europa.eu)

Voir aussi *Union économique et monétaire (UEM)*

politica regională

Conceptul de *politică regională* defineşte la nivelul Uniunii Europene un ansamblu de politici structurale menite să promoveze reducerea şi eliminarea disparităţilor dintre diferitele regiuni ale statelor membre, în scopul asigurării unei dezvoltări armonioase a întregului spaţiu comunitar. Instrumentele folosite în acest scop sunt fondurile structurale (FEDR, FSE, FEOGA – Orientare, IFOP) şi fondul de coeziune (pentru finanţarea proiectelor în domeniul protecţiei mediului şi al infrastructurii de transporturi). În materie de politici structurale, demersul comunitar constă, pe de o parte, în a propune şi a acorda stimulente financiare, iar pe de altă parte în coordonarea politicilor statelor membre. Politica regională reprezintă, de fapt, politica de coeziune economico-socială şi, conform Tratatului de la Lisabona, cea de coeziune economică, socială şi teritorială. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

Vezi şi *coeziune economică, socială şi teritorială*

regional policy

The European Union's regional policy seeks to reduce structural disparities between EU regions, foster balanced development throughout the EU and promote real equal opportunities for all. Based on the concepts of *solidarity* and *economic and social cohesion*, it achieves this in practical terms by means of a variety of financing operations, principally through the Structural Funds and the Cohesion Fund. For the period 2007-2013, the European Union's regional policy is the EU's second largest budget item, with an allocation of 348 billion euros. The objective of economic and social cohesion was introduced in 1986 with the adoption of the Single European Act. The policy was finally incorporated into the EC Treaty itself (Articles 158 to 162) with the Maastricht Treaty (1992). (europa.eu)

See also *economic, social and territorial cohesion*

politique régionale

La politique régionale de l'Union européenne favorise la réduction des écarts structurels entre les régions de l'Union, le développement équilibré du territoire communautaire ainsi que la promotion d'une égalité des chances effective entre les personnes. Fondée sur les concepts de *solidarité* et de *cohésion économique et sociale*, elle se concrétise au travers de diverses interventions financières, notamment celles des Fonds structurels et du Fonds de cohésion. Pour la période 2007-2013, la politique régionale de l'Union européenne occupe le deuxième poste budgétaire de l'Union européenne avec une allocation de 348 milliards d'euros. En 1986, l'Acte unique européen a introduit l'objectif de cohésion économique et sociale. Le Traité de Maastricht (1992) a finalement institutionnalisé cette politique dans le Traité CE (articles 158 à 162). (europa.eu)
Voir aussi *cohésion économique, sociale et territoriale*

politica „scaunului gol"

Vezi *Compromisul de la Luxembourg*

„empty chair" policy

See *Luxembourg compromise*

politique de la „chaise vide"

Voir *compromis de Luxembourg*

politica socială

Obiectivele acestei politici îl constituie ameliorarea condiţiilor de viaţă şi de muncă, promovarea egalităţii de şanse şi asigurarea unei protecţii sociale minimale în interiorul spaţiului comunitar. Pentru aceasta, UE are la îndemână Fondul Social European (FSE), o serie de programe comunitare şi normele juridice din Tratat care completează legislaţiile naţionale. Dimensiunea socială a Pieţei interne comunitare a impus instaurarea unui „dialog social" între partenerii sociali reuniţi la nivelul Uniunii Europene. Conceptul a fost introdus în 1985 prin Actul Unic European şi semnifică faptul că partenerii sociali trebuie să participe la realizarea Pieţei interne şi la concretizarea dimensiunii sale sociale.

Pentru a concretiza această „dimensiune socială", Consiliul European a adoptat în decembrie 1989 „Carta comunitară a drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor" (acceptată atunci de 11 dintre cele 12 state membre, deoarece Marea Britanie a refuzat semnarea documentului).

Tratatul de la Maastricht a lărgit competenţele Comunităţii în domeniul social, a extins acţiunea Fondului Social European şi a introdus un nou capitol privind educaţia

şi formarea profesională. Consiliul European de la Essen, din decembrie 1994, a decis că statele membre trebuie să-şi coordoneze politicile şi acţiunile sociale, cu accent pe cinci domenii : promovarea investiţiilor în formarea profesională, realizarea unei creşteri economice care să genereze noi locuri de muncă, reducerea costurilor salariale indirecte, eficientizarea politicii forţei de muncă şi adoptarea unor măsuri ferme în favoarea grupurilor sociale puternic afectate de şomaj. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, „Carta comunitară a drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor" a fost acceptată de toate cele 15 ţări membre ale Uniunii Europene la acea vreme, devenind astfel parte din acquis-ul comunitar în domeniul social.

Obiectivele politicii sociale incluse în textul Tratatului de la Lisabona (Marea Britanie nu a aderat la el) sunt inspirate din Carta socială europeană, adoptată în 1961 sub egida Consiliului Europei, şi Carta comunitară a drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor, incluzând : promovarea ocupării forţei de muncă, îmbunătăţirea condiţiilor de muncă, o protecţie socială corespunzătoare, dialogul social, formarea profesională a resurselor umane pentru un nivel înalt şi durabil de ocupare a forţei de muncă, precum şi combaterea excluderii.

Mai mult, conform unei clauze generale introduse de Tratatul de la Lisabona, în elaborarea şi aplicarea politicilor şi acţiunilor sale, Uniunea trebuie să garanteze o protecţie socială adecvată şi să combată excluderea socială.

Includerea Cartei drepturilor fundamentale în tratat consolidează dimensiunea socială a Europei, dar nu aduce alte competenţe Uniunii. Cu toate acestea, ea trebuie respectată în actele statelor membre şi ale instituţiilor Uniunii Europene, în aplicarea dreptului comunitar.

În cadrul noului sistem creat de tratate, politica socială este o competenţă partajată. La nivel european se stabilesc măsurile de încurajare a cooperării între statele membre prin iniţiative menite să îmbunătăţească cunoaşterea, să dezvolte schimburile de informaţii şi de bune practici, să promoveze abordări inovatoare şi să evalueze experienţe (*metoda deschisă de coordonare*).

Cerinţele minime de exprimare a politicii sociale sunt : consultarea Comitetului Economic şi Social (CES) şi a Comitetului Regiunilor (*procedura legislativă ordinară*), precum şi adoptarea prin vot în unanimitate a Consiliului, după consultarea Parlamentului European, a Comitetului Regiunilor şi a Comitetului Economic şi Social. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

social policy

The Treaty of Amsterdam incorporated the Agreement on social policy signed by eleven Member States into the Treaty establishing the European Community, thus bringing a complicated situation to an end. Between 1993 and 1999, there were two distinct legal bases for social policy : the EC Treaty itself and a separate agreement that the United Kingdom had not signed. Now, all the measures are brought together in Title XI of the EC Treaty.

The social policy objectives defined in the EC Treaty and included in the text of the Lisbon Treaty were inspired by the 1961 European Social Charter and the 1989 Community Charter of the Fundamental Social Rights of Workers : promoting employment, improving

working conditions, proper social protection, social dialogue, workforce training to achieve a high and sustainable level of employment and combating exclusion.

Moreover, according to a general clause created by the Lisbon Treaty – which is currently in the process of ratification – the Union must, in the definition and implementation of its policies and actions, guarantee proper social protection and combat social exclusion.

The inclusion of the Charter of Fundamental Rights in the Lisbon Treaty reinforces the social dimension of Europe but does not create additional powers for the Union. However, it must be respected in the acts of the Member States and of the institutions when they implement EU law.

Under the new system created by the Treaties, the social policy is a shared responsibility. At the European level, there are established measures to encourage co-operation among the Member States, through initiatives meant to improve knowledge, to develop exchanges of information and of good practices, to promote innovative approaches and evaluate experiences (*open method of co-ordination*).

The minimal requirements for expressing the social policy are: consulting the Economic and Social Committee (ESC) and the Committee of the Regions (*the ordinary legislative procedure*) and the adoption by unanimous vote of the Council, after consulting the European Parliament, the Committee of the Regions and the ESC. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

politique sociale

L'intégration par le Traité d'Amsterdam de l'accord social signé par onze États membres dans le Traité instituant la Communauté européenne met fin à une situation complexe. Entre 1993 et 1999, il existait deux bases juridiques distinctes en matière de politique sociale : le Traité CE lui-même et un accord distinct auquel le Royaume-Uni n'avait pas souhaité s'associer. Désormais, toutes les mesures sont rassemblées dans le titre XI du Traité CE.

Les objectifs de la politique sociale définis par le Traité CE sont inspirés de la charte sociale européenne de 1961 et de la charte communautaire des droits sociaux fondamentaux des travailleurs de 1989 : la promotion de l'emploi, l'amélioration des conditions de travail, une protection sociale adéquate, le dialogue social, la formation des ressources humaines permettant un niveau d'emploi élevé et durable et la lutte contre les exclusions.

De plus, selon une clause générale mise en place par le Traité de Lisbonne – en voie de ratification –, l'Union a pour obligation, dans la définition et la mise en œuvre de ses politiques et actions, de garantir une protection sociale adéquate et de lutter contre l'exclusion sociale.

L'inclusion de la charte des droits fondamentaux dans le Traité de Lisbonne renforce la dimension sociale de l'Europe mais ne crée pas de compétence supplémentaire pour l'Union. En revanche, les actes des États membres et des institutions lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union doivent la respecter.

Dans le nouveau système créé par les traités, la politique sociale est une compétence partagée. Au niveau européen on établit des mesures de promotion de la coopération entre les États membres à travers des initiatives ayant comme but l'amélioration de la connaissance, le développement des échanges d'information et de bonnes pratiques, la

promotion des approches innovantes et l'évaluation des expériences (*la méthode ouverte de coordination*).

Les demandes minimales d'expression de la politique sociale sont la consultation du Comité Économique et Social (CES) et du Comité des Régions (procédure législative ordinaire) et l'adoption à l'unanimité par le Conseil, après consultation du Parlement européen, du Comité des Régions et du CES. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

politica socială şi de ocupare a forţei de muncă

Baza sa legală se regăseşte în Tratatul CE (articolele 2, 3, 13, 125-130, 136-148/2, 3, 6.a, 109.n-109.s, 117-125) şi Tratatul CECO (articolul 56).

Obiectivele sale sunt : promovarea ocupării forţei de muncă ; un nivel mai ridicat de trai şi condiţii de muncă mai bune ; protecţie socială adecvată ; asigurarea unui dialog între conducerile întreprinderilor şi sindicate, dar şi dezvoltarea resurselor umane pentru obţinerea unei rate înalte de ocupare şi păstrare a forţei de muncă şi combaterea situaţiilor de excludere.

Dintre principiile, obiectivele şi activităţile importante menţionate în Tratat se evidenţiază promovarea în interiorul comunităţii a unui înalt nivel de ocupare a forţei de muncă prin elaborarea unei strategii concertate în acest sens şi în special menite să promoveze forţa de muncă bine pregătită, calificată şi adaptabilă, precum şi pieţele de muncă receptive la schimbările economice.

Deşi Tratatul de la Amsterdam a introdus acţiuni coordonate în acest sens, trebuie subliniat faptul că responsabilitatea combaterii şomajului revine statelor membre. Ocuparea forţei de muncă şi politica socială ocupă un loc central în cadrul aşa-numitei „agende de la Lisabona", cadrul politicii europene care vizează stimularea creşterii economice şi crearea unor locuri de muncă. (europa.eu)

Vezi şi *metoda deschisă de coordonare*

employment and social policy

Given the need for a Europe capable of sustainable economic growth accompanied by a quantitative and qualitative improvement in employment and greater social cohesion, the interlinking of employment, social affairs and equal opportunities is evident today. In this respect, the European Union provides major impetus for the convergence of Community and national policies through the „open co-ordination method".

In the Treaty of Rome, social and employment policy was practically neglected. In fact, most of the provisions in this field related to the creation of freedom of movement for workers and freedom of establishment for the purpose of the Common market. In contrast, the Treaty of Amsterdam attached importance to social policy in the fight against all types of discrimination, and the policy for the promotion of employment finally moved to the top of the agenda, becoming a „matter of common interest". (europa.eu)

See also *open method of co-ordination (OMC)*

emploi et politique sociale

Dans l'optique d'une Europe capable d'une croissance économique durable accompagnée d'une amélioration quantitative et qualitative de l'emploi et d'une plus grande cohésion sociale, l'interconnection entre les enjeux en matière d'emploi, d'affaires sociales et d'égalité des chances est aujourd'hui évidente. L'Union européenne a, à cet égard, une fonction d'impulsion importante au niveau de la convergence des politiques communautaires et nationales par la „méthode ouverte de coordination".

Dans le Traité de Rome, la politique sociale et de l'emploi était pratiquement négligée. En effet, l'essentiel des dispositions dans ce domaine étaient relatives à la mise en place de la liberté de circulation des travailleurs et la liberté d'établissement dans la perspective du marché commun. En revanche, dans le Traité d'Amsterdam la politique sociale acquiert une place importante dans le cadre de la lutte contre toute sorte de discrimination, et la politique pour la promotion de l'emploi trouve enfin une position de premier plan, devenant une „question d'intérêt commun". (europa.eu)

Voir aussi *méthode ouverte de coordination (MOC)*

politica vamală

Vezi *Uniunea vamală*

customs policy

See *Customs Union*

politique douanière

Voir *Union douanière*

politici comune

Articolul 3 din Tratatul CEE prevede că acţiunea Comunităţii are în vedere „stabilirea unui tarif vamal comun şi a unei politici comerciale comune faţă de ţările terţe, instaurarea unei politici comune în domeniul agriculturii şi instaurarea unei politici comune în domeniul transporturilor". Dat fiind faptul ca obiectivele Comunităţii Europene au evoluat progresiv, de-a lungul anilor au fost elaborate o serie de noi politici comune, astfel încât astăzi se pot identifica aproape 20 de domenii în care concepţia şi decizia se realizează la nivel comunitar, cele mai importante fiind politicile agricolă, regională, monetară, industrială, socială, energetică şi cele din domeniile pescuitului, protecţiei mediului şi a consumatorului, precum şi cea privind relaţiile externe.

Apariţia acestor politici comune se explică prin necesităţi economice, sociale şi politice de ordin comunitar, dar şi prin superioritatea, în termeni de eficienţă, a unor

acţiuni comune prin comparaţie cu cele realizate separat la nivelul fiecărui stat membru. Ambiguitatea noţiunii de *politică comună* este reflectată de varietatea expresiilor care desemnează practic acelaşi lucru : *politică a Comunităţii Europene*, *politică comună*, *politică comunitară*. Analiza acestor concepte arată că politicile comune constituie de fapt domenii în care, în virtutea unui transfer de competenţe consimţit de statele membre de la nivel naţional la nivel comunitar, instituţiile comunitare intervin în mod determinant şi direct, iar acţiunile statelor membre au loc concertat.

Acest transfer de competenţe este însă limitat în funcţie de dispoziţiile tratatului. Regulile şi politica stabilite de autorităţile comunitare într-un domeniu dat formează o politică unificată care se substituie normelor şi politicilor naţionale. Unii autori includ în categoria politicilor comune şi pe cele care se combină cu politicile naţionale, aşa-numitele „politici coordonate" (de exemplu, politica economică), în timp ce alţii fac o distincţie clară între cele două categorii. Rămâne permanent în discuţie dacă sunt comune nu doar politicile comunitarizate, unde competenţa este explicit comunitară, ci şi cele mixte, unde competenţa e comunitară, dar aplicarea este lasată la nivelul statelor membre, şi, mai ales, cele explicit naţionale, ce au, la nivelul UE/CE, doar instrumente de coordonare şi strategii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

common policies

Article 3 of the EEC Treaty stipulates that the actions of the Community envisage „the establishment of a common customs tariff and a common commercial policy towards third countries ; inauguration of a common agricultural policy ; the inauguration of a common transport policy". As the European Community's objectives have gradually evolved, a new series of common policies have been elaborated over the years, so that currently, one can identify about 20 sectors where the design and the decision are carried out at the Community level, the most important policies being the agricultural, regional, monetary, industrial, social, energy, fisheries, environment, consumer protection, and foreign relations policies.

The emergence of these common policies can be explained by the economic, social and political Community needs, but also by the superiority – in terms of efficiency – of some common actions in comparison with those carried out in a separate manner at the level of each Member State. The ambiguity of the notion *common policy* is reflected by the wide range of expressions, which basically designate the same thing : *policy of the European Community*, *common policy*, *Community policy*. The analysis of these concepts indicate that common policies represent, in fact, sectors where, on the basis of a transfer of competences, agreed by the Member States, from the national level to the Community level, the Community institutions intervene in a decisive and direct manner and the Member States' actions take place in a concerted way.

This transfer of competences is nevertheless limited according to the provisions of the Treaty. The rules and the policy established by the Community authorities in a specific sector form a unified policy, which replaces the national rules and policies. Some authors also include on the list of common policies the ones combined with national policies, the so-called „co-ordinated policies" (for example, the economic policy), while others make a clear distinction between the two categories. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

politiques communes

L'article 3 du Traité CEE stipule que l'action de la Communauté vise „l'établissement d'un tarif douanier commun et d'une politique commerciale commune envers les États tiers, l'instauration d'une politique commune dans le domaine de l' agriculture, l'instauration d'une politique commune dans le domaine des transports". Comme les objectifs de la Communauté européenne évoluent progressivement, au cours des années une série de nouvelles politiques communes a été élaborée et par conséquent aujourd'hui peuvent être identifiés environ 20 domaines où la conception et la décision sont réalisées au niveau communautaire, les plus importantes étant les politiques agricole, régionale, monétaire, industrielle, sociale, de l'énergie, de la pêche, environnementale, de protection du consommateur, des relations extérieures.

L'apparition de ces politiques communes est expliquée par des nécessités économiques, sociales et politiques d'ordre communautaire, mais aussi par la supériorité, en termes d'efficience, de certaines actions communes par rapport à celles réalisées séparément au niveau de chaque État membre. L'ambiguïté de la notion de *politique commune* est reflétée par la variété des expressions qui désignent, toutes, la même chose : *politique des Communautés européennes*, *politique commune*, *politique communautaire*. L'analyse de ces concepts montre que les politiques communes représentent des domaines où, en dépit d'un transfert des compétences consenti par les États membres, du niveau national vers le niveau communautaire, les institutions communautaires interviennent de manière déterminée et directe, et les actions des États membres sont concertées.

Ce transfert des compétences est toutefois limité par les dispositions du Traité. Les règles et la politique établies par les autorités communautaires dans un certain domaine constitue une politique unifiée qui se substitue aux normes et aux politiques nationales. Certains auteurs incluent aussi dans la catégorie des politiques communautaires les politiques qui se combinent avec les politiques nationales, les soit-dites „politiques coordonnées" (par exemple, la politique économique), tandis que d'autres auteurs font la distinction nette entre ces deux catégories. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

politici comunitare

Vezi *politici comune*

Community policies

See *common policies*

politiques communautaires

Voir *politiques communes*

politici publice europene

Vezi *politici comune*

European public policies

See *common policies*

politiques publiques européennes

Voir *politiques communes*

ponderea voturilor în Consiliu

Principiul ponderării voturilor în Consiliul Uniunii Europene stă la baza votului cu majoritate calificată specific acestei instituţii. Fiecare stat membru deţine, în funcţie de populaţia sa, un anumit număr de voturi.

În momentul de faţă, pentru ca o decizie să fie adoptată prin majoritate calificată, sunt necesare 255 de voturi favorabile (73,9%) din totalul de 345, numărul voturilor fiind împărţit pe state membre, astfel: Germania, Franţa, Italia, Marea Britanie – 29; Spania, Polonia – 27; România – 14; Olanda – 13; Belgia, Republica Cehă, Grecia, Ungaria, Portugalia – 12; Austria, Bulgaria, Suedia – 10; Danemarca, Irlanda, Lituania, Slovacia, Finlanda – 7; Estonia, Cipru, Letonia, Luxembourg, Slovenia – 4; Malta – 3.

Pe lângă numărul minim de voturi, pentru ca o decizie să fie adoptată, este necesar şi ca majoritatea statelor membre (uneori 2/3) să fi votat favorabil. În plus, orice stat membru poate cere să se verifice dacă totalul voturilor favorabile reprezintă cel puţin 62% din totalul populaţiei Uniunii Europene.

Ponderarea voturilor este rezultatul unui compromis între statele membre. Numărul voturilor atribuite fiecărui stat este determinat de mărimea populaţiei sale. Numărul suferă însă o serie de ajustări, ceea ce duce la o relativă suprareprezentare a statelor cu populaţie redusă şi, respectiv, infrareprezentarea celor mai populate.

În Europa celor 15, acest sistem a asigurat legitimitatea deciziilor. Deciziile în majoritate calificată erau adoptate prin cel mai larg acord posibil. Astfel, statele mari nu puteau pune statele mici în minoritate şi invers.

În perspectiva extinderii, la Conferinţa Interguvernamentală (CIG) din 2000, a fost iniţiată o revizuire a ponderării voturilor, astfel încât ponderea ţărilor mici şi mijlocii să nu fie disproporţionată faţă de mărimea populaţiei lor. Ca urmare, pentru a putea păstra legitimitatea deciziilor în Consiliu, numărul voturilor alocate statelor celor mai populate a crescut într-o proporţie mai mare decât în cazul celor mai puţin populate (de exemplu, numărul voturilor Germaniei a crescut de la 10 la 29, al Austriei de la 4 la 10, iar al Luxembourgului de la 2 la 4).

Sistemul actual este folosit începând de pe 1 noiembrie 2004. În momentul aderării României şi Bulgariei au fost luate în calcul şi voturile atribuite celor două ţări (Bulgaria – 10; România – 14), modificându-se doar numărul total al voturilor şi cel al voturilor necesare pentru a se adopta o decizie, nu şi numărul de voturi per stat membru.

Tratatul de la Lisabona prevede eliminarea sistemului ponderării voturilor în Consiliu, atribuind un singur vot per stat membru şi dând o nouă definiţie majorităţii calificate. Astfel, o decizie se ia prin majoritate calificată dacă există în favoare 55% din state şi 65% din populaţie. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)
Vezi şi *procedura de codecizie*

weighting of votes in the Council

Qualified majority voting in the Council of the European Union is based on the principle of the weighting of votes. Under the current weighting system, the Member States with the largest populations have 27-29 votes, the medium-sized countries have 7-14 votes and the small countries 3 or 4 votes. A decision requires at least 255 out of 345 votes to be adopted.

The weighting arrangements are the result of a compromise between Member States that, although equal in law, differ in various respects. The number of votes allocated to a Member State is determined by the size of its population, with an adjustment that leads to relative over-representation of the countries with small populations.

In the Europe of 15, this system gave legitimacy to decisions, adopted by a qualified majority based on the broadest possible agreement. The large countries could not combine to put the small countries in a minority, and vice versa.

With a view to enlargement, the 2000 Intergovernmental Conference (IGC) initiated a revision of the weighting of votes to ensure that the relative weight of the small and medium-sized countries is not out of proportion to the size of their population. As a result, the votes allocated to the most populous countries have increased relative to the others in order for the legitimacy of the Council's decisions to be maintained in terms of demographic representativeness. The current weighting of votes, enshrined in the Treaty of Nice, came into force on 1 November 2004.

The Treaty of Lisbon, which is currently being ratified, will abolish the system of weighting of votes in the Council (allocation of one vote per Member State), replacing it with a new definition of qualified-majority voting. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

See also *co-decision procedure*

pondération des voix au Conseil

Le vote à la majorité qualifiée au sein du Conseil de l'Union européenne répond au principe de pondération des voix. Selon la pondération actuelle, les États les plus peuplés bénéficient de 27 à 29 voix, les pays moyennement peuplés se sont vus attribués entre 7 et 14 voix, et les „petits pays" disposent de 3 ou 4 voix. Une décision doit nécessairement recueillir au moins 255 voix sur 345 pour pouvoir être adoptée.

La pondération des voix est le fruit d'un compromis entre des États membres égaux en droits mais présentant des caractéristiques diverses. Le nombre de voix attribué à chaque État membre est notamment déterminé par son poids démographique respectif et par un ajustement conduisant à une sur-représentation relative des États dont la population est numériquement faible.

Dans l'Europe des quinze, ce système a permis d'assurer la légitimité des décisions, les décisions prises à la majorité qualifiée se fondant sur l'accord le plus large possible. Ainsi, les grands pays ne pouvaient pas mettre les petits pays en minorité et vice versa. Dans la perspective de l'élargissement, la Conférence intergouvernementale (CIG) de 2000 a initié une révision de la pondération des voix afin que le poids relatif des petits et moyens pays ne soit pas disproportionné par rapport à la taille de leur population. En conséquence, les voix des États les plus peuplés ont augmenté proportionnellement aux autres afin que la légitimité des décisions du Conseil puisse être maintenue en termes de représentativité démographique. La pondération actuelle des voix, entérinée par le Traité de Nice, est entrée en vigueur au 1er novembre 2004.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de supprimer le système de pondération des voix au Conseil (attribution d'une voix à chaque État membre) et de le remplacer par une nouvelle définition de la majorité qualifiée. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *procédure de codécision*

poziție comună (PESC)

Poziţia comună este un instrument al politicii externe şi de securitate comune (PESC), adoptat de Consiliul Uniunii Europene prin vot în unanimitate. Statele membre sunt obligate să urmeze şi să susţină poziţiile comune adoptate în cadrul PESC, ele având rolul de a întări cooperarea în acest domeniu. Prin Tratatul de la Amsterdam, s-au introdus clauzele „solidarităţii politice" şi „loialităţii statelor faţă de PESC" şi s-a acceptat considerarea apărării integrităţii Uniunii, precum şi a frontierelor sale externe, dar şi menţinerea păcii şi securităţii internaţionale drept „valori comune şi interese fundamentale", în conformitate cu principiile Cartei ONU, ale Actului Final de la Helsinki şi ale Cartei de la Paris.

Au fost realizate şi o ierarhizare, respectiv o clarificare a instrumentelor cu care operează PESC. Se stabileşte, astfel, că instrumentele PESC sunt : principiile ; declaraţiile comune ; orientările generale ; strategiile comune. Acestea formează împreună „cadrul de cooperare sistematică a statelor membre". Se menţine unanimitatea pentru deciziile importante, dar se atenuează efectul său prin adăugarea posibilităţii „abţinerii constructive". Se exclude trecerea generalizată la cooperarea consolidată în cazul pilonului al doilea. Pentru acţiunile, poziţiile şi deciziile care se bazează pe o strategie comună se poate utiliza însă majoritatea calificată ori de câte ori nu există state membre ce s-ar putea opune acestei modalităţi de vot.

La rândul său, Tratatul de la Lisabona prevede două tipuri de instrumente în domeniul politicii externe şi de securitate comune : decizii europene şi acorduri internaţionale. Astfel, în momentul în care Tratatul va intra în vigoare, deciziile europene (instrumente nelegislative), adoptate de Consiliul Uniunii Europene, vor sta la baza poziţiilor comune şi a punerii lor în aplicare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

common position (CFSP)

The common position in the context of the common foreign and security policy (CFSP) is designed to make co-operation more systematic and improve its co-ordination. The Member States are required to comply with and uphold such positions which have been adopted unanimously at the Council.

For reasons of simplification, the Lisbon Treaty which is in the process of being ratified restricts CFSP instruments to European decisions and international agreements. Once the Lisbon Treaty enters into force, common positions and their implementation will be based on European decisions (non-legislative instruments) adopted by the Council of Ministers. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Community legal instruments*

position commune (PESC)

La position commune, dans le cadre de la Politique étrangère et de sécurité commune (PESC), est destinée à rendre la coopération plus systématique et mieux coordonnée. Les États membres sont tenus de suivre et défendre ces positions qu'ils ont adoptées à l'unanimité au sein du Conseil.

Dans un souci de simplification, le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de limiter les instruments de la PESC aux décisions européennes et aux accords internationaux. Une fois le Traité entré en vigueur, les positions communes et leur mise en œuvre seront donc basées sur des décisions européennes (actes non-législatifs) adoptées par le Conseil des ministres. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

poziţie comună (Titlul VI al Tratatului UE)

Poziţia comună este un instrument folosit în cadrul domeniilor incluse în Titlul VI al Tratatului UE (pilonului al treilea al Uniunii Europene). Fiind creată prin Tratatul de la Maastricht, poziţia comună a fost folosită, începând de la data intrării lui în vigoare (1 noiembrie 1993), în domeniul justiţiei şi afacerilor interne, care a format, până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (1 mai 1999), al treilea pilon al Uniunii Europene. Tratatul de la Amsterdam nu modifică folosirea acestui instrument în cadrul Titlului VI, a cărui arie de acoperire a fost însă restrânsă. O parte dintre sectoarele acoperite de acest titlu al tratatului au fost comunitarizate (transferate în primul pilon, Comunităţile Europene), astfel încât pilonul al treilea acoperă cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală.

Poziţia comună este un instrument juridic adoptat de Consiliul Uniunii Europene în unanimitate, prin care este definit modul de abordare (poziţia) Uniunii Europene referitor la o anumită problemă. Statele membre sunt obligate să pună în practică poziţiile comune, atât la nivel naţional, cât şi în cadrul politicii externe.

Tratatul de la Lisabona prevede eliminarea sistemului pilonilor Uniunii Europene, dar menţine o anumită specificitate a deciziilor când este vorba despre vechii piloni al doilea şi al treilea. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

joint position (Title VI of the EU Treaty)

The joint position was introduced by the Treaty of Maastricht under the heading of co-operation in the fields of justice and home affairs. The Treaty of Amsterdam retains this instrument in the new Title VI of the EU Treaty (police and judicial co-operation in criminal matters).

The joint position is a legal instrument enabling the Council to define the Union's approach on any specific issue. Member States are required to give full effect, both domestically and in foreign policy, to decisions adopted unanimously in meetings of the Council.

The Treaty of Lisbon, which is in the process of being ratified, envisages abolishing the third pillar. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Community legal instruments*

position commune (titre VI du Traité UE)

La position commune a été créée dans le cadre de la coopération en matière de justice et d'affaires intérieures par le Traité de Maastricht. Le Traité d'Amsterdam conserve cet instrument dans le nouveau titre VI du Traité sur l'Union européenne (coopération policière et judiciaire pénale).

La position commune est un instrument juridique grâce auquel le Conseil définit l'approche de l'Union sur une question déterminée. Les États membres s'obligent alors à se conformer dans leur ordre interne et dans leur politique extérieure à ce qu'ils ont décidé à l'unanimité en réunion du Conseil.

Le Traité de Lisbonne supprime le troisième pilier de l'UE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

preaderare

Vezi *strategie de preaderare*

pre-accession

See *pre-accession strategy*

préadhésion

Voir *stratégie de préadhésion*

preşedintele Comisiei Europene

Conform articolului 214, alineatul 2 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene, preşedintele Comisiei Europene este desemnat de către şefii de stat sau de guvern, cu

acordul Parlamentului European (PE). Această procedură a fost introdusă prin Tratatul de la Nisa. Înainte de intrarea sa în vigoare (1 februarie 2003), era aplicată prevederea Tratatului de la Amsterdam conform căreia preşedintele Comisiei era numit de guvernele statelor membre, de comun acord şi cu aprobarea Parlamentului European.

După desemnarea preşedintelui, guvernele statelor membre propun Consiliului, de comun acord cu preşedintele, persoanele pe care intenţionează să le numească membri ai Comisiei. Împreună, preşedintele Comisiei şi membrii acesteia se prezintă în faţa Parlamentului European şi obţin votul de încredere. După aprobarea Comisiei, preşedintele numeşte vicepreşedinţii, al căror număr nu mai este stabilit prin Tratat. Articolele 11, 161 şi 130 TCECA, TCE şi TCEEA, cele care se referă la vicepreşedinţi, nu precizează nici perioada mandatului lor. Vicepreşedinţii sunt aleşi de Comisie dintre membrii săi, nefiind desemnaţi de guvernele statelor membre, aşa cum stabilea Tratatul de Fuziune. Având în vedere că prestigiul preşedintelui a fost consolidat prin numirea sa prealabilă faţă de membrii Comisiei, dar şi prin atribuţii, este preferabil ca vicepreşedinţii să fie numiţi de el, cu acordul celorlalţi membri.

Membrii Comisiei sunt numiţi de guvernele statelor membre, după consultarea prealabilă a preşedintelui Comisiei. Prin această prevedere se doreşte realizarea unor Comisii omogene, în care preşedintele să aibă încredere în membrii Colegiului său de Comisari.

În fine, figura preşedintelui a fost consolidată şi prin reducerea numărului de vicepreşedinţi, la rigoare ei putând chiar să nu existe. Dacă înainte dintre cele şase vicepreşedinţii patru reveneau statelor mari, iar restul, prin rotaţie, statelor mici şi mijlocii, acum statele membre nu mai pot impune nimic în acest sens, preşedintele fiind cel care, împreună cu ceilalţi membri ai Comisiei, alege eventualii vicepreşedinţi (atât ca număr, cât şi ca persoane).

Preşedintele defineşte orientările politice de urmat de către Comisie şi decide alocarea responsabilităţilor între membrii Comisiei (comisarii europeni), precum şi eventualele remanieri ce au loc pe parcursul mandatului. Un membru al Comisiei trebuie să îşi prezinte demisia dacă i-o cere preşedintele, după care este necesară aprobarea sa de către întregul colegiu de comisari.

Tratatul de la Lisabona nu modifică modul în care este desemnat preşedintele Comisiei, însă Consiliul European va trebui să ţină cont de rezultatele alegerilor europene când va propune un candidat pentru această funcţie.

Pentru mandatul 2004-2009, pretedinte este fostul prim-ministru al Portugaliei, José Manuel Durão Barroso. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

president of the European Commission

Article 214 (2) of the Treaty establishing the European Community provides that the Council, meeting in the composition of Heads of State or Government and acting by a qualified majority, shall nominate the person it intends to appoint as President of the Commission and that the nomination shall be approved by the European Parliament. This procedure was laid down by the Treaty of Nice, whereas the Treaty of Amsterdam provided for the governments of the Member States to nominate that person by common accord, with the approval of Parliament.

The governments then designate the persons they intend to appoint as Members of the Commission, in agreement with the new President.

The President of the Commission has considerable powers under Article 217 of the EC Treaty to ensure that the College of Commissioners, after its enlargement following the accession of new Member States, acts consistently and efficiently.

He thus lays down the broad policy lines to be followed by the Commission in its work. He decides on the allocation of responsibilities among the Commissioners and any reshuffling of portfolios during the Commission's term of office.

He also, after approval by the College, appoints the Vice-Presidents, the number of which is not specified in the Treaty. He may further, after obtaining the approval of the College, require a Member of the Commission to resign.

The Lisbon Treaty now being ratified does not make any changes to the way in which the President is appointed. However, when the European Council proposes a candidate for the Presidency to the European Parliament, it must take into account the results of the European elections.

The President of the 2004-2009 Commission is the former Portuguese Prime Minister José Manuel Durão Barroso. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

président de la Commission européenne

Conformément à l'article 214 § 2 du Traité instituant la Communauté européenne, le Conseil, réuni au niveau des chefs d'État ou de gouvernement et statuant à la majorité qualifiée, désigne la personnalité qu'il envisage de nommer. Cette désignation est approuvée par le Parlement. Cette procédure de désignation a été établie par le Traité de Nice alors que, selon le Traité d'Amsterdam, les gouvernements des États membres désignaient d'un commun accord la personnalité qu'ils envisageaient de nommer président de la Commission avec approbation du Parlement.

Les gouvernements des États membres désignent ensuite les autres personnalités qu'ils envisagent de nommer membres de la Commission, en accord avec le nouveau président.

Le président de la Commission dispose d'importants pouvoirs en vertu de l'article 217 du Traité CE de manière à assurer la cohérence et l'efficacité d'un collège élargi après l'adhésion de nouveaux États membres.

Ainsi, il définit les orientations politiques qui permettent à la Commission de remplir sa mission et décide de l'attribution des tâches au sein du collège des commissaires ainsi que de tout remaniement de portefeuilles en cours de mandat.

Il nomme, après approbation du collège, les vice-présidents dont le traité ne fixe pas le nombre. Enfin, un membre de la Commission doit présenter sa démission si le président, après approbation du collège, la lui demande.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, n'a pas apporté de changement au mode de désignation du président de la Commission. En revanche, lorsque le Conseil européen propose au Parlement européen un candidat à la fonction de président de la Commission, il doit tenir compte des résultats des élections européennes.

L'ancien Premier ministre portugais José Manuel Durão Barroso est le président de la commission 2004-2009. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

preşedinţia Consiliului European

Preşedinţia Consiliului European este atribuită pe rând, timp de şase luni, fiecărui stat membru din Uniunea Europeană ; este vorba despre o preşedinţie rotativă. Schimbările de preşedinţie se efectuează în fiecare an la 1 ianuarie şi la 1 iulie. Cel care îşi asumă acest rol este şeful de stat sau de guvern din ţara care exercită preşedinţia.

Tratatul de la Lisabona, semnat în decembrie 2007, prevede înfiinţarea unei funcţii de preşedinte permanent al Consiliului European, cu un mandat de 2,5 ani care poate fi reînnoit o dată. Atribuţiile acordate preşedintelui Consiliului European – denumit eronat şi preşedinte al Uniunii Europene – au în vedere (articolul 9b din TUE) : prezidarea şi conducerea lucrărilor Consiliului European, asigurarea pregătirii şi continuităţii lucrărilor Consiliului European prin consultarea cu preşedintele Comisiei Europene şi pe baza activităţii Consiliului Afaceri Generale, efectuarea unor demersuri în vederea facilitării coeziunii şi consensului între membrii Consiliului European, prezentarea unui raport către Parlamentul European după fiecare întâlnire a Consiliului European, asigurarea reprezentării Uniunii Europene în aspecte privind PESA (fără a se suprapune atribuţiilor Înaltului Reprezentant). Dincolo de asemănările ce există între atribuţiile actuale ale preşedinţiei Consiliului European şi cele ale viitorului său preşedinte permanent, apariţia acestei demnităţi publice comunitare este legată juridic de transformarea Uniunii Europene în subiect de drept internaţional şi, astfel, de posibilitatea sa de a avea un unic reprezentant la nivelul şefilor de stat şi guvern care să o reprezinte în raport cu terţii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

presidency of the European Council

The Presidency of the European Council is attributed for six months, alternately to each Member State of the European Union ; it is a rotating presidency. The presidency changes take place each year on 1 January and 1 July. The person to ensure that role is the head of State or Government of the country which holds the presidency.

The Treaty of Lisbon, signed in December 2007, stipulates the creation of a new function, the President of the European Council, having a two and a half year mandate and the possibility to renew it once. The attributions of the President of the European Council – also called the President of the European Union – take into account (article 9b from the TEU) : chairing and driving the works of the European Council, ensuring the European Council's works preparation and continuity through co-operation with the President of the European Commission, and based on the European General Affairs Council's activities, carrying out actions aiming to facilitate cohesion and consensus among the members of the European Council, presenting a report addressed to the European Parliament after every meeting of the European Council, ensuring the EU representation in matters of ESDP (without overlapping the High Representative's attributions). Besides the above-mentioned list, the creation of this new job has, first of all, a symbolic value, emerging therefore a certain „face" of the European Union. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

présidence du Conseil européen

La présidence du Conseil européen est attribuée, pendant six mois, à tour de rôle, à chaque pays membre de l'Union européenne, c'est une présidence tournante. Les changements de présidence s'effectuent chaque année le 1er janvier et le 1er juillet. C'est le chef de l'État ou du gouvernement du pays qui exerce la présidence qui assure ce rôle.

Le Traité de Lisbonne, signé en décembre 2007, prévoit la création de la fonction de président du Conseil européen, pour un mandat de 2,5 ans, renouvelable une fois. Les attributions du président du Conseil européen – aussi nommé le président de l'UE – (article 9b du TUE) sont de présider et diriger les travaux du Conseil européen, assurer la préparation et la continuité des travaux du Conseil européen à travers la consultation avec le président de la Commission européenne et compte tenu de l'activité du Conseil des Affaires Générales, faire des démarches pour faciliter la cohésion et le consensus entre les membres du Conseil européen, présenter un rapport au Parlement européen après chaque réunion du Conseil européen, assurer la représentation de l'UE dans des sujets concernant la PESD (sans superposer les attributions du Haut Représentant). Au-delà de cette liste, ce poste a en premier lieu une valeur historique, car un „visage" de l'UE est créé. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

preşedinţia Consiliului Uniunii Europene

Preşedinţia Consiliului Uniunii Europene are la bază un sistem de rotaţie, în care fiecare stat membru deţine preşedinţia pentru o perioadă de şase luni. Ordinea rotaţiei este stabilită de Consiliu, prin vot în unanimitate.

Responsabilităţile preşedinţiei sunt următoarele : să prezideze reuniunile COREPER, ale grupurilor de lucru şi ale comitetelor Consiliului ; să organizeze şi să gestioneze lucrările Consiliului, conform regulamentului său de ordine interioară ; să reprezinte Uniunea în cadrul politicii externe şi de securitate comune (PESC), cu asistenţa Înaltului Reprezentant pentru PESC.

Funcţia de preşedinte al Consiliului Uniunii Europene este exercitată, pentru fiecare reuniune, de ministrul care participă la reuniunea respectivă din partea statului ce deţine preşedinţia. De asemenea, reuniunile Consiliului European sunt prezidate de şeful de stat sau de guvern al statului care deţine, în momentul respectiv, preşedinţia Consiliului Uniunii Europene.

În septembrie 2006, Consiliul Uniunii Europene şi-a modificat regulamentul interior, introducând o prevedere prin care, o dată la 18 luni, cele trei state ce urmează în ordinea preluării preşedinţiei Consiliului, trebuie să pregătească, în cooperare cu Comisia Europeană, un proiect de program pentru activităţile Consiliului în perioada celor trei preşedinţii succesive. Scopul acestei cooperări este consolidarea continuităţii în lucrările Consiliului. Tratatul de la Lisabona prevede modificarea sistemului actual al preşedinţiei, făcând distincţia între preşedinţia Consiliului Uniunii şi preşedinţia Consiliului European, care devine instituţie a Uniunii Europene. Conform Tratatului, Consiliul European are propria preşedinţie. Este creată funcţia permanentă de preşedinte al Consiliului European, ales de acesta pentru o perioadă de doi ani şi jumătate, cu posibilitatea de reînnoire a mandatului o singură dată.

Referitor la preşedinţia Consiliului Uniunii, tratatul prevede instaurarea unui nou sistem de „rotaţie echitabilă".

Detaliile nu sunt incluse în tratat, ci într-un proiect de decizie care va fi adoptat la momentul intrării sale în vigoare. Conform acestui proiect, preşedinţia diferitelor formaţii ale Consiliului va fi asigurată timp de 18 luni, de o echipă formată din trei state membre, cu excepţia Consiliului Afacerilor Generale (care va fi prezidat de ministrul Afacerilor Externe). Fiecare dintre aceste trei state prezidează Consiliul timp de şase luni, fiind asistat de celelalte două state, în baza unui program comun. Pentru anul 2008 preşedinţia a revenit Sloveniei şi Franţei, iar pentru 2009 sunt stabilite Republica Cehă şi Suedia. Lista preşedinţiilor Consiliului este stabilită până în anul 2019, cand va fi deţinută de Austria şi România. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Notă: uneori în media se poate întâlni denumirea eronată *preşedinţia Uniunii Europene*, cu referire la preşedinţia Consiliului UE sau a Consiliului European.

presidency of the Council of the European Union

The Presidency of the Council of the European Union is organized on the basis of a half-yearly rotation system, under which each Member State holds the Presidency for a period of six months. The order of rotation is fixed by the Council of the European Union, acting unanimously.

Holding the Presidency is every Member State's duty, and a contribution towards the smooth operation of the Community institutions. The responsibilities of the Presidency are : to chair the meetings of COREPER and other Council working parties and committees ; to organize and manage the Council's business in line with its rules of procedure ; to represent the Union in connection with the CFSP (with the assistance of the High Representative for the Common Foreign and Security Policy).

The Treaty of Lisbon, which is currently being ratified, changes the current system by making a distinction between the Presidency of the Council of the Union and the Presidency of the European Council. It suggests that the European Council should be given its own Presidency through the creation a permanent post of President of the European Council, to be elected by the European Council for a term of two and a half years, renewable once.

In the case of the Presidency of the Council of the Union, the Lisbon Treaty introduces a new system of „equal rotation". The provisions to this effect are set out not in the text of the Treaty but in a draft decision which will be adopted when the Treaty of Lisbon enters into force. Under this draft, the Presidency of the various configurations of the Council, apart from the Foreign Affairs Council (chaired by the Union Minister for Foreign Affairs), will be held by a team of three Member States for a period of 18 months. Each of them will chair Council meetings for a six-month period with the assistance of the other two, on the basis of a common programme. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

présidence du Conseil de l'Union européenne

La présidence du Conseil de l'Union est organisée sur la base d'un système de rotation semestrielle selon lequel chaque État membre détient la présidence pour une période de six mois. L'ordre de rotation des États membres est déterminé par le Conseil de l'Union européenne statuant à l'unanimité.

L'exercice de la présidence constitue un devoir et une contribution de chaque État membre au bon fonctionnement des institutions communautaires. Les responsabilités de la présidence sont : la présidence des réunions du COREPER et celles des autres groupes de travail et autres comités du Conseil ; l'organisation et la direction des travaux du Conseil conformément à son règlement intérieur ; la représentation de l'Union dans le cadre de la PESC (avec l'assistance du Haut représentant pour la politique étrangère et de sécurité commune).

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de modifier le système actuel de la présidence en distinguant la présidence du Conseil de l'Union et la Présidence du Conseil européen. Elle suggère de doter le Conseil européen d'une présidence propre en créant la fonction permanente de président du Conseil européen élu par le Conseil européen, pour une durée de deux ans et demi, renouvelable une fois. Pour la présidence du Conseil de l'Union, le Traité prévoit d'instaurer un nouveau système de „rotation égale" des présidences du Conseil. Les dispositions à cet effet ne sont pas prévues par le texte de Traité de Lisbonne, mais dans un projet de décision qui sera adopté lors de l'entrée en vigueur de Traité. Ledit projet prévoit que, hormis le Conseil Affaires étrangères (présidé par le ministre des Affaires Étrangères), les différentes formations du Conseil seront présidées, pendant 18 mois, par une équipe de trois États membres. Chaque État présidera le Conseil pour une période de six mois, tout en étant assisté par les deux autres États sur la base d'un programme commun. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

principiul adiționalității

Principiul adiţionalităţii se referă la finanţarea comunitară, care este adiţională efortului propriu al statelor membre, şi nu substitutivă. Adiţionalitatea este reflectată de limita maximă a finanţării comunitare, care nu poate depăşi 4% din PIB, şi de plafonul maxim de constituţie a resurselor comunitare, ce nu poate depăşi 1,27% din produsul intern brut al statelor membre. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

additionality principle

The principle of additionality refers to the Community funding that is complementary to and not substitutive of the Member States' own efforts. Additionality is reflected by the maximum limit of the Community funding, which cannot exceed 4% of GDP, and by the maximum ceiling of setting up the Community resources, which cannot exceed 1.27% of the Member States' GDP. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

principe d'additionnalité

Le principe d'additionnalité fait référence au financement communautaire, qui est additionnel à l'effort propre des États membres et ne le remplace pas. L'additionnalité est reflétée par la limité maximum du financement communautaire, qui ne peut pas dépasser 4% du PIB, et par le plafond maximum de constitution des ressources communautaires, qui ne peut pas dépasser 1,27% du PIB des États membres. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

principiul autonomiei instituțiilor

În cadrul atribuţiilor care le-au fost conferite, instituţiile Uniunii Europene au posibilitatea de a se organiza în mod liber, conform unui regulament intern specific fiecărei instituţii. Deşi Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene a consacrat principiul autonomiei instituţionale, el comportă totuşi anumite limitări menite să evite situaţii care ar putea duce la perturbarea funcţionării altor instituţii comunitare din cauza utilizării lor excesive. Limitele autonomiei de organizare internă au fost bine precizate : prin această libertate nu trebuie să se modifice echilibrul instituţional sau repartizarea competenţelor între Uniunea Europeană şi statele sale membre. În acelaşi timp, dacă modalităţile de funcţionare sunt prevăzute expres în Tratat, o instituţie nu poate deroga de la ele.

Un exemplu al complexităţii autonomiei instituţionale îl constituie disputa dintre PE şi Luxembourg cu privire la stabilirea locului de desfăşurare a reuniunilor Parlamentului European. În lipsa unei reglementări definitive a sediului său de către statele membre ale Uniunii Europene, PE (al cărui Secretariat General este la Luxembourg) a încercat o alunecare progresivă a activităţilor sale spre Bruxelles, apropierea geografică de Consiliu şi Comisie permiţându-i să fie mai aproape şi de centrele de decizie şi execuţie comunitară. Sesizată, Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene a hotărât că PE poate decide să îşi plaseze în diferitele sale sedii personalul indispensabil, însă este interzis să îşi transfere total sau parţial secretariatul. Aşadar, în prezent, PE are Secretariatul General la Luxembourg, sesiunile ordinare au loc la Strasbourg, iar sesiunile extraordinare, lucrările în comisiile parlamentare de specialitate şi grupurile politice la Bruxelles. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

principle of institutional autonomy

Along with the powers conferred on them, the institutions of the European Union have the ability to organize themselves freely, according to the rules of procedure of each institution. Although the EC Court of Justice enshrined the principle of institutional autonomy, it still presupposes certain limitations, designed to avoid situations that could lead to disrupting the good functioning of other Community institutions, because of their excessive use.

The limits of the internal organization autonomy have been well defined : through this freedom, the institutional balance or separation of powers between the European Union and its Member States must not change. At the same time, if the operating rules are expressly stipulated in the Treaty, an institution cannot derogate from them.

The problem was especially raised when establishing the place to hold the meetings of the European Parliament. In the absence of a definitive regulation regarding its headquarters (whose General Secretariat is in Luxembourg), the European Parliament attempted a progressive transition of its activities towards Brussels. When asked, the EC Court of Justice decided that the EP can decide to place the essential personnel in its various offices, but it is prohibited to wholly or partly transfer its secretariat. So, currently, the EP has its General Secretariat in Luxembourg, holds the ordinary sessions in Strasbourg and the extraordinary sessions, the works of specialized parliamentary committees and political groups - in Brussels. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

principe d'autonomie institutionnelle

Dans le cadre des attributions qui leur ont été conférées, les institutions de l'Union européenne ont la possibilité de s'organiser librement, conformément à un règlement intérieur, spécifique pour chaque institution. En dépit du fait que la Cour de Justice des CE a consacré le principe de l'autonomie des institutions, il comporte toutefois des limitations ayant comme but d'éviter les situations qui pourraient perturber le fonctionnement d'autres institutions communautaires suite à leur utilisation excessive.

Les limites de l'autonomie d'organisation interne ont été bien précisées : cette liberté ne doit pas modifier l'équilibre institutionnel ou le partage des compétences entre l'Union européenne et les États membres. En plus, si les modalités de fonctionnement sont prévues par le Traité, une institution ne peut pas en faire dérogation.

Ce problème s'est principalement posé quant à l'établissement du lieu de réunion pour le Parlement européen. Faute de réglementations définitives concernant son siège, le PE (avec un Secrétaire Général qui siège à Luxembourg) a essayé un glissement progressif de ses activités vers Bruxelles. La Cour de Justice des CE a décidé que le PE peut placer dans ses différents sièges le personnel indispensable, mais il lui est interdit de transférer, totalement ou partiellement, son secrétariat. Par conséquent, en présent le PE a le Secrétariat Général à Luxembourg, les sessions ordinaires à Strasbourg, et les sessions extraordinaires, les travaux dans des commissions parlementaires de spécialité et les groupes politiques à Bruxelles. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

principiul colaborării loiale între instituții

Nici tratatele originare şi nici Tratatele de la Maastricht şi Amsterdam nu consacră explicit principiul colaborării loiale între instituţii, însă Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene a interpretat articolul 5 CEE în sensul că el creează o obligaţie de cooperare loială între statele membre şi instituţiile comunitare. Articolul 5 CEE, preluat şi în Tratatele de la Maastricht şi Amsterdam, stipulează că statele membre vor lua toate măsurile necesare pentru a asigura îndeplinirea obligaţiilor stabilite prin Tratat sau rezultate din acţiuni ale instituţiilor comunitare şi că vor facilita îndeplinirea sarcinilor Comunităţii şi se vor abţine de la orice acţiune ce ar putea împiedica atingerea obiectivelor Tratatului. Principiul cooperării loiale impune instituţiilor nu doar respectarea reciprocă a competenţelor, ci şi punerea în practică a unor proceduri menite să asigure buna desfăşurare a procesului decizional. Principiul loialităţii are la bază aderarea voluntară a statelor membre la UE. Ar fi un nonsens să se adere la UE ca urmare a voinţei liber exprimate, iar apoi să nu se respecte şi să nu se colaboreze loial cu instituţiile sale. Colaborarea loială înseamnă nu doar respectarea şi punerea în aplicare a deciziilor instituţiilor comune, ci şi buna-credinţă în înţelegerea raportului dintre supranaţional şi naţional în cazul Uniunii Europene, adică acceptarea paradigmei în care aceasta funcţionează, Comunităţile Europene nefiind organizaţii internaţionale clasice, ci de integrare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

principle of loyal co-operation among institutions

Neither the founding Treaties, nor the Treaties of Maastricht and Amsterdam explicitly enshrine the principle of loyal co-operation among institutions, but the Court of Justice of the European Communities interpreted Article 5 EEC in the sense that it creates an obligation of loyal co-operation among the Member States and the Community institutions. Article 5 EEC, included also in the Treaties of Maastricht and Amsterdam, provides: „Member States shall take all appropriate measures [...] to ensure fulfilment of the obligations arising out of this Treaty or resulting from action taken by the institutions of the Community. They shall facilitate the achievement of the Community's tasks" and „shall abstain from any measure which could jeopardise the attainment of the objectives of this Treaty". The principle of fair co-operation requires to institutions not only to respect each other's powers, but also to put into practice some procedures designed to ensure the smooth running of the decision-making process. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

principe de colaboration loyale entre institutions

Ni les Traités originaires, ni les Traités de Maastricht et d'Amsterdam ne consacrent explicitement le principe de collaboration loyale entre les institutions, mais la Cour de Justice des Communautés Européennes a interprété l'article 5 CEE dans le sens qu'il crée une obligation de coopération loyale entre les États membres et les institutions communautaires. L'article 5 CEE, repris par les Traités de Maastricht et d'Amsterdam, stipule: „Les États membres prennent toutes mesures [...] propres à assurer l'exécution des obligations découlant du présent traité ou résultant des actes des institutions de la Communauté. Ils facilitent à celle-ci l'accomplissement de sa mission" et „s'abstiennent de toutes mesures susceptibles de mettre en péril la réalisation des buts du présent traité". Le principe de coopération loyale impose aux institutions non seulement le respect réciproque des compétences, mais aussi l'application de procédures pour assurer le bon développement du processus décisionnel. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

principiul echilibrului instituțional

Vezi *echilibru instituțional*

principle of institutional balance

See *institutional balance*

principe d'équilibre institutionnel

Voir *équilibre institutionnel*

principiul nediscriminării

Principiul nediscriminării urmăreşte asigurarea unui tratament egal persoanelor fizice, indiferent de naţionalitate, gen, rasă sau origine etnică, religie sau credinţă, dizabilitate, vârstă sau orientare sexuală.

Interzicerea discriminării pe bază de naţionalitate este prevăzută de articolul 12 al Tratatului CE. Prin Tratatul de la Amsterdam, a fost introdus în Tratatul CE un nou articol – 13, pentru a completa garantarea nediscriminării prevăzută în tratate şi pentru a o extinde la celelalte domenii menţionate mai sus.

În ceea ce priveşte măsurile de combatere a discriminării, Tratatul de la Lisabona prevede extinderea competenţelor Uniunii la definirea „principiilor de bază" pentru a putea lua măsuri în acest domeniu. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

non-discrimination principle

The aim of this principle is to ensure equality of treatment for individuals irrespective of nationality, sex, racial or ethnic origin, religion or belief, disability, age or sexual orientation.

Article 12 of the EC Treaty outlaws any discrimination on the grounds of nationality. Under the Treaty of Amsterdam a new Article 13 has been written into the EC Treaty to reinforce the guarantee of non-discrimination laid down in the Treaties and extend it to the other cases cited above.

As regards measures to combat discrimination, the Lisbon Treaty, currently in the process of being ratified, provides for the EU's powers to be extended to enable it to lay down the „basic principles" underpinning incentive measures in this field. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

principe de la non-discrimination

Le principe de la non-discrimination vise à assurer l'égalité de traitement entre les individus quels que soient la nationalité, le sexe, la race ou l'origine ethnique, la religion ou les croyances, un handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle.

L'interdiction de toute discrimination exercée en raison de la nationalité est inscrite à l'article 12 du Traité instituant la Communauté européenne. Un nouvel article 13 a été introduit par le Traité d'Amsterdam dans le Traité CE afin de compléter la garantie de non-discrimination prévue dans les traités et de l'étendre aux autres cas cités plus haut.

En ce qui concerne la lutte contre les discriminations, le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit un élargissement des compétences de l'Union à la définition des „principes de base" des mesures d'encouragement à entreprendre dans ce domaine. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

principiul priorității normei comunitare

Dreptul CE şi dreptul intern al diferitelor state membre apar ca sisteme juridice autonome şi distincte, deşi condiţionate de repartizarea competenţelor, stabilită şi garantată de Tratate. Relaţiile dintre dreptul comunitar şi dreptul naţional nu se bazează deci doar pe

„principiul ierarhiei", ci şi pe cel al „competenţelor". Aşa stau lucrurile în doctrină, în practică funcţionând însă uneori diferit deoarece: nu întotdeauna apar cu claritate repartizate competenţele între CE şi statele membre; în multe cazuri deciziile adoptate de instituţiile comunitare trebuie dezvoltate legislativ în conformitate cu ordinea juridică naţională (directivele, de exemplu); în general, deciziile adoptate de instituţiile comunitare se pun în practică prin administraţiile naţionale conform ordinii lor juridice; chiar acquis-ul comunitar se pune în aplicare în interiorul fiecărui stat membru prin norme naţionale de aplicare a acestuia.

Altfel spus, în practică relaţiile dintre dreptul comunitar şi cel naţional se bazează mai ales pe principiul competenţei, deşi ar trebui să se bazeze şi pe cel al ierarhiei.

Ca principiu general, este cunoscut faptul că dreptul internaţional (deci supranaţional) prevalează în faţa celui naţional. În acest sens, articolul 5 TCE precizează: „Statele membre iau toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea obligaţiilor care decurg din prezentul tratat sau care rezultă din actele instituţiilor Comunităţii. Statele membre se abţin să ia măsuri care ar putea pune în pericol realizarea scopurilor prezentului tratat". Altfel spus, statelor membre le este interzis să adopte un act normativ intern incompatibil cu cele comunitare deoarece ar atrage aplicarea diferită a respectivul acquis la nivelul statelor membre, ceea ce ar duce o gravă discriminare, incompatibilă cu articolul 7 TCE.

„Supremaţia" dreptului comunitar este progresivă, pe măsura comunitarizării sectoarelor şi a extinderii aplicabilităţii sale altfel spus, pe măsura transferului de competenţe de la state la Uniune şi Comunităţi. O normă naţională care ar fi incompatibilă cu normele comunitare nu doar ar fi inaplicabilă, ci nici măcar nu ar obliga autorităţile naţionale să pună în mişcare procedurile naţionale de modificare a ordinii interne. Mai mult decât atât, normele interne trebuie interpretate în funcţie de litera şi spiritul normelor comunitare pe care le dezvoltă.

Prioritatea normei de drept comunitar este deci un principiu conform căruia, în caz de conflict sau incompatibilitate între norma comunitară şi dreptul naţional al statelor membre ale Uniunii Europene, norma comunitară are prioritate şi se aplică. În absenţa unei stipulări exprese în Tratatul CE, prioritatea dreptului comunitar în faţa dreptului naţional a fost consacrată prin jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene. Conform Curţii de Justiţie, judecătorul naţional însărcinat cu aplicarea dispoziţiilor dreptului comunitar are obligaţia de a asigura efectul lor deplin, inclusiv prin neaplicarea oricărei dispoziţii contrare din legislaţia naţională a ţării respective, chiar dacă legea naţională a fost adoptată anterior intrării în vigoare a normei comunitare, fără să aştepte ca norma naţională incriminată să fie mai întâi abrogată. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

precedence of Community law

The precedence of Community law is a principle according to which, in case of conflict or incompatibility between the Community rules and the national law of the EU Member States, the Community rule prevails and applies. In the absence of an express stipulation in the Treaty, the precedence of Community law over national law was enshrined by the CJEC jurisprudence. According to the Court of Justice, the national judge in charge with the enforcement of the provisions of the Community law has the obligation to ensure their full effect, including by failing to apply any contrary provisions in the

national legislation of a particular country, even if the national law was adopted subsequently to the entry into force of the Community rule, without expecting for the national rule in question to be repealed. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

primauté du droit communautaire

La primauté de la norme de droit communautaire est un principe qui stipule qu'en cas de conflit ou incompatibilité entre la norme communautaire et le droit national des États membres, la norme communautaire prime et s'applique. Faute d'une stipulation expresse dans le Traité, la primauté du droit communautaire par rapport au droit national a été consacrée par la jurisprudence de la CJCE. Conformément à la Cour de justice, le juge national qui doit appliquer les dispositions du droit communautaire a l'obligation d'assurer leur plein effet, y inclus à travers la non-application de toute disposition contraire de la législation nationale, même si la loi nationale a été adoptée après l'entrée en vigueur de la norme communautaire, et sans attendre que la norme nationale incriminée soit d'abord abrogée. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

principiul proporționalității

Alături de principiul subsidiarităţii, cel al proporţionalităţii constituie baza exerciţiului atribuirii competenţelor în Uniunea Europeană. Conform acestui principiu, acţiunea instituţiilor trebuie să se limiteze la măsurile necesare pentru atingerea obiectivelor tratatelor. Altfel spus, amploarea acţiunii trebuie să fie direct proporţională cu obiectivul urmărit. Aceasta înseamnă că, atunci când poate alege modul de intervenţie, Uniunea Europeană trebuie să aleagă varianta care lasă cea mai mare libertate statelor membre şi cetăţenilor.

Principiul proporţionalităţii este definit în articolul 5, paragraful 3 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (TCE). Criteriile folosite în aplicarea acestui principiu au fost descrise în *Protocolul privind aplicarea principiului subsidiarităţii şi a principiului proporţionalităţii*, anexat la TCE prin Tratatul de la Amsterdam. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

proportionality principle

Like the principle of subsidiarity, the principle of proportionality regulates the exercise of powers by the European Union, seeking to set within specified bounds the action taken by the institutions of the Union. Under this rule, the institutions' involvement must be limited to what is necessary to achieve the objectives of the Treaties. In other words, the extent of the action must be in keeping with the aim pursued.

This means that when various forms of intervention are available to the Union, it must, where the effect is the same, opt for the approach which leaves the greatest freedom to the Member States and individuals.

The principle of proportionality is clearly laid down in primary law under Article 5, third paragraph, of the Treaty establishing the European Community (TEC). A Protocol on the application of the principles of subsidiarity and proportionality, annexed to the

TEC by the Treaty of Amsterdam, sets out the criteria for applying both these principles. (europa.eu)

principe de proportionnalité

À l'instar du principe de subsidiarité, le principe de proportionnalité régule l'exercice des compétences exercées par l'Union européenne. Il vise à limiter et encadrer l'action des institutions de l'Union. En vertu de cette règle, l'action des institutions doit se limiter à ce qui est nécessaire pour atteindre les objectifs des traités. Autrement dit, l'intensité de l'action doit être en rapport avec la finalité poursuivie.

Cela signifie que lorsque l'Union dispose de plusieurs modes d'intervention, elle doit sélectionner, à efficacité égale, celui qui laisse le plus de liberté aux États membres et aux particuliers.

Le principe de proportionnalité est clairement inscrit dans le droit primaire à l'article 5 alinéa 3 du Traité instituant la Communauté européenne (TCE). Un protocole sur l'application des principes de subsidiarité et de proportionnalité, annexé au TCE par le Traité d'Amsterdam, détaille les critères d'application de ces deux principes. (europa.eu)

principiul repartizării competențelor

Deoarece dinamismul integrării europene determină modificări permanente ce împiedică stabilirea unei liste definitive de competenţe, Uniunea Europeană nu cunoaşte sistemul clasic de atribuire a competenţelor folosit de statele federale, unde se ştie clar care sunt atribuţiile instituţiilor federale şi ale statelor ce compun federaţia. Se pune atunci întrebarea dacă Comunitatea dispune doar de competenţe explicit atribuite prin Tratat sau îşi poate extinde aria de acţiune şi la alte domenii care nu i-au fost rezervate de la început.

Jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene a consacrat „teoria puterilor implicite", conform căreia Comunitatea dispune de competenţele necesare realizării obiectivelor rezultate din competenţele expres prevăzute în Tratat. În mod concret, Comunitatea Europeană putea astfel să-şi vadă recunoscute competenţele externe ori de câte ori adopta, pentru punerea în practică a unui obiectiv stipulat în Tratat, dispoziţii prin care sunt stabilite noi reguli comune pentru statele sale membre.

În plan operaţional, trebuie făcută distincţia între *competenţele exclusive* şi *competenţele concurente*. În principiu, Uniunea Europeană dispune de competenţe concurente, competenţele exclusive constituind excepţia. Competenţa exclusivă implică faptul că Uniunea este singura care poate interveni, orice intervenţie a statelor membre fiind deci exclusă. Curtea de Justiţie a CE a reţinut că UE dispune de competenţe exclusive în două domenii : politica comercială şi conservarea resurselor biologice ale mării.

În ceea ce priveşte competenţele concurente, ele sunt exercitate în conformitate cu principiul preempţiunii comunitare : statele membre îşi păstrează competenţa atât timp cât Comunitatea nu şi-a exercitat propria competenţă, însă, în momentul în care Comunitatea stabileşte reglementări în domeniul respectiv, statele membre pierd orice competenţă de a legifera la acelaşi nivel. Principiul preempţiunii comunitare este subordonat principiului

subsidiarităţii. Tratatul de la Lisabona reia împărţirea competenţelor în exclusive, partajate şi de sprijin, tranşând, pe moment, dezbaterea pe această temă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *delegare de competenţe* ; *delimitare a competenţelor*

principle of distribution of competences

The distribution of powers between the European Union and its Member States makes a distinction between three different types of competence : *concurrent or shared powers* (the most common case) ; *exclusive Community powers* (the Member States have irrevocably relinquished all possibility of taking action) ; *supporting powers* or areas of supporting action (the Community's sole task is to co-ordinate and encourage action by the Member States).

The principles of subsidiarity and proportionality act as power regulators so as to ensure compliance with this distribution.

The Treaty of Lisbon reproduces the classification of competences in exclusive, shared, supporting. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *delegation of powers* ; *delimitation of competences*

principe de répartition des compétences

La répartition des compétences entre l'Union européenne et ses États membres permet de distinguer trois catégories de compétences différentes : les *compétences concurrentes ou partagées* (cas de figure le plus fréquent) ; les *compétences communautaires exclusives* (les États membres ont irrévocablement abandonné toute possibilité d'action) ; les *compétences ou domaines d'appui* (la Communauté a pour seule mission de coordonner et d'encourager l'action des États membres).

Les principes de subsidiarité et de proportionnalité jouent le rôle de régulateur des compétences pour garantir le respect de cette répartition des compétences.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification clarifie la délimitation des compétences entre l'Union et les États membres. Elle reprend la typologie classique des compétences tout en introduisant une énumération des domaines qui relèvent de chaque type de compétence. Elle distingue les compétences exclusives, les compétences partagées et les compétences d'appui, de coordination et de complément. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *délégation de compétences* ; *délimitation des compétences*

principiul reprezentării intereselor

Principiul ales de părinţii fondatori ai Comunităţilor Europene pentru organizarea CECO, CEE şi CEEA nu era cel al separării puterilor, ci acela al reprezentării intereselor.

Fiecare instituţie comunitară este reprezentanta unui interes specific, în apărarea căruia acţionează în cadrul procesului decizional, în limitele stabilite prin tratate : Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene asigură, în conformitate cu articolul 146 CEE, respectarea ordinii de drept ; Consiliul este instituţia prin intermediul căreia statele membre intervin în funcţionarea Uniunii Europene ; Comisia reprezintă interesul general ; Parlamentul European este reprezentantul popoarelor statelor membre.

Procesul decizional este astfel condiţionat de un ansamblu de interese. Atunci când autorii tratatelor au considerat că într-un anumit domeniu, datorită implicaţiilor pentru suveranitatea naţională, interesele statelor membre ar trebui să aibă prioritate, ei au încredinţat puterea de decizie Consiliului, care se poate pronunţa prin vot cu majoritate simplă, majoritate calificată sau unanimitate, în funcţie de importanţa problemei aflate în discuţie. Votul cu majoritate simplă este relativ rar întâlnit; cel cu majoritate calificată, devenit astăzi cel mai frecvent mod de a lua decizia în Consiliu, intervine atunci când se estimează că interesele naţionale trebuie conciliate cu interesele statelor membre, el conferind propunerii Comisiei o valoare sporită; votul în unanimitate a fost menţinut în domeniile considerate încă sensibile pentru suveranitatea naţională a fiecărui stat membru. În sfârşit, există ipostaze în care interesul general predomină, caz în care Comisia Europeană intervine singură (ajutoare de stat, de exemplu) mai ales în calitate de gardian al tratatelor.

Rezultă deci că fiecare domeniu în care intervine reglementarea comunitară posedă o procedură de decizie proprie în funcţie de interesele aflate în joc (tipologia lor fiind totuşi limitată), de unde importanţa pe care o are în dreptul comunitar stabilirea corectă a bazei juridice cu alte cuvinte, identificarea articolului din tratat care stă la baza adoptării actului respectiv de legislaţie secundară sau a acţiunii comunitare avute în vedere, pentru că el determină procedura ce va fi aplicată. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

principle of representation of interests

The principle chosen by the founding fathers of the European Communities for the organization of the ECSC, EEC and EAEC was not the separation of powers, but that of representation of interests.

Each Community institution is representative of a specific interest, acting in its defense during the decision-making process, within the limits established by the Treaties: the EC Court of Justice ensures compliance with the order of law, in accordance with Article 146 EEC; the Council is the institution through which the Member States intervene in the functioning of the European Union; the Commission represents the general interest; the European Parliament is representative of the peoples of the Member States.

Thus, the decision-making process is conditioned by a range of interests. When the authors of the Treaties considered that in a given area, due to the implications for the national sovereignty, the interests of the Member States should have priority, they entrusted the power of decision to the Council; it can act by simple majority voting, by qualified majority or unanimity, according to the importance of the discussed issue. Simple majority voting is relatively seldom used; the qualified majority voting, which has become today the most common way to take decisions in the Council, intervenes when it is estimated that national interests must be conciliated with the interests of the Member States, increasing the value of the Commission's proposal; unanimous voting has been maintained in areas still considered sensitive for the national sovereignty of each Member State. Finally, there are situations in which the general interest prevails, in which case the European Commission intervenes alone, especially as the „guardian of the Treaty".

Therefore, each area where the Community regulation intervenes has its own decision procedure, depending on the interests at stake (their typology being still limited); that

is why, in the Community law, it is important to properly establish the legal basis, in other words to identify the article in the Treaty which underlies the adoption of a particular act of the legislation or the envisaged Community action, because it determines the procedure to be applied. (Translated from Romanian by Raluca Brad)

principe de représentation des intérêts

Le principe choisi par les pères fondateurs des Communautés européennes pour organiser la CECA, la CEE et la CEEA n'était pas celui de la séparation des pouvoirs, mais le principe de représentation des intérêts.

Chaque institution communautaire représente un intérêt spécifique, dans la défense duquel elle actionne dans le processus décisionnel, dans les limites établies par les Traités : la Cour de Justice des CE assure, conformément à l'article 146 CEE, le respect de l'ordre de droit ; le Conseil est l'institution à travers laquelle les États membres interviennent dans le fonctionnement de l'Union européenne ; la Commission représente l'intérêt général ; le Parlement européen représente les peuples des États membres.

Le processus décisionnel est donc conditionné par un ensemble d'intérêts. Quand les auteurs des Traités ont considéré que dans un certain domaine, à cause des implications pour la souveraineté nationale, les intérêts des États membres devraient être prioritaires, ils ont conféré le pouvoir de décision au Conseil, qui peut se prononcer à la majorité simple, majorité qualifiée ou unanimité, en fonction de l'importance du sujet sur l'agenda. Le vote à la majorité simple est relativement rare ; celui à la majorité qualifiée, aujourd'hui le plus fréquent pour la prise de décision dans le Conseil, survient quand on estime que les intérêts nationales doivent être conciliés avec les intérêts des États membres, ce qui confère à la proposition de la Commission plus de poids ; le vote à l'unanimité a été gardé pour les domaines considérés encore sensibles pour la souveraineté nationale de chaque État membre. Enfin, il y a des situations où l'intérêt général prime et la Commission européenne intervient toute seule, surtout en qualité de „gardian du Traité".

Par conséquent, chaque domaine où la réglementation communautaire intervient a sa propre procédure de décision, en fonction des intérêts en place (leur typologie étant quand même limitée), d'où l'importance dans le droit communautaire de la décision correcte sur la base juridique, c'est-à-dire l'identification de l'article du Traité qui justifie l'adoption du respectif acte de législation secondaire ou de l'action communautaire, car il détermine la procédure à être appliquée. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

principiul subsidiarității

Conceptul de *subsidiaritate* îşi are originea în doctrina socială a Bisericii, ce are în vedere organizarea relaţiilor dintre diferitele grupuri sociale şi afirmă principiul conform căruia colectivităţile mari nu trebuie să intervină la nivelul colectivităţilor mici decât în probleme ce pot fi mai bine soluţionate la eşalonul superior cu alte cuvinte, „centrul" nu intervine decât de o manieră subsidiară în raport cu colectivităţile de bază.

Ideea este preluată într-un raport al Comisiei Europene din 26 iunie 1975, în care se afirmă că „Uniunea Europeană nu trebuie să conducă la realizarea unui superstat centralizat. În consecinţă şi în conformitate cu principiul subsidiarităţii, nu vor fi atribuite Uniunii decât sarcinile pe care statele membre nu le vor putea îndeplini în mod eficient".

Definiţia de mai sus reprezintă ceea ce se numeşte „subsidiaritatea iniţială".

După adoptarea Tratatului de la Maastricht, principiul subsidiarităţii este menţionat în acest document (formula fiind preluată şi în Tratatul de la Amsterdam) în articolul 3B (articolul 5 al TCE versiunea consolidată), în forma următoare : „Comunitatea acţionează în limitele competenţelor care îi sunt conferite şi ale obiectivelor care îi sunt atribuite prin prezentul tratat. În domeniile care nu sunt de competenţa sa exclusivă, Comunitatea nu intervine, în conformitate cu principiul subsidiarităţii, decât în cazul şi în măsura în care obiectivele acţiunii preconizate nu pot fi realizate într-un mod satisfăcător de către statele membre, însă pot fi realizate mai bine la nivel comunitar datorită dimensiunilor sau efectelor acţiunii preconizate".

Principiul subsidiarităţii are rolul de a asigura adoptarea deciziilor cât mai aproape de cetăţean şi de a verifica dacă acţiunea comunitară se justifică, faţă de posibilităţile de acţiune la nivel naţional, regional sau local. Mai precis, este principiul conform căruia Uniunea nu întreprinde o acţiune decât dacă se dovedeşte mai eficientă decât o acţiune întreprinsă la nivel naţional, regional sau local.

Acest principiu este strâns legat de principiile proporţionalităţii şi necesităţii, care prevăd că acţiunea Uniunii Europene nu trebuie să meargă dincolo de măsurile necesare pentru îndeplinirea obiectivelor tratatului.

Principalele caracteristici ale subsidiarităţii au fost definite de Consiliul European de la Edinburgh, din decembrie 1992, care a stabilit şi liniile directoare pentru interpretarea articolului 5 al Tratatului Uniunii Europene, care include prevederi referitoare la subsidiaritate. Concluziile acestui Consiliu European au fost reluate într-o declaraţie care şi astăzi serveşte drept bază pentru principiul subsidiarităţii.

Abordarea care decurge din această declaraţie a fost reluată într-un Protocol privind aplicarea principiului subsidiarităţii şi al proporţionalităţii, anexat la Tratatul CE prin Tratatul de la Amsterdam. Între altele, acest protocol introduce analiza sistematică a impactului propunerilor legislative a principiului subsidiarităţii şi folosirea, în limita posibilului, a unor măsuri comunitare mai puţin constrângătoare.

Aplicarea principiului subsidiarităţii este monitorizată de Comitetul Regiunilor, organism consultativ al Uniunii Europene.

Importanţa subsidiarităţii creşte prin Tratatul de la Lisabona, care asociază parlamentele naţionale la luarea deciziilor ori de câte ori o propunere legislativă este susceptibilă a avea legătură cu aplicarea subsidiarităţii. În plus, prin crearea mecanismului de „alertă preventivă" referitor la respectarea principiului subsidiarităţii, parlamentele naţionale vor putea, în cazul în care consideră că o propunere legislativă contravine principiului subsidiarităţii, să ceară Comisiei Europene să o reexamineze. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

subsidiarity principle

The principle of subsidiarity is defined in Article 5 of the Treaty establishing the European Community. It is intended to ensure that decisions are taken as closely as possible to the citizen and that constant checks are made as to whether action at Community level is justified in the light of the possibilities available at national, regional or local level. Specifically, it is the principle whereby the Union does not take action (except for the areas which fall within its exclusive competence) unless it is more effective than action taken at national, regional or local level. It is closely bound up with the principles of proportionality and necessity, which require that any action by the Union should not go beyond what is necessary to achieve the objectives of the Treaty.

The Edinburgh European Council of December 1992 issued a declaration on the principle of subsidiarity, which lays down the rules for its application. The Treaty of Amsterdam took up the approach that follows from this declaration in a Protocol on the application of the principles of subsidiarity and proportionality annexed to the EC Treaty. Two of the things this Protocol introduces are the systematic analysis of the impact of legislative proposals on the principle of subsidiarity and the use, where possible, of less binding Community measures.

The Treaty of Lisbon provides for enhancing the principle of subsidiarity, in particular by obliging the EU institutions to inform national parliaments at all stages of the legislative procedure. The establishing of an „early-warning" system regarding respect for the subsidiarity principle will enable national parliaments to ask the Commission to review a legislative proposal if they consider that it violates the principle. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

principe de subsidiarité

Le principe de subsidiarité est défini à l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne. Il vise à assurer une prise de décision la plus proche possible du citoyen en vérifiant que l'action à entreprendre au niveau communautaire est justifiée par rapport aux possibilités qu'offre l'échelon national, régional ou local. Concrètement, c'est un principe selon lequel l'Union n'agit – sauf pour les domaines de sa compétence exclusive – que lorsque son action est plus efficace qu'une action entreprise au niveau national, régional ou local. Il est étroitement lié aux principes de proportionnalité et de nécessité qui supposent que l'action de l'Union ne doit pas excéder ce qui est nécessaire pour atteindre les objectifs du traité.

Le Conseil européen d'Edimbourg de décembre 1992 a approuvé une déclaration concernant le principe de subsidiarité, qui en fixe les règles d'application. L'approche découlant de cette déclaration est reprise par le Traité d'Amsterdam dans un protocole sur l'application des principes de subsidiarité et de proportionnalité, annexé au Traité instituant la Communauté européenne. Ce protocole introduit, entre autres, l'analyse systématique de l'impact des propositions législatives sur le principe de subsidiarité, et l'utilisation, dans la mesure du possible, des mesures communautaires moins contraignantes.

Le Traité de Lisbonne prévoit de renforcer le principe de subsidiarité, notamment par l'obligation faite aux institutions de tenir les parlements nationaux informés tout au long de la procédure législative. En outre, l'instauration d'un mécanisme d'„alerte

précoce" sur le respect du principe de subsidiarité permettra aux parlements nationaux de demander à la Commission de réexaminer une proposition législative s'ils considèrent que celle-ci enfreint le principe de subsidiarité. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

privilegii şi imunităţi ale Comunităţii Europene

Comunitatea Europeană este o entitate dotată cu personalitate juridică permitându-i să beneficieze de un regim de privilegii şi imunităţi caracteristic organizaţiilor internaţionale, cu o serie de elemente de originalitate. Un protocol unic, încheiat în 1967 şi anexat Tratatului de fuziune a instituţiilor celor trei Comunităţi originare, stipulează că localurile şi clădirile Comunităţii Europene sunt inviolabile, statul-gazdă neputând interveni în interiorul lor, la fel ca în cazul misiunilor diplomatice clasice. Bunurile aparţinând Comunităţii beneficiază de protecţie din partea ţării-gazdă, iar arhivele sale sunt inviolabile. Comunitatea Europeană se bucură de imunitate fiscală, iar bunurile sale destinate uzajului oficial sunt scutite de taxe vamale. Pentru comunicaţiile oficiale şi transferul documentelor, instituţiile comunitare beneficiază pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene de tratamentul acordat misiunilor diplomatice. Deputaţii europeni se bucură de inviolabilitate pe durata mandatului lor, iar funcţionarii şi agenţii Comunităţii au imunitate de jurisdicţie pentru actele îndeplinite în exerciţiul funcţiunii. Lor şi familiilor lor nu li se aplică dispoziţiile ţării-gazdă privind regimul străinilor. Ei pot să importe în regim de franciză mobilierul necesar locuinţei personale şi să îl exporte la plecarea din ţara respectivă. Funcţionarii şi agenţii comunitari sunt scutiţi de la plata impozitelor naţionale din statul de reşedinţă, dar plătesc un impozit comunitar. Misiunile ţărilor terţe acreditate pe lângă Comunitatea Europeană (nu pe lângă UE, deoarece aceasta nu are încă personalitate juridică) se bucură pe teritoriul statului-gazdă de imunităţile şi privilegiile diplomatice acordate ambasadelor, iar Delegaţiile Comisiei Europene în ţări terţe beneficiază pe bază de reciprocitate de acelaşi tratament. Toate acestea rezultă din faptul că instituţiile Comunităţii Europene, misiunile statelor membre pe lângă CE, dar şi misiunile CE în terţe state sunt tratate ca reprezentanţe diplomatice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; mie.ro)

privileges and immunities of the European Community

The European Community is an entity endowed with legal personality, which allows it to benefit from a system of privileges and immunities, specific to international organizations, with a series of original elements. A single protocol, concluded in 1967 and annexed to the Merger Treaty of the institutions of the three initial Communities, stipulates that the premises and the buildings of the European Communities are inviolable and the host state cannot intervene inside them. The assets belonging to the Communities benefit from protection from the host state and its archives are inviolable.

The European Community has fiscal immunity and its goods for official use are exempt from customs duties. For official communications and the transfer of documents, the Community institutions benefit, within the EU Member States, from the treatment accorded to diplomatic missions. The Members of the European Parliament benefit from

inviolability during their term of office, and Community officials and agents have immunity from jurisdiction for the acts performed in the exercise of their functions. The provisions of the host state regarding the regime of foreigners do not apply to them and to their families, they may import free of import duty the necessary furniture for their personal dwelling and they can export it when leaving the respective country. The Community officials and agents are exempt from paying the national taxes of the country of residence, but they pay a Community tax. The missions of third countries accredited to the European Community (and not to the EU, because it does not have legal personality yet) enjoy, on the territory of the host state, the diplomatic immunities and privileges granted to embassies, and the Delegations of the European Commission in third countries benefit from the same treatment on a reciprocity basis. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

privilèges et immunités de la Communauté européenne

La Communauté européenne est une entité ayant la personnalité juridique, qui lui permet de bénéficier d'un régime de privilèges et immunités caractéristique aux organisations internationales, avec une série d'éléments d'originalité. Un protocole unique, signé en 1967 et annexé au Traité de fusion des institutions des trois Communautés originaires, stipule que les locaux et les bâtiments de la Communauté européenne sont inviolables et l'État hôte ne peut pas intervenir à leur intérieur. Les biens de la Communauté bénéficient de protection de la part de l'État hôte, et ses archives sont inviolables. La Communauté européenne a l'immunité fiscale, et ses biens destinés à l'usage officiel sont exemptes des droits de douane. Pour les communications officielles et le transfert des documents, les institutions communautaires bénéficient, sur le territoire des États membres de l'UE, du traitement accordé aux missions diplomatiques. Les parlementaires européens sont inviolables sur la durée de leur mandat, tandis que les fonctionnaires et les agents de la Communauté ont une immunité de juridiction pour les actes dans l'exercice de leur mandat. Pour eux et pour leur familles les dispositions du pays hôte concernant le régime des étrangers ne s'appliquent pas, ils peuvent importer en régime de franchise le mobilier nécessaire pour leur maison personnelle et ils peuvent l'exporter au départ du pays. Les fonctionnaires et les agents communautaires sont exempts du paiement des impôts nationaux de l'État de résidence, mais ils payent un impôt communautaire. Les missions des pays tiers auprès de la Communauté européenne (et non pas auprès de l'UE, car elle n'a pas encore la personnalité juridique) ont, sur le territoire de l'État hôte, les immunités et les privilèges diplomatiques accordés aux ambassades, et les Délégations de la Commission européenne bénéficient, à condition de réciprocité, du même traitement. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

procedura de aviz conform

Procedura de aviz conform este prevăzută de articolul 192 al Tratatului CE şi a fost instituită prin Actul Unic European (AUE).

Conform acestei proceduri, Consiliul trebuie să obţină avizul Parlamentului European înainte de adoptarea unor decizii foarte importante. Principiul avizului conform are la bază o lectură unică. Parlamentul poate să aprobe ori să respingă propunerea, dar nu şi să o modifice. Dacă Parlamentul nu îşi dă însă avizul conform, actul respectiv nu poate fi adoptat.

Procedura de aviz conform este aplicată, în special, referitor la aderarea unui nou stat membru (conform articolului 49 al Tratatului privind Uniunea Europeană), la acordurile de asociere sau alte acorduri cu ţări terţe. Este, de asemenea, folosită pentru a adopta acte cu privire la cetăţenie, responsabilităţile Băncii Centrale Europene (BCE), amendamentele la statutul Sistemului European al Băncilor Centrale sau al BCE, fonduri structurale şi de coeziune, dar şi procedura electorală uniformă pentru alegerile europene (articolul 190 al TCE).

Nu în ultimul rând, este nevoie de avizul Parlamentului European şi pentru aplicarea sancţiunilor impuse unui stat membru al Uniunii Europene ca urmare a unor încălcări grave şi repetate ale drepturilor fundamentale (articolul 7 al TUE), dar şi pentru cooperarea consolidată în domeniile în care se aplică procedura de codecizie.

Extinderea dreptului Parlamentului European de a se pronunţa asupra încheierii sau nu a unor acorduri internaţionale prin aviz conform reprezintă un progres important în eliminarea lacunelor ce existau în controlul Uniunii Europene asupra acţiunii externe deoarece nici parlamentele naţionale, dar nici PE nu îl deţineau. O asemenea situaţie nu mai putea continua.

De asemenea, este important faptul că, prin aviz conform sau aviz consultativ, practic orice acord internaţional trece prin PE (cu excepţia celor prevăzute la articolul 113 al TCE), deci acţiunea externă a Uniunii Europene are un control parlamentar. Mai mult decât atât, articolul 228.3 stabileşte că atât acordul conform, cât şi cel consultativ trebuie obţinute de Consiliu înainte de a începe procesul de adoptare a acordului internaţional. Altfel spus, fără avizul Parlamentului European, Consiliul nu poate declanşa procedurile de aprobare a unui acord internaţional.

Făcând o paralelă cu competenţa normativă internă a parlamentelor naţionale, se observă că salvgardarea prerogativelor legislative şi de control ale Parlamentului European înseamnă extinderea avizului conform asupra tuturor acordurilor internaţionale ce făceau obiectul codeciziei. Altfel spus, dacă era necesară codecizia Consiliu-PE pentru adoptarea unui act normativ dintr-un sector al Uniunii Europene, încheierea unui acord internaţional referitor la acel sector nu se putea realiza fără un aviz conform.

TUE a extins avizul conform şi la alte domenii. Era o formă de a întări legitimitatea democratică a Uniunii Europene, dar şi o anomalie, deoarece avizul conform fusese prevăzut pentru acordurile internaţionale.

PE poate deci să aprobe prin aviz conform şi acte normative interne ale Uniunii Europene, ceea ce este un lucru pozitiv dacă ne gândim că duce la creşterea puterii de decizie a Parlamentului European, dar negativ dacă ne gândim că, prin aviz conform, PE poate doar să aprobe ori să respingă propunerea legislativă sau, în cazul actelor normative interne, parlamentul trebuie să aibă în afara celor două opţiuni deja exprimate şi o a treia, amendamentele. Or, prezentarea amendamentelor reprezintă, până la urmă, esenţa puterii legislative a parlamentelor şi forma normală de exercitare a puterii, rareori un parlament aprobând un proiect venit de la executiv exact aşa cum îl primeşte, la fel de rară fiind şi respingerea în totalitate a unui proiect primit de la executiv. În cazul

analizat, dacă PE nu aprobă respectiva propunere, Comisia, PE sau BCE trebuie să prezinte o nouă propunere care să concilieze exigenţele exprimate de Consiliu prin propunere şi de PE prin refuz. PE poate să motiveze decizia sa de veto şi, astfel, „să ajute" Comisia şi Consiliul în reformularea propunerii legislative. Cel mai bine este, desigur, ca, datorită dialogului permanent al celor trei instituţii, să nu se ajungă la veto, mai ales că există un articol 189A2 care precizează : „Comisia are dreptul de a modifica un act normativ atâta vreme cât durează procedurile de adoptare a acestuia". Consiliul şi PE, la rândul lor, pot dialoga direct în timpul procesului, fără intermedierea Comisiei – cum se întâmpla în cazul cooperării sau al codeciziei –, în cazurile în care este necesar avizul conform, în vederea aprobării actelor normative interne, nu a acordurilor internaţionale. Dacă nu se înţeleg însă direct, bunele oficii ale Comisiei şi dreptul prevăzut la articolul 189A2 de a modifica actul normativ propus pe parcursul procedurii de adoptare rămân alternativa în faţa eşecului.

Avizul conform al Parlamentului European este deci adoptat cu majoritatea voturilor exprimate. Cu toate acestea, în cazul aderării unui nou stat membru şi al procedurii electorale, este necesară majoritatea membrilor Parlamentului European. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *aviz*

assent procedure

The assent procedure (Article 192 of the Treaty establishing the European Community) was introduced by the European Single Act (1986). It requires the Council to obtain the assent of the European Parliament before certain important decisions are taken. The assent principle is based on a single reading. The Parliament may accept or reject a proposal but cannot amend it. If the Parliament does not give its assent, the act in question cannot be adopted.

The assent procedure applies mainly to the accession of new Member States (Article 49 of the Treaty on European Union), association agreements and other fundamental agreements with third countries.

It is likewise required with regard to citizenship, the specific tasks of the European Central Bank (ECB), amendments to the Statutes of the European System of Central Banks and the ECB, the Structural and Cohesion Funds, and the uniform procedure for elections to the European Parliament (Article 190 of the EC Treaty).

Lastly, the European Parliament gives its assent for the application of sanctions imposed on a Member State for a serious and persistent breach of fundamental rights (Article 7 of the EU Treaty) and for closer co-operation in fields subject to the co-decision procedure.

The Parliament's assent is given by a majority of votes cast. However, a majority of members is also required in two cases, namely the accession of a new Member State and the electoral procedure. (europa.eu)

See also *opinion*

procédure de l'avis conforme

La procédure de l'avis conforme (article 192 du Traité instituant la Communauté européenne) a été introduite par l'Acte unique européen (1986). Selon cette procédure, le Conseil doit obtenir l'assentiment du Parlement européen pour prendre certaines décisions d'importance majeure. Le principe de l'avis conforme repose sur une lecture unique. Le Parlement peut accepter ou rejeter une proposition, mais ne peut pas l'amender. Le défaut d'avis conforme interdit l'adoption de l'acte.

Les domaines dans lesquels l'avis conforme est nécessaire sont principalement l'adhésion de nouveaux États membres (article 49 TUE), les accords d'association ainsi que d'autres accords fondamentaux avec des pays tiers.

Il est également requis pour la citoyenneté, les missions spécifiques de la Banque centrale européenne (BCE), les modifications des statuts du Système européen de banques centrales et de la BCE, les fonds structurels et de cohésion, ainsi que la procédure électorale uniforme pour les élections européennes (article 190 TCE).

Enfin, le Parlement européen donne un avis conforme pour l'application de sanctions contre un État membre en cas de violation grave et persistante des droits fondamentaux par celui-ci (article 7 du TUE) ainsi que pour toute coopération renforcée initiée dans des domaines qui relèvent de la procédure de la codécision.

L'avis conforme du Parlement est donné à la majorité des suffrages exprimés. Toutefois, la majorité des membres est requise dans deux hypothèses, à savoir l'adhésion d'un nouvel État membre et la procédure électorale. (europa.eu)

Voir aussi *avis*

procedura de codecizie

În cadrul procedurii de codecizie, instituită prin Tratatul de la Maastricht (articolul 251 al Tratatului CE), Parlamentul European şi Consiliul Uniunii Europene adoptă acte în comun.

Procedura de codecizie poate include până la trei lecturi în fiecare instituţie, conducând la sporirea contactelor între Parlament şi Consiliu, în calitate de colegislatori, şi Comisia Europeană.

Dacă, după prima lectură, Parlamentul European adoptă propunerea Comisiei fără amendamente sau Consiliul Uniunii Europene aprobă amendamentele Parlamentului, Consiliul UE poate adopta actul respectiv.

Dacă nu este însă de acord cu opinia Parlamentului (indiferent dacă adoptă propunerea cu sau fără modificări), Consiliul Uniunii Europene adoptă o poziţie comună, care este înaintată atât Parlamentului European, cât şi Comisiei Europene. Comisia trimite apoi comentariile sale Parlamentului European. Ca urmare, are loc a doua lectură în Parlament. Dacă el adoptă poziţia comună, actul poate fi adoptat. Dacă o respinge, actul nu poate fi adoptat. Dacă propune însă amendamente la poziţia comună, textul cu amendamentele respective este trimis Consiliului Uniunii Europene şi Comisiei Europene, aceasta din urmă redactând o opinie.

Urmează apoi a doua lectură în Consiliul Uniunii Europene, după care, dacă sunt acceptate amendamentele Parlamentului European, actul poate fi adoptat, astfel: prin vot în majoritate calificată (dacă opinia Comisiei este pozitivă) sau prin vot în unanimitate (dacă opinia Comisiei este negativă).

Dacă, după a doua lectură, însă Consiliul nu aprobă amendamentele propuse de PE, este convocat un *comitet de conciliere*, format dintr-un număr egal de membri ai celor două instituţii şi comisarul european responsabil cu domeniul respectiv. Comitetul de conciliere trebuie să adopte o decizie în maximum şase săptămâni de la prima sa reuniune.

După ce comitetul de conciliere ajunge la un acord asupra textului, are loc a treia lectură în cele două instituţii, ele putând doar să aprobe ori să respingă textul respectiv. Dacă însă comitetul de conciliere nu ajunge la un acord, actul nu este adoptat.

Folosirea procedurii de codecizie a condus la consolidarea puterii legislative a Parlamentului European în următoarele domenii: libera circulaţie a lucrătorilor, dreptul de stabilire, servicii, piaţa internă, educaţie (măsuri de stimulare), sănătate (măsuri de stimulare), protecţia consumatorului, reţelele transeuropene (orientări), mediul înconjurător (programul general de acţiune), cultură (măsuri de stimulare) şi cercetare (programul-cadru).

Procedura a fost simplificată prin Tratatul de la Amsterdam. A devenit o procedură mai rapidă şi mai eficientă, iar rolul Parlamentului a fost consolidat. La domeniile în care se aplică au fost adăugate altele, precum: excluderea socială, sănătatea publică şi lupta împotriva fraudei care afectează interesele financiare ale Comunităţii Europene.

Pentru a întări caracterul democratic al acţiunii comunitare, Parlamentul trebuie să participe la exerciţiul puterii legislative. Astfel, orice instrument legislativ adoptat prin majoritate calificată este adoptat prin procedura de codecizie. Cu toate acestea, pentru unele prevederi ale Tratatului, codecizia este însoţită de vot în unanimitate în cadrul Consiliului Uniunii Europene.

Prin Tratatul de la Nisa, alte şapte domenii au fost adăugate la câmpul de aplicare a procedurii de codecizie: măsurile de stimulare pentru combaterea discriminării, cooperarea judiciară în materie civilă, măsurile specifice de sprijin în domeniul industrial, acţiunile în domeniul coeziunii economice şi sociale (în afară de fondurile structurale), statutul partidelor europene şi măsurile legate de vize, azil şi imigrare.

Procedura de codecizie stabilită prin articolul 189B al TCE nu substituie alte proceduri decizionale, ci le completează. Este o procedură cu două lecturi, ca şi cooperarea, în PE şi Consiliu. Prima lectură coincide cu cea descrisă la cooperare şi avizul consultativ. În acest caz, Comisia trimite propunerea sa simultan PE şi Consiliului, pentru a se respecta „egalitatea" celor două instituţii într-o procedură de codecizie. În celelalte situaţii, Consiliul primeşte propunerea şi o transmite Parlamentului European.

Există situaţii când pot coexista mai multe proceduri decizionale în acelaşi domeniu. Adoptarea principiilor generale se face, de exemplu, prin codecizie (orientările generale în materie de reţele transeuropene articolul - 129D sau programul-cadru multianual de cercetare şi dezvoltare - articolul 130I), în timp ce acţiunile concrete se stabilesc, de exemplu, prin colaborare (articolele 129D şi 130O). Există şi situaţii când sunt stabilite toate cele trei proceduri pentru PE (codecizie, cooperare, consultare) referitor la mediu, de exemplu, iar Consiliul poate să decidă şi el prin vot în unanimitate sau majoritate calificată, dar şi să apeleze la obligaţiile asumate prin tratatele internaţionale.

Articolul 189B.8 prevedea extinderea codeciziei la alte sectoare, în baza unei analize a Comisiei, tendinţa fiind ca toate domeniile în care Consiliul decide prin majoritate calificată să constituie obiectul codeciziei. Evident că existenţa unor proceduri atât de complexe nu ajută la creşterea transparenţei procesului decizional al Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

co-decision procedure

The co-decision procedure (Article 251 of the EC Treaty) was introduced by the Treaty of Maastricht. It gives the European Parliament the power to adopt instruments jointly with the Council of the European Union. The procedure comprises one, two or three readings. It has the effect of increasing contacts between the Parliament and the Council, the co-legislators, and with the European Commission. In practice, it has strengthened Parliament's legislative powers in the following fields : the free movement of workers, the right of establishment, services, the internal market, education (incentive measures), health (incentive measures), consumer policy, trans-European networks (guidelines), environment (general action programme), culture (incentive measures) and research (framework programme).

The Treaty of Amsterdam has simplified the co-decision procedure, making it quicker and more effective and strengthening the role of Parliament. In addition it has been extended to new areas such as social exclusion, public health and the fight against fraud affecting the European Community's financial interests.

Increasing the democratic nature of Community action requires Parliament to participate in exercising legislative power. Thus, any legislative instrument adopted by qualified majority is likely to fall within the scope of the co-decision procedure. In most cases, therefore, co-decision in Parliament goes hand in hand with qualified majority voting in the Council. For some provisions of the Treaty, however, co-decision and unanimity still coexist.

The Treaty of Nice partially puts an end to this situation. The Intergovernmental Conference (IGC) launched in February 2000 called for an extension of the scope of co-decision, in parallel with and as a supplement to the extension of qualified majority voting in the Council. Seven provisions for which the IGC planned to apply qualified majority voting are thus also subject to co-decision. They are : incentives to combat discrimination, judicial co-operation in civil matters, specific industrial support measures, economic and social cohesion actions (outside the Structural Funds), the statute for European political parties and measures relating to visas, asylum and immigration. (europa.eu)

procédure de codécision

La procédure de codécision (article 251 du Traité CE) a été instituée par le Traité de Maastricht. Elle donne le pouvoir au Parlement européen d'arrêter des actes conjointement avec le Conseil de l'Union européenne. La procédure de codécision comporte une, deux ou trois lectures. Elle a pour effet de multiplier les contacts entre le Parlement et le Conseil, les colégislateurs, ainsi qu'avec la Commission européenne. Dans la pratique, elle a renforcé le pouvoir législatif du Parlement européen dans les domaines suivants :

la libre circulation des travailleurs, le droit d'établissement, les services, le marché intérieur, l'éducation (actions d'encouragement), la santé (actions d'encouragement), les consommateurs, les réseaux transeuropéens (orientations), l'environnement (programme d'action à caractère général), la culture (actions d'encouragement) et la recherche (programme-cadre).

La procédure de codécision a été simplifiée par le Traité d'Amsterdam afin de la rendre plus efficace, plus rapide et de renforcer le rôle du Parlement. De plus, elle a été étendue à de nouveaux domaines, notamment l'exclusion sociale, la santé publique ou encore la lutte contre la fraude portant atteinte aux intérêts financiers de la Communauté européenne.

Pour renforcer le caractère démocratique de l'action communautaire, le Parlement doit participer à l'exercice du pouvoir législatif. C'est pourquoi tout instrument législatif adopté à la majorité qualifiée est susceptible de relever de la procédure de codécision. Ainsi, dans la plupart des cas, la codécision au Parlement va de pair avec le vote à la majorité qualifiée au Conseil. Cependant, pour certaines dispositions du traité, la codécision et l'unanimité coexistent encore.

Le Traité de Nice met partiellement fin à cette situation. En effet, la Conférence intergouvernementale (CIG), lancée en février 2000, s'est prononcée pour l'extension du champ d'application de la codécision, parallèlement et en complément de l'extension de la majorité qualifiée au Conseil. Ainsi, sept dispositions pour lesquelles la CIG a prévu de passer à la majorité qualifiée passent également à la codécision. Il s'agit des mesures d'encouragement pour combattre les discriminations, de la coopération judiciaire civile, des mesures spécifiques d'appui dans le domaine industriel, des actions en matière de cohésion économique et sociale (en dehors des fonds à finalité structurelle), du statut des partis européens et enfin des mesures en relation avec les visas, l'asile et l'immigration. (europa.eu)

procedura de consultare

Prin procedura de consultare, prevăzută de articolul 192 al Tratatului CE, Parlamentul European poate exprima o opinie cu privire la o propunere a Comisiei. În cazurile prevăzute de Tratat, Consiliul Uniunii Europene trebuie să consulte Parlamentul European înainte de a supune la vot propunerea respectivă şi să ia în considerare opinia acestuia. Mai mult decât atât, Parlamentul trebuie consultat din nou dacă discuţiile în Consiliu se îndepărtează mult de propunerea iniţială.

În cadrul acestei proceduri, puterea Parlamentului este limitată. Rămâne la latitudinea Comisiei dacă ia în considerare amendamentele pe care le propune Parlamentul.

Principalul domeniu în care se aplică această procedură este politica agricolă comună. Dincolo de cazurile prevăzute de tratate, Consiliul poate consulta Parlamentul în probleme importante. În plus, procedura de consultare este folosită pentru adoptarea instrumentelor neobligatorii, în special recomandări şi opinii emise de Consiliu sau de Comisie. Consultarea este obligatorie, spre deosebire de aplicarea opiniilor exprimate. Un act poate fi anulat dacă nu s-a respectat procedura consultării, dar nu este invalidat dacă nu se ţine cont de rezoluţia respectivă. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

consultation procedure

The consultation procedure (Article 192 of the EC Treaty) enables the European Parliament to give its opinion on a proposal from the Commission. In the cases laid down by the Treaty, the Council must consult the European Parliament before voting on the Commission proposal and take its views into account. However, it is not bound by the Parliament's position but only by the obligation to consult it. Parliament must be consulted again if the Council deviates too far from the initial proposal. The powers of Parliament are fairly limited under this procedure, in so far as it can only hope that the Commission takes its amendments into account in an amended proposal.

Apart from the cases laid down by the Treaties, the Council has also undertaken to consult the Parliament on most important questions. The consultation is optional. In addition, this consultation procedure is used for the adoption of non-mandatory instruments, especially recommendations and opinions issued by the Council and the Commission. (europa.eu)

procédure de l'avis simple (procédure de consultation)

Toute référence à la Constitution est en suspens jusqu'à l'adoption d'un nouveau traité de réforme remplaçant le projet de traité constitutionnel.

La procédure de l'avis simple (article 192 du Traité instituant la Communauté européenne) permet au Parlement européen de donner son avis sur une proposition de la Commission. Dans les cas prévus par le traité, le Conseil consulte le Parlement avant de statuer sur la proposition de la Commission et veille à prendre les vues de celui-ci en considération. Il n'est cependant pas lié par la position du Parlement, mais seulement par l'obligation de consulter celui-ci. Le Parlement doit être consulté à nouveau si le Conseil s'écarte trop de la proposition initiale. Le pouvoir du Parlement est assez limité dans cette procédure dans la mesure où il ne peut qu'espérer que la Commission prenne en compte ses amendements dans une proposition modifiée.

En dehors des cas prévus par les traités, le Conseil s'est également engagé à consulter le Parlement sur la plupart des questions importantes. Il s'agit d'une consultation facultative. De plus, cette procédure de l'avis simple est utilisée pour des actes de nature non contraignante, notamment les recommandations et les avis du Conseil et de la Commission. (europa.eu)

procedura de cooperare

Procedura de cooperare a fost instituită prin Actul Unic European. Este descrisă în articolul 252 al Tratatului CE. Inițial, câmpul de aplicare a acestei proceduri a fost extins prin Tratatul de la Maastricht, semnat în 1992 şi intrat în vigoare în 1993. Apoi, Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 şi intrat în vigoare în 1999, l-a restrâns, extinzând aplicarea procedurii de codecizie (articolul 251 al Tratatului CE).

Astfel, în prezent, procedura de cooperare se aplică în puține domenii, dintre care deosebit de important este cel al Uniunii Economice şi Monetare (articolele 103.5, 104.A.2, 104.B, 105.A). Celelalte sunt: nediscriminarea pe motiv de rasă (articolul 6); transporturile (articolul 75.1); politica socială (articolul 118); Fondul Social

European (articolul 125); formarea profesională (articolul 127.4); reţelele transeuropene (articolul 129.D); coeziunea economico-socială, FEDER (articolul 130.E); programul--cadru „cercetare-dezvoltare" (articolul 130.O); mediul (articolul 130.R); cooperarea pentru dezvoltare (articolul 130.W); protocolul asupra politicii sociale (articolul 2.2) - îmbunătăţirea condiţiilor de muncă în vederea protejării sănătăţii muncitorilor, informarea şi consultarea lor, creşterea gradului de securitate a condiţiilor de muncă, egalitatea de gen, integrarea pe piaţa muncii a persoanelor excluse.

În procedura de cooperare, Comisia Europeană trimite propunerea legislativă Consiliului Uniunii Europene şi Parlamentului European. În Parlament are loc o primă lectură, în urma căreia este emisă o opinie referitoare la propunerea Comisiei. Apoi, Consiliul Uniunii Europene adoptă, prin vot în majoritate calificată, o poziţie comună, ce este trimisă Parlamentului, împreună cu toate informaţiile necesare, inclusiv motivele pentru care Consiliul a adoptat respectiva poziţie.

Poziţia comună a Consiliului Uniunii Europene este examinată în Parlament, în cadrul celei de-a doua lecturi. În termen de trei luni, Parlamentul poate să adopte ori să respingă această poziţie sau să propună modificări. Propunerea Parlamentului este apoi supusă aprobării Consiliului, care nu o poate respinge decât prin vot în unanimitate.

Apoi, în termen de o lună, Comisia reexaminează propunerea care a stat la baza poziţiei comune a Consiliului şi trimite acestuia propunerea sa, având libertatea de a include sau nu amendamentele propuse de Parlament.

În următoarele trei luni, Consiliul poate adopta propunerea reformulată prin vot cu majoritate calificată. Are, de asemenea, posibilitatea de a o modifica sau de a adopta amendamentele care nu au fost luate în considerare de Comisie. În ambele situaţii, se decide prin vot în unanimitate.

În cadrul procedurii de cooperare, Consiliul îşi poate exersa dreptul de veto, refuzând să îşi exprime opinia referitoare la amendamentele propuse de Parlamentul European sau la propunerea modificată a Comisiei. Procesul legislativ este astfel blocat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

co-operation procedure

The co-operation procedure (Article 252 of the EC Treaty) was introduced by the Single European Act (1986). It gave the European Parliament greater influence in the legislative process by allowing it two „readings". Initially, the scope of this procedure was considerably extended by the Treaty of Maastricht; the Treaty of Amsterdam then reversed the trend by encouraging the co-decision procedure (Article 251 of the EC Treaty). The co-operation procedure will therefore now apply exclusively to the field of Economic and Monetary Union.

The co-operation procedure is always initiated by a proposal from the Commission forwarded to the Council and the European Parliament. In the context of a first reading, the Parliament issues an opinion on the Commission proposal. The Council, acting by a qualified majority, then draws up a common position, which is forwarded to the Parliament together with all the necessary information and the reasons which led the Council to adopt this common position.

The Parliament examines this common position at the second reading, and within three months may adopt, amend or reject the common position. In the latter two cases, it must do so by an absolute majority of its members. If it rejects the proposal, unanimity is required for the Council to act on a second reading.

The Commission then re-examines, within one month, the proposal upon which the Council based its common position and forwards its proposal to the Council; at its discretion it can include or exclude the amendments proposed by Parliament.

Within three months, the Council may adopt the re-examined proposal by qualified majority, amend it unanimously or adopt the amendments not taken into consideration by the Commission, also unanimously.

In the co-operation procedure, the Council may still exercise a veto by refusing to express its opinion on the amendments proposed by the European Parliament or on the amended proposal from the Commission, thereby blocking the legislative procedure. (europa.eu)

procédure de coopération

La procédure de coopération (article 252 du Traité CE) a été instituée par l'Acte unique européen (1986). Elle a donné au Parlement européen une possibilité plus large d'influencer le processus législatif par une „double lecture". Dans un premier temps, le champ d'application de cette procédure a été largement étendu par le Traité de Maastricht. Puis le Traité d'Amsterdam a inversé la tendance en favorisant la procédure de codécision (article 251 du Traité CE). Ainsi, la procédure de coopération s'applique désormais exclusivement au domaine de l'Union économique et monétaire.

La procédure de coopération est toujours initiée par une proposition de la Commission transmise au Conseil et au Parlement européen. Dans le cadre d'une première lecture, le Parlement émet un avis sur la proposition de la Commission. Le Conseil, statuant à la majorité qualifiée, arrête alors une position commune, laquelle est transmise au Parlement accompagnée de toutes les informations nécessaires et des raisons qui ont conduit le Conseil à adopter cette position commune. Le Parlement examine cette position commune en deuxième lecture et peut dans un délai de trois mois, adopter, amender ou rejeter la position commune. Dans les deux dernières hypothèses, il doit le faire à la majorité absolue de ses membres. S'il rejette la proposition, le Conseil ne peut statuer en deuxième lecture qu'à l'unanimité.

La Commission réexamine alors, dans un délai d'un mois, la proposition sur la base de laquelle le Conseil a arrêté sa position commune et transmet sa proposition au Conseil, en ayant la discrétion d'inclure ou d'exclure les amendements proposés par le Parlement.

Dans un délai de trois mois, le Conseil peut adopter la proposition réexaminée à la majorité qualifiée, modifier la proposition réexaminée à l'unanimité ou adopter les amendements non pris en considération par la Commission, également à l'unanimité.

Dans la procédure de coopération, le Conseil peut toujours exercer un veto en refusant de se prononcer sur les propositions d'amendements du Parlement européen ou sur la proposition modifiée de la Commission et bloquer ainsi la procédure législative. (europa.eu)

procedura electorală uniformă pentru Parlamentul European

Membrii Parlamentului European sunt aleşi prin vot universal direct începând din 1979. Procedura electorală nu este însă nici la ora actuală uniformă, deşi Tratatul de instituire a Comunităţilor Europene prevedea adoptarea de către Parlament a unei propuneri de organizare a alegerilor europene, fie printr-o procedură electorală uniformă, fie în baza unor principii comune.

O astfel de procedură ar asigura o reprezentare mai fidelă în Parlamentul European a diferitelor tendinţe politice la nivelul Uniunii Europene.

După o serie de dezbateri, Consiliul Uniunii Europene şi PE s-au pus de acord cu privire la patru aspecte care armonizează procedura electorală pentru alegerile europene : modul de scrutin este reprezentarea proporţională cu liste sau cu un vot unic transferabil, în cazul Irlandei ; votul poate fi preferenţial ; circumscripţiile naţionale sau regionale pot rămâne neschimbate, atât timp cât nu împiedică reprezentarea proporţională (într-un stadiu ulterior, în statele cu o populaţie de peste 20 de milioane de locuitori, trebuie stabilite circumscripţii regionale) ; pragul pentru a obţine un loc în Parlament este de 5% din totalul voturilor exprimate.

Cea mai mare parte a normelor cu privire la vot şi la alegeri rămân diferite, în special cele referitoare la ziua din saptămâna a alegerilor (Italia le organizează duminica şi lunea, de exemplu), circumscripţii, aplicarea reprezentării proporţionale, cumulul mandatelor, condiţiile de vot şi de candidatură, precum şi, în special, promovarea egalităţii.

În ceea ce priveşte circumscripţiile electorale, majoritatea statelor membre au adoptat sistemul circumscripţiei unice (întreaga ţară formează o singură circumscripţie). O parte dintre state au optat pentru împărţirea teritoriului în mai multe circumscripţii : Belgia, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Marea Britanie, Polonia şi România.

Pe termen lung, Parlamentul European urmăreşte instituirea unei circumscripţii unice la nivelul Uniunii Europene. Alegerile se organizează o dată la cinci ani, în luna iunie, toate statele membre programându-le în jurul aceleiaşi date, în funcţie de specificul naţional. (infoeuropa.ro ; Iordan Gheorghe Bărbulescu)

uniform electoral procedure for the European Parliament

The Treaty establishing the European Community requires the European Parliament to draw up proposals to allow its members to be elected by direct universal suffrage, either using a uniform procedure in each Member State or in accordance with shared principles. However, this is not currently the case, as regional lists exist alongside national ones.

A procedure like this is important because it would ensure that different European political tendencies are more faithfully represented in the European Parliament.

After a number of debates and disagreements, the Council and the Parliament finally agreed on four points which harmonize the electoral process in European elections while taking into account the current situation : the uniform voting method is proportional representation using a list, or a single, transferable vote (Ireland only) ; the vote can be preferential ; the different (national or regional) constituencies may remain unchanged as long as they do not impede proportional representation. Regional constituencies should be established at a later date in states with a population of over 20 million ; the minimum threshold for obtaining a seat in the Parliament is 5% of votes cast.

Most of the rules concerning voting and elections remain distinct, in particular concerning the dates of the elections, constituencies, the application of proportional representation, the number of mandates that may be held concurrently, voting and eligibility conditions and boosting equality. In terms of electoral constituencies, the majority of the Member States have adopted the system of a single constituency, whereby the whole country forms one constituency. The other Member States have a number of constituencies: Ireland, the United Kingdom, Germany, Italy, Greece, Belgium, Poland and France, which passed a law in April 2003 replacing the single constituency system with eight interregional constituencies.

In the long term the Parliament wants to move towards having a single constituency at European Union level. (europa.eu)

procédure électorale uniforme au Parlement européen

Le Traité instituant la Communauté européenne prévoit que le Parlement européen doit élaborer des projets en vue de permettre l'élection de ses membres au suffrage universel direct soit selon une procédure uniforme dans chaque État membre, soit conformément à des principes communs. Or ceci n'est pas le cas à l'heure actuelle (listes régionales et listes nationales coexistent).

L'intérêt d'une telle procédure est qu'elle permettrait de garantir une meilleure représentativité des différentes tendances politiques européennes au sein du Parlement européen.

Après de nombreux débats et désaccords, le Conseil et le Parlement se sont finalement mis d'accord sur quatre points qui, tout en prenant acte de la situation actuelle, harmonisent la procédure électorale aux élections européennes: le mode de scrutin uniforme est le scrutin proportionnel de liste ou de vote unique transférable (spécificité irlandaise) ; le vote peut être préférentiel ; les différentes circonscriptions (nationales ou régionales) peuvent subsister tant qu'elles ne remettent pas en cause la proportionnalité du scrutin (à un stade ultérieur, des circonscriptions régionales devront être mises en place dans les États de plus de 20 millions d'habitants) ; le seuil minimal pour participer à l'attribution des sièges s'élève à 5% des suffrages exprimés.

La plupart des règles relatives au vote et à l'élection restent néanmoins distinctes : les dates des élections, les circonscriptions, l'application de la proportionnelle, le cumul des mandats, les conditions de vote et d'éligibilité et la promotion de la parité, notamment. En ce qui concerne les circonscriptions électorales, une majorité d'États membres ont adopté le système de la circonscription unique (le territoire national constitue une seule circonscription). Les autres États membres ont plusieurs circonscriptions : l'Irlande, le Royaume-Uni, l'Allemagne, l'Italie, la Grèce, la Belgique, la Pologne et la France qui, depuis une loi d'avril 2003, a remplacé la circonscription unique en huit circonscriptions interrégionales.

À long terme, le Parlement souhaite évoluer vers une circonscription unique à l'échelle de l'Union européenne. (europa.eu)

proceduri ale CJUE

Vezi *Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)*

EUCJ procedures

See *Court of Justice of the European Communities (CJEC)*

procédures CJUE

Voir *Cour de justice des Communautés européennes (CJCE)*

proces de aderare

Vezi *aderare*

accession process

See *accession*

processus d'adhésion

Voir *adhésion*

Procesul Barcelona

Procesul Barcelona este denumirea dată Parteneriatului euromediteranean. Acesta este cadrul politicii Uniunii Europene faţă de ţările partenere din bazinul Mediteranei, urmărindu-se consolidarea legăturilor dintre Uniune şi ţările partenere, încurajându-se astfel şi apropierea dintre ţările mediteraneene.

Parteneriatul a fost lansat în 1995, în urma Declaraţiei de la Barcelona, şi are scopul de a promova pacea şi stabilitatea în regiune, prin stabilirea unui dialog politic care să respecte valorile comune, precum democraţia şi statul de drept. Parteneriatul urmăreşte să promoveze prevenirea şi rezolvarea conflictelor, dar şi prosperitatea economică, în special prin crearea unei zone de liber schimb, şi dezvoltarea cooperării.

În acest context, parteneriatul euromediteranean aduce împreună statele membre ale Uniunii Europene şi ţările mediteraneene într-un program la scară largă, cu trei componente : o componentă politică şi de securitate, o componentă economică şi financiară şi o componentă socială şi culturală. Un element important al acestui proces este consolidarea cooperării în domeniul justiţiei, migraţiei şi incluziunii sociale.

Parteneriatul este pus în aplicare atât la nivel bilateral, cât şi regional. La nivel bilateral, relaţiile sunt adaptate specificităţilor fiecărei ţări partenere. În acest sens, acordurile de asociere euromediteraneene au o importanţă deosebită.

Acest proces beneficiază de sprijin financiar din partea Comunităţii, prin Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP) care se derulează în perioada 2007-2013, şi din partea Băncii Europene de Investiţii, prin Facilitatea euromediteraneeană de investiţii şi de parteneriat (FEMIP). La ora actuală Procesul Barcelona este asociat politicii de vecinătate. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Barcelona Process

The Barcelona Process, also known as the Euro-Mediterranean Partnership, constitutes the policy of the European Union towards the Mediterranean countries. Its purpose is to strengthen the links between the Union and the partner countries, whilst encouraging closer ties among the Mediterranean countries themselves.

The objective of the Partnership launched in 1995 following the Barcelona Declaration is to promote peace and stability in the region by establishing a political dialogue that respects the partners' shared values, such as democracy and the rule of law. Further aims are to promote the prevention and resolution of conflicts, as well as prosperity, particularly through the creation of a free-trade area, and to develop co-operation.

In this context, the Euro-Mediterranean Partnership brings together the Member States of the Union and the Mediterranean countries under a large-scale programme with three strands : a political and security strand, an economic and financial strand and a social and cultural strand. Strengthening co-operation in the fields of justice, migration and social inclusion is also an important element of the Process.

The Partnership is put into effect both bilaterally and regionally. The bilateral arrangements are tailored to the individual partner country, an important aspect being the Euro-Mediterranean Association Agreements. The Process is also supported by Community funding, the MEDA programme and the European Investment Bank's Facility for Euro-Mediterranean Investment and Partnership (FEMIP). (europa.eu)

Processus de Barcelone

Le processus de Barcelone ou le partenariat euro-méditerranéen constitue la politique de l'Union européenne à l'égard des pays méditerranéens. Il vise à renforcer les liens entre l'Union et les pays partenaires tout en favorisant le resserrement des liens entre les pays méditerranéens eux-mêmes.

Lancé en 1995 à l'issue de la déclaration de Barcelone, le partenariat a pour objectif de favoriser la paix et la stabilité dans la région en instaurant un dialogue politique dans le respect des valeurs communes partagées par les partenaires telles que la démocratie et l'État de droit. Il a également pour objectif de favoriser la prévention et la résolution des conflits ainsi que la prospérité, notamment par la création d'une zone de libre-échange et le développement de coopérations.

Dans ce contexte, le partenariat euro-méditerranéen regroupe les États membres de l'Union et les pays méditerranéens autour d'un vaste programme de partenariat tournant autour de trois volets : un volet politique et de sécurité, un volet économique et financier, et un volet social et culturel. Le renforcement de la coopération en matière de justice, de migration et d'intégration sociale est également un élément important du processus.

La réalisation du partenariat repose sur deux dimensions : une dimension bilatérale et une dimension régionale. Au titre de la dimension bilatérale, les relations sont adaptées

aux spécificités de chaque pays partenaire dont les accords d'association euro--méditerranéens représentent un important aspect. Une assistance financière communautaire, le programme MEDA, et la Facilité euro-méditerranéenne d'investissement et de partenariat (FEMIP) de la Banque européenne d'investissement soutiennent également ce processus. (europa.eu)

Procesul Bologna

Procesul Bologna urmăreşte armonizarea sistemelor de învăţământ superior pentru a realiza, până în anul 2010, un Spaţiu European al Învăţământului Superior.

Începând cu 1999, miniştrii Educaţiei din Europa se întâlnesc la fiecare doi ani pentru a evalua progresul făcut şi a stabili noi măsuri concrete. În urma fiecărei întâlniri ei semnează o declaraţie ce reprezintă angajamentul ţărilor lor de a implementa măsurile convenite. În acest proces sunt implicaţi şi reprezentanţii studenţilor (ESIB), ai universităţilor (EUA, EURASHE), ai profesorilor (EI) şi ai angajatorilor (UNICE). Reuniunile de până acum au avut loc la: Bologna (1999), Praga (2001), Berlin (2003), Bergen (2005), Londra (2007). Următoarea va avea loc la Leuven/Louvain-La-Neuve (2009). (bologna.ro)

Bologna Process

The Bologna Process aims to create a European Higher Education Area by 2010, in which students can choose from a wide and transparent range of high quality courses and benefit from smooth recognition procedures. The Bologna Declaration of June 1999 has put in motion a series of reforms needed to make European Higher Education more compatible and comparable, more competitive and more attractive for Europeans and for students and scholars from other continents. Reform was needed then and reform is still needed today if Europe is to match the performance of the best performing systems in the world, notably the United States and Asia.

The three priorities of the Bologna Process are: the introduction of the three cycle system (bachelor/master/doctorate), the quality assurance and the recognition of qualifications and periods of study.

Every second year the Ministers meet to measure progress and set priorities for action. After Bologna (1999), they met in Prague (2001), Berlin (2003), Bergen (2005) and London (2007) and will meet in reconvene Leuven/Louvain-La-Neuve (2009).

All across Europe, countries and universities are engaged in a process of modernisation. From an EU perspective, these reforms are part of the Lisbon Strategy for Growth and Jobs, which also encompasses reinforced co-operation in vocational education and training (Copenhagen Process). To establish synergies between Copenhagen and Bologna, the Commission has brought forward its proposal for the European Qualifications Framework for lifelong learning (EQF). This is linked to and supported by other initiatives in the fields of transparency of qualifications (EUROPASS), credit transfer (ECTS-ECVET) and quality assurance (ENQA-ENQAVET). Of similar importance is the link between the European Higher Education Area and the European Research Area (EHEA and ERA). (europa.eu)

Processus de Bologne

Le 19 juin 1999, fut signée la Déclaration de Bologne par 30 ministres européens de l'Éducation. C'est un document unique et remarquable. Elle contient des objectifs à atteindre, un plan d'action, un agenda et un processus de suivi et de mise en œuvre.

Les signataires de Bologne ont défini 6 lignes directrices communes : l'introduction d'un système de diplômes harmonisés, l'adoption d'un système qui se fonde essentiellement sur deux grands cycles de base et un troisième cycle de recherche, la mise en place d'un système de crédits, la suppression des divers obstacles (administratifs, financiers, académiques) à la liberté de mouvement, la promotion de la coopération européenne en matière d'évaluation de la qualité et la promotion de la dimension européenne dans l'enseignement supérieur. (toutsurbologne.be)

procesul de stabilizare şi asociere

Procesul de stabilizare şi asociere reprezintă un format al politicii de asociere a Uniunii Europene, fiind specific relaţiilor acesteia cu ţările din Balcanii de Vest.

Acest proces a fost lansat la reuniunea la nivel înalt de la Zagreb, din noiembrie 2000, şi include următoarele ţări : Albania, Bosnia şi Herţegovina, Croaţia, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Muntenegru şi Serbia, inclusiv Kosovo, conform rezoluţiei 1244 a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

Procesul de stabilizare şi asociere urmăreşte asigurarea păcii şi stabilităţii în regiune, oferind sprijin pentru consolidarea democraţiei şi a statului de drept, precum şi pentru dezvoltarea unei economii de piaţă. O foarte mare importanţă este acordată dezvoltării cooperării regionale, în special prin crearea unei zone de liber schimb şi prin dialog politic.

Prin procesul de stabilizare şi asociere, se doreşte stabilirea unor relaţii privilegiate între statele incluse în acest proces şi Uniunea Europeană. Aceste state trebuie să aplice reforme politice şi economice în vederea aderării şi să îşi armonizeze legislaţiile naţionale cu legislaţia comunitară. Astfel, sunt recunoscute ca ţări potenţial candidate (cu excepţia Croaţiei, care se află în negocieri de aderare la UE, şi a Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei, ce în prezent este deja considerată ţară candidată).

Procesul de stabilizare şi asociere a fost consolidat la reuniunea la nivel înalt de la Salonic, din 2003, incluzând şi elemente concrete ale procesului de aderare. Astfel, el are la bază : relaţii contractuale, în baza unor acorduri bilaterale de stabilizare şi asociere, a căror încheiere depinde de progresele înregistrate de ţara respectivă în cadrul procesului ; relaţii comerciale, la nivel regional, cu Uniunea (ţările din Balcanii de Vest beneficiază de măsuri comerciale preferenţiale în schimburile lor comerciale cu Uniunea) ; un instrument financiar, Instrumentul de Asistenţă de Preaderare (IPA), care înlocuieşte, începând din 2007, şi până în 2013, programul de asistenţă comunitară pentru reconstrucţie, dezvoltare şi stabilizare (CARDS), derulat în perioada 2000-2006.

Ţările din Balcanii de Vest care obţin statutul de ţară candidată continuă să beneficieze de anumite avantaje ale procesului de stabilizare şi asociere, cu toate că intră formal sub umbrela altui proces, cel de aderare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Stabilization and Association Process

The policy of the European Union towards the countries of the Western Balkans takes the form of the Stabilization and Association Process launched at the Zagreb Summit in November 2000. The countries concerned are : Albania, Bosnia-Herzegovina, Croatia, the former Yugoslav Republic of Macedonia, Montenegro and Serbia, including Kosovo as defined by resolution 1244 of the UN Security Council.

The process is intended to ensure peace and stability in the region by providing support for the strengthening of democracy and the rule of law and the development of a market economy. It places great stress on developing regional co-operation, e.g. by a free trade area and political dialogue.

The purpose of the Stabilization and Association Process is to establish special relations between the countries concerned and the Union in exchange for reforms with a view to accession, which will involve aligning their legislation more closely with that of the Community. These countries are recognized as potential candidates for Union membership.

The Stabilization and Association Process was strengthened at the Thessaloniki Summit in 2003, taking over elements of the accession process. It rests on : contractual relationships by means of bilateral Stabilization and Association Agreements (SAA), the conclusion of which depends on the progress made by the countries within the process ; in this connection, the evaluation of their application for membership will be based on the results concerning their compliance with the provisions, particularly on trade ; trade relations at regional level and with the Union ; the Union grants trade preferences to the Western Balkans countries ; a financial instrument, the Instrument for Pre-Accession Assistance (IPA) for the period 2007-2013 (replacing the CARDS programme for 2000-2006).

The Western Balkans countries that acquire candidate country status continue to benefit from certain aspects of the Stabilization and Association process although they are engaged in the process of accession. (europa.eu)

processus de stabilisation et d'association

La politique de l'Union européenne à l'égard des pays des Balkans occidentaux prend la forme du processus de stabilisation et d'association lancé en novembre 2000 lors du sommet de Zagreb. Les pays concernés sont : l'Albanie, la Bosnie-Herzégovine, la Croatie, l'ancienne République yougoslave de Macédoine, le Monténégro et la Serbie, y compris le Kosovo tel que défini par la résolution 1244 du Conseil de sécurité des Nations unies.

Ce processus a pour objectif d'assurer la paix et la stabilité de la région en soutenant le renforcement de la démocratie et de l'État de droit ainsi que le développement d'une économie de marché. Il accorde une place fondamentale au développement de la coopération régionale, notamment par l'établissement d'une zone de libre-échange et par le dialogue politique.

Le processus de stabilisation et d'association vise à établir des relations privilégiées entre les pays concernés et l'Union en contrepartie de réformes dans la perspective de leur adhésion, comprenant notamment le rapprochement de leur législation de la législation communautaire. Ces pays sont reconnus comme des pays candidats potentiels.

Le processus de stabilisation et d'association complété lors du sommet de Thessalonique en 2003 emprunte des éléments au processus d'adhésion. Il repose sur : des relations contractuelles au moyen d'accords de stabilisation et d'association (ASA) bilatéraux dont la conclusion est conditionnée par les progrès réalisés par les pays concernés dans le cadre du processus. À ce titre, l'évaluation de leur demande d'adhésion se fondera sur les résultats concernant le respect des dispositions, notamment commerciales ; des relations commerciales au niveau régional et avec l'Union. Les pays des Balkans occidentaux bénéficient de mesures commerciales préférentielles dans leurs échanges commerciaux avec l'Union ; un instrument financier, l'Instrument d'aide de préadhésion (IPA) pour la période 2007-2013 (remplaçant le programme CARDS pour 2000-2006).

Les pays des Balkans occidentaux qui acquièrent le statut de pays candidats à l'adhésion à l'Union continuent de bénéficier de certains aspects du processus bien qu'ils soient engagés dans le processus d'adhésion. (europa.eu)

procesul decizional

Procedurile de decizie în cadrul instituţiilor comunitare pot fi grupate în două categorii, în funcţie de finalitatea lor. Astfel, există proceduri legislative, menite să asigure cadrul legal de desfăşurare a procesului de legiferare, şi procedura bugetară, prin care se adoptă bugetul Uniunii Europene.

Procesul decizional la nivelul Uniunii Europene implică diferite instituţii UE, în special Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene şi Comisia Europeană.

În general, Comisia Europeană propune proiectele legislative, dar Consiliul şi Parlamentul sunt cele care le adoptă. În anumite situaţii, Consiliul poate hotărî singur. Există şi alte instituţii care au un rol specific în acest proces.

Principalele tipuri de legislaţie a Uniunii Europene sunt directivele şi regulamentele. Normele şi procedurile din cadrul procesului decizional al Uniunii Europene sunt prevăzute în tratate. Fiecare nouă propunere de proiect legislativ european trebuie să aibă la bază un articol specific din tratat, menţionat ca „temei legal" pentru propunerea respectivă. Astfel se determină procedura legislativă care trebuie urmată. Cele trei proceduri principale sunt „codecizia", „avizul conform" şi „consultarea".

Codecizia este procedura utilizată în prezent pentru majoritatea proceselor legislative comunitare. Prin procedura de codecizie, puterea legislativă se împarte în mod egal între Parlament şi Consiliu. În cazul în care Consiliul şi Parlamentul nu pot conveni asupra unei propuneri de legislaţie, nu va exista o lege nouă. Conform procedurii, se pot efectua două „lecturi" succesive ale proiectului de lege în fiecare instituţie. Dacă se ajunge la un acord cu ocazia acestor lecturi, legea poate fi adoptată. În caz contrar, proiectul de lege va fi prezentat unui comitet de conciliere, alcătuit dintr-un număr egal de reprezentanţi ai Consiliului şi ai Parlamentului. Odată ce comitetul a ajuns la un acord, textul aprobat se trimite din nou la Parlament şi la Consiliu pentru a fi adoptat sub formă de lege. Concilierea devine un procedeu tot mai rar întâlnit. Majoritatea legilor adoptate prin codecizie sunt adoptate, de fapt, la prima sau a doua lectură, datorită bunei cooperări între cele trei instituţii.

Prin procedura de aviz conform, Consiliul trebuie să obţină avizul conform al Parlamentului European înainte de adoptarea anumitor decizii foarte importante. Procedura este similară procedurii de consultare, cu deosebirea că Parlamentul nu poate modifica o propunere : fie o acceptă, fie o respinge. Acceptarea („avizul conform") necesită o majoritate absolută a voturilor exprimate. Procedura de aviz conform este utilizată preponderent pentru acordurile cu alte ţări, inclusiv acordurile privind aderarea unor noi state la UE.

Procedura de consultare este utilizată în domenii precum agricultura, impozitele şi concurenţa. Pe baza unei propuneri din partea Comisiei, Consiliul consultă Parlamentul, Comitetul Economic şi Social European, precum şi Comitetul Regiunilor. Prin procedura de consultare, Parlamentul are posibilitatea de a aproba propunerea Comisiei, a o respinge sau a solicita modificări. În ultimul caz, Comisia va lua în considerare toate modificările pe care le sugerează Parlamentul. Dacă acceptă oricare dintre aceste sugestii, Comisia va trimite Consiliului o propunere modificată. Decizia finală revine Consiliului, care adoptă propunerea modificată sau îi aduce modificări suplimentare. Similar celorlalte proceduri, această procedură prevede că, în cazul în care Consiliul doreşte să modifice o propunere a Comisiei, este obligatorie unanimitatea.

Procedura bugetară cuprinde două lecturi. Prima lectură debutează cu pregătirea de către Comisia Europeană a proiectului de buget, pe care trebuie să-l înainteze Consiliului până la 1 septembrie. Consiliul îl poate adopta, cu majoritate calificată, în forma în care i-a fost prezentat sau îl modifică (tot cu majoritate calificată) până la 5 octombrie, după care îl trimite Parlamentului European. Din acest moment între cele două instituţii (Consiliul şi Parlamentul) începe o etapă numită „de concertare" în care se încearcă ajungerea la un numitor comun, în urma căreia Parlamentul are trei alternative : adoptă proiectul de buget cu majoritatea simplă a membrilor săi, păstrează tăcerea timp de 45 zile – după care bugetul se consideră de asemenea adoptat – sau poate cere modificarea proiectului de buget prezentat. În această din urmă situaţie începe a doua lectură, în care procedura diferă dacă este vorba despre amendamente ce modifică cheltuielile obligatorii (aferente politicilor comunitare) sau pe cele neobligatorii (politici noi, cheltuieli administrative, de personal, deplasări etc.). Atunci când Parlamentul propune modificări la cheltuielile neobligatorii (cu majoritate absolută), proiectul este retrimis Consiliului, ce are la dispoziţie 15 zile pentru a decide : dacă acceptă aceste amendamente sau păstrează tăcerea, atunci modificările Parlamentului European sunt incluse în proiectul de buget, care se consideră astfel definitiv adoptat. Consiliul poate modifica însă amendamentele Parlamentului prin votul majorităţii sale calificate, caz în care, în următoarele 15 zile, Parlamentul European îşi poate impune definitiv punctul de vedere prin votul a două treimi din totalul membrilor săi. În cazul Parlamentul cere modificarea cheltuielilor obligatorii (cu votul majorităţii absolute), soluţia diferă în care aceste propuneri modifică totalul cheltuielilor obligatorii sau doar distribuirea lor. Când nu se modifică suma pe ansamblu, ci doar maniera de repartizare a banilor, Consiliul are la dispoziţie 15 zile pentru a respinge, cu majoritate calificată, amendamentele Parlamentului European, în caz contrar ele considerându-se adoptate. Dacă Parlamentul propune însă creşterea cheltuielilor totale obligatorii, atunci Consiliul poate accepta acest lucru doar în mod expres, prin votul majorităţii calificate ; dacă tace timp de 15 zile, amendamentele se consideră respinse. Parlamentul European poate însă şi să respingă global bugetul, motivat, prin votul a două treimi din totalul membrilor săi.

De-a lungul existenţei CE/UE, „dilema decizonală" a fost mereu aceeaşi, fiind legată de formula votului: „ponderare regresivă" *vs* „dublă majoritate". Miza acestui joc era distribuirea/redistribuirea puterii între statele CE-UE, pe de o parte, dar şi între instituţiile comune, pe de alta. De aceea, sistemul de vot din Consiliul Uniunii Europene a fost supus unei constante negocieri în ultimii 15 ani, atât datorită extinderilor succesive, cât şi evoluţiei CE, culminând cu negocierea Tratatului de la Nisa, respectiv a celui Constituţional. Acesta din urmă a înlocuit „tradiţionala" triplă majoritate, inaugurată la Nisa (număr de state, număr de voturi în Consiliu, ponderea popoarelor), cu dubla majoritate, formată din 55% state şi 65% populaţie. O primă observaţie este că, deşi complicată şi oarecum netransparentă, tripla majoritate de la Nisa nu reprezenta un capriciu, ci o majoritate care avea în vedere cei doi subiecţi ai Uniunii Europene, statele şi popoarele, dar şi o a treia, cea a voturilor statelor în Consiliu. O a doua observaţie se referă la faptul că, la rândul său, sistemul propus de Tratatul Constituţional, rezolvând o problemă, ridica alte două: rezolvând, prin simplificare, chestiunea transparenţei, acorda popoarelor o pondere prea mare, ceea ce asigura după cum afirma Polonia, de exemplu puteri exagerate statelor mari. El modifica, astfel, echilibrul puterii, un adevărat tabu al reformelor. Când analizăm aceste aspecte, este important să nu uităm, nici un moment, câteva lucruri: dezbaterea şi reforma trebuie înţelese din perspectiva echilibrului puterilor statelor mari şi mici, ale statelor din nord şi din sud, din vest şi din est etc. La începuturile sale, UE avea şase state, trei mari (Germania, Franţa, Italia) şi trei mici (Belgia, Olanda, Luxembourg), voturile fiind împărţite astfel încât să existe un echilibru între cele două grupuri, aspect ce a revenit de fiecare dată în discuţiile legate de reforma tratatelor; pe măsura extinderii, numărul statelor mari care au aderat a fost sensibil inferior celor mici şi mijlocii; de la crearea Comunităţii Economice Europene în 1957, deciziile prin majoritate calificată s-au bazat pe sistemul ponderării voturilor mai precis, pe o ponderare regresivă, de la statele mari spre cele mici. S-a ajuns, astfel, la o suprareprezentare a statelor mici şi mijlocii şi o infrareprezentare a celor mari şi foarte mari. Această problemă a fost dezbătută pe larg de fiecare dată când a avut loc o extindere sau o reformă a tratatelor, iar la Nisa, în faţa perspectivei extinderii cu 12 state, a părut a „se semna un armistiţiu", prin adoptarea sistemului „triplei majorităţi" state, voturi şi popoare, care garanta tuturor subiecţilor angrenaţi puterea de decizie; ceea ce nu s-a discutat însă în nici una dintre aceste ocazii a fost principiul în sine, adică „proporţionalitatea regresivă".

Votul şi puterea sa nu pot fi luate ca valori în sine, ele având semnificaţie reală doar în măsura în care sunt înţelese prin capacitatea de a influenţa dezvoltarea, deciziile Uniunii Europene. Aşadar, ceea ce interesează în UE nu este puterea de vot în sine, ci capacitatea statelor mari şi mici de a se afla în „echipa câştigătoare", de a se situa acolo unde se înclină favorabil balanţa. Altfel spus, interesează rezultatul procesului decizional, nu procesul în sine. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

decision-making process

The decision procedures within the Community institutions can be grouped into two categories, depending on their objective. Thus, there are legislative procedures, aiming to ensure the legal framework for conducting the law-making process and the budgetary procedure, through which the European Union budget is adopted.

Decision-making at European Union level involves various European institutions, in particular the European Commission, the European Parliament (EP) and the Council of the European Union.

In general, it is the European Commission that proposes new legislation, but it is the Council and the Parliament that pass the laws. In some cases, the Council can act alone. Other institutions also have roles to play.

The main forms of EU law are directives and regulations. The rules and procedures for EU decision-making are laid down in the treaties. Every proposal for a new European law is based on a specific treaty article, referred to as the „legal basis" of the proposal. This determines which legislative procedure must be followed. The three main procedures are „co-decision", „assent" and „consultation".

Co-decision: this is the procedure now used for most EU law-making. In the co-decision procedure, the Parliament does not merely give its opinion: it shares legislative power equally with the Council. If the Council and the Parliament cannot agree on a piece of proposed legislation, it is put before a conciliation committee, composed of equal numbers of Council and Parliament representatives. Once this committee has reached an agreement, the text is sent once again to the Parliament and the Council so that they can finally adopt it as law. Conciliation is becoming increasingly rare. Most laws passed in co-decision are, in fact, adopted either at the first or second reading as a result of good co-operation between the three institutions.

Assent: the assent procedure means that the Council has to obtain the European Parliament's assent before certain very important decisions are taken. The procedure is the same as in the case of consultation, except that the Parliament cannot amend a proposal: it must either accept or reject it.

Acceptance („assent") requires an absolute majority of the vote cast. The assent procedure is mostly used for agreements with other countries, including the agreements allowing new countries to join the EU.

Consultation: the consultation procedure is used in areas such as agriculture, taxation and competition. Based on a proposal from the Commission, the Council consults Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. The Parliament can: approve the Commission proposal, reject it, or ask for amendments. If Parliament asks for amendments, the Commission will consider all the changes Parliament suggests. If it accepts any of these suggestions it will send the Council an amended proposal. The Council examines the amended proposal and either adopts it or amends it further. In this procedure, as in all others, if the Council amends a Commission proposal it must do so unanimously.

The budgetary procedure as established in the EU treaties lasts from 1 September to 31 December, but in practice, it begins much earlier. There are two types of budget expenditure: compulsory and non-compulsory expenditure. Compulsory expenditure covers all expenditure resulting from international agreements and the EU treaties. All other expenditure is classified as non-compulsory.

The Council of Ministers has the final word on compulsory expenditure and the European Parliament on non-compulsory expenditure. The importance of this distinction has declined with successive interinstitutional agreements as they collaborate closely at all stages.

All EU institutions and bodies draw up their estimates for the preliminary draft budget according to their internal procedures. The Commission consolidates these estimates and establishes the „preliminary draft budget", which takes into account the guidelines or priorities for the coming budget year. The Commission submits the preliminary draft budget to the Council of the Union in April or early May before the budget Council meets in July. The Council of Ministers and the Parliament must work on the basis of this proposal from the Commission.

After a conciliation meeting with the Parliament, the Council of Ministers adopts the draft budget with amendments, if any, which is forwarded to the Parliament in September.

At its first reading in October, the Parliament may decide to amend the Council's draft. It will discuss controversial matters in „trialogue" meetings with the Council Presidency and the Commission beforehand. The Parliament's first reading, along with its suggestions, is then referred back to the Council.

Before its second reading in November, the Council has a further conciliation meeting with the Parliament and tries to reach an agreement on the whole of the budget. It then adopts its second reading.

The Parliament may modify the Council's latest text before it votes on the final budget in December.

If approved, the President of the Parliament signs the budget into law. The Parliament may also reject the budget.

Similar procedures apply to the adoption of letters of amendment to the preliminary draft budget (presented when new information comes to light before the adoption of the budget) and of amending budgets (in the case of inevitable, exceptional or unforeseen circumstances occurring after the budget has been adopted). (europa.eu)

processus décisionnel

Les procédures de décision dans les institutions communautaires peuvent être divisées en deux catégories, en fonction de leur finalité. Ainsi, il y a des procédures législatives, ayant comme but d'assurer le cadre légal de développement du processus législatif et de la procédure budgétaire, qui permet l'adoption du budget de l'Union européenne.

Une décision prise au niveau de l'Union européenne implique plusieurs institutions européennes, en particulier : la Commission européenne, le Parlement européen (PE), le Conseil de l'Union européenne.

De manière générale, la Commission européenne propose la nouvelle législation, mais l'adoption des actes législatifs incombe au Conseil et au Parlement. Dans certains cas, le Conseil peut agir seul. D'autres institutions ont également un rôle à jouer.

Les principaux actes législatifs européens sont les directives et les règlements. Les règles et les procédures de décision au sein de l'UE sont définies dans les traités. Toute proposition de nouvel acte législatif repose nécessairement sur un article des traités (le droit primaire), qui constitue sa „base juridique". Celle-ci détermine la procédure législative à suivre. Les trois procédures principales sont : „la codécision", „l'avis conforme" et „la consultation".

La codécision c'est aujourd'hui le mode décisionnel le plus courant. Dans la procédure de codécision, le Parlement ne se contente plus de donner son avis : il partage véritablement le pouvoir législatif avec le Conseil, sur une base de stricte égalité. Si le Conseil et le

Parlement ne parviennent pas à s'accorder sur une nouvelle proposition, le texte est soumis à un comité de conciliation composé d'un nombre égal de représentants du Conseil et du Parlement. Lorsque le comité est arrivé à un accord, le texte adopté retourne au Parlement et au Conseil, de manière a y être adopté et à obtenir ainsi force de loi. La conciliation devient de plus en plus rare. La plupart des actes législatifs relevant de la procédure de codécision sont en pratique adoptés lors de la première ou de la seconde lecture, grâce à une bonne coopération entre les trois institutions.

La procédure d'avis conforme signifie que le Conseil doit obtenir l'avis conforme du Parlement européen avant d'arrêter certaines décisions primordiales. La procédure est la même que pour la consultation, à la seule différence que le Parlement ne peut pas amender la proposition ; il doit l'accepter ou la rejeter en bloc. L'acceptation („avis conforme") requiert la majorité absolue des voix exprimées. La procédure d'avis conforme est principalement employée pour les accords avec d'autres pays, y compris les accords qui permettent à de nouveaux pays d'adhérer à l'Union européenne.

La procédure de consultation est utilisée dans des domaines tels que l'agriculture, la fiscalité et la concurrence. À partir d'une proposition de la Commission, le Conseil consulte le Parlement ainsi que le Comité économique et social européen (CESE) et le Comité des régions (CdR). Le Parlement peut : approuver la proposition de la Commission, la rejecter ou demander des amendements. Si le Parlement demande des amendements, la Commission examine l'ensemble de ceux-ci et si elle en accepte certains (dans le texte ou dans l'esprit), elle transmet ensuite une proposition modifiée au Conseil. Le Conseil examine la proposition modifiée puis l'adopte dans la formulation proposée ou y apporte de nouveaux amendements. Dans cette procédure, comme dans toutes les autres, si le Conseil modifie une proposition de la Commission, il doit le faire à l'unanimité.

En ce qui concerne la procédure budgétaire, La Commission, le Parlement et le Conseil des Ministres ont des rôles et des pouvoirs différents dans l'adoption du budget.

La procédure budgétaire telle qu'elle est établie dans les traités s'étend du 1er septembre au 31 décembre, mais en pratique, elle débute beaucoup plus tôt.

Il existe deux types de dépenses budgétaires : les dépenses obligatoires et les dépenses non obligatoires. Les dépenses obligatoires couvrent toutes les dépenses résultant d'accords internationaux et des traités de l'UE. Toutes les autres dépenses sont non obligatoires.

Le Conseil des Ministres a le dernier mot sur les dépenses obligatoires et le Parlement sur les dépenses non obligatoires. Cette distinction a perdu de l'importance avec les accords interinstitutionnels successifs car les deux institutions travaillent en collaboration étroite à tous les stades de la procédure.

Toutes les institutions et tous les organes établissent leurs prévisions pour l'avant-projet de budget conformément à leurs procédures internes.

La Commission consolide ces prévisions et établit l'„avant-projet de budget", qui prend en considération les orientations ou les priorités pour l'exercice budgétaire à venir.

La Commission soumet l'avant-projet de budget au Conseil de l'Union en avril ou au début du mois de mai, avant la réunion du Conseil „Budget" en juillet. Le Conseil des Ministres et le Parlement doivent travailler sur la base de la proposition de la Commission.

Après une réunion de concertation avec le Parlement et d'éventuels ajustements, le Conseil des Ministres adopte un projet de budget (première lecture) qu'il transmet au Parlement en septembre.

En première lecture, en octobre, le Parlement peut décider de modifier le projet du Conseil. Il examine auparavant les questions difficiles en „trilogue" avec la présidence du Conseil et la Commission. La première lecture du Parlement est alors renvoyée au Conseil avec ses suggestions.

Avant la deuxième lecture en novembre, le Conseil organise une nouvelle réunion de concertation avec le Parlement et tente d'aboutir à un accord sur l'ensemble du budget. Il adopte alors sa deuxième lecture.

Le Parlement peut modifier le dernier texte du Conseil avant de voter le budget final en décembre.

S'il est approuvé, le président du Parlement signe le budget qui acquiert ainsi force de loi. Le Parlement a aussi le pouvoir de rejeter le budget.

Des procédures similaires s'appliquent à l'adoption des lettres rectificatives à l'avant--projet de budget (présentées en cas d'informations nouvelles avant l'adoption du budget) et des budgets rectificatifs (en cas de circonstances inévitables, exceptionnelles ou imprévues se produisant après l'adoption du budget). (europa.eu ; traduit du roumain par Irina Papuc)

programul-cadru privind cooperarea polițienească şi judiciară în materie penală (AGIS)

Scopul AGIS este de a stabili un program-cadru pentru cofinanţarea proiectelor prezentate de statele membre şi candidate în domeniul justiţiei şi afacerilor interne, permiţând astfel o abordare coordonată şi multidisciplinară a diferitelor activităţi privind crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie, precum şi prevenirea şi combaterea crimei organizate în Uniunea Europeană. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS)

The aim is to establish a single framework programme for the co-financing of projects presented by promoters in the Member States and candidate countries in the areas of justice and home affairs, thereby enabling a co-ordinated multidisciplinary approach to the various activities relating to the creation of the area of freedom, security and justice as well as preventing and fighting organized crime in the European Union. (iate.eu)

programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS)

L'objectif de ce programme est d'établir un programme-cadre unique pour le co-financement de projets présentés par des promoteurs des États membres et des pays candidats dans les domaines de la justice et des affaires intérieures, permettant une approche coordonnée et multidisciplinaire des différentes activités concernant la création de l'espace de liberté, de sécurité et de justice ainsi que la prévention et la lutte contre la criminalité organisée dans l'Union européenne. (iate.eu)

programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO)

Program de acţiune comunitar instituit prin Decizia 32002D0463, ARGO susţine măsurile statelor membre în domeniul frontierelor externe. Scopurile sale sunt de a asigura efectuarea de către statele membre a unor controale la frontiere în conformitate cu principiile şi regulile comune de aplicare prevăzute în legislaţia comunitară; de a oferi un nivel echivalent de protecţie şi supraveghere eficientă la frontierele externe; de a consolida eficienţa controalelor efectuate la punctele de trecere a frontierelor şi a supravegherii între ele. (32002D0463)

Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO)

Community action programme established by Decision 32002D0463, ARGO supports the activities of the Member States in the area of external borders intended: to ensure that Member States carry out border controls in compliance with the common principles and implementing rules laid down by Community legislation; to provide an equivalent level of effective protection and surveillance at external borders; to reinforce the effectiveness of controls at border crossing points and surveillance between crossing points. (32002D0463)

programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO)

Programme d'action communautaire établit par la décision 32002D0463, ARGO soutient les mesures des États membres dans le domaine des frontières extérieures destinées à: assurer que les États membres procèdent à des contrôles aux frontières conformément aux principes et aux règles de mise en œuvre communs définis par la législation communautaire; offrir un niveau équivalent de protection et de surveillance efficaces aux frontières extérieures; renforcer l'efficacité des contrôles effectués aux points de franchissement des frontières et de la surveillance entre ceux-ci. (32002D0463)

programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS)

Programul comunitar TACIS (program de asistenţă tehnică) a fost creat pentru a încuraja democratizarea, consolidarea statului de drept şi tranziţia către economia de piaţă a Noilor State Independente (NSI) formate după prăbuşirea Uniunii Sovietice. Era vorba despre următoarele ţări: Armenia, Azerbaidjan, Federaţia Rusă, Georgia, Kazahstan, Kîrgîzstan, Moldova, Mongolia, Tadjikistan, Turkmenistan, Ucraina şi Uzbekistan.

TACIS avea la bază principiile şi obiectivele stabilite prin acordurile de parteneriat şi cooperare (APC) şi acordurile comerciale şi de cooperare economică încheiate între Uniune şi aceste ţări. Se întemeia, de asemenea, pe clauza democratică fundamentală a Comunităţii. Astfel, dacă un element esenţial pentru continuarea cooperării lipsea, Consiliul decidea, prin vot cu majoritate calificată şi la propunerea Comisiei, să ia măsurile necesare.

Scopul programului era maximizarea impactului democratizării şi apropierii acestor state de UE, punându-se accentul, mai degrabă, pe un număr limitat de iniţiative majore, fără a se exclude în totalitate proiectele de mai mică anvergură. În acest sens, se elaborau împreună cu partenerii de discuţie programe orientative şi programe de acţiune care acopereau cel mult trei domenii intersectoriale de cooperare. Printre domeniile predilecte de cooperare putem distinge: asistenţă pentru reforme în domeniul instituţional, administrativ şi judiciar (instaurarea unui stat de drept, asistenţă în vederea elaborării unor politici eficiente, sprijinirea activităţilor legate de domeniul justiţiei şi afacerilor interne etc.); sprijin pentru sectorul privat şi asistenţă pentru dezvoltarea economică (promovarea întreprinderilor mici şi mijlocii), dezvoltarea sistemelor bancare şi financiare, promovarea iniţiativei private etc.; asistenţă în abordarea consecinţelor sociale ale tranziţiei (reforma sistemului de sănătate, de pensii, a celui de protecţie socială şi de asigurări, asistenţă pentru reconstrucţie socială şi recalificare etc.); dezvoltarea reţelelor de infrastructură (reţele de transport, telecomunicaţii, conducte, puncte de trecere la frontieră etc.); o mai bună protecţie a mediului şi managementul resurselor naturale (alinierea standardelor la normele Comunităţii, managementul durabil al resurselor naturale etc.); dezvoltarea economiei rurale (privatizarea terenurilor, îmbunătăţirea distribuţiei şi a accesului la piaţă). TACIS a fost înlocuit cu un nou instrument financiar specific politicii de vecinătate. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS)

The Community's Tacis programme (technical assistance programme) encourages democratisation, the strengthening of the rule of law and the transition to a market economy in the New Independent States (NIS), created as a result of the break-up of the Soviet Union. The states are as follows: Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Moldova, Mongolia, Russian Federation, Tajikistan, Turkmenistan, Ukraine and Uzbekistan.

It is based on the principles and objectives set out in the partnership and co-operation agreements (PCAs) and the trade and economic co-operation agreements concluded between the Union and these countries. It is also based on the Community's basic democratic clause. Thus when an essential element for the continuation of co-operation is missing, the Council may, on a proposal from the Commission and acting by qualified majority, decide upon appropriate measures.

The programme aims to maximize its impact by concentrating on a limited number of significant initiatives, not precluding small-scale projects. To this end, indicative and action programmes are drawn up with the partners and cover three cross-cutting areas of

co-operation at most. As far as co-operation is concerned, particular attention is paid to the following : assistance for institutional, legal and administrative reform (development of the rule of law, support for effective policy-making, support for justice and home affairs activities, etc.) ; support for the private sector and assistance for economic development (promotion of small and medium-sized enterprises – SMEs –, development of the banking and financial systems, promotion of private entrepreneurship, etc.) ; assistance in addressing the social consequences of transition (reform of the health, pension, social protection and insurance systems, assistance for social reconstruction and retraining, etc.) ; development of infrastructure networks (transport networks, telecommunication networks, pipelines, border crossings, etc.) ; better environmental protection and management of natural resources (alignment of standards on Community norms, sustainable management of natural resources, etc.) ; development of the rural economy (land privatisation, improvement of distribution and access to markets). TACIS was replaced with a new financial instrument specific to the neighbourhood policy. (europa.eu)

programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS)

Le programme communautaire TACIS (programme d'assistance technique) encourage la démocratisation, le renforcement de l'État de droit et la transition vers l'économie de marché des Nouveaux États indépendants (NEI), nés de l'éclatement de l'Union soviétique. Il s'agit des pays suivants : l'Arménie, l'Azerbaïdjan, le Belarus, la Géorgie, le Kazakhstan, le Kirghizistan, la Moldovie, la Mongolie, l'Ouzbékistan, la Russie, le Tadjikistan, le Turkménistan et l'Ukraine.

Il se fonde sur les principes et les objectifs énoncés dans les accords de partenariat et de coopération (APC) et les accords commerciaux et de coopération économique entre l'Union et ces pays. Il est en outre fondé sur la clause démocratique de base de la Communauté. Ainsi lorsqu'un élément essentiel à la poursuite de la coopération fait défaut, le Conseil peut décider à la majorité qualifiée de prendre des mesures appropriées, sur proposition de la Commission.

Le programme vise à maximiser son impact en se concentrant sur un nombre limité d'initiatives importantes, sans exclure les projets de moindre envergure. À cet effet, des programmes indicatifs et des programmes d'action sont définis avec les partenaires et portent au maximum sur trois domaines intersectoriels de coopération. Parmi les domaines de prédilection de la coopération, on relève tout particulièrement : l'aide aux réformes institutionnelles, juridiques et administratives (instauration d'un État de droit, renforcement de l'efficacité des politiques, aide aux actions dans le domaine de la justice et des affaires intérieures, etc.) ; soutien au secteur privé et aide au développement économique (développement des petites et moyennes entreprises – PME –, développement des systèmes bancaires et financiers, promotion de l'entreprise privée, etc.) ; aide destinée à atténuer les conséquences sociales de la transition (réforme des systèmes de santé, de retraite, de protection sociale et d'assurance, aide à la reconstruction sociale et au reclassement, etc.) ; développement des réseaux d'infrastructures (réseaux de transport, de télécoms, pipelines, infrastructures aux frontières, etc.) ; renforcement de

la protection de l'environnement et gestion des ressources naturelles (alignement des normes sur les normes communautaires, gestion durable des ressources naturelles, etc.) ; développement de l'économie rurale (privatisation des terres, amélioration de la distribution et de l'accès aux marchés). TACIS a été remplacé par un nouveau instrument financier spécifique pour la politique de voisinage. (europa.eu)

programul de asistență tehnică și de schimb de informații (TAIEX)

TAIEX este un instrument de consolidare instituțională, prin care se acordă asistență pe termen scurt pentru adoptarea și punerea în aplicare a acquis-ului comunitar.

TAIEX funcționează începând din 1996, fiind creat ca răspuns la o propunere conținută de Cartea albă cu privire la pregătirea țărilor asociate din Europa Centrală și Răsăriteană pentru integrarea pe piața internă a Uniunii. Acest serviciu, administrat de Comisia Europeană, a avut inițial ca obiectiv asistarea și informarea țărilor din Europa Centrală și Răsăriteană cu privire la legislația Pieței unice, în vederea facilitării implementării ei.

Asistența TAIEX este destinată țărilor candidate (în prezent : Croația, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei și Turcia), țărilor în curs de aderare ca parte a strategiei de preaderare și a procesului de screening, statelor care au aderat în 2004 (Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia și Ungaria), respectiv în 2007 (Bulgaria și România) și țărilor potențial candidate (Albania, Bosnia și Herțegovina, Kosovo sub rezoluția 1244 a ONU, Muntenegru și Serbia).

TAIEX include și țările care participă la politica de vecinătate (Armenia, Autoritatea Palestiniană, Azerbaidjan, Egipt, Georgia, Iordania, Israel, Liban, Libia, Maroc, Moldova, Tunisia și Ucraina), precum și Rusia. Asistența pentru aceste țări vizează elaborarea și punerea în aplicare a legislației naționale, conform propriilor planuri de acțiune.

TAIEX primește cereri de asistență atât din partea autorităților publice, cât și din partea sectorului privat și facilitează punerea în contact a solicitanților cu statele membre. Activitatea sa include detașarea unor experți, organizarea unor misiuni de evaluare între egali (*peer review*), vizite de studiu și evaluare, seminarii, ateliere de lucru și instruire. În plus, TAIEX acordă asistență pentru traducerea legislației, furnizează baze de date cu experți și informare cu privire la alinierea legislației.

TAIEX cooperează cu administrațiile publice din statele candidate și statele membre ale Uniunii. Cu toate că Oficiul TAIEX este independent de programul Phare, activitățile lor sunt legate, deoarece Phare finanțează anumite activități realizate de TAIEX. (infoeuropa.ro)

Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)

TAIEX is an institution-building instrument for short-term assistance in adoption, application and enforcement of the Community acquis. It has been operational since 1996 and its responsibilities and area of activity have greatly increased since.

TAIEX assistance is available to candidate countries, acceding countries as part of the pre-accession strategy and screening process, the ten new Member States and the countries of the Western Balkans.

TAIEX also targets the countries involved in the European Neighbourhood Policy and Russia, which it assists in drafting and implementing their legislation in accordance with their action plans.

TAIEX centralises requests for help from both the public authorities and the private sector and brokers contacts between the requesters and the Member States. It deploys seconded experts and arranges peer reviews, study or assessment visits, seminars, workshops and training. It also helps with the translation of legislation and provides expert databases and information on the alignment of legislation. (europa.eu)

programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)

TAIEX est un instrument de soutien aux institutions pour des missions à court terme dans le domaine de l'adoption et de la mise en œuvre de l'acquis communautaire. Opérationnel depuis 1996, ses compétences et son champ d'intervention se sont largement accrus depuis.

L'assistance de TAIEX est destinée aux pays candidats, aux pays adhérents dans le cadre de la stratégie de préadhésion et du screening, aux dix nouveaux États membres ainsi qu'aux pays des Balkans occidentaux.

TAIEX s'adresse également aux pays participant à la politique européenne de voisinage et à la Russie auxquels elle fournit une assistance pour l'élaboration et la mise en œuvre de leurs législations conformément à leurs plans d'action.

TAIEX centralise les demandes d'assistance émanant tant des autorités publiques que du secteur privé et facilite la mise en relation des demandeurs et des États membres. Il mobilise des experts détachés et organise des *peer reviews*, des visites d'études ou d'évaluation, des séminaires, des ateliers de travail et de formation. Il fournit également une assistance à la traduction des législations et des bases de données d'experts et apporte des informations sur le rapprochement des législations. (europa.eu)

proprietate intelectuală

Ca şi bunurile materiale, creaţiile intelectuale pot fi în proprietatea cuiva. O astfel de proprietate este denumită proprietate intelectuală, fiind compusă, în mod tradiţional, din două elemente : proprietatea industrială, care include, în principal, brevete, desene şi modele industriale, mărci de producţie şi de servicii, precum şi protecţia denumirii de origine, pe de o parte, şi, pe de alta, dreptul de autor şi drepturile conexe, care se aplică tuturor creaţiilor (opere literare şi artistice).

Acest domeniu acoperă aspecte culturale, sociale şi tehnologice importante, care trebuie luate în considerare în elaborarea unei politici coerente în domeniul respectiv. Astfel, în domeniul proprietăţii industriale, normele comunitare vizează armonizarea condiţiilor de înregistrare a mărcilor şi asigurarea deţinătorilor acestora privind existenţa unor norme de protecţie unice.

În decembrie 2001, a fost adoptat un regulament prin care se stabileau desenul şi modelul comunitare. Pentru a încuraja inovaţia, Uniunea intenţionează să creeze şi un brevet comunitar.

Referitor la dreptul de autor şi drepturile conexe, a fost elaborată legislaţia comunitară armonizată în domenii în care incertitudinea juridică ar fi putut împiedica deţinătorii să beneficieze de anumite drepturi (referitoare la programe informatice şi baze de date, emisiile prin satelit şi retransmiterea prin cablu, dreptul de închiriere şi de împrumut şi anumite drepturi conexe). Ca urmare, a fost adaptată legislaţia europeană pentru a ţine cont de noile provocări aduse de progresul tehnologic şi de societatea informaţională.

În plus, au fost întreprinse, la nivel european, acţiuni de combatere a pirateriei şi a contrafacerii. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

intellectual property

Like tangible goods, intellectual creations can constitute property which is designated „intellectual property". Intellectual property traditionally covers two areas : industrial property which mainly comprises patents, designs and models, manufacturers and service brands and protected designations of origin and copyright and related rights which apply to all literary and artistic works.

This field covers cultural, social and technological issues of great importance which have to be taken into account when drawing up a coherent policy in this area. Thus, on the question of industrial property, Community regulations have endeavoured to harmonize the conditions for the registration of trademarks and extend to holders the protection conferred by a single set of rules. A Regulation introducing a Community design was also adopted in December 2001. In order to encourage innovation, the Union is also working on the creation of a Community patent.

On the question of copyright and related rights, harmonized Community legislation was drawn up in areas where legal uncertainty was likely to dissuade holders from exploiting rights in certain territories (computer programmes and databases, satellite broadcasting and cable retransmission, rental right and lending right and certain related rights). European legislation was then adapted to take account of the new challenges posed by technological progress and the information society. Measures aimed at combating counterfeiting and piracy have moreover been taken at European level. (europa.eu)

propriété intellectuelle

Tout comme les biens matériels, les créations intellectuelles peuvent faire l'objet de propriété que l'on nomme „propriété intellectuelle". La propriété intellectuelle est traditionnellement composée de deux ensembles : la propriété industrielle qui englobe principalement les brevets d'invention, les dessins et modèles, les marques de fabrique et de service ainsi que les appellations d'origine protégées et les droits d'auteur et droits voisins qui s'appliquent à toutes les œuvres de l'esprit, c'est-à-dire les œuvres littéraires et artistiques.

Ce domaine couvre des aspects culturels, sociaux et technologiques importants, qui doivent être pris en compte dans l'élaboration d'une politique cohérente en la matière. C'est ainsi que, en matière de propriété industrielle, la réglementation communautaire s'est attachée à harmoniser les conditions d'enregistrement des marques et à faire

bénéficier le détenteur de règles uniques de protection. Un règlement instaurant un dessin ou modèle communautaire a également été adopté en décembre 2001. Afin d'encourager l'innovation, l'Union travaille par ailleurs à la mise en place d'un brevet communautaire.

En matière de droits d'auteur et de droits voisins, une législation européenne harmonisée a été élaborée dans les domaines où les situations d'insécurité juridique étaient susceptibles de dissuader l'exploitation des droits sur certains territoires (programmes informatiques et bases de données, radiodiffusion par satellite et retransmission par câble, droit de location et de prêt et certains droits voisins). Par la suite, la législation européenne a été adaptée en vue de prendre en compte les nouveaux enjeux liés aux évolutions technologiques et à la société de l'information. Des actions visant à lutter contre la contrefaçon et la piraterie ont par ailleurs été lancées au niveau européen. (europa.eu)

protecția consumatorului

Politica în acest domeniu se derulează conform articolului 153 al Tratatului CE, introdus prin Tratatul de la Maastricht, şi urmăreşte promovarea şi protejarea sănătăţii şi siguranţei consumatorilor, dreptul lor la informare, precum şi apărarea intereselor economice şi juridice ale acestora.

Acţiunile pentru atingerea obiectivelor articolului 153 al Tratatului CE se derulează în baza articolului 95 al aceluiaşi tratat, care prevede folosirea procedurii de codecizie pentru adoptarea măsurilor ce implică alinierea legislaţiei statelor membre în ceea ce priveşte realizarea Pieţei interne, când se referă la protecţia consumatorului. În acelaşi timp, acţiunile specifice prin care se sprijină şi se completează politica derulată de statele membre trebuie adoptate prin procedura de codecizie şi după consultarea Comitetului Economic şi Social European.

Orice stat membru are posibilitatea de a stabili sau de a introduce măsuri de protecţie a consumatorului mai stricte decât cele aplicate de Comunitate. Trebuie doar ca aceste măsuri să fie compatibile cu prevederile Tratatului CE şi să fie trimisă Comisiei Europene o notificare pe această temă. (infoeuropa.ro)

consumer protection

Consumer protection is dealt with in Article 153 of the EC Treaty, which was inserted by the Treaty of Maastricht. It is intended to promote consumers' health, safety, economic and legal interests, and their right to information.

Article 153 explicitly refers to another legal basis for the attainment of its objectives, namely to Article 95, which requires the co-decision procedure for all measures involving closer alignment of Member States' legislation on completion of the single market where consumer protection is concerned. At the same time, it stipulates that specific action supporting and supplementing the policy pursued by the Member States is to be adopted under the co-decision procedure, after consultation of the Economic and Social Committee.

A Member State may keep or introduce stricter consumer protection measures than those laid down by the Community, as long as they are compatible with the Treaty and the Commission is notified of them. (europa.eu)

protection des consommateurs

La protection des consommateurs fait l'objet de l'article 153 du Traité instituant la Communauté européenne, introduit par le Traité de Maastricht. Elle vise à promouvoir la santé, la sécurité, les intérêts économiques et juridiques des consommateurs ainsi que leur droit à l'information.

La mise en œuvre des objectifs de l'article 153 renvoie expressément à une autre base juridique, l'article 95 qui prévoit la procédure de codécision pour toute mesure consistant en un rapprochement des législations des États membres concernant la réalisation du marché intérieur lorsqu'il y a lieu de protéger les consommateurs. Parallèlement, il est prévu que les actions spécifiques appuyant et complétant la politique menée par les États membres sont adoptées conformément à la procédure de codécision et après consultation du Comité économique et social.

Un État membre peut maintenir ou établir des mesures de protection des consommateurs plus strictes que celles prévues par la Communauté dans la mesure où elles sont compatibles avec le traité et qu'elles ont été notifiées à la Commission. (europa.eu)

protecționism

Ansamblu de măsuri de politică economică practicată de un stat în vederea protejării temporare, parţiale sau totale a industriei naţionale (şi a altor ramuri) pentru a evita concurenţa produselor străine.

Produsele alimentare, în general, dar şi altele (oţelul, de pildă) originare din terţe ţări, întâmpină o serie de bariere la intrarea în UE, fie că este vorba despre cote cantitative, fie că este vorba despre taxe vamale, care le aduc la un nivel competitiv cu produsele din UE, ce sunt mai scumpe în general. De aceea, UE este acuzată de protecţionism de către OMC (cu precădere de SUA). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; *Dicţionar poliglot explicativ în economia de piaţă*)

protectionism

Protectionism is the economic policy of restraining trade between nations, through methods such as tariffs on imported goods, restrictive quotas, and a variety of other restrictive government regulations designed to discourage imports, and prevent foreign take-over of national companies. This contrasts with free trade, where no artificial barriers to entry are instituted.

Foodstuffs, in general, but also other products (steel, for example) originating in third countries, face a series of barriers when entering the EU market, either concerning quantitative quotas, or duties which bring them to a competitive level with the products from the EU, which are more expensive, in general. Therefore, the EU is accused of protectionism by the WTO (especially by the US). (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

protectionnisme

Le protectionnisme est une politique économique selon laquelle l'État ou un groupe d'États interviennent dans l'économie pour protéger leurs entreprises et aider leurs produits, par la mise en place de politiques d'achats publics, de normes, de barrières douanières, de subventions à l'exportation, etc.

Les produits alimentaires, en général, mais d'autres produits aussi (l'acier, par exemple) originaires des pays tiers, sont confrontés à une série de barrières à l'entrée dans l'UE, que ce soit des contingents quantitatifs ou des droits, qui les amènent à un niveau compétitif avec les produits de l'UE, généralement plus chères. Par conséquent, l'UE est accusée de protectionnisme par l'OMC (surtout par les États-Unis). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

protocol

Act, document în care sunt consemnate rezoluţiile unei adunări, ale unor dezbateri, ale unei conferinţe internaţionale ; document diplomatic cu valoarea unui acord internaţional, care cuprinde hotărârile luate la o conferinţă internaţională. Protocol poate însemna şi o anexă la un tratat în scopul prelungirii, modificării, interpretării, completării, dar şi o înţelegere de sine stătătoare între state (Protocolul de la Kyoto, de pildă). (Iordan Gheorghe Bărbulescu).

protocol

Protocol is a legal instrument, which complements, amends or modifies the main treaty. (coe.int)

protocole

Un protocole est un texte juridique qui vient compléter, amender ou modifier le traité principal. (coe.int)

protocol social

Când a fost semnat Acordul privind politica socială, acesta a fost anexat Protocolului privind politica socială, mecanism prin care Marea Britanie rămânea în afara acestor decizii, fără a împiedica totuşi celelalte state membre să aprofundeze politica socială. În 1997, Marea Britanie a anunţat că intenţionează să renunţe la poziţia opt-out. (infoeuropa.ro) Vezi şi *politica socială*

social protocol

When it was signed, this Social Policy Agreement was annexed to the Social Policy Protocol, the mechanism by which the United Kingdom allowed the other Member States to advance on the social policy front without taking part itself. (europa.eu)
See also *social policy*

protocole social

L'accord social était, au moment de sa signature, annexé au protocole social par lequel le Royaume-Uni autorisait les autres États membres à aller de l'avant en matière sociale sans que lui-même n'y participe. (europa.eu)

Voir aussi *politique sociale*

Protocolul de la Kyōto

Protocolul de la Kyōto este denumirea dată Protocolului la Convenţia-cadru a Naţiunilor Unite cu privire la Schimbările Climatice (UNFCCC), care a fost adoptat în decembrie 1997, la Kyōto, în Japonia. Protocolul de la Kyōto evidenţiază noua atitudine la nivel internaţional cu privire la schimbările climatice. Ţările industrializate s-au angajat astfel ca, în perioada 2008-2012, să reducă emisiile de gaz cu efect de seră (dioxid de carbon, metan, oxid de nitru, hidrofluorocarboni, perfluorocarboni şi hexafluorură de sulf) cu cel puţin 5% faţă de nivelul din 1990.

Protocolul de la Kyōto prevede trei mecanisme care au la bază piaţa: schimbul de cote de emisie între ţările semnatare ale protocolului, aplicarea în comun a prevederilor sale şi mecanismul pentru o dezvoltare ecologică, în care sunt implicate ţări ce nu au semnat protocolul.

La rândul lor, statele membre ale Uniunii Europene s-au angajat ca, în perioada menţionată, să reducă emisiile de gaze cu efect de seră cu 8%. În 2003, totalul emisiilor de gaze cu efect de seră era în ţările Uniunii cu 1,7% mai mic decât în 1990. UE a decis ca până în 2020 să reducă emisiile cu 20%, iar recent Comisia a propus chiar o reducere de 30%.

Criza financiară declanşată în 2008, urmată de cea economică, pune sub semnul îndoielii posibilitatea îndeplinirii prevederilor Comisiei Europene cu privire la reducerea suplimentară a emisiilor de gaze în atmosferă. Mai mult decât atât, există multe state membre care nu doresc să facă acum investiţiile suplimentare necesare îndeplinirii acestor ambiţioase obiective, considerând că, într-o perioadă de criză majoră, ca aceasta, investiţiile trebuie dirijate spre menţinerea în funcţiune a economiilor lor şi salvarea acestora de la colaps. Aceste state apreciază că prioritatea o constituie acum ieşirea din criză şi doar apoi revenirea la proiectele stabilite prin protocolul de la Kyōto.

Uniunea şi statele sale membre au ratificat protocolul pe 31 mai 2002. El a intrat în vigoare pe 16 februarie 2005 (după ce a fost ratificat şi de Rusia, în 2004), iar prevederile sale au devenit obligatorii pentru toate statele semnatare.

Protocolul de la Kyōto reprezintă o primă etapă în efortul de a face faţă schimbărilor climatice. În noiembrie 2005, a avut loc o conferinţă a statelor ce participă la UNFCCC

şi la Protocolul de la Kyōto, prin care s-a dat un nou impuls protocolului şi s-au pus bazele viitoarelor discuţii cu privire la cadrul internaţional de combatere a schimbărilor climatice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Kyōto Protocol

Adopted in December 1997, this Protocol to the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) highlights the international community's new attitude towards the phenomenon of climate change. Under the Protocol, the industrialized countries have undertaken to reduce their emissions of six greenhouse gases (carbon dioxide, methane, nitrous oxide, hydrofluorocarbons, perfluorocarbons and sulphur hexafluoride) by at least 5% during the period 2008-2012 compared with 1990 levels.

The Kyōto Protocol provides for three market-based mechanisms : emissions trading between countries which signed the Protocol, joint implementation of projects by these countries, and the clean development mechanism (with countries which did not sign the Protocol).

For their part, the Member States of the European Union (EU) have undertaken to reduce their emissions over the same period by 8%. In 2003, global emissions of the six greenhouse gases in the countries of the Union were 1.7% below 1990 levels.

On 31 May 2002, the Union and its Member States ratified the Kyōto Protocol. Russia's ratification of the Protocol in 2004 allowed it to enter into force on 16 February 2005 and become binding on the signatory countries.

The Kyōto Protocol is a first step towards tackling the problem of climate change. In November 2005, a Conference of Parties to the UNFCCC and the Kyōto Protocol gave renewed impetus to the Protocol and laid the foundations for future discussions on the international framework to tackle climate change. Moreover, at the European Council in March 2007 the EU undertook unilaterally to reduce its CO2 emissions by 20% by 2020 and called on developed countries to conclude an international agreement establishing a global reduction target of 30% by 2020. (europa.eu)

Protocole de Kyōto

Adopté en décembre 1997, ce protocole à la convention-cadre des Nations unies sur le changement climatique (CCNUCC) met en lumière la nouvelle attitude de la communauté internationale face au phénomène du changement climatique. En effet, en vertu de ce protocole, les pays industrialisés se sont engagés à réduire d'au moins 5% leurs émissions de six gaz à effet de serre (le dioxyde de carbone, le méthane, l'oxyde nitreux, l'hydrofluorocarbone, l'hydrocarbure perfluoré et l'hexafluorure de soufre) pendant la période 2008-2012 et par rapport aux niveaux de 1990.

Le protocole de Kyōto prévoit trois mécanismes fondés sur le marché : l'échange de quotas d'émission entre les pays parties au protocole, la mise en œuvre conjointe de projets entre ces pays et le mécanisme pour un développement propre (avec des pays non parties au protocole).

Dans ce contexte, les pays membres de l'Union européenne (UE) se sont, de leur côté, engagés à réduire de 8% leurs émissions au cours de la période signalée. En 2003, les émissions globales des six gaz à effet de serre en provenance des pays de l'Union étaient de 1,7% au-dessous des niveaux de 1990.

Le 31 mai 2002, l'Union et ses États membres ont ratifié le protocole de Kyoto. La ratification du protocole par la Russie en 2004 a permis à celui-ci d'entrer en vigueur le 16 février 2005 et de devenir contraignant pour ses États signataires.

Le protocole de Kyōto est une première étape en vue de faire face au problème du changement climatique. En novembre 2005, une conférence des parties à la CCNUCC et au protocole de Kyōto a permis de donner une nouvelle impulsion au protocole et de poser les bases des discussions à venir sur le cadre international de lutte contre le changement climatique. Par ailleurs, au cours du Conseil européen de mars 2007, l'UE s'est engagée unilatéralement à réduire de 20% ses émissions de CO2 d'ici 2020 et a invité les pays développés à conclure un accord international établissant un objectif de réduction global de 30% d'ici 2020. (europa.eu)

R

raport de monitorizare

Document al Comisiei Europene prin care este monitorizată îndeplinirea angajamentelor asumate de un stat membru după aderare. În mod normal, monitorizarea expresă a Comisiei încetează la data aderării la UE, rămânând valabilă doar cea generală, specificată în tratate şi destinată bunei funcţionări a Uniunii Europene. În cazul României şi Bulgariei, s-a decis continuarea monitorizării exprese până când cele două noi state membre vor rezolva câteva probleme rămase parţial restante la data aderării. Pentru România este vorba, îndeosebi, despre reforma justiţiei şi lupta împotriva corupţiei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

monitoring report

The monitoring report is a document of the European Commission whose aim is to monitor the accomplishments of the commitments made by a Member State after accession. Normally, the express monitoring of the Commission ceases upon accession to the EU and only the general monitoring remains valid, the latter being specified in the treaties and designed for the smooth functioning of the EU. In the case of Romania and Bulgaria, it was decided to continue the express monitoring until the two new Member States would resolve some issues that have remained partially unsolved on the moment of accession. Romania has to deal in particular with judicial reform and fighting corruption. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

rapport de suivi

Le rapport de suivi est un document de la Commission européenne qui contrôle l'accomplissement des engagements pris par un État membre après l'adhésion. Normalement, la surveillance expresse de la Commission cesse lors de son adhésion à l'UE, restant valable seulement la surveillance générale, spécifiée dans les traités et destinée au bon fonctionnement de l'UE. Dans le cas de la Roumanie et la Bulgarie, on a décidé de

continuer la surveillance expresse jusqu'à ce que les deux nouveaux États membres vont résoudre certaines questions restées en suspens de la date d'adhésion. Pour la Roumanie il s'agit en particulier de la réforme judiciaire et la lutte contre la corruption. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

raport de țară

Raportul de ţară este un document al Comisiei Europene prin care se monitorizează îndeplinirea angajamentelor asumate de statele candidate la UE. În mod normal, la sfârşitul perioadei de preaderare, raportul ar trebui să conţină recomandarea aderării la UE. În cazul României şi Bulgariei, raportul constata progresele, semnala neajunsurile şi lăsa Parlamentul European şi Consiliul să hotărască. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

country report

A country report is a document of the European Commission, whose aim is to monitor the accomplishments of the commitments made by the Candidate States to the EU. Normally, at the end of the pre-accession period, the report should contain a recommendation to EU accession. For Romania and Bulgaria, the report noted the progress, pointed out the shortcomings and left the decision to the European Parliament and the Council. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

rapport par pays

Le rapport par pays est un document de la Commission Européenne, dont le but est de constater si les engagements pris par le pays candidat à l'UE sont accomplis. Normalement, à la fin de la période de préadhesion, le rapport devrait contenir une recommandation à l'adhésion. Pour la Roumanie et la Bulgarie, le rapport notait les progrès, signalait les lacunes et laissait le Parlement Européen et le Conseil à décider. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Raportul Davignon

Raportul Davignon este intrinsec legat de apariţia primelor realizări concrete în domeniul cooperării politice a membrilor CE. Apărut în 1970 la Luxembourg, baza raportului o constituie decizia din 1969 de la summit-ul de la Haga a oficialilor europeni, interesaţi de realizarea unor progrese politice la nivel comunitar. Se decide realizarea unei cercetări privind modalitatea în care s-ar putea dezvolta o politică externă proprie la nivel comunitar. Redactat de un comitet prezidat de belgianul Étienne Davignon, raportul sublinia în primul rând necesitatea ca statele membre ale CE să înceapă să „vorbească pe o singură voce" în principalele chestiuni internaţionale. Această dată marchează lansarea informală a Comunităţii Politice Europene, ce apare în Actul Unic European. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Davignon Report

The Davignon Report is intrinsically related to the emergence of the first real achievements in the field of political co-operation among EC members. Published in 1970 at Luxembourg, the report is based on the decision of the European officials, reunited in 1969 at the Hague Summit, and interested in the emergence, at the community level, of some political improvements in order to carry on a survey regarding the way to develop a proper foreign policy at this level. Drafted by a committee chaired by the Belgian Étienne Davignon, the report underlined, in the first place, the Member State's necessity to start speaking with a single voice in what regards the main international issues. This date marks the informal launch of the European Political Community. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Rapport Davignon

Le 27 octobre 1970, les ministres des Affaires Étrangères des Six adoptent à Luxembourg le Rapport Davignon qui vise à réaliser des progrès dans le domaine de l'unification politique par la coopération en matière de politique étrangère. Rédigé par un comité présidé par le belge Étienne Davignon, le rapport soulignait dans un premier temps la nécessité pour les États membres de la CE de commencer à parler d'une seule voix dans les principales questions internationales. Cette date marque le lancement informel de la Communauté Politique Européenne. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Raportul Delors

Acest raport reprezintă doar unul dintre documentele deosebit de importante pe care echipe de cercetători sau de comisari europeni, sub conducerea lui Jacques Delors, le-au produs pe parcursul a trei mandate succesive, documente ce au dat un impuls considerabil procesului de integrare europeană. Raportul Delors este un document redactat la finalul anilor '80 de către o comisie condusă de către Jacques Delors (preşedintele Comisiei la acea vreme), care a trasat liniile generale a ceea ce urma a fi Uniunea Economică şi Monetară fondată ulterior prin Tratatul de la Maastricht. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Delors Report

This Report belongs to an entire series of actions of the Delors Commission which, by the means of three consecutive mandates, managed to offer a significant impulse to the European integration process. The Delors Report refers to a document edited in the late 1980s by a committee led by Jacques Delors (the President of the Commission) which influenced the shaping of the Economic and Monetary Union emerged later on through the Treaty of Maastricht. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Rapport Delors

En juin 1988, le Conseil européen de Hanovre charge un comité présidé par Jacques Delors, président de la Commission des Communautés européennes, d'étudier et de proposer les étapes concrètes devant mener à la réalisation progressive de l'Union économique et monétaire (UEM). Le „Rapport Delors", présenté en avril 1989, prévoit la réalisation de l'UEM en trois étapes. Lors de la deuxième étape un Système européen de banques centrales (SEBC) serait créé afin de préparer le passage à la monnaie communautaire unique au cours de la troisième étape. (ena.lu)

ratificare

Acţiune juridică prin care un stat îşi însuşeşte prin intermediul organelor sale competente un tratat internaţional. Părţile semnatare trebuie să respecte prevederile tratatului. Ratificarea se face de către parlament printr-o lege de ratificare, iar şeful statului promulgă respectiva lege. Toate tratatele CE/UE trebuie ratificate şi promulgate de fiecare şi toate statele membre CE/UE pentru a intra in vigoare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

ratification

Ratification is an act by which the State expresses its definitive consent to be bound by the treaty. Then, the State Party must respect the provisions of the treaty and implement it. (coe.int)

ratification

La ratification est l'acte par lequel l'État exprime son consentement définitif à être lié par le traité. L'État partie doit alors respecter les dispositions du traité et les mettre en œuvre. (coe.int)

realism

Realism este denumirea dată abordării tradiţionale a politicii în relaţiile internaţionale. În general, gândirea realistă este considerată a fi în opoziţie cu idealismul. Realismul a dominat disciplina relaţiilor internaţionale în deceniile ce au urmat celui de-al Doilea Război Mondial. Această abordare îşi are rădăcinile în scrierile unor autori precum Tucidide, Machiavelli, Hobbes şi Rousseau. Realismul perioadei postbelice a fost dominat de scrierile lui Edward Hallett Carr, Hans Morgenthau şi John Herz. O renaştere a curentului, sub eticheta neorealismului, a început la finalul anilor '70 sub egida scrierilor lui Kenneth N. Waltz. În toate perspectivele realiste accentul este pus pe aspectele perene ale condiţiei umane, în special la nivel internaţional. Realiştii clasici au încercat să găsească sursele acestor aspecte în permanenţa naturii umane aşa cum este ea

reflectată în structura politică a statelor. Neorealiştii înclină să le găsească în structura anarhică a sistemului internaţional, ce este văzut ca o forţă persistentă de-a lungul istoriei, aceasta fiind cea care modelează mersul şi structura statelor. Pe baza acestor aspecte perene, realiştii percep puterea ca fiind motorul vieţii politice. Analizele lor se centrează pe grup mai degrabă decât pe individ, grupul cheie fiind statul, întrucât el administrează puterea cel mai eficient, fie el înţeles ca trib, oraş-stat, imperiu sau stat-naţiune. Deoarece relaţiile dintre state sunt determinate de putere şi întrucât structura anarhică nu impune constrângeri prea mari în ceea ce priveşte obţinerea puterii, realismul pune accentul pe latura competiţiei şi pe cea conflictuală în relaţiile internaţionale. Ideea echilibrului puterilor este unul dintre cele mai durabile instrumentele analitice ale realismului, făcând legătura între studierea politicii de forţă în general şi analiza mai specifică a relaţiilor militare în studiile strategice. Analiza realistă tinde să prezinte statul ca pe un actor raţional unitar ce operează în condiţii de incertitudine şi informare incompletă. În această privinţă, atât realismul clasic, cât şi neorealismul s-au inspirat din teoria microeconomică, aceasta considerând statele analoage firmelor, structura anarhică omoloagă celei de piaţă şi puterea similară conceptului de *utilitate*. De la sfârşitul anilor '60 a început să fie vehiculată şi acceptată ideea că metodologia şi teoria asociată realismului clasic sunt anacronice. Behavioriştii au susţinut că operele realiştilor tradiţionali nu au respectat canoanele investigaţiei ştiinţifice. Astfel, a existat o contestare academică puternică din partea celor interesaţi de interdependenţă, economie politică şi relaţii transnaţionale. Ea a inclus critici la adresa centralităţii statului şi a puterii militare aşa cum sunt ele percepute în gândirea realistă, acuzaţii legate de faptul că realismul nu a putut face faţă problematicii şi caracterului politicii internaţionale specifice unei lumi interdependente. Se denunţă, totodată, logica şi moralitatea predilecţiei normative a realismului către premisele conflictuale.

Neorealismul a reafirmat logica politicii de forţă de pe o poziţie mult mai bine fundamentată, susţinând faptul că perspectiva interdependentă asupra relaţiilor internaţionale este parţială, şi reafirmând supremaţia puterii Statelor Unite ale Americii în sistemul internaţional. Argumentele au fost întărite de declanşarea evenimentelor celui de-al doilea Război Rece în 1979, ele punându-i în dificultate pe susţinătorii interdependenţei şi transnaţionalismului, care continuau să genereze explicaţii pe premisele redundanţei progresive a forţei în relaţiile internaţionale şi a fragmentării puterii statului. Încetul cu încetul, gândirea neorealistă şi cea neoliberală au fuzionat, urmărind teoria alegerii raţionale, opunându-se provocării crescânde a abordării constructiviste. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Vezi şi *neorealism*

realism

Realism is the label given to the traditional orthodoxy in political approaches to understanding international relations. It is conventional to counterpose realist thinking to idealism. Realism dominated the discipline in the decades following the Second World War. It claims an intellectual heritage going back to Thucydides, Machiavelli, Hobbes, and Rousseau. Post-war realism was dominated by the writing of Edward Hallett Carr, Hans Morgenthau, and John Herz. A revival under the label neorealism started in the late 1970s led by the work of Kenneth N. Waltz. Realism in all of its forms emphasizes

the continuities of the human condition, particularly at the international level. Classical realists tended to find the source of these continuities in the permanence of human nature as reflected in the political construction of states. Neorealists find them in the anarchic structure of the international system, which they see as a historically enduring force that shapes the behaviour and construction of states. On the basis of these continuities, realists see power as the driving force in all political life. Their analytical focus is on the group rather than on the individual, and because it commands power most effectively, the key human group is the state, whether understood as tribe, city-state, empire, or nation-state. Because relations between states are power-driven, and because the anarchic structure provides few constraints on the pursuit of power, realism emphasizes the competitive and conflictual side of international relations. The idea of the balance of power is one of the most long-standing analytical tools of realism, and provides the link between the study of power politics generally, and the more specific analysis of military relations in strategic studies.

Realist analysis tends to model the state as a unitary rational actor operating under conditions of uncertainty and imperfect information. In this both realism and neorealism borrow consciously from microeconomic theory, seeing states as analogous to firms, anarchic structure as analogous to market structure, and power as analogous to utility. From the late 1960s onwards it began to be argued and accepted that the methodology and theory associated with classical realism were anachronistic. Behaviouralists argued that the work of classical realists did not satisfy the canons of scientific investigation. There was a vigorous academic assault coming from those concerned with interdependence, political economy, and transnational relations. This included attacks on the centrality of the state and military power in realist thinking, an accusation that realism was unable to deal with either the issues or the character of international politics in an interdependent world, and a denunciation of the logic and the morality of realism's normative bias towards conflictual assumptions. Neorealism reasserted the logic of power politics on firmer foundations, exposing the partiality of the interdependence view of international relations, and reaffirming the primacy of American power in the international system. It was much aided by the onset of the second Cold War in 1979, which caught off balance advocates of interdependence and transnationalism, who were still confidently generating explanations premised on the progressive redundancy of force in international relations and the fragmentation of state power. Increasingly, neorealist and neoliberal thinking merged in pursuit of rational choice theory, sharing an opposition to the rising challenge from constructivism. (*The Concise Oxford Dictionary of Politics*)

See also *neorealism*

réalisme

Le réalisme est le nom donné à l'approche traditionnelle de la politique dans les relations internationales. La pensée réaliste est généralement considérée être en opposition avec l'idéalisme.

Le réalisme a été dominant dans les relations internationales pendant la période après la Seconde Guerre mondiale. Cette approche a ses origines dans les œuvres des auteurs comme Thucydide, Machiavel, Hobbes et Rousseau. Le réalisme de la période d'après--guerre a été dominé par les œuvres de E.H. Carr, Hans Morgenthau et John Herz. Une renaissance du courant, sous l'étiquette du néoréalisme, a commencé à la fin des années '70

sous l'égide des œuvres de Kenneth N. Waltz. Dans toutes les perspectives réalistes, l'accent est mis sur la résistance de la nature humaine, principalement au niveau international. Les réalistes classiques ont essayé d'expliquer les sources de cette résistance comme étant le résultat de la permanence de la nature humaine, ainsi qu'elle est réfléchie dans la construction politique des États. Les néoréalistes soutiennent que la résistance découle de la structure anarchique du système international, qui est vu comme une force persistante tout au long de l'histoire, celle-ci influençant le comportement et la manière dont les États sont construits. À partir de cette résistance, les réalistes perçoivent le pouvoir comme le moteur de la vie politique. Du point de vue analytique, les réalistes mettent l'accent plus sur les groupes que sur les individus, le principal groupe humain étant l'État (sous tous ses formes d'organisation – tribu, ville-État, empire ou État-nation) car il dirige le pouvoir le plus efficacement. Étant donné que les relations entre les États sont déterminées par le pouvoir et que la structure anarchique n'impose pas des restrictions trop sévères en ce qui concerne l'obtention du pouvoir, le réalisme met l'accent sur la concurrence et le conflit dans les relations internationales. L'idée de l'équilibre des pouvoirs est l'un des plus durables instruments analytiques du réalisme, faisant la liaison entre l'étude de la politique des pouvoirs en général et l'analyse plus spécifique des relations militaires dans les études stratégiques. L'analyse réaliste a la tendance de présenter l'État comme un acteur rationnel unitaire, qui agit dans des conditions imparfaites d'incertitude et d'information. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Voir aussi *néoréalisme*

recomandare

Recomandările sunt măsuri legale care permit instituţiilor Uniunii Europene să-şi prezinte punctele de vedere în faţa statelor membre sau chiar a persoanelor fizice şi juridice, fără ca ele să fie obligate să se conformeze soluţiei propuse de administraţia comunitară. Opiniile sunt oferite atunci când instituţiilor comunitare li se cere să-şi exprime poziţia faţă de o situaţie curentă sau un caz particular apărut pe teritoriul unui stat membru, în timp ce recomandările pot fi făcute şi din proprie iniţiativă. Semnificaţia reală a opiniilor şi recomandărilor este de natură morală şi politică, iar ele nu sunt adoptate prin procedura legislativă obişnuită, ci reprezintă doar poziţia instituţiei de la care emană. Sunt deci acte cu caracter neobligatoriu adoptate de instituţiile Uniunii Europene. La acestea se referă articolul 189 al TCE şi articolul 161 al TCEEA. La rândul său, articolul 190 al TCE arată că: „Regulamentele, directivele şi deciziile Consiliului şi Comisiei sunt motivate şi se referă la propunerile sau avizele a căror obţinere este obligatorie în executarea prezentului tratat". Altfel spus, recomandarea şi avizul sunt anterioare adoptării unor acte normative obligatorii precum regulamentele, deciziile sau directivele. Deşi nu sunt obligatorii, ele „delimitează subiectul" care urmează a fi regularizat prin actele angajante, ceea ce le conferă o relevanţă deosebită. În ceea ce le priveşte, în timp ce avizele au mai mult un caracter tehnic, recomandările constituie un instrument utilizat pentru a „provoca" statele membre să ia atitudine faţă de problematica specifică diferitelor sectoare comunitare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

recommendation

The recommendation is a non-binding, non-mandatory legal instrument of the Community. (europa.eu)

See also *Community legal instruments*

recommandation

Instrument juridique communautaire non-obligatoire, avec un caractère déclaratoire. (europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

reformare a legislației

Reformarea legislaţiei presupune ca, în momentul adoptării unei modificări la un act, să fie adoptat un nou instrument juridic care să încorporeze toate modificările. Acest nou instrument juridic este publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene şi înlocuieşte actul iniţial, acesta fiind anulat.

Această metodă implică modificări de substanţă şi are rolul de a oferi o imagine de ansamblu asupra unui anumit domeniu legislativ. (infoeuropa.ro)

Vezi şi *codificare legislativă*

recasting of legislation

The recasting of legislation means the adoption, when an amendment is made to a basic instrument, of a new legal instrument which incorporates the said amendment into the basic instrument, but repeals and replaces the latter. Unlike formal consolidation, it involves changes of substance. It also gives a comprehensive overview of an area of legislation. The new legal instrument is published in the Official Journal (L series). (europa.eu)

See also *consolidation of legislation*

refonte des textes législatifs

La refonte des textes législatifs désigne l'adoption, lors d'une nouvelle modification apportée à un acte de base, d'un acte juridique nouveau qui, en intégrant cette nouvelle modification dans l'acte de base, abroge ce dernier. Contrairement à la codification, elle suppose des modifications de fond. Elle permet également de donner une vue d'ensemble sur un domaine législatif. Le nouvel acte juridique est publié au Journal Officiel (série L). (europa.eu)

Voir aussi *codification des textes législatifs*

regim

Vezi *neoliberalism*

regime

See *neoliberalism*

régime

Voir *néolibéralisme*

regiuni ultraperiferice

Există şapte „regiuni ultraperiferice" (RUP) : Guadelupe, Guyana, Martinica şi Reunion (cele patru Departamente de peste mări aflate în jurisdicţie franceză), precum şi Canare (Spania), Azorele şi Madeira (Portugalia).

Regiunile ultraperiferice se află la mare distanţă faţă de Europa continentală şi sunt slab populate. Prin locaţia lor, ele au un rol important în dezvoltarea relaţiilor comerciale ale Uniunii Europene cu terţe state, de regulă slab dezvoltate.

Datorită regiunilor ultraperiferice, Uniunea Europeană deţine cel mai întins teritoriu maritim, cu o zonă economică de 25 de milioane de kilometri pătraţi.

Aceste regiuni pot beneficia de măsuri speciale, în baza articolului 299 al Tratatului CE. De asemenea, la Tratatul CE a fost anexată o declaraţie cu privire la regiunile ultraperiferice, prin care se recunoaşte slaba lor dezvoltare din punct de vedere structural. Conform acestui document, dacă există o nevoie clară de promovare a dezvoltării economice şi sociale a acestor regiuni, pot fi adoptate măsuri specifice în favoarea lor.

Tratatul de la Amsterdam a modificat al doilea paragraf al articolului 299 pentru a permite Consiliului ca, statuând cu majoritate calificată, să adopte măsuri specifice de stabilire a condiţiilor pentru aplicarea Tratatului, inclusiv a politicilor comunitare, în cazul regiunilor ultraperiferice. În acest context, Consiliul trebuie să se asigure că integritatea şi coerenţa ordinii de drept comunitare nu sunt subminate. (infoeuropa.ro)

outermost regions

There are seven „outermost regions" : Guadeloupe, French Guiana, Martinique and Réunion (the four French overseas departments), the Canaries (Spain), and the Azores and Madeira (Portugal). Those regions are distinguished by their low population density and considerable distance from mainland Europe. Their specific location makes them European bridgeheads for fostering trade relations with their non-EU neighbours, most of whom are less-developed countries. Above all, on account of those regions, the maritime territory of the European Union is the world's largest with an economic zone covering 25 million km^2.

The outermost regions are the subject of a Declaration annexed to the EC Treaty and may benefit from specific measures on the basis of Article 299 of that Treaty. This

Declaration acknowledges their considerable structural backwardness. The Declaration provides for the possibility of adopting specific measures to assist them as long as there is an objective need to promote their economic and social development. In addition, Article 299 of the Treaty authorizes the Council to adopt specific measures laying down conditions for applying the Treaty and common policies to the outermost regions. (europa.eu)

régions ultrapériphériques

Il existe sept régions dites „ultrapériphériques" (RUP) : la Guadeloupe, la Guyane, la Martinique et la Réunion (les quatre départements d'outre-mer français) ainsi que les Canaries (Espagne), les Açores et Madère (Portugal). Les RUP se caractérisent par leur faible population et leur éloignement important du continent européen. Leur situation particulière en fait des têtes de ponts de l'Europe pour le développement de relations commerciales avec les pays tiers voisins, généralement moins développés. Surtout, grâce aux régions ultrapériphériques, l'Union européenne dispose du premier territoire maritime mondial avec 25 millions de km^2 de zone économique.

Les RUP font l'objet d'une déclaration annexée au Traité CE et peuvent bénéficier de mesures spécifiques sur la base de l'article 299 du même traité. Cette déclaration reconnaît le retard structurel important que connaissent ces régions. La déclaration prévoit la possibilité d'adopter des mesures spécifiques en leur faveur dès lors qu'il existe un besoin objectif d'assurer leur développement économique et social. De plus, l'article 299 du traité autorise le Conseil à adopter des mesures spécifiques visant à fixer les conditions de l'application du traité et des politiques communes aux régions ultrapériphériques. (europa.eu)

reglementare

Ansamblu de norme juridice aplicabile într-un anumit domeniu ; document care conţine reguli cu caracter obligatoriu şi care este adoptat de o autoritate. În cazul Uniunii Europene se spune, adesea, că abuzează de reglementări, fie că este vorba despre legi comunitare, fie că e vorba despre alte decizii neobligatorii din punct de vedere juridic, dar care impun o anumită conduită politică. Când se vorbeşte de un exces de reglementare, se au în vedere diferitele niveluri ale acesteia : supranaţional, naţional şi infranaţional. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

regulation

The act of regulating ; a rule or order prescribed for management or government ; a regulating principle ; a precept, rule of order prescribed by superior or competent authority relating to action on those under its control. (iate.eu)

réglementation

Formulation et fixation d'un ensemble d'obligations légales (concernant une question déterminée) ; ensemble d'obligations légales formulées et fixées (pour une question déterminée). (fr.encarta.msn.com)

regulament

Are un caracter general, este obligatoriu în toate elementele sale şi direct aplicabil tuturor statelor membre. Constituie actul cel mai solemn şi mai important din întregul bloc legislativ comunitar. El reprezintă principala sursă a dreptului secundar, nu atât prin numărul mare de sectoare pe care poate şi trebuie să le regularizeze, ci mai ales pentru că permite autorităţilor comunitare să le impună obligaţii ori să le creeze drepturi cetăţenilor statelor membre fără aprobarea guvernelor naţionale. În acest sens, paragraful 2 al articolului 189 al TCE, ca şi articolul 161 al TCEEA, prevede că : „Regulamentul are aplicabilitate generală. Acesta este obligatoriu în toate elementele sale şi se aplică direct în fiecare stat membru". Altfel spus, regulamentul este : general ; obligatoriu pentru toţi destinatarii, fie ei state membre sau autorităţi comunitare ; direct aplicabil statelor membre, el devenind automat parte a ordinii juridice statale.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu directivele (pentru CE şi CEEA) şi cu recomandările (pentru CECO/CECA), drepturile şi obligaţiile derivate din regulament au efecte imediate pe teritoriul fiecărui stat, fără a mai fi necesară adoptarea unor norme naţionale care să dezvolte ori să facă aplicabil respectivul regulament. Norma naţională poate să clarifice regulamentul, dar nu să îl împiedice. Aplicarea regulamentului se face de la intrarea sa în vigoare, şi nu de la cea a eventualei norme naţionale referitoare la el. Regulamentul simbolizează „puterea europeană" deoarece, prin el, Comunitatea dobândeşte dreptul de a reglementa direct, fără intermediere naţională.

În concluzie, se poate vorbi despre o adevărată delegare a suveranităţii dinspre statele membre spre CEE. Regulamentul intră în vigoare la o dată prevăzută în textul său, iar dacă nu se precizează acest lucru, intră în vigoare automat la 20 de zile de la publicarea sa. Pot exista regulamente de bază şi regulamente de aplicare sau dezvoltare. Regulamentele, conform articolului 189 al TCE, pot fi adoptate de Consiliu şi Comisie. Prin TUE, se stabileşte că regulamentele pot fi adoptate de Consiliu şi PE, în comun. În practică, regulamentele de bază sunt cele elaborate de Consiliu, iar cele de aplicare sunt ale Consiliului sau ale Comisiei. Între regulament şi directivă nu există o relaţie ierarhică. Nici unul nu este subordonat juridic celuilalt, ci amândouă dreptului primar. Singura ierarhie este cea deja amintită între cele două tipuri de regulamente. Altfel spus, dacă ceva a fost reglementat printr-o directivă, aceasta nu înseamnă că nu va putea fi reglementat şi printr-un regulament sau invers. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *instrumentele juridice comunitare*

regulation

Regulations are the strongest form of Community legislation. They have general application, are binding in their entirety and are directly applicable in all Member States. (europa.eu)
See also *Community legal instruments*

règlement

Document à caractère obligatoire qui contient des dispositions législatives, réglementaires ou administratives, et qui a été adopté et publié par un organe légal détenteur des pouvoirs nécessaires à cet effet. (iate.eu)
Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

Reprezentanța Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană

Reprezentanţa Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană reprezintă principalul canal de comunicare între instituţiile europene şi autorităţile statului român.

Obiectivele acestei reprezentanţe sunt asigurarea unei activităţi eficiente a României ca stat membru al Uniunii Europene şi promovarea poziţiilor naţionale şi a imaginii României la nivel comunitar.

Alături de instituţiile statului român, Reprezentanţa Permanentă participă la elaborarea documentelor de poziţie ale României, precum şi la prezentarea şi promovarea lor în cadrul instituţiilor europene. Domeniile de expertiză sunt variate şi acoperă toate politicile Uniunii Europene. După definitivarea documentelor de poziţie la nivel naţional, personalul diplomatic al Reprezentanţei Permanente prezintă şi promovează poziţiile României în reuniunile pregătitoare Consiliilor Ministeriale.

De asemenea, Reprezentantul Permanent şi adjunctul său participă la reuniunile Comitetului Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER), care se întâlneşte săptămânal şi pregăteşte lucrările Consiliului Uniunii Europene. Acest Comitet supraveghează şi coordonează activitatea grupurilor de lucru compuse din reprezentanţii statelor membre care pregătesc, la nivel tehnic, dosarele discutate în COREPER şi Consiliu.

Reprezentanţa Permanentă este de asemenea în contact şi cu ceilalţi actori majori implicaţi în procesul decizional al Uniunii, precum Comisia Europeană (instituţie care propune proiecte legislative) şi Parlamentul European (instituţie care participă din ce în ce mai mult, alături de Consiliu, la procesul de adoptare a deciziilor comunitare).

Reprezentanţa Permanentă interacţionează şi cu alte instituţii/structuri ce participă la procesul decizional al Uniunii, printre care Comitetul Regiunilor, Comitetul Economic şi Social, ONG-uri şi *think tank*-uri europene, dar întreţine relaţii şi cu structuri de decizie sau de influenţare a deciziei pe plan naţional, precum Parlamentul României, colectivităţile locale şi regionale, societatea civilă, organizaţiile sindicale şi patronale. Un alt obiectiv important al Reprezentanţei Permanente este asigurarea unei relaţii deschise şi transparente cu mass-media, atât cu cea din Bruxelles, cât şi cu cea naţională.

În colaborare cu celelalte misiuni ale României la Bruxelles, Reprezentanţa Permanentă contribuie la promovarea unei imagini reale şi corecte a României în mediul comunitar. Reprezentanţa Permanentă organizează evenimente culturale, conferinţe, vizite în România, întâlniri de lucru ale înalţilor oficiali şi funcţionari publici români cu reprezentaţi ai instituţiilor europene şi oferă informaţii cu privire la oportunităţile de specializare sau angajare a cetăţenilor români în cadrul structurilor comunitare. (mae.ro)

Permanent Representation of Romania to the European Union

The Permanent Representation of Romania to the European Union is the main communication channel between the European institutions and the Romanian authorities.

The objectives of this representation are to ensure an efficient activity of Romania as a EU Member State and to promote Romania's national positions and image at the Community level.

Along with the Romanian institutions, the Permanent Representation participates in the preparation of Romania's position papers and in their presentation and promotion

within the European institutions. The areas of expertise are diverse and cover all the policies of the European Union. After finalizing the position papers at the national level, the diplomatic staff of the Permanent Representation presents and promotes Romania's positions in the preparatory meetings of the Ministerial Councils.

Moreover, the Permanent Representative and the Deputy Permanent Representative take part in the meetings of the Permanent Representatives Committee (COREPER), which meets on a weekly basis and prepares the works of the EU Council. This Committee supervises and co-ordinates the activity of the task forces, composed of the representatives of the Member States preparing, at the technical level, the files discussed by COREPER and the Council.

The Permanent Representation also keeps in touch with the other major actors involved in the Union's decision-making process, such as the European Commission (institution which proposes legislative projects) and the European Parliament (institution which participates increasingly, along with the Council, in the process of adopting Community decisions).

The Permanent Representation also interacts with other institutions/structures involved in the EU decision-making process, including the Committee of the Regions, the Economic and Social Committee, NGOs and European think-tanks; it also maintains contacts with decision-making structures or structures influencing the decision-making process at national level, such as the Romanian Parliament, local and regional organizations, civil society, trade unions and employers organizations. Another important objective of the Permanent Representation is ensuring an open and transparent relationship with the media, either from Brussels or at national level.

In co-operation with the other missions of Romania in Brussels, the Permanent Representation contributes to the promotion of a real and correct image of Romania in the Community. The Permanent Representation organizes cultural events, conferences, visits to Romania, working meetings of Romanian high officials and civil servants with representatives of the European institutions, and provides information regarding the opportunities for specialization or employment of Romanian citizens in the Community structures. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Variant: *Permanent Mission of Romania to the European Union.*

Représentation Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne

La Représentation Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne constitue la principale chaîne de communication entre les institutions européennes et les autorités de l'État roumain.

Les objectifs de cette représentation sont d'assurer une activité efficiente de la Roumanie comme État membre de l'UE et de promouvoir les positions nationales et l'image de la Roumanie au niveau communautaire.

Avec les institutions de l'État roumain, la Représentation permanente participe à l'élaboration des documents de position de la Roumanie et à leur présentation et promotion dans le cadre des institutions européennes. Les domaines d'expertise sont variés et couvrent toutes les politiques de l'Union européenne. Après la formulation des documents de position au niveau national, le personnel diplomatique de la Représentation

Permanente présente et promue les positions de la Roumanie dans les réunions préparatoires des Conseils des Ministres.

En plus, le Représentant Permanent et son adjoint participent aux réunions du Comité de Représentants Permanents (COREPER), qui se réunit chaque semaine et qui prépare les travaux du Conseil de l'UE. Ce Comité surveille et coordonne l'activité des groupes de travail composés des représentants des États membres qui préparent, au niveau technique, les dossiers discutés dans le cadre du COREPER et du Conseil.

La Représentation Permanente est aussi en contact avec les autres acteurs majeurs impliqués dans le processus de décision de l'Union, comme la Commission européenne (institution qui propose des projets législatifs) et le Parlement européen (institution qui participe de manière croissante, avec le Conseil, au processus d'adoption des décisions communautaires).

La Représentation Permanente vient aussi en contact avec d'autres institutions/ structures qui participent au processus de décision de l'Union, comme le Comité des Régions, le Comité èconomique et social, des ONG et des cercles de réflexion (*think-tanks*) européens, mais a aussi des relations avec des structures de décision ou d'influence de la décision au niveau national, comme le Parlement de la Roumanie, les collectivités locales et régionales, la société civile, les organisations syndicales et patronales. Un autre objectif important de la Représentation Permanente est d'assurer une relation ouverte et transparente avec les médias, à Bruxelles et au niveau national.

En collaboration avec les autres missions de la Roumanie à Bruxelles, la Représentation Permanente contribue à la promotion d'une image réelle et correcte de la Roumanie dans l'environnement communautaire. La Représentation Permanente organise des événements culturels, des conférences, des visites en Roumanie, des réunions de travail des hauts officiels et fonctionnaires publiques roumains avec les représentants des institutions européennes et offre des informations concernant les opportunités de spécialisation ou d'emploi des citoyens roumains dans les structures communautaires. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Variante : *Mission Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne.*

resurse proprii

Iniţial, bugetul comunitar era format doar din contribuţiile financiare ale statelor membre. Instaurarea unui regim de resurse proprii destinat asigurării independenţei financiare a Comunităţii Europene a fost proiectată încă de la originea sa, având la bază logica integraţionistă comunitară. Articolul 201 din Tratatul CEE însărcina Comisia Europeană să studieze în ce condiţii contribuţiile financiare ale statelor membre pentru bugetul comunitar, prevăzute în articolul 200 din Tratatul CEE, puteau fi înlocuite prin resurse proprii provenite în primul rând din aplicarea unui tarif vamal comun. Concepută ca o etapă esenţială şi ireversibilă a procesului de integrare politică, înlocuirea contribuţiilor financiare naţionale cu un sistem de resurse proprii a fost operată în anul 1970.

Aceste resurse reprezintă transferuri efectuate de statele membre la bugetul comunitar, pentru a acoperi cheltuielile Uniunii. Având bugetul format din resurse proprii, Uniunea Europeană este independentă din punct de vedere financiar.

În prezent, totalul resurselor proprii nu poate depăşi 1,27% din produsul naţional brut (PNB) cumulat al statelor membre.

Resursele proprii sunt de patru tipuri: *drepturi agricole şi taxe pe zahăr* – în principal, drepturi vamale percepute la importurile de produse agricole din terţe state care fac obiectul organizării comune a pieţei, precum şi taxe pe zahăr, izoglucoză şi sirop de inulină; *drepturi vamale*, care provin din aplicarea tarifului vamal comun şi sunt percepute la frontierele externe ale Uniunii Europene pentru importurile din terţe state; *veniturile din taxa pe valoare adăugată (TVA)*, care provin din aplicarea unei rate procentuale uniforme la valoarea TVA din fiecare stat membru (această rată a fost redusă la 0,5% în 2004, iar valoarea totală nu poate depăşi 50% din PNB); *resursa din produsul naţional brut* („resursa a patra") – introdusă în 1988, e o resursă „adiţională", deoarece este fixată în funcţie de celelalte resurse ale bugetului Uniunii Europene, această resursă are la bază aplicarea unei rate procentuale la totalul cumulat al produselor naţionale brute ale tuturor statelor membre.

Primele două tipuri de resurse sunt denumite „resurse proprii tradiţionale" şi acoperă împreună aproximativ 15% din bugetul Uniunii Europene. Alte aproximativ 15% sunt acoperite de veniturile din TVA, iar aproximativ 69% din resursa din PNB.

Diferenţa de 1% este acoperită din alte resurse, precum impozitele pe salariu plătite de personalul instituţiilor şi organismelor Uniunii Europene, contribuţiile ţărilor terţe la anumite programe UE şi penalităţi aplicate societăţilor comerciale care încalcă regulile de concurenţă sau alte reguli.

Din cele expuse, se poate observa că dezbaterea este departe de a se fi terminat şi că poziţiile diverselor state membre şi grupe de state membre sunt foarte diferite.

Un lucru pare sigur: se impune modificarea Deciziei privind Resursele Proprii. În ce fel însă nu este clar. Probabil, aşa cum este caracteristic Uniunii Europene, printr-o soluţie de compromis care să satisfacă toate curentele de opinie, astfel încât să se asigure şi să se optimizeze evoluţia viitoare a UE. În acest sens, este previzibilă existenţa unui element de progresivitate aplicat unei părţi a produsului intern brut, care să reproducă într-un fel modul de calcul al resursei TVA ce lua ca bază jumătate din PIB; pe măsură ce se avansează în federalizarea Uniunii Europene, sistemul finaciar al UE ar trebui să urmeze, firesc, să semene cu unul naţional, ceea ce ar reclama creşterea ponderii produsului intern brut în constituirea resurselor proprii; la fel de bine, s-ar putea realiza direct „marele pas" prin introducerea impozitelor directe comunitare, ceea ce ar elimina dezbaterea la care ne referim, ce-şi are „rădăcinile" în modul de calculare a contribuţiei la bugetul Uniunii Europene care se realizează „pe state", şi nu „pe cetăţenii Uniunii". (Iordan Gheorghe Bărbulescu; mie.ro)

Vezi şi *perspective financiare*

own resources

Originally, the Community budget depended on the Member States' financial contributions. Under a decision adopted on 21 April 1970, the Member States' contributions were replaced by own resources. These are transfers made by the Member States to the Community budget to cover EU expenditure. The fact that the Community budget is funded from own resources makes the EU financially independent.

The combined total of all own resources may not currently exceed 1.24% of the aggregate gross national income (GNI) of the Member States.

There are four types of own resources: *agricultural duties and sugar levies* – these consist mainly of the customs duties on imports from non-Community countries of agricultural produce subject to common organization of the market and levies on sugar, isoglucose and inulin syrup; *customs duties* – these arise from application of the common customs tariff and are collected on imports from third countries at the external borders (these two resources are what are termed the „traditional own resources"); *the VAT resource* – this arises from the application of a uniform percentage rate to the VAT base of each Member State (this rate was reduced to 0.50% in 2004; for all Member States, it is applied to a base capped at 50% of GNP); the *resource based on gross national income* (the „fourth resource") – introduced in 1988, this is an „additional" resource, because it is set according to the other three sources of budget revenue. A uniform percentage rate is applied to the total GNI of all the Member States, under the budget procedure. (europa.eu)

See also *financial perspectives*

ressources propres

À l'origine de la construction européenne, le budget de la Communauté européenne (CE) était dépendant des contributions financières des États membres.

Suite à une décision du 21 avril 1970, les contributions des États membres ont été remplacées par des ressources propres. Ces ressources désignent les transferts effectués par les États membres au profit du budget communautaire afin de couvrir le financement des dépenses de l'Union européenne. Grâce au financement du budget communautaire par les ressources propres, l'autonomie financière de l'UE a pu être réalisée.

Aujourd'hui, l'addition des montants de l'ensemble des ressources propres ne peut excéder 1,27% du total des revenus nationaux bruts (RNB) des États membres. Le système des ressources propres comprend quatre types de recettes: *les droits agricoles et les cotisations sur le sucre* – il s'agit principalement des droits de douane perçus à l'importation de produits agricoles en provenance de pays tiers relevant d'une organisation commune du marché, ainsi que des prélèvements sur le sucre, l'isoglucose et le sirop d'inuline; *les droits de douane* – ils proviennent de l'application du tarif douanier commun et sont perçus sur les importations des pays tiers aux frontières extérieures (ces deux ressources constituent ce que l'on appelle les „ressources propres traditionnelles"); *la ressource basée sur la taxe sur la valeur ajoutée (TVA)* – elle provient de l'application d'un taux de pourcentage uniforme appliqué à l'assiette TVA de chaque État membre; le taux de pourcentage uniforme a été ramené à 0,50% en 2004; il est perçu sur une assiette écrêtée qui ne peut pas dépasser 50% du PNB pour tous les États membres; *la ressource basée sur le revenu national brut (RNB)* (la „quatrième ressource") – introduite en 1988, il s'agit d'une ressource dite „complémentaire" car elle est fixée en fonction des trois autres recettes du budget; cette ressource est fondée sur l'application d'un taux de pourcentage uniforme appliqué à la somme des RNB de tous les États membres dans le cadre de la procédure budgétaire. (europa.eu)

Voir aussi *perspectives financières*

rețele transeuropene (RTE)

Apariţia în anul 1957 a Comunităţii Economice Europene a determinat integrarea pe Piaţa comună, în curs de constituire, a anumitor sectoare economico-sociale, dar şi identificarea unor sectoare „orizontale", iar transporturile reprezentau un astfel de vector de integrare. La rândul ei, aceasta reclama existenţa unei politici sectoriale specifice, ale cărei obiective sunt descrise în articolele 61 (51) şi 74-84 (70-80) ale TCE : elaborarea unor norme comune aplicabile transportului intracomunitar şi stabilirea condiţiilor în care transportatorii nerezidenţi în UE pot să presteze servicii de transporturi într-un stat membru ; stabilirea preţurilor şi a condiţiilor de transport ; eliminarea discriminărilor din sectorul transporturilor ; interzicerea ajutoarelor publice acordate societăţilor de transporturi, cu excepţia celor autorizate de Comisia Europeană ; crearea Comitetului Consultativ din transporturi.

Articolul 84 al TCE preciza că dispoziţiile precedentelor articole se refereau la transportul feroviar, auto sau fluvial, urmând ca la nivelul Consiliului să se decidă masurile ce vor fi luate pentru transportul aerian şi navigaţia maritimă.

Odată cu reforma Tratatelor din anul 1992, transporturile sunt reglementate prin articolul 14 al TCE (despre rolul transporturilor în conservarea şi realizarea Pieţei interne), articolul 174 al TCE (contribuţia transporturilor la creşterea sustenabilă şi protecţia mediului) şi articlele 71-72, 75-76 şi 79-80 ale TCE (îmbunătăţirea siguranţei, calităţii şi eficienţei infrastructurii din transporturi). În plus, existenţa unor mijloace şi reţele de transport eficiente contribuie la reducerea disparităţilor dintre regiuni, contribuind astfel la realizarea coeziunii economice şi sociale (articolele 158-161 ale TCE). Tot cu această ocazie, apare un titlu nou în TCE (Titlul XV) referitor la reţelele transeuropene (articolele 154-156), a căror dezvoltare este considerată acţiune comună a Uniunii Europene şi are drept scop realizarea Pieţei interne şi a coeziunii economico-sociale. Reţelele transeuropene (RTE) se referă la infrastructurile de transporturi, energie şi telecomunicaţii, acţiunea comunitară având drept obiective favorizarea intercomunicării şi interoperabilităţii reţelelor naţionale, precum şi accesul la respectiva reţea transeuropeană. În acest sens, Comunitatea a elaborat un set de orientări generale referitor la : obiectivele, priorităţile şi liniile generale de acţiune ; sprijinirea proiectelor de interes comun şi finanţarea lor prin Fondul de coeziune, dar şi cooperarea cu terţe state vecine în vederea interconectării reţelelor de transporturi (PECOs, în special).

Politica comună în domeniul transporturilor îşi stabilea inclusiv obiective legate de coeziunea economico-socială şi protecţia mediului, dar şi referitoare la cercetarea în domeniu, stabilirea unor tarife corecte de transport, asigurarea condiţiilor pentru o concurenţă loială pe piaţa transporturilor, ridicarea nivelului de calificare profesională şi măsuri de formare profesională, toate acestea făcând ca transporturile şi reţelele transeuropene să joace un rol important în dezvoltarea durabilă a Uniunii Europene.

Un loc aparte în PCT şi RTE îl constituie relaţia cu PECOs, Programul 2000-2004 punând la loc de frunte dezvoltarea sa.

Parte a PCT, Reţelele transeuropene funcţionează în baza Titlului XV al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene şi sunt legate de trei sectoare de activitate.

Reţelele transeuropene de transport (RTE-T) acoperă atât transportul rutier, cât şi cel intermodal, căile navigabile şi porturile maritime, precum şi reţeaua feroviară europeană de mare viteză. Din această categorie fac parte sistemele inteligente de gestiune a transporturilor, precum şi Galileo (sistemul european de navigaţie prin satelit).

Reţelele transeuropene de energie (RTE-E) acoperă sectorul energiei electrice şi sectorul gazelor naturale, contribuie la crearea unei pieţe unice a energiei şi asigură furnizarea către consumatori.

Reţelele transeuropene de telecomunicaţii (eTEN) au ca scop furnizarea de servicii electronice în cadrul reţelelor de telecomunicaţii. Aceste servicii stau la baza iniţiativei „e-Europa: o societate informaţională pentru toţi". Accentul este pus pe serviciile publice. Există o linie bugetară dedicată reţelelor transeuropene, completată prin contribuţii din fondurile structurale, fondul de coeziune, contribuţii ale Băncii Europene de Investiţii (BEI) şi ale Fondului European de Investiţii (FEI).

Legătura dintre buna funcţionare a Pieţei unice şi obiectivul de coeziune economică, socială şi teritorială a fost subliniată încă de la adoptarea Actului Unic European, semnat în 1986 şi intrat în vigoare în 1987. Interconexiunea şi interoperabilitatea reţelelor naţionale de infrastructură au devenit factori importanţi pentru amenajarea sistematică a teritoriului Comunităţii.

Suprafaţa şi importanţa reţelelor transeuropene au crescut considerabil prin extinderea spre est, acoperind astfel aproape întregul teritoriu european. Pentru dezvoltarea economică şi pentru echilibru, este important ca ele să aibă legături eficiente cu reţelele ţărilor terţe din est (de exemplu, Rusia) şi la sud (ţările din bazinul mediteranean). (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *politica comună în domeniul transporturilor*

Trans-European Networks (TEN)

The function of Trans-European Networks is to create a modern and effective infrastructure to link European regions and national networks. They are essential to proper operation of the common market, since they ensure free movement of goods, persons and services.

Title XV of the Treaty establishing the European Community provides the legal basis for Trans-European Networks, which exist in three sectors of activity.

Trans-European Transport Networks (TEN-T) cover road and intermodal transport, waterways and seaports, and the European high-speed railway network. Intelligent transport management systems also fall into this category, as does Galileo, Europe's satellite radio navigation system.

Trans-European Energy Networks (TEN-E) cover the electricity and natural gas sectors. They help to create a single energy market and contribute to security of supply.

Trans-European Telecommunications Networks (eTEN) have as their aim the deployment of telecommunication networks based services. They focus strongly on public services and are at the very heart of the initiative „eEurope – An Information Society for All".

The TEN budget heading is supplemented by contributions from the European Regional Development Fund (ERDF), the Cohesion Fund, the European Investment Bank (EIB) and the European Investment Fund (EIF).

As early as 1986, the Single European Act stressed the link between smooth functioning of the single market and the goal of economic, social and territorial cohesion. The interconnection and interoperability of national infrastructure networks have emerged as key factors for coherent development planning in the Community.

Enlargement to the countries of Central and Eastern Europe is today increasing the importance of the TENs by extending their scope to the entire continent. Their efficient

connection to the networks of third countries to the east (Russia and the countries of the CIS) and to the south (countries of the Mediterranean basin) will contribute to economic development and equilibrium. (europa.eu)

See also *Common transport policy*

réseaux transeuropéens (RTE)

Les réseaux transeuropéens doivent permettre de relier les régions européennes et les réseaux nationaux au moyen d'une infrastructure moderne et efficace. Ils sont indispensables au bon fonctionnement du marché unique puisqu'ils assurent la libre circulation des marchandises, des personnes et des services.

Le titre XV du Traité instituant la Communauté européenne constitue la base juridique des réseaux transeuropéens (RTE). Les RTE sont présents dans trois secteurs d'activité :

- les RTE-Transport (RTE-T) concernent à la fois le transport routier et combiné, les voies navigables et les ports maritimes ainsi que le réseau européen des trains à grande vitesse. Les systèmes intelligents de gestion des transports font également partie de cette catégorie, de même que Galileo, le système européen de radionavigation par satellite ;
- les RTE-Énergie (RTE-E) concernent les secteurs de l'électricité et du gaz naturel. Ils tendent à la mise en place d'un marché unique de l'énergie et facilitent la sécurité des approvisionnements ;
- les RTE-Télécommunications (eTen) ont pour objectif le déploiement de services électroniques basés sur les réseaux de télécommunication. Fortement centrés sur les services publics, ces services sont au cœur même de l'initiative „eEurope : une société de l'information pour tous".

À la ligne budgétaire RTE s'ajoutent les contributions du Fonds européen de développement régional (FEDER), du Fonds de cohésion, de la Banque européenne d'investissement (BEI) et du Fonds européen d'investissement (FEI).

Dès 1986, l'Acte unique européen soulignait le lien entre le bon fonctionnement du marché unique et l'objectif de cohésion économique, sociale et territoriale. L'interconnexion et l'interopérabilité des réseaux nationaux d'infrastructures devenaient des facteurs clés pour l'aménagement cohérent du territoire communautaire.

Aujourd'hui, l'élargissement aux pays d'Europe centrale et orientale renforce l'importance des RTE en étendant leur couverture à l'ensemble du continent européen. Au-delà, leur connexion efficace aux réseaux des pays tiers situés plus à l'Est (Russie et pays de la CEI) ou plus au Sud (pays du bassin méditerranéen) représente un facteur d'équilibre et de développement économique. (europa.eu)

Voir aussi *politique commune des transports*

revizuirea tratatelor

Revizuirea tratatelor se face printr-o conferinţă interguvernamentală, la care participă reprezentanţi ai statelor membre. Acest gen de conferinţe sunt organizate în baza prevederilor articolului 48 (fostul articol N) al Tratatului privind Uniunea Europeană.

Conform acestui articol, propunerea de amendamente la tratate poate fi înaintată Consiliului Uniunii Europene fie de către un stat membru, fie de către Comisia Europeană. Consiliul Uniunii Europene decide apoi, după consultarea Parlamentului European, dacă va fi convocată o conferinţă interguvernamentală şi, dacă este cazul, conferinţa interguvernamentală e apoi convocată de preşedinţia Consiliului UE.

Deciziile finale sunt adoptate de şefii de stat sau de guvern, în Consiliul European, apoi noul text e semnat şi intră în vigoare după ce este ratificat de toate statele membre.

Cu ocazia elaborării Tratatului Constituţional, devenit, între timp, Tratatul de la Lisabona, pentru prima dată în istoria revizuirii tratatelor CE/UE, anterior convocării CIG, a fost convocată Convenţia privind viitorul Europei, ce a pregătit, într-un cadru democratic atipic reformelor Uniunii Europene, documentul ce urma a fi discutat şi aprobat în CIG. Este vorba despre Proiectul de tratat privind instituirea unei Constituţii pentru Europa, devenit, după CIG, Tratatul privind instituirea unei Constituţii pentru Europa. Tratatele CE/UE au fost revizuite de multe ori, ceea ce denotă flexibilitatea CE/UE, gata să răspundă provocărilor interne şi externe. CE/UE sunt organisme vii, capabile de schimbare şi modernizare, ceea ce le face şi viabile. Dintre revizuirile importante ale Tratatelor CE/UE, menţionăm Actul Unic European (1986), Tratatul de la Maastricht (1992), Tratatul de la Amsterdam (1997), Tratatul de la Nisa (2000), Tratatul Constituţional şi Tratatul de la Lisabona (2007). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

revision of the Treaties

Article 48 (former Article N) of the EU Treaty is the legal base which enables a conference of representatives of the Member States' governments (an IGC) to be convened for the purpose of amending the Treaties. It stipulates that any Member State, or the Commission, may submit to the Council proposals for such amendments. If the Council, after consulting the Parliament and the Commission, delivers an opinion in favour of calling a conference, it is convened by the President of the Council. Any subsequent amendments enter into force two months after being ratified by all the Member States in accordance with their respective constitutional requirements. (europa.eu)

révision des traités

L'article 48 (ex-article N) du Traité sur l'Union européenne est la base juridique permettant de convoquer une conférence des représentants des gouvernements des États membres (CIG) en vue d'une révision des traités. Il prévoit que tout État membre ou la Commission peut soumettre au Conseil des projets allant dans le sens d'une telle révision. Si le Conseil, après consultation du Parlement européen et de la Commission, émet un avis favorable, le président du Conseil convoque la conférence. Les modifications éventuelles apportées au traité entrent en vigueur deux mois après la ratification par tous les États membres, conformément à leurs règles constitutionnelles respectives. (europa.eu)

rezoluție

Decizie care stabileşte principalele orientări şi direcţii de activitate, având caracter de directivă sau recomandare. Este întâlnită curent în practica organizaţiilor internaţionale, aşadar şi a Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

resolution

Resolution refers to a decision establishing the main guidelines and directions of activity, having the character of a directive or recommendation. It is currently encountered in the practice of international organizations, and therefore in the practice of the European Union. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

résolution

Décision qui établit les principales orientations et directions d'activité, avec un caractère de directive ou recommandation. Elle est fréquente dans la pratique des organisations internationales, donc aussi dans celle de l'Union européenne. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

S

SAPARD

SAPARD (programul special de preaderare pentru agricultură şi dezvoltare rurală) a fost instrumentul financiar destinat statelor în curs de aderare la UE. A finanţat în principal proiecte care vizau reforma din sectorul agricol şi din alte domenii legate de dezvoltarea rurală, precum şi pentru implementarea acquis-ului comunitar referitor la politica agricolă comună. SAPARD a fost echivalentul FEOGA.

Îmbunătăţirea activităţilor de prelucrare şi comercializare a produselor agricole şi pescăreşti, dezvoltarea şi îmbunătăţirea infrastructurii rurale, dezvoltarea economiei rurale şi a resurselor umane au fost măsuri prioritare finanţate prin programul SAPARD.

În perioada 2000-2006 România a primit anual 150 de milioane de euro în cadrul acestui program (fonduri nerambursabile), alocaţia totală pentru cei zece beneficiari fiind de 500 de milioane de euro pe an. (sapard.ro)

SAPARD

SAPARD (Special Accession Programme for Agriculture and Rural Development) was a Community framework for supporting sustainable agricultural and rural development in the central and eastern European applicant countries (CEECs) during the 2000-2006 pre-accession process. It was designed to solve problems affecting the long-term adjustment of the agricultural sector and rural areas and to help implement the Community acquis in matters of the common agricultural policy and related policies.

SAPARD and the other 2000-2006 pre-accession instruments have been replaced for the period 2007-2013 by the Instrument for Pre-accession Assistance (IPA), which is the sole instrument for assisting the candidate countries and the potential candidate countries of the Western Balkans. (europa.eu)

SAPARD

SAPARD (programme spécial d'adhésion pour l'agriculture et le développement rural) a été un cadre d'aide communautaire à l'agriculture et au développement rural durable

destiné aux pays candidats d'Europe centrale et orientale (PECO) durant le processus de préadhésion pour la période 2000-2006. Il visait à résoudre les problèmes d'adaptation à long terme du secteur agricole et des zones rurales. Il a constitué un soutien financier à la mise en œuvre de l'acquis communautaire en matière de politique agricole commune et de politiques connexes.

L'instrument SAPARD au même titre que l'ensemble des instruments de préadhésion de ladite période est remplacé par l'instrument d'aide de préadhésion (IAP) pour la période 2007-2013, instrument unique d'assistance pour les pays candidats et les pays candidats potentiels des Balkans occidentaux. (europa.eu)

Schengen

Pe 14 iunie 1985, la Schengen, în Luxembourg, cinci dintre statele membre ale Comunităţilor Europene (Belgia, Franţa, Germania, Luxembourg şi Olanda) au semnat un acord prin care se angajau să elimine treptat controalele de la frontierele comune şi să instituie o libertate de circulaţie în acest spaţiu, denumit şi spaţiul Schengen, pentru toţi cetăţenii statelor semnatare, ai celorlalte state membre şi ai ţărilor terţe. Acest document este cunoscut sub numele Acordul Schengen.

Aceleaşi cinci state membre au semnat, pe 19 iunie 1990, un alt document, Convenţia Schengen, prin care se aduc completări Acordului şi sunt stabilite condiţiile de aplicare şi garanţiile punerii în practică a liberei circulaţii. Convenţia a intrat în vigoare în 1995.

Acordul, Convenţia, reglementările adoptate în baza lor şi acordurile conexe formează împreună acquis-ul Schengen. Începând de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (1 mai 1999), acquis-ul Schengen a fost integrat în cadrul instituţional şi juridic, conform unui protocol anexat tratatului.

Prevederile au fost extinse apoi, incluzând cele 15 state membre ale Uniunii Europene de dinainte de 1 mai 2004. Italia a semnat documentele în 1990, Spania şi Portugalia în 1991, Grecia în 1992, Austria în 1995, iar Finlanda şi Suedia în 1996. Tot în 1996 a semnat documentele şi Danemarca, beneficiind de un statut special. În ceea ce priveşte Irlanda şi Marea Britanie, ele participă numai parţial la acquis-ul Schengen. Nu au semnat documentele, iar controalele la frontierele lor au fost menţinute.

În ceea ce priveşte statele care au devenit membre în 2004, respectiv 2007, ele au adoptat acquis-ul, fiind o condiţie de îndeplinit în vederea aderării, dar eliminarea controalelor la frontierele acestor ţări se stabileşte printr-o decizie a Consiliului Uniunii Europene. La ora actuală fac parte din spaţiul Schengen toate statele care au aderat în 2004, cu excepţia Ciprului, ce, din motive de politică internă, a solicitat menţinerea controalelor la frontierele sale. România şi Bulgaria vor elimina controalele la frontierele interne ale Uniunii Europene în anul 2011.

Din spaţiul Schengen fac parte, începând din 1996, şi două state din afara Uniunii Europene: Islanda şi Norvegia. Ele au însă un rol limitat în adoptarea deciziilor. De asemenea, Elveţia intenţionează să adere la spaţiul Schengen. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Sistemul de informaţii Schengen (SIS)*

Schengen

By the Schengen Agreement signed on 14 June 1985, Belgium, France, Germany, Luxembourg and the Netherlands agreed that they would gradually remove controls at their common borders and introduce freedom of movement for all nationals of the signatory Member States, other Member States or third countries.

The Schengen Convention supplements the Agreement and lays down the arrangements and safeguards for implementing freedom of movement. It was signed by the same five Member States on 19 June 1990 but did not enter into force until 1995.

The Agreement and the Convention, the rules adopted on that basis and the related agreements together form the „Schengen acquis". Since 1999, this has formed part of the institutional and legal framework of the European Union by virtue of a protocol to the Treaty of Amsterdam.

The Schengen agreements have been extended over time to all 15 old Member States : Italy signed them in 1990, Spain and Portugal in 1991, Greece in 1992, Austria in 1995 and Finland, Sweden and Denmark (under a special arrangement) in 1996. Ireland and the United Kingdom are only partial participants in the Schengen acquis, since their border controls have been maintained.

The 10 new Member States have adopted the Schengen acquis, but a decision of the Council of the European Union will be required before controls at their borders are lifted.

Currently, all the states that joined the EU in 2004 are part of the Schengen area, except Cyprus, which, for reasons of domestic policy, requested the maintenance of checks at its borders. Romania and Bulgaria will eliminate the checks at the EU internal borders in 2011.

Two non-Community countries – Iceland and Norway – have also belonged to the Schengen area since 1996, though they have only a limited role in decision-taking. Switzerland has also begun to work towards joining the Schengen acquis.

Countries that are candidates for Union membership must have accepted the whole of the Schengen acquis at the time of accession. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

See also *Schengen information system (SIS)*

Schengen

L'Accord de Schengen signé le 14 juin 1985 entre l'Allemagne, la Belgique, la France, le Luxembourg et les Pays-Bas, vise à supprimer progressivement les contrôles aux frontières communes, et à instaurer un régime de libre circulation pour tous les ressortissants des États signataires, des autres États de la Communauté ou de pays tiers.

La Convention de Schengen complète l'Accord et définit les conditions d'application et les garanties de mise en œuvre de cette libre circulation. Signée le 19 juin 1990 par les cinq mêmes États membres, elle n'est entrée en vigueur qu'en 1995.

L'Accord et la Convention de Schengen, les règles adoptées sur la base de ces deux textes ainsi que les accords connexes forment „l'acquis de Schengen". Depuis 1999, l'acquis de Schengen est intégré dans le cadre institutionnel et juridique de l'Union européenne en vertu d'un protocole annexé au Traité d'Amsterdam.

Les accords de Schengen ont été étendus au fil du temps à l'ensemble des quinze anciens États membres : l'Italie a signé les accords en 1990, l'Espagne et le Portugal en 1991, la Grèce en 1992, l'Autriche en 1995 et la Finlande, la Suède et le Danemark (avec un statut aménagé) en 1996. L'Irlande et le Royaume-Uni participent quant à eux seulement partiellement à l'acquis de Schengen, les contrôles à leurs frontières ayant notamment été maintenus.

Les dix nouveaux États membres ont adhéré à l'acquis de Schengen. La levée des contrôles aux frontières de ces pays doit cependant se faire par décision du Conseil de l'Union européenne.

Actuellement, tous les États qui ont accédé en 2004 font partie de l'espace Schengen, à l'exception du Chypre qui, pour des raisons de politique interne, a sollicité le maintien du contrôle à ses frontières. La Roumanie et la Bulgarie vont éliminer les contrôles aux frontières internes de l'UE en 2011.

Deux États tiers, l'Islande et la Norvège, font également partie de l'espace Schengen depuis 1996. Leur participation au processus de décision est néanmoins limitée. La Suisse a par ailleurs initié un processus de participation à l'acquis de Schengen.

Concernant les États candidats à l'adhésion à l'Union européenne, ils doivent avoir accepté intégralement l'acquis de Schengen au moment de leur adhésion. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *système d'information Schengen (SIS)*

Schuman, Robert

Robert Schuman (1886-1963) face parte din categoria fondatorilor procesului european de integrare. A fost pe rând deputat, ministru de Finanţe, iar între 1947 şi 1948 a deţinut funcţia de prim-ministru în Franţa. Opera sa politică esenţială se situează în perioada 1948-1952, timp în care a îndeplinit funcţia de ministru de Externe şi a imprimat orientări noi în politica externă a Franţei. Declaraţia sa din 9 mai 1950, numită şi Declaraţia Schuman, este considerată principalul motor a ceea ce a devenit un an mai târziu Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului, organism supranaţional ale cărui şase state fondatoare au hotărât să gestioneze împreună sectoarele a două elemente considerate în mod tradiţional resurse prime de război. Procesul început prin Tratatul de la Paris din 1951 a fost continuat prin proiectul pieţei comune europene (CEE), ratificat la Roma în 1957. Schuman a mai îndeplinit un scurt mandat ca ministru de Justiţie în 1955, apoi, între 1958 şi 1960, a fost primul preşedinte al Adunării parlamentare europene. A încetat din viaţă în 1963, la un an după retragerea sa din viaţa politică. (ro.wikipedia.org)

Schuman, Robert

Robert Schuman (1886-1963), French Prime Minister and Foreign Minister, was a noted Luxembourg-born French statesman, a Christian Democrat, one of the founders of the European Union, the Council of Europe and NATO. A man of several cultures (French, Luxembourgese and German), he was an independent political thinker and activist.

He is considered to be one of the founders of the European integration process. The declaration he made on 9 May 1950 as Foreign Ministry of France („The Schuman Declaration") is regarded as the first engine of what one year later was to become the European Coal and Steel Community (ECSC), a supranational body whose six founding states decided to manage together the sectors of two elements traditionally considered important war resources. (en.wikipedia.org)

Schuman, Robert

Robert Schuman (1886-1963) était un homme d'État français et est considéré comme l'un des pères fondateurs de la construction européenne.

Sous la IVème République, il est Président du Conseil (1947) (MRP), puis Ministre des Affaires étrangères (1948-1952), il fut le grand négociateur de tous les traités majeurs de la fin de la Seconde Guerre Mondiale (Conseil de l'Europe, pacte de l'Atlantique Nord, CECA, etc.).

C'est à ce titre qu'il proposa, par sa Déclaration du 9 mai 1950, de placer la production franco-allemande du charbon et d'acier sous une Haute Autorité commune, dans une organisation ouverte à la participation des autres pays d'Europe. Cette proposition entraînera la création de la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) qui est à l'origine de l'actuelle Union européenne.

De 1958 à 1960, il est le 1er Président du Parlement européen qui lui décerne, à la fin de son mandat, le titre de „Père de l'Europe". Il se retire de la politique en 1962 et meurt en 1963 chez lui à Scy-Chazelles, en Lorraine. Un procès en béatification de Robert Schuman a été ouvert par l'Église catholique : Monseigneur Pierre Raffin, évêque de Metz, a autorisé l'ouverture du procès en 1991. En 2004, le procès diocésain a été clôturé. Les documents ont été envoyés au Vatican où la Commission pour la Cause des Saints est en train d'étudier le dossier. (fr.wikipedia.org)

screening (examinare analitică)

Screening-ul sau examinarea analitică a acquis-ului reprezintă un stadiu de pregătire a negocierilor de aderare.

Este efectuat în comun de Comisie şi de fiecare ţară candidată, aceasta putând să se familiarizeze astfel cu acquis-ul şi să-şi demonstreze capacitatea de a-l aplica.

De asemenea, prin screening se urmăreşte şi identificarea domeniilor acquis-ului în care sunt necesare progrese pentru ca legislaţia ţării candidate să fie compatibilă cu normele comunitare. Aceste domenii sunt împărţite pe capitole, care sunt negociate apoi individual.

În cazul în care acquis-ul trebuie actualizat, poate fi efectuat un screening şi în timpul negocierilor de aderare. (infoeuropa.ro)

Vezi şi *aderare* ; *criterii de aderare la Uniunea Europeană* ; *negocieri de aderare*

screening (analytical examination)

Screening, or analytical examination of the acquis, is the stage preparatory to accession negotiations. It is vital since it forms the basis for the bilateral negotiations between the European Union and the various candidate countries.

The screening process is carried out jointly by the Commission and each of the candidate countries, allowing the latter to familiarise themselves with the acquis and demonstrate their capacity to put it into effect.

A further purpose of screening is to identify those areas of the acquis in which progress is needed if the legislation of the candidate countries is to be compatible with the Community rules. These areas are divided into chapters, which are negotiated individually.

A screening exercise may be carried out during the accession negotiations if the acquis has to be updated. (europa.eu)

See also *accession* ; *accession criteria* ; *accession negociations*

screening (examen analytique)

L'examen analytique de l'acquis ou screening constitue la phase de préparation des négociations d'adhésion. Il est essentiel puisqu'il sert de base aux négociations bilatérales entre l'Union européenne et chacun des pays candidats.

Le screening réalisé conjointement par la Commission et chacun des pays candidats permet à ces derniers de se familiariser avec l'acquis ainsi que de présenter leur capacité à mettre en œuvre l'acquis.

Le screening a également pour objectif d'identifier les domaines de l'acquis dans lesquels des progrès doivent être réalisés afin que les législations des pays candidats soient compatibles avec les règles communautaires. Ces domaines sont répartis en chapitres qui sont négociés individuellement.

Un screening peut être réalisé au cours des négociations d'adhésion si l'acquis doit être actualisé. (europa.eu)

Voir aussi *adhésion* ; *critères d'adhésion* ; *négociations d'adhésion*

securitate energetică

Vezi *politica energetică*

energy security

See *energy policy*

securité énergétique

Voir *politique de l'énergie*

simbolurile Uniunii Europene

Simbolurile Uniunii Europene sunt în număr de patru : ziua Europei (9 mai - celebrarea Declaraţiei Schuman din 9 mai 1950), steagul (cele 12 stele galbene pe fond albastru), imnul („Odă Bucuriei", parte a *Simfoniei a Noua* de Ludwig van Beethoven) şi deviza „Uniţi în diversitate".

Puterea acestor simboluri ale Uniunii Europene a fost consacrată, paradoxal, tocmai prin neincluderea lor în textul oficial al Tratatului de la Lisabona, din cauza interferenţei cu sensibilităţile suverane ale unora dintre statele membre. Cu toate acestea, simbolurile Uniunii Europene sunt folosite intens şi acceptarea lor informală transcende recunoaşterea lor normativă. (europa.eu)

symbols of the European Union

The European Union has four symbols : the Europe Day (9 May - celebrating the 9 May 1950 Schuman Declaration), the flag (the 12 yellow stars on a blue background), the anthem („Ode to Joy", part of Ludwig van Beethoven's *Ninth Symphony*), and the „United in diversity" motto.

The power of these EU symbols has been paradoxically recognized by not including them within the Treaty of Lisbon official text, because of the interference with the sovereign sensibilities of certain Member States. Despite these aspects, the EU symbols are intensively used, and their informal acceptance transcends their normative recognition. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

symboles de l'Union européenne

Il y a quatre symboles de l'Union européenne : le jour de l'Europe (9 mai - célébration de la Déclaration Schuman du 9 mai 1950), le drapeau (les 12 étoiles jaunes sur fond bleu), l'hymne („Ode de la joie", partie de la *Neuvième Symphonie* de Ludwig van Beethoven) et la devise „Unie dans la diversité".

Le pouvoir de ces symboles de l'UE a été consacré, paradoxalement, justement par leur non-inclusion dans le texte officiel du Traité de Lisbonne, à cause de l'interférence avec les sensibilités souveraines de certains États membres. En dépit de cela, les symboles de l'UE sont très souvent utilisés et leur acceptation informelle dépasse leur reconnaissance normative. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

simplificare legislativă

Simplificarea legislaţiei presupune reducerea volumului acesteia prin aplicarea riguroasă a principiilor necesităţii şi proporţionalităţii. Se efectuează prin reformarea, codificarea sau consolidarea textelor legislative.

Acest concept a devenit din ce în ce mai important în domeniul Pieţei interne, începând cu adoptarea Cărţii albe privind realizarea Pieţei interne. A fost stabilit de Consiliul European de la Edinburgh, din 1992. Eforturile în direcţia creării unei pieţe pe care să fie prioritare

cele patru libertăţi au condus la o abundenţă de texte legislative a căror simplificare a devenit acum prioritară pentru a asigura transparenţa şi eficienţa acţiunii comunitare.

În mai 1996 a fost lansat un program-pilot, Simplificarea legislaţiei pentru Piaţa internă (SLIM - Simplification of Legislation for the Internal Market). Acest program acoperea patru domenii specifice şi a fost consolidat printr-un program multianual de simplificare şi actualizare a legislaţiei comunitare, adoptat de Comisia Europeană în 2003.

La Actul final al Conferinţei interguvernamentale din 1997, a fost anexată o declaraţie cu privire la calitatea redactării legislaţiei comunitare, prin care se recomanda Parlamentului European, Consiliului Uniunii Europene şi Comisiei să elaboreze orientări pentru îmbunătăţirea formei legislaţiei. Ca urmare, în decembrie 2003, a fost semnat un acord interinstituţional denumit „Legiferare mai bună".

Tratatul de la Lisabona prevede consolidarea principiului subsidiarităţii şi a principiului proporţionalităţii, urmărind simplificarea legislaţiei. Chiar dacă simplificarea legislativă a constituit un deziderat major al reformei 2000-2007, ea nu a fost realizată pe deplin, textul Tratatului nefiind nici acum accesibil publicului larg. Adoptarea lui simplifică legislaţia Uniunii Europene doar în sensul că anulează toate documentele de legislaţie adoptate anterior (tratate fondatoare, modificatoare etc.), cu excepţia Tratatului EURATOM. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *codificare legislativă*

simplification of legislation

Simplifying legislation means weeding out the superfluous by rigorously applying the principles of necessity and proportionality. The exercise mainly involves the recasting and formal or informal consolidation of legislation.

This concept has grown in importance in relation to the internal market since the White Paper on the Completion of the Single Market. It was highlighted by the Edinburgh European Council in 1992. Over the past decade a concentrated effort has been made to establish a market giving priority to the four freedoms, but this has meant a wealth of European legislation, simplification of which has now become a priority in order to ensure that Community action is transparent and effective. The pilot programme (Simplification of Legislation for the Internal Market - SLIM) covering four specific areas was launched in May 1996 and has been reinforced by a multiannual programme on the simplification and updating of Community legislation adopted by the European Commission in February 2003.

In response to the declaration on the quality of the drafting of Community legislation appended to the Final Act of the Intergovernmental Conference (1997), an interinstitutional agreement defining the guidelines for improving the quality of the drafting of legislation was adopted in December 1998. A new interinstitutional agreement which goes beyond drafting quality alone and is entitled „Better Lawmaking" was adopted in December 2003.

The Lisbon Treaty currently being ratified provides for reinforcing the subsidiarity and proportionality principles with a view to simplification.

Although the legislative simplification was a major desideratum of the 2000-2007 reform, it has not been fully realized, as the text of the Treaty has not become accessible to the general public yet. Its adoption simplified the EU legislation only in the sense that it cancels all legislative documents previously adopted (founding treaties, amending

treaties, etc.), with the exception of the EURATOM Treaty. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

See also *consolidation of legislation*

simplification législative

La simplification législative vise à alléger les dispositifs législatifs grâce à une application rigoureuse des principes de nécessité et de proportionnalité. La refonte, la codification et la consolidation des textes législatifs y contribuent de manière privilégiée.

Ce concept a progressivement pris de l'importance dans le domaine du marché intérieur suite au livre blanc sur l'achèvement du marché intérieur. Il a été explicitement mis en avant par le Conseil européen d'Edimbourg en 1992. En effet, l'effort principal de la dernière décennie a porté sur la création d'un marché visant à privilégier les quatre libertés, entraînant ainsi une législation européenne abondante. Dans ce contexte, le travail de simplification législative a été identifié comme prioritaire, afin d'assurer la transparence et l'efficacité nécessaires des actions de la Communauté. Le programme pilote SLIM (*Simplification of Legislation for the Internal Market*), portant sur quatre domaines spécifiques, a été mis en œuvre en mai 1996 et a été renforcé par un programme pluriannuel de simplification et de mise à jour de la législation communautaire adopté par la Commission européenne en février 2003.

En réponse à la déclaration relative à la qualité rédactionnelle de la législation communautaire annexée à l'acte final de la Conférence intergouvernementale de 1997, un accord interinstitutionnel définissant les lignes directrices visant à améliorer la qualité rédactionnelle de la législation a été adopté en décembre 1998. En décembre 2003 a été adopté un nouvel accord interinstitutionnel intitulé „Mieux légiférer" qui va au-delà de la seule qualité rédactionnelle.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit le renforcement des principes de subsidiarité et de proportionnalité au nom de la simplification.

En dépit du fait que la simplification législative a constitué un but majeur de la réforme 2000-2007, elle n'a pas été entièrement réalisée, car le texte du Traité n'est pas encore accessible au public. Son adoption simplifiait la législation de l'UE dans le sens qu'elle annule tous les documents de législation adoptés antérieurement (traités fondateurs, rectificatifs etc.), à l'exception du Traité EURATOM. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *codification des textes législatifs*

Sistemul de informaţii Schengen (SIS)

SIS este o reţea informatică stabilită în aşa fel încât orice secţie de poliţie sau agent consular dintr-un stat membru al grupului Schengen să poată accesa în orice moment informaţii despre persoane, vehicule ori bunuri care au fost pierdute sau furate. Sistemul este operaţional prin constituirea unor reţele la nivel naţional (N-SIS) conectate la un sistem central (C-SIS). La aceste sistem pot fi conectate 30 de state – cele 27 membre ale Uniunii Europene, la care se adaugă Islanda şi Norvegia, plus un loc rezervat unei eventuale conectări. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *Schengen*

Schengen information system (SIS)

The SIS is an information system that allows the competent authorities in the Member States to obtain information regarding certain categories of persons and property. It is thus a vital factor in the smooth running of the area of security, freedom and justice. It contributes to the implementation of the provisions on the free movement of persons (Title IV of the Treaty) and to judicial co-operation in criminal matters and police co-operation (Title VI of the Treaty). The current SIS was designed to cope with 30 States (the 27 Member States, Iceland, Norway, and one in reserve). Its technology is clearly outdated and new development possibilities should therefore be studied. (europa.eu)

See also *Schengen*

Système d'information Schengen (SIS)

Le SIS est un système d'information qui permet aux autorités compétentes des États membres de disposer d'informations relatives à certaines catégories de personnes et d'objets. Il constitue donc un élément essentiel au bon fonctionnement de l'espace de sécurité, de liberté et de justice. À ce propos, il contribue à la mise en œuvre des dispositions prévues tant en matière de circulation des personnes (titre IV du traité) qu'en ce qui concerne la coopération judiciaire en matière pénale et la coopération policière (titre VI du traité). Le SIS actuel a été conçu pour 30 États (les 27 États membres, l'Islande, la Norvège et un poste de réserve). Il apparaît évident que sa technologie est désormais dépassée et qu'il s'agit donc d'étudier les nouvelles possibilités de développement. (europa.eu)

Voir aussi *Schengen*

Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC; Eurosistem)

SEBC este format din Banca Centrală Europeană şi din băncile centrale naţionale ale celor 27 de state membre ale Uniunii Europene.

Deoarece nu toate statele membre ale Uniunii Europene au adoptat moneda euro, SEBC nu poate fi folosit ca autoritate monetară în Zona euro. Din acest motiv, Eurosistemul (care nu include băncile centrale naţionale din ţările ce nu au adoptat moneda euro) a devenit instituţia care se ocupă cu sarcinile ce ar trebui să revină, în principiu, Sistemului European al Băncilor Centrale. În conformitate cu Tratatul instituind Comunitatea Europeană şi cu Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale şi al Băncii Centrale Europene, obiectivul principal al Eurosistemului este de a menţine stabilitatea preţurilor (cu alte cuvinte, de a controla inflaţia). Fără a se depărta de acest obiectiv, Eurosistem va susţine politicile economice generale în Comunitatea Europeană şi va acţiona în conformitate cu principiile unei economii de piaţă deschise. Principalele sarcini ale Eurosistemului sunt: definirea şi punerea în aplicare a politicii monetare în Zona euro; realizarea unor operaţiuni de schimb valutar; păstrarea şi gestionarea rezervelor valutare oficiale ale statelor membre; promovarea bunei funcţionări a sistemelor de plăţi.

În plus, Eurosistem contribuie la buna desfăşurare a politicilor urmărite de autorităţile competente cu privire la supravegherea prudentă a instituţiilor de credit şi la stabilitatea sistemului financiar. Banca Centrală Europeană are un rol consultativ vizavi de Comunitate şi de autorităţile naţionale în aspecte ce ţin de aria sa de competenţă, în special în ceea ce priveşte legislaţia comunitară sau naţională. Nu în ultimul rând, în vederea preluării sarcinilor SEBC, Banca Centrală Europeană, asistată de băncile centrale naţionale, are rolul de a colecta informaţiile statistice necesare, fie de la autorităţile naţionale competente, fie direct de la agenţii economici. (Traducere din engleză de Oana Andreea Ion)

Vezi şi *Banca Centrală Europeană (BCE)*

European System of Central Banks (ESCB; Eurosystem)

The ESCB is composed of the European Central Bank (ECB) and the national central banks (NCBs) of all 27 European Union (EU) Member States.

Since not all the EU states have joined the euro, the ESCB could not be used as the monetary authority of the Euro-zone. For this reason the Eurosystem (which excludes all the NCBs which have not adopted the euro) became the institution in charge of those tasks which in principle had to be managed by the ESCB. In accordance with the treaty establishing the European Community and the Statute of the European System of Central Banks and of the European Central Bank, the primary objective of the Eurosystem is to maintain price stability (in other words control inflation). Without prejudice to this objective, the Eurosystem shall support the general economic policies in the Community and act in accordance with the principles of an open market economy.

The basic tasks to be carried out by the Eurosystem are : to define and implement the monetary policy of the Euro-zone ; to conduct foreign exchange operations ; to hold and manage the official foreign reserves of the Member States ; and to promote the smooth operation of payment systems.

In addition, the Eurosystem contributes to the smooth conduct of policies pursued by the competent authorities relating to the prudential supervision of credit institutions and the stability of the financial system. The ECB has an advisory role towards the Community and national authorities on matters which fall within its field of competence, particularly where Community or national legislation is concerned. Finally, in order to undertake the tasks of the ESCB, the ECB, assisted by the NCBs, has the task of collecting the necessary statistical information either from the competent national authorities or directly from economic agents. (en.wikipedia.org)

See also *European Central Bank (ECB)*

Système européen des banques centrales (SEBC; Eurosystème)

Le Système européen des banques centrales (SEBC) est composé de la Banque centrale européenne (BCE) et des 27 banques centrales nationales (BCN) des pays membres de l'Union européenne.

C'est le SEBC qui détermine la politique monétaire de la l'eurozone. La BCE exécute les décisions du SEBC et les BCN sont chargées de faire appliquer les décisions de la BCE à l'échelle nationale.

L'objectif principal du SEBC est de maintenir la stabilité des prix dans l'eurozone, et sans préjudice à cet objectif, d'assurer une croissance durable et équilibrée.

Ce SEBC détient et gère les ressources officielles, principalement en devises, des États membres de l'Union européenne qui ont adhéré à l'euro.

Un sous-ensemble du SEBC est l'Eurosystème ; il regroupe les banques centrales de l'eurozone. Il a été créé parce que tous les pays de l'Union européenne, qui avait vocation à adopter l'euro comme monnaie, ne l'ont pas encore fait. (fr.wikipedia.org)

Voir aussi *Banque centrale européenne (BCE)*

Sistemul monetar european (SME)

În 1971, Statele Unite au decis să anuleze legătura fixă dintre dolar şi preţul oficial al aurului, care a asigurat stabilitatea monetară mondială după al Doilea Război Mondial. Acesta a fost şi sfârşitul unui sistem fix al ratelor de schimb. Pentru a stabili o uniune monetară proprie, statele membre ale Uniunii Europene au decis să prevină fluctuaţiile de schimb mai mari de 2,5% între valutele europene prin intervenţii concertate pe piaţa valutelor.

Astfel, a fost creat sistemul monetar european, care a intrat în vigoare în 1979; acesta avea trei caracteristici principale: o monedă de referinţă numită ECU – un sistem alcătuit din toate valutele statelor membre; un mecanism al ratelor de schimb – fiecare valută avea o rată de schimb legată de ECU; fluctuaţia permisă a ratelor de schimb bilaterale era de 2,25%; un mecanism de credit – fiecare ţară a transferat 20% din rezervele monetare şi de aur într-un cont comun.

Odată cu reunificarea Germaniei, lira italiană şi cea englezească părăsesc sistemul în 1992. În 1993, ţările din SME au decis să extindă temporar aria la 15%. În acelaşi timp, pentru a elimina devalorizările competitive, UE a decis să introducă o monedă comună.

La Consiliul European de la Madrid din 1989, liderii europeni au adoptat un plan economic în trei trepte pentru o uniune monetară şi economică.

Prima etapă a început în 1990 şi a implicat: libera circulaţie a capitalului în cadrul Uniunii Europene, creşterea resurselor alocate pentru îndepărtarea inegalităţilor dintre regiunile europene şi convergenţa economică prin supravegherea politicilor economice. A doua etapă a început în 1994. Aceasta a asigurat înfiinţarea Institutului Monetar European la Frankfurt, format din guvernatorii băncilor centrale din UE, independenţa băncilor centrale naţionale şi reguli pentru controlarea deficitelor bugetare naţionale. Etapa a treia a fost naşterea monedei euro. Pe 1 ianuarie 1999, 11 ţări au adoptat moneda euro ca monedă comună (Austria, Belgia, Finlanda, Franţa, Germania, Irlanda, Italia, Luxembourg, Olanda, Portugalia şi Spania). (Grecia a adoptat-o în 2001.) Din acest moment, Banca Centrală Europeană a preluat responsabilităţile Sistemului monetar european privind politica monetară.

Bancnotele şi monedele euro sunt în circulaţie de la 1 ianuarie 2002 în aceste 12 ţări. Valutele naţionale au fost retrase din circulaţie două luni mai târziu. De atunci, euro este valuta legală pentru toate tranzacţiile bancare din Zona euro ce reprezintă mai mult de 2/3 din populaţia Uniunii Europene.

Fiecare ţară trebuie să îndeplinească cinci criterii pentru a adopta moneda euro: stabilitatea preţurilor - rata inflaţiei nu trebuie să depăşească rata medie de 1,5% a inflaţiei celor trei ţări cu cea mai mică rată; rata dobânzilor - dobânzile pe termen lung nu trebuie să varieze mai mult de 2% faţă de rata medie a dobânzilor din cele trei state cu cea mai mică rată; deficit - deficitul bugetar trebuie să fie sub 3% din PIB; datoria publică nu poate depăşi 60%; stabilitatea ratei de schimb.

Pactul de stabilitate şi creştere: în iunie 1997, Consiliul European a adoptat Pactul de stabilitate şi creştere. Acesta este un angajament permanent pentru stabilitate bugetară, făcând posibilă aplicarea unor sancţiuni (amenzi) pentru orice ţară din Zona euro al cărei deficit bugetar depăşeşte 3%. Pactul a fost considerat prea strict şi a fost reformat în martie 2005.

Eurogroup este un organism formal, unde se întâlnesc miniştrii de Finanţe din Zona euro. Scopurile acestor întâlniri sunt asigurarea unei mai bune coordonări a politicilor economice, precum şi monitorizarea politicilor financiare şi bugetare în ţările din Zona euro. Noile state membre vor putea adopta moneda euro atunci când vor îndeplini criteriile amintite. Slovenia a fost prima ţară din valul de aderare din 2004 care s-a alăturat Zonei euro la 1 ianuarie 2007, în 2008 Malta şi Cipru au adoptat şi ele moneda euro, iar în 2009 a venit rândul Slovaciei. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoms.ro)

Vezi şi *euro (EUR)*

European Monetary System (EMS)

In 1971, the United States decided to cancel the fixed link between the dollar and the official price of gold, that had ensured the monetary stability in the world after the Second World War. This was also the end of the fixed exchange rate system. In order to establish a Monetary Union of their own, the EU Member States decided to prevent exchange fluctuation exceeding 2.5% among European currencies, through concerted interventions on the foreign exchange market.

This way the European Monetary System was created; it came into force in 1979 and had three main characteristics: a reference currency called ECU - a system composed of all the Member States' currencies; an exchange rate mechanism - each currency had an exchange rate linked to the ECU; the fluctuation allowed for the bilateral exchange rates was 2.25%; a credit mechanism - each country transferred 20% of its monetary and gold reserves to a common account.

After the reunification of Germany, the Italian lira and the English pound left the system in 1992. In 1993, the EMS countries decided to temporarily extend the coverage to 15%. At the same time, in order to remove competitive devaluations, the EU decided to introduce a common currency.

At the European Council in Madrid in 1989, the European leaders adopted a three-step economic plan for an Economic and Monetary Union.

The first stage began in 1990 and involved: free movement of capital within the EU; increasing resources allotted for the abolition of inequalities among European regions; economic convergence reached by supervising the economic policies.

The second stage began in 1994. It provided: the establishment of the European Monetary Institute in Frankfurt, consisting of the governors of the central banks in the EU; the independence of national central banks; rules for the control of the national budget deficits.

The third stage was the birth of the euro currency. On 1 January 1999, 11 countries adopted the euro as a common currency – Austria, Belgium, Finland, France, Germany, Ireland, Italy, Luxembourg, Netherlands, Portugal and Spain. (Greece adopted it in 2001.) From this moment on, the European Central Bank took over the responsibilities of the European Monetary System regarding the monetary policy.

Euro banknotes and coins are in circulation from 1 January 2002 in these 12 countries. The national currencies were withdrawn from circulation two months later. Since then, the euro is the legal currency for all banking transactions in the Euro-zone, which represents more than 2/3 of the EU population.

Each country must meet five criteria for the adoption of the euro currency: price stability – the inflation rate must not exceed the average inflation rate of 1.5% of the three countries with the lowest rate; interest rates – the long-term interest rates must not vary more than 2% in relation to the average interest rate of the three states with the lowest rate; deficit – the budget deficit must be below 3% of GDP; public debt cannot exceed 60%; exchange rate stability.

The Stability and Growth Pact: in June 1997, the European Council adopted the Stability and Growth Pact. This was a permanent commitment to budgetary stability and made possible the establishment of fines for any country in the Euro-zone whose budget deficit exceeded 3%. The pact was considered to be too strict and was reformed in March 2005.

Eurogroup is a formal body, where Finance Ministers in the Euro-zone meet. The purpose of these meetings is to ensure a better co-ordination of economic policies, monitoring financial and budgetary policies in the countries of the Euro-zone.

The new Member States will be able to adopt the euro when they meet the mentioned criteria. Slovenia was the first country in the 2004 wave of accession that joined the Euro-zone on 1 January 2007, in 2008, Malta and Cyprus did the same and in 2009, Slovakia also adopted the euro currency. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Système monétaire européen (SME)

En 1971 les États-Unis ont décidé d'annuler la parité fixe entre le dollar et le prix officiel de l'or, qui avait assuré la stabilité monétaire mondiale après la Seconde Guerre Mondiale. Cela a été la fin d'un système fixe des taux de change. Pour établir une union monétaire propre, les États membres de l'UE ont décidé de prévenir les fluctuations de change de plus de 2,5% entre les devises européennes à travers des interventions concertées sur le marché des devises.

Ainsi, le système monétaire européen a été créé et est entré en vigueur en 1979; il avait trois principales caractéristiques: une devise de référence appelée ECU – un système créé par toutes les devises des États membres; un mécanisme des taux de change – chaque devise avait un taux de change par rapport à l'ECU; la fluctuation permise des taux de change bilatéraux était de 2,25%; un mécanisme de crédit – chaque pays a transféré 20% de ses réserves monétaires et d'or dans un compte commun.

Avec la réunification de l'Allemagne, la livre italienne et celle anglaise quittent le système en 1992. En 1993, les pays du SME ont décidé d'éteindre temporairement l'aire à 15%. En même temps, pour éviter les dévaluations compétitives, l'UE a décidé d'introduire une monnaie commune.

Au Conseil européen de Madrid de 1989 les leaders européens ont adopté un plan économique en trois étapes pour une union monétaire et économique.

La première étape a commencé en 1990 et a impliqué : la libre circulation des capitaux à l'intérieur de l'UE ; l'augmentation des ressources allouées pour lutter contre les inégalités entre les régions européennes ; la convergence économique à travers la surveillance des politiques économiques.

La deuxième étape a commencé en 1994. Elle a assuré : la création de l'Institut Monétaire Européen de Frankfort, constitué des gouverneurs des banques centrales de l'UE ; l'indépendance des banques centrales nationales ; règles pour le contrôle des déficits budgétaires nationaux.

La naissance de la monnaie euro a constitué la troisième étape. Le 1er janvier 1999, 11 pays ont adopté la monnaie euro comme monnaie commune en : Autriche, Belgique, Finlande, France, Allemagne, Irlande, Italie, Luxembourg, Pays Bas, Portugal et Espagne (la Grèce a adopté l'euro en 2001). Dès ce moment-là, la Banque Centrale Européenne a repris les responsabilités du Système monétaire européen concernant la politique monétaire. Les billets et les monnaies euro sont en circulation depuis le 1er janvier 2002 dans ces 12 pays. Les devises nationales ont été retirées de la circulation deux mois plus tard. Dès lors, l'euro est la devise légale pour toutes les transactions bancaires de l'eurozone, qui représente plus de 2/3 de la population de l'UE.

Chaque pays doit respecter cinq critères pour adopter la monnaie euro : stabilité des prix : le taux d'inflation ne doit pas dépasser le taux moyen de 1,5% de l'inflation des trois pays avec le taux le plus bas ; le taux d'intérêt – l'intérêt à long terme ne doit pas varier de plus de 2% par rapport au taux moyen d'intérêt des trois pays avec le taux le plus bas ; déficit – le déficit budgétaire doit être au-dessous les 3% du PIB ; la dette publique ne peut pas dépasser 60% ; stabilité du taux de change.

Le Pacte de stabilité et de croissance : en juin 1997 le Conseil européen a adopté le Pacte de stabilité et de croissance. Il a été un engagement permanent pour la stabilité budgétaire et a rendu possible l'établissement des amendes pour tout pays de l'eurozone qui avait un déficit budgétaire qui dépassait les 3%. Le Pacte a été considéré trop stricte et a été réformé en mars 2005.

Eurogroup est un organisme formel qui réunit les ministres de Finance de l'eurozone. Le but de ces réunions est d'assurer une meilleure coordination des politiques économiques, surveiller les politiques financières et budgétaires des pays de l'eurozone. Les nouveaux États membres pourront adopter la monnaie euro quand ils respectent les critères mentionnés. La Slovénie a été le premier pays du vague d'adhésion de 2004 qui a accédé à la zone euro le 1er janvier 2007, en 2008 la Malte et le Chypre ont aussi adopté la monnaie euro et en 2009 la Slovaquie en est devenue membre. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Sistemul monetar internațional (SMI)

Sistemul monetar internaţional (SMI) poate fi definit ca ansamblul regulilor elaborate de state care le permit asigurarea tranzacţiilor comerciale sau financiare între agenţii economici rezidenţi sau nerezidenţi. SMI asigură compatibilitatea sistemelor monetare naţionale şi stabilitatea schimburilor. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

International Monetary System (IMS)

A set of arrangements and institutions for governing the financial relations among countries. (en.encarta.msn.com)

Système monétaire international (SMI)

Système monétaire international (SMI), expression désignant l'ensemble des règles élaborées par les pays pour assurer, par le biais de la monnaie, une stabilisation des échanges, ainsi que l'ensemble des institutions chargées de contrôler et d'organiser les échanges monétaires entre les pays. (fr.encarta.msn.com)

Socrates

Program de acţiune comunitară în domeniul formării, Socrates reuneşte de la începutul anului 1995 programele Erasmus şi Lingua, pe care le completează cu măsuri în materie de educaţie şi tineret. Numai în perioada 1995-1999, programul Socrates a beneficiat de un buget total în valoare de 850 de milioane euro consacrat unui număr de trei domenii prioritare : activităţi legate de învăţământul superior (schimburi de studenţi, recunoaşterea studiilor efectuate în străinătate), acţiuni în favoarea învăţământului preşcolar, primar şi secundar (proiecte şcolare comune, perfecţionarea profesorilor) şi acţiuni „transversale" (producţia de material didactic, formarea profesorilor de limbi străine). (mie.ro)

Vezi şi *Erasmus* ; *Lingua*

Socrates

Socrates is Europe's education programme and involves around 30 European countries. Its main objective is precisely to build up a Europe of knowledge and thus provide a better response to the major challenges of this new century : to promote lifelong learning, encourage access to education for everybody, and help people acquire recognized qualifications and skills. In more specific terms, Socrates seeks to promote language learning, and to encourage mobility and innovation. (europa.eu)

See also *Erasmus* ; *Lingua*

Socrates

Il s'agit du programme européen de coopération sur l'éducation. Il concerne tous les pays de l'UE ainsi que les candidats à l'élargissement et certains pays outre-atlantique. Concrètement, le programme soutient : la mobilité transnationale de personnes (personnels éducatifs, formateurs et apprenants), les projets de coopération fondés sur un partenariat multilatéral, la mise en place de réseaux destinés à favoriser les échanges d'expériences et de pratiques réussies.

Socrates se divise en 8 programmes principaux, destinés à un public précis : Erasmus, Comenius, Grundtvig, Lingua, Minerva, Observation et innovation, Actions conjointes et Mesures d'accompagnement. (europa.eu)

Voir aussi *Erasmus* ; *Lingua*

spaţiu de libertate, securitate şi justiţie

Crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie a fost decisă pentru a permite cu adevărat libera circulaţie a persoanelor pe teritoriul Uniunii Europene şi pentru a se putea întreprinde acţiuni mai eficiente în lupta împotriva crimei organizate şi a fraudei.

Prin Tratatul de la Maastricht, domeniile legate de justiţie şi afaceri interne au fost incluse în Titlul VI al Tratatului UE (al treilea pilon). Deciziile erau luate conform procedurilor interguvernamentale.

Prin Tratatul de la Amsterdam, o parte dintre aceste domenii au fost comunitarizate. Este vorba despre azil, imigrare şi cooperarea judiciară în materie civilă. Al treilea pilon nu a fost însă desfiinţat, ci restrâns, acoperind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală. Deşi nu mai aparţin unui singur pilon al Uniunii Europene, domeniile legate de justiţie şi afaceri interne aparţin unui proiect unic : crearea unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie. Astfel, conform Tratatului de la Amsterdam, Uniunea Europeană trebuie menţinută şi dezvoltată ca spaţiu de libertate, securitate şi justiţie.

Prin Tratatul de la Lisabona sistemul celor trei piloni este anulat, iar cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală este şi ea comunitarizată. Chiar dacă este comunitarizată, nu dispare protagonismul statelor membre, pentru aceste sectoare fiind posibilă intervenţia statelor mai mult decât este de obicei în sectoarele comunitarizate. Clauzele speciale de exceptare de care beneficiază Marea Britanie, Irlanda şi Danemarca rămân în vigoare. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală*

area of freedom, security and justice

It was decided to establish an area of freedom, security and justice, the aim being to ensure genuine freedom of movement for individuals on the territory of the European Union and more effective action against organized crime and fraud.

Matters relating to justice and home affairs used to be dealt with solely under the intergovernmental rules, in particular under Title VI of the EU Treaty (the „third pillar").

The Amsterdam Treaty „communitised" asylum, immigration and judicial co-operation in civil matters. It preserved the third pillar, now devoted solely to police co-operation and judicial co-operation in criminal matters. But all JHA matters are regrouped under the general heading of the area of freedom, security and justice.

The Lisbon Treaty currently being ratified introduces a major innovation : it abolishes the pillars and communitises police co-operation and judicial co-operation in criminal matters.

The Treaty fully preserves the special opt-outs for the United Kingdom, Ireland and Denmark. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *police and judicial co-operation in criminal matters*

espace de liberté, de sécurité et de justice

Afin de permettre une véritable libre circulation des personnes sur le territoire de l'Union européenne et de lutter de manière plus efficace contre les formes graves de criminalité, a on décidé de mettre en place un espace de liberté, de sécurité et de justice.

Auparavant, les domaines concernant la justice et les affaires intérieures (JAI) relevaient de la méthode intergouvernementale. Ils étaient placés dans un titre particulier du Traité de Maastricht : le titre VI (dénommé aussi „troisième pilier").

Le Traité d'Amsterdam „communautarise" l'asile, l'immigration et la coopération judiciaire civile. Il conserve le troisième pilier qui est désormais consacré uniquement à la coopération policière et judiciaire en matière pénale. Les matières relatives à la JAI, qu'elles relèvent du premier ou du troisième pilier, demeurent toutefois unies par un projet commun : l'ELSJ (espace de liberté, sécurité et justice).

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, introduit une avancée importante : elle prévoit la suppression des piliers, en communautarisant la coopération policière et judiciaire en matière pénale. Le Traité maintient intégralement en vigueur les régimes dérogatoires pour le Royaume-Uni, l'Irlande et le Danemark. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *coopération policière et judiciaire en matière pénale*

Spațiul Economic European (SEE)

Acord economic între statele membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) şi cele ale Uniunii Europene, intrat în vigoare la 1 ianuarie 1994, care instituie o formă de cooperare între semnatari ce permite membrilor AELS să participe la Piața comună europeană fără a fi în mod necesar membre ale UE. În prezent există 30 de state participante la acest acord (cele 27 ale Uniunii Europene, Islanda, Liechtenstein şi Norvegia). Fondat pe principiile celor patru libertăți de mişcare (a bunurilor, a capitalului, a persoanelor şi a serviciilor), SEE obligă statele AELS participante să adopte o legislație comună cu a Uniunii în domeniile politicilor sociale, protecției mediului, dreptului afacerilor, protecției consumatorului şi statisticilor. Acest proces de armonizare legislativă este coordonat de o comisie mixtă, formată din reprezentanți ai statelor AELS participante şi ai Comisiei Europene, care se întruneşte de două ori pe an. Sediul administrativ al acestei organizații se află la Bruxelles. (*Enciclopedia UE*)

European Economic Area (EEA)

The European Economic Area (EEA) came into being on 1 January 1994 following an agreement between the European Free Trade Association (EFTA) and the European Union (EU). It was designed to allow EFTA countries to participate in the European Single Market without having to join the EU. The EEA is based on 4 „freedoms" ; the free movement of goods, persons, services and capital between the EEA countries. The current members, contracting parties, are three of the four EFTA states - Iceland, Liechtenstein and Norway, without Switzerland - the European Union and the 27 EU Member States. (en.wikipedia.org)

Espace économique européen (EEE)

L'association créée pour établir une zone de libre-échange entre les pays de l'Union européenne (UE) et ceux de l'Association européenne de libre-échange (AELE).

Les membres de l'EEE sont au nombre de 30 : 27 pays de l'UE, ainsi que l'Islande, le Liechtenstein et la Norvège ; la Suisse, également membre de l'AELE, a rejeté l'adhésion à l'EEE, par un référendum, le 6 décembre 1992. Le Traité de l'EEE a été signé à Porto, au Portugal, le 2 mai 1992, à l'issue de pourparlers entamés en 1990 ; son entrée en vigueur fut fixée au 1er janvier 1994. Les principales dispositions du traité portent sur la libre circulation des personnes, des services, des capitaux et des biens au sein de l'EEE et sur l'adoption par l'AELE des règlements de l'UE relatifs à la protection du consommateur, à l'environnement, au droit commercial, à l'éducation, à la recherche et à la politique sociale, à la libéralisation progressive de la politique agricole de l'AELE et à la création d'une autorité de surveillance de l'AELE.

L'organe suprême de l'EEE est le Conseil des Ministres. Le Comité mixte de l'EEE, organe consultatif et décisionnel, règle aussi les contentieux et se réunit mensuellement. Enfin, l'EEE est également doté d'un Comité parlementaire mixte, organe consultatif, et d'un Comité consultatif, qui est chargé du lien entre les partenaires économiques et sociaux. (fr.encarta.msn.com)

spill-over

Vezi *neofuncţionalism*

spill-over

See *neofunctionalism*

spill-over

Voir *néofonctionnalisme*

Spinelli, Altiero

Altiero Spinelli (1907-1986) a fost un om politic italian şi un exponent al curentului federalist european, coautor al influentei lucrări de inspiraţie federalistă *Ventotene Manifesto* (1941), fondator al Mişcării Federaliste Europene (1943), cofondator al „Clubului Crocodil", format din membri ai Parlamentului European (1980) şi principalul responsabil pentru Proiectul de Tratat privind Uniunea Europeană (1984), lucrare ce, deşi adoptată de PE, nu a avut succes în afara sa, dar a influenţat puternic configuraţia Tratatului de la Maastricht (1992). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Spinelli, Altiero

Altiero Spinelli (1907-1986) was an Italian politician and an exponent of the European federalism, co-author of the influential work of federalist inspiration *Ventotene Manifesto*

(1941), founder of the European Federalist Movement (1943), co-founder of the „Crocodile Club" that included members of the European Parliament (1980), and the main responsible for the Draft Treaty Establishing the European Union (1984), a work that, despite being adopted by the European Parliament, was less successful outside this institution, but still had a great influence on the Maastricht Treaty (1992). (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Spinelli, Altiero

Altiero Spinelli (1907-1986) était un homme politique italien, partisan du fédéralisme européen. Il est parfois cité parmi les „pères fondateurs" de l'UE en raison de son influence sur l'intégration européenne après-guerre.

Fondateur du Mouvement fédéraliste européen en 1943, puis co-fondateur de l'Union des fédéralistes européens il fut plus tard membre de la Commission européenne, puis du premier Parlement européen élu au suffrage universel direct en 1979. Il fut l'un des promoteurs d'un projet de traité sur l'UE adopté par le Parlement européen en 1984. Ce projet de relance de la construction européenne dans une dynamique fédéraliste par des mesures politiques a été modifié par la Commission européenne, présidée alors par Jacques Delors. La commission prônait, une fois de plus dans l'histoire de la construction européenne, une relance par des mesures économiques. Ces tergiversations ont donné naissance à l'Acte unique. (fr.wikipedia.org)

stat asociat

Un stat asociat este un stat aflat într-un raport de asociere cu Uniunea Europeană. Este vorba, de regulă, despre un acord de asociere, cel mai important fiind acordul european de asociere, a cărui finalitate explicită e aderarea la UE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *acord de asociere* ; *acord european (AE)*

associated state

An associated state is a state which is in a relation of association with the European Union. Usually, it is an association agreement, the most important being the European Association Agreement, whose explicit finality is the accession to the EU. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

See also *association agreement* ; *Europe agreement (EA)*

État associé

Un État qui se trouve dans un rapport d'association avec l'Union européenne. Il s'agit, d'habitude, d'un accord d'association, le plus important étant l'accord européen d'association, qui a comme finalité explicite l'adhésion à l'UE. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Voir aussi *accord d'association* ; *accord européen (AE)*

stat candidat

Statutul de ţară candidată este acordat de Consiliul European, în baza unei opinii a Comisiei Europene, elaborată ca urmare a depunerii cererii de aderare de către respectiva ţară.

Statutul de ţară candidată nu presupune automat dreptul de aderare. Comisia Europeană analizează cererea prin prisma criteriilor de aderare (criteriile de la Copenhaga), iar procesul de aderare începe în momentul în care Consiliul decide deschiderea negocierilor de aderare cu ţara respectivă.

În funcţie de stadiul în care se află ţările candidate, li se poate cere să aplice un proces de reformă pentru a alinia legislaţia naţională la acquis-ul comunitar şi pentru a-şi consolida infrastructura şi administraţia, dacă se consideră necesar. Procesul de aderare are la bază strategia de preaderare, care prevede instrumente precum ajutorul financiar.

Aderarea depinde de progresele înregistrate de ţara candidată. Comisia Europeană face o evaluare periodică a acestora, publicată sub forma rapoartelor de ţară.

Ca viitor membru al Uniunii Europene, fiecare stat candidat va trebui să accepte acquis-ul şi să înglobeze legislaţia UE în legislaţia naţională; de asemenea, un stat candidat trebuie să renunţe la propriile acorduri economice şi comerciale cu terţe ţări, dacă sunt în contradicţie cu politica Uniunii Europene, să adere la acordurile încheiate de UE şi statele membre, dar şi la angajamentele asumate de UE în cadrul forurilor internaţionale. De asemenea, după aderare, Uniunea va acţiona şi va negocia şi în numele noilor state membre pe probleme de politică comercială, precum şi în cadrul organizaţiilor internaţionale. În momentul de faţă (2008), statele candidate sunt Croaţia, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei şi Turcia. Pot fi state asociate la UE care să nu fie candidate (vezi, Albania, de exemplu), dar niciodată nu poate exista un stat candidat la UE care să nu fie şi asociat. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

candidate state

The candidate country status is conferred by the European Council on the basis of an opinion from the European Commission, drawn up following an application for membership by the country concerned.

However, candidate country status does not give a right to join the Union automatically. The Commission scrutinises the application in the light of the accession criteria (Copenhagen criteria), while the accession process starts with the European Council decision to open accession negotiations.

Depending on their circumstances, candidate countries may be required to institute a reform process in order to bring their legislation into line with the Community acquis and to strengthen their infrastructure and administration if necessary. The accession process is based on the pre-accession strategy, which provides instruments such as financial aid.

Accession depends on the progress made by the candidate countries, which is regularly assessed and monitored by the Commission. (europa.eu)

État candidat (à l'adhésion)

Le statut d'État candidat est accordé par le Conseil européen sur la base d'une opinion de la Commission européenne formulée à la suite d'une demande d'adhésion présentée par le pays candidat.

Ce statut ne donne cependant pas un droit à l'adhésion automatique à l'Union. D'une part, la Commission examine la candidature à la lumière des critères d'adhésion (critères de Copenhague). D'autre part, le processus d'adhésion commence à partir de la décision du Conseil européen d'ouvrir les négociations d'adhésion.

Selon la situation des États candidats, ceux-ci peuvent être engagés à mettre en œuvre un processus de réforme dans la perspective d'aligner leur législation sur l'acquis communautaire et de renforcer leurs infrastructures et administrations si nécessaire. Le processus d'adhésion s'appuie sur la stratégie de préadhésion qui propose des instruments tels que l'aide financière.

L'adhésion dépend des progrès réalisés par les pays candidats qui sont régulièrement évalués et suivis par la Commission. (europa.eu)

stat membru

Pentru a deveni un stat membru al Uniunii Europene, ţara candidată trebuie să îndeplinească criteriile de aderare stabilite la Copenhaga şi să se alinieze la legislaţia şi politicile Uniunii Europene (aquis-ul comunitar).

Începând cu data 1 ianuarie 2007, Uniunea Europeană are 27 de state membre (Austria, Belgia, Bulgaria, Cehia, Cipru, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Letonia, Lituania, Luxembourg, Malta, Marea Britanie, Olanda, Polonia, Portugalia, România, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia, Ungaria), care formează împreună un spaţiu de peste patru milioane de kilometri pătraţi, cu o populaţie totală de aproximativ 500 de milioane de locuitori.

Statele membre au aceleaşi drepturi şi obligaţii. Dintre drepturi, menţionăm: reprezentarea în instituţiile comune, participarea la luarea deciziilor, inclusiv a celor referitoare la modificarea tratatelor prin reformele Uniunii Europene, accesul la fondurile comunitare, reprezentarea externă comună, moneda unică, cele patru libertăţi etc. Dintre obligaţii, numim: respectarea legislaţiei europene, acceptarea supremaţiei dreptului comunitar în raport cu cel naţional, respectarea şi punerea în aplicare a deciziilor instituţiilor Uniunii Europene, respectarea principiilor fundamentale ale UE, precum solidaritatea, subsidiaritatea, statul de drept, drepturile şi libertăţile fundamentale etc. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Vezi şi *criterii de aderare la Uniunea Europeană*

Member State

The countries that belong to an international organization are its „Member States". The term is also often used to mean the governments of those countries. From 1 January 2007, the Member States of the European Union are Austria, Belgium, Bulgaria, Cyprus, the Czech Republic, Denmark, Estonia, Finland, France, Germany, Greece, Hungary, Ireland, Italy, Latvia, Lithuania, Luxembourg, Malta, Netherlands, Poland, Portugal, Romania, Slovakia, Slovenia, Spain, Sweden and the United Kingdom. (europa.eu)

See also *accession criteria*

État membre

Les pays qui font partie d'une organisation internationale sont ses „États membres". Ce terme est également utilisé fréquemment pour désigner les gouvernements de ces pays. À compter du 1er janvier 2007, les États membres de l'Union européenne sont l'Allemagne, l'Autriche, la Belgique, la Bulgarie, Chypre, le Danemark, l'Espagne, l'Estonie, la Finlande, la France, la Grèce, la Hongrie, l'Irlande, l'Italie, la Lettonie, la Lituanie, le Luxembourg, Malte, les Pays-Bas, la Pologne, le Portugal, la République tchèque, la Roumanie, le Royaume-Uni, la Slovaquie la Slovénie et la Suède. (europa.eu)

Voir aussi *critères d'adhésion*

stat solicitant

Un stat solicitant este un stat care a depus cererea oficială de aderare la Uniunea Europeană. El trebuie să fie deja într-o relaţie de asociere cu UE la momentul solicitării aderării. În plus, această relaţie de asociere trebuie să prevadă explicit aderarea ca finalitate a acordului de asociere. De aceea, pot exista state aflate în relaţii cu UE, dar care nu pot deocamdată să solicite formal aderarea. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

applicant state

An applicant state means a country that has applied to join the European Union. Once its application has been officially accepted, it becomes a candidate state. (europa.eu)

État ayant présenté une demande d'adhésion

Il s'agit d'un État qui a posé sa candidature pour adhérer à l'Union européenne. Une fois sa candidature officiellement acceptée, ce pays devient un État candidat. (europa.eu)

stat terţ

Un stat care nu este membru al Uniunii Europene. Sensul sintagmei este mai clar când se face referire la relaţiile dintre statele membre şi alt stat din afara Uniunii Europene. (Traducere de Daniela Răpan)

third country

This phrase simply means a non-EU country. The meaning is clearest when we are speaking about relations between two EU Member States (or between the EU institutions and a Member State) and another country – literally a third country – that is outside the European Union. (europa.eu)

pays tiers

Cette expression désigne les pays qui ne font pas partie de l'Union européenne. Sa signification est plus évidente lorsque l'on parle des relations entre deux États membres de l'Union (ou entre les institutions de l'UE et un État membre) et un autre pays – littéralement un pays tiers – qui ne fait pas partie de l'Union. (europa.eu)

steagul european

Drapelul (adoptat de Parlamentul Uniunii Europene în 1985) nu este doar simbolul Uniunii Europene, ci al unităţii şi identităţii Europei în sens extins. Cele 12 stele aurii aşezate în cerc, pe fond albastru (adoptat iniţial de Consiliul Europei de la Strasbourg), reprezintă solidaritatea şi armonia între popoparele Europei; prin urmare, numărul stelelor nu are legătură cu numărul statelor membre; numărul 12 reprezintă în mod tradiţional simbolul perfecţiunii, unităţii şi desăvârşirii. Aşadar, steagul rămâne la fel indiferent de extinderile Uniunii Europene. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

European flag

The European flag, adopted by the European Parliament in 1985 is the symbol not only of the European Union but also of Europe's unity and identity in a wider sense. The circle of gold stars represents solidarity and harmony between the peoples of Europe. The number of stars has nothing to do with the number of Member States. There are twelve stars because the number twelve is traditionally the symbol of perfection, completeness and unity. The flag therefore remains unchanged regardless of EU enlargements. (europa.eu)

drapeau européen

Le drapeau européen, adopté par le Parlement européen en 1985, est le symbole non seulement de l'Union européenne, mais aussi de l'unité et de l'identité de l'Europe dans un sens plus large. Le cercle d'étoiles dorées représente la solidarité et l'harmonie entre les peuples d'Europe.

Le nombre d'étoiles n'est pas lié au nombre d'États membres. Il y a douze étoiles, car ce chiffre est traditionnellement un symbole de perfection, de plénitude et d'unité. Ainsi, le drapeau reste le même, indépendamment des élargissements de l'Union européenne. (europa.eu)

Strasbourg

Strasbourg (capitala regiunii Alsacia) este un oraş în Franţa, în apropierea graniţei cu Germania. Are o populaţie de 260 000 de locuitori şi este situat pe malul stâng al

Rinului. În acest oraş se desfăşoară lunar, timp de o săptămână, sesiunile plenare ale Parlamentului European. Tot aici îşi au sediul Curtea Europeană a Drepturilor Omului şi Consiliul Europei, care nu sunt însă instituţii ale Uniunii Europene. Numele oraşului este folosit uneori în media cu referire la una dintre aceste instituţii. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

Strasbourg

Strasbourg is a French city located close to the border with Germany. The plenary sessions of the European Parliament are held here for one week every month. It is also home to the European Court of Human Rights and the Council of Europe – which are not EU institutions. The name of the city is sometimes used in the media to mean one or the other of these bodies. (europa.eu)

Strasbourg

Strasbourg est une ville française proche de la frontière franco-allemande. Les sessions plénières du Parlement européen s'y déroulent une semaine par mois. C'est dans cette ville également que sont situés la Cour européenne des droits de l'homme et le Conseil de l'Europe, qui ne sont pas des institutions de l'Union européenne. Le nom de la cité est parfois utilisé dans les médias pour désigner l'un ou l'autre de ces organes. (europa.eu)

Strategia de la Lisabona

La Consiliul European de la Lisabona din martie 2000, şefii de stat sau de guvern ai UE au lansat o strategie, denumită Strategia de la Lisabona, prin care se urmăreşte ca Uniunea Europeană să devină cea mai competitivă economie din lume şi să ajungă la ocuparea totală a forţei de muncă până în 2010.

Strategia de la Lisabona a fost dezvoltată la Consiliile Europene care au urmat şi are la bază trei piloni :

1. *pilonul economic* pregăteşte terenul pentru tranziţia către o economie competitivă şi dinamică, bazată pe cunoaştere. Se pune accent pe necesitatea adaptării continue la evoluţia societăţii informaţionale şi pe eforturile necesare pentru îmbunătăţirea cercetării şi dezvoltării ;
2. *pilonul social* urmăreşte modernizarea modelului social european, prin investiţii în resursele umane şi prin combaterea excluderii sociale. Statele membre trebuie să investească în educaţie şi în formare profesională şi să deruleze o politică activă pentru ocuparea forţei de muncă, în scopul de a facilita trecerea la economia bazată pe cunoaştere ;
3. *pilonul de mediu*, adăugat la Consiliul European de la Göteborg, din iunie 2001, care atrage atenţia asupra faptului că creşterea economică trebuie decuplată de folosirea resurselor naturale.

Pentru a atinge obiectivele stabilite în 2000, au fost formulate o serie de strategii. Dat fiind faptul că politicile respective ţin, în mare parte, de sfera competenţei statelor

membre, a fost introdusă o metodă deschisă de coordonare, care include elaborarea şi coordonarea unor planuri de acţiune naţionale.

Pe lângă orientările generale de politică economică, Strategia de la Lisabona prevede adaptarea şi consolidarea mecanismelor de coordonare existente : procesul Luxembourg în domeniul ocupării forţei de muncă, procesul Cardiff în domeniul funcţionării pieţei (bunuri, servicii şi capital) şi procesul Köln în domeniul dialogului macroeconomic.

În 2005, a fost efectuat un bilanţ la jumătatea perioadei, sub coordonarea lui Wim Kok, fost prim-ministru al Olandei, demonstrându-se că, datorită indicatorilor folosiţi în metoda deschisă de coordonare, nu s-a mai ţinut cont de ierarhizarea obiectivelor, ceea ce a condus la atenuarea rezultatelor.

Din acest motiv, Consiliul a aprobat un nou parteneriat care urmăreşte concentrarea eforturilor asupra realizării unei creşteri mai puternice şi mai durabile, precum şi asupra creării mai multor locuri de muncă şi de mai bună calitate. În ceea ce priveşte punerea în aplicare, procesul de coordonare a fost simplificat. Orientările generale integrate de creştere economică şi ocuparea forţei de muncă trebuie prezentate alături de orientările generale de politică macroeconomică, respectiv microeconomică, pentru o perioadă de trei ani. Ele reprezintă baza atât pentru programul Lisabona al Comunităţii, cât şi pentru programele naţionale de reformă. Această simplificare a programării permite o mai bună monitorizare a aplicării, folosind ca referinţă un singur raport. (europa.eu)

Lisbon strategy

During the meeting of the European Council in Lisbon (March 2000), the Heads of State or Government launched a „Lisbon strategy" aimed at making the European Union (EU) the most competitive economy in the world and achieving full employment by 2010. This strategy, developed at subsequent meetings of the European Council, rests on three pillars :

1. an economic pillar preparing the ground for the transition to a competitive, dynamic, knowledge-based economy. Emphasis is placed on the need to adapt constantly to changes in the information society and to boost research and development ;
2. a social pillar designed to modernise the European social model by investing in human resources and combating social exclusion. The Member States are expected to invest in education and training, and to conduct an active policy for employment, making it easier to move to a knowledge economy ;
3. an environmental pillar, which was added at the Göteborg European Council meeting in June 2001, draws attention to the fact that economic growth must be decoupled from the use of natural resources.

A list of targets has been drawn up with a view to attaining the goals set in 2000. Given that the policies in question fall almost exclusively within the sphere of competence of the Member States, an open method of co-ordination (OMC) entailing the development of national action plans has been introduced. Besides the broad economic policy guidelines, the Lisbon strategy provides for the adaptation and strengthening of existing co-ordination mechanisms : the Luxembourg process for employment, the Cardiff process for the functioning of markets (goods, services and capital) and the Cologne process on macroeconomic dialogue.

The mid-term review held in 2005, for which a report was prepared under the guidance of Wim Kok, former Prime Minister of the Netherlands, showed that the indicators used

in the OMC had caused the objectives to become muddled and that the results achieved had been unconvincing.

For this reason, the Council has approved a new partnership aimed at focusing efforts on the achievement of stronger, lasting growth and the creation of more and better jobs. As far as implementation is concerned, the co-ordination process has been simplified. The integrated guidelines for growth and employment will henceforth be presented jointly with the guidelines for macroeconomic and microeconomic policies, over a three-year period. They serve as a basis both for the Community Lisbon Programme and for the National Reform Programmes. This simplification in programming makes it possible to monitor implementation more closely by using a single progress report. (europa.eu)

Stratégie de Lisbonne

Pendant le Conseil européen de Lisbonne (mars 2000), les chefs d'État ou de gouvernement ont lancé une stratégie dite „de Lisbonne" dans le but de faire de l'Union européenne (UE) l'économie la plus compétitive au monde et de parvenir au plein emploi avant 2010. Développée au cours de plusieurs Conseils européens postérieurs à celui de Lisbonne, cette stratégie repose sur trois piliers :

1. un pilier économique qui doit préparer la transition vers une économie compétitive, dynamique et fondée sur la connaissance. L'accent est mis sur la nécessité de s'adapter continuellement aux évolutions de la société de l'information et sur les efforts à consentir en matière de recherche et de développement ;
2. un pilier social qui doit permettre de moderniser le modèle social européen grâce à l'investissement dans les ressources humaines et à la lutte contre l'exclusion sociale. Les États membres sont appelés à investir dans l'éducation et la formation, et à mener une politique active pour l'emploi afin de faciliter le passage à l'économie de la connaissance ;
3. un pilier environnemental qui a été ajouté lors du Conseil européen de Göteborg en juin 2001 et qui attire l'attention sur le fait que la croissance économique doit être dissociée de l'utilisation des ressources naturelles.

Pour atteindre les buts fixés en 2000, une liste d'objectifs chiffrés a été arrêtée. Étant donné que les politiques concernées relèvent presque exclusivement des compétences attribuées aux États membres, une méthode ouverte de coordination (MOC) incluant l'élaboration de plans d'action nationaux a été mise en place. Au-delà des grandes orientations des politiques économiques, la Stratégie de Lisbonne prévoit l'adaptation et le renforcement des processus de coordination existants : le processus de Luxembourg pour l'emploi, le processus de Cardiff pour le fonctionnement des marchés (biens, services et capitaux) et le processus de Cologne sur le dialogue macroéconomique.

Le bilan à mi-parcours en 2005 dressé par Wim Kok, ancien Premier ministre des Pays-Bas a démontré que les indicateurs utilisés dans la MOC ont fait perdre de vue la hiérarchisation des objectifs et que les résultats atteints sont mitigés.

Pour cette raison, le Conseil a approuvé un nouveau partenariat qui vise à concentrer les efforts sur la réalisation d'une croissance plus forte et durable et la création d'emplois plus nombreux et de meilleure qualité. En ce qui concerne la mise en œuvre, le processus de coordination a été simplifié. Les lignes directrices intégrées pour la croissance et

l'emploi sont dorénavant présentées conjointement avec les lignes directrices pour les politiques macroéconomiques et microéconomiques, et pour une période de trois ans. Elles servent de base tant au programme communautaire de Lisbonne qu'aux programmes nationaux de réforme. Cette simplification de la programmation permet de mieux suivre la mise en œuvre en se basant sur un seul rapport sur l'état d'avancement. (europa.eu)

Strategia europeană de ocupare a forței de muncă

După ce a fost adăugat la Tratatul de instituire a Comunității Europene un nou titlu legat de ocuparea forței de muncă (Titlul VIII) prin Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997 și intrat în vigoare în 1999, coordonarea politicilor statelor membre în acest domeniu a devenit o prioritate a Comunității. În baza acestor noi prevederi, Consiliul European de la Luxembourg, din noiembrie 1997, a lansat o Strategie europeană de ocupare a forței de muncă, denumită și procesul Luxembourg.

Această strategie conține un program anual de planificare, monitorizare, examinare și ajustare a politicilor derulate de statele membre pentru coordonarea instrumentelor de combatere a șomajului și are patru componente : *orientări generale de ocupare a forței de muncă* – priorități comune pentru politicile de ocupare a forței de muncă, elaborate de Comisia Europeană ; *planurile de acțiune naționale pentru ocuparea forței de muncă*, reprezentând punerea în practică a orientărilor la nivel național ; *un raport comun privind ocuparea forței de muncă* – sinteza planurilor de acțiune naționale, folosită ca bază în elaborarea orientărilor generale din anul următor ; *recomandări* – Consiliul Uniunii Europene adoptă recomandări specifice fiecărei țări, prin vot în majoritate calificată.

În 2005, a avut loc o revizuire a Strategiei de la Lisabona pentru a concentra eforturile mai mult asupra realizării unei creșteri economice puternice și durabile, precum și asupra creării mai multor locuri de muncă și de mai bună calitate.

Această relansare a Strategiei de la Lisabona a condus la revizuirea completă a Strategiei de ocupare a forței de muncă. Noul model a fost pus în practică în iulie 2005 și are la bază patru componente : *orientări generale integrate pentru creștere economică și locuri de muncă* (urmând să fie prezentate împreună cu orientările generale de politică macroeconomică și microeconomică, pentru o perioadă de trei ani) ; *programe naționale de reformă pentru fiecare țară* ; *raportul anual al Comisiei cu privire la creșterea economică și ocuparea forței de muncă*, în care sunt analizate programele naționale ale tuturor statelor membre ; eventuale *recomandări*, adoptate de Consiliul Uniunii Europene.

Orientările generale integrate pentru creștere economică și locuri de muncă reprezintă baza pentru programul Lisabona al Comunității și pentru programele de acțiune naționale. (infoeuropa.ro)

Vezi și *Strategia de la Lisabona*

European Employment Strategy (EES)

Since the Treaty of Amsterdam added a new Title VIII on employment to the Treaty establishing the European Community, co-ordination of Member States' employment policies has become a Community priority.

It was on the basis of these new provisions that the Luxembourg European Council, held in November 1997, launched the European Employment Strategy (EES), also known as the „Luxembourg process".

The EES is an annual programme of planning, monitoring, examination and readjustment of policies put in place by the Member States to co-ordinate the instruments they use to tackle unemployment. The Strategy is based on four components : Employment Guidelines – common priorities for Member States' employment policies, drawn up by the Commission ; National Action Plans (NAPs) for employment – implementation of the common Guidelines at national level ; Joint Employment Report – summary of the National Action Plans, to be used as a basis for drawing up the following year's Guidelines ; Recommendations – the Council adopts country-specific recommendations by a qualified majority.

In 2005 the Lisbon Strategy was revised in order to focus more closely on developing strong, sustainable growth and creating more and better jobs.

This re-launch of the Lisbon Strategy led to a thorough review of the EES, implementing the new process in July 2005, with the European Council's approval of the Integrated Guidelines for Growth and Jobs.

The European Employment Strategy is based on four components : the Integrated Guidelines for Growth and Jobs (the Guidelines will now be presented jointly with the guidelines for the EU's macroeconomic and microeconomic policies for a period of three years) ; the national reform programmes for each country ; the Commission's annual report on growth and employment, which analyses the 25 new national reform programmes presented by the Member States ; any recommendations adopted by the Council.

The Integrated Guidelines for Growth and Jobs will serve as a basis for the Community Lisbon Programme and the national action programmes. (europa.eu)

See also *Lisbon strategy*

Stratégie européenne pour l'emploi (SEE)

Le Traité d'Amsterdam ayant introduit dans le Traité instituant la Communauté européenne un nouveau titre VIII sur l'„Emploi", la coordination des politiques de l'emploi des États membres est devenue une priorité communautaire.

C'est sur la base de ces nouvelles dispositions que le Conseil européen de Luxembourg en novembre 1997 a lancé la Stratégie européenne pour l'emploi (SEE), également appelée „processus de Luxembourg".

La SEE constitue un programme annuel de planification, de suivi, d'examen et d'ajustement des politiques mises en place par les États membres pour coordonner leurs instruments de lutte contre le chômage. Elle s'appuie sur quatre instruments : les lignes directrices pour l'emploi – priorités communes pour les politiques de l'emploi des États membres élaborées par la Commission ; les plans d'actions nationaux pour l'emploi (NAPS) – mise en pratique à l'échelle nationale des orientations communes ; le rapport conjoint sur l'emploi – synthèse des plans d'action nationaux qui servira de base à l'élaboration des lignes directrices de l'année suivante ; les recommandations – adoption par le Conseil à la majorité qualifiée de recommandations spécifiques par pays.

En 2005, la Stratégie de Lisbonne a été révisée afin de concentrer davantage les efforts sur le développement d'une croissance forte et durable et sur la création d'emplois plus nombreux et de meilleure qualité.

Cette relance de la Stratégie de Lisbonne a mené à une révision complète de la SEE, dont le nouveau processus a été mis en pratique en juillet 2005, avec l'approbation par le Conseil européen des lignes directrices intégrées pour la croissance et l'emploi.

La stratégie européenne pour l'emploi révisée s'appuie sur quatre instruments : les lignes directrices intégrées pour la croissance et l'emploi (les lignes directrices seront dorénavant présentées conjointement avec les lignes directrices pour les politiques macroéconomiques et microéconomiques de l'Union pour une période de trois ans) ; les programmes nationaux de réforme par pays ; le rapport annuel de la Commission sur la croissance et l'emploi qui analyse les 25 nouveaux programmes nationaux de réforme présentés par les États membres ; d'éventuelles recommandations adoptées par le Conseil.

Les lignes directrices intégrées pour la croissance et l'emploi serviront de base au programme communautaire de Lisbonne et aux programmes d'action nationaux. (europa.eu)

Voir aussi *Stratégie de Lisbonne*

strategie comună (PESC)

Folosită în domeniul PESC (politica externă şi de securitate comună), strategia comună este un instrument introdus prin Tratatul de la Amsterdam.

Conform articolului 13 al Tratatului privind Uniunea Europeană, strategiile comune sunt decise de Consiliul European, ce are şi rolul de a elabora principiile şi orientările generale în cadrul politicii externe şi de securitate comune. Strategiile comune sunt adoptate în domenii în care statele membre au interese comune importante.

Într-o strategie comună sunt stabilite obiectivele, intervalul acoperit şi instrumentele care vor fi folosite de Uniunea Europeană şi statele sale membre. Strategiile comune sunt puse în aplicare de Consiliul Uniunii Europene, în special prin adoptarea unor acţiuni comune şi a unor poziţii comune. De asemenea, Consiliul Uniunii Europene poate recomanda Consiliului European adoptarea unei strategii comune într-un anumit domeniu.

Tratatul de la Lisabona prevede folosirea strategiilor comune (deşi până acum au fost folosite foarte rar) sub forma unor orientări generale, inclusiv pe teme cu implicaţii în domeniul apărării. Ele vor fi elaborate şi puse în practică prin decizii europene referitoare la acţiuni sau poziţii comune. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Vezi şi *instrumente juridice comunitare*

common strategy (CFSP)

The common strategy is an instrument of the common foreign and security policy introduced by the Treaty of Amsterdam.

Under Article 13 of the EU Treaty, the European Council defines the principles and general guidelines for the CFSP and decides on common strategies to be implemented by the Union in fields where the Member States have important interests in common.

In concrete terms, a common strategy sets out the aims and length of time covered and the means to be made available by the Union and the Member States. Common

strategies are implemented by the Council, in particular by adopting joint actions and common positions. The Council can recommend common strategies to the European Council.

The Lisbon Treaty, now being ratified, provides for common strategies, though they have been little used, in the form of general guidelines, including on issues with implications for defence. Their drafting and implementation will call for European decisions on joint actions or common positions. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

See also *Community legal instruments*

stratégie commune (PESC)

La stratégie commune est un instrument dans le cadre de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) introduit par le Traité d'Amsterdam.

L'article 13 du Traité sur l'Union européenne prévoit que le Conseil européen définit les principes et les orientations générales de la PESC et qu'il décide de stratégies communes qui seront mises en œuvre par l'Union dans des domaines où les États membres ont des intérêts communs importants.

Concrètement, une stratégie commune précise son objectif, sa durée et les moyens que devront fournir l'Union et les États membres. Elle est mise en œuvre par le Conseil, notamment par le biais d'actions communes et de positions communes. Le Conseil peut recommander des stratégies communes au Conseil européen.

Le Traité de Lisbonne, en voie de ratification, prévoit de reprendre les stratégies communes, malgré leur faible utilisation, sous la forme d'orientations générales, y compris pour les questions ayant des implications en matière de défense. Leur définition et leur mise en œuvre nécessiteront des décisions européennes portant sur des actions ou des positions communes. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Voir aussi *instruments juridiques communautaires*

strategie de preaderare

Strategia de preaderare pune bazele unui „dialog structurat" între ţările candidate şi instituţiile Uniunii Europene pe parcursul procesului de aderare, asigurând, pentru toate părţile implicate, un cadru unic, precum şi instrumentele necesare dialogului. Este definită separat pentru fiecare ţară candidată, care este evaluată după propriile progrese.

Strategia de preaderare trebuie să îndeplinească criteriile stabilite la Consiliul European de la Luxembourg, din decembrie 1997, când a fost lansată o strategie de preaderare pentru cele zece state din Europa Centrală şi de Est.

Astfel, strategia de preaderare are la bază : acorduri bilaterale ; parteneriatele pentru aderare şi programele naţionale pentru adoptarea acquis-ului ; participarea la programe, agenţii şi comitete comunitare ; dialogul politic ; evaluarea făcută de Comisie (monitorizare) ; asistenţa de preaderare ; cofinanţarea din partea instituţiilor financiare internaţionale (IFI).

Pe lângă aceste instrumente, strategia de preaderare poate include instrumente specifice fiecărei ţări candidate, în funcţie de situaţia sa specifică.

Există şi o strategie consolidată de preaderare. Strategia de preaderare şi cea de preaderare consolidată (elaborată şi completată prin deciziile Consiliilor Europene de la Essen, Coepenhaga şi Madrid) au fost destinate statelor din Europa Centrală şi de Răsărit, fiind gândite în sensul unei aderări progresive de fapt, câtă vreme nu era posibilă aderarea de drept.

Strategia de preaderare, ca şi cea consolidată de preaderare, a avut în vedere pregătirea statelor foste comuniste pentru aderarea la UE, pornind de la discrepanţele uriaşe care existau în 1989 între aceste state şi cele ce erau deja membre ale CE. Discrepanţele erau mult mai mari decât în cazul extinderilor anterioare, deoarece statele foste comuniste treceau de la o economie centralizată şi etatizată la una de piaţă şi de la un sistem politic dictatorial la unul democratic. În anumite cazuri (Letonia, Lituania, Estonia şi Slovenia), trebuiau create statele înseşi. UE a imaginat şi a pus în operă această strategie pentru a ajuta statele candidate foste comuniste să adere „de fapt", încă înainte de a adera „de drept" altfel spus, să atingă progresiv standardele Uniunii Europene încă înainte de a le putea îndeplini integral şi formal. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Vezi şi *parteneriat pentru aderare*

pre-accession strategy

The pre-accession strategy offers a „structured dialogue" between the candidate countries and the EU institutions throughout the accession process, providing all the parties with a framework and the necessary instruments. It is laid down for each candidate country individually.

The pre-accession strategy follows on from the European Council of Luxembourg (December 1997) during which a reinforced pre-accession strategy for the ten Central and Eastern European candidate countries was launched. It is essentially based on : the bilateral agreements ; the accession partnerships and the national programmes for the adoption of the acquis ; participation in Community programmes, agencies and committees ; political dialogue ; the evaluation of the Commission („monitoring") ; pre-accession assistance and cofinancing by international financial institutions (IFI).

In addition to these main instruments, the pre-accession strategy may include others for individual candidates, depending on their particular circumstances. (europa.eu)

See also *accession partnership*

stratégie de préadhésion

La stratégie de préadhésion offre un „dialogue structuré" entre les pays candidats et les institutions de l'Union européenne tout au long du processus d'adhésion, en fournissant à l'ensemble des acteurs le cadre ainsi que les instruments nécessaires. Elle est définie pour chaque pays candidat qui est évalué selon ses mérites propres.

La stratégie de préadhésion fait suite au Conseil européen de Luxembourg (décembre 1997) au cours duquel une stratégie renforcée de préadhésion pour les dix candidats d'Europe centrale et orientale avait été lancée. Elle est essentiellement basée sur : les accords bilatéraux ; les partenariats pour l'adhésion et les programmes nationaux pour l'adoption de l'acquis ; la participation aux programmes, agences et comités communautaires ; le dialogue politique ; l'évaluation de la Commission („monitoring") ; l'aide de préadhésion et le cofinancement par des institutions financières internationales (IFI).

Au-delà de ces instruments principaux, la stratégie de préadhésion peut prévoir des instruments supplémentaires pour chaque candidat selon ses spécificités propres. (europa.eu)

Voir aussi *partenariat pour l'adhésion*

subsidiaritate

Vezi *principiul subsidiarităţii*

subsidiarity

See *subsidiarity principle*

subsidiarité

Voir *principe de subsidiarité*

summit

Întâlnire la nivel înalt, la care participă şefii de stat, de guvern sau prim-miniştrii. Dacă în cazul celorlalte organizări internaţionale este corectă utilizarea acestui termen atunci când se întâlnesc şefi de stat sau guvern, în cazul Uniunii Europene este greşită folosirea termenului *summit*, fiind vorba despre o reuniune a Consiliului European. Şefii de stat sau de guvern din UE nu se întâlnesc într-un summit oarecare, ci într-un format special de Consiliu, cu toate consecinţele politice şi juridice pe care le atrage o reuniune a Consiliului. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

summit

A summit is a high-level meeting, involving Heads of State and Government or Prime ministers. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

sommet

Réunion de haut niveau, à laquelle participent les chefs d'État, de gouvernement ou les premier-ministres. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

supranațional

Acest termen semnifică „un nivel superior guvernelor naţionale", prin opoziţie cu termenul *interguvernamental*, care semnifică „între guverne". Multe decizii ale Uniunii

Europene sunt luate la nivel supranaţional, în sensul că implică instituţiile Uniunii Europene, cărora statele membre le-au delegat unele puteri decizionale. Faptul că multe decizii se iau la nivel supranaţional nu înseamnă şi împotriva voinţei politice a statelor membre. Altfel spus, sintagma *dictatură a instituţiilor europene* este exagerată deoarece, pe de o parte, statele membre sunt cele care, prin Tratate, au atribuit competenţe supranaţionale Uniunii Europene, iar pe de alta, în procesul decizional statele membre au oricând posibilitatea de a se opune unei decizii ce nu le convine. A nu se confunda cu termenul *transnaţional*. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

supranational

This literally means „at a level above national governments" – as distinct from *intergovernmental* which means „between governments". Many EU decisions are taken at „supranational" level in the sense that they involve the EU institutions, to which EU countries have delegated some decision-making powers. Do not confuse this term with *transnational*. (europa.eu)

supranational

Littéralement, ce terme signifie „à un niveau supérieur aux gouvernements nationaux" – par opposition à *intergouvernemental* qui signifie „entre gouvernements". De nombreuses décisions sont prises au niveau „supranational" en ce sens qu'elles font intervenir les institutions de l'UE, auxquelles les États membres ont délégué certains pouvoirs de décision. À ne pas confondre avec *transnational*. (europa.eu)

suveranitate

Prin suveranitatea unui stat înţelegem independenţa sa faţă de alte state (suveranitate în exterior) precum şi independenţa în exercitarea puterilor statului în interior. Acest concept constituie fundamentul statelor moderne, începând de la Pacea de la Westfalia din 1648. Totuşi, acest concept s-a transformat, datorită apariţiei asocierilor între popoare, a organizaţiilor internaţionale etc. Această tendinţă transpare foarte clar mai ales în cadrul Uniunii Europene, fiind subiectul dezbaterii cu privire la globalizare şi rezumată sub sloganul „eroziunea suveranităţii statelor naţionale". Însă, atâta vreme cât UE va fi formată din state, subiecţi de drept internaţional, suveranitatea lor nu va dispărea. Este vorba despre o exercitare în comun a acesteia, despre transferarea de către statele suverane a unor atribuţii spre a fi exercitate la nivel suprastatal, de UE. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

sovereignty

Supremacy of authority or rule as exercised by a sovereign state.

The sovereignty of a state refers to the independence of that state in relation to other countries (outside sovereignty), as well as the independence in the exercise of powers

inside the state. This concept is the foundation of modern states, beginning with the Peace of Westphalia in 1648. Nevertheless, this concept has changed, due to the occurrence of associations between peoples, international organizations, etc. This trend is clearly noticeable especially in the EU, being the subject of debate regarding globalization and summed up under the slogan „the erosion of national states' sovereignty". However, as the EU is composed of states, subjects to international law, their sovereignty will not disappear. It is rather a matter of joint exercise of sovereignty, of sovereign States' transfer of powers to be exercised at superstate level, at the EU level. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

souveraineté

La souveraineté (du latin médiéval *superanus* qui dérive du latin classique *superus* „supérieur" ; et du terme grec *basileus*) est le droit exclusif d'exercer l'autorité politique (législative, judiciaire et/ou exécutive) sur une zone géographique ou un groupe de peuples.

Conçue tout d'abord comme une coopération économique, l'Union européenne est devenue à la suite du Traité de Maastricht une intégration économique doublée d'une coopération politique. La Commission européenne dispose du monopole de droit d'initiative dans le premier pilier.

L'Union européenne est aujourd'hui une construction *sui generis*, une entité à la limite d'un État fédéral souverain. Les deux principes qui définissent les pouvoirs réciproques entre les États et l'Union sont le principe de subsidiarité et le principe de proportionnalité.

L'Union européenne possède aujourd'hui une part de souveraineté dans le premier pilier dit de l'intégration, en raison des fortes compétences législatives que la Communauté européenne prend dans des secteurs très stratégiques (énergie, environnement, chimie, agriculture), où 60 à 70% des nouveaux textes législatifs sont d'origine communautaire. Les compétences communautaires relèvent bien de fonctions régaliennes traditionnelles, puisque les échanges économiques sont réglés dans la nouvelle monnaie, l'euro.

Les difficultés de l'intégration tiennent notamment au flou des limites de l'Europe (eurozone, espace Schengen, Espace économique européen...), et à la diversité des langues.

Les mouvements politiques qui s'opposent à la construction d'une Europe intégrée, au nom de la souveraineté des États, sont appelés souverainistes. (fr.wikipedia.org)

Ş

Şcoala europeană de administraţie (EAS)

Şcoala europeană de administraţie are obiectivele de a promova cooperarea între instituţii în domeniul instruirii persoanelor ce lucrează în administraţie, de a sprijini propagarea valorilor comune şi a practicilor profesionale armonizate, precum şi de a crea sinergie în utilizarea resurselor umane şi financiare. EAS are sedii la Bruxelles şi la Luxembourg. (infoeuropa.ro)

European Administrative School (EAS)

The European Administrative School, established on 26 January 2005, is the first training centre for staff of all the European institutions. The School was set up in response to the institutions' growing awareness of the importance of training and developing their staff and to complement their own activities in this area. It works closely with the training units of all the Institutions. (europa.eu)

École européenne d'administration (EAS)

L'École européenne d'administration, fondée le 26 janvier 2005, est le premier centre de formation destiné au personnel de toutes les institutions européennes. Elle a été conçue suite à la prise de conscience croissante des institutions sur l'importance de former leur personnel et de compléter leurs propres activités dans ce domaine. Elle travaille en étroite collaboration avec les unités de formation de toutes les Institutions. (europa.eu)

T

TACIS

Vezi *programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS)*

TACIS

See *technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS)*

TACIS

Voir *programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS)*

TAIEX

Vezi *programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX)*

TAIEX

See *Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)*

TAIEX

Voir *programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)*

taxă vamală

Vezi *Uniunea vamală*

custom duties

See *Customs Union*

taxe douanière

Voir *Union douanière*

telecomunicații

În perspectiva realizării Pieţei interne, liberalizarea telecomunicaţiilor a devenit o prioritate pentru Comunitatea Europeană, încă de la sfârşitul anilor '80. Un prim pas a fost făcut în această direcţie în 1988, prin adoptarea unei directive privind deschiderea pieţelor terminalelor de telecomunicaţii. Apoi, în 1990, tot printr-o directivă, au fost liberalizate serviciile de telecomunicaţii, cu excepţia telefoniei vocale.

Procesul de liberalizare a continuat în 1994 cu serviciile de comunicaţii şi transmisii prin satelit şi în 1996 cu reţelele de televiziune prin cablu şi comunicaţiile mobile.

În paralel, a fost pusă în aplicare, încă din 1990, o reţea deschisă de telecomunicaţii în infrastructură şi servicii.

Adoptarea unor norme comune a permis armonizarea condiţiilor de acces la piaţă pentru noii operatori.

În 1993, Consiliul de Miniştri a stabilit data de 1 ianuarie 1998 pentru liberalizarea completă a serviciilor de telefonie vocală.

Începând din 1994, în contextul dezvoltării societăţii informaţionale, liberalizarea generală a structurilor de telecomunicaţii a fost prezentată ca o condiţie pentru dezvoltarea multimedia.

Au fost adoptate diferite iniţiative de armonizare a normelor de comunicaţii mobile (norma europeană unică GSM) şi prin satelit, precum şi reţeaua digitală cu integrare de servicii (ISDN).

La 1 ianuarie 1998, aşa cum fusese stabilit, a fost realizată liberalizarea completă a pieţei europene de telecomunicaţii.

Comisia Europeană a iniţiat apoi refacerea cadrului normativ european al telecomunicaţiilor pentru a îmbunătăţi accesul la societatea informaţională, creând un echilibru între reglementarea sectorială şi regulile de concurenţă.

Cadrul creat astfel este format din cinci directive de armonizare: directiva-cadru, directiva privind accesul şi interconectarea, directiva privind autorizarea, directiva privind serviciul universal şi drepturile utilizatorilor, precum şi directiva privind viaţa privată. La acestea s-au adăugat decizia din 2002 referitoare la politica faţă de spectrul radioelectric şi regulamentul din acelaşi an privind accesul local la reţelele informaţionale.

De asemenea, Comunitatea Europeană promovează şi sprijină dezvoltarea comunicaţiilor mobile de a treia generaţie (3G).

În prezent, Comisia lucrează la revizuirea acestui cadru normativ, pentru a lua în calcul noile evoluţii tehnologice ale pieţei şi a răspunde mai eficient nevoilor sectorului în următorii zece ani. (europa.eu)

telecommunications

With a view to completion of the Internal market, the of liberalisation telecommunications emerged as a priority for the European Community at the end of the 1980s. It began in 1988 with the opening up of the telecommunications terminals markets to competition and continued in 1990 with the liberalisation of telecommunications services other than voice telephony.

In 1993, the Council of Ministers decided to fully liberalise voice telephony services by 1 January 1998.

In the meantime, the liberalisation process was extended in 1994 to satellite communications and broadcasting services and then, in 1996, to cable television networks and mobile communications. At the same time, an open telecommunications infrastructure and services network (ONP) was put in place from 1990. The adoption of common rules allowed the conditions of access to the market for new operators to be harmonized.

From 1994 onwards, in the context of developing the „information society", general liberalisation of telecommunications structures was presented as the way to develop multimedia. Various initiatives were adopted on the harmonization of mobile (single European GSM standard) and satellite communications standards, and the integrated services digital network (ISDN).

On 1 January 1998, the full liberalisation of Europe's telecommunications market became a reality.

In order to accompany the opening of the sector to competition, the European Commission began the huge task, in 1999, of recasting Europe's regulatory framework for telecommunications. The general aim was to improve access to the information society by striking a balance between regulation of the sector and Europe's competition rules. This regulatory framework for electronic communications is made up of five harmonizing directives, focussing in particular on the framework directives, access and interconnection, authorization, universal service and users rights and protection of privacy. To these were added the Decision of 2002 on radio spectrum policy and the Regulation of 2002 on access to the local loop.

The Commission is currently re-examining this regulatory framework with a view to taking technological changes in the market into account and meeting the needs of the sector over the next ten years. (europa.eu)

télécommunications

Dans la perspective de l'achèvement du marché intérieur, la libéralisation des télécommunications est apparue, dès la fin des années '80, comme une priorité pour la Communauté européenne. Celle-ci a été initiée en 1988 par l'ouverture à la concurrence des marchés de terminaux de télécommunications puis, en 1990, par la libéralisation des services de télécommunication – à l'exception de la téléphonie vocale.

En 1993, le Conseil des Ministres fixait au 1er janvier 1998 l'échéance pour la libéralisation complète des services de téléphonie vocale.

Entre-temps, le processus de libéralisation a été étendu en 1994 aux communications et services de transmission par satellite, puis, en 1996, aux réseaux de télévisions câblés et aux communications mobiles. Parallèlement, un réseau ouvert de télécommunications en matière d'infrastructures et de services (ONP) a été mis en place à partir de 1990. L'adoption de règles communes a permis l'harmonisation des conditions d'accès au marché à de nouveaux opérateurs.

À partir de 1994, dans le contexte du développement de la „société de l'information", la libéralisation générale des structures de télécommunications a été présentée comme devant permettre le développement du multimédia. Différentes initiatives ont été adoptées en matière d'harmonisation des normes de communications mobiles (norme européenne unique GSM) et par satellites, ainsi que du réseau numérique à intégration de services (RNIS).

Le 1er janvier 1998, la libéralisation complète du marché européen des télécommunications est devenue une réalité.

Afin d'accompagner l'ouverture du secteur à la concurrence, la Commission européenne a lancé, en 1999, un vaste chantier de refonte du cadre réglementaire européen des télécommunications. L'objectif général était d'améliorer l'accès à la société de l'information en instituant un équilibre entre la régulation du secteur et les règles de concurrence européenne. Ce cadre réglementaire pour les communications électroniques se compose de cinq directives d'harmonisation portant notamment sur les directives-cadres, l'accès et l'interconnexion, l'autorisation, le service universel et la protection de la vie privée. À cela s'ajoutent la décision de 2002 relative à la politique en matière de spectre radioélectrique, ainsi que le règlement de 2002 concernant l'accès à la boucle locale.

La Commission travaille actuellement au réexamen de ce cadre réglementaire afin de prendre en compte les évolutions technologiques du marché et répondre aux besoins du secteur pour les dix prochaines années. (europa.eu)

televiziune fără frontiere

Conceptul de *televiziune fără frontiere* are la bază libera circulaţie a programelor de televiziune europene pe piaţa internă şi punerea în aplicare a „cotelor de difuzare", prin care canalele de televiziune au obligaţia de a rezerva mai mult de jumătate din timpul lor de emisie pentru producţii europene.

Directiva Televiziune fără frontiere (Directiva TFF) reprezintă baza politicii Uniunii Europene în domeniul audiovizualului. Directiva TFF vizează protejarea unor obiective importante de interes public, cum ar fi diversitatea culturală, protecţia minorilor (prin măsuri împotriva programelor de natură violentă sau pornografică) şi dreptul la replică. Au fost, de asemenea, introduse o serie de reguli cu privire la conţinutul şi frecvenţa difuzării materialelor publicitare de televiziune.

Directiva TFF a fost adoptată în 1989 şi revizuită în 1997.

După consultarea părţilor implicate, Comisia a publicat, în decembrie 2005, o propunere de revizuire a directivei, în vederea modernizării regulilor existente. Obiectivul principal al acestei revizuiri este luarea în calcul a dezvoltărilor tehnologice şi a schimbărilor survenite pe piaţa audiovizualului de la adoptarea directivei, în 1989.

Noua propunere vizează şi reducerea sarcinii impuse furnizorilor de servicii audiovizuale, în special referitor la publicitate, pentru care Comisia propune o serie de reguli mai flexibile. (europa.eu)

television without frontiers

The concept of *television without frontiers* is based on the free movement of European television programmes within the Internal market and on the introduction of broadcasting quotas (the requirement that television channels reserve over half of their broadcasting time for European works).

The Television without Frontiers (TWF) Directive is the cornerstone of audiovisual policy in the European Community. It aims to safeguard certain important public interest objectives, such as cultural diversity, protection of minors (measures against programmes of a violent or pornographic nature) and the right of reply. Detailed rules on the content and frequency of television advertising have also been introduced.

After consulting the parties concerned, in December 2005 the Commission published a proposal for revision of the TWF Directive with a view to modernising the existing rules. The main objective of this revision is to take account of technological developments and changes in the structure of the audiovisual market since the Directive was adopted in 1989. The new proposal also aims to reduce the current regulatory burden on audiovisual service providers. This will apply in particular to provisions on advertising, for which the Commission proposes that the rules be made more flexible. (europa.eu)

télévision sans frontières

Les fondements d'une télévision sans frontières reposent sur la libre circulation des programmes télévisés européens au sein du marché intérieur et sur la mise en place de „quotas de diffusion" (obligations pour les chaînes de réserver plus de la moitié de leur temps d'antenne à des œuvres européennes).

La directive „Télévision sans frontières" (directive TSF) est la pierre angulaire de la politique audiovisuelle de la Communauté européenne. Elle vise à préserver certains objectifs importants d'intérêt public tels que la diversité culturelle, la protection des mineurs (mesures contre les programmes à caractère violent ou pornographique) et le droit de réponse. Des règles détaillées sur le contenu et la périodicité des publicités télévisées ont également été introduites.

Après consultation des parties intéressées, la Commission a publié en décembre 2005 une proposition de révision de la directive TSF visant à moderniser les règles existantes. La principale motivation de cette révision est de prendre en compte les développements technologiques et les changements intervenus dans la structure du marché de l'audiovisuel depuis l'adoption de la directive en 1989. La nouvelle proposition vise également à alléger la charge imposée par les réglementations actuelles qui pèsent sur les fournisseurs de services audiovisuels. Cela s'appliquerait en particulier aux dispositions en matière de publicité pour lesquelles la Commission propose un assouplissement des règles. (europa.eu)

teoriile integrării europene

Nu există un consens academic legat de înţelesul termenului *integrare* şi mai ales *integrare europeană*, majoritatea operaţionalizărilor acestei sintagme încercând doar să evite una dintre principalele critici care i-au fost aduse, că este total neadecvată ca demers de referire unitară la marile teorii ce au analizat acest spaţiu începând cu mijlocul secolului trecut ; astfel, dacă referirea la integrare se potriveşte neofuncţionalismului şi celorlalte teorii supranaţionale ale construcţiei europene, nu trebuie uitate interguvernamentalismul şi încăpăţânarea sa de a se referi la cooperare, şi nu la o integrare europeană vizând un scop abstract.

Există însă şi o serie de definiţii sau explicaţii ale ideii de integrare ce relegitimează conceptul şi păstrarea utilizării sintagmei referitoare la „teoriile integrării". Teoria integrării europene este aşadar arena reflecţiilor sistematice asupra procesului de intensificare a cooperării politice în Europa şi a dezvoltării unor instituţii politice comune, precum şi asupra rezultatelor acestora. Include, de asemenea, în contextul acestui proces, teoretizarea construirii, în schimbare, a identităţilor şi intereselor actorilor sociali (Wiener şi Diez, 2004, p. 4).

Teoriile clasice ale integrării sunt federalismul, funcţionalismul, neofuncţionalismul, interguvernamentalismul, dar şi teorii mai recente, precum noile instituţionalisme sau constructivismul social. În ultimele decenii, spaţiul studiilor europene a devenit însă extrem de flexibil, contestându-se însuşi conceptul de *integrare*. Noile perspective sunt interesate mai mult de aspecte precum eficientizarea procesului de luare a deciziei, de aspectele cotidiene ale vieţii politice, fiind vorba despre orientarea către guvernanţă (*the governance turn*) al acestor cercetări vizând mai puţin relaţiile internaţionale şi mai mult studiile comparative sau axate pe politici publice. Este vorba în prezent fie despre teorii interesate de clarificări conceptuale, fie tot despre teorii urmărind construirea unor modele politice explicative, însă, spre deosebire de teoriile consacrate, acestea rămân la stadiul de rang mediu şi par să ignore destul de mult latura prescriptivă.

Dintre aceste noi abordări amintim : analiza guvernanţei, abordările interesate de modul de elaborare a politicilor, analiza reţelelor de politici (accent pe grupurile de actori care determină informal creionarea şi implementarea unei politici anume), integrarea prin drept (analiza dreptului comunitar şi a importanţei sale în procesul de construire a Uniunii Europene), abordarea discursivă (accent pe segmente de analiză precum guvernanţa, politica externă, specificitatea proiectului european ş.a.), perspectivele de gen etc. (Rosamond, 2000 ; Pollack, 2005). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

theories of European integration

There is no academic consensus as for the meaning of the term *integration*, especially *European integration*, the great majority of this collocation's operationalizations trying only to avoid one of the main criticisms it received, namely that it is completely unsuitable as approach to unitary reference to the great theories analyzing this space since the middle of the past century ; therefore, if the reference to integration fits the neofunctionalist pattern and the other supranational theories on the European construction, one should not forget about intergovernmentalism and its stubbornness in referring to European *co-operation* and not to an European *integration* having an abstract goal.

However, there are some definitions and explanations on integration that re-legitimate the concept and the custody of using the collocation referring to „integration theories". „European integration theory is thus the field of systematic reflection on the process of intensifying political co-operation in Europe and the development of common political institutions, as well as on its outcome. It also includes the theorization of changing constructions of identities and interests of social actors in the context of this process." (Wiener and Diez, 2004, p. 4)

The classical integration theories are, in this case, federalism, functionalism, neofunctionalism, intergovernmentalism, as well as recent theories, such as the new institutionalisms or social constructivism. However, during the last decades, the field of European studies became extremely flexible, even the *integration* concept being disputed. The new perspectives are interested more in aspects like the efficiency of the decision--making process, or in the daily aspects of the political life, due to the „the governance turn", they are less interested in international relations and more interested in comparative or public policies studies. At present some theories focuse on conceptual clarifications, and others aim to build up explanatory political models, but, despite the well-known theories, these maintain a middle-range statute and seem to significantly ignore the prescriptive side.

Among these new approaches we could mention governance analysis, the approaches interested in policy-making, the policies network analysis (emphasis on the group of actors who informally determine the shape and implementation of a certain policy), integration through law (the analysis of the Community law and its importance within the process of EU's construction), the discursive approach (emphasis on analytical segments such as governance, foreign affairs, the European project's specificity), gender perspectives etc. (Rosamard, 2000; Pollack, 2005). (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

théories de l'intégration européenne

Il n'y a pas de consensus académique concernant la signification du terme *intégration*, surtout *intégration européenne*, car la majorité des opérationnalisations de ce syntagme essayent seulement d'éviter l'une des principales critiques, celle d'être totalement inadéquate comme démarche de référence unitaire aux grandes théories qui ont analysé cet espace dès le milieu du siècle passé ; ainsi, si faire référence à l'intégration s'accorde au néofonctionnalisme et aux autres théories supranationales de la construction européenne, il ne faut pas oublier l'intergouvernementalisme et son obstination de mentionner la *coopération* et non pas *l'intégration* européenne qui vise un but abstrait.

Toutefois, il y a tante une série de définitions ou explications de l'idée d'intégration qui re-légitime le concept et le maintien du syntagme concernant les „théories de l'intégration". Pour Wiener et Diez „la théorie de l'intégration européenne est donc l'arène des réflexions systématiques sur le processus d'intensification de la coopération politique en Europe et sur le développement d'institutions politiques communes, tout comme sur leur résultats. Elle inclut, aussi, dans le contexte de ce processus, la théorisation des constructions, en changement, d'identités et intérêts des acteurs sociaux" (2004, p. 4).

Les théories classiques de l'intégration sont le fédéralisme, le fonctionnalisme, le néofonctionnalisme, l'intergouvernementalisme, mais aussi des théories plus récentes comme les nouveaux institutionnalismes ou le constructivisme social. Toutefois, dans

les derniers décennies l'espace des études européennes est devenu extrêmement flexible, avec la contestation même du concept d'*intégration*. Les nouvelles perspectives sont plus intéressées des aspects comme l'augmentation de l'efficience du processus de prise de décision, des aspects quotidiens de la vie politique, car il s'agit de l'*orientation vers la gouvernance* (*the governance turn*) de ces recherches, intéressées moins des relations internationales et plus des études comparatives ou concentrées sur les politiques publiques. Il s'agit actuellement soit des théories intéressées de clarifications conceptuelles, soit des théories qui visent la construction de modèles politiques explicatifs, mais, au contraire des théories consacrées, elles restent à une étape de rang moyen et ignorent le côté prescriptif.

Parmi ces nouvelles approches on peut énumérer : l'analyse de la gouvernance, les approches intéressées de la méthode d'élaboration des politiques, l'analyse des réseaux de politiques (l'accent est mis sur les groupes d'acteurs qui déterminent d'une manière informelle l'élaboration et l'implémentation de politiques précises), l'intégration à travers le droit (l'analyse du droit communautaire et de son importance sur le processus de construction de l'UE), l'approche discursive (l'accent est mis sur les segments d'analyse comme la gouvernance, la politique extérieure, la spécificité du projet européen etc.), les perspectives féministes etc. (Rosamard, 2000 ; Pollack, 2005). (Traduit du roumain par Irina Papuc)

teoriile interdependenței

Vezi *neoliberalism*

interdependence theories

See *neoliberalism*

théories de l'interdépendance

Voir *néolibéralisme*

tineret

Articolul 149, punctul 2, alineatul 5 al Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (TCE) prevede că „acţiunea Comunităţii urmăreşte să favorizeze dezvoltarea schimburilor de tineri şi de formatori socioeducativi".

Tineretul nu reprezintă un domeniu de armonizare a legislaţiilor şi normelor statelor membre. Cu excepţia programelor pentru tineri şi pentru organizaţiile de tineret, textele comunitare constituie, în cea mai mare parte, recomandări. Instituţiile europene au decis să stimuleze politica de tineret prin metoda deschisă de coordonare.

O etapă importantă a acţiunii Uniunii Europene a fost marcată de adoptarea, în 2001, a Cărţii albe privind un nou impuls pentru tineretul european, care viza consolidarea cooperării între statele membre şi includerea unei dimensiuni de tineret în politicile sectoriale.

În continuarea acesteia, în martie 2005, a fost adoptat Pactul european pentru tineret, care face parte din realizarea obiectivelor Strategiei de la Lisabona. Pactul pune accent pe instruirea, formarea profesională, mobilitatea, integrarea profesională şi incluziunea socială a tinerilor europeni, sprijinind armonizarea vieţii familiale cu cea profesională.

Dincolo de acest cadru general de acţiune, Uniunea dispune de mijloace specifice de sprijin pentru cooperare, prin programul Tineret în acţiune, pentru perioada 2007-2013, care urmăreşte să încurajeze participarea tinerilor la viaţa publică, în special a celor defavorizaţi şi a celor cu dizabilităţi, precum şi spiritul de iniţiativă, cel antreprenorial şi cel creator. Astfel, este facilitată mobilitatea tinerilor defavorizaţi dincolo de structurile de învăţământ. Tinerii pot participa, prin Serviciul European de Voluntariat (SEV), la proiecte ale asociaţiilor şi colectivităţilor locale, în Europa sau în ţări în curs de dezvoltare. (infoeuropa.ro)

youth

The fifth indent of Article 149 (2) of the Treaty establishing the European Community (ECT) states that Community action is aimed at „encouraging the development of youth exchanges and exchanges of socio-educational instructors".

Responsibility for youth affairs rests with the Member States, and action by the Union is essentially initiated by the Council, primarily through recommendations and programmes designed to develop co-operation and mobility at Union level. Such action is guided by the open method of co-ordination.

The 2001 White Paper on a new impetus for European youth marked a new stage in Union action. It essentially proposed that co-operation between Member States should be enhanced and that more account should be taken of the youth dimension in sectoral policies. Following up the White Paper, the European Youth Pact adopted in March 2005 identifies the fields in which consolidation is required, also with a view to achieving the Lisbon strategy objectives and strengthening education and training. The Pact puts the emphasis on improving the education, training, mobility, vocational integration and social inclusion of young Europeans, while helping to reconcile work and family life.

Going beyond this general framework for action, the Union is able to call on specific instruments to promote co-operation, thanks to the „Youth in Action" programme for the period 2007-2013. This programme is designed to encourage young people, especially the most disadvantaged and the disabled, to participate in public life, and also to promote their sense of initiative, entrepreneurial spirit and creativity. In this way it boosts the mobility of disadvantaged young people in an informal education setting, and also, through the European Voluntary Service (EVS), fosters involvement in projects within associations and local communities, both in Europe and in developing countries, thus promoting mutual understanding. (europa.eu)

jeunesse

L'article 149 point 2 alinéa 5 du Traité instituant la Communauté européenne (TCE) stipule que l'„action de la Communauté vise à favoriser le développement des échanges de jeunes et d'animateurs socio-éducatifs".

La compétence en matière de jeunesse appartient aux États membres et l'action de l'Union est essentiellement développée sous l'impulsion du Conseil, en particulier au

moyen de recommandations ainsi que de programmes visant à développer la coopération et la mobilité à l'échelle de l'Union. Dans ce cadre, la méthode ouverte de coordination guide cette action.

Le Livre blanc de 2001 relatif à un nouvel élan pour la jeunesse européenne a marqué une nouvelle étape de l'action de l'Union. Il proposait essentiellement le renforcement de la coopération entre États membres et une meilleure prise en compte de la dimension jeunesse dans les politiques sectorielles. Dans sa continuité, le pacte européen pour la jeunesse adopté en mars 2005 précise les domaines à renforcer s'insérant aussi dans la réalisation des objectifs de la Stratégie de Lisbonne et du renforcement de l'éducation et de la formation. Le pacte met l'accent sur l'instruction, la formation, la mobilité, l'insertion professionnelle et l'inclusion sociale des jeunes européens, tout en facilitant la conciliation de la vie familiale et de la vie professionnelle.

Au-delà de ce cadre général d'action, l'Union dispose de moyens spécifiques et concrets pour favoriser la coopération grâce au programme „Jeunesse en action" pour la période 2007-2013. Il vise à encourager la participation des jeunes à la vie publique, notamment des plus défavorisés et des handicapés, ainsi que leur esprit d'initiative, d'entreprise et de créativité. Il facilite ainsi la mobilité des jeunes défavorisés en dehors des structures d'enseignement et permet également, grâce au service volontaire européen (SVE), de participer à des projets au sein d'associations ou de collectivités locales, en Europe ou dans des pays en voie de développement, favorisant la compréhension mutuelle. (europa.eu)

transnațional

Acest termen este adesea folosit pentru a descrie cooperarea între întreprinderi sau organizaţii cu sedii în mai multe state membre. UE are ca scop şi încurajarea cooperării transfrontaliere sau transnaţionale. (Traducere din engleză de Daniela Răpan)

transnational

This word is often used to describe co-operation between businesses or organizations based in more than one EU country. Part of the EU's purpose is to encourage this cross-border or „transnational" co-operation. (europa.eu)

transnational

Ce terme est souvent utilisé pour qualifier la coopération entre des entreprises ou des organisations établies dans plus d'un pays de l'Union européenne. L'Union a aussi pour objectif de favoriser cette coopération transfrontalière ou „transnationale". (europa.eu)

transparenţă

Conform articolului 255 al Tratatului CE, orice cetăţean al Uniunii şi orice persoană fizică sau juridică având reşedinţa sau sediul social în unul dintre statele membre are drept de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului Uniunii Europene şi ale Comisiei.

Dreptul de acces la documentele acestor trei instituţii este pus în aplicare prin regulamentul din 30 mai 2001.

Există însă două excepţii : cazurile în care există un refuz automat al accesului (din motive de securitate publică, de apărare, de relaţii internaţionale) şi cele în care accesul este refuzat (protecţia intereselor comerciale ale unui individ, de exemplu), în afară de situaţia în care divulgarea acestui document este justificată de un interes public superior.

În plus, accesul la documente trebuie facilitat prin crearea unui registru public în format electronic.

Noţiunea de *transparenţă* se referă la deschiderea instituţiilor comunitare şi la claritatea modului lor de funcţionare.

Transparenţa este legată de cererile cetăţenilor privind un acces mai larg la informare şi la documentele Uniunii Europene, precum şi o participare crescută la procesul de adoptare a deciziilor, care ar crea un sentiment de apropiere faţă de Uniune.

Articolul 255 a fost introdus prin Tratatul de la Amsterdam, intrat în vigoare în 1999, dar, înainte de această dată, Consiliul şi Comisia adoptaseră un cod de conduită, în decembrie 1993. Acest cod stabilea principii comune celor două instituţii, conform declaraţiei nr. 17 cu privire la dreptul de acces la informaţie, anexată la Actul final al Tratatului privind Uniunea Europeană. În baza acestui cod de conduită, cele două instituţii au inclus în regulamentele de ordine interioară prevederi specifice referitoare la accesul la documente.

Cu toate acestea, UE şi instituţiile sale sunt în continuare percepute ca fiind criptice, netransparente, de unde şi frustrarea cetăţenilor şi sentimentul de distanţă creată între instituţiile comune şi aceştia. Noţiunea de *transparenţă* este legată de cea de *democratizare a Uniunii Europene*. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

transparency

Article 255 of the EC Treaty gives any citizen of the Union, and any natural or legal person residing or having its registered office in a Member State, the right of access to European Parliament, Council and Commission documents.

The Regulation of 30 May 2001 implements this right of access to documents from the three institutions. However, it still provides for two types of exceptions : cases in which access is automatically refused (for reasons of public security, defence, international relations) and cases in which access is refused (protection of the commercial interests of a private individual, for example) except where there is an overriding public interest in disclosure.

In addition, access to documents must be facilitated through the implementation of an electronic public register.

The concept of *transparency* refers to the openness of the Community institutions and to their clear functioning. Transparency is linked to the citizens' demands for wider

access to information and EU documents and for greater involvement in the decision-making process which would help foster a feeling of closeness to the Union.

Article 255 was inserted into the Treaty in 1997 but the Council and the Commission had previously adopted a code of conduct in December 1993. This code of conduct established common principles for the two institutions in line with declaration No. 17 on the right of access to information annexed to the Final Act of the Treaty on European Union. On the basis of this code of conduct, the two institutions incorporated specific provisions on access to their documents into their rules of procedure. (europa.eu)

transparence

L'article 255 du Traité instituant la Communauté européenne affirme le droit d'accès aux documents du Parlement européen, du Conseil et de la Commission pour tout citoyen de l'Union européenne ainsi que pour toute personne physique ou morale résidant ou ayant son siège dans un État membre.

Le règlement du 30 mai 2001 met en œuvre ce droit d'accès aux documents des trois institutions. Cependant, il maintient deux types d'exceptions au principe : les hypothèses dans lesquelles le refus est de droit (atteinte à la sécurité publique, à la défense et aux relations internationales, etc.) et celles dans lesquelles l'accès est refusé (atteinte à la protection des intérêts commerciaux d'une personne privée, etc.) sauf si un intérêt public supérieur justifie la divulgation du document.

En outre, l'accès aux documents doit être facilité par l'établissement d'un registre public électronique.

La notion de *transparence* renvoie à l'ouverture des institutions communautaires et à la clarté de leur fonctionnement. La transparence est liée aux demandes des citoyens concernant un accès plus large à l'information et aux documents de l'Union, ainsi qu'une participation accrue à la prise de décision qui favoriserait un sentiment de proximité avec l'Union.

L'article 255 a été inséré dans le traité en 1997 mais dès avant le Conseil et la Commission avaient adopté un code de conduite en décembre 1993. Ce code établissait des principes communs aux deux institutions dans la logique de la déclaration n° 17 relative au droit d'accès à l'information annexée à l'Acte final du Traité sur l'Union européenne. Sur la base de ce code, les deux institutions ont inséré dans leur règlement intérieur des dispositions particulières concernant l'accès à leurs documents. (europa.eu)

tranzacţionalism

Deşi ideea unui aport direct al acestui curent în domeniul studiilor europene nu poate fi susţinută, opera lui Karl Deutsch a influenţat fără îndoială multe dintre teoriile integrării, atât în perioada lor de început, cât şi în dezvoltările cele mai recente.

Pornind de la aceeaşi întrebare esenţială în relaţiile internaţionale (cum putem evita războiul?), răspunsul tranzacţionalismului, deşi păstrează în centrul atenţiei rolul statelor-naţiune, se îndepărtează de premisele realiste şi susţine că un astfel de deziderat va fi atins atunci când statele vor reuşi să-şi rezolve divergenţele prin mijloace paşnice.

Una dintre soluţiile pentru atingerea acestui scop este integrarea internaţională – altfel spus, emergenţa unor comunităţi de securitate într-un cadru destul de bine definit (regiune, număr de state etc.).

În cadrul studiilor europene, contribuţiile tranzacţionaliste sunt mai apropiate de linia ulterioară a neofuncţionaliştilor şi a ideii lor privind paşii mărunţi care trebuie făcuţi pe drumul integrării europene, şi nu idealul federalist al unei Europe unite constituţional. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

transactionalism

Though the idea of a direct contribution of this current within the European studies field cannot be supported, Karl Deutsch's work has definitely influenced many of the integration theories, both at the very beginning, and during their recent developments. Starting from the same essential question for the field of international relations – how could war be avoided ? – the answer of transactionism, though focusing on the role of the nation-states, moves away from the realist premises and sustains that such a desideratum would be reached when states would succeed to solve their conflicts through peaceful means, international integration being one of the ways of reaching this goal, in other words, the emergence of some security communities within a well-defined frame (region, number of states etc.).

In the context of the European studies, the transactionist contributions are closer to the line of neofunctionalists and to their idea of the small steps that have to be taken on the long way to European integration, and not the federalist ideal of a constitutionally united Europe. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

transactionnalisme

En dépit du fait que l'idée d'un apport direct de ce courant dans les études européennes ne peut pas être soutenue, les travaux de Karl Deutsch ont sans doute influencé plusieurs théories de l'intégration, dans leur période de début, mais aussi dans les développements les plus récents.

Si on prend comme point de départ la question essentielle des relations internationales – comment éviter la guerre – la réponse du transactionnalisme, même si elle garde au centre de la réflexion le rôle des États-nation, s'éloigne des prémisses réalistes et stipule qu'un tel but sera accompli quand les États réussissent résoudre leur divergences à travers des moyens pacifiques, l'une des solutions étant l'intégration internationale, autrement dit l'émergence des communautés de sécurité dans un espace bien défini (région, certains États etc.).

Dans les études européennes les contributions transactionnalistes sont plus proches de la ligne ultérieure des néofonctionnalistes et de leur idée concernant les petits pas nécessaires pour l'intégration européenne et non pas de l'idéal fédéraliste d'une Europe unie d'un point de vue constitutionnel. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

tratat

În sens larg, un tratat este o înţelegere, un acord între două sau mai multe state, între un stat şi o organizaţie internaţională sau între organizaţii internaţionale. Convenţia de la Viena cu privire la dreptul tratatelor din 1969 reglementează acest act de drept internaţional. Denumirile sub care le putem întâlni sunt tratat, protocol, convenţie, pact şi pot fi bilaterale sau multilaterale, deschise sau închise, economice, politice, cultural-ştiinţifice, militare, pe termen limitat sau nelimitat. Tratatele Uniunii Europene au o componentă politică şi economică, sunt deschise (permit aderarea la UE), sunt încheiate între state şi organizaţii internaţionale.

Pe parcursul construcţiei europene, statele membre au semnat aproape 20 de tratate, primul în 1951 (Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului), iar cel mai recent în 2007 (Tratatul de la Lisabona).

Tratatele stabilesc modul de funcţionare a instituţiilor Uniunii Europene, competenţele Comunităţii sau ale Uniunii, principiile care stau la baza funcţionării lor. În baza lor, instituţiile Uniunii Europene pot adopta o legislaţie secundară, care este apoi aplicată de statele membre. O parte din tratatele CE/UE au avut rolul de a înfiinţa noi structuri (tratate fondatoare), altele de a amenda tratatele în vigoare (tratate modificatoare) sau de a mări numărul statelor membre (tratate de aderare).

Principalele tratate semnate au fost următoarele:

- Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), semnat, la Paris, pe 18 aprilie 1951. A intrat în vigoare pe 23 iulie 1952 şi a expirat după 50 de ani, pe 23 iulie 2002;
- Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (CEE) 15, semnat, la Roma, pe 25 martie 1957 şi intrat în vigoare pe 1 ianuarie 1958;
- Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (EURATOM), semnat şi intrat în vigoare la aceleaşi date ca şi Tratatul CEE;
- Actul Unic European (AUE), semnat la Luxembourg şi la Haga, pe 17 şi 28 februarie 1986 şi intrat în vigoare pe 1 iulie 1987;
- Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), semnat la Maastricht, pe 7 februarie 1992, şi intrat în vigoare pe 1 noiembrie 1993;
- Tratatul de la Amsterdam, semnat pe 2 octombrie 1997 şi intrat în vigoare pe 1 mai 1999;
- Tratatul de la Nisa, semnat pe 26 februarie 2001 şi intrat în vigoare pe 1 februarie 2003;
- Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa, semnat pe 29 octombrie 2004, la Roma (al cărui proces de ratificare a fost întrerupt), fiind înlocuit, în decembrie 2007, cu Tratatul de la Lisabona (Tratatul UE şi Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene), tot în decembrie 2007.

Pe lângă acestea, au mai fost semnate două tratate bugetare, în 1970 şi în 1975, un Tratat de fuziune (după a cărui intrare în vigoare cele trei Comunităţi Europene au avut un Consiliu unic şi o Comisie unică), în 1965, şi tratate de aderare corespunzătoare aderării a noi state la Comunităţile Europene, respectiv la Uniunea Europeană. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

treaty

A treaty is „an international agreement concluded between States in written form and governed by international law, whether embodied in a single instrument or in two or more related instruments and whatever its particular designation" (see Article 2 of the Vienna Convention).

The European Treaties Series contains „conventions", „agreements", „charters", „codes", „framework conventions" and „outline conventions". All these legal instruments are treaties as defined by the Vienna Convention.

The sole difference between „conventions" and „agreements" is the form in which a state may express its consent to be bound. Agreements may be signed with or without reservation as to ratification, acceptance or approval. Conventions may, in principle, be ratified.

The treaties concluded within the Council of Europe are multilateral treaties, which means that they are concluded between more than two states. Only two bilateral treaties were concluded within the Council of Europe. They were concluded between the Council of Europe and France, hosting state of the Organization : the Special Agreement relating to the seat of the Council of Europe, 2 September 1949, and the Supplementary Agreement amending certain provisions of the General Agreement on Privileges and Immunities of the Council of Europe, 18 March 1950.

The creation of the first „Community", the European Coal and Steel Community (ECSC), was the starting point for over 50 years of European treaty-making. Between 1951 (ECSC Treaty) and 2001 (Treaty of Nice), no fewer than 16 treaties were signed. This series of treaties did far more than simply amend the original text : new treaties were born and gradually extended the family.

The principal treaties are as follows :

- the Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC), signed in Paris in 1951. This treaty expired on 23 July 2002 ;
- the Treaty establishing the European Economic Community (EEC), signed in Rome in 1957 ;
- the Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM), signed in Rome in 1957 ;
- the Single European Act (SEA), signed in Luxembourg in 1986 ;
- the Treaty on European Union (TEU), signed in Maastricht in 1992 ;
- the Treaty of Amsterdam, signed on 2 October 1997 ;
- the Treaty of Nice, signed on 26 February 2001 ;
- the Treaty of Lisbon, signed on 13 december 2007.

All these treaties have been amended on a number of occasions, in particular at the time of accession of new Member States in 1973 (Denmark, Ireland and the United Kingdom), in 1981 (Greece), in 1986 (Spain and Portugal), in 1995 (Austria, Finland and Sweden), in 2004 (the Czech Republic, Cyprus, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, Slovakia and Slovenia) and in 2007 (Bulgaria and Romania). (europa.eu)

traité

Un traité est „un accord international conclu par écrit entre États et régi par le droit international, qu'il soit consigné dans un instrument unique ou dans deux ou plusieurs instruments connexes, et quelle que soit sa dénomination particulière" (voir l'article 2 de la Convention de Vienne).

La Série des Traités européens regroupe des „conventions", des „accords", des „arrangements", des „chartes", des „codes", des „conventions-cadre". Tous ces instruments juridiques sont des traités au sens de la Convention de Vienne.

La seule différence entre les „conventions" et les „accords" tient à la forme dans laquelle l'État peut exprimer son consentement à être lié. Les accords peuvent être signés avec ou sans réserve de ratification, alors que les conventions doivent, en principe, être toujours l'objet d'une ratification par l'État.

Les traités conclus au sein du Conseil de l'Europe sont des traités multilatéraux, c'est-à-dire conclus entre plus de deux États. Il n'existe que deux traités bilatéraux. Ils ont été conclus entre le Conseil de l'Europe et la France, État hôte de l'Organisation : l'Accord spécial relatif au siège du Conseil de l'Europe, du 2 septembre 1949, et l'Accord complémentaire à l'Accord général sur les privilèges et immunités du Conseil de l'Europe, du 18 mars 1950.

La création de la première „Communauté", la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) a marqué le point de départ de plus de cinquante ans d'élaboration de traités européens. De 1951 (Traité CECA) à 2001 (Traité de Nice), pas moins de seize traités ont été signés. Ces traités successifs ne se sont pas contentés de modifier le texte originaire mais ont donné naissance à d'autres textes qui sont venus se combiner avec celui-ci.

Voici la liste des principaux traités :

- le Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA), signé à Paris en 1951. Ce traité a expiré le 23 juillet 2002 ;
- le Traité instituant la Communauté économique européenne (CEE), signé à Rome en 1957 ;
- le Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (EURATOM), signé à Rome en 1957 ;
- l'Acte unique européen (AUE), signé à Luxembourg en 1986 ;
- le Traité sur l'Union européenne (TUE), signé à Maastricht en 1992 ;
- le Traité d'Amsterdam, signé le 2 octobre 1997 ;
- le Traité de Nice, signé le 26 février 2001 ;
- le Traité de Lisbonne, signé le 13 decembre 2007.

Tous ces traités ont été modifiés à plusieurs reprises, notamment lors de l'adhésion de nouveaux États membres en 1973 (le Danemark, l'Irlande et le Royaume-Uni), en 1981 (la Grèce), en 1986 (l'Espagne et le Portugal), en 1995 (l'Autriche, la Finlande et la Suède), en 2004 (la République tchèque, Chypre, l'Estonie, la Hongrie, la Lettonie, la Lituanie, Malte, la Pologne, la Slovaquie et la Slovénie) et en 2007 (la Bulgarie et la Roumanie). (europa.eu)

tratat de aderare

Tratatul de la Amsterdam stabileşte în articolul 49 al TUE (articolul O în Tratatul de la Maastricht şi fostul articol 237 al CEE) că orice stat european ce respectă principiile enumerate în articolul 6 (1) al TUE („UE este fondată pe principiile libertăţii, democraţiei, respectării drepturilor omului, a libertăţilor fundamentale şi statului de drept, principii care sunt comune statelor membre ale Uniunii Europene") poate solicita să devină membru al Uniunii Europene.

După încheierea negocierilor pentru toate capitolele, rezultatele negocierilor sunt incluse în proiectul de tratat de aderare, care este avizat de Consiliu şi de ţările aderente.

Procedura prevede adresarea unei cereri de aderare Consiliului Uniunii Europene, care decide cu unanimitate de voturi după consultarea Comisiei Europene şi după primirea avizului favorabil al Parlamentului European cu majoritatea absolută a membrilor săi (este aşa-numitul aviz conform).

Odată aprobat de către instituţiile Uniunii Europene, tratatul de aderare este prezentat statelor membre şi fiecărei ţări aderente pentru ratificarea de către acestea, în conformitate cu propriile proceduri constituţionale.

După încheierea procesului de ratificare şi intrarea în vigoare a tratatului, candidatul devine stat membru.

În cazul României, Tratatul de aderare a fost semnat în anul 2005, iar aderarea s-a produs la 1 ianuarie 2007. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

treaty of accession

The Treaty of accession is signed once accession negotiations have come to a close. Accession is not however automatic as the Treaty has to be ratified by the Member States and the candidate countries. The Treaty enters into force after ratification on a date that has been previously determined, setting out the conditions and arrangements regarding accession, including the rights and obligations of the new Member States as well as adaptations to the EU institutions. (europa.eu)

Variant: *accession treaty*.

traité d'adhésion

Le traité d'adhésion est signé lorsque les négociations d'adhésion sont achevées. L'adhésion n'est pas automatique puisque le traité doit être ratifié par les États membres et par les pays candidats. Le traité entre en vigueur à l'issue du processus de ratification à la date fixée ; il détermine les conditions et les modalités relatifs à l'adhésion, y compris les droits et obligations des nouveaux États membres et les adaptations des institutions européennes. (europa.eu)

tratatele constitutive

Tratatele constitutive reprezintă tratatele de constituire a Uniunii Europene şi a Comunităţilor Europene, rezultate ale conferinţelor interguvernamentale ale statelor membre : Tratatul

de la Paris (1951), prin care a fost creată Comunitatea Cărbunelui şi a Oţelului, Tratatul de la Roma (1957) de constituire a EURATOM şi a Comunităţii Economice Europene, Actul Unic European (1986), de constituire a Pieţei unice, Tratatul de la Maastricht (1992), de înfiinţare a Uniunii Europene, Tratatul de la Amsterdam (1997), care aduce modificări în domeniul politicii externe şi de securitate comună, al cooperării, precum şi al afacerilor interne şi justiţiei, Tratatul de la Nisa (2001), pentru reforma sistemului decizional al Uniunii Europene şi pentru pregătirea extinderii, şi, dacă va fi ratificat, Tratatul de la Lisabona (2007).

Aceste tratate au suferit modificări de fiecare dată când au avut loc extinderi ale Uniunii Europene: 1973 (Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie), 1981 (Grecia), 1986 (Spania şi Portugalia), 1995 (Austria, Finlanda şi Suedia), 2004 (Cehia, Cipru, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Slovacia şi Slovenia) şi 2007 (Bulgaria şi România). (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

founding treaties

The establishment of the first „Community", the European Coal and Steel Community (ECSC), was the starting point for over fifty years of European treaty-making. From 1951 (ECSC Treaty) to 2001 (Treaty of Nice), no fewer than sixteen treaties were signed. This series of treaties did far more than simply amend the original text: new treaties were born and gradually extended the family.

Here is the list of the main treaties: the Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC), signed in Paris in 1951 (it expired on 23 July 2002); the Treaty establishing the European Economic Community (EEC), signed in Rome in 1957; the Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM), signed in Rome in 1957; the Single European Act (SEA), signed in Luxembourg in 1986; the Treaty on European Union (TEU), signed in Maastricht in 1992; the Treaty of Amsterdam, signed on 2 October 1997; the Treaty of Nice, signed on 26 February 2001; and if ratified, the Lisbon Treaty (2007).

All these treaties have been amended on a number of occasions, in particular at the time of accession of new Member States in 1973 (Denmark, Ireland and the United Kingdom), in 1981 (Greece), in 1986 (Spain and Portugal), in 1995 (Austria, Finland and Sweden), in 2004 (the Czech Republic, Cyprus, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, Slovakia and Slovenia), and in 2007 (Bulgaria, Romania). (europa.eu)

traités constitutifs

La création de la première „Communauté", la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) a marqué le point de départ de plus de cinquante ans d'élaboration de traités européens. De 1951 (Traité CECA) à 2001 (Traité de Nice), pas moins de seize traités ont été signés. Ces traités successifs ne se sont pas contentés de modifier le texte originaire mais ont donné naissance à d'autres textes qui sont venus se combiner avec celui-ci.

Voici la liste des principaux traités: le Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA), signé à Paris en 1951 (il a expiré le 23 juillet 2002); le Traité instituant la Communauté économique européenne (CEE), signé à Rome en

1957 ; le Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (EURATOM), signé à Rome en 1957 ; l'Acte unique européen (AUE), signé à Luxembourg en 1986 ; le Traité sur l'Union européenne (TUE), signé à Maastricht en 1992 ; le Traité d'Amsterdam, signé le 2 octobre 1997 ; le Traité de Nice, signé le 26 février 2001 ; et, s'il va être ratifié, le Traité de Lisbonne, signé en décembre 2007.

Tous ces traités ont été modifiés à plusieurs reprises, notamment lors de l'adhésion de nouveaux États membres en 1973 (le Danemark, l'Irlande et le Royaume-Uni), en 1981 (la Grèce), en 1986 (l'Espagne et la Portugal), en 1995 (l'Autriche, la Finlande et la Suède), en 2004 (la République tchèque, Chypre, l'Estonie, la Hongrie, la Lettonie, la Lituanie, Malte, la Pologne, la Slovaquie et la Slovénie) et en 2007 (la Bulgarie et la Roumanie). (europa.eu)

Tratatul Comunităţii Europene

Vezi *Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma)*

European Community Treaty

See *Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome)*

Traité de la Communauté européenne

Voir *Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome)*

Tratatul de fuziune

Vezi *Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune)*

Merger Treaty

See *Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty)*

Traité de fusion

Voir *Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion)*

Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene (TCEE; TCE; Tratatul de la Roma)

Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (Tratatul de la Roma) se referă la tratatul prin care a fost instituită Comunitatea Economică Europeană (CEE) şi a fost semnat de şase state (Franţa, R.F. Germania, Italia, Belgia, Olanda şi Luxembourg) la 25 martie 1957. Iniţial, numele complet era Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene. Tratatul de la Maastricht l-a amendat, eliminând, printre alte lucruri, cuvântul *Economice* atât din numele comunităţii, cât şi al tratatului. Din acest motiv este denumit de cele mai multe ori Tratatul de instituire a Comunităţii Europene sau Tratatul CE.

În aceaşi zi a mai fost semnat un tratat care instituia Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (CEEA, EURATOM): cele două tratate, împreună cu Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului, care a expirat în 2002, au devenit Tratatele de la Roma. Atât Tratatul de la Roma, cât şi Tratatul CEEA au intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958.

Tratatul iniţial a fost modificat de toate tratatele ulterioare; Tratatul de la Nisa a încercat să consolideze toate tratatele într-un singur document, dar Tratatul CE a rămas o secţiune de sine stătătoare în cadrul acestuia. Inclusiv Tratatul de la Lisabona menţine o formă modificată a Tratatului Comunităţii Europene sub denumirea Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene.

CEE fiind cea mai importantă dintre Comunităţile Europene, Tratatul său, încheiat pentru o perioadă nedeterminată, stabileşte drept obiective principale ale noii organizaţii crearea unei pieţe comune şi armonizarea progresivă a politicilor economice ale statelor membre care să ducă la dezvoltarea economică a ansamblului Comunităţii. Piaţa comună comportă câteva caracteristici definitorii: o uniune vamală între ţările membre, introducerea celor „patru libertăţi" pe întregul teritoriu comunitar (libera circulaţie a bunurilor, lucrătorilor, serviciilor şi capitalului) şi crearea mai multor politici comune (politica agricolă, politica comercială şi politica în domeniul transporturilor). Evoluţia ulterioară a fenomenului integrării europene a făcut ca obiectivele iniţiale să fie mult depăşite, astfel încât astăzi componenta economică a Uniunii Europene reprezintă doar o parte din complexul edificiu comunitar.

La originea sa stau Conferinţa de la Messina, din 1955, şi raportul elaborat de ministrul de Externe al Belgiei, Paul-Henri Spaak, în 1956. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty; TEC; Treaty of Rome)

The Treaty of Rome, signed by France, West Germany, Italy and Benelux (Belgium, the Netherlands and Luxembourg) on 25 March 1957, established the European Economic Community (EEC) and came into force on 1 January 1958.

The treaty's original full name was renamed by the Treaty of Maastricht to Treaty establishing the European Community (TEC). On the European summit of 22 and 23 June, 2007, it was agreed that both the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community will be amended by a new Reform Treaty to have most provisions of the European Constitution included. The Treaty establishing the European Community will be renamed once again in this process, this time to Treaty on the Functioning of the Union. (en.wikipedia.org)

Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE; Traité de Rome)

Le Traité instituant la communauté européenne, souvent appelé Traité de Rome ou Traité CE, est l'un des deux traités fondamentaux des institutions politiques européennes avec le Traité sur l'Union européenne.
Nommé à l'origine „Traité instituant la Communauté économique européenne", il a constitué l'acte fondateur de la Communauté économique européenne (CEE). Il a été signé le 25 mars 1957 par l'Allemagne, la France, l'Italie et les trois pays du Benelux : la Belgique, le Luxembourg et les Pays-Bas. Il a institué le marché commun et a défini les bases de la politique agricole commune mise en œuvre en 1962. (fr.wikipedia.org)

Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO; Tratatul de la Paris)

Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (Tratatul de la Paris) a fost semnat la 18 aprilie 1951 între Belgia, Franţa, R.F. Germania, Italia, Luxembourg şi Olanda; acesta a instituit Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului, care a devenit ulterior parte a Uniunii Europene. Tratatul a expirat la 23 iulie 2002, după 50 de ani de la intrarea sa în vigoare, funcţiile sale fiind preluate de UE. Toate statele care au aderat ulterior la CEE au aderat şi la CECO. Odată cu apariţia Uniunii Europene, noile state membre aderau simultan la CE, CEEA şi CECO.

Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului, prima dintre cele trei Comunităţi Europene ce au stat la baza edificiului comunitar cunoscut astăzi sub numele „Uniunea Europeană" avea ca obiectiv crearea unor pieţe comune în două sectoare esenţiale în acea vreme pentru dezvoltarea economică industriile carboniferă şi siderurgică pentru a integra astfel Germania în Europa de după al Doilea Război Mondial. Crearea acestor pieţe şi administrarea lor la nivel european constituiau, totodată, o garanţie că Germania nu se putea reînarma.

La originea acestui proiect a stat un plan elaborat de Jean Monnet, pe atunci comisar francez al Planului de modernizare a acestei ţări, la solicitarea ministrului de Externe al Franţei, Robert Schuman. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty; Treaty of Paris)

The Treaty of Paris, signed on 18 April 1951 between Belgium, France, West Germany, Italy, Luxembourg, and the Netherlands established the European Coal and Steel Community (ECSC), which subsequently became part of the European Union. The treaty came into force on 23 July 1952 and expired on 23 July 2002, exactly fifty years after it came into effect.

The treaty was seen as foundational in bringing together Europe in peace after the Second World War. Some of the main enemies during the war were now sharing

production of coal and steel, the keyresources which previously had been central to the war effort. (en.wikipedia.org)

Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA; Traité de Paris)

Le Traité de Paris a été signé le 18 avril 1951 par la République fédérale d'Allemagne (RFA), la Belgique, la France, l'Italie, le Luxembourg et les Pays-Bas pour une durée de 50 ans. Il est entré en vigueur le 23 juillet 1952.

Il organisait la mise en commun de la production et la consommation du charbon et de l'acier entre les 6 pays signataires en instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA).

Ce traité est considéré comme l'un des actes fondateur de l'Union européenne. (fr.wikipedia.org)

Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (TCEEA; Tratatul EURATOM)

Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (EURATOM) a fost semnat la 25 martie 1957, de şase state (Franţa, R.F. Germania, Italia, Belgia, Olanda şi Luxembourg), în aceeaşi zi cu Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene.

Instituţiile EURATOM şi CEE (împreună cu Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului, desfinţată în 2002), au fuzionat în 1967, prin Tratatul de fuziune semnat în 1965, fără ca organizaţiile respective să fuzioneze şi ele.

În timp ce Tratatul de instituire a Comunităţilor Europene a fost revizuit de mai multe ori, substanţa tratatului EURATOM a rămas neschimbată de la ratificarea sa.

Acum 50 de ani, când erau semnate Tratatele de la Roma, atitudinea generală faţă de folosirea paşnică a energiei nucleare era pozitivă. Ameninţarea proliferării tehnologiei nucleare era principala sursă de îngrijorare, de aceea, după al Doilea Război Mondial, în spiritul integrării europene, cele şase state au hotărât să creeze un cadru legal pentru activităţile din domeniul nuclear, având ca scopuri: dezvoltarea folosirii paşnice a energiei nucleare, împiedicarea proliferării armelor nucleare, coordonarea programelor de cercetare ale statelor membre în domeniul folosirii energiei nucleare, precum şi facilitarea şi securitatea furnizării şi folosirii combustibililor nucleari.

După 50 de ani, nevoia de energie şi preţul acesteia au crescut, aprovizionarea nu mai e sigură, iar folosirea surselor de energie tradiţionale este recunoscută drept dezastruoasă pentru mediul înconjurător, ceea ce face ca atitudinea faţă de utilizarea paşnică a energiei nucleare să se schimbe din nou, iar TCEEA să redevină important.

În momentul în care va intra în vigoare, Tratatul de la Lisabona va înlocui toată legislaţia primară anterioară, cu excepţia Tratatului EURATOM. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty)

The EURATOM Treaty was signed in 1957 and entered into force in 1958. Initially instituted to co-ordinate the Member States' research programmes for the peaceful use of nuclear energy, the EURATOM Treaty today helps to pool knowledge, infrastructure and funding of nuclear energy. It ensures the security of atomic energy supply within the framework of a centralised monitoring system. (europa.eu)

Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM)

Le traité a été signé le 25 mars 1957 à Rome et est entré en vigueur le 1er janvier 1958. Initialement créé pour coordonner les programmes de recherche des États en vue d'une utilisation pacifique de l'énergie nucléaire, le Traité EURATOM contribue de nos jours à la mise en commun des connaissances, des infrastructures et du financement de l'énergie nucléaire. Il assure la sécurité de l'approvisionnement en énergie atomique dans le cadre d'un contrôle centralisé. (europa.eu)

Tratatul de instituire a unei Constituții pentru Europa

Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa, denumit neoficial şi *Constituţia europeană* sau *Tratatul constituţional*, a fost semnat la Roma, la data de 29 octombrie 2004. Textul final avea la bază „Proiectul de Tratat Instituind o Constituţie pentru Europa", elaborat de Convenţia europeană, la care au fost efectuate o serie de modificări în conferinţa interguvernamentală premergătoare semnării.

Obiectivul tratatului era crearea unei Europe extinse, mai eficiente, mai democratice şi mai transparente. În momentul intrării sale în vigoare, Constituţia europeană înlocuia Tratatul privind Uniunea Europeană şi Tratatul instituind Comunitatea Europeană.

Printre modificările aduse de Constituţia europeană modului actual de funcţionare a Uniunii Europene şi a instituţiilor sale se numărau: desfiinţarea sistemului celor trei piloni prin includerea în cadrul comunitar a pilonului al doilea (politica externă şi de securitate comună) şi a pilonului al treilea (cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală), recunoaşterea Consiliului European ca instituţie europeană, stabilirea personalităţii juridice a Uniunii Europene etc.

În urma respingerii prin referendum, în Franţa şi în Olanda, în 2005, şi a perioadei de reflecţie de doi ani, pe 23 iunie 2007, şefii de stat sau de guvern, reuniţi în Consiliul European, au decis convocarea unei noi conferinţe interguvernamentale, în vederea elaborării unui tratat de reformă. În decembrie 2007 a fost semnat noul Tratat de la Lisabona, aflat în curs de ratificare, ce înlocuieşte Tratatul Constituţional, recuperând cea mai mare parte a acestuia. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE)

The Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE), commonly referred to as the European Constitution, was an unimplemented international treaty intended to create a constitution for the European Union. It was signed in 2004 by representatives of the Member States of the Union but was subject to ratification by all Member States, two of which subsequently rejected it in referendums. Its main aims were to replace the overlapping set of existing treaties that compose the Union's current informal Constitution, to codify human rights throughout the EU and to streamline decision-making in what is now a 27-member organization.

The TCE was signed in Rome by representatives of the Member States on 29 October 2004, and was in the process of ratification by the Member States when, in 2005, French (29 May) and Dutch (1 June) voters rejected the treaty in referendums.

Following the rejection by referendum in France and the Netherlands in 2005, and the reflection period of two years, on 23 June 2007, the Heads of State or Government, meeting in the European Council, decided convening a new intergovernmental conference, aiming at developing a Reform Treaty. In December 2007 a new Treaty was signed in Lisbon, now in process of ratification. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Traité établissant une Constitution pour l'Europe

Le Traité établissant une Constitution pour l'Europe (aussi appelé Traité de Rome II ou Traité de Rome de 2004), signé à Rome par les chefs d'État et de gouvernement de l'Union européenne le 29 octobre 2004, aurait dû entrer en vigueur à partir du 1er novembre 2006, à condition d'avoir été ratifié auparavant par chacun des vingt-cinq États signataires, ce qui n'a pas été le cas.

Il a été remplacé par un traité modificatif, signé le 13 décembre 2007 par les 27 États membres à Lisbonne (ce texte reprenant 96% – selon l'analyse du *think tank* britannique eurosceptique Openeurope – des dispositions de la Constitution européenne). (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune)

Tratatul de la Bruxelles sau Tratatul de fuziune, semnat la 8 aprilie 1965, a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1967. El a avut drept obiectiv înfiinţarea unor instituţii unice pentru cele trei Comunităţi Europene: Consiliul de Miniştri (organ de decizie) şi Comisia Europeană (organ executiv).

Reamintim că Parlamentul European şi Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene au fost instituţii comune ale Comunităţilor Europene încă de la apariţia acestora. (ro.wikipedia.org ; mie.ro)

Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty)

The Merger Treaty or Brussels Treaty, signed in Brussels on 8 April 1965 and in force since 1 July 1967, first gathered together the organizational structures of the then three European Communities (European Coal and Steel Community, European Economic Community and EURATOM). Its formal name was the Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities.

It created the European Commission and the Council of the European Communities to be the governing bodies for all three institutions, and it also had them share a single budget. This treaty is regarded by some as the real beginning of the modern European Union. The term *European Communities* or *EC* also came into use from this time onward. It was abrogated by Amsterdam Treaty signed in 1997 which comprehended its mantle. (en.wikipedia.org)

Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion)

Signé à Bruxelles le 8 avril 1965, le Traité de fusion institue un Conseil et une Commission uniques pour les trois Communautés européennes : la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA), la Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ou EURATOM) et la Communauté économique européenne (CEE). Il est entré en vigueur le 1er juillet 1967 et vise à rationaliser le fonctionnement des exécutifs communautaires au moyen d'une réduction organique.

Le Traité prévoit une fusion institutionnelle, mais pas une fusion matérielle de pouvoirs : les institutions uniques exercent leurs pouvoirs et compétences dans chaque Communauté et dans les conditions prévues par chaque Traité constitutif. Il ne règle pas la question du siège des institutions communautaires. (ena.lu)

Tratatul de la Amsterdam

Vezi *Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe*

Treaty of Amsterdam

See *Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts*

Traité d'Amsterdam

Voir *Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certaines actes connexes*

Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe

Tratatul de la Amsterdam este rezultatul conferinţei interguvernamentale lansate la Consiliul European de la Torino, în martie 1996, şi a fost adoptat de Consiliul European de la Amsterdam, din 16-17 iunie 1997. A fost apoi semnat pe 2 octombrie 1997 şi a intrat în vigoare pe 1 mai 1999, după ce a fost ratificat de cele 15 state membre ale Uniunii Europene de la vremea respectivă.

Prin Tratatul de la Amsterdam se înţelege întregul ansamblu de norme din dreptul comunitar primar, adică Tratatele originare (cele de la Paris şi Roma) cu modificările aduse pe parcursul celor peste 40 de ani de existenţă a Comunităţilor Europene, plus Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Maastricht), de asemenea cu modificările ce i-au fost aduse la Amsterdam. Cu alte cuvinte, Tratatul de la Amsterdam include atât TUE, cât şi TCE. În plus, faptul că ratificarea modificărilor aduse de CIG celor două Tratate menţionate a avut loc „în bloc" întăreşte imaginea unui tot unitar al acestora.

Modificările constau în crearea unei politici comunitare de ocupare a forţei de muncă, comunitarizarea (transferarea în primul pilon) a câtorva dintre domeniile care aparţineau, prin Tratatul de la Maastricht, pilonului al treilea (justiţie şi afaceri interne), reforma politicii externe şi de securitate comună (PESC), extinderea votului în majoritate calificată, sporirea puterilor Parlamentului European, precum şi posibilitatea unei cooperări mai strânse între statele membre.

Tratatul de la Amsterdam se înscrie în seria tratatelor ce au reformat UE şi au consolidat Tratatele constitutive (CEE, CEEA şi CECO), el fiind situat între cel de la Maastricht (1992) şi cel de la Nisa (2000). (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts

The Treaty of Amsterdam is the result of the Intergovernmental Conference launched at the Turin European Council on 29 March 1996. It was adopted at the Amsterdam European Council on 16 and 17 June 1997 and signed on 2 October 1997 by the Foreign Ministers of the fifteen Member States. It entered into force on 1 May 1999 (the first day of the second month following ratification by the last Member State) after ratification by all the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

From the legal point of view, the Treaty amends certain provisions of the EU Treaty, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts, creating a Community employment policy, transferring to the Communities some of the areas in the field of justice and home affairs (JHA), reforming the common foreign and security policy (CFSP), extending qualified-majority voting and enabling closer co-operation between Member States. It does not replace the other Treaties ; rather, it stands alongside them. (europa.eu)

Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes

Le Traité d'Amsterdam est le résultat de la Conférence intergouvernementale lancée le 29 mars 1996 lors du Conseil européen de Turin. Il a été adopté au Conseil européen d'Amsterdam (16 et 17 juin 1997), puis signé le 2 octobre 1997 par les ministres des Affaires Étrangères des quinze États membres. Il est entré en vigueur le 1er mai 1999 (le premier jour du deuxième mois suivant la ratification du dernier État membre) après avoir été ratifié par tous les États membres, conformément à leurs règles constitutionnelles respectives.

Sur le plan juridique, le Traité d'Amsterdam modifie certaines dispositions du Traité sur l'Union européenne, des Traités instituant les Communautés européennes et de quelques actes connexes avec, notamment : la création d'une politique communautaire de l'emploi, la communautarisation d'une partie des matières du domaine de la justice et des affaires intérieures (JAI), la réforme de la politique européenne de sécurité commune (PESC), l'extension du vote à la majorité qualifiée, l'accroissement des pouvoirs du Parlement européen ainsi que la possibilité de coopérations plus étroites entre les États membres. Le Traité d'Amsterdam ne se substitue pas aux autres traités mais s'y ajoute. (europa.eu)

Tratatul de la Lisabona

Vezi *Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene*

Treaty of Lisbon

See *Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community*

Traité de Lisbonne

Voir *Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne*

Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene

La cererea Consiliului European din iunie 2007, Conferinţa Interguvernamentală (CIG) din 2007 a elaborat un nou tratat (Tratat de reformă) care să permită Uniunii Europene să facă faţă provocărilor secolului XXI şi să-şi fructifice întregul potenţial. Acest tratat se concentrează asupra nevoilor Uniunii Europene de modernizare şi reformă.

Principalele sale obiective sunt: un grad mai mare de democraţie, răspunzând aşteptărilor cetăţenilor europeni legate de standarde mai înalte de responsabilitate, deschidere, transparenţă şi participare; mai multă eficienţă şi întărirea capacităţii de a oferi răspunsuri la problemele globale cum ar fi schimbările climatice, securitatea şi dezvoltarea durabilă.

Cele mai importante prevederi ale tratatului sunt următoarele: instituirea personalităţii juridice a Uniunii Europene; transformarea funcţiei de preşedinte al Consiliului European în una permanentă de „Preşedinte al Uniunii", cu un mandat de doi ani şi jumătate; înfiinţarea funcţiei de ministru de Externe al Uniunii, cu numele oficial Înalt Reprezentant al Uniunii pentru politica comună externă şi de securitate; reducerea numărului de comisari şi modificarea modalităţii de vot în cadrul Consiliului.

Mai precis, Tratatul va pune la dispoziţia Uniunii cadrul legal şi instrumentele juridice necesare pentru a face faţă provocărilor viitoare şi pentru a răspunde aşteptărilor cetăţenilor creând o Europă mai democratică şi mai transparentă, unde Parlamentul European şi parlamentele naţionale se bucură de un rol consolidat, în care cetăţenii au mai multe şanse de a fi ascultaţi şi care defineşte mai clar ce trebuie făcut la nivel european şi naţional şi de către cine. Se consolidează rolul Parlamentului European (ai cărui membri sunt aleşi direct de cetăţenii Uniunii Europene): acesta va avea noi atribuţii privind legislaţia, bugetul Uniunii Europene şi acordurile internaţionale. Prin faptul că se va recurge mai des la procedura de codecizie în cadrul elaborării politicilor europene, Parlamentul European se va afla pe o poziţie de egalitate cu Consiliul, ce reprezintă statele membre, în ceea ce priveşte adoptarea celei mai mari părţi a legislaţiei Uniunii Europene. Se stabileşte o mai mare implicare a parlamentelor naţionale în procesul decizional al Uniunii Europene: parlamentele naţionale vor participa într-o măsură mai mare la activităţile Uniunii Europene, în special datorită unui nou mecanism care le permite să se asigure că ea intervine numai atunci când se pot obţine rezultate mai bune la nivel comunitar (principiul subsidiarităţii). Alături de rolul consolidat al Parlamentului European, implicarea parlamentelor naţionale va conduce la consolidarea caracterului democratic şi la creşterea legitimităţii acţiunilor Uniunii. UE va deveni o voce mai puternică pentru cetăţeni: datorită iniţiativei cetăţenilor, un milion de cetăţeni din diferite state membre vor putea cere Comisiei să prezinte noi propuneri politice. În plus, relaţia dintre statele membre şi Uniunea Europeană va deveni mai clară odată cu clasificarea competenţelor. Nu în ultimul rând, Tratatul de la Lisabona recunoaşte explicit, pentru prima dată, posibilitatea ca un stat membru să se retragă din Uniune.

În ceea ce priveşte sistemul decizional, se preconizează o Europă mai eficientă, cu metode de lucru şi reguli de vot simplificate, cu instituţii eficiente şi moderne pentru o Uniune Europeană cu 27 de membri, capabilă să acţioneze mai bine în domenii de prioritate majoră pentru Uniunea de astăzi.

În acest sens, votul cu majoritate calificată din Consiliu va fi extins la noi domenii politice, astfel încât procesul decizional să se desfăşoare mai rapid şi mai eficient. Începând din 2014, calcularea majorităţii calificate se va baza pe sistemul dublei majorităţi, a statelor membre şi a populaţiei, reflectând astfel dubla legitimitate a Uniunii. Dubla majoritate se obţine atunci când o decizie este luată prin votul a 55% din statele membre, reprezentând cel puţin 65% din populaţia Uniunii.

Cadrul instituţional se doreşte mai stabil şi mai eficient: Tratatul de la Lisabona creează funcţia de preşedinte al Consiliului European, ales pentru un mandat de doi ani

şi jumătate, introduce o legătură directă între alegerea preşedintelui Comisiei şi rezultatele alegerilor europene, prevede noi dispoziţii referitoare la viitoarea structură a Parlamentului European şi la reducerea numărului de comisari şi include reguli clare privind cooperarea consolidată, precum şi dispoziţiile financiare.

Tratatul de la Lisabona ameliorează capacitatea Uniunii Europene de a acţiona în diverse domenii de prioritate majoră pentru Uniunea de azi şi pentru cetăţenii săi, precum libertatea, securitatea şi justiţia (combaterea terorismului sau lupta împotriva criminalităţii). Într-o anumită măsură, Tratatul se referă şi la alte domenii, printre care politica energetică, sănătatea publică, schimbările climatice, serviciile de interes general, cercetare, spaţiu, coeziunea teritorială, politica comercială, ajutorul umanitar, sport, turism şi cooperarea administrativă. Tratatul de la Lisabona promoveaza Europa drepturilor, valorilor, libertăţii, solidarităţii şi siguranţei, precum şi valorile fundamentale ale Uniunii, introduce Carta drepturilor fundamentale în dreptul primar european, prevede noi mecanisme de solidaritate şi asigură o mai bună protecţie a cetăţenilor europeni. Tratatul de la Lisabona specifică şi consolidează valorile şi obiectivele care stau la baza Uniunii. Aceste valori sunt menite să servească drept punct de referinţă pentru cetăţenii europeni şi să arate ce anume are de oferit Europa partenerilor săi din întreaga lume. În privinţa drepturilor cetăţenilor şi a Cartei drepturilor fundamentale, Tratatul de la Lisabona menţine drepturile existente şi introduce altele noi. În mod special, garantează libertăţile şi principiile înscrise în Carta drepturilor fundamentale şi conferă dispoziţiilor sale forţă juridică obligatorie. Se referă la drepturi civile, politice, economice şi sociale.

Tratatul de la Lisabona menţine şi consolidează cele „patru libertăţi", precum şi libertatea politică, economică şi socială a cetăţenilor europeni.

Tratatul de la Lisabona prevede faptul că Uniunea şi statele membre acţionează împreună într-un spirit de solidaritate în cazul în care un stat membru este ţinta unui atac terorist sau victima unui dezastru natural ori provocat de mâna omului. De asemenea, se subliniază solidaritatea în domeniul energiei.

Uniunea va beneficia de o capacitate extinsă de acţiune în materie de libertate, securitate şi justiţie, ceea ce va aduce avantaje directe în ceea ce priveşte capacitatea Uniunii de a lupta împotriva criminalităţii şi terorismului. Noile prevederi în materie de protecţie civilă, ajutor umanitar şi sănătate publică au, de asemenea, obiectivul de a întări capacitatea Uniunii de a răspunde la ameninţările la adresa securităţii cetăţenilor europeni.

În ce priveşte rolul Europei în lume, Tratatul de la Lisabona o consideră un actor important pe scena internaţională, instrumentele de politică externă de care dispune Europa fiind regrupate atât în ceea ce priveşte elaborarea, cât şi adoptarea noilor politici. Tratatul de la Lisabona va oferi Europei o voce mai clară în relaţiile cu partenerii săi din întreaga lume. Va utiliza forţa dobândită de Europa în domeniile economic, umanitar, politic şi diplomatic pentru a promova interesele şi valorile europene pe plan mondial, respectând, în acelaşi timp, interesele specifice ale statelor membre în domeniul afacerilor externe.

Numirea unui Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate, care va fi şi unul din vicepreşedinţii Comisiei, va creşte impactul, coerenţa şi vizibilitatea acţiunii externe a Uniunii Europene.

Noul Serviciu european pentru acţiune externă îi va oferi Înaltului Reprezentant sprijinul necesar.

Uniunea va avea o personalitate juridică unică, întărindu-i puterea de negociere şi determinând-o să fie mai eficientă pe plan mondial şi un partener mai vizibil pentru statele terţe şi organizaţiile internaţionale.

Progresele în domeniul politicii europene de securitate şi apărare vor menţine unele modalităţi decizionale specifice, facilitând totodată o cooperare consolidată în cadrul unui grup mai mic de state membre.

Regulile stabilite în Tratatul de la Nisa rămân însă în vigoare până în 2014.

Textul final al Tratatului elaborat de CIG a fost aprobat în cursul Consiliul European informal de la Lisabona (18-19 octombrie) şi semnat de statele membre pe 13 decembrie 2007. Semnarea tratatului este urmată de procesul de ratificare în toate cele 27 de ţări. În acest moment, 24 de state au ratificat Tratatul, în Irlanda se va organiza un nou referendum dupa cel negativ din anul 2008, iar Republica Cehă şi Polonia vor încheia şi ele procesul de ratificare până la noul referendum din Irlanda.

Tratatul de la Lisabona elimină din Tratatul Constituţional: simbolistica Uniunii Europene (drapel, imn etc.), ceea ce nu înseamnă că statele membre sunt obligate să elimine utilizarea lor, ci doar că nu sunt obligate să le folosească; familia de cuvinte *constituţie*, *constituţional*, *constituţionalizare* etc., ceea ce nu anulează hotărârile Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene şi ale unor tribunale constituţionale naţionale care stabileau că Tratatele UE au valoare constituţională; supremaţia explicită a dreptului comunitar asupra celui naţional, ceea ce nu înseamnă că eliminarea acestei fraze este şi efectivă, deoarece rămân valabile hotărârile CEJ care statuau această ierarhie; nu se păstrează fraza în care se spunea că UE este formată din state şi popoarele acestora, dar se acordă o însemnătate atât de mare popoarelor, încât ele devin cu adevărat factorul determinant al procesului decizional. Se păstrează: personalitatea juridică a Uniunii Europene; dispariţia pilonilor şi a Comunităţilor Europene; conţinutul de fond al Tratatului Constituţional, cu excepţia celor de mai sus; creşte rolul Uniunii Europene în lume, prin personalitatea juridică acordată acesteia, dar şi prin crearea funcţiei de ministru european de Externe şi organizarea serviciului european de externe; creşte securitatea internă a Uniunii Europene prin instituţionalizarea spaţiului de libertate, securitate şi justiţie, dar şi a cooperării structurale în materie de apărare, ceea ce pune bazele unei apărări comune la nivelul UE; creşte gradul de democraţie în UE, prin includerea în Tratat a Cartei drepturilor fundamentale în UE, dar şi prin asocierea Parlamentului European la luarea tuturor deciziilor; creşte eficienţa decizională a Uniunii Europene, prin simplificarea procedurilor; creşte vizibilitatea Uniunii Europene, înăuntrul şi în afara sa.

Desigur, Tratatul de la Lisabona are o geometrie variabilă excesivă, ceea ce-l face dificil, deci mai puţin transparent decât se dorea la începutul procesului, atât prin Declaraţia 23 de la Nisa, cât şi prin Declaraţia de la Laeken, din 2001. Cele nu mai puţin de 36 de protocoale şi 63 de declaraţii sunt tot atâtea excepţii de la aplicarea Tratatelor şi, desigur, fac Tratele greu de înţeles de către cetăţeni. Din acest punct de vedere, putem afirma cu seninătate că exigenţa transparenţei Tratatelor UE nu a fost respectată. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community

At the request of the European Council in June 2007, the Intergovernmental Conference (IGC) 2007 drew up a new Reform Treaty to enable the EU to face the challenges of the twenty first century and realize its true potential. This Treaty focuses on the EU's need for modernisation and reform. Its main objectives are to make the EU : more democratic, meeting the European citizens' expectations for high standards of accountability, openness, transparency and participation ; more efficient and able to tackle today's global challenges such as climate change, security and sustainable development.

The final text of the Treaty drawn up by the ICG was approved during the informal European Council in Lisbon on 18-19 October and was signed by the Member States on 13 December 2007. The signature of the Treaty will be followed by the ratification process in all 27 countries. It is hoped that the new Treaty will come into force before the next European Parliament elections in June 2009. (europa.eu)

Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne

À la demande du Conseil européen de juin 2007, la conférence intergouvernementale (CIG) de 2007 a élaboré un nouveau traité modificatif afin de permettre à l'UE de faire face aux enjeux du XXIème siècle et de tirer pleinement parti de ses atouts. Ce traité met l'accent sur le besoin de modernisation et de réforme de l'UE. Il vise avant tout : à rendre l'UE plus démocratique, en répondant aux attentes des citoyens européens en matière de responsabilité, d'ouverture, de transparence et de participation ; à renforcer l'efficacité de l'UE et sa capacité de faire face aux enjeux mondiaux actuels, tels que le changement climatique, la sécurité et le développement durable.

Le texte final du traité élaboré par la CIG a été approuvé lors du Conseil européen informel qui s'est déroulé à Lisbonne les 18 et 19 octobre ; il a été signé par les États membres le 13 décembre 2007. La signature du traité marquera le lancement du processus de ratification dans les 27 États membres. Le nouveau traité devrait, selon toute espérance, entrer en vigueur avant les prochaines élections du Parlement européen en juin 2009. (europa.eu)

Tratatul de la Maastricht

Vezi *Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE ; Tratatul de la Maastricht)*

Maastricht Treaty

See *Treaty on European Union (TEU ; Treaty of Maastricht)*

Traité de Maastricht

Voir *Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht)*

Tratatul de la Nisa

Vezi *Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe*

Treaty of Nice

See *Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts*

Traité de Nice

Voir *Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes*

Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe

Tratatul de la Nisa a fost adoptat la Consiliul European de la Nisa, din decembrie 2000, şi semnat pe 26 februarie 2001. A intrat în vigoare pe 1 februarie 2003.

Conferinţa interguvernamentală (CIG) care a avut drept rezultat elaborarea Tratatului de la Nisa a început în februarie 2000 şi a avut drept scop armonizarea modului de funcţionare a instituţiilor europene înainte de aderarea altor state.

Tratatul de la Nisa a deschis calea reformei instituţionale necesare extinderii către estul şi sudul Europei. O parte dintre prevederile sale au fost adaptate de Tratatele de aderare semnate la Atena în aprilie 2003 şi intrate în vigoare pe 1 mai 2004, prin care apăreau zece noi state membre ale Uniunii Europene (Republica Cehă, Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Slovacia, Slovenia, Ungaria), şi cele din aprilie 2005, semnate la Luxembourg şi intrate în vigoare la 1 ianuarie 2007, prin care alte două state deveneau membre ale UE (Bulgaria şi România).

Principalele modificări aduse de Tratatul de la Nisa sunt legate de componenţa Comisiei Europene, extinderea votului în majoritate calificată, un nou sistem de ponderare a voturilor în Consiliu şi un mecanism de cooperare consolidată mai flexibil.

La textul tratatului a fost anexată o declaraţie privind viitorul Uniunii, prin care se stabilesc etapele ce trebuie urmate pentru aprofundarea reformelor instituţionale.

Tratatul de la Nisa a fost contestat încă de la început din cauza reformelor modeste pe care le-a realizat. Dovada o constituie faptul că, încă din primavara anului 2000, statele membre şi instituţiile Uniunii Europene s-au lansat într-o dezbatere paralelă referitoare la viitorul Europei declanşată de discursul ministrului german de Externe din vremea aceea, Fischer, rostit în primăvara aceluiaşi an, la Universitatea Humboldt din Berlin. Reformele radicale prevăzute în respectivul discurs, precum şi seriozitatea cu care actorii europeni statali şi nonstatali din UE au răspuns provocării lansate au „umbrit" lucrările CIG-2000 pentru reforma Tratatelor şi au redus din ambiţiile sale.

Un lucru este cert : că, atunci când Tratatul de la Nisa a fost ratificat, exista deja o schiţă a noului Tratat UE, cunoscut ca Tratatul Constituţional. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts

Adopted at the Nice European Council in December 2000, and signed on 26 February 2001, the Treaty of Nice entered into force on 1 February 2003.

It is the result of the Intergovernmental Conference (IGC) that began in February 2000, the objective of which was to gear the working of the European institutions before the arrival of new Member States.

The Treaty of Nice opened the way to the institutional reform needed for the EU enlargement with the accession of countries from eastern and southern Europe. Some of the provisions it contains were adapted by the Accession Treaty, which was signed in Athens in April 2003 and entered into force on the day of enlargement, 1 May 2004.

The main changes made by the Treaty of Nice relate to limiting the size and composition of the Commission, extending qualified majority voting, a new weighting of votes within the Council and making the strengthened co-operation arrangements more flexible.

The Declaration on the Future of the Union, annexed to the Treaty, sets out the next steps to be taken to deepen the institutional reforms and to make sure that the Treaty of Nice is just one stage in this process.

The European Constitution, which is currently being ratified, completes the process of reforming the Union. When the Treaty establishing a Constitution for Europe enters into force, it will repeal and replace the Treaty of Nice. (europa.eu)

Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes

Adopté à l'issue du Conseil européen de Nice en décembre 2000 et signé le 26 février 2001, le Traité de Nice est entré en vigueur le 1er février 2003.

Il est le résultat de la Conférence intergouvernementale (CIG) ouverte en février 2000 et dont l'objet était l'adaptation du fonctionnement des institutions européennes avant l'arrivée de nouveaux États membres.

Le Traité de Nice a ainsi ouvert la voie à la réforme institutionnelle nécessaire à l'élargissement de l'Union européenne aux pays de l'Est et du Sud de l'Europe. Certaines de ses dispositions ont été adaptées par le Traité d'adhésion des dix nouveaux États membres, signé en avril 2003 à Athènes, et le Traité de Luxembourg sur l'adhésion de la Roumanie et la Bulgarie, signé en avril 2005. Depuis le 1er janvier 2007, date du dernier élargissement, l'Union est donc fondée sur les Traités UE et CE tels que modifiés en dernier lieu par les Traités de Nice, Athènes et Luxembourg.

Les principaux changements apportés par le Traité de Nice concernent la limitation de la taille et la composition de la Commission, l'extension du vote à la majorité

qualifiée, une nouvelle pondération des voix au sein du Conseil et l'assouplissement du dispositif des coopérations renforcées. La „Déclaration sur l'avenir de l'Union", annexée au traité, fixe les prochaines étapes à suivre pour approfondir les réformes institutionnelles et faire en sorte que le Traité de Nice ne soit qu'une étape de ce processus. (europa.eu)

Tratatul de la Paris

Vezi *Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO ; Tratatul de la Paris)*

Treaty of Paris

See *Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty ; Treaty of Paris)*

Traité de Paris

Voir *Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris)*

Tratatul de la Roma

Vezi *Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma)* ; *Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA ; Tratatul EURATOM)*

Treaty of Rome

See *Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome)* ; *Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty)*

Traité de Rome

Voir *Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome)* ; *Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM)*

Tratatul de la Westfalia

Tratatul de la Westfalia (1648) a încheiat Războiul de 30 de ani şi a instituit principiile statului-naţiune (definit pe o bază teritorială şi caracterizat de suveranitate în privinţa

treburilor interne), înţeles ca formă de organizare politică ce a devenit în scurt timp principalul actor recunoscut de sistemul internaţional şi a cărui superioritate structurală nu a fost contestată decât începând cu secolul XX. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Treaty of Westphalia

The Treaty of Westphalia (1648) ended the Thirty Years War, and set up the principle of the nation-state defined on a territorial basis and characterized by sovereignty in what regards the internal issues, a form of political organization that soon become the main actor recognized by the international system and whose structural superiority was not contested until the twentieth century. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

Traité de Westphalie

Le Traité de Westphalie (1648) a mis fin à la Guerre de 30 ans et a institué les principes de l'État-nation, défini sur une base territoriale et caractérisé par la souveraineté dans les questions internes, forme d'organisation politique qui est rapidement devenue le principal acteur reconnu par le système international, avec une supériorité structurelle qui n'a pas été contesté que dès le début du XXème siècle. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Tratatul de Reformă

Vezi *Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene*

Reform Treaty

See *Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community*

Traité modificatif

Voir *Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne*

Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene

Tratatul de la Lisabona cuprinde, alături de Tratatul Uniunii Europene, un alt document numit Tratatul privind funcţionarea UE. Este vorba despre fostul Tratat CE modificat şi reformat în urma conferinţei interguvernamentale 2007. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty on the Functioning of the European Union

Treaty of Lisbon includes, along with the Treaty on European Union, another document called the Treaty on the Functioning of the European Union. This is the former EC Treaty changed and reformed following the 2007 Intergovernmental Conference. (Translated from Romanian by Daniela Răpan)

Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne

Le Traité de Lisbonne comprend, en même temps que le Traité sur l'Union Européenne, un autre document appelé le Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne. Il s'agit de l'ancien Traité CE modifié et réformé après la Conférence intergouvernementale de 2007. (Traduit du roumain par Daniela Răpan)

Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE; Tratatul de la Maastricht)

Tratatul privind Uniunea Europeană a fost semnat de Consiliul European la 7 februarie 1992 în localitatea olandeză Maastricht, reprezentând până atunci cea mai profundă schimbare a tratatelor de la înfiinţarea Comunităţii Europene. Acest tratat a pus bazele Uniunii Europene. Din cauza unor probleme apărute în procesul de ratificare (în Danemarca a fost nevoie de un al doilea referendum, în Germania s-a înaintat o excepţie de neconstituţionalitate împotriva acordului parlamentar dat tratatului), Tratatul UE a intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993. Tratatul UE este considerat o nouă treaptă în „procesul de creare a unei uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele Europei".

Pe lângă o serie de modificări aduse Tratatului CE şi Tratatului EURATOM, acest document este şi actul constitutiv al Uniunii Europene. Acesta a fost un prim pas pe calea adoptării unei Constituţii definitive a Uniunii Europene, care va înlocui la un moment dat toate tratatele europene.

Prin TUE a fost înfiinţată Uniunea Europeană şi s-a stabilit un program ambiţios vizând realizarea Uniunii Economice şi Monetare (cu termen 1 ianuarie 1999), crearea unor noi politici comunitare, introducerea cetăţeniei europene, crearea politicii externe şi de securitate comune (PESC), introducerea în câmpul cooperării comunitare a domeniilor justiţiei şi afacerilor interne (JAI).

TUE a adăugat dimensiunii economice a Comunităţilor pe cea politică, a Uniunii, transformând arhitectura europeană după cum urmează: un pilon economic reprezentat de CE, CEEA şi CECO, care va constitui dimensiunea de integrare a Uniunii Europene şi va fi comunitarizat; doi piloni politici reprezentaţi de PESC şi JAI, care vor constitui dimensiunea de politică externă, respectiv internă ale Uniunii Europene, vor fi interguvernamentali şi vor utiliza metoda cooperării.

Odată cu apariţia Uniunii Europene nu dispar Comunităţile Economice (CE, CEEA, CECO), deoarece UE nu le substituie, ci adaugă acestora cele două dimensiuni politice altfel spus, le completează în plan politic. Instituţiile comune ale celor trei Comunităţi, devin comune şi pentru UE, iar un stat care aderă la cele trei Comunităţi aderă simultan şi la PESC şi JAI, deci la UE.

Doar Tratatul de la Lisabona din 2007 va unifica Comunităţile cu Uniunea, astfel încât, dacă va fi ratificat, va dispărea, din punct de vedere juridic, Comunitatea Europeană şi va apărea, ca subiect de drept internaţional, UE.

TUE marchează trecerea de la Comunităţi economice la o Uniune politică, adică materializarea proiectului european aşa cum era văzut la originea sa, ca un proiect politic realizat prin mijloace economice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Treaty on European Union (TEU; Maastricht Treaty)

TEU represents a new stage in European integration since it opens the way to political integration. It creates a European Union consisting of three pillars : the European Communities, Common Foreign and Security Policy (CFSP), and police and judicial co-operation in criminal matters (JHA). The Treaty introduces the concept of *European citizenship*, reinforces the powers of the European Parliament and launches Economic and Monetary Union (EMU). Besides, the EEC becomes the European Community (EC). (europa.eu)

Traité sur l'Union européenne (TUE; Traité de Maastricht)

TUE est le Traité constitutif de l'Union européenne. Il affirme les objectifs de l'Union, définit les trois „piliers" de son action et donne un cadre institutionnel au Conseil européen ainsi qu'à la procédure de coopération renforcée. Les autres institutions et règles communautaires relèvent du Traité instituant la Communauté européenne ou Traité de Rome.

Le Traité sur l'Union européenne (TUE) marque une nouvelle étape dans l'intégration européenne puisqu'il permet le lancement de l'intégration politique. Il crée une Union européenne qui comporte de trois piliers : les Communautés européennes, la Politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et la coopération policière et judiciaire en matière pénale (JAI). Le traité institue une citoyenneté européenne, renforce les pouvoirs du Parlement européen et lance l'union économique et monétaire (UEM). Par ailleurs, la CEE devient la Communauté européenne (CE). (europa.eu)

Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI)

Tribunalul de Primă Instanţă a fost înfiinţat în 1989, cu scopul de a consolida garanţiile judiciare acordate persoanelor fizice prin instaurarea unui al doilea nivel al autorităţii judiciare, permiţând astfel Curţii de Justiţie să se concentreze asupra atribuţiei sale de bază, interpretarea uniformă a legislaţiei comunitare.

Curtea de Primă Instanţă sau Tribunalul de Primă Instanţă (TPI) nu este independentă de CJCE, ci este parte a acesteia. Articolul 168.A TCE spune că „se adaugă Curţii de Justiţie a Comunităţii Europene o altă Curte, însărcinată să cunoască, într-o primă instanţă, anumite categorii de probleme cu care se confruntă CJCE". TPI a apărut prin AUE, care adaugă articolul 168.A la TCE şi, respectiv, Decizia Consiliului din 24 octombrie 1988. Crearea TPI presupunea introducerea unei instanţe duble, cu un dublu obiectiv : îmbunătăţirea protecţiei juridice, în special a dreptului la apărare ; reducerea volumului

de muncă al Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene, care se poate, astfel, concentra asupra activităţii sale principale de a veghea asupra interpretării uniforme a dreptului comunitar.

Tribunalul de Primă Instanţă este competent să instrumenteze: acţiuni în anulare, introduse de persoane fizice sau juridice împotriva actelor instituţiilor comunitare (acte adresate acestor persoane sau care le privesc în mod direct şi individual) sau împotriva abţinerii acestor instituţii de a da o decizie; acţiuni introduse de statele membre împotriva Comisiei, acţiuni introduse de statele membre împotriva Consiliului cu privire la actele adoptate în domeniul ajutoarelor acordate de stat, la măsurile de protecţie comercială (dumping) şi la actele prin care Consiliul exercită competenţe de execuţie; acţiuni prin care se urmăreşte obţinerea unor despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de instituţiile comunitare sau de funcţionarii lor; acţiuni ce au la bază contracte încheiate de Comunităţi, prin care se atribuie în mod expres Tribunalului competenţa de instrumentare; acţiuni în domeniul mărcilor comunitare.

Are în componenţa sa 27 de judecători numiţi pe o perioadă de şase ani. Deşi la Tribunalul de Primă Instanţă nu sunt avocaţi generali, această funcţie poate fi îndeplinită în anumite cazuri de către un judecător.

Procedura include, ca şi în cazul celei de la Curtea de Justiţie, două etape: una scrisă şi una orală, derulate în limba aleasă de reclamant. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Vezi şi *Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)*

Court of First Instance of the European Communities (CFI)

Like the Court of Justice (ECJ), the CFI ensures that the Community institutions and the Member States comply with the law in interpreting and applying the founding treaties. The CFI was set up in 1989, creating a two-tier judicial authority to strengthen the protection of parties' interests by reducing the caseload of the ECJ and allowing cases to be dealt with more quickly.

The CFI is made up of at least one judge from each Member State (Article 224 of the Treaty establishing the European Community). The Statute of the Court of Justice sets the number of judges at 27. They are appointed by agreement of the Member State governments for a renewable mandate of six years. They appoint their President, for a renewable period of three years, from amongst themselves. There are no permanent advocates-general, but the CFI judges may perform this task. The CFI sits in chambers of five or three judges or, in some cases, as a single judge.

To allow a further easing of the burden on the ECJ, the CFI is competent for all direct actions brought by persons and Member States (appeals against a decision, failure to act, damages, etc.), with the exception of those assigned to a judicial panel and those reserved for the Court of Justice (Article 225 of the EC Treaty). On the basis of a right of initiative shared by the Court of Justice and the Commission, judicial panels may be created to examine at first instance certain proceedings brought in specific areas. This option was used to create a European Civil Service Tribunal, which has been in place since February 2005. The CFI may also be empowered to deliver preliminary rulings in specific areas laid down by the Statute of the Court of Justice. Its decisions are subject to a right of appeal to the Court of Justice, in principle on points of law only. (europa.eu)

See also *Court of Justice of the European Communities (CJEC)*

Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE)

Comme la Cour de justice des Communautés européennes (CJCE), le TPICE assure le respect du droit dans l'interprétation et l'application des Traités constitutifs par les institutions communautaires et les États membres. Créé en 1989, le TPICE introduit un double degré de juridiction dont le but est d'améliorer la protection juridictionnelle des justiciables en déchargeant la CJCE et d'assurer un règlement plus rapide des affaires.

Le TPICE compte au moins un juge par État membre (article 224 du Traité instituant la Communauté européenne). Le statut de la CJCE fixe leur nombre à 27. Ils sont nommés d'un commun accord par les gouvernements des États membres pour un mandat de six ans renouvelable. Le président du TPICE est élu parmi les juges pour une période de trois ans renouvelable. Il n'existe pas d'avocats généraux mais les membres du TPICE peuvent être amenés à exercer cette fonction. De plus, le TPICE siège en chambres qui comptent trois à cinq juges. L'institution d'un juge unique est également possible.

Afin d'alléger davantage le travail de la CJCE, le TPICE est compétent pour l'ensemble des recours directs formés par les particuliers et par les États membres (principalement annulation, carence et responsabilité), à l'exception de ceux attribués à une chambre juridictionnelle et de ceux réservés à la Cour (article 225 TCE). Sur la base d'un droit d'initiative partagé entre la Cour et la Commission, des chambres juridictionnelles chargées de connaître en première instance certains recours dans des matières spécifiques peuvent être créées. Cette possibilité a été utilisée pour créer un Tribunal de la fonction publique européenne qui est en place depuis février 2005. Enfin, le TPICE peut être doté de compétences préjudicielles dans certaines matières spécifiques définies par le statut de la CJCE. Ses décisions peuvent faire l'objet d'un pourvoi devant la CJCE, en principe limité aux questions de droit. (europa.eu)

Voir aussi *Cour de justice des Communantés européennes (CJCE)*

troika comunitară

Troika are rolul de a reprezenta Uniunea Europeană în relaţiile externe în cadrul politicii externe şi de securitate comună (PESC).

Începând de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam (3 mai 1999), troika este compusă din : ministrul de Externe al statului membru care deţine preşedinţia Consiliului Uniunii Europene ; Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene (Înaltul Reprezentant pentru PESC) ; Comisarul european pentru relaţii externe şi politica de vecinătate.

Dacă se consideră necesar, preşedinţia poate fi asistată de reprezentanţi ai ţării care deţine preşedinţia Consiliului Uniunii Europene în perioada următoare (conform articolului 18 al Tratatului UE).

Un alt sens al acestei sintagme, cu referire la Consiliul Uniunii Europene, îl desemnează pe reprezentantul statului care exercită preşedinţia Consiliului, împreună cu cel ce a exercitat preşedinţia anterioară şi cu cel ce urmează să preia această funcţie. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Community troika

The „troika" represents the European Union in external relations that fall within the scope of the common foreign and security policy (CFSP).

Since the Treaty of Amsterdam, the troika has brought together : the Foreign Affairs Minister of the Member State holding the Presidency of the Council of the European Union ; the Secretary-General/High Representative for the common foreign and security policy ; and the European Commissioner in charge of external relations and European neighbourhood policy.

The Presidency can also be assisted, where necessary, by the representatives of the future Presidency (Article 18 of the Treaty on European Union).

This term may also mean, referring to the EU Council, the trio of the representatives of states responsible of the current presidency of the Council, the previous presidency and the future presidency. (europa.eu)

troïka communautaire

La troïka représente l'Union européenne dans les relations extérieures relevant de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC).

Depuis le Traité d'Amsterdam, la troïka réunit : le ministre des Affaires Étrangères de l'État membre qui assure la présidence du Conseil de l'Union européenne ; le secrétaire général/haut représentant pour la politique étrangère et de sécurité commune ; et le commissaire européen chargé des relations extérieures et de la politique de voisinage.

La présidence peut également être assistée, le cas échéant, par l'État membre qui exercera la présidence suivante (article 18 du Traité sur l'Union européenne).

Ce terme peut aussi designer, en se référant au Conseil de l'UE, le trio des représentants des États assurant la présidence actuelle du Conseil, la présidence précédente et la présidence future. (europa.eu)

twinning

Termen în limba engleză (în franceză *jumelage*) care în limbajul comunitar se traduce prin „înfrăţire instituţională". Twinning-ul reprezintă un mecanism introdus prin „Parteneriatele pentru aderare" în scopul realizării unor proiecte în domeniul construcţiei instituţionale („Institution building"), existenţa cadrului administrativ-instituţional fiind unul dintre criteriile de aderare la UE a ţărilor candidate (printre care şi România). Prin această „înfrăţire instituţională" administraţiile din statele candidate (în primul rând ministerele) sunt puse să lucreze împreună cu omologii lor din ţările Uniunii Europene pentru aplicarea unor proiecte clar definite de transpunere, implementare şi urmărire a aplicării acquis-ului comunitar în domeniile lor de competenţă.

Înfrăţirea instituţională a fost lansată în anul 1998, fiind privită cu scepticism de multe state asociate candidate la UE care nu vedeau „cu ochi buni" faptul de a avea în ministere experţi din alte state membre. Ulterior, opiniile s-au schimbat şi twinning-ul a devenit un instrument căutat de PECOs. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

twinning

Twinning is the main mechanism for implementing institution building projects. It involves the secondment of experts from the Member States to the administrations of the candidate countries and, within limits, to the administrations of potential candidate countries. The idea is to help the administrations of the candidate countries to develop the administrative structures, human resources and modern and effective management skills needed to manage the acquis at the time of accession. (europa.eu)

jumelage

Le jumelage ou twinning est le principal mécanisme de mise en œuvre des projets de renforcement des institutions par l'envoi d'experts des États membres dans les administrations des pays candidats ainsi que, dans certaines limites, dans les administrations des pays candidats potentiels. Il vise à doter les administrations des pays candidats de structures administratives, de ressources humaines et de compétences de gestion modernes et efficaces qui permettent de gérer l'acquis lors de l'adhésion. (europa.eu)

Ţ

ţări şi teritorii de peste mări (TTPM)

Ţările şi teritoriile de peste mări, în număr de 20, cu o populaţie totală de aproximativ 900 000 de locuitori, sunt ţări care au o legătură specială cu unul dintre statele membre ale Comunităţii Europene. Acestea au fost asociate cu CE încă de la început, iar tratatul fondator – Tratatul de la Roma – le acordă statutul de ţări şi teritorii asociate acestora. În această privinţă, asocierea cu TTMP a pus bazele politicii de dezvoltare comunitară.

Cele două caracteristici care diferenţiază TTPM de ţările ACP şi de Departamentele franceze de peste mări (DOM) constă în faptul că TTPM nu fac parte din teritoriul comunităţii, iar locuitorii lor au naţionalitatea statului membru de care sunt legaţi. TTPM sunt legate prin constituţie de unul dintre următoarele state membre : Danemarca, Franţa, Olanda, Regatul Unit.

Legislaţia comunitară nu se aplică direct ţărilor şi teritoriilor de peste mări, însă prevederile care îi privesc pe toţi cetăţenii Uniunii Europene se aplică şi locuitorilor TTPM care au cetăţenia unuia dintre statele membre.

Deciziile Consiliului se bazează în principal pe regimul de asociere între CE şi TTPM, reglementat de Tratatul de la Roma cu modificările ulterioare (articolele 182-187) şi Decizia 2001/822/CE privind asocierea TTPM cu CE (pentru perioada 2001-2007).

Ca şi ţările ACP, TTPM beneficiază de Fondul European pentru Dezvoltare (FED) şi ajutor din partea Băncii Europene de Dezvoltare. De asemenea, TTPM participă în anumite programe comunitare în domenii specifice, cum ar fi educaţia.

Cele 20 de TTPM sunt :

- TTPM aparţinând Regatului Unit : Anguilla, Insulele Cayman, Insulele Falkland, Georgia de Sud şi Insulele Sandwich de Sud, Montserrat, Pitcairn, Sf. Helena, Insula Ascension, Tristan da Cunha, Teritoriul Antarcticii Britanice, Teritoriul Britanic al Oceanului Indian, Insulele Turks şi Caicos, Insulele Virgine Britanice ;
- TTPM aparţinând Franţei : Mayotte, Noua Caledonie, Polinezia Franceză, Sf. Pierre şi Miquelon, Teritoriile Franceze sudice şi antarctice, Wallis şi Futuna ;
- TTPM aparţinând Olandei : Aruba, Antilele Olandeze (Curacao, Bonaire, Sf. Martin, Sf. Eustache, Saba) ;
- ţară cu relaţii speciale cu Regatul Danemarcei : Groenlanda. (europa.eu)

overseas countries and territories (OCT)

The overseas countries and territories (OCTs) are countries that have a special relationship with one of the Member States of the European Community. They have been associated with the EC since the beginning, and the founding Treaty, the 1957 Treaty of Rome, provides for the associate status of these countries or territories. In this respect, this association with the OCTs provided the bases for the future Community development policy.

Two main characteristics distinguish the OCTs from the ACP states and the French overseas departments (DOMs) : the OCTs are not part of the Community territory (Contrary to the DOMs) ; their inhabitants have the nationality of the Member States to which they are related (however, in certain cases, their inhabitants do not benefit from full *citizenship* of these states).

The OCTs are constitutionally linked to four of the Member States (Denmark, France, the Netherlands and the United Kingdom) and they are not independent states (contrary to the ACP states).

As a result, secondary Community legislation does not apply directly to the OCTs and the Council must specifically adopt the rules applying to the OCTs. Nevertheless, the elements relating to individuals that concern all citizens of the European Union (particularly citizenship of the European Union and human rights) also apply to OCT nationals who have full nationality of one of the Member States.

The Council's successive decisions are based mainly on the association arrangements between the EC and the OCTs.

The basic legal acts are as follows : the Treaty of Rome amended by the Single Act, the Maastricht Treaty, the Treaty of Amsterdam and the Treaty of Nice Articles 182 to 187 of the Treaty establishing the European Community and Decision 2001/822/EC on the association of the OCTs with the EC. The Decision was concluded for the period from 2001 to 2007.

Like the ACP countries, the OCTs benefit from the European Development Fund (EDF) and aid from the European Investment Bank (EIB). They also participate in certain Community programmes in specific areas such as education.

The 20 overseas countries and territories :

- British OCTs : Anguilla, Cayman Islands, Falkland Islands, South Georgia and the South Sandwich Islands, Montserrat, Pitcairn, St. Helena, Ascension Island, Tristan da Cunha, British Antarctic Territory, British Indian Ocean Territory, Turks and Caicos Islands, British Virgin Islands ;
- French OCTs : Mayotte, New Caledonia, French Polynesia, St. Pierre and Miquelon, French Southern and Antarctic Territories, Wallis and Futuna ;
- Dutch OCTs : Aruba, Netherlands Antilles (Curacao, Bonaire, St. Martin, St. Eustache, Saba) ;
- Country with special relations with the Kingdom of Denmark : Greenland. (europa.eu)

pays et territoires d'outre-mer (PTOM)

Les pays et territoires d'outre-mer (PTOM) sont les pays jouissant d'une relation spéciale avec un des États membres de la Communauté européenne. Ils ont été associés à la CE

dès ses débuts et le traité fondateur, le Traité de Rome de 1957, accorde le statut d'associé à ces pays ou territoires. Dans ce sens, cette association avec les PTOM jetait les bases de la future politique communautaire de développement.

Deux caractéristiques principales distinguent les PTOM des États ACP et des départements français d'outre-mer (DOM) : les PTOM ne font pas partie du territoire communautaire (contrairement aux DOMs) et les ressortissants ont la nationalité des États membres dont ils relèvent (cependant, dans certains cas, les ressortissants ne bénéficient pas de la pleine citoyenneté de ces États).

Les PTOM relèvent constitutionnellement de quatre des États membres (le Danemark, la France, les Pays Bas et le Royaume-Uni) et ils ne constituent pas des États indépendants (contrairement aux États ACP).

En conséquence, le droit dérivé communautaire ne s'applique pas directement aux PTOM et le Conseil doit arrêter spécifiquement les règles qui s'appliquent aux PTOM. En revanche, les éléments relatifs aux individus concernant l'ensemble des citoyens de l'Union européenne (notamment la citoyenneté de l'Union européenne et les droits de l'homme) s'appliquent également aux ressortissants des PTOM qui ont la pleine nationalité de l'un des États membres.

Les décisions successives du Conseil se fondent, essentiellement, sur le régime d'association entre la CE et les PTOM.

Les actes juridiques de base sont les suivants : le Traité de Rome amendé par l'Acte unique, par le Traité de Maastricht, par le Traité d'Amsterdam et par le Traité de Nice. Les articles 182 à 187 du Traité instituant la Communauté européenne et la Décision 2001/822/CE relative à l'association des PTOM à la CE. La décision a été conclue pour la période de 2001 à 2007.

Les PTOM, comme les États ACP, bénéficient des Fonds européen de développement (FED) et de l'aide de la Banque européenne d'investissement (BEI). En plus, ils participent à certains programmes communautaires dans des domaines précis tel que l'éducation.

Les vingt pays et territoires d'outre-mer :

- les PTOM britanniques : Anguilla, les îles Caïmans, les îles Falkland, Géorgie du Sud et les îles Sandwich du Sud, Monserrat, Pitcairn, Sainte-Hélène, l'île Ascension, Tristan da Cunha, le territoire de l'Antarctique britannique, les territoires britanniques de l'océan Indien, les îles Turks et Caïcos, les îles Vierges britanniques ;
- les PTOM français : Mayotte, la Nouvelle Calédonie, la Polynésie française, Saint-Pierre-et-Miquelon, les terres australes et antarctiques françaises, les îles Wallis-et-Futuna ;
- les PTOM néerlandais : Aruba, Antilles néerlandaises (Curaçao, Bonaire, Saint-Martin, Saint-Eustache, Saba) ;
- un pays ayant des relations particulières avec le Royaume de Danemark : Groenland. (europa.eu)

U

unanimitate

Unanimitatea presupune adoptarea unei decizii în Consiliul Uniunii Europene printr-un consens între toate statele membre.

Dacă la începutul activităţii celor trei Comunităţi Europene unanimitatea era necesară pentru adoptarea deciziilor în majoritatea domeniilor, numărul lor a scăzut continuu, începând cu prevederile Actului Unic European, semnat în 1986 şi intrat în vigoare în 1987.

În funcţionarea primului pilon al Uniunii Europene (Comunitatea Europeană), în Consiliul Uniunii Europene, deciziile sunt luate, de regulă, prin vot în majoritate calificată. În ceea ce priveşte pilonii al doilea (politica externă şi de securitate comună) şi al treilea (cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală), deciziile sunt luate, în mare parte, prin metoda interguvernamentală, fiind necesar un vot în unanimitate. Prin Tratatul de la Nisa a fost introdus însă votul în majoritate calificată în anumite domenii, precum numirea Înaltului Reprezentant pentru PESC.

Ţinând cont de extindere şi de faptul că unanimitatea este greu de atins într-o Uniune cu 27 de state membre, Tratatul de la Lisabona generalizează folosirea votului în majoritate calificată. Votul în unanimitate este însă păstrat în aproximativ 60 de domenii, precum impozitarea legată de Piaţa internă sau standardele minime de securitate socială. În unele cazuri, s-ar putea trece de la votul în unanimitate la votul în majoritate calificată, printr-o clauză de „tranziţie", aşa-numita „pasarelă". (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

unanimity

The term *unanimity* means the requirement for all the Member States meeting within the Council to be in agreement before a proposal can be adopted.

Since the Single European Act, it has applied to fewer and fewer areas. In the context of the first pillar, voting by qualified majority is now the rule. The second and third pillars, however, still operate largely according to the intergovernmental method and the unanimity requirement, although the Treaty of Nice introduced qualified majority voting in certain areas.

In view of the challenge posed by enlargement and its consequences in terms of unanimity, the Lisbon Treaty (currently being ratified) makes qualified majority voting the general procedure. But there are around 60 areas in which unanimity is still required, including taxation linked to the internal market and minimum social security standards. A „bridge" clause provides a basis for changing to QMV in certain cases. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

unanimité

L'unanimité désigne l'obligation d'atteindre un consensus, entre tous les États membres réunis au sein du Conseil, pour qu'une proposition puisse être adoptée.

Depuis l'Acte unique européen, l'unanimité a connu un champ d'application de plus en plus limité. Ainsi, dans le cadre communautaire du premier pilier, le vote à la majorité qualifiée constitue désormais la règle. En revanche, les deuxième et troisième piliers sont encore largement caractérisés par la méthode intergouvernementale et le recours au vote à l'unanimité, même si le Traité de Nice a introduit la majorité qualifiée pour certains domaines.

Tenant compte du défi que pose l'élargissement et de ses conséquences pour l'unanimité, le Traité de Lisbonne – en voie de ratification – généralise la majorité qualifiée. Cependant, le vote à l'unanimité est maintenu dans plus d'une soixantaine de domaines, parmi lesquels la fiscalité liée au marché intérieur et les prescriptions minimales de sécurité sociale. Une disposition dite „de passerelle" ouvre la possibilité de passer de l'unanimité à la majorité qualifiée dans certains cas. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Unitatea de planificare şi de alertă rapidă

Unitatea de planificare politică şi de alertă rapidă a fost înfiinţată prin Tratatul de la Amsterdam, în cadrul Secretariatului Consiliului de Miniştri. Rolul acestei unităţi este de a monitoriza şi a analiza evoluţia politică, precum şi evenimentele internaţionale, inclusiv alerta rapidă cu privire la potenţialele crize. La recomandarea Consiliului, unitatea poate prezenta studii, recomandări sau strategii. (infoeuropa.ro)

Policy planning and early warning unit

The Policy planning and early warning unit was agreed in a declaration annexed to the Treaty of Amsterdam to set up a policy planning and early warning unit in the General Secretariat of the Council under the authority of the High Representative for the CFSP. Comprising specialists drawn from the General Secretariat, the Member States, the Commission and the Western European Union (WEU), its tasks include : monitoring and analyzing developments in areas relevant to the CFSP ; providing assessments of the Union's foreign and security policy interests and identifying areas on which the CFSP could focus in future ; providing timely assessments and early warning of events, potential political crises and situations that might have significant repercussions on the CFSP ; and producing, at the request of either the Council or the Presidency, or on its own initiative, reasoned policy option papers for the Council. (europa.eu)

Unité de planification et d'alerte rapide

L'unité de planification et d'alerte rapide a été créée par une déclaration jointe au Traité d'Amsterdam, au sein du Secrétariat général du Conseil et placée sous l'autorité du Haut représentant pour la PESC. Constituée de spécialistes provenant du Secrétariat général du Conseil, des États membres, de la Commission et de l'Union de l'Europe occidentale (UEO), ses tâches couvrent notamment : la surveillance et l'analyse des développements dans le domaine de la PESC ; l'évaluation des intérêts de l'Union en matière de politique étrangère et de sécurité commune et le recensement des domaines auxquels la PESC pourrait principalement s'attacher à l'avenir ; l'identification en temps utile des événements, des crises politiques potentielles ou des situations susceptibles d'avoir des répercussions importantes sur la PESC et l'élaboration, à la demande du Conseil, de la présidence ou de sa propre initiative, de documents présentant d'une manière argumentée des options concernant la politique à suivre par le Conseil. (europa.eu)

Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST)

Vezi *agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI)*

European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST)

See *Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)*

Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST)

Voir *Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)*

Unitatea Monetară Europeană (ECU)

ECU reprezintă unitatea monetară europeană şi a funcţionat între 1979 şi 1998, fiind în acelaşi timp unitate de cont şi unitate monetară europeană pentru statele membre ale Uniunii Europene. ECU reprezenta un „coş" în care se introduceau în proporţii determinate (în virtutea unui acord unanim al statelor participante) diferitele monede ale ţărilor Uniunii Europene care făceau parte din Sistemul monetar european (SME). (mie.ro)
Vezi şi *euro (EUR)* ; *Sistemul monetar european (SME)*

European Currency Unit (ECU)

Instituted in 1979 and used until 1998, the ECU was the unit of account of the EC. The value of the ECU was determined by the value of a basket that included the currencies of all EC Member States. In establishing the value of the basket, each member's currency received a share that reflects the relative strength and importance of the member's economy. (europa.eu)

See also *euro (EUR)* ; *European Monetary System (EMS)*

Unité Monétaire Européenne (UME)

L'UME représente l'étape finale du processus macro-économique d'intégration au niveau de l'Union Européenne (1979-1998). Les pays européens participant à l'UME doivent céder la direction de leur politique monétaire à une seule Banque Centrale Européenne. Ils se sont engagés à respecter rigoureusement les instructions générales relatives aux dépenses publiques (conformément au pacte connu sous le nom de „Pacte de Stabilité"). L'aspect le plus apparent de l'UME est celui de l'introduction et du passage progressif à une monnaie unique : l'euro. (europa.eu)

Voir aussi *euro (EUR)* ; *Système monétaire européen (SME)*

Uniunea Economică şi Monetară (UEM)

Politica economică şi monetară apare cu ocazia Tratatului de la Maastricht din 1992 şi se dezvoltă prin cel de la Amsterdam din 1977, decizia de a „inventa" o asemenea politică având, între altele, legătură cu existenţa unor mari decalaje între dezvoltarea Uniunii Europene şi a Statelor Unite : produsul intern brut european crescuse în ultimele decenii cu 2%, iar SUA crescuse cu 2,5% ; raportul populaţie ocupată/populaţie activă era cu 15% inferior în UE celui înregistrat în SUA.

Conform articolului 2 al TUE, obiectivele politicii economice şi monetare erau : promovarea progresului economic şi social ; asigurarea unui nivel înalt de ocupare a forţei de muncă ; crearea condiţiilor pentru o dezvoltare susţinută prin realizarea spaţiului intern fără frontiere, întărirea coeziunii economico-sociale, stabilirea unei uniuni economice şi monetare, inclusiv apariţia, la un moment dat, a monedei unice.

În completarea acestor obiective, Strategia de stabilitate şi creştere economică de la Lisabona din anul 2000 adaugă transformarea Uniunii Europene într-o economie bazată pe cunoaştere, dinamică şi competitivă, capabilă de o creştere sustenabilă menită să creeze mai multe locuri de muncă şi o îmbunătăţire a nivelului de coeziune socială.

Strategiile de urmat de către autorităţile publice erau următoarele : crearea unui cadru macroeconomic de stabilitate ; stimularea investiţiilor în vederea asigurării creşterii economice şi a creării unor noi locuri de muncă ; stabilirea unor politici inteligente în sectorul impozitării şi a cheltuielilor publice.

Conform Tratatului de la Maastricht, Uniunea Monetară se dezvoltă pe direcţia a doi vectori : pe de o parte, politica monetară, asigurată de instituţiile supranaţionale create în acest sens ; de altă parte, politica fiscală, ce ramânea la nivelul statelor membre.

Conform Tratatului de la Amsterdam, coordonarea politicilor economice în general şi a politicilor bugetare a statelor membre se realiza la nivelul Uniunii Europene, iar autoritatea monetară a UE era independentă.

Printre obiectivele politicii economice se numărau şi existenţa unor finanţe publice sănătoase înţelese ca bază a stabilităţii macroeconomice, dar şi cele legate de stabilitatea preţurilor, stabilirea unor cursuri de schimb fixe, înlocuirea monedelor naţionale cu euro. Realizarea acestor obiective se făcea prin : coordonarea politicilor economice ; dezvoltarea unei politici monetare comune ; stabilirea unui Sistem European de Bănci Centrale.

UEM are deci un sistem propriu de instituţii numit Sistemul European de Bănci Centrale compus din BCE şi Bancile Centrale ale statelor membre, cu următoarele atribuţii : definirea şi realizarea policii monetare a Comunităţii ; realizarea operaţiunilor legate de devize ; gestionarea rezervelor de devize ; promovarea unei bune funcţionări a sistemului de plăţi ; supravegherea împreună cu autorităţile naţionale a politicilor de credite ; autorizarea emisiei de euro.

SEBC şi BCE sunt independente, ceea ce nu înseamnă că nu au un dialog permanent cu PE, pe de o parte, şi, pe de alta, cu ECOFIN (Consiliul miniştrilor de Finanţe), Comisia Europeană sau Comitetul Economic şi Social.

În ceea ce priveşte UEM şi euro, se consideră că, în timpul procesului de adaptare a economiilor aflate în tranziţie din PECOs, va fi inevitabilă acceptarea căii de mijloc, „situată" între stabilitatea ratelor de schimb şi stabilitatea preţurilor. În caz contrar, stabilitatea generală a acestor state putea fi afectată, iar renunţarea prematură la instrumentul ratelor de schimb putea deveni contraproductivă în cazul unora dintre noii membri.

Se aprecia, de asemenea, că unele aspecte referitoare la liberalizarea mişcărilor de capital reclamau o analiză mai profundă înainte de a deveni efective.

În ceea ce priveşte aderarea PECOs la Zona euro, aceasta a avut loc simultan cu aderarea la UE, la fel ca în cazul spaţiului Schengen. Explicaţia este foarte simplă : negocierile de aderare şi, respectiv, încheierea Tratatului de aderare însemnau îndeplinirea condiţiilor minimale pentru aderarea la UE, în timp ce aderarea la UEM sau spaţiul Schengen înseamnă îndeplinirea unor condiţii suplimentare, dificil de atins chiar pentru unele state membre. Reamintim în acest sens că ambele fac parte din categoria „cooperărilor consolidate", adică sectoarele de „avangardă" ale Uniunii, ceea ce explică de ce este dificilă „aderarea" la ele chiar pentru statele membre. Singurul stat din grupul 10 + 2 pregătit, în oarecare măsură, pentru a trece la euro s-a dovedit a fi Slovenia, care a intrat în „Clubul Euro" la 1 ianuarie 2007. Pentru România, strategiile optimiste vorbesc de 10 ani de la data aderării, iar cele realiste de 15 ani de la data aderării.

Uniunea Economică şi Monetară (UEM) este deci procesul de armonizare a politicilor economice şi monetare ale statelor membre ale Uniunii Europene, în vederea introducerii monedei unice, euro. A fost introdusă prin Tratatul de la Maastricht.

UEM a fost realizată în trei etape :

- prima etapă (1 iulie 1990 - 31 decembrie 1993) : libera circulaţie a capitalului între statele membre, coordonarea îndeaproape a politicilor economice şi între băncile centrale ;
- etapa a doua (1 ianuarie 1994 - 31 decembrie 1998) : convergenţa politicilor economice şi monetare ale statelor membre (pentru a asigura stabilitatea preţurilor şi finanţe publice eficiente), precum şi înfiinţarea Institutului Monetar European şi a Băncii Centrale Europene (BCE), în 1998 ;
- etapa a treia (începând de la 1 ianuarie 1999) : stabilirea irevocabilă a cursurilor de schimb şi introducerea monedei unice pe pieţele financiare internaţionale şi pentru plăţile electronice. Bancnotele şi monedele euro au fost introduse în circulaţie pe 1 ianuarie 2002.

Când a fost lansată etapa a treia a Uniunii Economice şi Monetare, euro a fost adoptat ca monedă unică de 11 state membre (Austria, Belgia, Finlanda, Franţa, Germania, Irlanda, Italia, Luxembourg, Olanda, Portugalia şi Spania). Grecia li s-a alăturat doi ani mai târziu.

Pe 1 ianuarie 2002, bancnotele şi monedele euro au fost introduse în circulaţie în statele membre ale Zonei euro, înlocuind vechile monede naţionale. Etapa de tranziţie în care cele două monede au circulat în paralel a luat sfârşit pe 28 februarie 2002.

Trei state membre de la vremea respectivă nu au adoptat moneda unică: Marea Britanie şi Danemarca, beneficiind de o clauză de exceptare (*opt-out*), precum şi Suedia, în urma rezultatului negativ la referendumul naţional din septembrie 2003.

Statele care au aderat ulterior trebuie să adopte euro de îndată ce îndeplinesc criteriile de convergenţă, nefiindu-le acordate clauze *opt-out* prin negocierile de aderare. În această situaţie s-au aflat Slovenia, care a adoptat moneda euro pe 1 ianuarie 2007, dar şi Ciprul şi Malta la 1 ianuarie 2008 sau Slovacia la 1 ianuarie 2009.

Consolidarea bugetară continuă şi coordonarea mai strânsă a politicilor economice a statelor membre sunt provocări care apar în încercarea de a asigura succesul Uniunii Economice şi Monetare pe termen lung. În acest context, Tratatul de la Lisabona prevede o coordonare mai strânsă între statele membre ale Zonei euro. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Economic and Monetary Union (EMU)

The Economic and Monetary Union (EMU) is the process of harmonizing the economic and monetary policies of the Member States of the Union with a view to the introduction of a single currency, the euro. It was the subject of an Intergovernmental Conference (IGC), which concluded its deliberations in Maastricht in December 1991.

EMU was achieved in three stages:

- first stage (1 July 1990 to 31 December 1993): free movement of capital between Member States, closer co-ordination of economic policies and closer co-operation between central banks;
- second stage (1 January 1994 to 31 December 1998): convergence of the economic and monetary policies of the Member States (to ensure stability of prices and sound public finances) and the establishment of the European Monetary Institute (EMI) and, in 1998, of the European Central Bank (ECB);
- third stage (from 1 January 1999): irrevocable fixing of exchange rates and introduction of the single currency on the foreign-exchange markets and for electronic payments. Introduction of euro notes and coins.

When the third stage of EMU was launched, eleven Member States adopted the euro as the single currency. They were joined two years later by Greece. Slovenia entered the Euro-zone on 1 January 2007, Cyprus and Malta on 1 January 2008 and Slovakia on 1 January 2009.

Three Member States did not adopt the single currency: the United Kingdom and Denmark, both of which have an opt-out clause, and Sweden, following a referendum in September 2003. The states which joined the Union on 1 May 2004 and 1 January 2007 are required to adopt the euro as soon as they meet all the convergence criteria. They were not granted opt-out clauses during the accession negotiations.

The challenges facing the long-term success of EMU are continued budgetary consolidation and closer co-ordination of Member States economic policies. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Union économique et monétaire (UEM)

L'Union économique et monétaire (UEM) désigne un processus visant à harmoniser les politiques économiques et monétaires des États membres de l'Union dans le but d'instaurer une monnaie unique, l'euro. L'UEM a fait l'objet d'une Conférence intergouvernementale (CIG) conclue à Maastricht en décembre 1991.

L'UEM s'est déroulée en trois phases :

- phase n° 1 (du 1er juillet 1990 au 31 décembre 1993) : libre circulation des capitaux entre les États membres, renforcement de la coordination des politiques économiques et intensification de la coopération entre banques centrales ;
- phase n° 2 (du 1er janvier 1994 au 31 décembre 1998) : convergence des politiques économiques et monétaires des États membres (en vue d'assurer la stabilité des prix et une situation saine des finances publiques) et création de l'Institut monétaire européen (IME), puis de la Banque centrale européenne (BCE) en 1998 ;
- phase n° 3 (depuis le 1er janvier 1999) : fixation irrévocable des taux de change et introduction de la monnaie unique sur les marchés de change et dans les paiements électroniques. Introduction de l'euro fiduciaire.

Au moment du lancement de la troisième phase de l'UEM, onze États membres ont adopté l'euro comme monnaie unique. Deux ans plus tard, la Grèce les a rejoints. La Slovénie est entrée dans l'eurozone le 1er janvier 2007, Cyphre et Malte le 1er janvier 2008 et la Slovaquie le 1er janvier 2009.

Trois États membres n'ont pas adopté la monnaie unique : le Royaume-Uni et le Danemark, qui bénéficient d'une clause d'exemption dite d'*opt-out*, ainsi que la Suède qui n'a pas introduit l'euro suite à un référendum négatif en septembre 2003. Les États qui ont adhéré à l'Union le 1er mai 2004 et le 1er janvier 2007 sont tenus d'adopter l'euro dès qu'ils rempliront tous les critères de convergence. Aucune clause d'exemption ne leur a été accordée dans les négociations d'adhésion.

Les défis à relever pour assurer le succès à long terme de l'UEM sont la poursuite de l'assainissement budgétaire et la coordination plus étroite des politiques économiques des États membres. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Uniunea Europeană (UE)

Uniunea Europeană (UE) a fost creată prin Tratatul privind Uniunea Europeană, semnat la Maastricht în 1992 şi intrat în vigoare în 1993. A fost atunci extins nivelul de cooperare dintre statele membre ale celor trei Comunităţi Europene (Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului, Comunitatea Economică Europeană şi Comunitatea Europeană a Energiei Atomice).

Proiectul de Uniune Europeană a fost prezentat pentru prima dată în 1972, la o reuniune europeană la vârf.

În momentul de faţă, UE are 27 de state membre : Austria, Belgia, Bulgaria, Cipru, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Letonia, Lituania, Luxembourg, Malta, Marea Britanie, Olanda, Polonia, Portugalia, Republica Cehă, România, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia şi Ungaria.

Alte state se găsesc în diferite raporturi de asociere cu UE, unele chiar în negocieri de aderare, iar altele în raporturi juridice speciale care le fac un soi de „membri de fapt" ai Uniunii Europene. Din prima categorie (state asociate), menţionăm Turcia şi Croaţia (aflate în negocieri de aderare), dar şi Macedonia (declarată formal stat candidat, dar care nu a început încă negocierile de aderare), Muntenegru (care a depus recent candidatura la UE şi va fi curând declarat formal stat candidat), Bosnia şi Herţegovina, Albania, Serbia. Din a doua categorie fac parte statele EFTA (Islanda, Norvegia) şi Elveţia, ce are acorduri bilaterale speciale cu UE.

UE are la bază trei piloni: Comunităţile Europene, Politica externă şi de securitate comună, Cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală.

În cadrul acestor trei piloni, nivelul de cooperare este diferit. Astfel, dacă în primul pilon integrarea este cuvântul de ordine, în ceilalţi doi este cooperarea. Chiar şi aşa, cadrul instituţional este unic, principalele instituţii ale Uniunii Europene fiind: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană, Curtea de Justiţie, Curtea de Conturi, Banca Centrală Europeană, alături de care un rol important au Comitetul Economic şi Social, precum şi Comitetul Regiunilor.

UE are propriile simboluri: un drapel (12 stele galbene pe fond albastru), un imn („Odă bucuriei" de Ludwig van Beethoven), o deviză („Uniţi în diversitate"), o monedă (euro) şi o zi a Europei (9 mai).

Uniunea Europeană nu are încă personalitate juridică. Cu toate acestea, există un consens între actorii politici cu privire la recunoaşterea sa, fapt confirmat şi prin Tratatul de la Lisabona, care instituie personalitatea juridică a Uniunii Europene.

De asemenea, conform acestuia, valorile Uniunii Europene (respectul demnităţii umane, democraţia, egalitatea, statul de drept şi drepturile omului etc.) sunt parte a Tratatului, deci drept primar, Carta fiind introdusă în textul său. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

European Union (EU)

The European Union (EU) was established by the Treaty on European Union (Maastricht, 1992).

The project of creating a Union has a long history, and was first mooted at the European summit of 1972.

The Union is both a political project and a form of legal organization.

It is a political project in that the Union's task is „to organize, in a manner demonstrating consistency and solidarity, relations between the Member States and between their peoples" (Article 1 of the Treaty on European Union).

To achieve this, the Union has set a number of objectives: to promote economic and social progress, sustainable development, an area without internal frontiers and Economic and Monetary Union (these objectives match the aims pursued by the EU's sectoral policies); to assert its identity on the international scene (this aim is linked with implementation of the common foreign and security policy); to strengthen the protection of rights through the introduction of a citizenship of the Union; to create an area of freedom, security and justice; to build on the *acquis communautaire* – the corpus of rules established by and in the context of the Union.

The Union is founded on values: respect for human dignity, liberty, democracy, equality, the rule of law and human rights. It has its own symbols: a flag (twelve stars

on a blue background), an anthem (Ludwig van Beethoven's „Ode to Joy"), a motto („United in diversity"), a currency (the euro) and a Europe day (9 May).

The Union is a form of legal organization consisting of three pillars: the first corresponding to the European Community; the second comprising the common foreign and security policy (CFSP) and the European security and defence policy (ESDP); the third consisting of police and judicial co-operation in criminal matters.

It has a single institutional framework for the three pillars (essentially consisting of the European Council, the European Parliament, the Council of the Union and the European Commission). This ensures coherence and consistency in the Union's action across the pillars.

The Treaties do not officially confer legal personality on the Union but there is a consensus among the political players that this should be done. This option is endorsed by the Lisbon Treaty, which clearly provides that the Union shall have such personality. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; europa.eu)

Union européenne (UE)

L'Union européenne (UE) a été instituée par le Traité sur l'Union européenne (Maastricht, 1992).

L'idée de sa création est ancienne. Le sommet européen de 1972 a en effet évoqué pour la première fois sa création.

L'Union est à la fois un projet politique et une organisation juridique. Elle est un projet politique dans la mesure où l'Union a pour mission „d'organiser de façon cohérente et solidaire les relations entre les États membres et entre leurs peuples" (article 1er du Traité sur l'Union européenne).

Pour y parvenir, différents objectifs lui sont assignés: promouvoir le progrès économique et social, le développement durable, un espace sans frontières intérieures ainsi qu'une Union économique et monétaire (ces objectifs correspondent aux buts poursuivis par les politiques sectorielles de l'UE); affirmer son identité sur la scène internationale (ce projet est en liaison avec la mise en œuvre de la PESC); renforcer la protection des droits par l'instauration d'une citoyenneté de l'Union; créer un espace de liberté, de sécurité et de justice; développer l'acquis communautaire (l'acquis communautaire correspond à l'ensemble des règles établies par et dans le cadre de l'Union).

L'Union est fondée sur des valeurs: le respect de la dignité humaine, la démocratie, l'égalité, l'État de droit et les droits de l'homme. Elle est dotée de symboles: un drapeau (douze étoiles sur un fond bleu), un hymne (l'„Ode à joie" de Ludwig van Beethoven), une devise („Unie dans la diversité"), une monnaie (l'euro), une journée de célébration (le 9 mai).

L'Union est une organisation juridique. Elle s'organise en piliers avec: le premier pilier qui correspond à la Communauté européenne; le deuxième pilier qui comprend la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et la politique européenne de sécurité et de défense (PESD); le troisième pilier qui représente la coopération policière et judiciaire en matière pénale.

Elle possède un cadre institutionnel unique (composé essentiellement du Conseil européen, du Parlement européen, du Conseil de l'Union et de la Commission européenne) pour les trois piliers. Ce cadre assure une cohérence et une homogénéité à l'action de l'Union dans les différents piliers.

Les Traités ne dotent pas officiellement l'Union de la personnalité juridique. Néanmoins, il existe un consensus entre les acteurs politiques pour la lui reconnaître. Cette option est d'ailleurs confirmée par le Traité de Lisbonne qui l'affirme clairement. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

Uniunea Europei Occidentale (UEO)

Uniunea Europei Occidentale a fost înfiinţată în 1948, prin Tratatul de la Bruxelles, ca organizaţie europeană de cooperare pentru apărare şi securitate.

Avea 28 de state membre, cu statut diferit, respectiv : *state membre* – Belgia, Franţa, Germania, Grecia, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Olanda, Portugalia şi Spania ; *cu statut de observator* – Austria, Danemarca, Finlanda, Irlanda şi Suedia ; *membri asociaţi* – Islanda, Norvegia, Polonia, Republica Cehă şi Turcia ; *parteneri asociaţi* – Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia şi Slovenia.

Prin Tratatul de la Amsterdam, UEO fusese definită ca parte integrantă a dezvoltării Uniunii, dat fiind faptul că îi asigura o capacitate operativă în domeniul apărării. Acest aliniat a fost însă anulat prin Tratatul de la Nisa. Prin acelaşi tratat au fost anulate o serie de prevederi referitoare la relaţiile dintre UEO şi Uniunea Europeană.

UEO a jucat un rol important în derularea primelor misiuni Petersberg, precum detaşarea poliţiei la Mostar sau cooperarea cu poliţia din Albania. Cu toate acestea, acest rol pare să fi fost abandonat în favoarea noilor structuri şi capacităţi ale Uniunii Europene în domeniul politicii europene de securitate şi apărare (PESA). Acest fapt a fost confirmat prin transferarea capacităţilor Uniunii Europei Occidentale la Uniunea Europeană. Începând de la 1 ianuarie 2002, fostele organe ale Uniunii Europei Occidentale, Institutul pentru Studii de Securitate şi Centrul pentru Sateliţi, nu mai fac parte din cadrul instituţional al UEO, ele devenind agenţii ale Uniunii Europene. UE a înglobat UEO.

Apărarea colectivă, iniţial responsabilitate a Uniunii Europei Occidentale, intră acum în domeniul de competenţă al NATO. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; infoeuropa.ro)

Western European Union (WEU)

Set up in 1948 by the Treaty of Brussels, the WEU was a European organization for the purposes of co-operation on defence and security. It consisted of 28 countries with four different statuses : Member States, associate members, observers and associate partners. Of the EU-15 countries, ten are full Member States, while the remaining five – Austria, Denmark, Finland, Ireland and Sweden – have observer status. The six associate members are the Czech Republic, Hungary, Iceland, Norway, Poland and Turkey, and there are seven associate partners : Bulgaria, Estonia, Latvia, Lithuania, Romania, Slovakia and Slovenia.

In the Treaty of Amsterdam the WEU was defined as an integral part of the development of the Union because it gave the EU operational capability in the field of defence. However, the paragraph concerned was deleted by the Treaty of Nice. The WEU did indeed play a major role in the first Petersberg tasks, such as the police detachment in Mostar or co-operation with the police in Albania. However, it now seems to have abandoned that role in favour of developing the Union's own structures

and capabilities in the sphere of the European security and defence policy (ESDP). The transfer of the WEU's operational capabilities to the Union attests to this. The WEU's subsidiary bodies, the Security Studies Institute and the Satellite Centre, were hived off to the Union on 1 January 2002. The Treaty of Nice also deleted from the Treaty on European Union a number of provisions concerning relations between the WEU and the Union.

Collective defence, a primary responsibility of the WEU, now falls within the North Atlantic Treaty Organization's (NATO) sphere of competence. (europa.eu)

Union de l'Europe occidentale (UEO)

Fondée en 1948 par le Traité de Bruxelles, l'UEO était une organisation européenne de coopération pour la défense et la sécurité. Elle était constituée par 28 pays ayant quatre statuts différents : États membres, membres associés, observateurs et partenaires associés. Parmi l'Europe des quinze, dix pays ont le statut d'États membres, et les cinq autres – l'Autriche, le Danemark, la Finlande, l'Irlande, et la Suède – ont un statut d'observateurs. Les six membres associés sont la Hongrie, l'Islande, la Norvège, la Pologne, la République tchèque et la Turquie. Enfin, les sept partenaires associés sont la Bulgarie, l'Estonie, la Lettonie, la Lituanie, la Roumanie, la Slovaquie et la Slovénie.

Le Traité d'Amsterdam avait défini l'UEO comme faisant partie intégrante du développement de l'Union puisque cette organisation lui confère une capacité opérationnelle dans le domaine de la défense. Cependant, cet alinéa a été supprimé avec le Traité de Nice. En effet, l'UEO a joué un rôle important dans la mise en place des premières missions de Petersberg, comme le détachement de police à Mostar ou la coopération avec la police en Albanie. Or aujourd'hui, ce rôle semble être abandonné en faveur du développement des structures et des capacités propres de l'Union dans le cadre de la politique européenne de sécurité et de défense (PESD). En témoigne le transfert des capacités opérationnelles de l'UEO à l'Union. À ce titre, les organes subsidiaires de l'UEO, l'Institut d'études de sécurité et le Centre satellitaire, ont quitté le cadre de l'Organisation le 1er janvier 2002 et sont devenus des agences de l'Union. De plus, le Traité de Nice a supprimé certaines dispositions du Traité sur l'Union européenne concernant les relations entre l'UEO et l'Union.

La défense collective, compétence originaire de l'UEO, est maintenant entrée dans le domaine de compétence de l'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN). La Constitution européenne, en voie de ratification, se réfère à l'OTAN en la désignant comme le fondement de la défense collective des États qui en sont membres et l'instance de sa mise en œuvre. (europa.eu)

Uniunea vamală

Uniunea vamală este un element esenţial al Pieţei interne. Crearea sa a fost principalul obiectiv după semnarea Tratatului de la Roma şi până în 1968.

Printre cele mai importante măsuri necesare pentru crearea Uniunii vamale s-au numărat : eliminarea tuturor drepturilor de vamă şi a restricţiilor între statele membre ; introducerea unui tarif vamal comun (TVC), care să fie aplicat în toată Comunitatea

Europeană mărfurilor provenind din terţe state (venitul obţinut este inclus în resursele proprii ale Comunităţii); aplicarea unei politici comerciale comune, ca dimensiune externă a Uniunii vamale (astfel, Comunitatea are o singură poziţie la nivel internaţional).

Au fost elaborate proceduri şi reguli comune, precum şi un document administrativ unic (DAU), prin care se urmărea înlocuirea documentelor folosite anterior. După intrarea în vigoare a Pieţei unice, în 1993, toate controalele de rutină la frontierele interne au fost eliminate. La fel şi formalităţile vamale. Astfel, serviciile vamale ale statelor membre nu mai au responsabilitatea colectării accizelor, a taxei pe valoarea adăugată şi a datelor statistice.

Comunitatea a încheiat acorduri speciale pentru facilitarea comerţului (de exemplu, acordul prin care a fost creat Spaţiul Economic European) sau pentru încurajarea dezvoltării, oferind acces preferenţial pe pieţele europene (de exemplu, Convenţia de la Lomé, semnată cu statele din Africa, zona Caraibelor şi Pacific).

În prezent, se promovează o cooperare mai strânsă între administraţiile naţionale şi lupta împotriva fraudei, prin programul Vama 2007, care a înlocuit programul Vama 2002. Una dintre priorităţile programului Vama 2007 este să sprijine statele membre în adaptarea sistemelor naţionale pentru a putea gestiona liberul schimb şi a efectua controale vamale la graniţele externe ale Uniunii Europene. (Iordan Gheorghe Bărbulescu; infoeuropa.ro)

Customs Union

The Customs Union is the essential element of the Internal market. Its introduction was the primary objective after the signature of the Treaty of Rome and continued until 1968. The most important measures included: the elimination of all customs duties and restrictions among the Member States; the introduction of a common customs tariff (CCT), applicable throughout the European Community to third country goods (the income obtained as a result forming part of the Community's own resources); and the common commercial policy as an external dimension of the customs union (the Community speaks with one voice at international level).

Common procedures and rules were drawn up together with a Single Administrative Document (SAD) aimed at replacing the different documents previously used. With the entry into force of the Single market in 1993, all routine checks at internal borders were abolished, as were customs formalities. Thus, the customs services of the Member States lost their responsibility for collecting excise duties, VAT and statistical data.

The Community has concluded special agreements to facilitate trade, for example the agreement with the European Economic Area (EEA), and to encourage development by providing preferential access to European markets, for example the Lomé Convention, signed with the African, Caribbean and Pacific countries (ACP).

Future challenges include promoting closer co-operation between the national administrations and combating fraud through the successive Customs 2002 and Customs 2007 programmes. A particular focus of Customs 2007 will be helping new Member States adapt their systems to open market conditions and implement customs controls at the new external borders of the European Union. (europa.eu)

Union douanière

L'Union douanière est l'élément essentiel du marché commun. Sa mise en place a constitué l'objectif primordial après la signature du Traité de Rome et s'est poursuivie jusqu'en 1968. Les mesures les plus importantes comportaient : la suppression de tous les droits de douane et restrictions entre les États membres ; la création d'un tarif douanier commun (TDC), applicable dans toute la Communauté européenne aux marchandises en provenance des pays tiers (les recettes ainsi obtenues font partie des ressources propres de la Communauté) ; et la politique commerciale commune comme volet externe de l'Union douanière (la Communauté parle d'une seule voix au niveau international).

Des procédures et règles communes ont été élaborées ainsi qu'un document administratif unique (DAU), visant à remplacer les documents différents jusqu'alors utilisés. Avec l'entrée en vigueur du marché unique en 1993, tous les contrôles réguliers aux frontières intérieures ont été supprimés tout comme les formalités de douane. Ainsi, les services des douanes des États membres ont perdu leur rôle de perception des accises, de la TVA ainsi que de collecte des données statistiques.

La Communauté a conclu des accords spéciaux soit pour faciliter les échanges économiques comme par exemple l'Espace économique européen (EEE), soit pour encourager le développement en offrant un accès préférentiel aux marchés européens, comme la Convention de Lomé, signée avec les pays d'Afrique, des Caraïbes et du Pacifique (ACP).

Les défis à venir restent la promotion d'une coopération de plus en plus étroite entre les administrations nationales et la lutte contre la fraude grâce aux programmes successifs Douane 2002 et Douane 2007. L'une des priorités du programme Douane 2007 est de continuer à aider les nouveaux États membres à adapter leurs systèmes de manière à gérer le libre-échange et effectuer des contrôles douaniers aux nouvelles frontières extérieures de l'Union européenne. (europa.eu)

URBAN

Vezi *Fonduri structurale şi de coeziune*

URBAN

See *Structural and Cohesion Funds*

URBAN

Voir *Fonds structurels et de cohésion*

V

vot prin majoritate calificată

Vezi *procedura de codecizie*

Qualified Majority Voting (QMV)

See *co-decision procedure*

vote à la majorité qualifiée

Voir *procédure de codécision*

Z

Ziua Europei

Ziua de 9 mai 1950 a reprezentat primul pas către crearea a ceea ce este astăzi Uniunea Europeană.

În acea zi, la Paris, ministrul de Externe al Franţei, Robert Schuman, a citit o declaraţie prin care chema Franţa, Germania şi celelalte popoare ale Europei să îşi unească producţiile de oţel şi cărbune, ca „primă fundaţie concretă a unei federaţii europene".

Propunerea lui avea ca scop crearea unei comunităţi în cadrul căreia membrii să îşi pună sub control comun producţia de oţel şi cărbune ca bază a puterii lor militare în scopul evitării izbucnirii unui nou război. Ţările cărora li se adresa în primul rând această provocare Franţa şi Germania fuseseră în război timp de aproape 100 de ani, iar al Doilea Război Mondial aproape că le distrusese.

În 1985, când proiectul construcţiei europene era deja clar conturat, cele zece state membre care formau la acea dată Comunitatea Europeană au hotărât ca ziua de 9 mai să devină Ziua Europei. (infoeuropa.ro)

Europe Day

It was on 9 May 1950 that Robert Schuman (then French Foreign Minister) made his famous speech proposing European integration as the way to secure peace and build prosperity in post-war Europe. His proposals laid the foundations for what is now the European Union, so 9 May is celebrated annually as the EU's birthday. (europa.eu)

Jour de l'Europe

C'est le 9 mai 1950 que Robert Schuman (alors ministre français des Affaires Étrangères) a prononcé son fameux discours dans lequel il formulait la proposition d'une intégration européenne afin d'assurer la paix et la prospérité dans l'Europe de l'après-guerre. Sa proposition est considérée comme l'acte de naissance de l'actuelle l'Union européenne ; le 9 mai est donc devenu la date anniversaire de l'Union. (europa.eu)

Zona euro

Statele Uniunii Europene pe teritoriul cărora moneda oficială este euro. În prezent, acestea sunt în număr de 13 Austria, Belgia, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxembourg, Olanda, Portugalia, Slovenia şi Spania, plus Cipru şi Malta (din 2008), iar de la 1 ianuarie 2009, Slovacia. (Iordan Gheorghe Bărbulescu)

Euro-zone

This is an unofficial nickname for what is officially called „the euro area". This area consists of the EU Member States that have adopted the euro as their currency. So far the countries involved are Austria, Belgium, Finland, France, Germany, Greece, Ireland, Italy, Luxembourg, the Netherlands, Portugal, Slovenia and Spain, plus Cyprus and Malta (since 2008), and since 1 January 2009, Slovakia. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; europa.eu)

zone euro

Cette zone regroupe les États mémbres qui ont abandonné leur dévise nationale en faveur de l'euro. Cette zone regroupe les États membres qui ont abandonné leur devise nationale en faveur de l'euro. À ce jour, les pays concernés sont l'Allemagne, l'Autriche, la Belgique, l'Espagne, la Finlande, la France, la Grèce, l'Irlande, l'Italie, le Luxembourg, les Pays-Bas et le Portugal, Cyphre et Malte (à partir de 2008), et la Slovakie (à partir du 1er janvier 2009). (europa.eu)

zonă de liber schimb

Situaţie care descrie eliminarea de către un grup de state a barierelor comerciale existente. EFTA, Mercosur sau NAFTA reprezintă zone de liber schimb, în timp ce cazul Uniunii Europene transcende această situaţie, aflându-se la un nivel superior de integrare a politicilor economice, dar şi politice. (Iordan Gheorghe Bărbulescu ; Oana Andreea Ion)

Free Trade Area

This situation depicts the process of removing, by a group of states, the existing commercial barriers. EFTA, Mercosur, or NAFTA represent free trade areas, while the case of the European Union transcends this situation, being at a superior level of both political and economic policies integration. (Translated from Romanian by Oana Andreea Ion)

zone de libre-échange

Situation qui décrit l'élimination par un groupe d'États des barrières commerciales existantes. EFTA, Mercosur ou NAFTA représentent des zones de libre échange, tandis que le cas de l'Union européenne transcende cette situation, car il se trouve à un niveau supérieur d'intégration des politiques économiques, mais aussi politiques. (Traduit du roumain par Irina Papuc)

Anexă

Austria

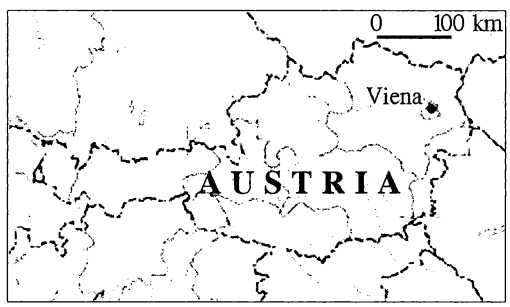

Anul aderării: 1995
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Viena
Suprafaţa: 83 858 km^2
Populaţia: 8,18 milioane de locuitori

Belgia

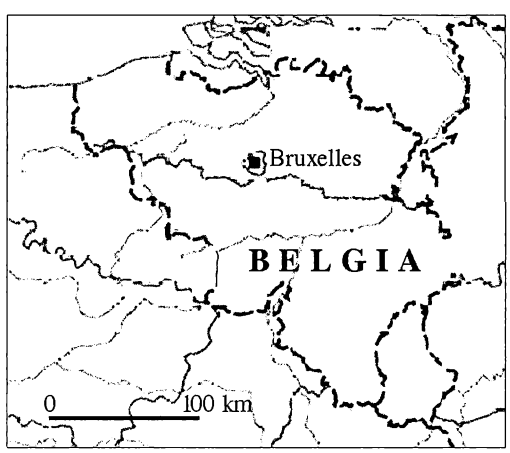

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Bruxelles
Suprafaţa: 30 510 km^2
Populaţia: 10,29 milioane de locuitori

Bulgaria

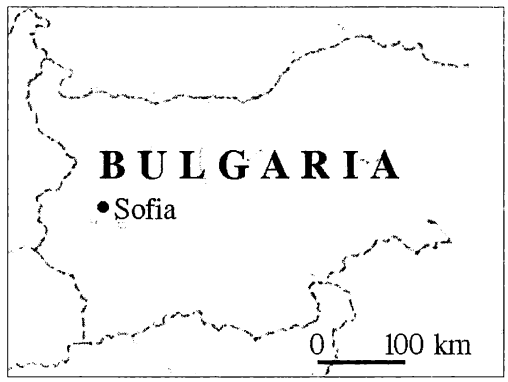

Anul aderării: 2007
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Sofia
Suprafaţa: 110 994 km^2
Populaţia: 7,53 milioane de locuitori

Cipru

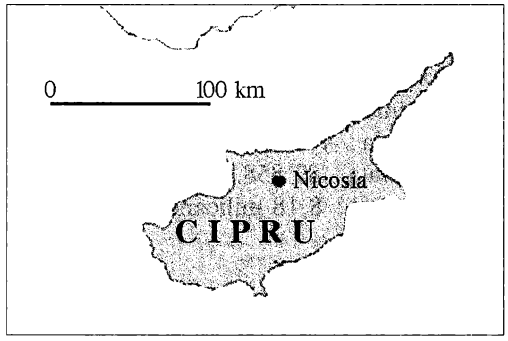

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Nicosia
Suprafaţa: 9 250 km^2
Populaţia: 771,651 de locuitori

Danemarca

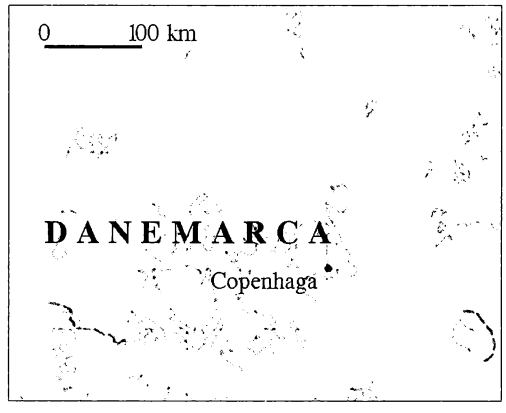

Anul aderării: 1973
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Copenhaga
Suprafaţa: 43 094 km^2
Populaţia: 5,38 milioane de locuitori

Estonia

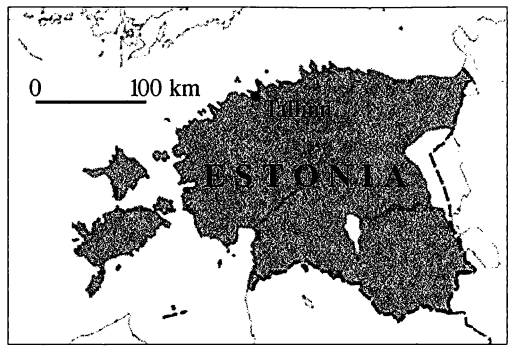

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Tallinn
Suprafaţa: 45 226 km^2
Populaţia: 1,4 milioane de locuitori

Finlanda

Anul aderării: 1995
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Helsinki
Suprafaţa: 337,030 km^2
Populaţia: 5,19 milioane de locuitori

Franța

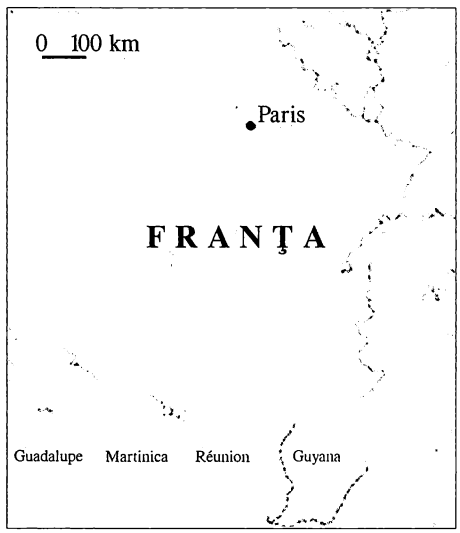

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Paris
Suprafaţa: 547 030 km^2
Populaţia: 60,18 milioane de locuitori

Germania

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: republică federală
Capitala: Berlin
Suprafaţa: 357 021 km^2
Populaţia: 82,4 milioane de locuitori

Grecia

Anul aderării: 1981
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Atena
Suprafaţa: 131 940 km^2
Populaţia: 10,66 milioane de locuitori

Irlanda

Anul aderării: 1973
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Dublin
Suprafaţa: 70 280 km^2
Populaţia: 3,92 milioane de locuitori

Italia

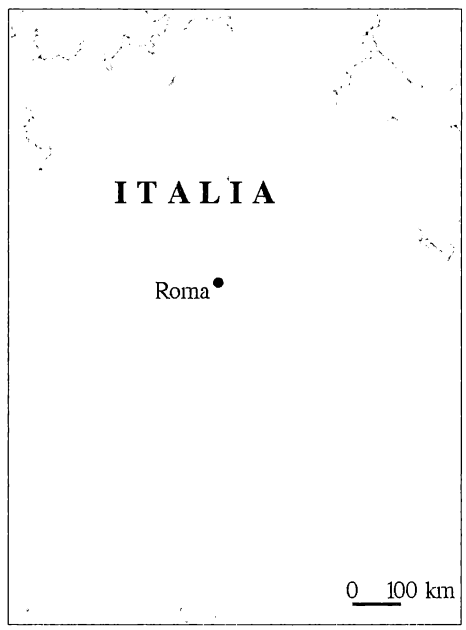

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Roma
Suprafaţa: 301 230 km^2
Populaţia: 57,99 milioane de locuitori

Letonia

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Riga
Suprafaţa: 64 589 km^2
Populaţia: 2,35 milioane de locuitori

Lituania

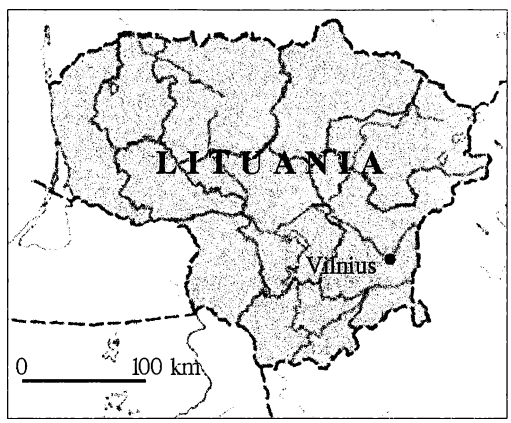

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Vilnius
Suprafaţa: 65 200 km^2
Populaţia: 3,59 milioane de locuitori

Luxembourg

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Luxembourg
Suprafaţa: 2 586 km^2
Populaţia: 454 157 de locuitori

Malta

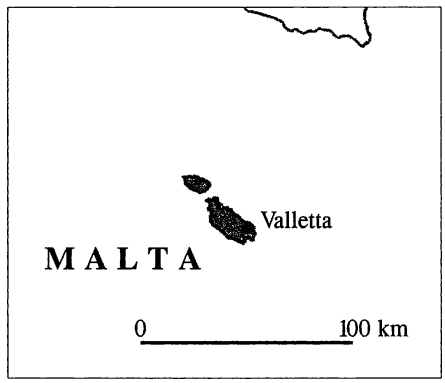

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Valletta
Suprafaţa: 316 km^2
Populaţia: 400 420 de locuitori

Marea Britanie

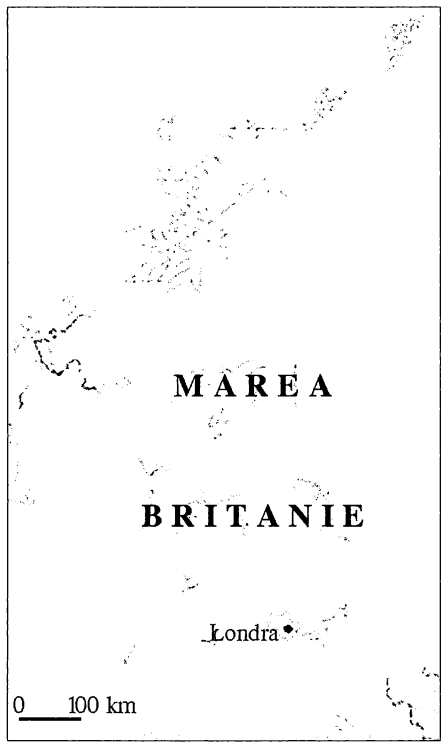

Anul aderării: 1973
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Londra
Suprafaţa: 244 820 km^2
Populaţia: 60,09 milioane de locuitori

Olanda

Anul aderării: membru fondator
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Amsterdam
Suprafaţa: 41 526 km^2
Populaţia: 16,15 milioane de locuitori

Polonia

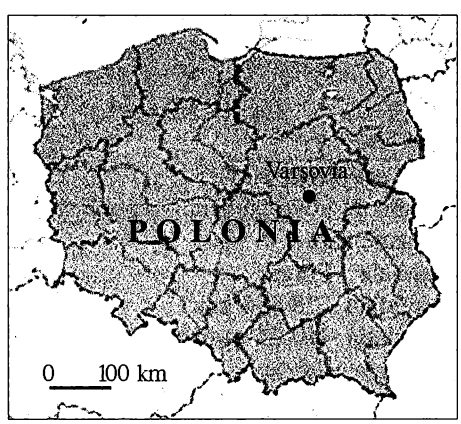

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Varşovia
Suprafaţa: 312 685 km^2
Populaţia: 38,62 milioane de locuitori

Portugalia

Anul aderării: 1986
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Lisabona
Suprafaţa: 92 391 km^2
Populaţia: 10,1 milioane de locuitori

Republica Cehă

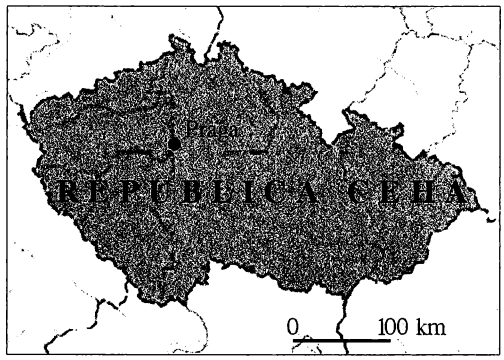

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Praga
Suprafaţa: 78 866 km^2
Populaţia: 10,25 milioane de locuitori

România

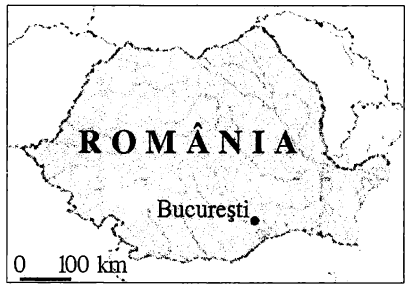

Anul aderării: 2007
Forma de guvernământ: republică
Capitala: Bucureşti
Suprafaţa: 237 500 km^2
Populaţia: 22,27 milioane de locuitori

Slovacia

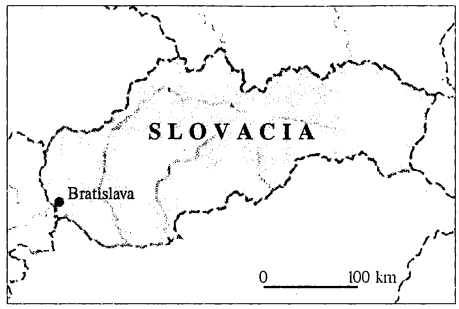

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Bratislava
Suprafaţa: 48 845 km^2
Populaţia: 5,43 milioane de locuitori

Slovenia

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Ljubljana
Suprafaţa: 20 273 km^2
Populaţia: 1,93 milioane de locuitori

Spania

Anul aderării: 1986
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Madrid
Suprafaţa: 504 782 km^2
Populaţia: 40,22 milioane de locuitori

Suedia

Anul aderării: 1995
Forma de guvernământ: monarhie constituţională
Capitala: Stockholm
Suprafaţa: 449 964 km^2
Populaţia: 8,87 milioane de locuitori

Ungaria

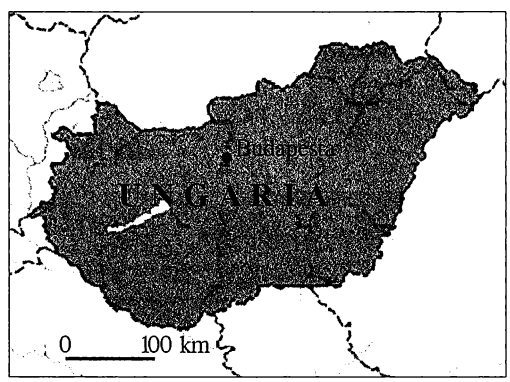

Anul aderării: 2004
Forma de guvernământ: republică parlamentară
Capitala: Budapesta
Suprafaţa: 93 030 km^2
Populaţia: 10,2 milioane de locuitori

Bibliografie

Bărbulescu, Iordan Gheorghe, 2005a, *Uniunea Europeană. De la economic la politic*, Editura Tritonic, Bucureşti.

Bărbulescu, Iordan Gheorghe, 2005b, *Uniunea Europeană. De la naţional la federal*, Editura Tritonic, Bucureşti.

Bărbulescu, Iordan Gheorghe, 2006, *Uniunea Europeană. Politicile extinderii*, Editura Tritonic, Bucureşti.

Bărbulescu, Iordan Gheorghe, 2007, *Sistemul instituţional*, Editura Tritonic, Bucureşti.

Bărbulescu, Iordan Gheorghe, 2008, *Sistemul decizional în Uniunea Europeană*, Editura Polirom, Iaşi.

Beniuc, V., Rusnac, G., 1998, *Conceptele şi noţiunile de bază ale diplomaţiei*, Tipografia centrală, Chişinău.

Burgess, Michael, 2007, „Federalism and Federation", în Michelle Cini (ed.), *European Union Politics* (pp. 69-84), Oxford University Press, Oxford.

Cini, Michelle, 2007, „Intergovernmentalism", în Michelle Cini (ed.), *European Union Politics* (pp. 99-116), Oxford University Press, Oxford.

Constantinesco, V., 1991, „La subsidiarité comme principe constitutionnel de l'intégration européenne", *Aussenwirtschaft*.

Cornu, Gérard, 1987, *Vocabulaire juridique*, PUF, Paris.

Degryse, Christophe, 2007, *Dictionnaire de l'Union européenne*, ediţia a III-a, De Boeck, Bruxelles. (*Dictionnaire de l'UE*)

Dîrdală, Lucian-Dumitru, 2006, „Neoliberalismul", în Andrei Miroiu şi Radu-Sebastian Ungureanu (eds.), *Manual de relaţii internaţionale* (pp. 139-154), Editura Polirom, Iaşi.

Dobrotă, Niţă (coord.), 1999, *Dicţionar de economie*, Editura Economică, Bucureşti.

Ghica, Luciana-Alexandra (coord.), 2005, *Enciclopedia Uniunii Europene*, Editura Meronia, Bucureşti. (*Enciclopedia UE*)

Gondrand, François, 1992, *Eurospeak : A User's Guide. Dictionary of the Single Market*, N. Brealy Publishing, Londra.

Handler, Jack, 1993, *Ballentine's Law Dictionary*, Delmar Cengage Learning.

Jinga, Ion, Popescu, Andrei, 2004, *Dicţionar de termeni comunitari*, mie.ro/_documente/dictionar.htm.

Laffan, B., Lindner, J., 2006, „Bugetul", în Helen Wallace, William Wallace şi Mark A. Pollack (coord.), *Elaborarea politicilor în Uniunea Europeană*, Institutul European din România, Bucureşti.

Martin, Eliyabeth A. (ed.), 1997, *Oxford Dictionary of Law*, Oxford University Press, Oxford.

McLean, Iain, McMillan, Alistair, 2003, *The Concise Oxford Dictionary of Politics*, Oxford University Press, Oxford.

Mihalciuc, Maria, Mureşan, Laura, Stănciulescu, Gabriela, Stan, Sorin V., 1995, *Dicţionar poliglot explicativ în economia de piaţă*, Editura Enciclopedică, Bucureşti.
Miroiu, Adrian, Rădoi, Mireille, Zulean, Marian, 2002, *Analiza politicilor publice*, Editura Politeia - SNSPA, Bucureşti. (*APP*)
Pollack, M.A., 2005, „Elaborarea politicilor UE - teoretizări", în Helen Wallace, William Wallace şi Mark A. Pollack (coord.), *Elaborarea politicilor în Uniunea Europeană* (pp. 13-45), Institutul European din România, Bucureşti.
Raimbault, Guy, 1997, *Dictionnaire de l'euro*, JV & DS, Paris.
Reuters Ltd., 1994, *Reuters Glossary of International, Financial and Economic Terms*, Longman, Harlow.
Rosamond, Ben, 2000, *Theories of European Integration*, Palgrave Macmillan, Hampshire.
Stroby-Jensen, Carsten, 2007, „Neofunctionalism", în Michelle Cini (ed.), *European Union Politics* (pp. 85-98), Oxford University Press, Oxford.
Toderean, Olivia, 2006, „Constructivismul în relaţiile internaţionale", în Andrei Miroiu şi Radu-Sebastian Ungureanu (coord.), *Manual de relaţii internaţionale* (pp. 155-163), Editura Polirom, Iaşi.
Waltz, Kenneth, 1979, *Theory of International Politics*, McGraw Hill, New York [ed. rom. : *Teoria politicii internaţionale*, traducere de Nicoleta Mihăilescu, Editura Polirom, Iaşi, 2006].
Waltz, Kenneth, 2001, *Omul, statul şi războiul*, Editura Institutul European, Iaşi.
Wendt, Alexander, 1992, „Anarchy Is what States Make of It : The Social Construction of Power Politics", *International Organization*, vol. 46, nr. 2, pp. 391-425.
Wiener, Antje ; Diez, Thomas, 2004, *European Integration Theory*, Oxford University Press, Oxford.
*** 1990, *Multilingual Glossary on Civil Protection*, European Commission/Member States Working Party.
*** 1994-1995, *Yearbook of International Organizations*, Union of International Associations, Bruxelles.
*** 2004, *Ghid stilistic de traducere în limba română pentru uzul traducătorilor acquis-ului comunitar*, ediţia a II-a revăzută şi adăugită, capitolul 4.4.2 : „Legislaţia comunitară secundară", Institutul European din România, Bucureşti. (*Ghid stilistic*, IER)
*** 2006, *Britannica Concise Encyclopaedia.*
*** 2007, *Encyclopédie Microsoft® Encarta®*, www.fr.encarta.msn.com.
*** *Headline Goal 2010*, ue.eu.int/uedocs/cmsUpload/2010%20Headline%20Goal.pdf.
*** *Le sommet de Prague et la transformation de l'OTAN*, www.nato.int/docu/rdr-gde-prg/rdr-gde-prg-fra.pdf.
*** *Staff Regulations of Officials of the European Communities*, ec.europa.eu/civil_service/docs/toc100_en.pdf.
*** *Statut des fonctionnaires des Communautés européennes*, ec.europa.eu/civil_service/docs/toc100_fr.pdf.

Site-uri

www.acpsec.org
www.babylon.com
www.banquemondiale.org
www.bologna.ro
www.ccvista.taiex.be
www.cen.eu
www.cncd.ro
www.coe.int

www.coe.ro
www.consilium.europa.eu
www.conventions.coe.int
www.dexonline.ro (*DEX*)
www.dfait-maeci.gc.ca
www.dictionnaire.tv5.org
www.diplomatie.gouv.fr
www.dreptonline.ro
www.ec.europa.eu
www.dadalos-europe.org
www.ena.lu
www.encarta.msn.com
www.epp-ed.eu
www.erm.lu
www.esa.int
www.etudes.ccip.fr
www.eurocontrol.int
www.eurocorps.net
www.europa.eu
www.europeana.ro
www.europedia.moussis.eu
www.finances.gouv.fr
www.fusionforenergy.europa.eu
www.granddictionnaire.com
www.iate.europa.eu (IATE)
www.ier.ro
www.imf.org
www.infoeuropa.ro
www.infoms.ro
www.inforegio.ro
www.interculturaldialogue2008.eu
www.investorwords.com
www.mae.ro
www.mie.ro
www.oecd.org
www.onuinfo.ro
www.rpfrance.eu
www.sapard.ro
www.smallbusinesseurope.org
www.socrates.ro
www.toupie.org
www.touteleurope.fr
www.toutsurbologne.be
www.traderom.ro
www.uniuneaeuropeana.ro
www.webster.com
www.wikipedia.org
www.wto.org

Index (română)

A

abţinere constructivă (abţinere pozitivă) 63
abţinere pozitivă: *vezi* abţinere constructivă (abţinere pozitivă)
achiziţie publică 64
acord 66; *vezi şi* acord internaţional
acord-cadru 66
acord-cadru economic 67
acord comercial (bilateral, multilateral, regional) 67-68
acord comercial, de dezvoltare şi cooperare 69
acord comercial şi de cooperare 69
acord de aderare: *vezi* tratat de aderare
acord de asociere 70-71
acord de cooperare 72
acord de cooperare economică şi comercială: *vezi* acord de cooperare
acord de parteneriat şi cooperare 73
acord de stabilizare şi asociere (ASA) 74
acord european (AE) 74-75; *vezi şi* strategia de preaderare
acord interimar 76
acord interinstituţional (AII) 77
acord internaţional 78
acord Schengen: *vezi* Schengen
Acordul de Liber-Schimb Nord-American (NAFTA) 79
Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT) 79-80; *vezi şi* Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC)
acorduri „Berlin plus" 81
ACP: *vezi* Grupul ACP
acquis comunitar 82; *vezi şi* capitolele acquis-ului comunitar; drept comunitar
Actul Unic European (AUE) 83-84
acţiune comună (JAI) 85; *vezi şi* decizie; decizie-cadru (Titlul VI TUE)
acţiune comună (PESC) 86; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
Adenauer, Konrad 87
aderare 88-89; *vezi şi* cadru de negociere
Adunarea Parlamentară: *vezi* Parlamentul European
Agenda 2000 90-91
Agenţia Comunitară pentru Controlul Pescuitului (CFCA; ACCP): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană a Medicamentelor (EMEA): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană de Apărare (EDA; AEA): *vezi* agenţii pentru politica externă şi de securitate (agenţii PESC)
Agenţia Europeană de Mediu (EEA; AEM): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Drepturi Fundamentale (FRA): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe (ale Statelor Membre ale Uniunii Europene) (FRONTEX): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA; AEPC): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Reconstrucţie (EAR; AER) 94
Agenţia Europeană pentru Securitate şi Sănătate la Locul de Muncă (EU-OSHA): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Securitatea Reţelelor şi a Informaţiei (ENISA): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Siguranţa Aviaţiei (EASA; AESA): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Europeană pentru Siguranţă Maritimă (EMSA; AESM): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Executivă a Consiliului European pentru Cercetare (AECEC): *vezi* agenţii executive
Agenţia Executivă pentru Cercetare (AEC): *vezi* agenţii executive

Agenţia Executivă pentru Competitivitate şi Inovare (EACI): *vezi* agenţii executive
Agenţia Executivă pentru Educaţie, Audiovizual şi Cultură (EACEA): *vezi* agenţii executive
Agenţia Executivă pentru Reţeaua Transeuropeană de Transport (TEN-TEA): *vezi* agenţii executive
Agenţia Executivă pentru Sănătate şi Consumatori: *vezi* agenţii executive
Agenţia Feroviară Europeană (ERA; AFE): *vezi* agenţii comunitare
Agenţia Internaţională a Energiei (AIE) 98
Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (IAEA; AIEA) 98
Agenţia Spaţială Europeană (ESA; ASE) 99
agenţie a Uniunii Europene 100
agenţie de implementare (AI) 101
agenţie de plată 101
agenţie pentru dezvoltare regională (ADR) 102-103
agenţii comunitare 103-105
agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI) 112
agenţii executive 113-114
agenţii JAI: *vezi* agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI)
agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC) 116
agenţii PESC: *vezi* agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)
AGIS: *vezi* programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS)
ajutor de stat 118-119
aliniere legislativă 120
apărare colectivă 121-122
aprofundare 123; *vezi şi* integrare europeană
apropiere legislativă: *vezi* aliniere legislativă
ARGO: *vezi* program de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO)
arhitectură europeană 125
armonizare fiscală 126
armonizare legislativă: *vezi* aliniere legislativă
asistenţă de preaderare 128-129; *vezi şi* PHARE; ISPA; SAPARD
Asociaţia Europeană a Liberului Schimb (AELS; EFTA) 130
autoreglementare 131
Autoritatea Europeană de Supraveghere a GNSS: *vezi* agenţii comunitare
Autoritatea Europeană pentru Protecţia Datelor (AEPD) 132
Autoritatea Europeană pentru Siguranţa Alimentară (EFSA): *vezi* agenţii comunitare
aviz 133-134; *vezi şi* instrumente juridice comunitare; recomandare
avocat general 135-136
azil 137-138

B

Banca Centrală Europeană (BCE) 139; *vezi şi* Institutul Monetar European (IME); Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC; Eurosistem)
Banca Europeană de Investiţii (BEI) 140-141
Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD) 143
Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) 143
Banca Mondială (BM) 144; *vezi şi* Banca Internaţională pentru reconstrucţie şi dezvoltare (BIRD)
Biroul Statistic al Comunităţilor Europene: *vezi* Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat)
Bretton Woods 145
Bruxelles 145-146
bugetul Uniunii Europene 146-147; *vezi şi* perspective financiare
bunăstarea animalelor 148

C

cadru de negocieri 150; *vezi şi* aderare
cadru instituţional unic 151-152; *vezi şi* Uniunea Europeană
capacitate de absorbţie 153
capitală culturală europeană 153-154
capitolele acquis-ului comunitar 155; *vezi şi* acquis comunitar
Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene 156; *vezi şi* drepturile omului
Carta drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor 158
Carta serviciilor publice 159
Carta socială europeană 159-160
carte albă 160-161
carte verde 161-162
CCVista 162
CELEX 163; *vezi şi* număr CELEX
Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT): *vezi* agenţii comunitare
Centrul European de Monitorizare a Rasismului şi Xenofobiei (EUMC) 164
Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (CEDEFOP): *vezi* agenţii comunitare
Centrul European pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (ECDC): *vezi* agenţii comunitare
Centrul pentru Sateliţi al Uniunii Europene (EUSC): *vezi* agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)
cercuri concentrice 166
cetăţenia Uniunii Europene 167
cetăţenie europeană: *vezi* cetăţenia Uniunii Europene
clauză de exceptare 169
clauză de flexibilitate: *vezi* competenţe subsidiare

clauză de rendez-vous 170
clauză de salvgardare 170-171
clauză de suspendare 172
codecizie: *vezi* procedura de codecizie
codificare legislativă 173
coeziune economică, socială şi teritorială 174-175; *vezi şi* politica regională
Colegiul European de Poliţie (CEPOL): *vezi* agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI)
comisar european 177-178
Comisia Europeană 179-180
comisii parlamentare 182
comitet consultativ 184
comitet de conciliere 184-185; *vezi şi* procedura de codecizie
comitete şi grupuri de lucru 186
Comitetul Economic şi Social European (CESE) 188-189
Comitetul European de Standardizare (CEN) 190--191
Comitetul Politic şi de Securitate (COPS) 191; *vezi şi* politica externă şi de securitate comună (PESC); politica europeană de securitate şi apărare (PESA)
Comitetul Regiunilor (CR) 193-194
Comitetul Reprezentanţilor Permanenţi (COREPER) 195-196
comitologie 198-199
competenţe comunitare 201-203
competenţe externe ale Comunităţii Europene 204--205
competenţe subsidiare 206
competitivitate 207-208
compromisul de la Ioannina 209
compromisul de la Luxembourg 210-211
comunitarizare 212
Comunitatea Economică Europeană (CEE) 214; *vezi şi* Comunitatea Europeană
Comunitatea Europeană (CE) 215; *vezi şi* Comunitatea Economică Europeană (CEE)
Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) 216
Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM; CEEA) 217
Comunităţile Europene (CE) 218; *vezi şi* Comunitatea Europeană (CE); Comunitatea Economică Europeană (CEE); Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO); Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM; CEEA); Uniunea Europeană (UE)
conciliere: *vezi* comitet de conciliere
conclav 219
concurenţă 219-220; *vezi şi* politica comună în domeniul concurenţei
confederaţie 220-221
Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC) 222-223
Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE): *vezi* Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE)
conferinţă europeană 225
conferinţă interguvernamentală (CIG) 226
confirmarea Comisiei: *vezi* investitura Comisiei Europene
consens 229
Consiliul 229-231
Consiliul Afaceri Economice şi Financiare (ECOFIN) 233-234
Consiliul Afaceri Generale şi Relaţii Externe (CAGRE) 235-236
Consiliul Agricultură şi Pescuit 238
Consiliul Competitivitate 241-242
Consiliul de Miniştri: *vezi* Consiliul
Consiliul Educaţie, Tineret şi Cultură 244
Consiliul European 246-247
Consiliul Europei 248; *vezi şi* Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)
Consiliul Justiţie şi Afaceri Interne (JAI) 249
Consiliul Mediu 251
Consiliul Ocuparea Forţei de Muncă, Politici Sociale, Sănătate şi Protecţia Consumatorului (EPSCO) 252-253
Consiliul Transporturi, Telecomunicaţii şi Energie (TTE) 254-255
Consiliul Uniunii Europene: *vezi* Consiliul
consociaţionalism 258
consolidare declarativă a legislaţiei: *vezi* consolidare informală (declarativă) a legislaţiei
consolidare informală (declarativă) a legislaţiei 259
consolidare legislativă: *vezi* codificare legislativă
constituţionalizare 259
constructivism (social) 260
consultare: *vezi* procedura de consultare
Convenţia de la Geneva 262
Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) 262-263
Convenţia privind viitorul Europei 265-266
convenţie 267-268
convergenţă nominală 268-269; *vezi şi* euro (EUR)
convergenţă reală 269; *vezi şi* euro (EUR)
cooperare: *vezi* procedura de cooperare
cooperare *à la carte*: *vezi* clauză de exceptare
cooperare consolidată 270-271; *vezi şi* Europa „cu geometrie variabilă"
cooperare pentru dezvoltare: *vezi* politica de dezvoltare
cooperare politică europeană (CPE) 273
cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală 274; *vezi şi* acţiune comună (JAI); spaţiu de libertate, securitate şi justiţie
coreglementare 276
COREU (CORespondenţă EUropeană) 276
COSAC: *vezi* Conferinţa comisiilor pentru afaceri europene (COSAC)

cosmopolitanism : *vezi* funcţionalism
criterii de aderare la Uniunea Europeană 277-279
criterii de convergenţă 279-280
criteriile de la Copenhaga : *vezi* criterii de aderare la Uniunea Europeană
Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE ; CEJ) 282-283 ; *vezi şi* Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI)
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) 285 ; *vezi şi* Consiliul Europei
Curtea Europeană de Conturi 286-287

D

decizie 288 ; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
decizie-cadru (Titlul VI TUE) 289 ; *vezi şi* acţiune comună
declaraţie PESC 290
deficit bugetar 291
deficit democratic 291-292
delegare de atribuţii : *vezi* delegare de competenţe
delegare de competenţe 294 ; *vezi şi* delimitare a competenţelor
delegaţii parlamentare ale Uniunii Europene 295
delimitare a competenţelor 296 ; *vezi şi* delegare de competenţe
depozitar (al unui tratat) 297
derogare 298
deviza Uniunii Europene 298-299
dezvoltare durabilă 299-300
dezvoltare rurală 301-302
dialog intercultural 303
dialog social 304-305
directivă 307 ; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
Directorat General (DG) 308
Direcţiune Generală : *vezi* Directorat General (DG)
dirijism : *vezi* intervenţionism
discriminare 309 ; *vezi şi* principiul nediscriminării
distribuire a competenţelor : *vezi* delimitare a competenţelor
domnul PESC : *vezi* Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC)
drept comunitar 310-311 ; *vezi şi* acquis comunitar
drept de iniţiativă 312-313
drept de petiţie 314-315
drept de petiţionare : *vezi* drept de petiţie
drept primar : *vezi* drept comunitar
drept secundar : *vezi* drept comunitar
drepturile omului 316-317 ; *vezi şi* Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene
dublă majoritate 318

E

echilibru instituţional 320-321
ECU : *vezi* Unitatea Monetară Europeană (ECU)
e-Europa 322
egalitate de şanse 323-324 ; *vezi şi* principiul nediscriminării
egalitate de tratament între femei şi bărbaţi : *vezi* egalitate de şanse
Equal : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
Erasmus 325-326 ; *vezi şi* Socrates
EUFOR : *vezi* EUROFOR
EURATOM : *vezi* Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM ; CEEA)
Eurlex 327
euro (EUR) 327-328 ; *vezi şi* Sistemul monetar european (SME)
Eurobarometru 331
eurocec 332
eurocent : *vezi* euro (EUR)
Eurocorps 332-333
eurocrat 335
EUROFOR 335-336
eurojargon 337
Eurojust 338
Euroland : *vezi* Zona euro
EUROMARFOR : *vezi* EUROFOR
euromit 340-341
eurooptimist : *vezi* eurosceptic
Europa 342
Europa „cu geometrie variabilă" : *vezi* Europa „cu mai multe viteze"
Europa „cu mai multe viteze" 343
europarlamentar 343-344 ; *vezi şi* Parlamentul European
europenizare 345
Europol 346-347
eurosceptic 348
euroscleroză 348
Eurosistem : *vezi* Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem)
Eurostat : *vezi* Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat)
examinare analitică : *vezi* screening (examinare analitică)
extindere 350 ; *vezi şi* aderare ; criterii de aderare la Uniunea Europeană

F

federalism 352
fiscalitate : *vezi* impozitare
Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
Fondul European de Investiţii (FEI) 354
Fondul European pentru Orientare şi Garantare Agricolă (FEOGA) : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
Fondul European pentru Pescuit (FEP) : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
Fondul Monetar Internaţional (FMI) 356
Fondul Social European (FSE) : *vezi* fonduri structurale şi de coeziune

fonduri de preaderare: *vezi* asistenţă de preaderare
fonduri structurale şi de coeziune 357-359
Forţa Europeană de Reacţie Rapidă 363; *vezi şi* politica europeană de securitate şi apărare (PESA)
funcţie publică comunitară: *vezi* funcţionar al Comunităţilor Europene
funcţionalism 364
funcţionar al Comunităţii Europene 365-367
Fundaţia Europeană pentru Formare (ETF): *vezi* agenţii comunitare
Fundaţia Europeană pentru Îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă şi de Muncă (EUROFOUND): *vezi* agenţii comunitare

G

Galileo 369
GATT: *vezi* Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT)
Gaulle, Charles de 371
globalizare 371-372
Grupul ACP 373
Grupul celor opt (G8) 376
Grupul TREVI 377
grupuri de lucru: *vezi* comitete şi grupuri de lucru
grupuri politice în Parlamentul European 378; *vezi şi* Parlamentul European
guvernanţă europeană 379

H

hotărâre (a Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene) 382; *vezi şi* jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene

I

IATE 383
ierarhia actelor normative comunitare 384
ierarhie normativă: *vezi* ierarhia actelor normative comunitare
imnul european 386
impozitare 387-388
Institutul European din România (IER) 390
Institutul European pentru Egalitate de Gen: *vezi* agenţii comunitare
Institutul Monetar European (IME) 392; *vezi şi* Banca Centrală Europeană (BCE)
Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene (ISS): *vezi* agenţii pentru politica externă şi de securitate comună (agenţii PESC)
instituţii europene 393
instituţionalism 394
instrumente financiare ale Uniunii Europene
instrumente juridice comunitare 396
Instrumentul european de vecinătate şi parteneriat (IEVP) 397
Instrumentul Financiar de Orientare a Pescuitului (IFOP): *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
integrare europeană 399-400
integrare pozitivă/negativă: *vezi* neofuncţionalism
integrare sectorială: *vezi* neofuncţionalism
interguvernamentalism 401
interguvernamentalism liberal 403-404
INTERREG: *vezi* fonduri structurale şi de coeziune
intervenţionism (dirijism) 405
intrare în vigoare 406
investitura Comisiei Europene 406-407
ISPA 408

Î

Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru Afaceri Externe şi Politica de Securitate 410
Înaltul reprezentant pentru PESC (domnul/doamna PESC) 411
Întreprinderea comună europeană privind ITER şi dezvoltarea energiei prin fuziune 412
învăţare continuă 413; *vezi şi* Strategia de la Lisabona
învestirea Comisiei Europene: *vezi* investitura Comisiei Europene

J

jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Comunităţilor Europene 415; *vezi şi* Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)
Jurnalul Oficial (JO) 416
Justiţie şi Afaceri Interne (JAI): *vezi* pilonii Uniunii Europene

L

Leader: *vezi* Fonduri structurale şi de coeziune
lectură (prima, a doua, a treia): *vezi* procedura de cooperare
legislaţie comunitară: *vezi* drept comunitar; acquis comunitar
legislaţie primară: *vezi* drept comunitar
legislaţie secundară: *vezi* drept comunitar
legitimitate: *vezi* deficit democratic
Leonardo da Vinci 420
libera circulaţie a bunurilor 421
libera circulaţie a capitalurilor 422
libera circulaţie a mărfurilor: *vezi* libera circulaţie a bunurilor
libera circulaţie a persoanelor 423
libera circulaţie a serviciilor 425
liberalism 426; *vezi şi* neoliberalism
liberalizare 426
limbi oficiale ale Uniunii Europene 426-427
Lingua 427-428

lucrător (comunitar) 428
Luxembourg 429

M

majoritate calificată 430; *vezi şi* procedura de codecizie
mandat european de arestare 431
marxism 432
mecanismul ratelor de schimb 433
mediator european: *vezi* Ombudsman
metoda comunitară 434; *vezi şi* integrare europeană
metoda deschisă de coordonare 434-435; *vezi şi* Strategia de la Lisabona
metoda interguvernamentală 436
Misiuni Petersberg 437
Mişcarea Europeană 438
Mişcarea Paneuropeană 439
moneda unică: *vezi* euro (EUR)
modializare: *vezi* globalizare
monitorizarea aplicării dreptului comunitar 441; *vezi şi* Comisia Europeană
Monnet, Jean 442-443
multilingvism 444

N

NATO: *vezi* Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO)
negocieri de aderare 446-447
neofuncţionalism 449
neoinstituţionalism 451-452
neoliberalism 453
neorealism 454
nucleu dur 455; *vezi şi* cooperare consolidată
număr CELEX 456; *vezi şi* CELEX

O

observator (observator activ) 458
observator activ: *vezi* observator (observator activ)
Observatorul European pentru Droguri şi Toxicomanie (EMCDDA; OEDT): *vezi* agenţii comunitare
Oficiul Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP): *vezi* agenţii comunitare
Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii (TAIEX): *vezi* programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX)
Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) 460
Oficiul European de Poliţie (Europol): *vezi* Europol
Oficiul European pentru Selecţia Personalului (EPSO) 462
Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieţei Interne (Mărci, desene şi modele industriale) (OHMI; OAPI): *vezi* agenţii comunitare
Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE) 463-464
Oficiul pentru schimb de informaţii privind asistenţa tehnică: *vezi* Oficiul de Asistenţă Tehnică şi de Schimb de Informaţii (TAIEX)
Oficiul Statistic al Comunităţilor Europene (Eurostat) 466
Ombudsman 465-466
opinie: *vezi* aviz
OPOCE: *vezi* Oficiul pentru Publicaţii Oficiale ale Comunităţilor Europene (OPOCE)
opting-out: *vezi* clauză de acceptare
ordine de zi 467
ordonanţă a CJCE 468
organisme modificate genetic (OMG) 468-469
organizarea comună a pieţelor agricole (OCP) 470; *vezi şi* politica agricolă comună (PAC)
Organizaţia Europeană pentru Cooperare Economică (OECE): *vezi* Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE)
Organizaţia Europeană pentru Siguranţa Navigaţiei Aeriene (EUROCONTROL) 471
Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC) 472-473; *vezi şi* Acordul General pentru Tarife (Vamale) şi Comerţ (GATT)
Organizaţia Naţiunilor Unite (ONU) 474
Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) 476
Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE) 476-477
Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) 479
organizaţie nonguvernamentală (ONG) 480

P

Pachetul Delors 481-482
Pactul de stabilitate şi creştere 183-184
(a) parafa 485
parlamente naţionale 485-486
Parlamentul European (PE) 488-490; *vezi şi* europarlamentar; grupuri politice în Parlamentul European
parte (la un tratat) 492
parteneri sociali 493; *vezi şi* dialog social
parteneriat pentru aderare 495-496
partide politice europene 497-498
pasarelă comunitară 499
părinţii fondatori ai Uniunii Europene 500
PECOs 501
personalitatea juridică a Comunităţilor Europene 501-502
perspective financiare 503-504; *vezi şi* resurse proprii
PHARE 505
phasing in 506
phasing out 507

Piaţa comună 508; *vezi şi* Piaţa internă; Piaţa unică
Piaţa internă 508-509; *vezi şi* Piaţa comună; Piaţa unică
piaţa locală 510-511
Piaţa unică 511; *vezi şi* Piaţa comună; Piaţa internă
pilieri: *vezi* pilonii Uniunii Europene
pilonii Uniunii Europene 512-513
Planul Fouchet 514
Planul Gasperi: *vezi* Planul Pleven
Planul Mansholt 515
Planul Marshall 516-517
Planul Pleven 518
Planul Schuman 519; *vezi şi* Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO)
politica agricolă comună (PAC) 520
politica antreprenorială 522
politica bugetară 523-525
politica comercială comună (PCC) 528-529
politica comună de imigraţie 530-351; *vezi şi* spaţiu de libertate, securitate şi justiţie
politica comună în domeniul concurenţei 533
politica comună în domeniul pescuitului 535
politica comună în domeniul transporturilor (PCT) 537; *vezi şi* reţele transeuropene (RTE)
politica de dezvoltare 538
politica de protecţie a consumatorului: *vezi* protecţia consumatorului
politica de protecţie a mediului 539-540
politica de sănătate 542
politica de vize 544; *vezi şi* Schengen
politica economică 547; *vezi şi* Uniunea Economică şi Monetară (UEM)
politica educaţională 549
politica energetică 551-552
politica europeană de securitate şi apărare (PESA) 553-554; *vezi şi* Comitetul Politic şi de Securitate (COPS)
politica europeană de vecinătate (PEV; ENP) 556-557
politica externă şi de securitate comună (PESC) 558
politica fiscală: *vezi* impozitare
politica industrială 560
politica în domeniul audiovizualului 562
politica în domeniul cercetării şi dezvoltării 564-565
politica în domeniul culturii 567
politica în domeniul întreprinderilor mici şi mijlocii: *vezi* politica antreprenorială
politica monetară 569-570; *vezi şi* Uniunea Economică şi Monetară (UEM)
politica regională 571; *vezi şi* coeziune economică, socială şi teritorială
politica „scaunului gol": *vezi* Compromisul de la Luxembourg
politica socială 572-573
politica socială şi de ocupare a forţei de muncă 575; *vezi şi* metoda deschisă de coordonare
politica vamală: *vezi* Uniunea vamală
politici comune 576-577
politici comunitare: *vezi* politici comune
politici publice europene: *vezi* politici comune
ponderea voturilor în Consiliu 579-580; *vezi şi* procedura de codecizie
poziţie comună (PESC) 581; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
poziţie comună (Titlul VI al Tratatului UE) 582; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
preaderare: *vezi* strategie de preaderare
preşedintele Comisiei Europene 583-584
preşedinţia Consiliului European 586
preşedinţia Consiliului Uniunii Europene 587-588
principiul adiţionalităţii 589
principiul autonomiei instituţiilor 590
principiul colaborării loiale între instituţii 591
principiul echilibrului instituţional: *vezi* echilibru instituţional
principiul nediscriminării 593
principiul priorităţii normei comunitare 593-594
principiul proporţionalităţii 595
principiul repartizării competenţelor 596-597; *vezi şi* delegare de competenţe; delimitare a competenţelor
principiul reprezentării intereselor 597-598
principiul subsidiarităţii 599-600
privilegii şi imunităţi ale Comunităţii Europene 602
procedura de aviz conform 603-605; *vezi şi* aviz
procedura de codecizie 606-608
procedura de consultare 609
procedura de cooperare 610-611
procedura electorală uniformă pentru Parlamentul European 613
proceduri ale CJUE: *vezi* Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)
proces de aderare: *vezi* aderare
Procesul Barcelona 615-616
Procesul Bologna 617
procesul de stabilizare şi asociere 618
procesul decizional 620-622
programul-cadru privind cooperarea poliţienească şi judiciară în materie penală (AGIS) 626
programul de acţiune privind cooperarea administrativă în domeniul frontierelor externe, al vizelor, azilului şi imigraţiei (ARGO) 627
programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS) 627-628
programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX) 630
programul ISPA: *vezi* ISPA
programul PHARE: *vezi* PHARE
programul SAPARD: *vezi* SAPARD
proprietate intelectuală 631-632
protecţia consumatorului 633
protecţionism 634
protocol 635

protocol social 635 ; *vezi şi* politica socială
Protocolul de la Kyōto 636-637

R

raport : *vezi* aviz
raport de monitorizare 639
raport de ţară 640
Raportul Davignon 640
Raportul Delors 641
ratificare 642
realism 642-643 ; *vezi şi* neorealism
recomandare 645 ; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
reformare a legislaţiei 646 ; *vezi şi* codificare legislativă
regim : *vezi* neoliberalism
regiuni ultraperiferice 647
reglementare 648
regulament 649 ; *vezi şi* instrumentele juridice comunitare
Reprezentanţa Permanentă a României pe lângă Uniunea Europeană 650
resurse proprii 652-653 ; *vezi şi* perspective financiare
reţele transeuropene (RTE) 655-656 ; *vezi şi* politica comună în domeniul transporturilor
revizuirea tratatelor 657-658
rezoluţie 659

S

SAPARD 660
Schengen 661 ; *vezi şi* Sistemul de informaţii Schengen (SIS)
Schuman, Robert 663
screening (examinare analitică) 664 ; *vezi şi* aderare ; criterii de aderare la Uniunea Europeană ; negocieri de aderare
securitate energetică : *vezi* politica energetică
simbolurile Uniunii Europene 666
simplificare legislativă 666-667 ; *vezi şi* codificare legislativă
Sistemul de informaţii Schengen (SIS) 668 ; *vezi şi* Schengen
Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC ; Eurosistem) 669-670 ; *vezi şi* Banca Centrală Europeană (BCE)
Sistemul monetar european (SME) 671-672 ; *vezi şi* euro (EUR)
Sistemul monetar internaţional (SMI) 674
Socrates 675 ; *vezi şi* Erasmus ; Lingua
spaţiu de libertate, securitate şi justiţie 676 ; *vezi şi* cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală
Spaţiul Economic European (SEE) 677
Spinelli, Altiero 678
spill-over : *vezi* neofuncţionalism
stat asociat 679 ; *vezi şi* acord de asociere ; acord european (AE)
stat candidat 680
stat membru 681 ; *vezi şi* criterii de aderare la Uniunea Europeană
stat solicitant 682
stat terţ 682
steagul european 683
Strasbourg 683-684
Strategia de la Lisabona 684-685
Strategia europeană de ocupare a forţei de muncă 687 ; *vezi şi* Strategia de la Lisabona
strategie comună (PESC) 689 ; *vezi şi* instrumente juridice comunitare
strategie de preaderare 690-691 ; *vezi şi* parteneriat pentru aderare
subsidiaritate : *vezi* principiul subsidiarităţii
summit 692
supranaţional 692-693
suveranitate 693

Ş

Şcoala europeană de administraţie (EAS) 695

T

TACIS : *vezi* programul de asistenţă tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS)
TAIEX : *vezi* Programul de asistenţă tehnică şi de schimb de informaţii (TAIEX)
taxare : *vezi* impozitare
taxă vamală : *vezi* Uniunea vamală
telecomunicaţii 697-698
televiziune fără frontiere 699-700
teoriile integrării europene 701
teoriile interdependenţei : *vezi* neoliberalism
tineret 703-704
transnaţional 705
transparenţă 706
tranzacţionalism 707-708
tratat 709
tratat de aderare 712
tratatele constitutive 712-713
Tratatul Comunităţii Europene : *vezi* Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma)
Tratatul de fuziune : *vezi* Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune)
Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE ; TCE ; Tratatul de la Roma) 715
Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO ; Tratatul de la Paris) 716
Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA ; Tratatul EURATOM) 717
Tratatul de instituire a unei Constituţii pentru Europa 718

Tratatul de instituire a unui Consiliu unic şi a unei Comisii Europene unice ale Comunităţilor Europene (Tratatul de fuziune) 719
Tratatul de la Amsterdam: *vezi* Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe
Tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a altor acte conexe 721
Tratatul de la Lisabona: *vezi* Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene
Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene 722-725
Tratatul de la Maastricht: *vezi* Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE; Tratatul de la Maastricht)
Tratatul de la Nisa: *vezi* Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe
Tratatul de la Nisa de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, a Tratatelor de instituire a Comunităţilor Europene şi a anumitor acte conexe 727-728
Tratatul de la Paris: *vezi* Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului (TCECO; Tratatul de la Paris)
Tratatul de la Roma: *vezi* Tratatul de instituire a Comunităţii Economice Europene (TCEE; TCE; Tratatul de la Roma); Tratatul de instituire a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (TCEEA; Tratatul EURATOM)
Tratatul de la Westphalia 729-730
Tratatul de Reformă: *vezi* Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană şi a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene
Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene 730
Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE; Tratatul de la Maastricht) 731-732
Tribunalul de Primă Instanţă al Comunităţilor Europene (TPI) 732-733; *vezi şi* Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene (CJCE)
troika comunitară 734
twinning 735

Ţ

ţări şi teritorii de peste mări (TTPM) 737

U

unanimitate 740
Unitatea de planificare şi de alertă rapidă 741
Unitatea Europeană de Cooperare Judiciară (EUROJUST): *vezi* agenţii de cooperare poliţienească şi judiciară în materie penală (agenţii JAI)
Unitatea Monetară Europeană (ECU) 742; *vezi şi* euro (EUR); Sistemul monetar european (SME)
Uniunea Economică şi Monetară (UEM) 743-745
Uniunea Europeană (UE) 746-747
Uniunea Europei Occidentale (UEO) 749
Uniunea vamală 750-751
URBAN: *vezi* Fonduri structurale şi de coeziune

V

vot prin majoritate calificată: *vezi* procedura de codecizie

Z

Ziua Europei 754
Zona euro 755
zonă de liber schimb 755

Index (English)

A

absorption capacity 153
accession 89; *see also* negociating framework
accession agreement: *see* treaty of accession
accession criteria 279
accession negotiations 447-448
accession partnership 496
accession process: *see* accession
accession treaty: *see* treaty of accession
ACP: *see* ACP Group
ACP Group 374
acquis communautaire: *see* Community acquis (acquis communautaire)
Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO) 627
active observer: *see* observer (active observer)
additionality principle 589
Adenauer, Konrad 87
advisory committee 184
Advocate-General 136
agenda 467
Agenda 2000 91
AGIS: *see* framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS)
agreement 66; *see also* international agreement
Agriculture and Fisheries Council 239-240
analytical examination: *see* screening (analytical examination)
animal welfare 148-149
applicant state 682
architecture of Europe 125
area of freedom, security and justice 676; *see also* police and judicial co-operation in criminal matters
ARGO: *see* Action programme for administrative co-operation in the fields of external borders, visas, asylum and immigration (ARGO)
assent procedure 605; *see also* opinion
associated state 679; *see also* association agreement; Europe agreement (EA)
association agreement 71
asylum 138
audiovisual policy 563

B

Barcelona Process 616
„Berlin-Plus" arrangements 81
Bologna Process 617
Bretton Woods 145
Brussels 146
budget deficit 291
budget policy 525-526

C

candidate state 680
CCVista 162
CELEX 163; *see also* CELEX code
CELEX code 457; *see aso* CELEX
CFSP agencies: *see* Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)
chapters of the Community acquis 155; *see also* Community acquis; acquis communautaire
Charter of Fundamental Rights 156-157; *see also* human rights
Charter of the Fundamental Social Rights of Workers 158
citizenship of the European Union 167-168
CJEC order 468
closer co-operation: *see* enhanced co-operation (closer co-operation)
co-decision: *see* co-decision procedure
co-decision procedure 608
collective defence 122

comitology 199-200
Committee of the Regions (CoR) 194
committees and working parties 186-187
common action (JHA) 85; *see also* decision; framework decision (Title VI of the EU Treaty)
common agricultural policy (CAP) 520-521
common commercial policy (CCP) 529
common competition policy 533-534
common fisheries policy 535-536
common foreign and security policy (CFSP) 558-559
Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies) 117
common immigration policy 531; *see also* area of freedom, security and justice
Common market 508; *see also* Internal market; Single market
common organization of agricultural markets (COM) 470; *see also* common agricultural policy (CAP)
common policies 577
common position (CFSP) 582; *see also* Community legal instruments
common strategy (CFSP) 689-690; *see also* Community legal instruments
common transport policy 537; see also Trans-European Networks (TEN)
communitisation 213
Community acquis (acquis communautaire) 82-83; *see also* chapters of the Community acquis; Community law
Community agencies 105-108
community bridge 499-500
Community Fisheries Control Agency (CFCA): *see* Community agencies
Community law 311; *see also* Community acquis (acquis communautaire)
Community legal instruments 396
Community method 434; *see also* European integration
Community Plant Variety Office (CPVO): *see* Community agencies
Community policies: *see* common policies
Community powers 203
Community public function: *see* official of the Communities
Community troika 735
(Community) worker 429
competition 220; *see also* common competition policy
competitiveness 208
Competitiveness Council 242
concentric circles 166
conciliation: *see* Conciliation Committee
Conciliation Committee 185; *see also* co-decision procedure
conclave 219
confederation 221
Conference of European Community Affairs Committees (COSAC) 223
Conference on Security and Co-operation in Europe (CSCE): *see* Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)
confirmation of the European Commission 407
consensus 229
consociationalism 258
consolidation of legislation 173-174
constitutionalization 260
constructive abstention (positive abstention) 63-64
consultation: *see* consultation procedure
consultation procedure 610
consumer protection 633
consumer protection policy: *see* consumer protection
convention 268
Convention on the future of Europe 266
convergence criteria 280-281
co-operation: *see* co-operation procedure
co-operation agreement 72
co-operation for development: *see* development policy
co-operation procedure 611-612
Copenhagen criteria: *see* accession criteria
co-regulation 276
COREU (CORrespondance EUropéenne) 276
COSAC: *see* Conference of European Community Affair Committee (COSAC)
cosmopolitanism: *see* functionalism
Council 231-232
Council of Europe 248-249; *see also* European Court of Human Rights (ECHR)
Council of Ministers: *see* Council
Council of the European Union: *see* Council
country report 640
Court of First Instance of the European Communities (CFI) 733; *see also* Court of Justice of the European Communities (CJEC)
Court of Justice of the European Communities (CJEC) 289290; *see also* Court of First Instance of the European Communities (CFI)
cultural policy 567-568
custom duties: *see* Customs Union
customs policy: *see* Customs Union
Customs Union 751

D

Davignon Report 641
decision 289; *see also* Community legal instruments
decision-making process 622-624
declaration CFSP 290
declaratory consolidation of legislation: *see* informal (declaratory) consolidation of legislation

deepening 123-124; *see also* European integration
delegation of powers 294; *see also* delimitation of competences
delimitation of competences 296-297; *see also* delegation of powers
Delors package 483
Delors Report 641
democratic deficit 292-293
depositary (of a treaty) 298
derogation 298
development policy 538-539
directive 308; *see also* Community legal instruments
Directorate-General (DG) 308
dirigism: *see* interventionism
discrimination 309; *see also* non-discrimination principle
distribution of competences: *see* delimitation of competences
double majority 318-319

E

Economic and Financial Affairs Council (ECOFIN) 234
Economic and Monetary Union (EMU) 745
economic and trade co-operation agreement: *see* co-operation agreement
economic framework agreement 67
economic policy 548; *see also* Economic and Monetary Union (EMU)
economic, social and territorial cohesion 175-176; *see also* regional policy
ECU: *see* European Currency Unit (ECU)
Education, Audiovisual and Culture Executive Agency (EACEA): *see* executive agencies
education policy 550
Education, Youth and Culture (EYC) Council 245
eEurope 322-323
employment and social policy 575; *see also* open method of co-ordination (OMC)
Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs Council (EPSCO) 253
„empty chair" policy: *see* Luxembourg compromise
energy policy 552
energy security: *see* energy policy
enhanced co-operation (closer co-operation) 271-272; *see also* „Variable-geometry" Europe
enlargement 350; *see also* accession; accession criteria
enterprise policy 522-523
entry into force 406
Environment Council 252
environment policy 540-541
equal opportunities 324; *see also* non-discrimination principle
Equal: *see* structural and cohesion funds
equal treatment for men and women: *see* equal opportunities
Erasmus 326; *see also* Socrates
EUCJ procedures: *see* Court of Justice of the European Communities (CJEC)
EURATOM: *see* European Atomic Energy Community (EAEC; EURATOM)
Eurlex 327
euro (EUR) 328-330; *see also* European Monetary System (EMS)
Eurobarometer 331
eurocent: *see* euro (EUR)
eurocheque 332
Eurocorps 333-334
eurocrat 335
EUROFOR 336
eurojargon 337
Eurojust 338-339
Euroland: *see* Euro-zone
EUROMARFOR: *see* EUROFOR
Euromyth 341
eurooptimist: *see* eurosceptic
Europa 342
europarlamentarian 344; *see also* European Parliament
Europe agreement (EA) 75; *see also* pre-accession strategy
Europe Day 754
European Administrative School (EAS) 695
European Agency for Reconstruction (EAR) 94
European Agency for Safety and Health at Work (EU-OSHA): *see* Community agencies
European Agency for the Management of Operational Co-operation at the External Borders (of the Member States of the European Union) (FRONTEX): *see* Community agencies
European Agricultural Fund for Rural Development (EAFRD): *see* Structural and cohesion Funds
European Agricultural Guidance and Guarantee Fund (EAGGF): *see* Structural and cohesion Funds
European Anthem 386-387
European Anti-Fraud Office (OLAF) 461
European arrest warrant 432
European Atomic Energy Community (EAEC; EURATOM) 217-218
European Aviation Safety Agency (EASA): *see* Community agencies
European Bank for Reconstruction and Development (EBRD) 142
European Central Bank (ECB) 139-140; *see also* European Monetary Institute (EMI); European System of Central Banks (ESCB; Eurosystem)
European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC): *see* Community agencies

European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP) : *see* Community agencies
European Chemicals Agency (ECHA ; ECA) : *see* Community agencies
european citizenship : *see* citizenship of the European Union
European Coal and Steel Community (ECSC) 217
European Commission 180-181
European commissioner 178
European Committee for Standardization (CEN) 191
European Communities (EC) 218 ; *see also* European Community (EC) ; European Economic Community (EEC) ; European Coal and Steel Community (ECSC) ; European Atomic Energy Community (EAEC ; EURATOM) ; European Union (EU)
European Community (EC) 215 ; *see also* European Economic Community (EEC)
European Community Treaty : *see* Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty ; TEC ; Treaty of Rome)
European conference 225
European Convention on Human Rights (ECHR) 263-264
European Council 247
European Court of Auditors 287
European Court of Human Rights (ECHR) 285-286 ; *see also* Council of Europe
European Court of Justice case law 416 ; *see also* Court of Justice of the European Communities (CJEC)
European cultural capital 154
European Currency Unit (ECU) 742 ; *see also* euro (EUR) ; European Monetary System (EMS)
European Data Protection Supervisor (EDPS) 133
European Defence Agency (EDA) : *see* Common and Foreign Security Policy agencies (CFSP agencies)
European Economic and Social Committee (EESC) 189-190
European Economic Area (EEA) 677
European Economic Community (EEC) 214 ; *see also* European Community
European Employment Strategy (EES) 687-688 ; *see also* Lisbon strategy
European Environment Agency (EEA) : *see* Community agencies
European Fisheries Fund (EFF) : *see* Structural and cohesion Funds
European flag 683
European Food Safety Authority (EFSA) : *see* Community agencies
European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions (EUROFOUND) : *see* Community agencies
European Free Trade Association (EFTA) 131
European Fundamental Rights Agency (FRA) : *see* Community agencies
European GNSS Supervisory Authority (GSA) : *see* Community agencies
European governance 380
European Institute for Gender Equality : *see* Community agencies
European Institute of Romania (EIR) 390-391
European institutions 393-394
European integration 400
European Investment Bank (EIB) 141
European Investment Fund (EIF) 354-355
European Joint Undertaking for ITER and the Development of Fusion Energy (Fusion for Energy) 412-413
European Maritime Safety Agency (EMSA) : *see* Community agencies
European Medicines Agency (EMEA) : *see* Community agencies
European Monetary Institute (EMI) 392 ; *see also* European Central Bank (ECB)
European Monetary System (EMS) 672-673 ; *see also* euro (EUR)
European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA) : *see* Community agencies
European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia (EUMC) 164
European Movement 438
European Neighbourhood and Partnership Instrument (ENPI) 397-398
European neighbourhood policy (ENP) 557
European Network and Information Security Agency (ENISA) : *see* Community agencies
European organization for the safety of air navigation (EUROCONTROL) 471-472
European Parliament 491 ; *see also* europarlamentarian ; political groups within the European Parliament
European Personnel Selection Office (EPSO) 462-463
European Police College (CEPOL) : *see* Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)
European Police Office (Europol) : *see* Europol
European political co-operation (EPC) 273
European political parties 498
European public policies : *see* common policies
European Railway Agency (ERA) : *see* Community agencies
European Rapid Reaction Force (ERRF) 363 ; *see also* European security and defence policy (ESDP)
European Regional Development Fund (ERDF) : *see* Structural and cohesion Funds
European Research Council Executive Agency (ERC) : *see* executive agencies
European security and defence policy (ESDP) 554-555 ; *see also* Political and Security Committee (PSC)

European social charter 160
European Social Fund (ESF): *see* Structural and cohesion Funds
European Space Agency (ESA) 99
European System of Central Banks (ESCB; Eurosystem) 670; *see also* European Central Bank (ECB)
European Training Foundation (ETF): *see* Community agencies
European Union (EU) 747-748
European Union agency 100
European Union budget 147; *see also* financial perspectives
European Union financial instruments
European Union Institute for Security Studies (EUISS): *see* Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)
European Union motto 299
European Union parliamentary delegations 295
European Union Satellite Centre (EUSC; EU SATCEN): *see* Common Foreign and Security Policy agencies (CFSP agencies)
European Union's Judicial Co-operation Unit (EUROJUST): *see* Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)
europeanisation 345
Europol 347
eurosceptic 348
eurosclerosis 348
Eurostat: *see* Statistical Office of the European Communities (SOEC; Eurostat)
Eurosystem: *see* European System of Central Banks (ESCB; Eurosystem)
Euro-zone 755
Exchange Rate Mechanism 433
executive agencies 114-115
Executive Agency for Competitiveness and Innovation (EACI): *see* executive agencies
Executive Agency for Health and Consumers: *see* executive agencies
external responsibilities of the European Community 205

F

federalism 352-353
Financial Instrument for Fisheries Guidance (FIFG): *see* Structural and cohesion Funds
financial perspectives 504; *see also* own resources
flexibility clause: *see* subsidiary powers
Fouchet Plan 514
founding fathers of the European Union 500
founding treaties 713
framework agreement 66
framework decision (Title VI of the EU Treaty) 289; *see also* common action
framework programme on police and judicial co-operation in criminal matters (AGIS) 626
free movement of capital 422
free movement of goods 421
free movement of people: *see* free movement of persons
free movement of persons 423-424
free movement of services 425
Free Trade Area 755
functionalism 364-365

G

Galileo 369-370
Gasperi Plan; *see* Pleven Plan
GATT: *see* General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)
Gaulle, Charles de 371
General Affairs and External Relations Council (GAERC) 236-237
General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) 80; *see also* World Trade Organization (WTO)
genetically modified organisms (GMO) 469
Geneva Convention 262
globalization 372
Green Paper 162
Group of Eight (G8) 376

H

hard core 456; *see also* enhanced co-operation (closer co-opération)
health policy 542-543
hierarchy of Community acts 385
High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP) 411-412
High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy 410-411
human rights 317; *see also* Charter of Fundamental Rights

I

IATE 383-384
Implementing Agency (IA) 101
industrial policy 561
informal (declaratory) consolidation of legislation 259
(to) initial 485
institutional balance 321
institutionalism 395
intellectual property 632
intercultural dialogue 303-304
interdependence theories: *see* neoliberalism
intergovernmental conference (IGC) 226-227
intergovernmental method 437

intergovernmentalism 402
interim agreement 76-77
interinstitutional agreement (IIA) 77-78
Internal market 509; *see also* Common market; Single market
international agreement 78
International Atomic Energy Agency (IAEA) 98
International Bank for Reconstruction and Development (IBRD) 143
International Energy Agency (IEA) 98
International Monetary Fund (IMF) 356
International Monetary System (IMS) 675
INTERREG: *see* Structural and cohesion Funds
interventionism (dirigisme) 406
Ioannina compromise 209
ISPA 408

J

JHA agencies: *see* Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies)
joint action (CFSP) 86-87; *see also* community legal instruments
joint position (Title VI of the EU Treaty) 593; *see also* Community legal instruments
judgment (of the ECJ) 382; *see also* ECJ case law
Justice and Home Affairs (JHA): *see* pillars of the European Union
Justice and Home Affairs (JHA) Council 249-250

K

Kyōto Protocol 637

L

Leader: *see* Structural and Cohesion Funds
legal personality of the European Communities 502
legislative alignment 121
legislative approximation: *see* legislative alignment
legislative harmonization: *see* legislative alignment
legitimacy: *see* democratic deficit
Leonardo da Vinci 420
liberal intergovernmentalism 404
liberalisation 426
liberalism 426; *see also* neoliberalism
lifelong learning 414; *see also* Lisbon strategy
Lingua 428
Lisbon strategy 685-686
local market 511
Luxembourg 339
Luxembourg compromise 211

M

Maastricht Treaty: *see* Treaty on European Union (TEU; Treaty of Maastricht)
Mansholt Plan 515
Marshall Plan 517
marxism 432
Member State 681; *see also* accession criteria
Merger Treaty: *see* Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty)
monetary policy 570; *see also* Economic and Monetary Union (EMU)
monitoring report 639
monitoring the application of Community law 441--442; *see also* European Commission
Monnet, Jean 443
Mr CFSP: *see* High Representative for the CFSP (Mr/Mrs CFSP)
multilingualism 444
„Multi-speed" Europe 343

N

national parliaments 486-487
NATO: *see* North Atlantic Treaty Organization (NATO)
negotiating framework 150; *see also* accession
neofunctionalism 449-450
neo-institutionalism 452
neoliberalism 453
neorealism 454-455
nominal convergence 269; *see also* euro (EUR)
non-discrimination principle 593
non-governmental organization (NGO) 480
normative hierarchy: *see* hierarchy of Community acts
North American Free Trade Agreement (NAFTA) 79
(North) Atlantic Alliance: *see* North Atlantic Treaty Organization (NATO)
North Atlantic Treaty Organization (NATO) 479

O

observer (active observer) 458
Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM): *see* Community agencies
Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE) 464
Official Journal (OJ) 416
official languages of the European Union 427
official of the Communities 367
Ombudsman 466
open method of co-ordination (OMC) 435; *see also* Lisbon strategy
opinion 134; *see also* Community legal instruments; recommendation
OPOCE: *see* Office for Official Publications of the European Communities (OPOCE)

opting out 169
Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) 476
Organization for European Economic Co-operation (OEEC): *see* Organization for Economic Co-operation and Development (OECD)
Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE) 477-478
outermost regions 647-648
overseas countries and territories (OCT) 738
own resources 653-654; *see also* financial perspectives

P

Paneuropean Movement 439-440
Parliamentary Assembly: *see* European Parliament
parliamentary committees 182-183
Partnership and Co-operation Agreement (PCA) 73
party (to a treaty) 492
paying agency 102
PECOs 501
Permanent Mission of Romania to the European Union: *see* Permanent Representation of Romania to the European Union
Permanent Representation of Romania to the European Union 650-651
Permanent Representatives Committee (COREPER) 196-197
Petersberg tasks 437
PHARE 505-506
phasing in 507
phasing out 507
pillars of the European Union 513
Pleven Plan 518
police and judicial co-operation in criminal matters 274-275; *see also* common action (JHA); area of freedom, security and justice
Police and judicial co-operation in criminal matters agencies (JHA agencies) 112
Policy planning and early warning unit 741
Political and Security Committee (PSC) 192; *see also* Common foreign and security policy (CFSP); European security and defence policy (ESDP)
political groups within the European Parliament 378; *see also* European Parliament
positive abstention: *see* constructive abstention (positive abstention)
positive/negative integration: *see* neofunctionalism
pre-accession: *see* pre-accession strategy
pre-accession assistance 129-130; *see also* PHARE; ISPA; SAPARD
pre-accession funds: *see* pre-accession assistance
pre-accession strategy 691; *see also* accession partnership
precedence of Community law 594-595
presidency of the Council of the European Union 588
presidency of the European Council 586
president of the European Commission 584-585
primary law: *see* Community law
primary legislation: *see* Community law
principle of distribution of competences 597; *see also* delegation of powers; delimitation of competences
principle of institutional autonomy 590
principle of institutional balance: *see* institutional balance
principle of loyal co-operation among institutions 592
principle of representation of interests 598-599
privileges and immunities of the European Community 602-603
proportionality principle 595-596
protectionism 634
protocol 635
public procurement 65
Public service charter 159

Q

qualified majority (QM) 430-431; *see also* co-decision procedure
Qualified Majority Voting (QMV): *see* co-decision procedure

R

ratification 642
reading (first, second, third): *see* co-operation procedure
real convergence 269; *see also* euro (EUR)
realism 643-644; *see also* neorealism
recasting of legislation 646; *see also* consolidation of legislation
recommendation 646; *see also* Community legal instruments
Reform Treaty: *see* Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community
regime: *see* neoliberalism
Regional Development Agency (RDA) 103
regional policy 571; *see also* economic, social and territorial cohesion
regulation 648-649; *see also* Community legal instruments
rendez-vous clause 170
research and development policy 565-566
Research Executive Agency (REA): *see* executive agencies
resolution 659
revision of the Treaties 658

right of initiative 313-314
right of petition 315
rural development 302

S

safeguard clause 171
SAPARD 660
Schengen 662; *see also* Schengen information system (SIS)
Schengen agreement: *see* Schengen
Schengen information system (SIS) 669; *see also* Schengen
Schuman, Robert 663-664
Schuman Plan 519; *see also* European Coal and Steel Community (ECSC)
screening (analytical examination) 665; *see also* accession; accession criteria; accession negociations
secondary law: *see* Community law
secondary legislation: *see* Community law
sectoral integration: *see* neofunctionalism
self-regulation 131
simplification of legislation 667-668; *see also* consolidation of legislation
single currency: *see* euro (EUR)
Single European Act (SEA) 84-85
single institutional framework 152; *see also* European Union
Single market 511-512; *see also* Common market; Internal market
(social) constructivism 261
social dialogue 305-306
social partners 494; *see also* social dialogue
social policy 573-574
social protocol 636; *see also* social policy
Socrates 675; *see also* Erasmus; Lingua
sovereignty 693-694
spill-over: *see* neofunctionalism
Spinelli, Altiero 678-679
Stability and Growth Pact 484
Stabilization and Association Agreement (SAA) 74
Stabilization and Association Process 619
state aid 119
Statistical Office of the European Communities (SOEC; Eurostat) 465
Strasbourg 684
Structural and Cohesion Funds 359-361
subsidiarity: *see* subsidiarity priciple
subsidiarity principle 601
subsidiary powers 206-207
summit 692
supranational 693
suspension clause 172
sustainable development 300
symbols of the European Union 666

T

TACIS: *see* technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS)
TAIEX: *see* Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)
tax harmonization 126-127
tax policy: *see* taxation
taxation 388-389
Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX) 630-631
Technical Assistance Information Exchange Office (TAIEX): *see* Technical Assistance and Information Exchange Programme (TAIEX)
technical assistance to the Commonwealth of Independent States (TACIS) 628-629
telecommunications 698
television without frontiers 700
theories of European integration 701-702
third country 682
trade agreement (bilateral, multilateral, regional) 68
trade and co-operation agreement (TCA) 70
Trade, Development and Co-operation Agreement (TDCA) 69
transactionalism 708
Trans-European Networks (TEN) 656-657; *see also* Common transport policy
Trans-European Transport Network Executive Agency (TEN-TEA): *see* executive agencies
Translation Centre for the Bodies of the European Union (CdT): *see* Community agencies
transnational 705
transparency 706-707
Transport, Telecommunications and Energy Council (TTE) 255-256
treaty 710
Treaty establishing a Constitution for Europe (TCE) 719
Treaty establishing a Single Council and a Single Commission of the European Communities (Merger Treaty) 720
Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty) 718
Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty; Treaty of Paris) 716-717
Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty; TEC; Treaty of Rome) 715
treaty of accession 712
Treaty of Amsterdam: *see* Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the

Treaties establishing the European Communities and certain related acts
Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts 721
Treaty of Lisbon: *see* Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community
Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community 726
Treaty of Nice: *see* Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts
Treaty of Nice amending the Treaty on European Union, the Treaties establishing the European Communities and certain related acts 728
Treaty of Paris: *see* Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC Treaty; Treaty of Paris)
Treaty of Rome: *see* Treaty establishing the European Economic Community (EEC Treaty; TEC; Treaty of Rome); Treaty establishing the European Atomic Energy Community (EURATOM Treaty)
Treaty of Westphalia 730
Treaty on European Union (TEU; Maastricht Treaty) 732
Treaty on the Functioning of the European Union 731
TREVI Group 377
twinning 736

U

unanimity 740-741
uniform electoral procedure for the European Parliament 613-614
United Nations Organization (UNO) 475
URBAN: *see* Structural and Cohesion Funds

V

„Variable-geometry" Europe: *see* „Multi-speed" Europe
visa policy 545; *see also* Schengen

W

weighting of votes in the Council 580; *see also* co-decision procedure
Western European Union (WEU) 749-750
White Paper 161
working groups (WG): *see* committees and working parties
World Bank (WB) 144; *see also* International Bank for Reconstruction and development (IBRD)
World Trade Organization (WTO) 473; *see also* General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)

Y

youth 704

Index (français)

A

abstention constructive (abstention positive) 64
abstention positive : *voir* abstention constructive (abstention positive)
accord 66 ; *voir aussi* accord international
accord commercial (bilatéral, multilatéral, régional) 68
accord d'adhésion : *voir* traité d'adhésion
accord d'association 71
accord de commerce et de coopération (ACC) 70
accord de coopération 72
accord de coopération économique et commerciale : *voir* accord de coopération
Accord de libre-échange nord-américain (ALENA) 79
accord de partenariat et de coopération (APC) 73
accord de stabilisation et d'association (ASA) 74
accord européen (AE) 75 ; *voir aussi* stratégie de préadhésion
Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT) 80 ; *voir aussi* Organisation mondiale du commerce (OMC)
accord intérimaire (accord provisoire) 77
accord interinstitutionnel 78
accord international 78
accord Schengen : *voir* Schengen
accord sur le commerce, le développement et la coopération (ACDC) 69
accord-cadre 66
accord-cadre économique 67
ACP : *voir* Groupe ACP
acquis communautaire 83 ; *voir aussi* chapitres de l'acquis communautaire ; droit communautaire
Acte unique européen (AUE) 85
action commune (JAI) 85 ; *voir aussi* décision ; décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE)
action commune (PESC) 87 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
Adenauer, Konrad 87-88
adhésion 89-90 ; *voir aussi* cadre des négociations
Agence communautaire de contrôle des pêches (CFCA ; ACCP) : *voir* agences communautaires
agence d'exécution ; organisme de mise en œuvre 101
agence de l'Union européenne 100-101
Agence européenne chargée de la sécurité des réseaux et de l'information (ENISA) : *voir* agences communautaires
Agence européenne de défense (EDA) : *voir* Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)
Agence européenne de la sécurité aérienne (AESA ; EASA) : *voir* agences communautaires
Agence européenne des droits fondamentaux (FRA) : *voir* agences communautaires
Agence européenne des médicaments (EMEA) : *voir* agences communautaires
Agence européenne des produits chimiques (ECHA ; AEPC) : *voir* agences communautaires
Agence européenne pour l'environnement (EEA ; AEE) : *voir* agences communautaires
Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures (des États membres de l'Union européenne) (FRONTEX) : *voir* agences communautaires
Agence européenne pour la reconstruction (EAR) 94
Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail (EU-OSHA) : *voir* agences communautaires
Agence européenne pour la sécurité maritime (EMSA ; AESM) : *voir* agences communautaires
Agence exécutive du Conseil européen de la recherche (CER) : *voir* agences exécutives
Agence exécutive du réseau transeuropéen de transport (TEN-TEA) : *voir* agences exécutives
Agence exécutive pour éducation, l'audiovisuel et de la culture (EACEA) : *voir* agences exécutives

Agence exécutive pour la compétitivité et l'innovation (EACI) : *voir* agences exécutives
Agence exécutive pour la recherche (REA) : *voir* agences exécutives
Agence exécutive pour la santé et les consommateurs : *voir* agences exécutives
Agence ferroviaire européenne (ERA) : *voir* agences communataires
Agence internationale de l'énergie (AIE) 98
Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA) 99
agence pour le développement régional (ADR) 103
Agence spatiale européenne (ASE) 99
agences communautaires 108-111
Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI) 113
Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC) 117-118
agences exécutives 115-116
agences JAI : *voir* Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)
agences PESC : *voir* Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)
agenda (ordre du jour) 467-468
Agenda 2000 91
AGIS : *voir* programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS)
aide de préadhésion 130 ; *voir aussi* PHARE ; ISPA ; SAPARD
aides d'État 120
alignement de la législation 121
apprentissage tout au long de la vie 414 ; *voir aussi* Stratégie de Lisbonne
approfondissement 124 ; *voir aussi* intégration européenne
architecture européenne 125
ARGO : *voir* Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO)
arrangements dits de „Berlin plus" 81
arrêt (de la CJCE) 382 ; *voir aussi* jurisprudence de la CJCE
asile 138
Assemblée parlementaire : *voir* Parlement européen
Association européenne de libre-échange (AELE) 131
autorégulation 132
Autorité européenne de sécurité des aliments (EFSA) : *voir* agences communautaires
Autorité européenne de surveillance GNSS (GSA) : *voir* agences communautaires
avis 134-135 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires ; recommandation
avis simple : *voir* consultation (avis simple)
avocat général 137

B

Banque centrale européenne (BCE) 140 ; *voir aussi* Institut monétaire européen (IME) ; Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème)
Banque européenne d'investissement (BEI) 141-142
Banque européenne pour la reconstruction et le développement (BERD) 143
Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD) 144
Banque mondiale (BM) 144-145 ; *voir aussi* Banque internationale pour la reconstruction et le développement (BIRD)
bien-être des animaux 149
Bretton Woods 145
Bruxelles 146
budget de l'Union européenne 147-148 ; *voir aussi* perspectives financières
Bureau d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX) : *voir* programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)

C

cadre des négociations 150 ; *voir aussi* adhésion
cadre institutionnel unique 152 ; *voir aussi* Union européenne
capacité d'absorption 153
capitale culturelle européenne 154
CCVista 163
CELEX 163 ; *voir aussi* numéro CELEX
Centre de traduction des organes de l'Union européenne (CdT) : *voir* agences communautaires
Centre européen de prévention et de contrôle des maladies (ECDC) : *voir* agences communautaires
Centre europeen pour le développement de la formation professionnelle (CEDEFOP) : *voir* agences communautaires
Centre satellitaire de l'Union européenne (CSUE) : *voir* Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)
cercles concentriques 166-167
chapitres de l'acquis communautaire 155 ; *voir aussi* acquis communautaire
Charte des droits fondamentaux 157 ; *voir aussi* droits de l'homme
Charte des droits sociaux fondamentaux des travailleurs 158
Charte des services publics 159
Charte sociale européenne 160
citoyenneté de l'Union européenne 168
citoyenneté européenne : *voir* citoyenneté de l'Union européenne
clause de flexibilité : *voir* compétences subsidiaires
clause de rendez-vous 170
clause de sauvegarde 171-172
clause de suspension 173

codécision : *voir* procédure de codécision
codification des textes législatifs 174
cohésion économique, sociale et territoriale 176--177 ; *voir aussi* politique régionale
Collège européen de police (CEPOL) : *voir* Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)
comité consultatif 184
comité de conciliation 185 ; *voir aussi* procédure de codécision
Comité des Régions (CdR) 195
Comité des représentants permanents (COREPER) 197
Comité économique et social européen (CESE) 190
Comité européen de normalisation (CEN) 191
Comité politique et de sécurité (COPS) 192 ; *voir aussi* politique étrangère et de sécurité commune (PESC) ; politique européenne de sécurité et de défense (PESD)
comités et groupes de travail 187
comitologie 200-201
commissaire européen 178-179
Commission européenne 181-182
commissions parlementaires 183-184
communautarisation 213
Communauté économique européenne (CEE) 214 ; *voir aussi* Communauté européenne
Communauté européenne (CE) 216 ; *voir aussi* Communauté économique européenne (CEE)
Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM) 218
Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) 217
Communautés européennes (CE) 218 ; *voir aussi* Communauté européenne (CE) ; Communauté économique européenne (CEE) ; Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA) ; Communauté européenne de l'énergie atomique (EURATOM ; CEEA) ; Union européenne (UE)
compétences communautaires 203-204
compétences externes de la Communauté européenne 205-206
compétences subsidiaires 207
compétitivité 208-209
compromis de Ioannina 209-210
compromis de Luxembourg 212
conciliation : *voir* comité de conciliation
conclave 219
concurrence 220 ; *voir aussi* politique commune de concurrence
confédération 221-222
Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC) 224
conférence européenne 225
conférence intergouvernementale (CIG) 227-228
Conférence pour la sécurité et coopération en Europe (CSCE) : *voir* Organisation por la sécurité et la coopération en Europe (OSCE)
Conseil 232-233
Conseil Affaires économiques et financières (ECOFIN) 234-235
Conseil Affaires générales et relations extérieures (CAGRE) 237-238
Conseil Agriculture et pêche (AGRIPECHE) 240-241
Conseil Compétitivité 243
Conseil de l'Europe 249 ; *voir aussi* Cour européenne des droits de l'homme (CEDH)
Conseil de l'Union européenne : *voir* Conseil
Conseil des Ministres : *voir* Conseil
Conseil Éducation, jeunesse et culture (EJC) 245-246
Conseil Emploi, politique sociale, santé et consommateurs (EPSCO) 253-254
Conseil Environnement 252
Conseil européen 247-248
Conseil Justice et affaires intérieures (JAI) 250-251
Conseil Transports, telecommunications et énergie (TTE) 256-257
consensus 229
consociationalisme 258
consolidation déclarative des textes législatifs : *voir* consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs
consolidation informelle (déclarative) des textes législatifs 259
constitutionnalisation 260
constructivisme (social) 261-262
consultation (avis simple) : *voir* procédure de l'avis simple (procédure de consultation)
contrôle de l'application du droit communautaire 442 ; *voir aussi* Commission européenne
Contrôleur européen de la protection des données (CEPD) 133
convention 268
Convention de Genève 262
Convention européenne des Droits de l'Homme (CEDO) 264-265
Convention sur l'avenir de l'Europe 266-267
convergence nominale 269 ; *voir aussi* euro (EUR)
convergence réelle 270 ; *voir aussi* euro (EUR)
coopération dans les domaines de la justice et des affaire intérieures : *voir* coopération policière et judiciaire en matière pénale
coopération policière et judiciaire en matière pénale 275-276 ; *voir aussi* action commune (JAI) ; espace de liberté, de sécurité et de justice
coopération politique européenne (CPE) 273
coopération pour le développement : *voir* politique de développement
coopération renforcée 272 ; *voir aussi* Europe „à géométrie variable"
coopération : *voir* procédure de coopération
corégulation 276

COREU (CORrespondance EUropéenne) 277
COSAC : *voir* Conférence des organismes spécialisés dans les affaires communautaires (COSAC)
cosmopolitanisme : *voir* fonctionnalisme
Cour de justice des Communautés européennes (CJCE) 284-285 ; *voir aussi* Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE)
Cour des Comptes européenne 287
Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) 286 ; *voir aussi* Conseil de l'Europe
critères d'adhésion 279
critères de convergence 281
critères de Copenhague : *voir* critères d'adhésion

D

décision 289 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
décision-cadre (Titre VI du Traité sur l'UE) 289-290 ; *voir aussi* action commune
déclaration PESC 290
défense collective 122-123
déficit budgétaire 291
déficit démocratique 293-294
délégation de compétences 294-295 ; *voir aussi* délimitation des compétences
délégation de pouvoirs : *voir* délégation de compétences
délégations parlementaires de l'Union européenne 295
délimitation des compétences 297 ; *voir aussi* délégation de compétences
dépositaire (d'un traité) 298
dérogation 298
développement durable 300-301
développement rural 302-303
devise de l'Union européenne 299
dialogue interculturel 304
dialogue social 306
directions générales (DG) 308
directive 308 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
dirigisme : *voir* interventionnisme
discrimination 309 ; *voir aussi* principe de la non-discrimination
double majorité 319
drapeau européen 683
droit communautaire 311 ; *voir aussi* acquis communautaire
droit d'initiative 314
droit de pétition 315
droit dérivé : *voir* droit communautaire
droit originaire : *voir* droit primaire
droit primaire : *voir* droit communautaire
droit secondaire : *voir* droit communautaire
droits de l'homme 317-318 ; *voir aussi* Charte des droits fondamentaux

E

École européenne d'administration (EAS) 695
éducation et formation tout au long de la vie : *voir* apprentissage tout au long de la vie
eEurope 323
égalité de traitement entre les femmes et les hommes : *voir* égalité des chances
égalité des chances 324-325 ; *voir aussi* principe de la non-discrimination
élargissement 351 ; *voir aussi* adhésion ; critères d'adhésion
emploi et politique sociale 576 ; *voir aussi* méthode ouverte de coordination (MOC)
entrée en vigueur 406
Entreprise commune européenne pour ITER et le développement de l'énergie de fusion (Fusion for Energy) 413
Equal : *voir* Fonds structurels et de cohésion
équilibre institutionnel 321
Erasmus 326 ; *voir aussi* Socrates
espace de liberté, de sécurité et de justice 676-677 ; *voir aussi* coopération policière et judiciaire en matière pénale
Espace économique européen (EEE) 677-678
État associé 679 ; *voir aussi* accord d'association ; accord européen (AE)
État ayant présenté une demande d'adhésion 682
État candidat (à l'adhésion) 680-681
État membre 682 ; *voir aussi* critères d'adhésion
EURATOM : *voir* Communauté européenne de l'énergie atomique (CEEA ; EURATOM)
Eurlex 327
euro (EUR) 330-331 ; *voir aussi* Système monétaire européen (SME)
eurobaromètre 331
eurocent : *voir* euro (EUR)
eurochèque 332
Eurocorps 334-335
eurocrate 335
EUROFOR 336-337
eurojargon 337
Eurojust 339-340
Euroland : *voir* zone euro
EUROMARFOR : *voir* EUROFOR
euromythe 341
eurooptimiste : *voir* eurosceptique
Europa 342
europarlementaire 344-345 ; *voir aussi* Parlement européen
Europe „à géométrie variable" : *voir* Europe „à plusieurs vitesses"
Europe „à plusieurs vitesses" 343
européanisation 346
Europol 347-348
eurosceptique 348
eurosclérose 349

Eurostat : *voir* Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat)
Eurosystème : *voir* Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème)
examen analytique : *voir* screening (examen analytique)

F

fédéralisme 353
fiscalité 389-390
fonction publique communautaire : *voir* fonctionnaire des Communautés
fonctionnaire des Communautés 367
fonctionnalisme 365
Fond monétaire international (FMI) 356
Fondation européenne pour l'amélioration des conditions de vie et de travail (EUROFOUND) : *voir* agences communautaires
Fondation européenne pour la formation (ETF) : *voir* agences communautaires
fonds de préadhésion : *voir* aide de préadhésion
Fonds européen agricole pour le développement rural (FEADR) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
Fonds européen d'investissement (FEI) 355
Fonds européen d'orientation et de garantie agricole (FEOGA) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
Fonds européen de développement régional (FEDR) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
Fonds européen pour la pêche (FEP) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
Fonds social européen (FSE) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
Fonds structurels et de cohésion 361-362
Force européenne de réaction rapide 363 ; *voir aussi* politique européenne de sécurité et de défence (PESD)

G

Galileo 370
GATT : *voir* Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)
Gaulle, Charles de 371
globalisation : *voir* mondialisation
gouvernance européenne 380-381
Groupe ACP 375
Groupe des huit (G8) 376
Groupe TREVI 377
groupes de travail : *voir* comités et groupes de travail
groupes politiques au Parlement européen 378-379 ; *voir aussi* Parlement européen

H

harmonisation fiscale 127
harmonisation législative : *voir* alignement de la législation
haut représentant de l'Union pour les affaires étrangères et la politique de sécurité 411
Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC) 412
hiérarchie des actes communautaires 385-386
hiérarchie normative : *voir* hiérarchie des actes communautaires
hymne européen 387

I

IATE 384
Institut d'études de sécurité de l'Union européenne (ISS) : *voir* Agences de politique étrangère et de sécurité commune (agences PESC)
Institut Européen de Roumanie (IER) 391
Institut européen pour l'égalité entre les hommes et les femmes : *voir* agences communautaires
Institut monétaire européen (IME) 392 ; *voir aussi* Banque centrale européenne (BCE)
institutionnalisme 395
institutions européennes 394
instrument européen de voisinage et de partenariat (IEVP) 398
Instrument financier d'orientation de la pêche (IFOP) : *voir* Fonds structurels et de cohésion
instruments financiers de l'Union européenne
instruments juridiques communautaires 397
intégration européenne 400
intégration positive/négative : *voir* néofonctionnalisme
intégration sectorielle : *voir* néofonctionnalisme
intergouvernementalisme 402-403
intergouvernementalisme libéral 404-405
INTERREG : *voir* Fonds structurels et de cohésion
interventionnisme (dirigisme) 406
investiture de la Commission européenne 407
ISPA 409

J

jeunesse 704-705
Jour de l'Europe 754
Journal Officiel (JO) 416
jumelage 736
jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes 416 ; *voir aussi* Cour de justice de Communautés européennes (CJCE)
Justice et affaires intérieures (JAI) : *voir* piliers de l'Union européenne

L

langues officielles de l'Uunion européenne 427
Leader : *voir* Fonds structurels et de cohésion
lecture (première, deuxième, troisième) : *voir* procédure de coopération

légitimité : *voir* déficit démocratique
Leonardo da Vinci 420
libéralisation 426
libéralisme 426 ; *voir aussi* néolibéralisme
libre circulation des capitaux 422-423
libre circulation des marchandises 421
libre circulation des personnes 424
libre circulation des services 425
Lingua 428
livre blanc 161
livre vert 162
Luxembourg 339

M

M. PESC : *voir* Haut représentant pour la PESC (M. ou Mme PESC)
majorité qualifiée (MQ) 431 ; *voir aussi* procédure de codécision
mandat d'arrêt européen 432
marché commun 508 ; *voir aussi* marché intérieur ; marché unique
marché intérieur 510 ; *voir aussi* marché commun ; marché unique
marché local 511
marché unique 512 ; *voir aussi* marché commun ; marché intérieur
marchés publics 65
marxisme 433
mécanisme de taux de change 433
médiateur européen 466-467
méthode communautaire 434 ; *voir aussi* intégration européenne
méthode intergouvernementale 437
méthode ouverte de coordination (MOC) 436 ; *voir aussi* Stratégie de Lisbonne
Mission Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne : *voir* Représentation Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne
missions de Petersberg 438
mondialisation 372
monnaie unique : *voir* euro (EUR)
Monnet, Jean 443
Mouvement Européen 439
Mouvement Paneuropéen 440
multilinguisme 444-445

N

Nations unies : *voir* Organisation des Nations unies (ONU)
négociations d'adhésion 448
néofonctionnalisme 450-451
néo-institutionnalisme 452-453
néolibéralisme 453-454
néoréalisme 455
noyau dur 456 ; *voir aussi* coopération renforcée
numéro CELEX 457 ; *voir aussi* CELEX

O

observateur (observateur actif) 458
observateur actif : *voir* observateur (observateur actif)
Observatoire européen des drogues et des toxicomanies (EMCDDA ; OEDT) : *voir* agences communautaires
Observatoire européen des phénomènes racistes et xénophobes (EUMC) 164
Office communautaire des variétés végétales (CPVO ; OCVV) : *voir* agences communautaires
Office de l'harmonisation dans le marché intérieur (marques, dessins et modèles) (OHIM ; OHMI) : *voir* agences communautaires
Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE) 464
Office européen de lutte antifraude (OLAF) 461-462
Office européen de police (EUROPOL) : *voir* Europol
Office européen de sélection du personnel (EPSO) 463
Office statistique des Communautés européennes (OSCE ; Eurostat) 465
OPOCE : *voir* Office des publications officielles des Communautés européennes (OPOCE)
opting out 169
ordonnance CJCE 468
ordre du jour : *voir* agenda (ordre du jour)
Organisation de coopération et de développement économiques (OCDE) 476
Organisation des Nations unies (ONU) 475
Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN) 480
Organisation Européenne de Coopération Économique (OECE) : *voir* Organisation de coopération et de développement économiques OCDE
Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne (EUROCONTROL) 472
Organisation mondiale du commerce (OMC) 473-474 ; *voir aussi* Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce (GATT)
organisation non-gouvernementale (ONG) 480
Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe (OSCE) 478
organisations communes des marchés agricoles (OCM) 471 ; *voir aussi* politique agricole commune (PAC)
organisme payeur 102
organismes génétiquement modifiés (OGM) 469-470
OTAN : *voir* Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN)

P

Pacte de stabilité et de croissance 484-485
paquet Delors 483
parapher 485
Parlement européen 491-492 ; *voir aussi* europarlamentaire ; groupes politiques au Parlement européen
parlements nationaux 487
partenaires sociaux 494-495 ; *voir aussi* dialogue social
partenariat pour l'adhésion 496
partie (à un traité) 492
partis politiques européens 498-499
passerelle communautaire 500
pays et territoires d'outre-mer (PTOM) 738-739
pays tiers 683
PECOs 501
pères fondateurs de l'Union européenne 500-501
personnalité juridique des Communautés européennes 502
perspectives financières 504-505 ; *voir aussi* ressources propres
PHARE 506
phasing in 507
phasing out 507
piliers de l'Union européenne 513-514
Plan Fouchet 514
Plan Gasperi : *voir* Plan Pleven
Plan Mansholt 515
Plan Marshall 517
Plan Pleven 518
Plan Schuman 246-250 ; *voir aussi* Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA)
politique agricole commune (PAC) 521-522
politique audiovisuelle 563-564
politique budgétaire 526-528
politique commerciale commune (PCC) 529-530
politique commune d'immigration 531-532 ; *voir aussi* espace de liberté, de sécurité et de justice
politique commune de concurrence 534
politique commune de la pêche 536-537
politique commune des transports 537-538 ; *voir aussi* réseaux transeuropéens (RTE)
politique d'entreprise 523
politique de développement 539
politique de l'éducation 550-551
politique de l'énergie 552-553
politique de la „chaise vide" : *voir* compromis de Luxembourg
politique de la culture 568-569
politique de (la) santé 543
politique de protection du consommateur : *voir* protection des consommateurs
politique de recherche et développement 566
politique des visas 546 ; *voir aussi* Schengen
politique douanière : voir Union douanière
politique économique 548-549 ; *voir aussi* Union économique et monétaire (UEM)
politique environnementale 541
politique étrangère et de sécurité commune (PESC) 559-560
politique européenne de sécurité et de défense (PESD) 555-556 ; *voir aussi* Comité politique et de sécurité (COPS)
politique européenne de voisinage (PEV) 557-558
politique fiscale : *voir* fiscalité
politique industrielle 561-562
politique monétaire 570-571 ; *voir aussi* Union économique et monétaire (UEM)
politique régionale 572 ; *voir aussi* cohésion économique, sociale et territoriale
politique sociale 574-575
politiques communautaires : *voir* politiques communes
politiques communes 578
politiques publiques européennes : *voir* politiques communes
pondération des voix au Conseil 580-581 ; *voir aussi* procédure de codécision
position commune (PESC) 582 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
position commune (titre VI du Traité UE) 593 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
préadhésion : *voir* stratégie de préadhésion
présidence du Conseil de l'Union européenne 588-589
présidence du Conseil européen 587
président de la Commission européenne 585
primauté du droit communautaire 595
principe d'additionnalité 589
principe d'autonomie institutionnelle 591
principe d'équilibre institutionnel : *voir* équilibre institutionnel
principe de collaboration loyale entre institutions 592
principe de la non-discrimination 593
principe de proportionnalité 596
principe de répartition des compétences 597 ; *voir aussi* délégation de compétences ; délimitation des compétences
principe de représentation des intérêts 599
principe de subsidiarité 601-602
privilèges et immunités de la Communauté européenne 603
procédure de codécision 608-609
procédure de consultation : *voir* procédure de l'avis simple (procédure de consultation)
procédure de coopération 612
procédure de l'avis conforme 606 ; *voir aussi* avis
procédure de l'avis simple (procédure de consultation) 610
procédure électorale uniforme au Parlement européen 614

procédures CJUE : *voir* Cour de justice des Communautés européennes (CJCE)
processus d'adhésion : *voir* adhésion
Processus de Barcelone 616-617
Processus de Bologne 618
processus de stabilisation et d'association 619-620
processus décisionnel 624-626
Programme d'action concernant la coopération administrative dans les domaines des frontières extérieures, des visas, de l'asile et de l'immigration (ARGO) 627
programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS) 629-630
programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX) 631
programme-cadre concernant la coopération policière et judiciaire en matière pénale (AGIS) 626
propriété intellectuelle 632-633
protection des consommateurs 634
protectionnisme 635
protocole 635
Protocole de Kyōto 637-638
protocole social 636 ; *voir aussi* politique sociale

R

Rapport Davignon 641
rapport de suivi 639-640
Rapport Delors 642
rapport par pays 640
rapprochement législatif : *voir* alignement de la législation
ratification 642
réalisme 644-645 ; *voir aussi* néoréalisme
recommandation 646 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
refonte des textes législatifs 646 ; *voir aussi* codification des textes législatifs
régime : *voir* néolibéralisme
régions ultrapériphériques 648
règlement 649 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
réglementation 648
répartition des compétences : *voir* délimitation des compétences
Représentation Permanente de la Roumanie auprès de l'Union européenne 651-652
réseaux transeuropéens (RTE) 657 ; *voir aussi* politique commune des transports
résolution 659
ressources propres 654 ; *voir aussi* perspectives financières
révision des traités 658

S

SAPARD 660-661
Schengen 662-663 ; *voir aussi* système d'information Schengen (SIS)
Schuman, Robert 664
screening (examen analytique) 665 ; *voir aussi* adhésion ; critères d'adhésion ; négociations d'adhésion
sécurité énergétique : *voir* politique de l'énergie
simplification législative 668 ; *voir aussi* codification des textes législatifs
Socrates 675 ; *voir aussi* Erasmus ; Lingua
sommet 692
source primaire : *voir* droit primaire
souveraineté 694
spill-over : *voir* néofonctionnalisme
Spinelli, Altiero 679
Strasbourg 684
stratégie commune (PESC) 690 ; *voir aussi* instruments juridiques communautaires
Stratégie de Lisbonne 686-687
stratégie de préadhésion 691-692 ; *voir aussi* partenariat pour l'adhésion
Stratégie européenne pour l'emploi (SEE) 688-689 ; *voir aussi* Stratégie de Lisbonne
subsidiarité : *voir* principe de subsidiarité
supranational 693
symboles de l'Union européenne 666
système d'information Schengen (SIS) 669 ; *voir aussi* Schengen
Système européen des banques centrales (SEBC ; Eurosystème) 670-671 ; *voir aussi* Banque centrale européenne (BCE)
Système monétaire européen (SME) 673-674 ; *voir aussi* euro (EUR)
Système monétaire international (SMI) 675

T

TACIS : *voir* programme d'assistance technique à la Communauté des États indépendants (TACIS)
TAIEX : *voir* programme d'assistance technique et d'échange d'informations (TAIEX)
taxe douanière : *voir* Union douanière
télécommunications 698-699
télévision sans frontières 700
théories de l'intégration européenne 702-703
théories de l'interdépendance : *voir* néolibéralisme
traité 711
traité d'adhésion 712
Traité d'Amsterdam : *voir* Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certaines actes connexes
Traité d'Amsterdam modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes 722
Traité de fusion : *voir* Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion)
Traité de la Communauté européenne : *voir* Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome)

Traité de Lisbonne : *voir* Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne
Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne 726
Traité de Maastricht : *voir* Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht)
Traité de Nice : *voir* Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes
Traité de Nice modifiant le Traité sur l'Union européenne, les Traités instituant les Communautés européennes et certains actes connexes 758-729
Traité de Paris : *voir* Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris)
Traité de Rome : *voir* Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome) ; Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM)
Traité de Westphalie 730
Traité établissant une Constitution pour l'Europe 719
Traité instituant la Communauté économique européenne (TCE ; Traité de Rome) 716
Traité instituant la Communauté européenne de l'énergie atomique (Traité EURATOM) 718
Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Traité CECA ; Traité de Paris) 717
Traité instituant un Conseil unique et une Commission unique des Communautés européennes (Traité de fusion) 720
Traité modificatif : *voir* Traité de Lisbonne modifiant le Traité sur l'Union européenne et le Traité instituant la Communauté européenne
Traité sur l'Union européenne (TUE ; Traité de Maastricht) 732
Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne 731
traités constitutifs 713-714
transactionnalisme 708
transnational 705
transparence 707
travailleur (de la Communauté) 429
Tribunal de première instance des Communautés européennes (TPICE) 734 ; *voir aussi* Cour de justice des Communantés européennes (CJCE)
troïka communautaire 735

U

UME : *voir* Unité Monétaire Européenne (UME)
unanimité 741
Union de l'Europe occidentale (UEO) 750
Union douanière 752
Union économique et monétaire (UEM) 746
Union européenne (UE) 748-749
Unité de coopération judiciaire européenne (EUROJUST) : *voir* Agences de coopération policière et judiciaire en matière pénale (agences JAI)
Unité de planification et d'alerte rapide 742
Unité Monétaire Européenne (UME) 743 ; *voir aussi* euro (EUR) ; Système monétaire européen (SME)
URBAN : *voir* fonds structurels et de cohésion

V

vote à la majorité qualifiée : *voir* procédure de codécision

Z

zone de libre-échange 755
zone euro 755

Cuprins

Listă de termeni 5
List of terms 19
Liste de termes 33
Cuvânt înainte 47
Foreword 51
Avant-propos 55
Listă de acronime 59

Dicţionar explicativ trilingv al Uniunii Europene /
Trilingual Dictionary of the European Union /
Dictionnaire explicatif trilingue de l'Union européenne 63

Anexă 757
Bibliografie 769
Index (română) 773
Index (English) 783
Index (français) 793

COLLEGIUM

Politici publice şi integrare europeană

au apărut:

Alina Mungiu-Pippidi, Sorin Ioniţă (coord.) – *Politici publice. Teorie şi practică*

Luciana Alexandra Ghica, Marian Zulean (coord.) – *Politica de securitate naţională. Concepte, instituţii, procese*

Florin Bondar (coord.) – *Politici publice şi administraţie publică*

Elinor Ostrom – *Guvernarea bunurilor comune. Evoluţia instituţiilor pentru acţiunea colectivă*

Mihai Păunescu (coord.) – *Management public în România*

Iordan Gheorghe Bărbulescu – *Procesul decizional în Uniunea Europeană*

Claudiu Crăciun, Paul E. Collins (coord.) – *Managementul politicilor publice. Transformări şi perspective*

Iordan Gheorghe Bărbulescu, Daniela Răpan – *Dicţionar explicativ trilingv al Uniunii Europene / Trilingual Dictionary of the European Union / Dictionnaire explicatif trilingue de l'Union européenne*

în pregătire:

Jean-Luc Sauron – *Curs de instituţii europene. Puzzle-ul european*

Laurie Boussaguet, Sophie Jacquot, Pauline Ravinet (coord.) – *Dicţionar de politici publice*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Aneci
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Irina Lăcătuşu

Bun de tipar: aprilie 2009. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Arta Grafică S.A.